

Giới thiệu Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính

Edit: Miêu Nhi

Số chương: 86 chương + 3 Phiên ngoại

Thêm một câu chuyện nữ chính được xuyên vào các nhân vật trong truyện tranh. Tur Vũ có được cơ hội xuyên vào nhân vật nữ phụ ác độc, trở thành chị gái cùng mẹ khác cha của nam chính, vị nữ phụ này bệnh tật quần thân, yếu đuối, đáng tiếc lòng dạ như rắn rết, ba lần bảy lượt muốn đẩy nam nữ chủ vào chỗ chết, cuối cùng bạn bè xa lánh, cộng đồng mạng thóa mạ, một thân một mình chết thảm trong một đêm mưa.

Vấn đề cần đặt ra là: Xuyên vào một người bất kỳ chỗ nào cũng có thể học máu, tùy thời sẽ chết, cô phải làm sao mới có thể sống sót?

May mắn không lâu sau đó, Tur Vũ phát hiện cô có thể nhìn thấy vận mệnh của một người, chỉ cần người bên cạnh vận mệnh tốt hơn cô; cô có thể cạy vào sự phù hộ của phúc khí - kéo dài tính mạng.

Về phần cô... Tur Vũ tự soi mình trong gương, thấy tướng mạo kiểu gì cũng là sắp chết, không phải cô nói quá, so về vận mệnh xấu, tất cả mọi người đều là đồ yếu đuối.

Vậy là tạm ổn, cô có phóng túng như thế nào đều không chết được! (￣▽￣)~

Nhưng...đó là trước khi cô đụng phải vị đại sát thần này --

Tur Vũ: "Đừng, đừng có tới gần tôi QAQ "

Lục ngũ gia ôn hòa cười, lật châu trong tay "Băng" một tiếng bị bóp nát: "Lại chạy, đánh gãy chân của em."

Nam chính: Lục ngũ gia - Lục Uyên Hòa

Nữ chính: Chu Tur Vũ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

2:30 sáng, Tur Vũ miễn cưỡng phân chấn tinh thần, sửa đổi tốt bản thảo, nhấn vào nút lưu trữ liền đem tài liệu gửi cho biên tập truyện tranh của mình.

Xác định đã làm xong mọi chuyện, cô xoa xoa hai mắt chưa xót, ngáp một cái, như một thói quen mở ra trang web đọc bình luận của các độc giả.

Nghề nghiệp của Tur Vũ hiện giờ là họa sĩ truyện tranh tự do, cô là 1 fan trung thành của các tình tiết cầu huyết ~~, bởi vậy tác phẩm không có gì lạ mà theo loại phong cách này, các loại tình tiết chua cay mặn ngọt tầng tầng lớp lớp —— cầu huyết cũng không có gì mới mẻ, nhưng Tur Vũ lại có một phen bản sự làm cho các độc giả của cô một bên mừng tình tiết quá nhảm chán, một bên lại muốn ngừng mà không được nhảy hố.

Truyện tranh mới lần này « Siêu sao sủng trước cưới sau » của cô cũng một màu như vậy, khu bình luận khí thế ngất trời, chỉ là sự chú ý của đại bộ phận độc giả lại không phải hướng tới nam nữ chủ, mà là độc ác nữ phụ ——chị gái cùng mẹ khác cha của nam chính Kỷ Lâm, Chu Tur Vũ.

Trong lúc sáng tác nhân vật này, Tur Vũ rất tùy ý để tên nữ phụ giống y hệt tên mình, đồng thời còn "lặng" nữ phụ rất nhiều thứ: Như là người gây yếu nhiều bệnh từ nhỏ, đi mấy bước liền phun một ngụm máu, thật sự là một "mỹ nhân" dễ vỡ.

Nhân vật này cũng không hề khác biệt nữ phụ trong các truyện cầu huyết khác, tác dụng của Chu Tur Vũ chính là thúc đẩy kịch bản phát triển, chế tạo chướng ngại giữa nam nữ chủ, cô ghen ghét em trai cùng mẹ khác cha có được mọi thứ, lòng ghen tị dần dà biến thành thù hận khiến cô không ngừng muốn trả thù. Vì thế Chu Tur Vũ không từ thủ đoạn, thậm chí lợi dụng lòng áy náy của Kỷ Lâm mà hãm hại hắn.

Đương nhiên, âm mưu của nữ phụ kiểu gì cũng sẽ bị vạch trần, sau khi sự tình bại lộ, Chu Tur Vũ bị hàng ngàn người thóa mạ, một chút tình cảm của Kỷ Lâm dành cho chị gái cũng nhạt dần dần rồi biến mất, cuối cùng cô ác giả ác báo chết vô cùng thảm.

Đó là kết cục "tốt đẹp" mà Tur Vũ dành cho nữ phụ, cô vốn cho rằng các độc giả sẽ như thường ngày lên án nữ phụ ác độc, nhưng đi ngược lại suy nghĩ của cô, phần lớn độc giả đều rất thích nhân vật này, mỗi ngày đều tại khu bình luận yêu cầu thêm diễn.

[Azmin]: Mỹ nhân mang bệnh thật quá dễ thương! Tôi muốn gặm!

[Đường Môn Nhất Chi Hoa]: Nhìn nữ phụ một bên học máu một bên bày ra độc kế, chẳng biết tại sao lại muốn cô vũ cho cô...Rõ ràng dễ thương

hơn hẳn Hứa Thanh Uyên bông bạch liên hoa kia a, tôi cảm thấy tỷ lệ duyên hoàn toàn có thể chấp nhận!

【Quả dưa】: Quỳ lay cầu xin tác giả cho tiểu thư Tư Vũ một kết cục tốt! Cô dám pháo hòi cô tôi nhất định ba thước lụa trắng treo cổ tại cái cây dưới nhà cô a a!!

Tư Vũ: "..."

Độc giả bây giờ khẩu vị thật sự là càng ngày càng nặng. Tư Vũ nhanh chóng xem hết một lượt bình luận, không nói gì tắt máy tính. Mặc kệ độc giả van nài, cô luôn luôn không bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng, lại nói, nếu ác độc nữ phụ không bị pháo hòi, bộ truyện này còn tính là câu huyết sao?

Tư Vũ vui sướng tắt đèn nằm ở trên giường, trước khi ngủ còn suy nghĩ, chờ công bố kết thúc, các độc giả trông thấy kết cục thê thảm của nữ phụ, không biết sẽ phản ứng ra sao đây.....

"Chu Tư Vũ! Cô nghĩ ngợi đủ chưa! Tất cả mọi người đang chờ cô đó, đã lãng phí mất một buổi sáng, cô còn định kéo dài tới khi nào! Già bệnh cũng nên có giới hạn chứ?"

Mơ mơ màng màng, Tư Vũ tựa hồ nghe thấy tiếng phụ nữ tức giận gào thét bên tai, thanh âm lại sắc lại chói tai, cô nhú nhú mày, từ từ mở mắt liền trông thấy một nữ nhân xa lạ đứng tại trước mặt nhìn xuống cô, sắc mặt rất khó coi.

Thấy Tư Vũ tỉnh lại, nữ nhân hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn chỉ huy: "Nhanh một chút trang điểm lại, thầy Trương Siêu chỉ định chụp một ngày thôi, ngày hôm nay nếu không chụp xong phần bìa tạp chí thì cô chuẩn bị đem tiền đi bồi thường đi!"

Tư Vũ nghe xong lập tức đơ người, chuyện gì đang xảy ra ở đây, không phải cô đang ngủ ở nhà sao?

Không chờ cô suy nghĩ rõ ràng, bên cạnh lại có hai người bước tới, một tay kéo cô đứng lên, Tư Vũ mơ mơ màng màng bị túm đi tới phòng trang điểm sát vách, chờ cô ổn định lại lí trí người đã ngồi trên ghế hóa trang.

Trước tấm gương, Tư Vũ rốt cục nhìn được dáng vẻ hiện giờ của mình. Trong gương phản chiếu một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp tinh xảo, dù đẹp thì có đẹp, nhưng đáng tiếc sắc mặt cực kì tái nhợt, khóe mắt hay đuôi lông mày đều mang một tia bệnh trạng, giống một thứ đồ sứ tinh xảo mà yếu ớt, chạm nhẹ cũng có thể bể nát.

Người này... Không phải là cô!

Tư Vũ như bị sét đánh, cô mặc dù thích chết đi ở trong nhà, cực kì thiếu rèn luyện nhưng tuyệt đối không ốm yếu đến mức như thế, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Lúc này, người tạo mẫu đang giúp cô sửa sang lại tóc cười nói: "Chu tiểu thư, chủ đề tạp chí của chúng tôi đúng là chỉ có cô là phù hợp nhất, không cần trang điểm gì nhiều, mặc mộc đã rất có cảm giác, ánh mắt của chủ biên thật chuẩn! Chị Linh, chị nói đúng không?"

Người tạo mẫu nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi trên salon cười hỏi, Tư Vũ nhận ra đó chính là người vừa châm chọc khiêu khích cô.

Nghe thấy người tạo hình đánh giá, Vu Linh nhếch miệng, cường chế sự bất mãn trong mắt, tức giận trả lời: "Phù hợp thì làm sao, khắp thế giới không phải chỉ có một mình cô ta là người mẫu, chị nói thẳng, lần sau tốt nhất là tìm người chuyên nghiệp một chút! Tôi thiếu là không cần giống một số người tới trưa nào là đầu óc choáng váng, nào là muốn ới, yếu ớt đến không chịu được!"

Vu Linh chỉ cây đầu mà mắng cây hòe, người tạo mẫu xấu hổ cười trừ, không nói gì thêm.

Vu Linh đối với Tư Vũ đầy một bụng ý kiến, cô lẩn lộn nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy người mẫu nào như cô nàng này, bình thường Vu Linh sớm đã đổi người, nhưng Chu Tư Vũ là người mà chủ biên chỉ đích danh, Vu Linh không thể làm gì chỉ có thể kìm nén tức giận, trông mong chụp xong nhanh một chút.

Loại người mẫu không biết mình ở đâu có bao nhiêu cân lượng này, chụp xong liền kéo vào sổ đen!

Vu Linh là một trong các phó chủ biên của tạp chí « Phong Thượng ICON », cũng là người phụ trách album lần này, « Phong Thượng » là Fashion Magazine đứng đầu trong nước, trang bìa mỗi kỳ của bọn họ luôn luôn tạo trào lưu một thời gian. Có thể lên trang bìa không phải ngôi sao lớn thì chính là người mẫu nổi tiếng, là một trong các chỉ tiêu thể hiện độ nổi tiếng của các minh tinh.

Trang bìa kỳ này để tuyên truyền sản phẩm, cần người bệnh ốm yếu, nhỏ gầy, người mẫu có loại phong cách này cực kì khó tìm, chủ biên « Phong Thượng » đã phỏng vấn mấy chục người đều không ưng ý, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, tưởng như thời gian không đủ, bỗng nhiên một công ty đồng hợp tác đề cử Chu Tư Vũ —— cô bé này bệnh tật quần thân lại xinh đẹp đến kinh người.

Chủ biên xem xét qua, thật sự là quá tốt, cô nàng này không phải sinh ra để chụp chủ đề lần này sao? Chẳng hề để ý Chu Tư Vũ chỉ là một người mẫu mới ít tiếng tăm liền ký hợp đồng, chỉ định cô là người mẫu trang bìa kì này.

Vu Linh ngay từ đầu nhìn thấy Chu Tư Vũ còn rất hài lòng về phong cách của cô, nhưng đáng tiếc cô thực sự quá phiền.

Thứ phiền này không phải chơi ngáng chân không phối hợp mà là cô hơi chút liên té xiu, chưa kể còn chạy vào nhà vệ sinh nôn mấy lần, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến độ quay chụp khiến cho Vu Linh hoàn toàn không còn kiên nhẫn, nói chuyện dần dà cũng trở nên không khách khí.

Tur Vũ hoàn toàn không biết được suy nghĩ của Vu Linh, cô cực kì khiếp sợ tiếp nhận tin tức vừa rồi: Chu Tur Vũ, tạp chí « Phong Thượng », mấy lần hôn mê... Đây chẳng phải là tình tiết bên trong quyển truyện tranh « Siêu sao sừng trước cưới sau » của cô sao?

Chẳng lẽ, cô xuyên vào truyện tranh do chính mình vẽ, biến thành nữ phụ Chu Tur Vũ? Mặt Tur Vũ liền xanh xao, cả người trở nên không khỏe, là tác giả, không có ai có thể biết cuộc sống của nữ phụ khó khăn thế nào hơn cô.

Chu Tur Vũ từ nhỏ liền mất cha, mẹ đẻ thì tham mộ hư vinh, ngoại tình với một cái phú thương, châu thai ám kết, Chu phụ vừa chết, bà ta liền chạy theo người khác, làm thái thái hào môn, đứa bé được sinh ra chính là nam chính Kỳ Lâm. Mẹ đẻ vừa đi, nhà triệt để sụp đổ, Chu Tur Vũ chỉ có thể sống cùng bà nội, cô yếu ớt nhiều bệnh, từ nhỏ không thể không uống thuốc, nhưng làm gì có thuốc nào không tốn tiền? Trong nhà tiền tích kiệm cứ thế mà hết, đợi đến lúc cô lên đại học, đã là trứng chọi với đá.

Mặc dù trong truyện tranh, Chu Tur Vũ là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, nhưng lại hết sức hiếu thuận với bà nội, cô không muốn bà nội lại vì cô mà lo âu, liền dự định đi làm công nhân. Thế nhưng thân thể của cô quá kém, công xưởng không muốn thu nhận cô, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, về sau được một công ty người mẫu nhìn trúng gương mặt, mời cô đi làm người mẫu, Chu Tur Vũ cần tiền gấp, liền đáp ứng.

Không bao lâu, cô nhận được lời mời quay chụp trang bìa của « Phong Thượng », đây là bước ngoặt nhân sinh của cô ——bởi vì quay chụp lần này, lần đầu tiên cô gặp được em trai Kỳ Lâm.

Tur Vũ hoảng loạn, nhưng còn có điều loạn hơn, trong lúc cô đang thất thần nhìn "chính mình" trong gương, cô chợt nhận ra, trên đầu người tạo mẫu ẩn ẩn hiện hiện một tia sáng màu hồng, Tur Vũ giật mình, vô ý thức chỉ chỉ, hỏi: "Trên đầu của cô..."

Người tạo mẫu nhìn về phía tấm gương, nhưng không thấy gì bất thường, cái gì cũng không có a.

Trông thấy người tạo mẫu khó hiểu, Tur Vũ biết cô ta nhìn không thấy, thế là chuyển hướng nhìn về phía Vu Linh, trên đầu cũng có tia sáng màu hồng tương tự, chỉ là đậm màu hơn chút.

Tur Vũ có chút vu vơ hỏi Vu Linh, đổi lại là sự không kiên nhẫn: "Người lại muốn làm cái gì?"

Tur Vũ ngoan ngoãn im lặng, tốt, cô đã hiểu, những thứ kia chắc chắn không phải là ảo giác, chỉ là chỉ có một mình cô nhìn thấy.

Sau khi trang điểm xong, Vu Linh liền dắt cô tới studio, trên đường đi, ở trong mắt của Tur Vũ, trên đầu mỗi người đều lóe ra ánh sáng, mà tất cả họ lại vô tri vô giác.

Chỉ có khi cô tập trung chú ý, ánh sáng mới xuất hiện, Tur Vũ có chút mơ hồ không hiểu, có thể là do cô xuyên vào truyện tranh tạo thành sự khác biệt, nhưng vì sao trên đầu cô không có một cái gì cả?

Tur Vũ đang lúc tinh thần hoảng hốt bị Vu Linh đẩy vào studio, trường cảnh được bố trí theo kiểu rừng rậm, cô vừa đứng vững, không biết phải làm gì, liền nghe thấy có người hô ở phía sau:

"Cô kia, tranh thủ thời gian nằm trên bụi hoa đi, cần phải biểu hiện vẻ đẹp lúc sắp chết, được chứ? Như biểu hiện sắp ngất đi của cô vừa nãy ấy!"

Tur Vũ nghe xong khóe miệng giật một cái, nhìn qua, thợ chụp ảnh là một người đàn ông trung niên—— ánh sáng của ông có màu đậm nhất trong tất cả những người ở đây.

Tur Vũ hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là "Vẻ đẹp lúc sắp chết ", nhưng người ở cùng dưới một mái hiên, cô ngoan ngoãn nằm ngã xuống đất, tay chân cứng đờ.

"Không đúng! Không đúng! Cảm giác này không đúng!" Thợ chụp ảnh Trương Siêu cảm rất nhiều cúp, đi theo là sự nghiêm khắc hoàn mỹ, chỉ một chút không vừa ý liền chụp lại, hần cau mày, nhìn về hướng thiếu nữ trong bụi hoa đang căng thẳng, rống nói, "Thả lỏng ra, người tựa như tảng đá làm gì!"

Tur Vũ khóc không ra nước mắt, xin thương xót bỏ qua cho cô đi, cô chỉ là họa sĩ, thật sự không làm được người mẫu a!

Chụp đi chụp lại nửa tiếng, Tur Vũ vẫn như cũ không có chút nào tiến bộ, theo thời gian dần trôi đi, cô cảm thấy thân thể càng ngày càng khó chịu, đầu óc choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, ngực tựa như bị một tảng đá lớn đè nặng, cô hiểu được, đây là điềm báo phát bệnh....

Tại sao lại xui xẻo như vậy!

Lúc trước Tur Vũ vui tươi hơn hờ tạo nghiệp, bây giờ cô chỉ muốn xuyên về thế giới cũ, đánh chết người trong quá khứ: Cô cái đồ ăn no rừng mờ! Đẻ giờ ăn quả đắng a.

Tur Vũ đang do dự muốn hay không tạm ngừng một chút, nhưng vừa há miệng, cổ họng của cô lập tức phun lên một mùi ngai ngái ——Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, Tur Vũ "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Một cảnh này khiến mọi người sợ ngây người.

Tur Vũ cũng bối rối, cô hoàn toàn không nghĩ tới căn bệnh phát tác lại đáng sợ như vậy, phun ra một ngụm máu còn chưa đủ, cô không nhìn được ho khan, dù đã kịp thời dùng tay che miệng nhưng không giấu nổi máu từ giữa những kẽ tay chảy xuống, nhuộm đỏ cánh hoa được rải trên mặt đất.

Nếu không phải chính bản thân trải qua, Tur Vũ không tin được có người học máu quá thể quá đáng như vậy. Nói đi cũng phải nói lại... Trong quyền truyện kia, nữ phụ chụp ảnh không phải rất thuận lợi, hơn thế còn mượn cơ hội lần này oanh động giới thời trang, một lần thành danh sao?!

Tur Vũ đang kinh ngạc vì kịch bản đi lệch quỹ đạo, bên kia Vu Linh bị dọa sợ. Việc chụp hình ngày hôm nay cô chính là người phụ trách, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì cô là người gánh toàn bộ trách nhiệm!

"Mau mau, không chụp nữa, gọi điện thoại cấp cứu!" Vu Linh đầu sao cũng đã trải qua sóng gió nên rất nhanh đã trấn định lại, hướng về phía những người khác hô: "Còn ngờ ngác cái gì, mau ôm cô ấy đến phòng nghỉ!"

Không lâu phía trước cô còn oán hận Chu Tur Vũ vì hay yêu cầu tạm dừng để nghỉ ngơi, cứ nghĩ cô người mẫu mới này cố tình giả bệnh. Tới hôm nay Tur Vũ ở trước mặt cô học máu không ngừng, Vu Linh mới nhận ra đó là sự thật—— Chu Tur Vũ nghìn vạn lần xin cô đừng ở chỗ này xảy ra chuyện gì, nếu không chuyện này chẳng may bại lộ, truyền thông bên ngoài không biết sẽ bàn tán như nào!

Chẳng thể trách Vu Linh có suy nghĩ như vậy, người bình thường nhìn vào phản ứng đầu tiên cũng sẽ cảm thấy Tur Vũ mắc bệnh khó chữa, không còn sống được lâu nữa.

Studio lập tức rối loạn, Tur Vũ quỳ rạp trên mặt đất thở phì phò, học máu xong ngực cũng không còn khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn đám người đang bối rối - thấy Vu Linh đang chạy tới hướng của cô, khom người muốn đỡ cô dậy.

Trông thấy Vu Linh, Tur Vũ nhớ tới mình còn đang chụp ảnh, cô ký hợp đồng với « Phong Thượng », chẳng may xảy ra vấn đề gì thì phải bồi thường một khoản tiền lớn, bản cô đi cũng không trả nổi.

Nghĩ đến đây Tur Vũ lập tức nuốt xuống thứ ngai ngái trong cổ họng, thở sâu một hơi, nói với Vu Linh đang định kéo cô ra khỏi phòng chụp ảnh: "Chị Linh, đây là album cuối cùng rồi, để em chụp nốt. Dù sao xe cứu thương tới đây cũng cần thời gian, thân thể em còn chịu đựng được, không có vấn đề gì."

Mặc dù không biết vì sao đột nhiên phát bệnh, nhưng với tư cách là tác giả của bộ truyện này, Tur Vũ rất rõ ràng - nữ phụ "Không đến kết cục chính thì không chết được", dù bệnh nghiêm trọng như thế nào, nữ phụ kiểu gì cũng còn một hơi, học máu nhìn qua cũng chỉ có chút dọa người mà thôi, so sánh với nhau tiền bồi thường càng kinh khủng.

Nếu cô vào bệnh viện, bỏ lỡ chụp ảnh, đây mới thực sự là thoát ly kịch bản gốc. Không may đi vào thế giới truyện tranh, Tur Vũ chỉ có thể cậy vào mình là tác giả biết trước tình tiết, cô không dám cược thay đổi kịch bản sẽ phát sinh điều gì, bởi vậy biện pháp tốt nhất hiện giờ chính là duy trì nguyên trạng.

Vu Linh nghe thấy lời này, giật mình: "Cô đang đùa à?"

Tur Vũ lại ho hai tiếng, giờ tay lau đi vết máu bên miệng, lắc đầu, thần sắc nghiêm túc: "Không phải chịu nói thầy Trương Siêu chỉ ở lại một ngày à? Thời gian gấp rút như vậy, chị tìm những người mẫu khác cũng không kịp, vậy đề cho em chụp nốt đi."

Dứt lời, không chờ Vu Linh phản đối, Tur Vũ nằm xuống nền hoa, tay cầm lấy đóa hoa vừa bị máu nhuộm đỏ, nhớ lại lời Trương Siêu vừa dạy, đem cánh hoa đến gần bên miệng khẽ hôn, cánh hoa nhuộm máu cọ vào đôi môi trắng nhợt nhạt, một chút đỏ bừng kia rất kinh tâm động phách. Bởi vì vừa rồi mất rất nhiều máu, mặt Tur Vũ lúc này tựa như giấy vàng, toàn thân trên dưới lộ ra một cổ khí tức suy yếu. Cô nhắm lại đôi mắt, tựa như một cảnh liễu có thể bị gió lớn bẻ gãy bất kỳ lúc nào - đây chính là vẻ đẹp sắp chết!

Trương Siêu thấy một màn này, mừng rỡ, nhìn Vu Linh hét một tiếng "Cô tránh ra", sau đó chuyên tâm nhìn chằm chằm camera, liên tục chụp mấy tấm, tận lực chụp lại thời khắc này.

"Này..." Vu Linh bị Trương Siêu quát, vô ý thức lùi lại mấy bước, lát sau phản ứng lại kém chút nữa không nhìn được muốn mắng người. Người mẫu không đáng tin coi như xong, tại sao thợ chụp ảnh cũng hồ nháo, bây giờ là thời điểm làm chuyện này sao!

Chuyên tâm làm việc nên Trương Siêu hoàn toàn không để ý tới biểu hiện khó coi của Vu Linh.

"Đúng, đúng... Chính là cảm giác này... Quá tuyệt..." Trương Siêu hưng phấn liếm miệng một cái, liên tục biến đổi góc độ chụp.

Mặc dù hần nói muốn thể hiện ra cái đẹp gần với cái chết, nhưng để hình dung ra thì vô cùng trừu tượng, cô người mẫu trước mặt này từ cái bề ngoài bệnh tật tái nhợt đến cái hơi thở mong manh đều hoàn mỹ, vết máu dính trên trang phục cũng to điểm vừa đúng.

"Tiếp, cổ lệch về phía bên trái một chút..."

Không chỉ có Trương Siêu mà các nhân viên công tác này còn bối rối giờ đều chăm chú nhìn vào cô gái, rõ ràng nửa tiếng trước chân tay cô còn cứng ngắc, đến cả tạo dáng cũng không biết nhưng hiện tại cô đã hoàn toàn dung nhập vào cảnh, từ sợi tóc đến chân tơ đều hiển hiện ra sự ốm yếu tiêu tụy giống như cô thật sự đi tới một khắc cuối cùng của cuộc sống, dùng chút sức còn lại vùng lên.

Tư Vũ ngoan ngoãn tạo dáng, cười cứng đơ cả mặt, không bao lâu, cô lại nhin không được ho khan, đầu lông mày cau lại, bộ dáng cực kì đáng thương, Trương Siêu lại chụp mấy bức.

Vu Linh đứng ở một bên, không biết phải làm sao liền bị một đám người đẩy ra, cô vừa đứng vững, ngoài cửa lại truyền đến tiếng la: "Nhường một chút —— cáng cứu thương tới —— "

Xe cứu thương cuối cùng cũng tới!

Mất thấy Tư Vũ được đưa lên cáng cứu thương đưa đi, Vu Linh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mặc dù album đúng theo kế hoạch hoàn thành nhưng cô lo lắng Tư Vũ xảy ra chuyện, lại dính lúu tới công ty, tốt rồi, đi bệnh viện xem tình huống như thế nào, công ty cũng tìm được cơ hội giải thích.

Bởi vì còn phải ở lại giải quyết hậu quả, Vu Linh chỉ đạo trợ lý đi theo xe cứu thương, studio bên này người về gần một nửa, studio cách vách lại có rất nhiều người đi ra, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Vu Linh lơ đãng nhìn qua, ánh mắt liền dừng tại người thiếu niên đi đầu.

"Kỷ Lâm, sao cậu lại ra đây? Chụp xong hết rồi à?" Vu Linh vội vàng nở nụ cười, nghênh đón hỏi.

Vị thiếu niên kia vừa tới tuổi trưởng thành, trang phục theo phong cách punk rock, kèm theo rất nhiều trang sức kim loại kêu leng keng, cách ăn mặc này dù có chút hầm hờ cũng không giấu được khí chất của thiếu niên, đôi mi dài run run, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra nụ cười, nhìn có chút không đứng đắn, nhưng lời nói lại cực kì trưởng thành: "Chị Linh, em vừa nghe thấy có người gọi xe cứu thương, xảy ra chuyện gì thế?"

Có lẽ tất cả nữ tính đều cực kì khó khăn để từ chối nam sinh như vậy, Vu Linh ở trong lòng cảm thán trách không được Kỷ Lâm có nhiều fan trung thành đến vậy, mặt cô cũng nhu hòa xuống, giải thích: "Không có gì, chỉ là có cô người mẫu chụp trang bìa bỗng dưng học máu, đã được đưa đi rồi."

Vu Linh còn định phản nản hai ba câu, nhưng sắc mặt Kỷ Lâm đã trở nên cực kì khó coi: "—— Học máu?"

"Đúng, đúng vậy, mọi người đều giật mình... Chờ một chút, cậu đi đâu đấy?" Vu Linh còn chưa dứt lời, đã thấy Kỷ Lâm trầm mặt xông ra ngoài, như một trận gió biến mất khỏi tầm mắt cô.

...

Phòng bệnh trong bệnh viện.

Tư Vũ bị kiểm tra triệt để một lần, không ngoài dự liệu - bệnh viện cũng không tìm ra nguyên nhân, thấy tình trạng cơ thể Tư Vũ đã ổn định lại, bọn họ cũng chỉ có thể kê đơn thuốc, dặn dò cô tĩnh dưỡng một thời gian.

Tư Vũ cảm thấy đương nhiên tìm không ra, dù gì chính cô là tác giả còn không biết nữ phụ bị bệnh gì, tóm lại là không trị được hết, mà không chết được là được rồi.

Bệnh viện đề nghị cô ở lại viện để quan sát thêm nhưng Tư Vũ nói khéo từ chối đi, trợ lý của Vu Linh liền lái xe chở cô về phòng, nói: "Chu tiểu thư, công ty sẽ hỗ trợ cô trả tiền thuốc men, nếu còn vấn đề gì sẽ liên lạc lại, cô an tâm dưỡng bệnh, tôi không quấy rầy nữa."

Vị trợ lý rất nhanh liền rời đi.

Trở lại phòng của mình Tư Vũ mới thả lỏng, may mắn nữ phụ tính tình quái gở, lại thân mình không tốt, không có đi hoạt động xã giao gì, trừ nải nải ra, không hề có bạn bè thân mật nên cô không cần lo lắng việc lộ tẩy.

Quan trọng nhất là chụp ảnh đã xong, thuận lợi lừa dối tất cả mọi người.

Tư Vũ hiểu được dựa theo kịch bản gốc, Chu Tư Vũ sẽ lấy thân phận người mẫu để tiến vào giới giải trí, đây dựa không ngọt với nam nữ chính, nhưng nghĩ đến hôm nay chụp ảnh đau khổ như vậy, cô liền rùng mình một cái.

... Tha cô đi, cô chỉ hợp với việc chết đi ở nhà thôi, làm đại minh tinh làm gì, thật sự không làm được.

Chỉ là nữ phụ đã ký hợp đồng với công ty, chắc chắn không giải ước dễ dàng được, nếu phải bồi thường tiền... Quả nhiên, giờ điều cô cần nhất là tiền! Từ việc mua thuốc, hay khôi phục sự tự do, đều thúc đẩy cô mau chóng đi kiếm tiền.

Tư Vũ cúi đầu nhìn hai bàn tay tinh tế, bưng bình đại ngộ: Đúng, cô làm sao có thể quên, nghề cũ của cô chính là họa sĩ truyện tranh, kiếp trước cô xuất bản rất nhiều bộ truyện nổi tiếng, sao không đem nó chuyển tới thế giới này chứ?

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, Tư Vũ lập tức bật máy tính lên, lên mạng tra xem có trang web hay tạp chí nào phù hợp, hơn nữa còn phải trả tiền sớm một chút, thực sự cô rất cần tiền. Cẩn thận suy nghĩ một phen, Tư Vũ cuối cùng quyết định chọn trang web có tên là "Tranh và chữ".

Tìm một lúc lâu, Tư Vũ mới phát hiện thế giới này lưu hành rất nhiều truyện chữ, họa sĩ vẽ truyện tranh rất ít, "Tranh và chữ" là trang mạng truyện tranh

hàng đầu trong nước, mặc dù thành lập không lâu nhưng Tư Vũ cảm giác nó có công ty lớn chống lưng, không khó để suy nghĩ - chỉ cần nâng đỡ tốt họa sĩ truyện tranh, "Tranh và chữ" chẳng mấy chốc sẽ hot lên.

Đãi ngộ vô cùng tốt, giai đoạn mở đầu, nhu cầu cấp bách tuyển họa sĩ mới—— "Tranh và chữ" không thể nghi ngờ là nơi thích hợp nhất dành cho Tư Vũ.

Cô không vội vã đăng kí mà lên mạng mua những dụng cụ cần cho vẽ tranh, chọn lựa xong, cô nhìn một chút số dư còn lại trong thẻ ngân hàng, phát hiện không còn thừa mấy, đầu lòng không thờ nổi.

Ai ya, mơ mộng không sai, nhưng người cũng phải ăn cơm... Cô sáng mai phải gọi điện hỏi trợ lý, cát-sê bao giờ mới chuyển tới nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Quyết tâm trở về nghề cũ, Tư Vũ chẳng hề rời rắm chuyện hợp đồng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, vấn đề quan trọng hiện giờ là tiền vốn, không có chỗ dựa vững trãi, cô lấy cái gì để thỏa thuận điều kiện với người ta?

Cô mở Weibo của Chu Tư Vũ, kiếp trước là họa sĩ "Hot", Tư Vũ rất hiểu tác dụng của fans, dù sao trước kia cô chính là người nổi tiếng trên Weibo

. Hiện giờ truyện tranh trên internet còn đang trong giai đoạn khởi đầu, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, nhưng đối với cô mà nói, đây không phải là kỳ ngộ trên trời rơi xuống sao?

Thời đại internet, thực lực là tất yếu, nhưng tác dụng của nhân khí cũng không thể xem thường, mục tiêu của Tư Vũ là kiếm siêu siêu nhiều tiền, sớm liên hệ với công ty quản lý, nên phải suy xét chu toàn.

Vào trang cá nhân trên Weibo, Tư Vũ nhìn lướt qua một hồi. Thật hết chỗ nói, không biết có phải vì tính nết hay không, Weibo của Chu Tư Vũ toàn là những thứ rất khó coi, Tư Vũ cũng không muốn xóa bỏ dấu vết mà cô ta để lại trên đời, vì thế tạo một tài khoản mới.

Tư Vũ sử dụng tên cũ ở kiếp trước là "Cầm Lữ", nghĩ nghĩ, lại thêm vào mấy chữ, cuối cùng trở thành @ Lại sống 500 năm Cầm Lữ.

Nhìn chằm chằm tên mới một lúc, Tư Vũ vừa lòng gật đầu, dù bệnh của cô không nhẹ, nhưng thân tàn chí kiên nha, nhất định có thể sống đến cuối cùng!

Tự tin tràn đầy cổ vũ chính mình, Tư Vũ lấy ra bút chì cùng giấy, sự việc ban ngày làm cô cảm nhận được một cảm giác vô cùng mới mẻ, tức khắc có linh cảm.

Bởi vì thiếu đạo cụ, toàn bộ nhân vật đều được vẽ thành chìbì: Cô gái nhỏ mới bước chân vào giới người mẫu gặp phải công ty lừa đảo, nhưng trùng hợp thế nào cô lại nhận được một phân hợp đồng. Phân hợp đồng này có nguồn gốc từ sự đùa bỡn của một đám công tử, bọn họ thường xuyên yêu cầu cô gái chụp một vài bộ album mà người thường khó có thể nghĩ tới. Kiếp sống người mẫu của cô gái nhỏ hoàn toàn rối loạn, cô bị bắt tham gia vào trò chơi của đàn phú nhị đại này, dần dần, cô cùng họ sinh ra càng nhiều sợi dây liên kết.....

"Tốt! Đặt tên là《 Công lược thời thượng 》，vừa nghe đã thấy hay....."

Vẽ chìbì rất tốt ở chỗ nó không dài, khó khăn không cao, nhẹ nhàng, Tư Vũ vẽ cũng vui vẻ, ý tưởng ngày càng nhiều, bất tri bất giác một hồi hoàn thành 3 chương truyện. Cho tới khi cơ thể cảnh báo, Tư Vũ mới kinh ngạc phát hiện ra giờ đã là đêm khuya.

Chu Tư Vũ bệnh tật quán thân từ nhỏ, chưa bao giờ dám thức đêm, trước 10 giờ phải lên giường ngủ, nhưng Tư Vũ trước kia chết đi ở trong nhà để đuổi bản thảo, ngày đêm đảo lộn đã là chuyện quá bình thường, giờ sinh học bỗng nhiên thay đổi, ngồi một lúc cô lại chạy vào WC phun ra một búng máu.

Phun phun, cô thể nhưng tập thành thói quen, còn cảm thấy phun xong càng khỏe mạnh, càng nhẹ nhàng, eo cũng không mỏi chân cũng không đau.

Chỉ là..... Tư Vũ nhìn vào gương, trong đầu nhớ tới ban ngày nhìn thấy điểm sáng trên đầu mọi người, đa số đều là màu hồng nhạt hoặc màu xám, chỉ có Vu Linh và Trương Siêu hai người họ là màu cam hồng, chẳng lẽ nhan sắc khác biệt, ý chỉ họ có điều gì đó đặc biệt?

Bởi vì không có cơ sở chứng minh, Tư Vũ cũng không dám kết luận bừa bãi, chỉ âm thầm quyết định sẽ chú ý nhiều hơn.

Sau khi sửa sang xong bản thân, Tư Vũ ngồi trở lại máy tính, cô hiện giờ không có tiền để mua máy in chuyên nghiệp, chỉ có cách dùng di động chụp lại bản vẽ rồi đăng trên Weibo.

Nghĩ nghĩ, cô tag "Tranh và chữ" vào bài đăng, tài khoản này chỉ có chừng một ngàn người theo dõi, hiển nhiên mới lập chưa bao lâu, Tư Vũ tin tưởng, bọn họ nhất định có thể thấy cô.

.....

Bên này Tư Vũ sớm đã ngủ, không nghĩ tới ở đầu bên kia tại bệnh viện, có người tìm cô đến sắp điện rồi.

Kỷ Lâm ngồi trên chiếc xe đỗ ngoài cổng bệnh viện, về mặt có chút khẩn trương không nhìn kỹ liền không phát hiện, thường thường ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nhìn đến trợ lý Tiểu Ngải từ bệnh viện chạy chậm ra, đôi mắt đột nhiên sáng ngời.

"Cô..... Cô ấy thế nào rồi?" Không đợi Tiểu Ngải bước vào xe, Kỷ Lâm liền gấp không chờ nổi "Bác sĩ nói như thế nào?"

Trợ lý Tiểu Ngải là một cô gái tóc ngắn ước chừng đã hơn 20, tuy rằng tuổi đời không lớn, nhưng hơn Kỷ Lâm 2 tuổi, cô một đường chạy lên chạy xuống, cực kỳ khát nước, từ ghế sau lấy ra bình nước khoáng uống một ngụm lớn, mới bình tĩnh lại, nói: "Chị hỏi bác sĩ, họ nói cô ấy không có việc gì, chỉ là thân thể không khỏe, đã về nhà."

Rõ ràng là học máu, còn nói không có việc gì? Kỷ Lâm thật vất vả để ngăn không nói câu này ra khỏi miệng, hẩn cúi mặt, rầu rĩ: "Vâng."

Hắn cố gắng làm bộ không để bụng, nhưng đôi bàn tay không biết để đâu bán đứng hắn, lộ rõ nội tâm không như vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Tiểu Ngải trộm nhìn Kỷ Lâm, hẩn mười bốn tuổi vào nghề, cô làm trợ lý cũng đã 4-5 năm nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy Kỷ Lâm thất thố đến vậy, nếu không phải cô kịp thời ngăn cản, Kỷ Lâm lúc ấy sẽ chạy vào bệnh viện—— phải hiểu rằng Kỷ Lâm hiện giờ chính là thần tượng quốc dân, chẳng may bị người chụp được cảnh hẩn đi bệnh viện, lại tra xét một hồi liên quan tới cô người mẫu kia, thế thì nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Tiểu Ngải không hiểu, Kỷ Lâm tuy rằng còn là thiếu niên, nhìn qua có chút cả lơ phát phơ nhưng cực kì trầm ổn hiểu chuyện, vào nghề tới giờ chưa có yêu cầu quá quắt nào khiến người đại diện và trợ lý phải nhọc lòng, tại tiếng thị phi càng không có phát sinh, Tiểu Ngải còn nghe nói Kỷ Lâm kỳ thật là phú nhị đại, bước vào giới giải trí chỉ là để chơi đùa, cho nên..... Tại sao hẩn có thể quen cô người mẫu kia?

Người khác có thể không biết, nhưng thân là trợ lý Tiểu Ngải lại biết, Chu Tư Vũ lấy được cơ hội chụp trang bìa cho《 Phong Thượng ICON 》đều là nhờ vào Kỷ Lâm ở đằng sau thúc đẩy, nếu không tạp chí đứng đầu trong nước này làm sao có thể coi trọng cô? Kỷ Lâm thậm chí còn từ bỏ cơ hội lên trang bìa, vậy nên bầu trời mới tự dưng rơi bánh đập vào đầu Chu Tư Vũ.

Dù tự biết thân biết phận là trợ lý không nên hỏi quá nhiều, nhưng Tiểu Ngải nhịn không được mở miệng: "Kỷ ca, anh nhận thức cô người mẫu kia à?"

Kỷ Lâm trầm mặc một lúc lâu, mới trả lời hàm hồ: "Xem như vậy đi....."

Tiểu Ngải nói: "Kỷ ca, hiện giờ anh đang trong thời kì phát triển, phải đặc biệt chú trọng danh tiếng, nếu có chuyện gì, có thể kêu tôi đi hỗ trợ."

Cô uyển chuyển mà nhắc nhở Kỷ Lâm chú ý hình tượng, không cần lại như vừa rồi xuất hiện ở nơi công cộng, một nam một nữ, cô người mẫu kia hình như còn lớn tuổi hơn Kỷ Lâm một chút, không may truyền ra- fan nữ của Kỷ Lâm liền nổi đóa, mặc kệ hai người bọn họ có quan hệ luyến ái hay không, loại chuyện này đối với Kỷ Lâm trước nay chưa từng có scandal đều không phải chuyện tốt.

Kỷ Lâm đương nhiên nghe hiểu Tiểu Ngải có ý gì, ngược mắt: "Chị đừng suy nghĩ linh tinh, em cùng cô ấy không phải loại quan hệ này." Quan tâm tỷ tỷ ruột —— tuy rằng Chu Tư Vũ hiện tại hoàn toàn không biết —— có vấn đề gì sao?

Vừa nghe tin người ta học máu, liền muốn chạy ngay tới bệnh viện thăm hỏi, còn loại quan hệ nào nữa..... Tiểu Ngải âm thầm nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng: Kỷ ca của bọn họ, không phải là..... Yêu thầm cái cô người mẫu kia chứ??

Không phải đâu? Vừa mới không lâu Kỷ Lâm còn được chọn là "Nam nghệ sĩ nhiều người muốn hẹn hò nhất", mỗi ngày không biết có bao nhiêu fan ở Weibo kêu gào muốn gả cho hẩn, không đến mức đi thích cô nàng không chút danh tiếng kia chứ?

Kỷ Lâm không biết trợ lý của mình lại suy nghĩ phức tạp như vậy, hẩn nâng má suy nghĩ, hỏi: "Nữ chính MV《 Vết thương 》，tuần sau quyết định phải không?"

"Đúng, làm sao vậy?" Tiểu Ngải không rõ nguyên do.

Kỷ Lâm xuất thân từ ca sĩ, thiên phú lỗi lạc, là ngôi sao ca nhạc việc gì cũng giỏi hiếm thấy, dù hiện tại đang từng bước tiến vào giới điện ảnh, nhưng vẫn bảo trì tần suất một năm một album. Chủ đề album lần này là "Rời đi", nói về con đường từ một thiếu niên đến lúc trưởng thành đầy lựa chọn và cảm dỗ, cũng chính là món quà Kỷ Lâm muốn dành cho fan nhân dịp lễ thành niên, bởi vậy công ty vô cùng chú trọng, đặc biệt là ca khúc chủ đề 《 Vết thương 》.

Chỉ tiếc rằng《 Vết thương 》chưa tìm được nữ chính thích hợp, nó yêu cầu nữ chính phải có khí chất yếu ớt bệnh trạng, nhưng người như vậy nào có tìm được dễ dàng?

Nghe được câu trả lời của Tiểu Ngải, Kỷ Lâm gật gật đầu, nhẹ nhàng băng quơ: "Chu Tư Vũ..... Người mẫu chụp trang bìa hôm nay, em thấy rất phù hợp với yêu cầu của MV, chị thông báo một chút với công ty của cô ấy, để cho cô ấy đến thử vai."

Tiểu Ngải sợ tới mức thiếu chút đánh rơi bình nước.

Mặc kệ biểu tình muốn rút cằm của trợ lý, Kỷ Lâm nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Đừng nói cho bọn họ đây là ý tứ của em..... Em nhớ rõ chị cùng chị Linh quan hệ không tồi, chị cùng cô ấy nói một chút, liền bởi vì chụp trang bìa lần này thật vừa lòng, cho nên đề cử cho cô ấy cơ hội này."

"....." Nhìn đại nam hài vừa trưởng thành an bài hoàn hảo hết thấy, Tiểu Ngải tâm tình cực kỳ phức tạp.

Ông trời a, mau nói cho cô biết, Kỳ Lâm thật sự định làm kim chủ của cô người mẫu kia sao?!

.....

Tư Vũ an an ổn ổn ngủ đến hừng đông, cho tới khi chuông điện thoại đặt bên cạnh gối không ngừng reo, mới đánh thức được cô.

Từ trên giường bò dậy, cô còn không kịp nhìn di động, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, liền dép lê đều không đi, lập tức vọt tới toilet nôn ra máu.

Thật vất vả đem máu bầm nôn sạch sẽ, Tư Vũ chỉnh sửa lại bản thân, nhìn bệnh mỹ nhân tái nhợt mảnh khảnh trong gương, nặng nề thở dài.

Cuộc sống này..... Khi nào mới kết thúc.

Nguyên chủ Chu Tư Vũ mỗi tuần đều phải đi lấy thuốc Đông y, bởi vì vừa mới nôn một lần, dạ dày co thắt lại đến phát đau, Tư Vũ lo lắng bệnh cũ tái phát, vội vàng bật bếp, lấy một gói thuốc, đổ thêm nước đun trên bếp, lúc này mới chậm rì rì trở lại phòng ngủ, cầm lấy di động xem đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả vừa mới mở máy, nháy mắt có rất nhiều thông báo hiện lên, thiếu chút nữa chiếc điện thoại cũ mềm của cô báo hỏng.

Tư Vũ đăng nhập vào Weibo, phát hiện tài khoản có rất nhiều người tag và bình luận, cô đọc lướt qua một lần mới biết được nguyên lai tối hôm qua sau khi cô ngủ, "Tranh và Chữ" Official Weibo chia sẻ bộ 《Công Lược Thời Thượng》của cô, sau đó lại có thêm vài lượt chia sẻ của các V lớn, cho nên Weibo của cô trong một đêm liền phát hỏa!

Tuy rằng Tư Vũ tin tưởng vào thực lực của mình, cũng tự tin bộ truyện này không kém, nhưng hiệu quả tốt như vậy vẫn là có chút ngoài dự đoán.

Cô phảng phất nhìn thấy tương lai sẽ sớm bái bại cái công ty tồi tàn kia!

Thân là người bệnh, cảm xúc không thể kích động, Tư Vũ kiếp trước cũng từng là tác giả truyện tranh hot số 1 số 2, rất nhanh bình phục tâm tình. Cũng chính vào lúc này, cô nhận được một tin nhắn, tới từ "Tranh và Chữ" Official Weibo:

【 Xin chào Cẩm Lí, tôi là biên tập Mộc Yên của "Tranh và Chữ", tôi xem qua《Công Lược Thời Thượng》của cô, cảm thấy cốt truyện vô cùng sáng tạo, có nhiều tiềm lực sẽ trở nên nổi tiếng, không biết cô có hứng thú làm tác giả độc quyền của "Tranh và Chữ" không? 】

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Buổi tối ngày hôm qua Mộc Yên thấy Tư Vũ tag liền vào Weibo của cô ấy, thấy bộ truyện tranh phong cách chibi 《 Công Lược Thời Thượng 》.

Mộc Yên từng là phó chủ biên tạp chí truyện tranh nổi tiếng trong nước, được "Tranh và chữ" lúc đấy mới thành lập thuê làm chủ biên với mức lương khá cao, thực ra vẫn đề chiều mộ tác giả không cần cô đi quản, nhưng ngày hôm qua trong lúc vô tình thấy truyện tranh của Tư Vũ, trong lòng cô lập tức sinh ra một loại dự cảm mãnh liệt:

Người này, tương lai nhất định sẽ hot!

Dù bút danh "Cẩm Lí" chưa từng có một tác phẩm nào, nhưng phong cách của cô ấy rất thuần thực, hơn nữa ý tưởng lại sáng tạo, truyện tranh mới có vài chương đầu, liền gọi lên hứng thú của người đọc, tình tiết vừa đả vừa xoa khiến người ta muốn ngừng không được, từ điều này là có thể nhìn ra, Cẩm Lí tuyệt đối không phải người mới.

Mộc Yên không khỏi hoài nghi, chẳng nhẽ là tài khoản nhỏ của vị nào đó? Nhưng trong phạm vi mà cô biết, không có tác giả nào theo phong cách này a!

Tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng Mộc Yên vẫn vurun ra cảnh oliu cho Tư Vũ, nói đùa, hiện tại "Tranh và chữ" đang là thời điểm cần nhân tài, chất lượng tác phẩm của Cẩm Lí chẳng còn lời gì để nói, không thấy có rất nhiều V lớn chia sẻ sao, nếu như bị đối thủ cạnh tranh đào góc tường, cô đi đâu mà khóc nha!

Bởi vì đột nhiên đào được một hạt giống tốt, Mộc Yên hận không thể để Cẩm Lí lập tức trả lời, nhưng mà chờ đã lâu, tin nhắn vẫn chưa hề có động tĩnh, Mộc Yên có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình, nói không chừng người ta đã đi ngủ rồi!

Kết quả ngày hôm sau vừa tỉnh dậy, cô kinh hỉ phát hiện, Cẩm Lí hồi âm!

Nhưng mà tin nhắn trả lời chỉ có ngắn ngủn một câu: 【 Được, thật cao hứng khi hợp tác cùng mọi người. 】

Dù Mộc Yên kinh nghiệm phong phú, cũng sừng sốt một hồi: Không đúng, nào có ai giống Cẩm Lí như vậy hỏi cũng không hỏi một câu liền lập tức đồng ý a? Cô không sợ bị người khác lừa sao!

Mộc Yên từng nói chuyện qua rất nhiều loại tác giả, bọn họ ý vào có chút tài hoa, liền không để ai vào mắt, cùng bọn họ cãi nhau người một nhất chính là mình, đây vẫn là lần đầu tiên Mộc Yên thấy người tùy tính như vậy.

Có lẽ do tâm lý xem trọng người tài quái phá, Mộc Yên có chút không đành lòng nhìn Cẩm Lí "Đơn thuần" như thế, đặt một giả thiết là vị này chỉ chú tâm vào vẽ tranh không rành thể sự, trong lòng thầm nghĩ, nếu Cẩm Lí tín nhiệm "Tranh và chữ" đến vậy, bọn họ cũng không thể phụ cô mới đúng! Đứa nhỏ này cũng không hề có lòng phòng bị, chắc, nếu là người chính mình đề cử, về sau phải chiều cổ nhiều một chút, miễn cho Cẩm Lí ngày nào đó bị người ta lừa cũng không biết.

Tư Vũ hoàn toàn không hiểu được chỉ với một câu, Mộc Yên có thể liên tưởng tới nhiều thứ đến vậy, thậm chí còn chưa kí hợp đồng chính thức, đã có lòng triu mến đối với cô.

Trời đất chứng giám, kiếp trước cô là họa sĩ truyện tranh, ra ra vào vào mấy công ty Network Platform (Nền tảng mạng), đã sớm thăm dò tìm hiểu kĩ các bản hợp đồng, trong từng câu chữ có bẫy hay không, cô liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra tới, bởi vậy mới thoải mái hào phóng đáp ứng lời mời của "Tranh và chữ".

Hai bên đều có ý tốt với nhau, nói chuyện vô cùng thông thuận, chỉ với một buổi sáng, Tư Vũ đã ký kết xong hợp đồng với Mộc Yên. Nhưng Tư Vũ rất kinh ngạc, cô chưa hề mở lời, Mộc Yên đã chủ động đưa ra rất nhiều điều kiện hậu đãi, giống như sợ cô sẽ chạy mất.

"Em còn chương truyện nào không? Trang chủ của "Tranh và chữ" có một đề mục đề cử các tác giả mới, vị trí này rất nổi bật, nếu tác phẩm của em được đăng tải lên, chị có thể giúp em lấy được vị trí này." Rốt cuộc ký xong hợp đồng với hạt mầm tốt, Mộc Yên nhẹ nhàng thở ra, đồng thời tâm tư cũng xoay chuyển, lập tức bắt đầu chuẩn bị cho đứa nhỏ ngốc nhà mình.

"Có, dù còn..... Nhưng có nhanh quá hay không, không chờ thêm một khoảng thời gian nữa sao?" Tư Vũ có chút không hiểu, đãi ngộ tốt như vậy! Kiếp trước lúc cô cực kỳ nổi tiếng, mới có đãi ngộ như vậy nha, nhưng hiện giờ cô mới chỉ là người mới nhập đạo!

"Không phải lo gì cả, em nghe chị là được." Là một chủ biên có quyền lực nói một không hai, Mộc Yên nghĩ rằng đây chỉ là một việc nhỏ, cô muốn nâng ai, chút nguồn lực này có là gì! Cô từng nói Cẩm Lí có thể hot, liền nhất định sẽ làm được!

Vì thế, sau khi Mộc Yên "bật đèn xanh", trong vòng một ngày Tư Vũ đã thỏa thuận xong hợp đồng, cũng đăng tải 2 chương 《 Công Lược Thời Thượng 》 lên "Tranh và chữ"

Bởi vì Mộc Yên vỗ ngực đảm bảo hết thấy sự tình giao cho cô chuẩn bị, Tư Vũ chỉ cần an tâm vẽ tranh là được rồi, thân thể Tư Vũ thật sự quá yếu, cũng không dư sức chú ý những việc vặt vãnh này, bởi vậy sau khi giao xong bản thảo, Tư Vũ cũng không có lo lắng.

Trợ lý của《 Phong Thượng 》 chủ động gọi điện thoại tới, nói ảnh chụp đã rửa xong, làm Tư Vũ đi một chuyến, đồng thời trả thù lao cho cô.

Tư Vũ nhìn thẻ ngân hàng, tiền không nhiều lắm, chỉ có hai vạn. Công ty quản lý của cô còn lấy mất một nửa, nên vào tay chỉ có một vạn, nghe qua trợ lý nói, một vạn ấy là Vu Linh xuất tiền túi ra để thêm vào, xem như là tiền bồi thường.

Hai vạn a..... Tư Vũ vỗ ngực, cảm thấy ần ần đau, chút tiền ấy chỉ đủ dùng để mua thuốc, kiên trì ước chừng nhiều nhất nửa tháng, bởi vì bệnh này cần rất nhiều thuốc quý, nhưng không uống thuốc sẽ rất khó chịu, gia cảnh Chu Tư Vũ không tốt, nguyên nhân lớn nhất là vì căn bệnh này.

Vấn đề lớn nhất vẫn là tiền..... Tư Vũ thở dài, càng kiên định ý chí quyết tâm phải đổi nghề, ngành người mẫu thực không dễ dàng, tiền lương cũng không nhiều lắm, công ty quản lý còn ăn không nhà xương, cũng khó trách nguyên thân liễu mạng bỏ lên, đặc biệt khi biết có em trai cùng mẹ khác cha Kỳ Lâm liền tìm mọi cách tính kế hắn, đoạt tài nguyên của hắn.

Như bình thường uống xong chén thuốc đắng chát, Tư Vũ đánh xe đi đến công ty Phong Thượng, ngoài dự đoán là, người tới đón cô cư nhiên là Vu Linh.

Chẳng qua trái ngược với lúc chuẩn bị quay chụp, thái độ Vu Linh lúc này ôn hòa rất nhiều, trên mặt có tươi cười: "Đến rồi? Quay chụp lần trước, lão sư Trương Siêu rất vừa lòng, còn nói có cơ hội sẽ hợp tác lại với em, rất may mắn nha!"

Vu Linh cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của Tư Vũ, thấy trên mặt cô không hề có huyết sắc, môi cũng tái nhợt, liền nhớ đến cảnh tượng học máu hôm nọ, hỏi nhiều một câu: "Thân thể khá hơn rồi chứ?"

"Chị Linh, bệnh cũ thôi ạ, không cần lo lắng." Tư Vũ ngoan ngoãn trả lời.

Mà lực chú ý của cô, kỳ thật đều đặt ở trên đỉnh đầu Vu Linh. Lần trước tại thời điểm mới gặp, Tư Vũ nhớ trên đỉnh đầu của cô là ánh sáng màu hồng nhạt, nhưng hôm nay lại bị thay thế thành từng giọt sương đen, Vu Linh như cũ vô tri vô giác.

Tư Vũ nhìn qua, còn tưởng là bị bắn, vì thế nhân lúc Vu Linh quay đi lấy đồ vật, cô phui tay một cái——

Ai ngờ, thời điểm tay cô chạm vào giọt sương đen kia, trong đầu cô hiện lên một chút hình ảnh: Đường xá đông đúc, một bé gái đeo balo bị một chiếc ô

tô mắt không chế đâm trực diện bay lên, cuối cùng dừng lại trên mặt đất, máu tươi chảy xuôi, hai mắt mất tiêu cự, đám người hoảng sợ..... Mà khuôn mặt của bé gái kia, lại có bảy tám phần giống Vu Linh.....

Đoạn ngắn tựa như cười ngửa xem hoa ở trong đầu Tư Vũ chợt lóe rồi biến mất, chờ cô lấy lại tinh thần, liền thở hổn hển.

Đó là gì..... Tương lai sao? Những giọt sương kia ở trên đỉnh đầu Vu Linh, chính mình chạm vào mới thấy những hình ảnh đó, chẳng lẽ nó có quan hệ với Vu Linh sao, ám chỉ Vu Linh hoặc là người thân của cô ấy sẽ xảy ra chuyện?

Tư Vũ nhắm mắt lại thở hắt ra, chậm rãi bình phục trái tim vừa đập kịch liệt, đột nhiên nhìn thấy cảnh máu me này, cô quả thực chịu không nổi.

Vu Linh vốn định nói với cô một vấn đề khác, quay đầu thấy cô như vậy, hoảng sợ: "Em làm sao vậy?" Đừng lại phát bệnh a!

"Không sao ạ, chỉ là đột nhiên có chút không thoải mái, không có gì đáng ngại." Tư Vũ do dự, vẫn là nhìn về phía Vu Linh, hỏi, "Chị Linh, chị có một đứa con gái đúng không ạ?"

Vu Linh sững sờ: "Đúng vậy." Cô cảm thấy kỳ quái, ngày thường chính mình phân biệt rạch ròi giữa công việc và đời tư, chưa bao giờ nhắc qua về người thân, Chu Tư Vũ làm sao biết được?

Tư Vũ lại hỏi tiếp: "Học tiểu học ạ?"

Vu Linh gật gật đầu: "Năm nay mới vào lớp 6." Thấy bộ dáng Tư Vũ suy tư, cô nhin không được nói, "Em hỏi để làm gì?"

"Thuận miệng hỏi thôi ạ, nãy em có nghe người ta nhắc tới." Tư Vũ bất động thanh sắc rồi đi chủ đề. Cô hiện tại có bảy thành nắm chắc, bé gái xuất hiện trong đoạn hình ảnh kia, hẳn là con gái của Vu Linh, vậy phải chăng nó ám chỉ con gái của Vu Linh sẽ xảy ra tai nạn?

Tư Vũ có chút chần chừ, tuy rằng cô là tác giả của bộ truyện này, nhưng cũng chỉ biết vận mệnh của nhân vật chính, đối với Vu Linh – nhân vật chỉ xuất hiện một lần như vậy, cô cũng không biết quỹ đạo nhân sinh của cô ấy. Huống chi đây là một thế giới chân thật, biến số cũng càng nhiều.

Còn nữa, Tư Vũ không có nắm chắc lần sương đen kia có thực sự biểu hiện như vậy không, không thể trực tiếp cùng Vu Linh nói, con gái của chị sẽ bị tai nạn nha? Người ta không đánh chết cô mới là lạ!

Xem ra chính mình vẫn phải tự đi kiểm nghiệm một chút.....

Vu Linh thật nhanh liền quên đi cuộc trò chuyện này, cô một lần nữa nhắc lại: "Đúng rồi, ảnh chụp lần này, chị cùng chủ biên rất vừa lòng, chị cảm thấy với điều kiện của em, có thể tranh thủ rất nhiều cơ hội. Kỳ Lâm, em nghe qua chứ?"

Nghe thấy cái tên này, Tư Vũ không tự giác mà cắn cắn môi.

Kỳ Lâm, cô như thế nào không biết? Kỳ Lâm là nam chính của《Siêu sao sừng trước cưới sau》, đồng thời cũng là em trai cùng mẹ khác cha của nguyên thân, nhưng Tư Vũ không nghĩ sẽ từ trong miệng của Vu Linh nghe được tên của hắn.

"Đương nhiên là em biết." Trong lòng Tư Vũ có chút dự cảm bất hảo, nếu nhớ không lầm, tiếp theo chính là cốt truyện chính.....

Quả nhiên, Vu Linh tiếp tục nói: "MV mới của Kỳ Lâm đang tìm nữ chính, lịch hẹn vào thứ 6, em phải chuẩn bị tốt đó. Chị kể cho em nghe, công ty Tinh Phi của Kỳ Lâm đã bị Hoàn Nghệ bí mật thu mua, Hoàn Nghệ hiện giờ đang tìm kiếm người mới, em thể hiện tốt một chút, nói không chừng có thể được Hoàn Nghệ nhìn trúng! Công ty quản lý hiện giờ của em đó, ánh mắt không tốt, nơi nơi đều là cạm bẫy, không làm nên cơm cháo gì, em nhất định phải nhảy khỏi hồ lửa đó, nên phải bắt lấy cơ hội hiện giờ nha!"

Sau sự việc quay chụp lần trước, nhiếp ảnh gia cùng chủ biên khen Tư Vũ không dứt miệng, nghĩ rằng cô người mẫu này dù mang bệnh cũng cố gắng chụp xong, kết quả lại vô cùng tuyệt vời, chỉ bằng sự chuyên nghiệp này, người trong giới ít có, vì vậy dù lúc đầu ấn tượng không tốt với cô là Vu Linh cũng thay đổi cách nghĩ.

Thấy Tư Vũ sững sờ, Vu Linh còn tưởng rằng cô không hiểu, lại dặn dò nói: "Tóm lại em phải nhớ kỹ, chỗ dựa của Hoàn Nghệ - Chính là Lục gia ở Dung Thành!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lục gia ở Dung thành, là một gia tộc lớn trong nguyên tác truyện tranh của Tư Vũ.

Lục gia đã tồn tại mấy trăm năm, căn cơ vững trãi, lại cực kì khép mình, người ngoài khó mà tìm hiểu. Người đời chỉ biết Lục thị có một quốc gia kinh tế

không thể lay động, lại không biết ở hai đường quân chính (quân nhân – chính trị) họ cũng có quan hệ không nhỏ, người của Lục gia, phi phú tức quý, không biết bao nhiêu người muốn trèo lên cây đại thụ này.

Chẳng qua trong bộ《 Siêu sao sừng trước cười sau 》, Kỳ Lâm mới là nam chính, câu chuyện cũng chỉ quay xung quanh hành trình của Kỳ Lâm ở giới giải trí, Lục gia được nhắc tới một cách chuồn chuồn lướt nước không đáng kể trong nguyên tác.. không hề được nói tới tí mĩ.

Mấy năm gần đây, nguyên bản chỉ quan tâm tới giao thương – Lục gia bỗng vươn bàn tay vào giới giải trí, ban đầu Kỳ Lâm ký kết hợp đồng với công ty Tinh Phi, nhưng đã bị công ty Hoàn Nghệ thu mua.

Hoàn Nghệ tuy rằng là công ty mới thành lập, nhưng có Lục gia làm chỗ dựa, không cần lo lắng thiếu người thiếu tiền, đề nghị của Vu Linh, làm Tư Vũ có chút động tâm.

Tư Vũ nhớ rõ, nguyên thân không có kinh nghiệm, bị công ty lừa đảo kia bắt kí kết hiệp ước 5 năm bất bình đẳng, tương hủy hợp đồng? Hoặc là làm đủ 5 năm, công ty bóc lột hết sạch; hoặc là bồi thường tiền, ba ngàn vạn! Một xu cũng không thể thiếu!

Ba ngàn vạn a! Tư Vũ chắc lưỡi, trong khoảng thời gian ngắn cô kiếm ở đâu ra nhiều tiền như vậy? Trừ khi bán thân —— bắt quá bộ dáng ốm yếu bệnh tật như cô, ai coi trọng nha.

Nghĩ vậy, Tư Vũ nhìn về phía Vu Linh, ngữ khí thập phần chân thành: "Chị Linh, em biết chị đối với em rất tốt, cảm ơn chị, em sẽ suy nghĩ."

Vu Linh còn tưởng rằng cô sẽ đồng ý, cơ hội tốt như vậy, kí kết được với Hoàn Nghệ, tốt hơn nhiều cái công ty rách nát kia chứ?

"Nữ chính MV kia thì....." Vu Linh hỏi.

"Để em suy nghĩ ạ." Tư Vũ mơ hồ không rõ.

Tư Vũ thật sự ngượng ngùng hỏi cô không đi có được không, trong nguyên tác, Kỳ Lâm nhất quyết chọn Chu Tư Vũ làm nữ chính, loại hết những người cạnh tranh có thực lực, không may là trong những nữ diễn viên bị loại ấy có một người rất nổi tiếng, sau khi bị loại người này có đăng status đầy ân ý trên Weibo, khiến fans rất tức giận cùng bất bình, vẫn luôn âm ỉ có người giờ trò.

Vốn dĩ nếu Chu Tư Vũ quay chụp tốt, việc này cũng liền thôi, nhưng cô xuất thân không chuyên nghiệp, làm rối tinh rối mù, khiến người ta chắc chắn phải đoán rằng "Trình độ này cũng là người mẫu ư, khẳng định là đi cửa sau", thiếu chút nữa hủy hoại album được kì vọng cao này của Kỳ Lâm.

Các fan của Kỳ Lâm thấy MV chủ đạo bị quay thành như vậy, lừa gạt ai nha? Họ tất nhiên là không trách cứ idol của mình được, vì thế nhất trí công kích Chu Tư Vũ, cô trở thành hot search, tất cả chửi rửa đều mình cô gánh chịu.

Cuối cùng Kỳ Lâm vì chị gái của mình, chủ động đứng ra nhận lỗi, áp chế dư luận, một hồi phong ba bão táp này mới tạm dừng. Nhưng bởi vì Kỳ Lâm bảo vệ Chu Tư Vũ quá rõ ràng, mọi người bắt đầu nghĩ tới quan hệ của hai người bọn họ, có rất nhiều loại suy đoán nổ ra, vậy nên dù chuyện MV tạm thời lắng xuống, Chu Tư Vũ lập tức bị fans của Kỳ Lâm cho vào sổ đen, từ đó về sau không hề cho cô sắc mặt tốt.

Chu Tư Vũ vốn đã miễn cảm tự ti, sau việc lần này, cô liền oán hận Kỳ Lâm, và khi biết được Kỳ Lâm là em trai cùng mẹ khác cha, cách biệt giữa hai người càng làm cô muốn phát điên.....

Tư Vũ thờ dài, những việc này làm sao có thể nói cho Vu Linh, cô cũng không nghĩ sẽ đi theo vết xe đổ của Chu Tư Vũ, fan nữ của Kỳ Lâm cực kì điên cuồng, đặc tội họ, cô cũng đừng mong sống tốt.

Bàn xong công việc, Tư Vũ từ trong văn phòng của Vu Linh đi ra, đang muốn đi thang máy xuống dưới tầng, ai ngờ cửa thang máy mở ra, thấy đã có vài người đứng ở bên trong, thiếu niên cầm đầu mặc một thân phong cách Rock, trên người đeo nhiều trang sức kim loại, đang cúi đầu chơi di động —— chính là Kỳ Lâm vừa mới chụp xong quảng cáo.

Thấy thang máy dừng lại, Kỳ Lâm lúc này mới dời ánh mắt khỏi điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa thang máy, nhìn nhìn, cả người liền ngây dại.

Tư Vũ nhìn qua tư liệu của Kỳ Lâm, tự nhiên biết hắn là ai, thấy Kỳ Lâm biểu tình như gặp quý, cô chủ động lùi một bước ra phía sau, ý bảo bọn họ đi xuống trước, cô có thể chờ lượt tiếp theo.

"Không, không có việc gì....." Kỳ Lâm giành mở miệng trước, nhấn nút mở cửa, lời vừa thốt ra, hắn phát hiện mình thế nhưng gặp đến độ nói lắp, vội vàng khụ một tiếng, đôi mắt nhìn xuống dưới đất, tiếp tục nói "Vào đi, dù sao cũng không có nhiều người."

Trợ lý Tiểu Ngải đứng ở sau lưng Kỳ Lâm nghe vậy, không khỏi mắt tròn miệng mở.

Đừng tưởng rằng cô không nghe ra giọng nói nháy nhót của Kỳ Lâm, không phải chỉ là gặp mặt thôi nha, cần thất thố đến vậy sao? Tiểu Ngải cảm thấy mình như một người mẹ bất lực nhìn con trai nhọc lòng nuôi lớn bị sắc đẹp mê hoặc.

Thấy Kỳ Lâm kiên trì, Tư Vũ cũng không làm bộ, thoải mái hào phóng cảm ơn, nhấc chân bước vào.

So sánh với Kỳ Lâm vẫn luôn âm thầm nhìn trộm, Tư Vũ bình tĩnh hơn nhiều.

Kỳ Lâm coi như là con trai do cô sáng tác ra, có thể nhìn thấy một cách chân thật có gì là không tốt?

Nhưng, Tư Vũ lại không biết, giờ phút này nội tâm của Kỳ Lâm đã sớm rối loạn.....

Đây là chị của hấn a..... Từ nhỏ chưa từng thấy mặt, do câu nói lỡ miệng của một người bảo mẫu Kỳ gia, mới biết được cô tồn tại.....

Kỳ Lâm lúc đầu còn có thể khắc chế bản thân, chỉ dám nhìn trộm người bên cạnh, lúc sau liền quang minh chính đại mà nhìn, tầm mắt cơ hồ dính trên mặt Tư Vũ, cảm thấy sắc mặt của cô sao lại tái nhợt đến vậy, là ăn không ngon, vẫn là ngủ không tốt? Bệnh của cô có nghiêm trọng không, về sau phải mua thuốc bổ gì cho cô đây? Nếu muốn tặng, nên lấy tư cách gì nha?

Bất tri bất giác, tư duy của Kỳ tiểu thiếu gia đã đi xa thật là xa, hấn đã lên xong kế hoạch làm chị gái mình khỏe mạnh trong 5 năm.

Đừng trách Kỳ Lâm suy nghĩ nhiều, việc Tư Vũ học máu lần trước đã dọa hấn sợ rồi, hấn xem qua tư liệu của Tư Vũ chỉ thấy nói thân thể cô không tốt, ngày đó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, thể chất của Tư Vũ đúng là rất kém, thậm chí, yếu ớt giống như một trang giấy mỏng, dùng một chút lực cũng có thể khiến nó vỡ nát.

Gia cảnh của Kỳ Lâm vô cùng tốt, nhưng từ nhỏ đến lớn, lại chưa cảm nhận được cái gọi là thân tình. Kỳ phụ là một thương nhân thành công, bận bịu đến độ chân không chạm đất, trong vòng một năm, ở nhà cũng không tới một tháng; hơn nữa Kỳ Lâm trưởng thành sớm lại hiểu chuyện, từ lâu đã sớm biết, tình nhân của cha hấn có thể đủ một đội bóng, sở dĩ không xuất hiện con riêng làm địa vị của hấn bị dao động, tất cả là vì thân thể của Kỳ phụ có vấn đề, cả đời chỉ có một đứa con trai là hấn.

Nói đến mẹ của hấn..... Kỳ Lâm trào phúng cười cười, phải nói, mẹ của hấn và Tư Vũ là một người vợ tốt, nhưng lại không phải một người mẹ tốt. Bà lấy việc gả vào hào môn là mục tiêu cả đời, thậm chí không tiếc vứt bỏ con gái do mình dứt ruột đẻ ra, nhờ hải tử trong bụng mà đạt thành ý nguyện, bà liền từ bỏ "công cụ" này, cả ngày tham gia các loại tiệc hội, cơ hồ không về nhà, càng không nói đến việc dạy dỗ Kỳ Lâm——đây là việc của bảo mẫu.

Gọi là người nhà, cũng chỉ có như vậy.

Bởi vậy, không ai biết, khi Kỳ Lâm biết được chính mình còn có chị gái ruột, vui mừng cỡ nào. Hấn nằm mơ đều muốn có một người thân quan tâm một chút đến hấn, không cần quan tâm quá nhiều, chỉ cần không coi hấn như không khí là đủ rồi, yêu cầu đơn giản như vậy, cha mẹ hấn chưa bao giờ làm được.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Kỳ Lâm ảm đạm, nhưng khi nhìn đến Tư Vũ, lại sáng rực lên.

Kỳ Lâm đã nghe qua Vu Linh nói chuyện Tư Vũ dù mang bệnh vẫn cố gắng chụp hoàn thành tiến độ, hấn có chút tự hào, bọn họ không hổ là chị em, thái độ đối với công việc đều là nghiêm túc, như vậy, Tư Vũ nhất định sẽ nhận hấn là em trai nha!

Kỳ tiểu thiếu gia không biết lấy tự tin ở đâu ra, ở trong lòng gật gật đầu.

Một bên chịu đựng tầm mắt cực nóng của Kỳ Lâm, Tư Vũ bỗng thấy sau lưng rét run, không tự giác rung mình.

Dù động tác này rất nhỏ nhưng làm sao thoát khỏi ánh mắt đang nhìn chăm chú của Kỳ Lâm

Trong giây lát, Tư Vũ cảm giác có bóng tối sầm ở trên đầu, một chiếc áo khoác da vẫn còn hơi ấm của chủ nhân được khoác lên người cô.

Tư Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vị đồng chí này đã thu tay, cup mắt, bộ dáng thập phần nghiêm chỉnh.

Nhận thấy Tư Vũ nhìn qua, khoe miệng Kỳ tiểu thiếu gia không khỏi vênh vênh lên, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra cao lãnh: "Lạnh liền mặc thêm chút áo, đồ này đưa cho cô, không cần trả lại."

Tư Vũ:..... Bây giờ là mùa hè nóng bức, cô thực sự nóng a.

Đúng lúc này thang máy đã đi xuống tầng chót, cửa vừa mở ra, Kỳ Lâm như muốn giấu điểm điều gì, bước vội ra ngoài, không hề quay đầu lại mà giờ tay về phía Tư Vũ, tư thế thập phần tiêu sái.

..... Đó là nếu xem nhẹ cách hấn đi đường.

Tư Vũ ở đằng sau có chút lo lắng: Đứa nhỏ này..... Không phải là đồ ngốc chứ?

Vừa đi ra khỏi tầm mắt của Tư Vũ, Kỳ Lâm nhin không được cười rộ lên, Tiểu Ngải bên cạnh thấy toàn bộ cuộc hành trình, sâu kín hỏi: "Kỳ ca, anh biết anh hiện tại giống con gì sao?"

Kỳ Lâm lấy lại tinh thần, hỏi: "Giống con gì?"

Tiểu Ngải nói: "Giống con công muốn xòe cánh trước mặt người ta mà cứ cố gắng khép mình."

Kỳ Lâm: "....." Nhìn Tiểu Ngải chị không muốn nửa năm tiền lương nữa đúng không!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Nhìn thấy Kỳ Lâm bước đi, Tư Vũ cũng không đem hành động kì dị của hắn để ở trong lòng, chỉ có chút cảm khái: Không hổ là con trai dưới ngòi bút của cô, ánh sáng trên đỉnh đầu Kỳ Lâm sáng nhất so với tất cả những người cô nhìn thấy, một màu đỏ tía gần chuyển sang tím, Tư Vũ đã từng nghe qua câu "Từ khí đông lai" (nghĩa là khí tia từ phương Đông đến. Đây là loại khí tốt lành, mang lại bình an và may mắn), vì thế cô có chút phỏng đoán, những thứ ánh sáng này, có phải thể hiện khí vận của một người?

Màu càng gần với màu đỏ, giống như Kỳ Lâm, thể hiện rõ khí vận của họ đủ đầy, mà sương đen trên đầu Vu Linh ngày hôm nay, chính là vận rủi của cô ấy?

Tư Vũ nghĩ tới cô có chạm vào làn sương ấy, trong đầu hiện lên một thoáng hình ảnh, biểu tình không khỏi ngưng trệ.

Đúng rồi, nếu những hình ảnh đó dự báo tương lai, vậy thì con gái của Vu Linh.....

Tư Vũ nhớ lại tên những cửa hàng xuất hiện trong hình ảnh, lập tức tìm địa chỉ, gọi xe chạy đi gấp.

Tới địa điểm, Tư Vũ mới phát hiện nơi sự cố phát sinh chính là một đoạn đường đông đúc tại trung tâm thành phố Giang thành, xe xe cộ cộ, nơi đông người tất nhiên không khí cực kì không tốt, Tư Vũ bỏ qua lồng ngực đang bị đè ép, tìm một vòng xung quanh, chưa có tìm được bé gái có khuôn mặt giống Vu Linh.

Nhưng chính cô, xoay vài vòng, liền chóng mặt như đầu, cô biết mình chuẩn bị muốn học máu, trước khi ra khỏi nhà cũng đã chuẩn bị một bịch khăn giấy, vì thế nhân lúc không ai chú ý, bình tĩnh rút ra tờ giấy, che đi khóe miệng, ói ra hết máu bầm ở ngực, cả người lúc này mới thanh tỉnh.

Đứng ở giữa đường học máu nên có chút chật dạp, và cũng bịch khăn giấy sắp dùng hết, Tư Vũ che che dấu dấu sửa sang lại, ngồi xuống chiếc ghế dài bên vệ đường, dự định ôm cây đợi thỏ.

Dù bản thân Tư Vũ không hoàn toàn chắc chắn, nhưng vận cô có một loại dự cảm, hôm nay con gái của Vu Linh nhất định sẽ có chuyện, loại cảm giác này khó mà giải thích, nhưng nó liên quan đến một mạng người, Tư Vũ nghĩ thâm vát và một chút cũng không sao, nếu bé gái kia thật sự xảy ra chuyện gì, cô sẽ hối hận chết mất.

Chờ một lúc lâu liền đã qua buổi trưa. Dạ dày Tư Vũ không tốt, kiếp trước giờ giấc loạn xạ cũng không sao cả, nhưng hiện tại phải ăn cơm đúng giờ, nếu không sẽ động chạm tới gân cốt, nhưng cô sợ lúc cô rời đi sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, đành phải chịu đựng cơn đau từ dạ dày, tiếp tục ngồi trên ghế, gắng tìm hình bóng của bé gái.

Không phụ lòng người, tại thời điểm thân thể của Tư Vũ muốn bãi công, cô nhìn thấy bé gái: Giống với hình ảnh mà cô nhìn thấy, bé gái đeo balo, vô tri vô giác bị dòng người đẩy ra bên ngoài làn đường người đi bộ.

Chính là cô bé ấy! Tư Vũ lập tức đứng dậy, cố nén mọi mệt mỏi chạy tới bé gái kia, muốn kéo bé ra trước khi sự cố xuất hiện, may mắn là cô cách cô bé chỉ có 30m, Tư Vũ rất nhanh liền chạy tới, còn kém chút xíu là chạy tới bên người bé gái, Tư Vũ bỗng nhiên nhớ ra cô quên đi một điều.

Đúng rồi, còn có một chiếc ô tô mất lái!

Tư Vũ vội vàng quay đầu, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen, không biết như thế nào, bánh xe bỗng nhiên trượt một cái, chiếc xe thay đổi một góc 90 độ, đâm thẳng lao vào đường của người đi bộ, mà phương hướng của đầu xe chính là vị trí mà bé gái đang đứng.

Trong đám người vang lên tiếng hét chói tai, mà bé gái không biết có phải sợ quá hay không, lặng người ở chỗ đó không hề nhúc nhích, bị đám người ở sau lưng vì chạy trốn mà đẩy lẫn nhau, bé té ngã trên mặt đất, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chiếc xe đang lao tới --

Đúng lúc này, bé gái bỗng cảm nhận được có một cái ôm lạnh lạnh từ phía sau, ôm lấy bé lăn vài vòng, rời khỏi nơi vừa rồi, ngay sau đó một bàn tay mát lạnh che lên đôi mắt bé, che đi đôi mắt đang khủng hoảng.

Liền tại khoảnh khắc ấy, chiếc xe xa hoa kia liền va vào dải phân cách, không khó để nghĩ, nếu là hai người không tránh thoát được, hậu quả nhất định thảm trọng.

Ôm lấy bé gái, Tư Vũ nhẹ nhàng thở ra, may mắn, thực sự may mắn, còn kịp.....

Tuy rằng có chút chật vật, nhưng Tư Vũ vẫn cẩn thận che chở đầu của bé, sở hữu mọi lực cản đều một mình cô nhận, có lẽ phương hướng không đúng, vừa mới thoát khỏi nguy hiểm bên kia, Tư Vũ lăn lộn bên này, phần lưng liền đụng vào trụ phân cách. Vốn dĩ thân thể của Tư Vũ cực kỳ yếu ớt như thủy tinh, va chạm một cái, liền tan vỡ.

Cô nhất thời không nhận được, liên tục học ra máu, rõ ràng đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cô so với bị tông xe còn thảm hơn.

Bé gái trong ngực Tư Vũ bị dọa ngốc, chờ bé phản ứng lại, dù người trước mặt vẫn tiếp tục ho ra máu, nhưng bàn tay đặt trên lưng bé vẫn tiếp tục trấn an nhẹ nhàng, không biết vì sao, dù bị dọa sợ, nhưng bé vẫn gắt gao nắm lấy quần áo của Tư Vũ, chậm rãi tìm được một chút cảm giác an toàn, hốc mắt đỏ lên, lại không có khóc thành tiếng, nâng lên bàn tay, thay Tư Vũ lau vết máu bên khóe miệng.

"Chị ơi, em giúp chị thổi thổi, đau đau sẽ biến mất....."

Bé gái tròn tròn mắt, khuôn mặt non nớt tràn đầy nghiêm túc.

Một lớn một nhỏ ôm rúc vào nhau, dù một màn vừa rồi hung hiểm vạn phần, nhưng hiện giờ nhìn vào, lại chỉ cảm thấy có chút ấm áp. Trước lúc xảy ra chuyện, có một đôi tình nhân đang quay video gần đó, camera không sai biệt lắm quay lại một màn từ lúc Tư Vũ ôm lấy bé gái tránh thoát khỏi xe điên, sau khi Tư Vũ cùng bé gái được đưa lên xe cứu thương, đoạn video này cũng được phát lên Weibo, trong một giây đã có hơn 1000 lượt chia sẻ, không giây phút đã lên hot search.

【Thiếu niên bên vách tường hoa】: Tui nhìn không cũng đã sợ này, chiếc xe này đột nhiên phi tới, tui còn không nhìn kịp, chị gái này đã lao lên rồi, thật dũng cảm! Nếu là tui chắc chỉ biết kêu cứu mạng QAQ

【hôm nay sẽ gầy đi】: Mọi người có nhìn thấy không, cô gái ấy lúc ôm đứa bé, còn che lại đôi mắt của bé! Là sợ bé bị dọa sao? Rất tri kỉ nha, trong hoàn cảnh như vậy còn nghĩ đến cảm nhận của bé, rất đáng nể!

【hai chiếc chân gà bé bé】: Ô ô ô hình ảnh hai người ôm nhau thật đẹp! Họ đều là thiên sứ sao! Nhất định là thế!

【Công chúa nhỏ】: Cô gái ấy học máu trông thật thê thảm, có phải vì cú va chạm kia nên bị thương bên trong? Nhìn rất đau a.

【Bánh mì sữa đậu】: Mười phút, tôi muốn biết chị ấy đi bệnh viện nào vậy! Tôi muốn thăm thiên sứ của tôi!

Đoạn video này liên tục trở thành tâm điểm, "Thiên sứ cứu người khỏi xe mất lái" trong một thời gian ngắn trở thành tin tức hot nhất trên các mặt báo, có người ở hiện trường lúc ấy đứng ra nói sau khi Tư Vũ cứu người bị va vào trụ phân cách, liền hôn mê bất tỉnh, đã bị đưa đến bệnh viện, cộng đồng mạng lại nhớ đến trong video Tư Vũ điên cuồng học máu, lòng thương cảm lại sống dậy.

Mà dưới video kia, một V nhỏ là người trong công ty Phong Thượng nghị hoặc bình luận một câu: "Người cứu đứa bé kia, rất giống với người mẫu vừa chụp mặt bia tại công ty tôi nha? Thân thể cô ấy dường như không tốt lắm, lúc chụp ảnh cũng học máu, nhưng siêu chuyên nghiệp, dù bệnh như vậy cũng kiên trì chụp xong."

Do bình luận ngày càng nhiều, tin tức này cũng bị trôi đi, không có ai chú ý tới.

Vu Linh công tác mệt mỏi một ngày, thu thập xong, chờ thang máy xuống dưới gara để xe, cô theo thường lệ nhìn điện thoại, ngó một hồi Weibo, cô dự định đưa con gái đi ăn cơm chiều, nhà hàng lại gần trường học, cho nên con gái cô sẽ đi bộ ra đó trước, dĩ vãng đều là như thế, nhưng không biết vì sao, hôm nay trong lòng Vu Linh luôn có chút bất an.

Trùng hợp là, một tin tức hot hiện lên trang đầu trên điện thoại Vu Linh, "Thiên sứ cứu người khỏi xe mất lái"?.....

Vu Linh vốn định bỏ qua, nhưng ngón tay không cẩn thận mở ra video, lần này không thể làm lơ, ánh mắt của cô lập tức bị thu hút: Đây không phải là -- con gái cô sao?!

.....

Lúc tin tức trên Weibo trở nên hot nhất, cũng là lúc tin tức này rơi vào tay người cầm quyền ở Lục gia.

Gia chủ của Lục gia hiện giờ là Lục Càn, tuy trên danh nghĩa là gia chủ, nhưng Lục Càn biết, Lục gia từ trên xuống dưới người toàn quyền quyết định chỉ có một, chính là nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần trước mặt hắn.

"Đó là chiếc xe của Tinh Châu, nó đến Giang thành để nhận vị trí tổng giám đốc của Hoàn Nghệ! Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này!"

Lục Càn nói đến con trai cả, trên trán xuất hiện gân xanh, "Tôi đã phái người tới Giang thành kiểm tra, tài xế lái chiếc xe kia bị người hạ thuốc liên quan tới thần kinh, tuyệt đối không thể lái xe, còn may mắn là Tinh Châu mạng lớn, không xảy ra việc gì."

Lục Càn tức muốn học máu, đem văn kiện trong tay ném xuống đất, giọng căm hận nói: "Ngũ gia, đây rõ ràng là có người muốn tính mạng của Tinh Châu, ngài phải tra rõ rốt cuộc là ai a!"

Nam nhân ngồi trên sofa một thân đường trang, nội liễm mà ưu nhã, thần sắc giấu đi khiến người ta xem không rõ, chỉ có đôi bàn tay trắng nõn tựa đồ sứ đẹp nhất trên đời đặt trên đùi là đáng chú ý, một bàn tay đang vờn ve chuỗi Phật châu, còn có thể ngửi được mùi thơm lạ lùng từ Phật châu tỏa ra.

Lư hương trên bàn tỏa ra từng làn khói trắng, người nam nhân bị gọi là Ngũ gia dừng lại bàn tay đang vờn ve Phật châu, chậm rãi mở mắt ra.

"Lục Càn, việc này tự chú giải quyết, nhưng mà....." Âm sắc của hắn lãnh đạm, nhưng nếu nghe kĩ, ngữ khí tựa hồ có một chút hứng thú, "Chú hử là may mắn vì không có chết người."

Lục Càn liên tục gật đầu: "Phải,phải, may mắn Tinh Châu trốn được một kiếp....."

"Không phải là Lục Tinh Châu." Lục ngũ gia không lưu tình chút nào ngắt lời Lục Càn: "Tôi nói, chiếc xe kia không có tông vào người khác, nếu không thanh danh của Lục gia bao nhiêu năm bảo tồn, sẽ có một vết nhor, chiếc xe đó có dấu ấn của Lục gia, chủ cho rằng người ta sẽ tra không ra?"

Lục Càn không dám phản bác: "Đúng đúng, Ngũ gia, may là có một cô gái gan to, cứu người....."

Lục ngũ gia tựa hồ hứng thú, lười nhác ngược mắt lên: "Nga?"

Lục Càn không dám chậm trễ, vội vàng tìm ra đoạn video kia, đưa qua: "Ngũ gia, chính là cô gái này."

Lục ngũ gia nhàn nhạt liếc qua, liền hết hứng thú nhắm lại đôi mắt, bàn tay tiếp tục vân vê Phật châu.

"Nếu là vậy, chủ liền kêu Lục Tinh Châu tới nhà người ta nhận lỗi đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tur Vũ tỉnh lại ở bệnh viện.

Ký ức của cô chỉ đến thời điểm cô ôm lấy bé gái lần một vòng, xui xẻo va vào trụ phân cách nên bị thương, sau đó không ngừng học máu đến độ kiệt sức, cuối cùng vì mất máu quá nhiều mà ngất đi, bản thân được ai đưa lên xe cứu thương cũng không biết.

Nếu còn ở trong bệnh viện, chính là không có việc gì, Tur Vũ vô cùng lạc quan, cô giương mắt nhìn xung quanh, bên cạnh giường đang treo bình truyền dịch, muốn nâng tay lên, lại phát hiện cánh tay bị ai đó đè nặng gắt gao, không thể cử động.

Tur Vũ cúi xuống, tầm mắt dừng tại đỉnh đầu của Kỳ Lâm đang lấy cánh tay của cô làm gối để ngủ..... Ánh sáng màu đỏ thắm ở trong mắt của Tur Vũ, từ nó có một chút sương đỏ tràn ra, chậm rãi tiến vào thân thể cô, mà kỳ lạ một điều, đau đớn trên người cô giảm bớt chút ít, máu bầm nghẹn ở cổ họng muốn phun ra cũng bị kiềm chế lại.

Chẳng lẽ.....do khí vận của Kỳ Lâm truyền tới nên sức khỏe của cô mới trở nên tốt hơn?

Tur Vũ không chắc chắn, nếu đúng là như vậy, có phải cô nên ở gần ai có khí vận tốt để bảo toàn tính mạng?

Cô lại nhìn khuôn mặt đang ngủ của Kỳ Lâm, dù có là một tên tuổi hot nhất nhì showbiz, tư thế ngủ của Kỳ Lâm lại cực kỳ chướng tai gai mắt, y hệt một đứa con nít, ngủ say như chết, còn thường xuyên chép chép miệng, ôm cánh tay của Tur Vũ tựa như ôm lấy một cây củ cải khổng lồ.

Lúc này Tur Vũ mới nhận ra, hẳn cũng chỉ vừa mới trưởng thành thôi, nhưng đã trôi nổi ở giới giải trí tận 5 năm, đạt tới vị trí ngày hôm nay, không biết đã nỗ lực đến nhường nào.

Kỳ Lâm chắc cũng đã biết cô là chị gái cùng mẹ khác cha của hắn.....

Tur Vũ nhớ lại trong nguyên tác, bí mật này bị lộ ra do sự vô ý của người hầu trong Kỳ gia, Kỳ Lâm vô cùng sợ hãi, thuê người điều tra tổn sức một phen, cuối cùng điều tra ra được giấy khai sinh của nguyên chủ, chứng minh nguyên chủ là chị gái cùng mẹ khác cha của hắn.

Vậy nên Kỳ Lâm mới xuất hiện ở đây, chẳng lẽ hắn biết cô suýt xảy ra tai nạn, lo lắng cho chị gái - mới chạy tới bệnh viện?

Chỉ tiếc ở trong truyện tranh, công sức của Kỳ Lâm hoàn toàn uổng phí, sự ân cần của hắn chẳng hề khiến nguyên chủ cảm kích, mà đổi lại là sự chán ghét cùng không cam lòng, nguyên chủ đem tất cả hận thù đổ lên người vô tội là Kỳ Lâm, làm ra đủ thứ chuyện không thể văn hồi.

Nghĩ vậy, nội tâm Tur Vũ mềm nhũn, cô định đánh thức Kỳ Lâm, bàn tay đi đến nửa đường lại đổi hướng, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Kỳ Lâm, cẩn thận chải lại mái tóc bù xù của hắn.

Bộ dáng ngủ tựa con heo nhỏ này nếu bị fan nhìn thấy, nhất định họ sẽ rút quai hàm nhỉ? Tur Vũ nổi lên tâm tư đùa dai, dùng bàn tay kia cầm lấy di động, mở ra camera hướng điệu bộ đang ngủ của Kỳ Lâm, "răng rắc" một tiếng chụp lại.

Động tác của Tur Vũ rất nhẹ, ai ngờ Kỳ Lâm vẫn bị thanh âm từ camera làm bừng tỉnh, là một minh tinh, hẳn cực kì cảnh giác với thứ âm thanh này, vừa mở mắt liền nhìn một vòng xung quanh, phát hiện không có paparazzi, đầu óc mới dần dần tỉnh táo lại, nhìn kỹ phía trước mặt —— liền thấy Tur Vũ đang ngậm cười.

Kỳ Lâm: "??!"

Chết rồi, bại lộ! —— đây là phản ứng đầu tiên của Kỳ tiểu thiếu gia.

Hắn như thế nào có thể ngủ quên! Khẩu trang, kính râm của hắn đâu? —— đây là phản ứng tiếp theo của Kỳ tiểu thiếu gia.

Không dám nghĩ bây giờ nguy trang có còn kịp hay không, Kỳ Lâm chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, giống như một đứa con nít làm sai, ừ ừ đứng trước mép giường Tư Vũ, ở trên sân khấu đối mặt với các fans, hắn có thể thao thao bất tuyệt từ nam ra bắc, nhưng hiện giờ đối mặt với chị gái của mình, Kỳ Lâm há miệng thờ dốt, một chữ cũng không nói được.

Phải giải thích như thế nào..... Hai người không hề quen biết, hắn là siêu sao nổi tiếng, không có lý do gì mà phải đến chăm sóc một người mẫu vô danh..... Người không biết, còn tưởng rằng hai người họ có quan hệ mờ ám nha!

"Em, cái kia, thật ra là....." Kỳ tiểu thiếu gia vắt hết óc tìm cớ, chung quy lại là không dám nói ra 6 chữ "Chị là chị gái của em".

Chẳng may dọa đến chị ấy thì sao? Chị hắn mềm mại như vậy! Lại còn yếu đuối mỏng manh! Kỳ Lâm đứng lý hợp tình viện lý do.

May mắn, tại thời điểm căng thẳng này có người mở cửa phòng bệnh, Vu Linh mang theo bình giữ nhiệt đi vào: "Tư Vũ, chị mang cho em ít đồ....."

Cô bỗng nhiên thấy trong phòng bệnh còn có một người nam nhân dáng hình cao gầy, lời nói liền ngừng lại.

Nghe được tiếng mở cửa, nội tâm Kỳ Lâm bỗng trở nên nhẹ nhàng, thật tốt, cuối cùng cũng có lý do chuẩn đi.

Hắn vội vàng đeo khẩu trang, chỉnh tốt kính râm, trùm mũ lên đầu, dưới con mắt ngạc nhiên của Tư Vũ, chỉ dùng hai giây liền "biến thân" đến độ mẹ hắn ở đây có khi còn nhìn không ra, lúc này mới yên tâm lớn mật lên đi.

"Đó là ai vậy....." Vu Linh nhìn bóng dáng Kỳ Lâm chạy trốn, nghi hoặc hỏi, cô cảm thấy thân hình của người kia có chút quen, nhưng mặt hắn bị che kín hết, cô cũng không nhớ ra là ai.

"Chị Linh, chị ngồi xuống đã, người vừa rồi chỉ là đi nhầm phòng thôi." Tư Vũ bất động thanh sắc kéo lại lực chú ý của Vu Linh, giúp tên ngốc kia một chút.

Kỳ Lâm còn chưa đi xa liền hất xì một cái, hắn nhìn khắp nơi, kéo mũ xuống liền chạy vào lối cầu thang, móc di động ra, vui rạo rạo tạo một tài khoản nhỏ, click vào clip Tư Vũ cứu người, giống một tên fan cuồng bình luận tới tấp "A a a thiên sứ là có thật! Nhưng phải chú ý an toàn nha, nguy hiểm quá".

Sau khi bình luận xong, Kỳ Lâm vẫn chưa đã thèm, vì thế liền lấy tài khoản chính khen một câu.

Tài khoản chính của hắn có hơn 2 triệu fans, Weibo ngày thường chỉ chia sẻ quảng cáo, thông báo lịch trình, rất ít có bài đăng cá nhân, lời khen này được đăng tải, rất nhiều fans liền vào xem clip kia, tò mò muốn biết idol nhà mình rốt cuộc thế nào, vì sao tỷ năm không đăng gì, lại đột nhiên khen clip này?

Chỉ một chút tò mò, clip "Thiên sứ cứu người khỏi xe mất lái" lại một lần nữa nóng lên.

Vốn dĩ chuyện này cũng không thu hút dư luận được lâu, nhưng fans của Kỳ Lâm đồng loạt vào xem, không ngạc nhiên khi clip "Thiên sứ cứu người khỏi xe mất lái" lại trở thành hot search.

Chị của hắn dừng cảm lại thiện lương, tất nhiên phải khiến càng nhiều người biết, việc này cũng quang minh chính đại, hắn thuận tay khen một câu chắc cũng không sao nha? Kỳ Lâm cảm thấy mỹ mãn khóa di động, làm lơ sự trách móc của trợ lý Tiểu Ngải, vừa đi vừa nghĩ: Nghe nói Lục gia ở Dung thành có một được sĩ Trung y vô cùng tài giỏi, diệu thủ hồi xuân, khi nào phải hỏi thăm một chút, xem có thể mời người ta đến xem bệnh giúp Tư Vũ được không.....

Trong phòng bệnh, Vu Linh lấy cháo từ trong bình giữ nhiệt ra, đặt lên chiếc bàn nhỏ, lúc này ngạo khí trên mặt cô đã không còn, duy độc chỉ còn lại sự mềm mại đi kèm với một mối của một người mẹ.

"Tư Vũ, cảm ơn em đã cứu Bội Bội nhà chị, nếu không có em, Bội Bội chắc đã....." Vu Linh cúi đầu lau nước mắt nơi khóe mắt, "Chị vừa đưa con bé về nhà, bé không bị thương tí nào, chỉ có chút sợ hãi, may mắn may mắn..... Chị cũng không biết nên cảm ơn em thế nào cho đủ."

Vu Linh áy náy nhìn về phía Tư Vũ, cô đang nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cánh tay trắng xuróc nghiêm trọng, máu đã ngừng chảy nhưng từ miệng vết thương có thể hiểu được, tình huống lúc đó nguy hiểm như thế nào.

Tư Vũ vội an ủi Vu Linh, ánh mắt lại dừng trên đỉnh đầu cô ấy. Quả nhiên, làn sương mù đen thê hiện vận rủi đã biến mất, khí vận của Vu Linh lại trở về màu hồng nhạt, thậm chí màu có phần đậm hơn lúc trước.

Chứng minh một điều là..... Vu Linh đã thành công vượt qua kiếp nạn?

Sau khi Vu Linh đi về, Tư Vũ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đưa ra kết luận: Cô có thể thấy khí vận của bất kỳ ai, nếu họ có vận rủi, cô cũng nhìn được nguyên nhân phát sinh; nếu cô ở gần người có khí vận tốt, bản thân cũng có lợi, sức khỏe chuyển biến tốt hơn.

Tư Vũ chắc lười, dường như cô đã tìm được cách để sống yên ổn rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Tư Vũ còn không biết việc cô cứu người đã nổi đình nổi đám trên mạng, biết ở lại bệnh viện cũng không có tác dụng gì, vậy nên truyền máu xong cô liền xin xuất viện.

Y tá nhận nhiệm vụ rút ống tiêm nhìn cô một chút, quả quyết cự tuyệt: "Không được, lúc cô được đưa tới bệnh viện mất máu quá nhiều, phải ở lại quan sát thêm."

Người này trùng hợp có xem qua video kia, tất nhiên biết cô gái yếu ớt ngồi trên giường bệnh đang dùng ánh mắt vô tội nhìn cô chính là thiên thần cứu lấy bé con khỏi chiếc xe mất lái.

Lúc Tư Vũ được đưa vào viện, cả người nhìn như đang hấp hối, các y tá còn rơi nước mắt một phen, tiếc cho một cô gái tốt sắp hương tiêu ngọc vãn. Không nghĩ tới, cô nhìn qua tường yếu đuối mỏng manh nhưng lại thật sự quá cứng cỏi, mất máu nhiều như vậy mà vẫn chống cự qua được cơn nguy kịch, ngay cả bác sĩ đều nói đây là một kỳ tích.

Y tá nghĩ thầm, phải chăng câu nói người tốt sẽ được đền đáp là như vậy.....Nhưng mà khi bác sĩ kiểm tra không phát hiện ra thân thể cô ấy bị thương chỗ nào, chẳng biết vì lý do gì mà học máu nhiều như thế nha?

Y tá nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Tư Vũ chớp chớp mắt, ý đồ tỏ vẻ đáng thương: "Nhưng tôi không có tiền....."

Vị y tá liền nói: "Việc này cô yên tâm, có người đã thanh toán viện phí giúp cô rồi. —— À, đúng rồi, cậu ta còn chuyển cô vào phòng bệnh vip nữa."

Tư Vũ: "..... Cậu ấy đeo kính râm, mũi chằm kín đầu, không nhìn rõ mặt phải không?"

Y tá: "Hai người quen nhau à? Ăn mặc kín mít như vậy, tôi còn tưởng là người lái xe gây họa kia chứ!"

Tư Vũ:..... Kỳ bé con ngốc nghếch. Định làm việc tốt không để lại tên hả? Bảo sao nãy mặt đối mặt lại chạy nhanh như vậy!

Tuy nghĩ vậy, nhưng trong lòng Tư Vũ vẫn có một dòng nước ấm chảy qua.

Kiếp trước gia đình của cô không trọn vẹn, Tư Vũ lần đầu thấy người thân giống Kỳ Lâm biểu lộ sự quan tâm rõ nét đến thế.

Thực lạ lắm, nhưng cũng..... làm người ta cảm thấy ấm áp.

Bởi vì Kỳ Lâm chặn một chân, Tư Vũ đành ngoan ngoãn ở lại bệnh viện.

Do sự cố ngoài ý muốn này, Tư Vũ không đi thử diễn album MV của Kỳ Lâm được, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, may mắn không cần làm theo cốt truyện trong truyện tranh bị toàn bộ fans của Kỳ Lâm diss. Nhưng Vu Linh lại rất áy náy.

"Đây là một cơ hội tốt....." Vu Linh thở dài, "Chỉ nghe nói người may mắn lần này chỉ mới vào giới, trước kia chưa có hoạt động nổi bật gì, cô ta kỳ được hợp đồng với Hoàn Nghệ, MV này là lần đầu tiên ra mắt công chúng, thật là may mắn."

Tư Vũ tò mò hỏi: "Người mới?" Cô cũng muốn biết ai sẽ thay thế cô khỏi nguyên tác.

"Đúng vậy." Vu Linh gật đầu, "Cô ấy hình như tên là..... Hứa Thanh Uyển, cũng có tố chất đó."

Tư Vũ ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Uyển? Không phải là nữ chính trong bộ truyện 《Siêu sao sủng trước cưới sau》sao? Nhưng Tư Vũ nhớ rõ Hứa Thanh Uyển lần đầu tiên ra mắt là trong một gameshow, rồi mới quen được Kỳ Lâm, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?!

Hứa Thanh Uyển theo lý là chưa hề xuất hiện tại thời điểm này!

Tư Vũ quá đỗi ngạc nhiên, Vu Linh lại lấy ra bình giữ nhiệt: "Thôi không nói vấn đề này nữa, ném thử canh chị nấu xem có vừa miệng không nha."

Vu Linh vì lòng cảm kích, mỗi ngày đều mang canh bỏ tới bệnh viện cho Tư Vũ, con gái Bội Bội của cô cũng đến thăm vài lần, có lẽ bởi vì ơn cứu mạng hôm nào, Bội Bội vô cùng thân thiết với Tư Vũ – một câu chị ơi hai câu chị à, dính nhau đến mức người làm mẹ như Vu Linh còn đồ mất ghen tỵ.

"Bội Bội nhà chị dễ thẹn thùng, lại sợ người lạ, trước kia mang bé ra ngoài chơi đều núp sau lưng chị không chịu làm quen với ai, nhưng bé lại thích em

thực sự." Vu Linh tạm ngưng một chút, nhẹ nhàng nói vào tai cô, "Đứa bé Bội Bội này..... Có chút tự kỉ, bác sĩ nói dù tình hình không nghiêm trọng lắm, nhưng nếu không trị liệu sớm, có thể sẽ ảnh hưởng đến sau này. Đây là lần đầu chị thấy Bội Bội thân cận với người khác như vậy, nếu có thể..... em nói chuyện với bé nhiều một chút có được không?"

Tư Vũ sững sốt, cô theo bản năng nhìn về phía Bội Bội, liền thấy được nụ cười ngọt ngào mềm mại của bé. Dù có thế nào, Tư Vũ cũng không dám tin Bội Bội sẽ mắc bệnh tự kỉ.

Trái tim Tư Vũ lập tức mềm nhũn.

"Chị Linh, chị đừng lo lắng quá." Tư Vũ nhìn lên đỉnh đầu Bội Bội—— màu sắc khí vận của bé rất đậm, tương lai nhất định hạnh phúc vui vẻ, "Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, Bội Bội nhất định sẽ không sao."

Lời cô nói là nói thật.

Lúc đầu Vu Linh chỉ nghĩ Tư Vũ an ủi cô thôi, nhưng nhìn ánh mắt ấy, Vu Linh lại cảm thấy Tư Vũ thật sự nghiêm túc.

"Hy vọng là vậy." Vu Linh than nhẹ.

Tư Vũ nhìn thôi liền biết Vu Linh không tin, cô trầm tư, nửa thật nửa giả nói: "Chị Linh, ông nội em từng làm thầy bói, nên em cũng biết một chút về xem tướng, tuy rằng chỉ biết chút ít mặt ngoài, nhưng cũng nhìn ra được nhân sinh của Bội Bội có một kiếp nạn lớn, nếu bình an vượt qua, chẳng đường về sau liền bằng phẳng."

Khí vận của Vu Linh được xếp vào loại Trung Thượng (Hạ Hạ < Trung Hạ < Trung Thượng < Thượng Thượng), hai mẹ con cô đều có số mệnh tốt, vì mấy ngày hôm nay thường xuyên gặp mặt, Tư Vũ được hưởng chút phúc khí, tần suất học máu mỗi ngày cũng ít đi.

"Điều này..... là thật sao?" cách nói chuyện của Tư Vũ vô cùng khẩn thiết, Vu Linh bán tín bán nghi, cô do dự một hồi, nói, "Nếu thật sự như vậy....."

"Sao thế ạ?" Tư Vũ hỏi.

Vu Linh ổn định lại, chần chờ lắc đầu: "Chị có một người bạn, gần đây rất xui xẻo, làm việc gì cũng không thuận lợi, có đi hỏi thăm rất nhiều "cao nhân" cũng không tìm ra nguyên nhân, em có thể..... thôi, chị hỏi người ta trước cũng được."

Tư Vũ hiểu rõ. "Bạn" mà Vu Linh nói, chắc là vị nào đó trong giới.

Cô thực biết điều không hỏi gì thêm.

Ở một tuần trong bệnh viện, Tư Vũ cuối cùng cũng được xuất viện, chân trước cô vừa thu thập đồ chạy gấp, chân sau có một vị thanh niên anh tuấn mang theo một vài vị vệ sĩ áo đen đi tới, không tiếng động xông vào phòng bệnh của cô.

Nhìn phòng bệnh trống không, Lục Tinh Châu sắc mặt tối sầm: "Cô ấy đi đâu rồi?"

Rất nhanh liền có người trả lời: "Lục thiếu, Chu tiểu thư đã xuất viện."

Lục Tinh Châu ghen hống, tai nạn lần đó hẳn cũng bị thương nhẹ, lấy đó làm cớ ở nhà "dưỡng thương" tới giờ để không phải chạm mặt với Tư Vũ. Ba của hắn bắt hắn đi xin lỗi, nhưng hắn đường đường là Lục tiểu thiếu gia, khi nào phải khom lưng xin lỗi người khác?

Lục Căn thấy Lục Tinh Châu có chết cũng không muốn đi, bắt đắc dĩ nhắc tới tên Lục Ngũ gia, cuộc đời Lục Tinh Châu vô pháp vô thiên lại chỉ sợ duy nhất một mình Lục Ngũ gia, vừa nghe đó là mệnh lệnh của vị này, cả người liền sợ run, lập tức mua hoa thơm trái cây tươi, tung ta tung tăng chạy vội đến bệnh viện.

..... Ai ngờ vẫn chậm một bước, con gái nhà người ta đã đi từ lâu rồi.

Ây, Ngũ gia sẽ không trách hắn làm việc quá chậm chứ? Lục Tinh Châu nhớ tới thủ đoạn của Lục Ngũ gia, rung mình một cái.

Hắn vội vàng phân phó cho cấp dưới: "Nhanh tra cô ta —— gọi là Chu Tư Vũ đúng không? Lập tức đi điều tra Chu Tư Vũ cho tôi, đặc biệt phải biết cô ta thiếu cái gì! Chúng ta đi cảm ơn người ta phải mang lễ vật, không thể để tay không, rõ chưa!"

.....

Tư Vũ hoàn toàn không biết, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cuộc đời cô đã bị người điều tra rõ ràng đưa tới trước mặt Lục Tinh Châu, lúc này cô còn đang vội ứng phó biên tập về bản thảo nha.

Nằm viện mấy ngày, di động của cô bị Vu Linh tịch thu, nói phải tu dưỡng thật tốt, mãi đến khi về đến nhà, cô mới có thời gian nhìn di động, thấy biên tập Mộc Yên của "Tranh và chữ" thúc giục mau cập nhập chương mới《Công lược thời thượng》, nói độc giả đang gào khóc đòi chương mới, tác giả không cập nhật bọn họ sẽ chết!

Sau khi ký hợp đồng với "Tranh và chữ", Tư Vũ liền giao toàn quyền xử lý cho Mộc Yên, lúc nhận được thúc giục liên hoàn của cô ấy, cô mới nhớ ra - liền đi xem bình luận của độc giả "Tranh và chữ", vừa nhìn, Tư Vũ thấy 《 Công lược thời thượng 》 chỉ mới cập nhật 3 chương mà ở dưới đã có mấy

ngành luật bình luận.

《 Công lược thời thượng 》 đang đoạn mở đầu, nữ chính Hiểu Huyền bị các vị thiếu gia trong giới lừa gạt ký vào bản hợp đồng kỳ quái, mỗi ngày đều phải thẹn thùng chụp những bức ảnh khó hiểu, muốn từ bỏ lại không thể đền nổi số tiền khổng lồ do vi phạm hợp đồng, đành phải nhẫn nhịn, nhưng sự tình có chuyển biến tại thời điểm cô vô ý biết được bí mật của một vị thiếu gia: Hấn thích mặc đồ của người khác giới!

Và rồi nữ chính như được mở ra một thế giới mới, hóa ra, người hào ngoạn nhất chính là kim chủ.....

Nhưng mà truyện dừng lại đúng hồi gay cấn, các độc giả đều đứng lên kháng nghị!

【 Bánh bao thịt đánh chó 】: Chương mới chương mới đâu?? Cẩm Lý cô dám bỏ lại 3 chương rồi chạy trốn hả? Không, tôi không cho phép!!

【 nắm tuyết nghiền đậu đỏ 】: Nữ chính Hiểu Huyền thật sự siêu siêu siêu cấp đáng yêu! Chư Quân, em siêu thích ngực to! Rút kiểm ra, chỉ có cường giả mới xứng đáng có được mỹ nhân! Còn có đại kỹ nữ Cẩm Lý kia! Cô mở cửa ra, tôi biết cô ở bên trong! Cô có bản lĩnh như thi phải có bản lĩnh nhà ra chương mới nha!

【 tiểu khả ái của người 】: Ủng hộ mãnh liệt nhị thiếu An Lợi! Sở thích mặc đồ khác giới thực đáng yêu! Nghĩ tới việc anh đẩy ngã con gái nhà người ta, rồi kéo váy lên..... * máu mũi * Lại nói tới Cẩm Lý cô tại sao chưa cập nhật chương mới nữa, lương tâm cô không biết đau à!

"A..... Ha ha ha, xuất sắc, quá xuất sắc!" Những bình luận này làm Tư Vũ không thể nhịn cười, thậm chí bởi vì cảm xúc dao động quá lớn, thiếu chút nữa lại học máu.

Bỏ qua những bình luận làm lòng người vui sướng này, Tư Vũ vô tình thấy được một bình luận kỳ quái.

Độc giả này có ID là "Tiểu Yêu Linh", bình luận như này: "Tác giả Cẩm Lý, em rất thích bộ truyện này của chị, không biết có thể tham khảo một chút chương đầu của chị không? Em đảm bảo chỉ lấy tình tiết Hiểu Huyền gặp mấy nam chính, tình tiết tiếp theo nhất định không giống với chị, chị cũng chỉ mới đăng 3 chương thôi mà, cầu xin chị đó Cẩm Lý, em thật sự rất thích tình tiết này, xin chị cho em đi! * đáng thương *"

"....." Tư Vũ bị chọc tức đến buồn cười, Tiểu Yêu Linh này nói chuyện cũng ngây thơ thật đấy, chỉ mượn vài tính tiết? Cái gì mà do cô chỉ mới đăng 3 chương, cho nên về sau chắc chắn là khác biệt?

Tiểu Yêu Linh tưởng cô là con giun trong bụng cô ấy sao? Còn đảm bảo, lấy cái gì ra đảm bảo?

Muốn đạo truyện cứ việc nói thẳng, không thừa nhận còn định lập đền thờ, thật giỏi.

Tư Vũ lười cãi nhau với loại người này, trực tiếp trả lời lại 4 chữ "Xin lỗi, không được", dứt khoát kéo Tiểu Yêu Linh vào danh sách đen.

Sau khi trả lời bình luận của một số độc giả, hứa hẹn ngày mai cập nhật chương mới, Tư Vũ vào Weibo, dường như do dựa vào 《 Công lược thời thượng 》，fans của cô đã tăng thêm vài vạn, chuẩn bị lên tới mười vạn người theo dõi.

Mộc Yên bỏ cả vốn gốc để quảng bá, chẳng những giúp Tư Vũ lấy được danh hiệu truyện tranh có triển vọng, còn dùng quan hệ của mình lót đường cho cô - không ít các tác giả truyện tranh nổi tiếng đều chia sẻ 《 Công lược thời thượng 》，tình tiết Mary Sue vừa chua vừa ngọt này rất được hoan nghênh, Weibo của Tư Vũ sắp bị thông báo làm cho ngưng trệ.

Lúc này, cô mới nhớ ra một điều.

Thời gian ở bệnh viện, cô từng chụp trộm được khuôn mặt đang ngủ của Kỳ Lâm, bộ dáng kia quá khó gặp, Tư Vũ có chút kìm nén không được muốn chia sẻ cho tất cả mọi người.

Nhưng đưa ảnh chụp trực tiếp lên lại không ổn, fans của Kỳ Lâm nhất định sẽ xé xác cô,ngẫm nghĩ, Tư Vũ dứt khoát lấy giấy bút ra, đối chiếu với bức ảnh kia, vẽ lại khuôn mặt đang ngủ của Kỳ Lâm.

Đương nhiên, Tư Vũ cũng chỉnh sửa cánh tay bị Kỳ Lâm đè nặng thành một bé mèo mướp. Một người một mèo tựa vào nhau mà ngủ dưới ánh nắng ấm áp buổi ban trưa, ấm áp mà tốt đẹp.

Vẽ xong, Tư Vũ còn điểm thêm chút màu sắc, lúc này mới vừa lòng chụp ảnh đăng lên Weibo, thêm một câu "Tượng tượng của tôi về anh ấy trong lúc rảnh rỗi, hẳn sẽ là năm tháng tình hảo", @Cộng đồng Fans Kỳ Lâm.

Xong tất cả, Tư Vũ lại lên lút tag thêm @ Kỳ Lâm. Dù sao mỗi ngày Kỳ Lâm nhận được biết bao nhiêu tin nhắn, nhất định sẽ không nhìn thấy, bức tranh này, coi như là sự báo đáp của cô đối với hắn!

Cộng đồng Fans Kỳ Lâm có một vài người quản lý, thay phiên nhau hoạt động, hôm nay vừa lúc là ca trực của Liễu Ngọc, cô vào trang cộng đồng, trước tiên nhìn hết một lượt tin nhắn.

Đa số tin nhắn đều là fan thổ lộ với Kỳ Lâm, còn có một số khác thì là tác phẩm mà fan dành cho hắn, Fan Club nếu cảm thấy ổn, sẽ đăng bài để càng nhiều fan có thể biết tới.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này bài chất lượng rất ít, Liễu Ngọc mỗi lần đều buồn bực, đăng lên thì hình như không quá ổn, không đăng, fans

không có bài mới đọc thì phải làm sao?

Hôm nay nhìn một loạt tin nhắn, Liễu Ngọc cũng không hy vọng quá nhiều, cô chán đến chết đọc từng tin, lại nhanh chóng tắt đi, xem tới bức tranh của "Lại sống 500 năm Cẩm Lì", Liễu Ngọc đột nhiên dừng lại.

"Hả? Bức tranh này là....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

【@ Cộng đồng Fans Kỷ Lâm】: Cho mọi người xem ảnh Kỷ ca ôm mèo ngủ ~【 Ảnh 】 bảo bối nhà chúng ta công tác vất vả, nên nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi, nên chơi thì phải chơi, thanh xuân năm 18 tuổi là phải tận hưởng! Thuận tiện cảm ơn bức tranh của cô gái @ Lại sống 500 năm Cẩm Lì! Kỷ ca ôm mèo ngủ siêu cấp đáng yêu! Không biết bao nhiêu bạn gái muốn làm bé mèo nhỏ được Kỷ ca tựa đầu lên nha? Mau tới đây, xin mời nhấc tay!

Hôm nay, Fan Club lớn nhất của Kỷ Lâm đăng tải một bức tranh, trái ngược với trước kia chỉ đăng bài không nói thêm câu nào, lần này Fan Club rõ ràng thiên vị, rất nhiều fans theo thói quen vào Fan Club xem hoạt động mới của idol, ánh mắt đầu tiên liền trông thấy bức ảnh này.

Ha, bức ảnh có ma lực gì mà khiến Fanpage luôn luôn lạnh lùng cao ngạo này phải nhả lời vàng ngọc khen ngợi? Vô số fans nghi hoặc click vào, sau khi xem xong lập tức bình luận ha ha ha rồi cật lực chia sẻ.

【hôm nay Kỷ ca thật thu hút】: Mọi việc đã đi tới đây, tôi không thể không đứng ra thừa nhận..... Sự thật tôi chính là bé mèo kia! Cảm ơn các bạn đã thích tôi, chúc mừng tôi với chủ nhân tu thành chính quả nhé!!

【Kỷ phu nhân】: Kỷ ca ngủ trông thật trẻ con! Em cảm thấy ẩn sau vẻ ngoài hào nhoáng đấy thì đây mới là tính cách thật của Kỷ ca, nói đi nói lại hẳn cũng chỉ mới trưởng thành, cũng không phải thần tiên, làm sao có thể lúc nào cũng cao cao tại thượng được! Em nói cho mọi người biết Kỷ ca cũng như người bình thường, mọi người còn nhớ lần trước hẳn vì mê muội game quên cả chuyển bay chứ?

【Gà nướng】: Bức tranh này ở đâu ra vậy! Vẽ Kỷ ca thật chân thật! Mau mau liếm, ôm mèo ngủ còn chắc lưỡi đúng là siêu cấp đáng yêu!

Các fan đầu tiên là thổ lộ tình cảm mãnh liệt, dần dần có một ít người đi chú ý họa sĩ, các cô tò mò click vào trang cá nhân của Cẩm Lì tìm một chút thông tin thì thấy bộ truyện tranh《 Công lược thời thượng 》.

【hắn là mặt trời nhỏ】: Trời đậu! Bức tranh Kỷ ca ngủ quá đáng yêu nên tui mới qua Weibo tác giả xem, phát hiện ra cả một kho báu! Truyện tranh của bà hay lắm nha, hơn nữa nội dung cũng gắn liền với showbiz nữa, tui có chút hoài nghi tác giả có phải người trong giới không vậy?

【Người mẹ đã được nhà nước công nhận】: Cái gì??? Hóa ra tác giả mình mới thần tượng cũng là fan của Kỷ ca? Vậy là người một nhà rồi! Nhưng mà..... Chị Cẩm Lì, chị hâm mộ Kỷ ca cũng đừng quên ra chương mới nha!

【Thảo luận sĩ】: Sẽ làm fan của Cẩm Lì từ bây giờ, chị không cần ngại ngừng gì đâu! Em rơi xuống hố rồi, em nói cho chị biết, chỉ cần kiên trì sẽ sớm triệu hồi được thần long! @ Kỷ Lâm

【đường phen tuyết lê】: Lâu trên tag Kỷ ca, không sợ Kỷ ca cho vào danh sách đen hả [đầu chó] Kỷ ca của chúng ta sao có thể ngủ chày nước miếng được! Nên là Cẩm Lì chị vẽ nhiều lên được không, làm cho Kỷ ca có cơ hội chuyển mình chứ!

Các fan hi hi ha ha tag @ Kỷ Lâm vào, các cô cũng không hy vọng rằng Kỷ Lâm sẽ đọc, chỉ thổ lộ có lệ theo thói quen, ngược lại tất cả đều tò mò vào xem Weibo của Cẩm Lì, vào xem liền thôi, không biết có bao nhiêu người rơi vào hố đen《 Công lược thời thượng 》, khốc lớn chỉ trích Fan Club vì họ mà các cô lọt hố, giờ thì tốt rồi, làm hại các cô sống trong chờ đợi, chỉ trích chỉ trích, phải chỉ trích!

Đồng dạng rơi xuống hố Liễu Ngọc:..... Trách tôi được sao?

Mà không lâu sau, Kỷ Lâm đang ngồi trong phòng chờ chờ quay MV mới, tay cầm di động xem Weibo.

Thực tế bất đồng với trong tưởng tượng của fans, thiếu niên này cực kì nghiện internet, Kỷ Lâm thời gian rảnh rỗi đều vào Fan Club trên Weibo xem một chút, nhìn tin nhắn và tag của các fan, hẳn click vào lập tức hiện ra bức ảnh ngay đầu trang.

Kỷ tiểu thiếu gia nhìn tư thế ngủ churong tai gai mắt trong bức tranh kia, rồi hẳn lại xem bình luận ở dưới, phát hiện ra các fan ngày thường đòi hôn hít hẳn cư nhiên đều ha ha ha nói bức tranh này thật đáng yêu?

"....." Giả, nhất định đều là fans giả, hẳn còn lâu mới ngủ chếp miệng! Hẳn cũng không có mèo!

Kỷ tiểu thiếu gia tức muốn học máu đăng ký tài khoản nhỏ, bạch bạch bạch đánh chữ: "Tuy rằng vẽ không tồi, nhưng chung quy chỉ là tưởng tượng mà

về ra, tôi tin rằng Kỳ Lâm ngoài đời sẽ không như vậy, hẳn coi trọng hình tượng nhất ý."

Đúng vậy, không sai, tên họa sĩ Cẩm Lí này nhất định chỉ giả làm fan của hắn! Kỳ thiếu gia một mình một người ôm đi động rầm rì nửa ngày, còn lên lút vào trang cá nhân của Cẩm Lí, click vào "Đặc biệt chú ý", sau khi làm xong còn tự thuyết phục bản thân: hắn chỉ muốn nắm giữ tình hình của kẻ địch! Người tên Cẩm Lí này hẳn nhớ kỹ!

Thời khắc Kỳ Lâm muốn kéo xuống xem Cẩm Lí còn đăng những thứ gì, cửa phòng nghỉ đột nhiên bị ai đó mở ra, Kỳ Lâm vừa quay đầu lại liền trông thấy một cô gái mặc váy trắng đứng ở cửa, vẻ mặt tràn đầy kinh hoàng.

"Kỳ, Kỳ ca?" Thiếu nữ tóc dài phiêu phiêu nhìn thấy Kỳ Lâm liền hoảng sợ, lập tức điềm điềm đáng yêu xin lỗi một tiếng, "Ngại quá, em không nhìn rõ số phòng, không biết phòng này là phòng nghỉ của anh....."

Thiếu nữ nói vài tiếng, khóe mắt đã ánh lệ quang, nhìn qua thật đáng thương.

Kỳ Lâm lúc này mới nhớ ra cô gái là nữ chính trong MV lần này, hình như tên là Hứa Thanh Uyển, người mới trước đây chưa từng nghe qua.

Tuy rằng Kỳ Lâm thật tiếc khi chị gái hắn không thể đến thử diễn, nhưng so sánh hai việc với nhau, hẳn quan tâm sức khỏe của Tư Vũ hơn, dẫn đến tất cả những thứ vốn chuẩn bị cho Tư Vũ đều phải thay đổi, vậy nên Hứa Thanh Uyển mới có cơ hội tham gia vào MV này.

Kỳ Lâm cũng không có ý kiến gì với Hứa Thanh Uyển, sau khi nữ chính được chọn, hai người chưa từng thẳng mặt nói chuyện câu nào, nghĩ tới một lát nữa còn hợp tác, Kỳ Lâm trả lời qua loa một câu: "Không có việc gì."

Kỳ Lâm một câu lãnh đạm muốn đuổi người, nét mặt háo thắng khi lướt Weibo vừa rồi cũng không còn, trung một bộ mặt việc công việc tư rõ rệt.

Hứa Thanh Uyển thấy nét mặt của Kỳ Lâm không muốn nói nhiều, cắn cắn môi, bỗng nhiên đi một bước vào trong phòng, ôn ôn nhu nhu hỏi: "Kỳ ca, lát nữa là quay MV rồi, em là người mới vào, kinh nghiệm không phải quá nhiều, nhận được cơ hội lần này cũng vô cùng khó khăn, em cũng biết anh rất coi trọng MV lần này, cho nên em sẽ tận lực không làm vướng tay vướng chân mọi người. Về vấn đề quay MV, em có một vài chỗ không hiểu, không biết anh có thời gian rảnh chỉ cho em đôi chút được không?"

Hứa Thanh Uyển nói được xinh đẹp, giống như chỉ nhờ tiền bối chỉ giáo thôi, nhưng Kỳ Lâm lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, còn loại nữ nhân nào chưa gặp qua đâu, nháy mắt liền nhìn thấy ý đồ không rõ trong mắt Hứa Thanh Uyển.

Cô gái này..... Kỳ Lâm bất động thanh sắc nhũ nhũ mảy, tất cả mọi người đều biết MV 《Vết thương》do đạo diễn toàn quyền phụ trách, Hứa Thanh Uyển có vấn đề gì không đi tìm đạo diễn, đi tìm hắn làm cái gì? Hơn nữa hắn xuất thân từ ca sĩ, nói về vấn đề đóng phim cũng chỉ biết hơn người thường một chút, Hứa Thanh Uyển có thể học được gì từ hắn?

"Đạo diễn Phương trong phòng nghỉ cuối hành lang, hẳn nhất định có thời gian." Kỳ Lâm rũ mắt tiếp tục nghịch đi động, không hề nhìn Hứa Thanh Uyển một lần nào.

Sắc mặt Hứa Thanh Uyển lập tức cứng đờ.

Cô không ngờ, ý của Kỳ Lâm là chính cô đi tìm đạo diễn, đừng làm phiền tới hắn! Đây là khách khí muốn đuổi cô đi!

Suy nghĩ xong, ánh mắt Hứa Thanh Uyển nhìn về phía Kỳ Lâm càng thêm đáng thương, nước mắt tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, đáng tiếc Kỳ Lâm chỉ chuyên chú nghịch đi động, cũng không ngẩng đầu lên, mị nhãn của Hứa Thanh Uyển đều để cho người mù nhìn.

Làm sao có thể như vậy, Kỳ Lâm không thể có loại thái độ này đối với cô..... trên mặt Hứa Thanh Uyển miễn cưỡng duy trì tươi cười, trong lòng lại loạn thành một nồi cháo. Kiếp trước, Kỳ Lâm sủng cô yêu cô, tất cả mọi người đều cực kỳ hâm mộ vì cô có tình yêu của một vị siêu sao, nhưng vì cái gì bây giờ Kỳ Lâm lại lãnh đạm với cô như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì thời gian bọn họ gặp nhau không đúng? Kiếp trước cô đi qua rất nhiều con đường, nhờ tham gia một gameshow mới quen được Kỳ Lâm, trải qua bao nhiêu phong ba, hiện giờ cô không muốn phải chờ đợi lâu đến vậy nên mới để hai người sớm gặp mặt nhau, nhưng vì sao mà.....

Đầu óc Hứa Thanh Uyển thực loạn, nhìn sùnn mặt lạnh nhạt của Kỳ Lâm cô lại không có dũng khí bước đến, nghiêng ngả lão đảo rồi đi phòng nghỉ, kém một chút liền đụng phải người khác cũng không biết.

"Ai, cái cô này!" Tiểu Ngải tự dưng bị một người không có mắt va vào, hô một tiếng, Hứa Thanh Uyển dường như không nghe thấy, mắt hờn bước đi, Tiểu Ngải cạn lời nhìn bóng dáng cô ta, nói thầm một câu "Người mới bây giờ thật là....."

Nghe được thanh âm của Tiểu Ngải, Kỳ Lâm cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu: "Làm sao vậy?"

Tiểu Ngải nói không ra lời, cô nhớ vừa rồi hình như Hứa Thanh Uyển từ phòng nghỉ đi ra, lập tức lấy lại tinh thần, chửi trong lòng một tiếng, dậm chân: "Kỳ ca, cái cô mới vào kia có làm phiền cậu không vậy!"

Kỳ Lâm nhún vai: "Cô ấy nói vào nhầm phòng."

Ai tin! Tiểu Ngải giống như gà mái thấy người khác muốn cướp gà con của mình, tặc mao nói: "Kỳ ca, cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu nhìn, những thứ a miêu a cầu muốn tính kế với cậu là không có khả năng!"

Kỷ Lâm "Nga" một tiếng, cũng không để ở trong lòng, vẫy tay kêu Tiểu Ngải lại gần, rồi hần hạ giọng nói: "Đứng rồi, nghe nói chị Linh và Chu Tư Vũ quan hệ không tồi, chị hỏi chị Linh một chút Chu Tư Vũ có Weibo không? Hình như chị Linh cũng có một bé gái nhí, chị mua một ít đồ chơi tặng bé ấy, xem như là quà mừng bé bình an vô sự, chị nói là em tặng cũng không sao."

Tiểu Ngải: "..... Kỷ ca cậu muốn làm gì?"

Kỷ Lâm ho nhẹ một tiếng, dựng thẳng sống lưng, vô cùng nghiêm túc: "Em chỉ muốn hỏi một chút, không có gì khác."

Tiểu Ngải:..... Kê lừa đảo! Nhất định là vì chuyện của cô người mẫu kia! Kỷ ca cậu định theo đuôi cô ấy à, vậy cô có cần hỗ trợ không nhĩ?

.....

Tư Vũ đang bế quan ở trong nhà đuổi bán thảo, rung rung đóng lại internet, một hơi vẽ ra 3 chương, lúc này mới được ân chuẩn tự do, tất nhiên không biết người nào đó "Dụng tâm bất lương" âm thầm hỏi thăm Weibo của cô, càng không biết lúc cô tâm huyết dâng trào vẽ bức tranh kia đã bị Kỷ Lâm nhìn thấy.

Đến chính cô, còn bị em trai mình tưởng là fans giả mạo.

Mấy ngày đuổi bán thảo, thân thể thật vất vả chuyển biến tốt lại bị cô đập cho hư hỏng, nhưng mà đã tìm ra ra cách để sống lâu Tư Vũ hoàn toàn không sợ, dù có học máu cũng học đến vui vẻ.

Đang đun thuốc, chuông cửa bỗng rung vang lên, Tư Vũ đi ra mở cửa, ngoài cửa là một vị phu nhân cả người đều hàng hiệu châu báu cực kỳ xa lạ.

"Bà là.....?" Tư Vũ ngẩn người, có chút không rõ nguyên do.

Vị phu nhân kia thấy khuôn mặt Tư Vũ, trong mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, ánh mắt nhìn về phía xa thấy cách bài trí đơn giản trong phòng, trên mặt hiện lên một chút khinh thường, nhưng bà rất nhanh liền thu hồi cảm xúc, bên môi nở ra nụ cười nhạt. Dù bà có cố tỏ ra thân thiết nhưng giọng nói vẫn một vẻ cao cao tại thượng.

"Tiểu Vũ, con không nhớ mẹ sao? Mẹ nghe nói con một mình tới Giang thành, sợ con sống không tốt, cho nên tới đây xem con thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đoạn Như Lan theo sau Tư Vũ bước vào nhà, vừa vào cửa, bà đã ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc - liền nhăn lại mày, sự chán ghét nơi đây mất khó mà che dấu.

Lại là thứ mùi này, khó ngửi muốn chết, hai mươi năm trước bà chịu đủ rồi! Không nghĩ tới cái đồ con nợ đoán mệnh này sống tới tận bây giờ, lại còn đặt chân tới Giang Thành..... Đoạn Như Lan nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Tư Vũ, khinh thường nghĩ: nếu không phải nghe nói con trai bà gần đây thường xuyên đi lại với nó, sợ Kỷ Lâm làm điều gì sai cũng sợ người chồng hiện giờ nghe được điều gì không hay, thế nên bây giờ mới vội vàng tìm tới cửa, nếu không cả đời bà cũng không muốn gặp lại đứa con gái này.

Đứa con gái bệnh tật này..... Là vết nhơ cả đời của Đoạn Như Lan bà!

Đoạn Như Lan trang điểm tinh xảo, có lẽ do nhiều năm sống trong nhung lụa, bảo dưỡng cực kì tốt, nhìn qua chỉ có hơn 30 tuổi, trên mặt vẫn còn giữ phong thái thời trẻ, nhìn lướt qua cũng có thể thấy ngũ quan giữa bà và Tư Vũ có vài phần giống nhau.

Chỉ tiếc khi nhìn thấy Tư Vũ, ánh mắt Đoạn Như Lan cực kì khắc nghiệt, khiến cả khuôn mặt bà trở nên vặn vẹo.

Nhưng lúc Tư Vũ mời bà ngồi xuống, Đoạn Như Lan lập tức thu lại thái độ, thông thả ung dung ngồi ngay ngắn ở trên sô pha, một lần nữa làm bộ làm tịch bày ra bộ dáng phu nhân nhà giàu.

"Tiểu Vũ, nhiều năm qua con sống có tốt không?" Nghe qua âm thanh này tưởng như Đoạn Như Lan là một người mẹ hiền, bà nhìn về phía Tư Vũ, ngửi khí thân mật: "Mẹ biết, trong lòng con hẳn là trách mẹ, nhưng lúc ấy mẹ không còn sự lựa chọn khác. Con khi đó còn nhỏ không hiểu chuyện, bỏ con qua đời, trong nhà đã không còn trụ cột, chỉ còn lại hai người già ngoài 70 tuổi cùng một quả phụ thì sống như thế nào được? Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, nên mới tìm đường ra cho cả nhà, con thấy không, hiện tại cuộc sống của mẹ tốt hơn rồi không phải đã quay lại tìm con sao?"

Đoạn Như Lan nói tràn đầy chân thành, Tư Vũ nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười.

Vì tốt cho cô? Thích dán vàng lên mặt mình vậy à! Trong bộ truyện « Siêu sao sùng trước cưới sau », nữ phụ Chu Tư Vũ ác độc và điên cuồng một phần

do bối cảnh gia đình, mẹ của cô Đoạn Như Lan là một cô gái nông thôn, chỉ là một nữ công nhân nghèo trong xưởng, nhưng Đoạn Như Lan lại có bề ngoài ưa nhìn, có thể coi là mỹ nhân lúc bấy giờ, bởi vậy mới gả được cho bố của Chu Tư Vũ là chủ xưởng, thăng cấp thành bà chủ.

Gia đình của nữ phụ không coi là giàu có, nhưng ít nhất thì cuộc sống ấm no, chẳng qua sau khi sinh ra Tư Vũ, người trong nhà đã thấy cô bệnh tật ốm yếu, từ nhỏ liền sống với mùi thuốc đông y, tiền mua thuốc nhiều như nước chảy, vốn gia đình đã chẳng hề dư dả liền càng túng thiếu, về sau Đoạn Như Lan phải xin đi làm phục vụ tại khách sạn để giảm bớt đi gánh nặng trong nhà.

Đoạn Như Lan ngay từ đầu không phải là không thích con gái mình, chỉ là lòng hờn ghen của bà cực kỳ lớn, dù bước ra từ nông thôn nhưng ý vào dung mạo mà gả vào gia đình trong sạch, tất cả đều để làm cuộc sống bản thân trở nên tốt hơn. Lúc đầu bà còn trìu mến với Chu Tư Vũ, nhưng khi bà biết được tài sản trong nhà vì cô mà dần dần rơi đi, không những không đủ cho bà chi tiêu thường ngày mà còn khiến bà phải cật lực đi làm để trợ cấp cho gia đình, điều này khiến Đoạn Như Lan ngày càng oán hận.

Bà oán hận đứa con gái suốt ngày phải sống cùng với thuốc, oán hận người chồng coi con gái là nhất, cũng oán hận chính bản thân gả vào gia đình không đủ phú quý, bà cảm thấy cuộc sống của bà có thể cực kỳ tốt, nhưng trong nhà có một đứa con gái như vậy thì lấy đâu ra chuyện tốt?

Lúc trước bà gả chồng cũng chỉ là để cuộc sống trở nên tốt hơn, bây giờ muốn bà chôn chân cả đời ở cái gia đình này? Không có cửa đâu!

Vừa lúc đẩy bỏ của Kỷ Lâm Kỷ Văn Chương tới nói chuyện làm ăn, ở lại khách sạn nơi Đoạn Như Lan làm việc, bà dung mạo xuất chúng lại gặp mặt thường xuyên, hai người liền thông đồng một chỗ với nhau, Đoạn Như Lan còn có thai. Sau khi bố của Chu Tư Vũ ngoài ý muốn qua đời, Đoạn Như Lan quyết đoán vứt bỏ gia đình, đi theo Kỷ Văn Chương tới Giang Thành, sinh ra một đứa con trai, thành công trở thành Kỷ phu nhân.

Đoạn Như Lan như ý nguyện trở thành phu nhân nhà giàu, nhưng ông nội Chu Tư Vũ lại vì việc này mà bệnh nặng không dậy nổi, cuối cùng buông tay nhân gian, chỉ còn lại Chu Tư Vũ cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau. Đoạn Như Lan nói thật dễ nghe, bà vì con gái nên mới rời đi, nhưng gần 20 năm trôi qua, Đoạn Như Lan có từng nhớ tới mình còn có một đứa con gái không?

Không hề! Bà làm phu nhân giàu vui đến độ quên cả trời đất, hận không thể làm mới hôn nhân trước kia chôn vùi vào lòng đất.

Vậy nên, Tư Vũ đem những lời nói của Đoạn Như Lan chỉ như gió thoảng, cô cười cười, nói: "Ngài nói gì vậy, tôi từ nhỏ liền không có mẹ, sao tự dưng bây giờ lại mọc ra một người "mẹ" rồi?"

Bản thân là tác giả, Tư Vũ không hề có cảm giác gì, nhưng khi đối mặt với Đoạn Như Lan, cô mới cảm giác được sự ghê tởm —— người như vậy, làm sao xứng với chữ "mẹ"?

Tâm lý Đoạn Như Lan cực kỳ tốt, dù Tư Vũ nói như vậy bà cũng chẳng hề để bụng, ánh mắt nhìn Tư Vũ giống như nhìn một đứa bé nghịch ngợm không nghe lời, tiếp tục khuyên nhủ: "Tiểu Vũ, mẹ biết con còn hận mẹ, mẹ tới đây cũng chỉ muốn bồi thường cho con....."

"Bỏ đi, tôi không định nhận lại mẹ, cũng không cần bồi thường bất kỳ thứ gì." Tư Vũ cắt ngang lời bà, "Vị phu nhân này, từ đầu tới đuôi tôi đều không hiểu bà đang nói gì, chỉ sợ bà tìm nhầm người rồi, đi thông thả không tiễn."

Đối với loại người này, Tư Vũ nửa điểm cũng không khách khí, nhưng có một điều làm cô cảm thấy đáng tiếc chính là khí vận của Đoạn Như Lan vẫn vô cùng tốt, cũng đúng thôi, trong truyện tranh Đoạn Như Lan là mẹ ruột của Kỷ Lâm, sau cuộc trả thù điên cuồng của nữ phụ, bà còn đứng ở phe chính nghĩa - vì nghĩa diệt thân, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp cả đời.

Tư Vũ tự giễu nghĩ tới, trước kia cô để thân thể nữ phụ thâm nhập như vậy, kết quả bây giờ nghiệp quật lại rồi —— cô xuyên thành Chu Tư Vũ, tiếp nhận tất cả mọi thứ của nữ phụ.

Nhưng cô cùng Chu Tư Vũ có nhiều điểm không giống nhau, cô chẳng thèm để ý thái độ của Đoạn Như Lan, cũng không có ý định đi trả thù Kỷ gia, cô chỉ muốn có một cuộc sống êm đềm, cho nên dù Đoạn Như Lan nói cái gì, Tư Vũ cũng chẳng để ý.

"Sắp đến giờ tôi uống thuốc rồi, vị phu nhân này, thân thể của tôi không tốt lắm, chẳng may chịu kích thích lại ngắt đi, tôi nghĩ bà cũng không muốn chịu oan tiền thuốc men nhỉ?" Tư Vũ ánh mắt lạnh lạnh, chỉ ra cửa lớn "Tôi chút chóng mặt, không tiễn."

"Con —— sao con có thể nói với mẹ như vậy!" Đoạn Như Lan không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này, một đồng lý do chuẩn bị từ trước cũng bị Tư Vũ đáp trả lại, lập tức cảm thấy ngực bị đè nén.

Cũng nói đến như vậy, mặt nạ từ ái của Đoạn Như Lan cũng không đeo nổi nữa, dùng vẻ mặt hiền từ cùng cách nói chuyện ôn nhu nhẹ nhàng với đứa con gái đáng ghét đã là cực hạn của bà rồi. Vì thế Đoạn Như Lan miễn cưỡng nở nụ cười, nói "Con bình tĩnh một chút, lần sau mẹ sẽ đến thăm con", liền vội vàng rời đi, chỉ là bóng lưng giống như đang muốn học mẫu.

Tư Vũ nhìn Đoạn Như Lan rời đi, biểu tình trên mặt chậm rãi ngưng trọng.

Mẹ ruột đột nhiên xuất hiện, chắc là biết được Kỷ Lâm có ý đồ tiếp cận cô nên mới luống cuống như vậy?

Chung quy thì "Bỏ chồng bỏ con, gả cho người khác" cũng không phải thanh danh hiển hách gì, chẳng may bị ai điều tra ra, mặt mũi của Đoạn Như Lan trong xã hội thượng lưu sẽ quét rác, bà ta chú trọng mặt mũi như vậy, sao có thể để chuyện này xảy ra?

Cho nên lần này Đoạn Như Lan tới, thứ nhất là cấy vào thân tình để che miệng con gái, thứ hai..... Tư Vũ cười lạnh, chỉ sợ là muốn ép cô rời khỏi Giang Thành, trở lại quê hương? Chỉ khi nào cô không còn ở Giang Thành, Đoạn Như Lan mới có thể yên tâm.

Nếu cô đoán không sai, hôm nay Đoàn Như Lan là có sự chuẩn bị mà đến, nói không chừng còn định dùng tiền để đuổi cô đi, đáng tiếc bị cô trách móc không lưu tình một hồi nên không nói nổi nữa.

Tư Vũ cũng không để chuyện này trong lòng, dù sao cô quyết định sẽ không đi lại con đường cũ của nữ phụ, cũng không định trả thù Đoàn Như Lan cùng Kỷ gia, Đoàn Như Lan đụng phải bức tường rắn nhiều lần liền sẽ biết khó mà lui.

Vốn dĩ Tư Vũ chỉ nghĩ như vậy, nhưng cô coi nhẹ sự chán ghét của Đoàn Như Lan đối với cô, làm phu nhân Kỷ gia, thu mua dồ đồ không được, Đoàn Như Lan lập tức có thù đoạn khác.

Chưa được một tuần, Tư Vũ bỗng nhiên nhận được thông tri của công ti người mẫu nói rằng cô vi phạm hợp đồng, yêu cầu cô bồi thường tiền, lập tức rời khỏi công ti!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Việc tạo áp lực cho công ti của Tư Vũ cũng không phải chủ ý của một mình Đoàn Như Lan.

Đoàn Như Lan vì đá vào cái đình là Tư Vũ, về đến nhà đóng cửa lại liền bùng nổ. Sau khi bà được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân xui xẻo kia, hai mươi năm đều sống xuôi gió xuôi nước, Kỷ gia ở Giang Thành là một con rắn độc, làm ăn rất lớn, bà đường đường là chính quy phu nhân của Kỷ gia, đi nơi nào không phải tiền hô hậu ủng, người khác phải xem sắc mặt của bà, từ trước tới nay chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy!

Không những thế người khinh bỉ bà lại là đứa con gái ốm yếu bà cực kì oán hận! Đoàn Như Lan cảm giác mắt mặt, cực kì bức bối: Chu Tư Vũ là cái thá gì, không phải từ trong bụng bà mà ra sao, còn dám thái độ với mẹ ruột của mình, đúng là cái thứ con nọ không giáo dục!

Nhưng giờ phút này Đoàn Như Lan không hề nghĩ rằng là bà vứt bỏ chính con gái mình, không có hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, bà còn cảm thấy may mắn, may mắn sự quyết đoán lúc ấy, không bị chôn chân tại gia đình của Chu Tư Vũ, nếu không bây giờ bà làm sao có thể làm phu nhân nhà giàu cao cao tại thượng.

Nghĩ như vậy, Đoàn Như Lan có chút thuận khí, bà liền mặc kệ chiếc ly sứ Thanh Hoa vừa bị đập vỡ trong con tức, thông thả ung dung ngồi xuống trang điểm lại. Đúng lúc này, Kỷ Văn Chương nghe thấy âm thanh, từ thư phòng trên lầu bước xuống, thấy mảnh vỡ rơi đầy đất, nhủ mày, nhìn về phía vợ mình, hỏi: "Bà lại nổi điên cái gì vậy, tôi còn đang bàn chuyện làm ăn đấy."

"Văn Chương ——" Đoàn Như Lan thấy chồng đi xuống, ánh mắt sáng lên. Đúng rồi, Chu Tư Vũ dám làm bà mất mặt, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu đã như vậy, bà cũng không cần khách khí, để Chu Tư Vũ không thể ở lại Giang thành thì không thiếu gì cách.

"Văn Chương, ông cũng không quan tâm con trai tí nào cả, để A Lâm đi quen với loại người gì thế này! Ông có biết không, nó đang theo đuổi một cô người mẫu, xuất thân của cô gái kia cũng không tốt đẹp gì, còn dựa vào khuôn mặt để dụ dỗ hắn. A Lâm tuổi còn quá trẻ, thân phận hắn như thế nào có thể xếp cùng với loại người này?" Đoàn Như Lan nửa thật nửa giả oán trách nói, "Tôi đã nói bên trong giới giải trí cực kì hỗn loạn, ông còn không nghe để hắn bước vào, lúc ấy mà khuyên ngăn được nó, không chừng bây giờ Kỷ Lâm đang ở công ti làm việc rồi."

Kỷ Văn Chương còn tưởng có chuyện lớn gì, vừa nghe Đoàn Như Lan nói xong, liền không hề để bụng: "Người trẻ tuổi mà, không hiểu chuyện là bình thường, nghịch ngợm một chút cũng không sao, không để lộ ra ngoài là được."

Nghe chồng nói vậy, Đoàn Như Lan không khỏi cắn môi. Đúng vậy, nhà bọn họ cũng như thế, chồng bà cũng nuôi một đồng tình nhân bên ngoài, nhưng chưa bao giờ sẽ khiến bà phiền lòng, mà nhiệm vụ của bà là làm tốt phận vợ cả là được, mặc kệ không hỏi, chỉ cần hưởng thụ vinh hoa phú quý, dù sao mục đích của bà là gả vào hào môn, Đoàn Như Lan cũng không trông cậy sẽ có sự thật tình, hơn nữa thân thể Kỷ Văn Chương có vấn đề, đời này cũng chỉ có một người thừa kế là Kỷ Lâm, Kỷ gia về sau không phải thuộc về bà thì về ai?

Đáng tiếc đứa con trai này của bà cũng phản nghịch, tiềm quy tắc trong xã hội thượng lưu nói bao nhiêu lần cũng không lọt được vào tai, sau khi vào giới giải trí còn dọn ra ngoài, hơn nửa năm chưa một lần về nhà, Đoàn Như Lan không hiểu tại sao Kỷ Văn Chương chẳng hề lo lắng chút nào?

Kỷ Văn Chương tất nhiên hiểu Đoàn Như Lan đang rối rắm điều gì, nói: "Tính tình của A Lâm tôi biết, càng ngăn cản nó càng muốn đi làm, thà không cưỡng bách nó làm nó mâu thuẫn với chúng ta, làm theo nó còn hơn, dù sao sớm hay muộn nó cũng phải trở về."

Tạm ngưng một chút, Kỷ Văn Chương ý vị thâm trường nói thêm: "Kể cả A Lâm không muốn, tôi cũng có cách khiến nó phải ngoan ngoãn nghe lời. Cho dù là cô người mẫu kia, nếu bà không yên tâm, vậy khiến cô ta biết khó mà lui, công ti của cô ta tên là gì?"

Đoàn Như Lan lập tức hiểu ý.

Kỷ gia có rất nhiều quan hệ ở Giang Thành, không cần tìm hiểu quá nhiều, Đoàn Như Lan rất thuận lợi tìm được ông chủ công ti của Chu Tư Vũ, bắt họ

phải đuổi việc cô.

Ông chủ nhỏ kia làm sao dám đắc tội vị Kỳ phu nhân này, lập tức cúi đầu khom lưng đồng ý, lôi ra hợp đồng của Tư Vũ, thật tốt quá, hợp đồng của cô là loại hợp đồng kém nhất, công ty tùy tiện lấy có hủy hợp đồng, Tư Vũ không những không thể nói chữ "không được", còn phải bồi thường cho công ti.

Vậy nên khi công ti gọi điện cho Tư Vũ, cô chỉ nhận được một câu vi phạm hợp đồng cùng số nợ hai ngàn vạn.

Hai ngàn vạn, cô kiểm ở đâu ra nhiều tiền như vậy? Tư Vũ sợ ngây người, cô vội lấy ra bản hợp đồng, nhìn kỹ liền không còn lời nào để nói.

Phản hợp đồng này đúng là hớ chết người không đền mạng, nguyên chủ lúc đấy chắc bị mờ heo bị mất, không đọc rõ ràng liền ký vào.

Tư Vũ cũng không hiểu rõ lắm vấn đề này, nghĩ ngợi, liền gọi điện thoại hỏi Vu Linh. Sau tai nạn lần đó, thái độ của Vu Linh thay đổi 180 độ, thời gian rảnh đều mang quà tới tặng, thậm chí còn giới thiệu nhiều hợp đồng cho Tư Vũ, nhưng Tư Vũ không định tiếp tục làm người mẫu nên đều từ chối khéo.

Trong điện thoại, Vu Linh vừa nghe tới hai ngàn vạn, cũng cả kinh: "Hai ngàn vạn? Chuyện này không có khả năng, bọn họ vô duyên vô cớ sao lại muốn hủy hợp đồng với em?"

Vu Linh lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm, cô nhạy bén cảm giác không thích hợp, sau khi an ủi Tư Vũ vài câu liền đi hỏi thăm nguyên do, cuối cùng cũng tìm được điểm mấu chốt.

"Tư Vũ, chị có hỏi qua một vài người bạn, tuy rằng không chịu nói rõ ràng nhưng ý tứ của họ là em đã "đắc tội" ai đó." Trong lòng Vu Linh có chút kỳ quái, thân thể Tư Vũ không tốt, chỉ có ở trong nhà dưỡng bệnh, trừ vụ chụp bìa tạp chí lúc trước cũng chưa nhận thêm công việc nào, em ấy làm sao có thể gây hấn với người khác? Vu Linh nói: "Em thử suy nghĩ cẩn thận xem, người muốn làm khó em có thể là ai và với vì lý do gì."

Giới giải trí không giống với nơi khác, thứ nó cần nhất là quan hệ với tiền tệ, bạn bè của Vu Linh không dám nói ra người đứng đằng sau chỉ đạo thì ít hấn địa vị của người này rất cao, Giang thành ít ai dám đắc tội.

Vu Linh là thật lòng lo lắng cho Tư Vũ, nôn nóng vội hỏi: "Em nghĩ lại xem!"

Tư Vũ có chút bất đắc dĩ: "Chị Linh, giờ có sốt ruột cũng vô dụng." Dù nói vậy, nhưng Tư Vũ đã mơ hồ đoán được ai muốn làm khó cô, không phải mẹ ruột Đoạn Như Lan bị cô làm cho tức giận bỏ đi thì còn ai rảnh rỗi đến vậy?

"Không được rồi..... Tư Vũ, số mới của tạp chí《 Phong Thượng 》sắp được đưa ra thị trường, em là người mẫu mặt bìa, chỉ cần không xảy ra scandal gì thì lần này em chắc chắn sẽ nổi tiếng! Nhưng bây giờ lại xuất hiện vụ việc này, nếu như không giải quyết ổn thỏa, vậy thì....." Vu Linh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không có biện pháp nào tốt, cắn răng nói, "Em đợi một chút, chị sẽ tìm giúp em một luật sư đáng tin cậy, nếu người kia vẫn tiếp tục gây khó dễ thì em nên đi tìm được một chỗ dựa vững trãi hơn."

Tư Vũ hỏi: "Ý chị là..... Hoàn Nghệ?" Cô cười khò lắc đầu, "Chị Linh, công ti người ta làm sao có thể nhận em? Em chỉ là một người mẫu nhỏ không danh tiếng, chưa nói đến nếu ký hợp đồng còn phải đền bù hai ngàn vạn, làm gì có ai coi tiền như rác như vậy?"

"Ai nói em không danh tiếng?" Vu Linh đột nhiên đặt câu hỏi.

Tư Vũ ngẩn người, có chút không hiểu.

Vu Linh nói: "Dù cơ hội thử diễn kia có bỏ lỡ, nhưng em còn 《 Phong Thượng ICON 》 mà! Chị nói cho em biết kết quả chắc chắn ngoài dự kiến của em, chị lấy bao nhiêu năm kinh nghiệm trong nghề ra đảm bảo, em nhất định sẽ hot, đến cả thầy Trương Siêu - người chưa từng PR bất kỳ ai cũng phải lên tiếng tuyên truyền, còn nói sẽ đề cử em với các đồng nghiệp khác, em biết khó khăn thế nào mới có sự vinh dự này không!"

Nói thật, Tư Vũ chẳng có một chút tin tưởng nào với album đó, thậm chí còn nghĩ nó không hề ổn tí nào, Vu Linh nói như vậy, cô không dám tin: "Chị Linh chị nói thật sao?"

Vu Linh thần bí hề hề nói: "Hôm nay Phong Thượng Official Weibo sẽ PR một chút về số báo mới, dự định sẽ lấy một tấm ảnh trong album của em, vốn dĩ người được chọn là Kỳ Lâm vì fans của hần rất nhiều, nhưng mà Kỳ Lâm lại từ chối, chỉ đích danh em sẽ đảm nhận việc tuyên truyền. Lại nói, tên nhãi Kỳ Lâm này cũng thật quan tâm tới em, nếu không phải hai người chưa từng chạm mặt, chị còn tưởng hần có tình cảm với em chứ."

Tư Vũ chợt dạ muốn lảng qua chuyện khác: "Dạ, cậu ấy thật tốt..... Chắc là muốn nâng đỡ người mới một chút, không có ý gì khác đâu chị."

Thằng bé ngốc nghếch này lần nào cũng vậy! Lén lút làm chuyện tốt chẳng thêm để lại tên họ, chẳng nhẽ sợ cô biết liền không vui? Vậy thì phải làm bí mật một chút chứ, Vu Linh sắp khai hết sạch sành sanh rồi.

Tư Vũ dờ khóc dờ cười, cô lại nghĩ tới việc Đoạn Như Lan làm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vị tạp trần, Kỳ Lâm ngốc nghếch là thế, lại có người mẹ ruột như vậy, cô cũng không biết nên nói cái gì bây giờ.

Vu Linh không biết suy nghĩ của Tư Vũ đang bay xa thật xa, tiếp tục nói: "Chuyện ở công ti kia không cần nóng vội, chỉ cần Hoàn Nghệ chịu ký hợp đồng với em, việc này cũng không có gì to tát cả, chị không tin có người nào dám ở dưới mí mắt của Lục gia đúng tới em! Đúng rồi, ngày mai Hoàn Nghệ sẽ công khai việc thu mua một vài công ti giải trí, còn tổ chức một buổi tiệc tối để chào mừng những nghệ sĩ mới gia nhập, giám đốc mới nhận chức của Hoàn Nghệ cũng sẽ ra mặt công chúng, Tư Vũ, em đi cùng với chị, tìm xem có cơ hội nào hay không."

Rồi Vu Linh hạ giọng: "Giám đốc mới là người của Lục gia, từ Dung thành tới đây, có vẻ như địa vị không thấp, nghe nói còn rất trẻ, em phải nắm chắc cơ hội này."

Tư Vũ đáp lại một tiếng, cảm thấy trong lời nói của Vu Linh có ẩn ý, ngẫm lại liền hiểu ra, chẳng nhẽ Vu Linh muốn cô dùng mỹ nhân kế? Thôi bỏ đi, bộ dáng ốm yếu này của cô làm gì có ai thèm để mắt?

Tư Vũ tự tin tràn đầy nhưng không nghĩ tới tư liệu của bản thân đã ở trong tay giám đốc mới của Hoàn Nghệ - Lục Tinh Châu.

Mạng lưới tin tức của Lục gia bí ẩn lại rộng lớn, cũng tại thời điểm đó, Lục Tinh Châu đã biết việc Tư Vũ bị công ti hồ một phen.

"Cử người đi ký hợp đồng với cô ta!" Bàn tay Lục Tinh Châu vung lên: "Xem như nuôi một người rảnh rồi vậy, dù sao tôi cũng không trông cậy vào việc cô ta có kiếm được tiền hay không, xếp vào chỗ đó cũng được, có thể báo cáo kết quả lại cho Ngũ gia rồi."

Hắn an bài mọi chuyện thỏa đáng như vậy xem như cũng bù đắp đủ ân tình, nếu không lấy hồ sơ của Tư Vũ chắc chắn không lấy được sự ưu ái của Hoàn Nghệ, Lục Tinh Châu lắc đầu nghĩ, cô gái Chu Tư Vũ kia đúng là may mắn, tự đứng trên trời rơi bánh bao thịt đập trứng đầu.

"Đang nói tới chú nh?" Trong lúc Lục Tinh Châu nghĩ muốn giải quyết cho xong chuyện này, một thanh âm lãnh đạm vang lên, Lục Tinh Châu bắt giác ngẩng đầu liền thấy Lục Ngũ gia đứng ở cửa, hắn mặc một bộ đường trang màu trắng, trên tay đang vân vê một chuỗi Phật châu, cười như không cười.

Lục Tinh Châu không dám thờ: "Ngũ, Ngũ gia?!"

Hắn nhìn bí thư cung kính đứng sau lưng Lục Ngũ gia, vị bí thư sợ hãi lắc đầu nhìn hắn, ý bảo bản thân cũng không có gan ngăn cản vị Lục Ngũ gia này, Lục Tinh Châu thấy thế, khí thế cao ngạo thường ngày biến mất không còn một mảnh, đón tiếp hỏi: "Ngũ gia, sao ngài lại tới đây?"

Lục Ngũ gia cả người cao lớn vững chãi, bộ đường trang mặc trên người khiến hắn như bước ra từ trong bức tranh thủy mặc, ngũ quan xinh đẹp làm người khác phải nao lòng, dù hắn chỉ đứng cười ở đó nhưng khí tràng lại đè ép Lục Tinh Châu thờ không nổi.

"Chú có qua chùa Hương Tích ở ngoại ô Giang Thành hỏi thăm cổ nhân, tiện đường tới đây nhìn một chút." Lục Ngũ gia chậm rãi vân vê Phật châu, đó là thói quen của hắn, đặc biệt là lúc ngẫm nghĩ chuyện gì, tốc độ vân vê hạt châu sẽ càng chậm - như cách nói chuyện của hắn, lúc nào cũng bất tri bất giác mang cảm giác áp bách mãnh liệt cho người khác.

Là dòng chính của Lục gia thì chùa Hương Tích Lục Tinh Châu đã được nghe nói qua. Nghe đồn vị Lục Ngũ gia này mệnh cách hung thần, khi còn bé bệnh nặng một hồi, cha mẹ hắn được cao nhân chỉ điểm mới đưa hắn vào chùa Hương Tích tu hành, tu một lần liền trôi qua mấy năm. Sau khi cha mẹ hắn qua đời mới được Lục gia đón về, bởi vì Phật môn thanh tịnh, có thể cân lại sát khí trên người Lục Ngũ gia, thế nên Lục Ngũ gia lúc nào cũng mang theo một chuỗi Phật châu, nghe nói nguyên liệu làm ra Phật châu cũng cực kì quý giá.

Lục Ngũ gia nói là gặp lại cổ nhân, chắc là vị hòa thượng hắn kết giao từ nhỏ chẳng?

Lục Tinh Châu sững sốt, lập tức nói tiếp: "Ngũ gia, ngài tới thật đúng lúc, đêm mai Hoàn Nghệ tổ chức yến hội, tất cả nghệ sĩ trong công ti sẽ tham dự, nếu ngài có rảnh thì đến dự một chút?"

Kỳ thật Lục Tinh Châu cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, vị Lục Ngũ gia này yêu thích tĩnh lặng, lại không gần phái nữ, cấm dục đến mức cực hạn, người khác muốn mời hắn rồi núi hắn còn lười đi, làm sao có thể tham dự loại tiệc hội ồn ào này?

Nhưng ngoài dự đoán, Lục Ngũ gia lại đồng ý: "Được."

"Vậy cháu sẽ tạm hoãn công tác để đi cùng ngài..... Cái gì?" Lục Tinh Châu đột nhiên phản ứng lại, bất giác đề cao âm lượng, khi Lục Ngũ gia nhận nhặt nhìn lại mới miễn cưỡng che giấu kinh ngạc trên mặt, thật cẩn thận hỏi: "Ngài cảm thấy hứng thú.....với tiệc hội này?"

Lục Tinh Châu không dám hỏi Lục Ngũ gia có phải có hứng thú với vị minh tinh nào hay không. Dám nói câu này ra, Ngũ gia kiêu gì cũng bẽ cổ hắn.

Ai ngờ Lục Ngũ gia cũng không nổi giận, hắn rũ mắt, tay vân vê Phật châu bất giác nhanh hơn, nói: "Cổ nhân ở chùa Hương Tích vừa tính cho chú một quẻ."

Hắn liếc Lục Tinh Châu một cái, thần sắc không rõ vui buồn: "Là quẻ nhân duyên, hồng loan tình động. Chú muốn kiểm chứng một chút có phải vị cổ nhân này mới vào nghề nên mới tính ra một quẻ như vậy."

Lục Ngũ gia nói vô cùng hiền lành nhưng Lục Tinh Châu nghe vào không khỏi rung mình, ngây ra như phỗng.

Nhân duyên? —— không phải ảo giác chứ, trên đời này ai mà thu phục được vị đại sát thần này, hắn Lục Tinh Châu tự nguyện livestream ăn bàn phím!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chì Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Buổi tối hôm nay, vô số fangirl của Kỳ Lâm liên tục F5 Phong Thượng Official Weibo, tải lại trang trăm ngàn lần, lòng nóng như lửa đốt chờ đợi số mới của tạp chí.

《Phong Thượng ICON》là tạp chí bán chạy nhất của Hoa Quốc, mấy tháng trước đã thổi tiếng gió muốn mời Kỳ Lâm hợp tác, các fan sau khi biết tin tức liền cực kì kích động. Kỳ Lâm người này có chút lười, tuy danh tiếng như mặt trời ban trưa nhưng ngoại trừ công việc bắt buộc ra, hẳn rất ít hợp tác với tham gia gameshow. Theo như Kỳ Lâm nói, có thời gian rảnh chơi trò chơi không tốt hả, làm gì phải tạo thêm việc làm cho mình?

Đại bộ phận fan đi theo thần tượng từ năm Kỳ Lâm 15 tuổi nên các fan nữ đối với kẻ lười này vừa yêu vừa hận, chỉ có thể bất đắc dĩ mà nói: Tốt tốt tốt, anh vui vẻ là được, ai kêu anh đáng yêu như vậy chứ?

Đến tận bây giờ mới có dự án hợp tác đầu tiên, các fan nháy mắt sôi trào —— mua mua mua! Số mới của《Phong Thượng ICON》bọn họ sẽ mua hết!

Bởi vì Kỳ Lâm vô cùng nổi tiếng, Phong Thượng lại còn che che dấu dấu, vậy nên các fan đều tự tin cho rằng Kỳ Lâm sẽ là người mẫu ảnh bìa, từ sáng sớm đã chật chội ở trang cá nhân chờ ảnh teaser, ảnh đẹp có thể lưu để liếm dần nha.

Cuối cùng vào lúc 8 giờ tối, Phong Thượng đúng giờ đăng teaser, nhưng các fan vừa thấy liền tròn tròn mắt.

【Phong Thượng V】: Keng keng keng ~ số mới của《Phong Thượng ICON》sẽ bán vào cuối tuần, chủ đề bìa báo lần này là "Ngày hoa hồng điều tàn" biểu tượng về đẹp của cô gái khi bước vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cảm ơn người mẫu @ Chu Tư Vũ Ngư Ngư diễn xuất thật tài tình!

Từ từ, rõ ràng nói hợp tác cùng Kỳ Lâm mà? Vậy ảnh bìa đâu?

Vì sao tạp chí không nhắc tới hẳn một chút nào? Fans lập tức nổi giận, đùa chúng ta phải không! Còn có "Chu Tư Vũ Ngư Ngư", cô ta là thứ người mẫu rẻ tiền nào, chưa từng nghe qua bao giờ!

Đầu óc Phong Thượng có phải bị lừa đá hay không, dám vứt bỏ Kỳ Lâm, thay bằng một cô người mẫu không hề có chút danh tiếng nào??

Các fan cười lạnh một tiếng, nổi giận click vào teaser, các cô muốn nhìn xem vị nào can đảm dám đập siêu sao đang hot là Kỳ Lâm xuống, chẳng lẽ cô gái này có kim chủ đứng sau lưng?

Rất nhiều người cùng chung ý tưởng click vào bức ảnh, sau đó..... đồng loạt trầm mặc.

Phong Thượng đăng 3 bức ảnh, ảnh thứ nhất là Tư Vũ ngồi ở giữa bụi hoa, cầm một bông hồng đỏ trong tay, hơi nghiêng đầu nở một nụ cười nhàn nhạt như có như không, sắc mặt của cô cực kì tái nhợt, cũng không phải cái loại trát phấn giả bệnh mà là vô cùng chân thật, cái cảm giác mệt mỏi vô lực như xuyên qua màn ảnh lan tỏa tới mọi người, ý cười trên môi nhưng làn mi khẽ nhíu lại, trong đôi mắt ấy chỉ còn lại đau khổ;

Bức ảnh thứ hai Tư Vũ đang quỳ gối, đôi tay vô lực chống xuống mặt đất, hoa hồng tàn úa rơi xung quanh, bên môi cô tràn ra máu tươi, máu đỏ nhuộm hồng làn váy trắng, từng giọt rơi xuống cánh hoa, người sáng suốt có thể nhìn được cô nỗ lực hết đà, sự sống như cánh hoa héo tàn dần dần mất đi. Nhưng có một điều khiến người khác kinh ngạc là cảm giác hấp hối này vô cùng mãnh liệt, thiếu chút nữa làm người khác quên đi đây chỉ là một bức ảnh, thậm chí còn có chút xúc động muốn ôm lấy cô gái này vào lòng yêu thương thật tốt ;

Bức ảnh thứ ba, tất cả hoa hồng trong bụi đã héo tàn, Tư Vũ nằm trên tấm "thảm" được trải bằng cánh hồng, vết máu đỏ trên mặt trên váy cực kỳ chói mắt, cô nâng cánh tay lên giữa không trung, ngón tay hơi cuộn tròn như muốn bắt lấy thứ gì, nhưng cũng chẳng lưu giữ được gì cả, niềm hy vọng trong đôi mắt đen dần dần tắt đi, cuối cùng trở về yên tĩnh. Dường như cô dần chấp nhận việc mình sắp chết, miệng cười nở rộ chào tạm biệt thế gian lần cuối, nhưng nụ cười này không có khổ đau hay mệt mỏi, chỉ còn lại sự thoải mái và được giải thoát, thuần khiết ngây thơ như một vị thiên sứ lạc xuống trần gian.

Ba bức ảnh, một bức so với một bức cảm xúc càng mãnh liệt, chúng như muốn nói cho quần chúng biết - cô gái xinh đẹp kia sắp chết, vẻ đẹp của cô tựa hoa hồng say đắm và nồng nhiệt, những cũng nhanh úa tàn. Ngày hoa hồng điều tàn – cũng là lúc sinh mệnh của cô đi tới cuối cùng.

Fan của Kỳ Lâm ngỡ ngàng nhìn ba bức ảnh, các cô định mắng chửi một hai câu lại nuốt về trong bụng, thậm chí còn quên mất ý định ban đầu là "Đòi lại công bằng" cho Kỳ Lâm, xem đi xem lại không biết chán, nội tâm chấn động khó có lời nói nào biểu đạt được.

Quá chân thật, thật sự quá chân thật! Cô người mẫu kia không phải là diễn viên chứ? Bệnh trạng mệt mỏi tái nhợt khiến các cô muốn khóc, trang điểm chuyên nghiệp cũng không có khả năng biểu hiện rõ rệt như thế, chẳng lẽ cô ấy dù bị bệnh cũng cố gắng đi chụp?

Fan cũng không rảnh mà đi chất vấn Phong Thượng, các cô như đánh mấu gà bình luận điên cuồng ở phía dưới, câu hỏi đồng dạng nhau "Chị người mẫu ấy có ổn không", có lẽ bị các fans dọa tới, Phong Thượng không thể không trả lời: "Mọi người cứ yên tâm, cô ấy đã không có việc gì."

Không có việc gì là tốt rồi, các fan nhẹ nhàng thở ra, nhưng rất nhanh lại có một độc giả phát hiện: Ủa? Khuôn mặt cô người mẫu này trông rất quen, giống như từng nhìn thấy ở đâu rồi..... Hình như là trong clip "Thiên sứ cứu người khỏi xe mất lái" hot search vài hôm trước thì phải!

【Hôm nay Kỳ ca rất thu hút】: Các chị em mau xem! Tuy rằng video hơi mờ một tẹo nhưng cũng có thể nhìn ra, chị người mẫu này chính là thiên sứ cứu người hôm nào! Hai người là một! Hôn nữa chị ấy sau khi cứu người còn học máu, mình thật lo lắng cho sức khỏe của chị ấy..... Mọi người chẳng lẽ không cảm thấy vết máu trong ảnh hình như không phải làm giả sao.....

Bình luận này như một hòn đá ném xuống mặt hồ đang yên ả, các fan ngây ngốc vài giây, lập tức tìm lại video, vừa thấy quả nhiên là cùng một người!

Cộng đồng mạng liền nổ tung, các fans ồ ạt chạy vào Weibo "Chu Tư Vũ Ngư Ngư", Weibo của Tư Vũ trống rỗng không có chút tin tức gì. Fans không ngừng nhắn tin hỏi thăm, biểu hiện lo lắng tưởng như các cô đã quên mất việc mình là fans trung thành của Kỳ Lâm mà không phải fans của cô người mẫu "rê tiền" này.

Lực lượng của một tập thể fans là không thể coi thường, không lâu sau lại có một vị độc giả tìm được bình luận của người trong công ti Phong Thượng, viết rằng thân thể Tư Vũ vẫn luôn không tốt, lúc chụp mặt bìa cũng hộc máu, nhưng dù như vậy cô vẫn cực kì chuyên nghiệp kiên trì hoàn thành công việc.

Weibo người này còn có kí tự V chứng tỏ là nhân viên nội bộ, lời nói của hần cực kỳ đáng tin cậy, đó không phải điều mà fans các cô suy đoán sao? Tư Vũ đúng là bị bệnh nhưng vẫn đi chụp ảnh, khó trách cả bộ ảnh chân thật đến vậy, bởi vì sức khỏe cô đã không tốt!

【 Kỳ này là Kỳ phu nhân 】: Ôi trời, chị Tư Vũ thật chuyên nghiệp! Thân thể không tốt nên nghỉ ngơi chứ ạ.

【 Người mẹ được chính phủ công nhận 】: Tôi thế, lúc trước tôi còn định tận tay xé nát cô gái này ra, ai kêu cô ta cướp lấy cơ hội lên mặt bìa của Kỳ ca! Nhưng hiện tại..... chị Tư Vũ, chị có thiếu thuốc chữa bệnh không? Thiên sứ xả thân cứu người làm sao có thể làm ra chuyện cướp đoạt chứ! Tôi thấy chủ đề lần này rất hợp với chị đó, nhìn thôi cũng đau lòng.

Đa số fans đều có suy nghĩ như vậy, các cô không còn tâm tư đi chất vấn. Có một vài người suy đoán sai đã vội vàng kết luận liền chạy tới xin lỗi Tư Vũ. Nhưng còn một số fan nào tàn nhẫn không phục, kêu gào hỏi vì sao không để Kỳ Lâm lên mặt bìa, yêu cầu Phong Thượng phải đưa ra lí do thỏa đáng, nếu không sẽ không mua tạp chí.

Những fan cuồng này tự cho là "Chân ái của Kỳ Lâm", chẳng hề kiêng nể ai nổi điên mắng Tư Vũ. Có một vài người nhìn không vừa mắt, khuyên các cô đừng đi nhưng đôi lại chỉ là sự quy chụp: Mấy người không phải fan trung thành của Kỳ Lâm mới khiến Kỳ ca chịu ủy khuất như thế!

Chẳng được bấy lâu, sự kiêu ngạo của đám fan cuồng bị bài viết mới đăng của Kỳ Lâm trên Weibo đập tắt không còn một mảnh.

Kỳ Lâm bất ngờ chia sẻ teaser của Phong Thượng kèm hai câu: "Tôi không am hiểu chút xíu nào về chụp ảnh cả, nên giao cho người chuyên nghiệp thì tốt hơn. Suyt, đừng ai tranh cãi gì nữa, tôi tiếp tục hát cho mọi người nghe được không?"

Weibo này vừa làm sáng tỏ lời đồn Tư Vũ cướp cơ hội lên mặt bìa của hần cũng vừa có ý ngăn lại các fans không qua Weibo cô chửi rủa. Quả nhiên Kỳ Lâm vừa lên tiếng, đám fan cuồng này còn hăng say nhảy nhót lập tức câm miệng.

Các fans khác đều tỏ ý: Được được, mọi thứ đều nghe theo anh, chúng em rất ngoan, không có giống đám fan cuồng làm anh mất mặt, xấu hổ kia. Đồng thời còn khoe: chúng em không những không có mắng chửi, còn nhắn tin hỏi thăm sức khỏe của chị Tư Vũ, chị ấy xinh đẹp còn chuyên nghiệp như vậy, nào có ai nhẫn tâm nói nặng lời một câu!

Kỳ Lâm xem qua những bình luận này, nhất thời nhin không được cười ra tiếng.

Tiểu Ngải một bên đang bận rộn lập tức ngược đôi mắt chứa đầy u oán, cô như phát điên: "Kỳ ca, lúc trước đã nói muốn đăng bài phải thương lượng trước với tôi, tại sao cậu lại tự chủ trương vậy hả?"

Về mặt Kỳ Lâm chẳng mấy quan tâm: "Chuyện này có gì đâu. Dù sao em cũng hợp tác với họ mà, chi là hỗ trợ PR một chút thôi."

Hần mở tài khoản nhỏ, tìm Weibo "Chu Tư Vũ Ngư Ngư" thêm vào list chú ý đặc biệt - đây là Weibo của chị gái hần nha! Trước hần không dám hỏi, hôm nay cuối cùng cũng đạt thành ý nguyện, về sau mỗi ngày có nên nhắn tin chúc ngủ ngon không nhỉ?

Kỳ Lâm vui sướng hài lòng nhìn di động, tài khoản nhỏ của hần chỉ chú ý đặc biệt hai người: một là chị gái ruột, hai là người khiến hần cực kỳ chán ghét - họa sĩ Cẩm Lý. Điều càng làm Kỳ Lâm bất mãn chính là tên Cẩm Lý này tại sao về xong một bức tranh liền mất dạng. Có bản lĩnh khiến hần xấu mặt thì cũng phải có bản lĩnh về thêm vài bức nữa chứ!

Và hậu quả khi Kỳ Lâm khó chịu: hần gia nhập đội ngũ đòi đăng bài, mỗi ngày theo đám độc giả khóc lóc yêu cầu ra chương mới, may mắn tài khoản nhỏ này không ai biết, nếu không để Tiểu Ngải biết được không đánh hần mới là lạ.

Lúc này Tiểu Ngải cũng đủ mệt mỏi: "Kỳ ca, Kỳ ca của tôi ơi, còn chưa đến lúc cần cậu PR, cậu vội vã lên tiếng làm gì? Có phải lại vì Chu Tư Vũ đúng không?"

Ở trong lòng Tiểu Ngải, Tư Vũ đã bị gắn cái mác "hồ ly tinh", nhìn xem Kỳ ca luôn luôn cẩn thận ổn trọng giờ biến thành cái dạng gì rồi!

Thờ dài, Tiểu Ngải nắm chặt tay, nói: "Kỳ ca, nếu cậu thật sự có tình cảm với Chu Tư Vũ, vậy thì... thử theo đuổi xem sao, tôi sẽ giúp cậu..."

Kỳ Lâm giật giật đôi mắt, cuốn lại kịch bản trên tay đánh nhẹ một cái lên đầu Tiểu Ngải: "Đừng có nói lung tung, quan hệ củn bọn em không phải như vậy."

Tiểu Ngải hít một hơi khí lạnh: Không phải quan hệ như vậy? Đừng nói với cô rằng hai người bọn họ đã phát triển đến độ chuẩn bị kết hôn nhé.

Gió tanh mưa máu trên mạng không ảnh hưởng chút nào tới Tư Vũ, cô bị Vu Linh lôi tới trung tâm thương mại chọn quần áo chuẩn bị cho buổi dạ tiệc của Hoàn Nghệ vào tối mai. Phụ nữ đi dạo phố cần rất nhiều thể lực, nếu không phải lo lắng cho thân thể của Tư Vũ, Vu Linh hận không thể kéo cô đi tất cả trung tâm thương mại trong thành phố.

Bởi vì trên đường đi Tư Vũ đã thổ huyết một lần, Vu Linh đành nuôi tiếc chọn một bộ váy trắng kêu cô đi thay.

"Chị nghe nói tổng giám đốc mới của Hoàn Nghệ thích những cô gái thanh thuần ngây thơ, em lại rất hợp với màu trắng, nhất định không có vấn đề! Nhưng phải trang điểm nhẹ nhàng một chút, trang sức cũng phải trang nhã để che đi khuôn mặt tái nhợt của em.." Vu Linh nói liên miên cần nắn.

Tư Vũ bất đắc dĩ: "Chị Linh, em không phải đi bán thân."

Vu Linh trừng mắt liếc cô một cái: "Ai kêu em đi bán thân! Chỉ là ăn mặc trang điểm theo sở thích của tổng giám đốc, thế mới nâng cao tỷ lệ thành công ký được hợp đồng với Hoàn Nghệ. Với lại chúng ta có tiếp cận được với hắn không mới là chuyện, người của Lục gia không biết có bao nhiêu người muốn trèo lên."

Lúc Tư Vũ muốn đánh mất ý định mỹ nhân kế của Vu Linh, phía sau truyền tới một thanh âm mềm mại nhu nhược: "Gói bộ đồ này lại giúp tôi."

Tư Vũ quay đầu lại nhìn, chủ thấy một cô gái tóc dài óng ả đang chọn quần áo. Cô ấy thanh thuần động lòng người, tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Tư Vũ, cô cũng nghiêng đầu nhìn qua bên này.

Vừa nhìn, đôi tay cầm quần áo của Hứa Thanh Uyển lập tức nắm chặt lại.

Cô không hề nghĩ tới sẽ gặp Chu Tư Vũ ở nơi này! Đúng rồi, cô cướp vai nữ chính của Chu Tư Vũ, Kỳ Lâm không có cơ hội tiếp xúc với cô ta, Chu Tư Vũ phải cực kỳ nghèo khổ mới đứng, làm sao có thể xuất hiện ở trung tâm thương mại cao cấp này!

Cảm giác bất an khiến Hứa Thanh Uyển tròn tròn hai mắt, như tránh bệnh ôn dịch lui về phía sau hai bước, lúc này mới thất thanh kêu lên: "Chu Tư Vũ, sao cô lại ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cuộc sống của Hứa Thanh Uyển chưa bao giờ trải qua sóng to gió lớn.

Kiếp trước, cô tham gia vào một gameshow mới quen được Kỳ Lâm, khi đó Kỳ Lâm đã là siêu sao Thiên vương có một không hai trong giới giải trí, có Kỳ Lâm nâng đỡ, đường đi của Hứa Thanh Uyển thực bằng phẳng, không đến vài năm đã đứng vào hàng ngũ sao nữ có tiếng tăm.

Tuy rằng fans của Kỳ Lâm không hề coi trọng mối tình này, luôn có một số người công kích cô, nhưng mọi mưa gió đều bị Kỳ Lâm chắn ở bên ngoài, Hứa Thanh Uyển chỉ cần ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực Kỳ Lâm để hắn cung chiêu che chở là được.

Chỉ có duy nhất một người khiến Hứa Thanh Uyển sợ hãi là chị gái cùng mẹ khác cha của Kỳ Lâm —— Chu Tư Vũ. Cô ta là một kẻ điên lúc nào cũng muốn kéo Kỳ gia xuống địa ngục, Hứa Thanh Uyển là bạn gái chính thức của Kỳ Lâm cũng không tránh khỏi. Chu Tư Vũ không từ thủ đoạn nào, thậm chí bán đứng cả bản thân để bỏ lên cao chỉ để chèn ép kẻ thù xuống dưới vũng bùn.

Bởi vì Kỳ Lâm cực kỳ áy náy với người chị ruột này, Chu Tư Vũ rất nhiều lần gần thực hiện được.

Sự điên cuồng không màng điều gì của cô ta khiến Hứa Thanh Uyển cực kỳ sợ hãi, mặc dù đời này sống lại, Hứa Thanh Uyển vẫn không bỏ được nỗi sợ đã ăn sâu vào cốt tủy, vừa nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt quen thuộc của Chu Tư Vũ, cô giống như nhìn thấy quỷ, sợ tới mức chỉ muốn chạy thật xa.

Nhưng đáng tiếc, đời này Kỳ Lâm đối với cô không nóng cũng không lạnh, cô không có nơi nào để trốn.

"Chu Tư Vũ, cô không nên ở chỗ này....." Hứa Thanh Uyển ngón tay run rẩy chỉ về hướng Tư Vũ đang mờ mịt. Thanh âm của cô rất lớn khiến người trong cửa hàng đều ngoảnh lại, nhưng Hứa Thanh Uyển chẳng hề quan tâm chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Tư Vũ.

Tư Vũ cực kỳ khó hiểu, cô chưa bao giờ gặp qua cô gái này, nhưng người ta có vẻ quen biết cô, chẳng lẽ là bạn của nguyên chủ? Vì thế cô lễ phép hỏi: "Xin hỏi cô là.....?"

Hứa Thanh Uyển liền nghẹn, lúc này mới phát giác cô ta phản ứng quá mức. Đúng rồi, bây giờ cô với Chu Tư Vũ chỉ là hai người xa lạ, cô sợ hãi cái gì chứ?

Dù nghĩ như vậy, Hứa Thanh Uyển vẫn cảm thấy có chút bất an. Rõ ràng cô ta đã cướp được cơ hội tốt của Tư Vũ, nhưng Hứa Thanh Uyển chẳng hề cảm thấy đủ, chỉ cần Tư Vũ còn xuất hiện, cô ta liền thấy điều mình làm vẫn chưa đủ tàn nhẫn.

Cô cần rằng nghĩ chỉ cần phòng tránh tốt, kẻ điên kia kiểu gì cũng sẽ đối phó cô, cô tiên hạ thủ vi cường cũng là theo lý thường thôi! Tất cả là vì bảo vệ cô với Kỳ Lâm!

Nghĩ vậy, Hứa Thanh Uyển chậm rãi điều chỉnh hô hấp, không dám nhìn Tư Vũ, nói: "Thật là ngại quá, em hồi trước có gặp qua chị một lần, chắc là chị không nhớ, vậy thôi em không dám làm phiền nữa."

"Chờ một chút, cô....." Tư Vũ thấy thái độ Hứa Thanh Uyển che che dấu dấu, có chút hoài nghi, định kéo lại tay cô ta để nói rõ ràng, nhưng ai ngờ chỉ mới giờ tay, về mặt Hứa Thanh Uyển liền biến sắc, hét lớn: "Đừng chạm vào tôi", đánh chát một cái vào mu bàn tay Tư Vũ, xoay người bước đi.

"Đau ——" Tư Vũ ăn đau thu tay lại, cúi đầu nhìn, trên mu bàn tay trắng nõn đã xuất hiện một vết đỏ.

Làn da của cô cực kỳ mẫn cảm, va chạm nhẹ thôi cũng sẽ để lại dấu vết, tai nạn xe cô lúc trước phần lưng va chạm mạnh, xanh tím phía sau lưng còn chưa hoàn toàn biến mất. Phản ứng vừa rồi của Hứa Thanh Uyển là vô cùng sợ hãi, không hề giảm chút lực nào, cho nên mu bàn tay của Tư Vũ hiện giờ hơi hơi nóng rất.

"Tư Vũ, sao thế, chị vừa nghe thấy tiếng cãi nhau bên này..... Tay em bị làm sao vậy?!" Vu Linh vừa mới đi tính tiền ở quầy thu ngân, bây giờ mới quay lại thấy Tư Vũ nhăn lại mà xoa xoa tay, liền lập bập kinh hãi.

Tư Vũ cười khò, cô cũng không cô gái kia có ý gì, nhìn cô giống như chuột nhìn thấy mèo: "Không có việc gì, vừa rồi có tranh chấp một chút mà người ta đã đi rồi."

Vu Linh vội đưa cô tới tiệm thuốc gần đó mua thuốc mỡ thoa lên tay, trách Tư Vũ không nên để người ta đi dễ dàng như vậy: "Khiến em bị thương xong còn chạy mất, chắc chắn không phải người tốt gì."

Tư Vũ nói: "Cô ấy hình như quen em nhưng mà em lại không hề có ấn tượng, có lẽ trước kia từng xích mích chẳng....."

Vu Linh ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm tính tình Tư Vũ thật sự quá mềm, cô nhu nhược lại ngây thơ như một con thỏ trắng, có thể gây xích mích với ai? Sau khi Tư Vũ cứu mạng Bội Bội, Vu Linh nhìn cô vô cùng cẩn thận chăm chú, ngó trái ngó phải luôn cảm thấy Tư Vũ rất dễ bị bắt nạt, hận không thể lúc nào cũng kề bên bảo hộ. Ở trong lòng Vu Linh, chỉ có người ta bắt nạt Tư Vũ, không có chuyện Tư Vũ đi bắt nạt lại người khác.

Thế nên nhọ nôi này, Vu Linh không chút do dự đổ lên đầu Hứa Thanh Uyển.

"Đừng nghĩ những chuyện phiền lòng, chị sẽ chú ý giúp em, đừng lo lắng quá." Vu Linh thoa thuốc lên tay Tư Vũ, có chút tiếc nuối nhìn vết đỏ trên mu bàn tay cô, đôi tay xinh đẹp như vậy mà bị vết thương phá hủy, người làm cô bị thương thật đáng giận: "Đi tiếp thôi, chị mang em đi làm tóc, còn chưa xong đâu."

Tư Vũ: "..... Chị Linh chị tha cho em đi....."

Hứa Thanh Uyển chạy ra khỏi trung tâm thương mại, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào đầu óc mới dần tỉnh táo lại.

Cô ngơ ngác đứng một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, mở di động nhấn một dãy số, đầu bên kia rất nhanh trả lời.

"Alo, là tôi." Hứa Thanh Uyển nín thở, nhẹ giọng: "Lúc trước ông nói có thể giúp tôi lấy được vai diễn trong bộ phim 《 Khuyên Quốc 》 của đạo diễn Lương đúng chứ?...Đúng, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi muốn diễn bộ phim đó, vai diễn kia không nhường cho người khác!"

Không biết đầu bên kia nói gì, sắc mặt Hứa Thanh Uyển trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, nhưng cô rất nhanh điều chỉnh lại khẩu khí, trả lời: "Được, tôi đáp ứng, chỉ cần ông giúp tôi lấy được vai diễn này, tất cả đều nghe theo ông."

.....

Khách sạn tổ chức buổi dạ tiệc của Hoàn Nghệ bị các phương tiện truyền thông vây chặt, vô số máy ảnh chĩa vào cửa chính, từng người từng người nghệ sĩ đi vào bàn, các phóng viên cũng càng lúc càng hưng phấn, bọn họ đoán ra được Hoàn Nghệ nhất định sẽ thu tóm trang nhất ngày mai.

Trước khi Hoàn Nghệ ngang trời xuất thế, chỉ có một ít người biết được công ti thần bí này, nó chớp nhoáng thu mua những công ti giải trí có tiếng, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đều được mời vào công ti nhưng những tin tức này lại cực kỳ bí mật, mãi đến hôm nay mới công bố ra ngoài giới.

Không ít người tò mò người đứng sau lưng Hoàn Nghệ là ai mà có thể mạnh mẽ như vậy, nhưng nghe được hai chữ "Lục gia", những người này không khỏi hít hà một hơi.

Lục gia ở Dung thành!

Bọn họ tại sao lại muốn nhúng tay vào giới giải trí?

Rất nhiều người trong lòng bồn chồn, nhưng các phóng viên ngồi cạnh ở ngoài khách sạn không lo lắng nhiều như thế, điên cuồng mà chụp ảnh. Khi Kỳ Lâm bước từ trên xe xuống, tất cả truyền thông đều sôi trào.

"Là Kỳ Lâm!"

"Ngay cả Kỳ Lâm cũng ký hợp đồng, Hoàn Nghệ thật dám bỏ vốn!"

"Nhanh nhanh nhanh, lấy vị trí cho tôi!"

Phóng viên ùn ùn đẩy tới nhưng đều bị bảo tiêu bên người Kỳ Lâm ngăn lại, trường hợp cực kì hỗn loạn dù Kỳ Lâm đã quen cũng nhăn lại mày. Tầm mắt của Kỳ Lâm nhìn vào bên trong khách sạn. Đường như nhìn thấy điều gì, ánh mắt dừng lại, đôi mắt sáng rực lên liền đẩy đám người đang chen chúc ra tạo một khoảng trống chạy vội vào.

Hành động của Kỳ Lâm quá rõ ràng, khứu giác của các phóng viên làm sao không nhạy bén, camera đi theo phương hướng di chuyển của hắn. Chưa từng gặp Kỳ Lâm có bộ dáng như vậy bao giờ, chẳng lẽ nhìn thấy người trong lòng...Ừa, kia là phó chủ biên Phong Thượng – Vu Linh?

Sau khi nhìn thấy người, phóng viên thất vọng hoàn toàn, tuổi tác của Vu Linh cũng tương đương với tuổi mẹ Kỳ Lâm, nhất định không phải như bọn họ nghĩ, chẳng lẽ Kỳ Lâm có dự án mới với Phong Thượng? Không có tin tức hot, cảnh phóng viên mất đi động lực, camera nhắm vào Kỳ Lâm lại thay đổi phương hướng.

Thế nên, không có người chú ý khi Kỳ Lâm dừng lại, chỉ chào Vu Linh một tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn Tư Vũ đứng sau lưng cô.

Đây là lần đầu Kỳ Lâm thấy Tư Vũ ăn diện lộng lẫy, chiếc váy trắng dài khắc họa bóng dáng mảnh khảnh, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, tóc dài được búi lên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo. Bởi vì tham gia dạ tiệc nên Tư Vũ có trang điểm nhẹ, bình thường khuôn mặt tái nhợt được đánh thêm chút phấn trở nên ửng hồng, so với lúc trước có sinh khí hơn nhiều, một người đẹp khó gặp.

Trong lòng Kỳ Lâm không ngừng hò hét: Chị của hắn thật xinh đẹp! Quần áo cũng đẹp! Tất cả đều xinh đẹp!

Tư Vũ cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Kỳ Lâm, nghiêng đầu nhìn hắn cười, Kỳ Lâm lập tức cũng cười lại một cái, chỉ là biểu tình thấy thế nào cũng ngốc nga ngốc nghếch, khiến Tiểu Ngải ở bên cạnh không dám nhìn mà quay sang chỗ khác.

Kỳ ca, cậu giữ hình tượng đi, đang đứng trước công chúng mà.....

Nhưng Kỳ Lâm làm sao nghe được lời cầu nguyện của Tiểu Ngải, hắn mở đi động ra đưa cho cô, chỉ huy:

"Giúp em chụp ảnh với..... Khụ khụ, chụp ảnh em với hai người."

Tiểu Ngải chết lặng mở cameras ra, nhìn trong màn ảnh kỹ nữ đầy tâm cơ · Kỳ Lâm bất động thanh sắc đẩy Vu Linh ra, người con trai cao lớn lại đứng ở giữa, thân thể còn cổ tình đồ về hướng Tư Vũ, Kỳ ca của bọn họ không cứu được nữa rồi.

Chụp xong, Tiểu Ngải nhìn thấy Kỳ Lâm rất nhanh xóa ảnh của Vu Linh, chỉ để lại ảnh của hắn và Tư Vũ, hơn nữa còn đặt ảnh này thành hình nền, càng chắc chắn sự suy đoán của cô trước đây.

Tiểu Ngải:..... Kỳ ca cậu nghèo túng như vậy từ bao giờ! Chỉ dám lén la lén lút, có phải đàn ông không hả!

"Tôi nghèo tôi cũng vui sướng" Kỳ Lâm vẫn có chừng mực, người đến người đi ở đây rất nhiều, không thích hợp để nói chuyện, bởi vậy sau khi chụp ảnh xong, hắn cũng không đi theo, ngoan ngoãn để Tư Vũ cùng Vu Linh rời đi, chỉ là ánh mắt nhìn Tư Vũ lại lưu luyến không rời.

Nếu có thể nói ra được thì tốt rồi..... Kỳ Lâm nghĩ, hắn đã từng nói bóng nói gió hỏi qua mẹ ruột Đoạn Như Lan, nhưng chỉ vừa nhắc tới chị gái một chút, Đoạn Như Lan liền giữ kín như bưng quát mắng nói hắn im lặng, thái độ kia là không muốn đề cập đến thứ cực kì chán ghét, Kỳ Lâm sợ Đoạn Như Lan nghĩ nhiều, cũng không dám nói thêm. Đến cả cha hắn Kỳ Văn Chương làm sao có thể nhận đứa con không phải con ruột mình?

Vậy nên dù Kỳ Lâm có muốn kêu Tư Vũ một tiếng "chị" như thế nào, hắn vẫn phải kìm nén ở trong lòng. Nếu bởi vì hắn mà làm liên lụy tới Tư Vũ, hắn nhất định sẽ hối hận chết mất.

Nhìn bóng dáng Tư Vũ rời đi, Kỳ Lâm đang muốn đi sang hướng khác, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ tràn đầy vui sướng: "Kỳ ca!"

Kỳ Lâm quay đầu lại thấy Hứa Thanh Uyển xách theo làn váy, ánh mắt chứa đầy ngượng ngùng nhìn hắn, không khỏi đau đầu.

Cái cô Hứa Thanh Uyển này không biết mắc bệnh gì, hai người bọn họ chỉ hợp tác một lần lúc quay MV ấy, trước kia hoàn toàn chưa hề quen, nhưng Hứa Thanh Uyển lúc nào cũng nhìn hắn với ánh mắt chúng ta đã từng hẹn hò rồi kết hôn, chỉ cần hắn nói một câu với người khác phái, ánh mắt Hứa Thanh Uyển sẽ hiện lên khiển trách giống như Kỳ Lâm đang phản bội cô, làm cho Kỳ Lâm cực kì phiền.

Thậm chí Kỳ Lâm còn hoài nghi Hứa Thanh Uyển có bệnh ảo tưởng, nếu không hắn làm sao có thể cảm thấy cô coi hắn là vật sở hữu chứ?

Bây giờ chạm mặt, Kỳ Lâm không muốn nhiều lời với Hứa Thanh Uyển, gật đầu có lệ, xoay người muốn đi. Ai ngờ Hứa Thanh Uyển thấy thế lập tức chạy tới trước mặt Kỳ Lâm, thậm chí còn định cầm lấy tay hắn, bị hắn vội vàng né tránh.

"Cô rốt cuộc muốn làm gì?" Kiên nhẫn của Kỳ Lâm đã hết.

"Kỳ ca, anh nghe em nói, em chỉ là, chỉ là muốn nhắc anh một chút....." Hứa Thanh Uyển mắt nhắm nhắm nhìn đôi bàn tay mình, cảm thấy cực kỳ ủy khuất, nhưng cô vẫn như cũ không chịu buông tay: "Kỳ ca, cô gái Chu Tư Vũ kia không hề có ý tốt! Cô ta tiếp cận anh là có mục đích, anh không nên bị lừa,

cô ta cái gì cũng có thể làm được....."

"Đù rồi!" Kỳ Lâm vốn tưởng rằng Hứa Thanh Uyển có thể nói ra lời gì hay, vừa nghe xong liền phát giận, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "Lần này tôi coi như cô hồ ngôn loạn ngữ, nếu như lại nghe thấy cô bôi nhọ cô ấy thì đừng trách tôi không khách khí."

Chu Tư Vũ không có ý tốt tiếp cận hẳn? Hẳn mong mà không được! Nếu chị gái có tâm tư vậy, hẳn sớm đã thấp hương bái Phật cảm ơn trời đất, cần quanh co lòng vòng như vậy làm gì?

Hứa Thanh Uyển thấy Kỳ Lâm không tin, trong lúc hoảng loạn cũng quên che dấu, trực tiếp gọi tên của hắn: "A Lâm, em nói thật mà! Chu Tư Vũ không hề thật lòng với anh, cô ta chỉ muốn....."

Kỳ Lâm không muốn nghe thêm nữa, trực tiếp cắt lời: "Hứa tiểu thư, thứ nhất tôi không hề quen biết cô, phiền cô không cần gọi tên tôi như thế. Thứ hai tôi với cô chẳng có quan hệ gì, đời tư của tôi cô không có tư cách xen vào."

Hứa Thanh Uyển chưa từng nghe qua Kỳ Lâm nặng lời như vậy, trong mắt lập tức có lệ quang, nhìn qua có chút đáng thương. Cô còn chưa từ bỏ ý định, vươn tay muốn bắt lấy góc áo Kỳ Lâm: "A Lâm....."

Lúc này, Tiểu Ngải đứng chắn đường trước: "Hứa Thanh Uyển! Kỳ ca dễ nói chuyện, không có nghĩa tôi cũng dễ nói chuyện, cô còn dám nói bậy chẳng nhẽ là không muốn ở trong giới nữa?"

Đối mặt với Tiểu Ngải, Hứa Thanh Uyển thu hồi nước mắt, giận dữ trừng mắt liếc cô. Cô gái này ở đâu ra, dám tới gần Kỳ Lâm!

Buông lời cảnh cáo, Tiểu Ngải vội đẩy Kỳ Lâm đi chỗ khác, cô gái này bị điên đúng không, cô ta cho rằng cô ta là ai!

Hứa Thanh Uyển định đi theo sau, nhưng bảo tiêu của Kỳ Lâm không tiếng động ngăn cản, cô đành hậm hực mà từ bỏ, oán hận nghĩ: Đều do Chu Tư Vũ! Không được, cô nhất định phải ngăn cản, nếu không A Lâm sẽ bị người phụ nữ ác độc kia lừa gạt!

Người bị Hứa Thanh Uyển chửi rủa Tư Vũ giờ phút này tâm tình vô cùng thoải mái, nhìn xung quanh dạ tiệc vận khí của tất cả mọi người đều màu hồng hoặc đỏ, cũng đúng thôi, có thể tham dự loại dạ tiệc cao cấp này, địa vị chắc chắn không thấp, vận khí làm sao có thể xấu?

Đối với Tư Vũ mà nói, ở trong môi trường này giống như từ phố xá sầm uất đi ra rừng rậm, không khí tươi mát gấp vài lần, cô cảm giác được cuộn cuộn vận khí tràn vào cơ thể, ốm đau biến mất, cả người trở nên nhẹ nhàng, rất muốn khóc trong vui mừng nha.

A, vận khí tràn đầy, đến đây quả là một quyết định đúng đắn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Dạ tiệc náo nhiệt phi phàm, một số nghệ sĩ quen biết ngồi tụ lại nói chuyện phiếm với nhau. Vu Linh là phó chủ biên của Phong Thượng, tất nhiên có rất nhiều người tranh nhau bắt chuyện, sớm bị người ta kéo đi xã giao. Cô chỉ kịp dặn Tư Vũ đừng đi linh tinh rồi chìm vào trong biển người.

Tư Vũ vốn định đến góp cho đủ số. Cô chỉ là một người vô danh tiểu tốt, gương mặt cũng mới, chẳng có ai bước tới bắt chuyện nên cũng thành thói trốn ở một góc uống trà gừng táo đỏ, hưởng thụ vận khí khắp mọi nơi, thích ý cực kì.

Thân thể cô ốm yếu, lạnh lẽo từ nhỏ, trà gừng lại làm ấm dạ dày, uống một ly thôi cả người liền ấm áp. Tư Vũ hí hóp mắt, chiếc miệng nhỏ từng ngậm từng ngụm uống, hai má ửng hồng, vẻ mặt lười biếng như một con mèo nhỏ đang phơi nắng.

Cô còn đang mừng vì được thanh nhàn lại không biết tất cả hành động đều rơi vào mắt Kỳ Lâm. Một bên hắn cười khách sáo với những người bắt chuyện, một bên nâng chén rượu che đi ánh mắt lén lút nhìn Tư Vũ. Kỳ Lâm nhìn qua chị gái suy yếu tái nhợt, cũng nhìn qua bộ dáng kinh tâm động phách của cô lúc chụp ảnh, duy nhất chưa nhìn thấy điệu bộ lười biếng này.

Cô ngồi ở trong góc, một người nho nhỏ ngoan ngoãn khiến Kỳ Lâm bỗng nhiên nghĩ tới họa sĩ Cẩm Lý từng vẽ cho hắn một bức tranh: bé mèo con được hắn ôm vào trong lòng.

Nuôi một con mèo chắc cũng ổn nhĩ.....

Tư Vũ không để ý ánh mắt lén lút của người nào đó, cô nhắm chán nhìn xung quanh đại sảnh một lần, đột nhiên ánh mắt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, tức khắc ngừng lại: Ha, kia không phải là..... cô gái vừa thấy cô liền hét lớn ở trung tâm thương mại đó sao?

Tư Vũ xa xa thấy Hứa Thanh Uyển đứng ở sau lưng Kỳ Lâm - có vẻ muốn đẩy ra đám người để đến gần hắn, không khỏi nhướng mày.

Lúc trước không hề để ý nhiều nhưng bây giờ Tư Vũ mới phát hiện ra, vận khí của cô gái này không hề kém Kỳ Lâm.

Nếu cô không nhầm vận khí của người tốt chia làm hai loại, một loại là những người ở địa vị cao, một loại khác là địa vị bình thường nhưng sẽ gặp được nhiều cơ hội đặc biệt trời cho, chỉ cần nắm được thì có thể thay đổi nhân sinh, Hứa Thanh Uyển có vẻ thuộc về loại sau.

Không biết có phải Tư Vũ nhìn chăm chú lâu quá hay không, Hứa Thanh Uyển bỗng dừng quay đầu, ánh mắt hai người đột nhiên đụng vào nhau, Tư Vũ nhìn thấy trong mắt cô ta lộ vẻ sợ hãi cũng chán ghét.

Cái loại ánh mắt như nhìn thấy kẻ thù khiến Tư Vũ cực kỳ khó hiểu, không đúng, lúc này nguyên chủ còn chưa có hóa thân thành nữ xứng độc ác, hẳn là không có cơ hội kết thù với người khác, vì sao cô gái này vừa nhìn thấy cô đã bị kinh hãi như thế?

Hứa Thanh Uyển nhìn Kỳ Lâm bị đám người vây quanh, lại nhìn Tư Vũ ngồi một mình lẻ loi, cuối cùng quyết tâm bước tới chỗ cô.

Vừa thấy ý đồ của Hứa Thanh Uyển, ấn đường của Tư Vũ nhăn lại, không chút suy nghĩ thả chiếc ly lại trên bàn, đứng dậy chạy vội từ cửa hông ra khỏi đại sảnh. Hứa Thanh Uyển tới chắc chắn có ý định không tốt, Tư Vũ cũng không muốn tranh cãi với cô ta trước công chúng, vết thương hồi trước còn chưa có biến mất đâu!

Hứa Thanh Uyển thấy cô muốn đi, trong lòng quýnh lên, cũng chẳng quan tâm có khiến người ta chú ý hay không, hét lên: "Đứng lại!"

Ai quan tâm cô! Tư Vũ càng thêm chắc chắn Hứa Thanh Uyển tới tìm đánh, làm bộ không nghe thấy tiếp tục bước đi.

Dù ở trong đại sảnh thật thoải mái nhưng để tránh có rắc rối, Tư Vũ chỉ có thể bước vội ra bên ngoài, đi qua hành lang liền tới hậu hoa viên.

Đêm nay khách sạn này được Hoàn Nghệ bao trọn, tất cả mọi người đều ở trong đại sảnh nên hoa viên vô cùng im ắng, chỉ có đèn lồng mờ mờ sáng sáng giữa những bụi cỏ rất có tình thú.

Nhưng Tư Vũ cũng chẳng có tâm tình thưởng thức cảnh vật, cánh cửa cô vừa đi chỉ có một lối đến hậu hoa viên, Hứa Thanh Uyển nếu không từ bỏ mà đuổi theo, rất nhanh sẽ đuổi kịp cô, Tư Vũ không muốn gặp cái người bệnh thần kinh này nên đi càng sâu vào trong.

Không biết có phải ảo giác của Tư Vũ hay không. Cô có cảm giác khi đi vào đình viện thì trong lòng hốt hoảng lạ thường, giống như có một tảng đá nặng đè lên, thân thể vừa ấm áp chút lại dần dần trở nên lạnh lẽo. Nếu có chiếc gương nào đặt ở trước mặt, Tư Vũ nhất định sẽ thấy sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt.

Cô cũng không suy nghĩ nhiều vì căn bệnh lúc trước triệu chứng phát tác cũng như vậy, có thể do rời đi đại sảnh trần đầy phức khí nên không thích ứng kịp chăng.

Nói vậy chỉ để an ủi bản thân, Tư Vũ đi vội qua con đường đá nhỏ lòng vòng, chẳng mấy chốc đã đến vườn hoa trung tâm, thế mới phát hiện ra ẩn sau cây cối rậm rạp có một tòa đình nhỏ. Dường như có ai đó đang ngồi bên trong đình, cách một khoảng cách nhỏ nhưng Tư Vũ vẫn ngửi thấy được hương trà nhàn nhạt bay tới.

Nhưng thứ làm hấp dẫn lực chú ý của Tư Vũ không phải cái này, mà là đám sương đen trên mái đình —— không, không đúng, phải gọi là mây đen áp đình, vận khí màu đen vô cùng to lớn dày đặc.

Chiếc đèn lồng treo ở góc đình tản ra ánh sáng màu vàng ấm áp, nó càng làm nổi bật sự lạnh lẽo âm u của cỗ vận khí màu đen khổng lồ kia. Tư Vũ chỉ nhìn một chút mà không tự giác co rúm người lại.

Trời đâu! Đại sát tinh từ nơi nào tới! Vận khí đen đặc nồng đậm đến trình độ này cô chưa bao giờ gặp qua. Vận khí trên đỉnh đầu của người bình thường chỉ nhỏ một chút, đến cả vận khí của Kỳ Lâm tốt đến vậy cũng chỉ nhiều hơn người thường tí tẹo, nhưng mà..... nhưng mà sát khí của vị kia đã bao phủ hết cả cái đình!

Giây tiếp theo, Tư Vũ cảm giác được trong lồng ngực sông cuộn biển gầm, máu không ngừng chảy lên trên, phức khí có thể tẩm bổ thân thể của cô, giúp cô giảm bớt ốm đau, nhưng sát khí thì hoàn toàn ngược lại nha! Nó tương sinh tương khắc với cô!

Tư Vũ muốn bỏ chạy ngay tức khắc, nhưng đã muộn, mồ hôi lạnh trên trán cô không ngừng chảy ròng, huyết sắc trên mặt cũng lập tức mất đi, vừa muốn xoay người, bước chân lại như giẫm lên lông hồng, hệt một bước muốn té ngã, may mắn Tư Vũ đỡ được vào hòn đá cao bên cạnh, bằng không nhất định sẽ ngã lăn vào bụi cỏ.

Đầu thì nặng chân thì nhẹ thật không hề dễ chịu, lại thêm mùi máu tươi trong cổ họng, Tư Vũ vội gờ tay che miệng, nhưng vẫn không che được tiếng nước nỏ xuyên qua các kẽ tay.

Âm thanh nhỏ này lập tức khiến cho người trong đình cảnh giác.

Lục Tinh Châu vốn đang thành thành thật thật hầu hạ vị Phật gia này nấu nước pha trà, nhìn một lúc liền không nhận được hỏi: "Ngũ gia, ngài không đi vào à?"

Lục Ngũ gia nhắm mắt, nhàn nhạt nói: "Quá ồn ào."

Không phải ngài kêu muốn tới sao..... Lục Tinh Châu chỉ dám ở trong lòng gào thét, ngoài miệng đồng ý nói: "Đúng đúng đúng, cháu cũng không thích dạ

tiệc náo nhiệt như vậy. Còn về tai nạn giao thông hồi trước, cháu đã điều tra ra một chút manh mối: người đó bỏ thuốc tài xế, là người thuộc nhánh khác của Lục gia, hồi trước hẳn từng mắc sai lầm bị cha trách phạt, không phục nên định xuống tay với cháu."

Lục Ngũ gia dường như cũng không quan tâm việc này cho lắm, chỉ nói: "Lục gia không dưỡng phế vật, người biết phải làm gì chứ?"

Dù hẳn có băng quâ, nhưng Lục Tinh Châu vẫn nghe được sát khí trong câu nói của hắn, không khỏi rung mình, cung kính nói: "Ngũ gia, ngài yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt."

Lục Tinh Châu nói xong lại vắt hết óc suy nghĩ nên nói tiếp cái gì, bỗng nhiên nghe được tiếng nước nở cách đây không xa, lập tức ngừng đầu, cau mày hỏi: "Ai ở đó?"

Vừa hỏi ra lời này, âm thanh nước nở trở nên nhỏ dần, hình như là người kia biết mình bại lộ, vì thế liền ngậm miệng không dám hé nửa lời.

Lục ngũ gia chậm rãi vịn về Phật châu trong tay, bất động thanh sắc cong cong môi.

Có lá gan trốn ở đó nghe lén nhưng lại không cẩn thận tạo ra tiếng động..... Không biết là ngu ngốc hay là chủ đích muốn người biết?

Hắn chậm rãi đứng dậy, để lại bả vai Lục Tinh Châu, tay cũng không dùng lực quá nhiều lại cứng rắn đề Lục Tinh Châu ở trên ghế đá không thể động dậy, Lục Tinh Châu kinh nghi bất định: "Ngũ gia? Có cần cháu gọi người hay không....."

Lục Ngũ gia thích yên lặng, cho nên lúc bọn họ tới chiếc đình này, Lục Tinh Châu cố ý không gọi báo tiêu, vốn tưởng rằng sẽ không có ai đến, thật không ngờ bị nghe lén cũng không biết!

"Không cần." Lục Ngũ gia lắc đầu, đi thẳng đến hòn đá cao, Lục Tinh Châu do dự vài giây cuối cùng quyết định đi theo.

Hắn cũng không phải lo lắng Lục Ngũ gia gặp chuyện không hay, mà là lo lắng vị sát thần Lục gia trên dưới đều kiêng kỵ này tâm tình không tốt không biết sẽ làm ra điều gì, lúc đó cho dù có 10 Lục Tinh Châu cũng không ngăn được!

Lục Ngũ gia chuẩn xác không lầm tìm ra được chỗ Tư Vũ trốn, ánh mắt lướt qua thoáng nhìn thấy chiếc váy trắng mỏng giữa các khe đá, rõ ràng trốn ở đằng sau là một cô gái.

Giấu đầu hở đuôi, vụng về thật hay giả? Lục Ngũ gia lập tức cảm thấy có chút vô vị, mèo vờn chuột vui ở chỗ chuột trốn rất giỏi, nếu như ngờ ngác đứng yên một chỗ chờ bị bắt thì còn gì thú vị?

Tưởng rằng là một con chuột lớn nghe trộm, ai ngờ chỉ là một con kiến nhỏ, tâm tình Lục Ngũ gia lập tức rơi xuống đáy cốc, hắn vốn không phải là người dễ tính, Phật châu trong tay cũng dừng lại, giọng nói tràn đầy lạnh lẽo: "Đi ra."

Tư Vũ trốn sau hòn đá kêu khổ không ngừng, cô vừa mới chạy tới, chân mềm nhũn không thể đi nổi, hơn nữa sát khí vô hình đè nặng khiến cô hoa mắt chóng mặt, cả người đều đau, thật sự hữu tâm vô lực.

Nhìn thấy người trong đình đã nghe được âm thanh và chuẩn bị đi tới, Tư Vũ dùng chút sức lực cuối cùng trốn vào giữa mấy hòn đá, cầu nguyện đừng bị phát hiện. Chỉ là trời không chiều lòng người, khi nghe được tiếng bước chân ở trước hòn đá, Tư Vũ biết cô xong rồi.

Một câu "Đi ra" như nổ vang bên tai Tư Vũ, có lẽ là do Lục Ngũ gia đến gần nên sát khí cực kỳ nồng đậm như muốn bổ nhào vào mặt Tư Vũ, bàn tay che miệng càng thêm chặt nhưng sắp không ức chế được máu tươi đang trào dâng trong cổ họng.

Không được không được, không thể chịu đựng được nữa, sẽ có án mạng! Hoa viên không khí tươi mát nhưng Tư Vũ lại chẳng thể nào hít thở nổi, cuối cùng cô không chịu đựng được mà một tay che miệng, một tay kéo lấy làn váy, cúi đầu chạy ra ngoài, dự định về đại sảnh.

Cô muốn phúc khí, cứu mạng!

Đáng tiếc là tâm tư của Tư Vũ đã sớm bị Lục Ngũ gia phát hiện, lúc cô lao tới Lục Ngũ gia liền vươn tay ngăn lại. Tư Vũ như thiên nga chui đầu vào lưới – đâm đầu vào lưới mà Lục Ngũ gia đã bện sẵn.

Cánh tay bên hông rắn chắc hữu lực, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại, rồi bỗng nhấc bổng cô lên. Tư Vũ ngây ra như phỗng, lúc phản ứng lại thì chân đã không chạm được đất, bị người ta xách như xách gà!

"Không chào một tiếng mà vội vã muốn đi đâu?" Lục Ngũ gia nửa híp mắt, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang hoảng sợ. Chỉ thấy sắc mặt cô trắng bệch, không biết có phải bị dọa hay không mà đôi mắt hạnh tròn to, nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi, đáy mắt lộ ra sự kinh ngạc cùng mờ mịt, đồng tử ửng đỏ, cực kỳ giống một con thỏ con đang ngoan ngoãn ăn cỏ thì bị nắm thú vồ lấy.

Quần áo của cô gái nhỏ cực kỳ đơn giản, chiếc váy dài màu trắng cũng cực kỳ mỏng manh, bởi vậy Lục Ngũ gia dễ như trở bàn tay có thể cảm nhận được cái lạnh lạnh của thân thể cô. Điều này làm cho Lục Ngũ gia nhớ tới hồi trước có một thuộc hạ dâng lên một viên cẩm thạch màu trắng cũng mát lạnh như vậy, hẳn thương thức rất lâu. Nhưng vật chết chung quy vẫn là vật chết, không bao lâu viên cẩm thạch kia cũng không còn nhận được sự yêu thích của hắn, bị cất vào một góc.

Cô gái nhỏ nhất gan này có vẻ hợp với sở thích của hắn, lại nhẹ lại mềm, quan trọng nhất là sự lạnh lẽo trên người cô thật thoải mái. Thân thể của hắn hàng năm đều ở tình trạng cực nóng, ngày thường thường xuyên tìm một chút đồ vật ôn lương nhưng những thứ này dù có tìm được cũng chỉ trị được

phần ngọn không trị được phần gốc.

Từ trong xương cốt Lục Ngũ gia không hề thích những thứ mềm yếu vô dụng, nhưng vì thân thể Tur Vũ lạnh lẽo có thể giảm bớt nhiệt độ trên người hắn nên Lục Ngũ gia cũng không hề so đo, bàn tay cầm Phật châu nắm lấy chiếc cầm nhỏ nhắn của Tur Vũ, dù dùng lực rất nhẹ nhưng cô không hề có cơ hội phản kháng.

"Không nói lời nào, hả?" Âm cuối cùng mang theo một chút ý cười nhưng ẩn sâu trong đó là sự lạnh lùng đến thấu xương.

"Ồ ——" Trong phút chốc Tur Vũ mất đi cân bằng, theo bản năng nắm chặt lấy cánh tay đang ôm chặt vòng eo cô, nhưng cũng vì thế mà Tur Vũ không thể đè nén được cảm giác muốn học máu trong cổ họng, cô cúi đầu không ngừng ho ra máu, bởi vì hai người cách nhau rất gần, một ít vết máu không thể tránh né bắn lên trên người Lục Ngũ gia - nhiễm từng đóa "hồng mai" lên bộ Đường trang trắng như tuyết.

Tur Vũ ho đến kinh thiên động địa, máu không ngừng chảy ra bên ngoài, tim gan phèo phổi đau đớn cực kì. Cô tức giận liên gan lớn, bàn tay lau đi máu tươi trên môi sau đó lại dùng chính bàn tay ấy lau lên quần áo của Lục Ngũ gia.

Tất cả là do hắn! Sát khí đầy người hại cô phát bệnh, còn ngăn không cho cô đi, bệnh thần kinh!

Lục Ngũ gia: "....." Hắn nhìn cô gái nhỏ làm bẩn quần áo của hắn còn mang về mặt đứng lý hợp tình, chậm rãi cười rộ lên.

Lục Tinh Châu chạy theo ở đằng sau thấy cảnh này, tim như ngừng đập: "....." Lá gan của cô gái này thật lớn! Làm sao bây giờ, hắn sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tur Vũ không hề để ý đến sự hiện diện của Lục Tinh Châu, giờ phút này cô đang bị người đàn ông cao lớn trước mặt ôm lấy vòng eo, gần như cả người nhào vào lồng ngực người ta, khoảng cách gần đến mức cô thậm chí còn ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt trên người Lục Ngũ gia, thanh đạm lại dễ ngửi lạ thường.

Nhưng mà quan trọng nhất là Tur Vũ cảm thấy nếu cô cứ tiếp tục như thế này, không chừng sẽ học máu mà chết.

"Thả..... Khụ khụ, thả tôi xuống dưới....." Tur Vũ mở miệng nói chuyện lại nhẹn không được ho ra máu, thanh âm đứt quãng. Tuy rằng cô nỗ lực biểu hiện ra sự giận dữ nhưng khi bay tới lỗ tai của Lục Ngũ gia nghe lại mềm mềm mại mại, nửa phần uy hiếp cũng không có.

Thật sự là không chịu nổi được nữa, Tur Vũ không tự giác nắm chặt cánh tay Lục Ngũ gia, từng ngậm từng ngậm thở phì phò. Cô rất muốn tránh thoát nhưng hai chân không có chút lực nào, cánh tay ôm lấy eo lại cứng rắn như sắt, dù cô có gầy thế nào cũng không có dấu hiệu buông. Sau khi Tur Vũ học máu cũng không dư thừa nhiều sức lực, quần quai một lúc liền không thể nhúc nhích, chỉ có thể dùng đôi tay đẩy ra lồng ngực của Lục Ngũ gia, nỗ lực kéo ra khoảng cách giữa hai người, không tiếng động thể hiện sự kháng cự của bản thân.

Tuy rằng..... Hiệu quả rất rất bé.

Mạnh bạo không được, với ý chí cực kỳ muốn sống Tur Vũ đánh giá người này hẳn là một vị kiệt tài, chỉ có thể ngửi khí mềm mại mang theo một chút cầu xin nói: "Xin anh, cách xa tôi một chút được không..... Khụ khụ, anh như vậy, khụ khụ, tôi thở không nổi....."

Cô lại nhẹn không được ho vài cái, bốn phía không có chỗ nào mà không có sát khí bao vây lấy cô, hơi thở bá đạo của nam nhân tràn vào trong phổi. Tur Vũ chưa bao giờ gặp được khí tràng bức người như vậy, tim đập nhanh như muốn nổ tung —— bị dọa ngốc.

Tha thứ cô cho dù kiếp trước hay kiếp này, đều là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, dù tư cách là người nổi nghiệp xã hội chủ nghĩa, mỗi ngày đều ở trong nhà vẽ truyện tranh, cô tuy rằng thích vẽ nội dung giám đốc bá đạo nhưng không có nghĩa muốn ở ngoài đời gặp được nha!

Nghĩ như thế, sinh lý cùng tâm lý đều chịu uất ức khiến hốc mắt Tur Vũ phồng lên, thiếu chút nữa không không khóc lớn van lạy đại gia anh thả tôi đi, nhưng trong miệng chỉ lộ ra chút nước n唾.

..... Giống như một con mèo sữa.

Bộ dạng đáng thương gãy gập lúc hấp hối này gọi ra sự hứng thú của Lục Ngũ gia, hắn cúi đầu, mắt hạnh của cô gái nhỏ trước mắt ửng hồng, sự sợ hãi trong mắt cực kì rõ ràng, muốn hắn giả vờ không nhìn thấy cũng không được. Lúc này Tur Vũ học máu hắn cũng trông thấy, bản thân hắn đã nhìn quen máu tươi nên Lục Ngũ gia liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra không phải là giả.

"Thân thể cô không tốt?" Lục Ngũ gia thả Tur Vũ xuống mặt đất, nhưng yêu cầu "cách xa tôi một chút" của cô hắn coi như không nghe thấy gì, không những không đẩy cô ra, cánh tay dùng chút lực kéo Tur Vũ lại gần.

Chân Tư Vũ vừa mới chạm đất, còn không kịp thở nhẹ một hơi, thân thể liền gần sát lồng ngực nam nhân, trên mặt lập tức xuất hiện sự kinh ngạc.

Bộ dáng ngây thơ này khiến Lục Ngũ gia thật vui vẻ, khoe môi hân nhẹ cong, một tia ý cười bí ẩn chợt lóe rồi biến mất. Động vật nhỏ yếu ớt có chút tính cảnh giác cũng tốt, nhưng tin tưởng thợ săn sẽ buông tha cho con mồi mới bắt được thì thật sự quá ngây thơ rồi.

Lục Ngũ gia giơ lên bàn tay nắm Phật châu, nhìn Tư Vũ nói: "Đuổi tay phải ra đây."

Hắn nói rất lãnh đạm, dù không có ý ra lệnh nhưng khiến người ta không tự giác phải nghe theo. Tư Vũ ngẩn người, cúi đầu nhìn bàn tay như một tác phẩm nghệ thuật, trắng nõn tinh xảo đẹp không tì vết kia, nhưng cô đâu có tâm tư quan tâm điều này, đầu óc bây giờ chỉ có một ý nghĩ là mau rời khỏi đây. Cô định từ chối thì bỗng cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo, lông tơ liền dựng đứng lên.

Tư Vũ vốn đã sợ luồng sát khí khổng lồ trên người Lục Ngũ gia, giờ phút này càng sợ run, theo bản năng nghe lời đem tay phải đặt vào lòng bàn tay to dày của hắn.

Lúc da thịt chạm nhau, cái cảm giác cực nóng vô cùng khó chịu lại đè ép Tư Vũ khiến cô khôi phục lí trí, mới phát hiện ra mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn —— Tư Vũ vội vàng định rút tay về nhưng đáng tiếc quá muộn, Lục Ngũ gia nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại ấn lên động mạch chủ của Tư Vũ.

"Máu huyết hao hụt quá mức khiến âm dương mất cân đối, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng ngày thường làm việc gì cũng không tiện, từ khi sinh ra đã như thế?" Lục Ngũ gia vẫn chưa thu tay lại, động mạch chủ bị người khác giữ, Tư Vũ sợ tới mức không dám động đậy, chợt nghe thấy câu hỏi của Lục Ngũ gia, cô kinh ngạc một hồi mới phản ứng lại.

Người này đang..... bắt mạch cho cô sao?

Thấy Tư Vũ không trả lời, Lục Ngũ gia cũng không để ý nhiều, rũ mắt cảm thụ mạch đập trong lòng bàn tay, nói: "Loại thuốc cô đang uống hiện giờ cũng không có tác dụng gì, dừng đi."

Nói xong, hắn từng câu từng câu kể ra được liệu mà Tư Vũ đang dùng, cô càng nghe càng kinh ngạc bởi lời hắn nói hoàn toàn chính xác, không có để sót cái gì! Không phải chứ..... Chỉ là xem mạch thôi mà ngày thường cô dùng gì uống gì hắn cũng biết tường tận?

Bất tri bất giác, hình tượng Lục Ngũ gia trong lòng cô từ "Bệnh tâm thần ngang ngược vô lý" thăng cấp thành "Tuy rằng bệnh tâm thần ngang ngược vô lý nhưng hình như có chút tài năng". Cơ mà dù y thuật của hắn có lợi hại, nhưng ở trong lòng Tư Vũ vẫn là người cô cần phải tránh xa thật xa!

Tư Vũ cẩn thận nói: "Tôi vẫn luôn uống những thứ đó, thuốc, thuốc quý một chút tôi không có tiền mua, bây giờ ngại có thể buông tôi ra không....."

Cô giật giật tay, như cũ vẫn bị nắm chặt.

Thái độ hoảng sợ né tránh khiến trong lòng Lục Ngũ gia có chút không sáng khoái, nhưng hắn hàng năm tĩnh tu, cho dù trong lòng có bao nhiêu gợn sóng cũng không bị người khác nhìn ra điều gì khác biệt, chỉ nhàn nhạt nói: "Những thứ đó có uống thêm bao nhiêu cũng vô dụng, lát nữa tôi nói Tinh Châu đưa cho cô loại thuốc tốt nhất."

Lục Ngũ gia chưa bao giờ để cho phái nữ lại gần, nhưng lúc này ôm Tư Vũ lại không hề xuất hiện sự phản cảm. Hắn cảm thấy thật vừa lòng —— đương nhiên không phải vừa lòng với Chu Tư Vũ mà là sự lạnh lẽo trên người cô, lúc chạm vào thật là thoải mái, phi thường hữu hiệu giảm bớt nhiệt độ trên người hắn, giống như tạo ra chỉ để cho hắn dùng vậy.

Tựa như viên cẩm thạch trắng hân từng rất thích, Lục Ngũ gia nghĩ, nếu không tìm được vật thay thế, nuôi cô gái nhỏ này cũng không sao, người sống vẫn thú vị hơn vật chết rất nhiều.

Vì thế hắn thoáng nhìn sang bên cạnh, nhìn Lục Tinh Châu này giờ không dám lên tiếng, chỉ mong người khác coi thành vô hình, điểm danh nói: "Tinh Châu, nghe rõ chứ?"

Vừa nghe thấy lời nói của Lục Ngũ gia, Lục Tinh Châu còn chưa trả lời, Tư Vũ đã bị dọa ngốc. Ý của hắn là về sau còn gặp lại? Đừng mà!

Do quá mức khẩn trương Tư Vũ nói năng có chút lộn xộn, cũng không biết chính mình đang nói cái gì: "Đừng, không cần không cần, chỉ cần anh tránh xa tôi ra một chút là được....."

Chỉ cần tránh xa vị đại sát tinh này, cô lại đi hút chút phúc khí nhất định sẽ khỏe mạnh sống lâu!

Tư Vũ phát ngôn không biết nặng nhẹ khiến nụ cười của Lục Ngũ gia càng sâu. Lục Tinh Châu thầm kêu không ổn. Những năm gần đây, bất cứ ai dám ngỗ nghịch Lục Ngũ gia thì hiện tại có xanh ở mộ cũng cao gần hai mét, càng đừng nói đứng trước mặt hắn mà dám không nghe theo lời hắn..... Lục Tinh Châu nghĩ tới hồi còn thiếu niên hắn từng gặp qua một trường hợp tương tự, mà kết cục của người kia..... Đến tận bây giờ hắn cũng chưa dám hỏi.

Thế nên Lục Tinh Châu ngoan ngoãn gật đầu: "Ngũ gia, cháu đã biết."

Vừa rồi hắn còn đang lo sợ có bị giết người diệt khẩu hay không, bây giờ mới dám ngẩng đầu lên, khi thấy rõ khuôn mặt của Tư Vũ, trong lòng Lục Tinh Châu không khỏi thét dài một tiếng: Tại sao có chuyện trùng hợp như vậy, cô gái này không phải là người Lục Ngũ gia chính miêng phân phó muốn "Đến cửa tạ lỗi" - Chu Tư Vũ sao! Mấy ngày hôm trước thủ hạ có trình tư liệu của cô lên, bức ảnh kia Lục Tinh Châu nhìn rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không

nhận sai người!

Làm sao bây giờ, có cần nói cho Ngũ gia biết cô gái này là "Ân nhân" của hấn hay không? Lục Tinh Châu ưu tư nghĩ, nhưng nếu bây giờ hấn mở miệng, chẳng phải là đánh vào mặt Ngũ gia? Hấn nhất định sẽ bị thả xuống biển cho cá ăn!

Lục Tinh Châu cực kì mâu thuẫn, bỗng nhiên có tiếng giày cao gót cách đó không xa truyền tới, một bóng người xuyên qua con đường đá nhỏ bước đến, một giọng nữ trầm định vang lên: "Chu Tư Vũ, cô ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cô!"

Hứa Thanh Uyển cực kì ần ần, đi qua ngã rẽ cô liền xuất hiện trước mặt ba người. Cô ta hiển nhiên không biết trong hoa viên còn có người khác, đi theo sau Tư Vũ cả một đường sớm đã bắt mắt, còn chưa kịp đứng vững đã mắng chửi người: "Chu Tư Vũ, đừng cho là tôi không biết cô định làm gì, lấy thân phận của cô hiện giờ có tư cách gì tham gia dạ tiệc của Hoàn Nghệ, cô tới đây ý định bám víu ai hả! Muốn bò lên trên cao đứng không! Cô đừng có nghĩ thân thế của cô còn là điều gì bí mật, nếu tôi nói suy nghĩ bản thù của cô cho Kỷ phu nhân biết, cô tin Giang thành không còn chỗ cho cô dung thân chứ, A Lâm anh ấy cũng sẽ không....."

Hứa Thanh Uyển đã sớm nghĩ sẵn trong đầu, thế nên lời nói ra vô cùng chính đáng, tuy rằng hiện tại cô không có tư cách tiếp cận được Đoạn Như Lan, cũng luôn bị Kỷ Lâm ngó lơ nhưng Hứa Thanh Uyển vẫn tin tưởng một điều là mọi thứ rồi sẽ lại đi vào quỹ đạo, việc cấp bách phải giải quyết trước tiên là khiến người phụ nữ xấu xa Chu Tư Vũ này biến mất!

Một hơi nói cả tràng dài, Hứa Thanh Uyển mới phát hiện không chỉ có một mình Tư Vũ đứng ở đây mà còn có hai người đàn ông lạ mặt, cô ta sững sờ, vội ngậm miệng.

Tuy rằng Hứa Thanh Uyển chưa từng gặp qua hai người này, nhưng khí chất của một người là có thể cảm giác được, đặc biệt người đàn ông mặc Đường trang đứng bên cạnh Chu Tư Vũ khiến cô cực kì kinh diễm. Cô sống hai đời, gặp qua rất nhiều nam nhân ưu tú, không nói ai xa - Kỷ Lâm đã cực kì lóa mắt, nhưng cho dù bọn họ đứng cùng một chỗ với nhau, Hứa Thanh Uyển lại cảm thấy tất cả đều không bằng vị kia, hấn khí chất vô cùng nội liễm, giống như biển rộng không biết nông sâu.

Hứa Thanh Uyển phản xạ có điều kiện bày ra dáng vẻ ưu nhã, cô mỉm cười, tựa như người vừa mắng chửi chua ngoa là một ai khác chứ nào phải cô, bước chậm tới gần Lục Ngũ gia, trong mắt có ngượng ngùng nước gợn: "Thật ngại quá, tiên sinh, tôi không biết nơi này có người, tôi chỉ là tới tìm bạn....."

Tư Vũ cạn lời bĩu môi, nhìn không được che miệng ho khan, bên môi có vết máu tràn ra, cô đang muốn giơ tay lau đi, lại bị người khác giành mất. Tư Vũ ngẩn ra, ngẩng đầu liền thấy Lục Ngũ gia dùng ngón tay giúp cô lau đi vết máu, rồi sau đó nhìn chằm chằm thứ màu đỏ trên đầu ngón tay, thần sắc mờ mịt không rõ.

Trong mắt hấn chỉ nhìn Tư Vũ, coi Hứa Thanh Uyển đang lấp bắp kia là người vô hình.

"Nếu không thoải mái, để Tinh Châu đưa cô về. Biệt thự không có người chứ?" Câu sau là hấn hỏi Lục Tinh Châu. Sau khi nghe được câu trả lời, Lục Ngũ gia gật đầu, "Đi đi, nhớ kêu người nấu một bát canh sâm."

"Anh có bệnh hả?" Tư Vũ rót cuộc nhìn không được, cô còn tưởng rằng mọi việc xong xuôi rồi, ai ngờ tên bệnh thần kinh này còn muốn bắt cóc cô! Hấn là ai chứ, không coi luật pháp ra gì sao!

"Buông ra, để tôi về nhà! Tôi đi cùng bạn, nếu không tìm thấy tôi cô ấy nhất định sẽ gọi công an!" Công dân tốt Tư Vũ nhất thời không nghĩ ra chiêu gì để uy hiếp, chỉ có thể dùng phương pháp cổ xưa nhất, tuy rằng trong lòng cảm thấy không ổn. Nhìn người đàn ông kia khí định thần nhân* (dáng vẻ bình tĩnh, nhân nhả), khả năng cách này cũng không uy hiếp được hấn.....

Quả nhiên, Lục Ngũ gia chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng coi như đã nghe, nhưng quyết định của hấn vẫn không thay đổi.

"Tiên sinh!" Lúc này Hứa Thanh Uyển mới mở miệng, cô nhìn chằm chằm cánh tay Lục Ngũ gia ôm lấy vòng eo Tư Vũ, trong lòng có chút không thoải mái khi thấy tư thế thân mật của hai người, người đàn ông như vậy vừa thấy liền biết là lịch bất phẩm, Chu Tư Vũ sao có thể quen được? Cô làm sao xứng!

Hứa Thanh Uyển tiến lên hai bước, đứng ở trước mặt Lục Ngũ gia, khuôn mặt cô đỏ ửng, theo thói quen vén mái tóc dài lên, rừ mắt xấu hổ nói: "Tiên sinh, để tôi đưa cô ấy tới phòng nghỉ, không cần làm phiền ngài. Tôi là Hứa Thanh Uyển bạn của cô ấy, thật vui khi được làm quen với ngài, nếu không ngại một chút nữa vũ hội bắt đầu, tôi có thể mời ngài khiêu vũ chứ?"

Nghe thấy ba chữ "Hứa Thanh Uyển", Tư Vũ đột nhiên mở to hai mắt. Đợi đã..... Hứa Thanh Uyển? Nữ chính Hứa Thanh Uyển trong bộ truyện tranh của cô??

Bộ dạng Hứa Thanh Uyển như một thiếu nữ mới lớn đang xấu hổ kia là sao, đối tượng của cô là Kỷ Lâm mà, tại sao lại si tình với người đàn ông khác? Tư Vũ nhìn thấy thần thái của cô ta, cả người đều không khỏe.

Tư Vũ nghiền ngẫm tin tức này, Lục Ngũ gia lại không vui nhìn lại mi. Người phụ nữ này đột nhiên lao tới nói linh tinh, hấn nhìn một lần còn ngại dơ, càng đừng nói tới việc trả lời cô, vì thế hấn nghiêng đầu, kêu: "Tinh Châu."

Lục Tinh Châu lập tức hiểu ý, hấn tiến lên một bước, chặn lại ánh mắt trần trụi của Hứa Thanh Uyển nhìn về phía Lục Ngũ gia, bộ dáng kính sợ Ngũ gia lúc trước đã hoàn toàn biến mất, lộ ra sự sắc bén chỉ có người của Lục gia mới có, thấp giọng nói: "Lần sau đừng không có mắt mà lao tới."

Hết câu, Lục Tinh Châu nâng lên tay, cực kì lưu loát đánh vào gáy Hứa Thanh Uyển. Hắn xách cổ áo cô ta như xách một chiếc bao tải, tay kia gọi điện thoại, không tới nửa phút, vài người áo đen không một tiếng động bước vào, nâng Hứa Thanh Uyển lên, lại lặng yên lui ra.

"Các anh định mang cô ấy đi đâu....." Sau khi biết Hứa Thanh Uyển là ai, "mẹ" Tư Vũ không khỏi run run, những người xã hội đen này cũng quá đáng sợ nha!

"Yên tâm, mời cô ta lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi một chút thôi." Lục Tinh Châu quay đầu lại, đột nhiên không biết xưng hô với Tư Vũ như thế nào, nghiên cứu một chút thần sắc của Lục Ngũ gia cũng đoán không được suy nghĩ của hắn, đành phải từ bỏ.

Giải quyết xong Hứa Thanh Uyển, kế tiếp liền đến lượt Tư Vũ, cô phản kháng thế nào cũng vô dụng. Một đám người áo đen không biết từ đâu ra bao vây lấy cô, mãi đến lúc ngồi trên chiếc xe ô tô xa hoa, Tư Vũ vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại đi đến bước này.

Chẳng qua đãi ngộ của cô so với Hứa Thanh Uyển tốt hơn nhiều, ngoại trừ không có sự tự do, tất cả mọi người đều cực kì khách khí, Lục Tinh Châu thậm chí còn chuẩn bị riêng cho cô một chiếc đệm mềm mại.

Tư Vũ muốn hỏi lai lịch của bọn họ nhưng miệng của những người này như dán băng keo, tất cả đều im lặng không nói, chỉ có Lục Tinh Châu ngẫu nhiên trả lời cô một hai câu, khi nhắc tới Lục Ngũ gia, Lục Tinh Châu lại lái sang chuyện khác, có vẻ cực kì kiêng kị.

Cuối cùng có thể là do Tư Vũ phiền không chịu được, Lục Tinh Châu mới bất đắc dĩ trả lời: "Ây da, cô an tâm đi, chỉ cần cô nghe lời một chút, Ngũ gia sẽ không ăn thịt cô."

Tư Vũ vừa rời khỏi Lục Ngũ gia, thân thể dễ chịu hơn nhiều, hưởng chỉ ngồi ở bên cạnh là Lục Tinh Châu có vận khí vô cùng tốt, cô hút phúc khí một lúc cuối cùng cũng khỏe lại đôi chút. Nghe được lời nói của hắn, cô sâu kín hỏi lại: "Nếu chẳng may anh ta tâm huyết dâng trào thì sao?"

"....." Lục Tinh Châu trong lòng nghĩ Ngũ gia chưa từng cảm thấy hứng thú với bất kì điều gì, cô lo cái gì chứ, thuận miệng trả lời: "Ồ, vậy cô đi tắm rửa sạch sẽ đi."

Tư Vũ: ".....!!" Càng lúc càng thấy đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tư Vũ thấp thỏm nhìn chiếc xe đi một đường ra vùng ngoại ô Giang Thành, càng đi càng hẹp lánh. Nếu nó không đột nhiên quẹo vào một khu biệt thự, Tư Vũ còn nghi ngờ Lục Tinh Châu định trói cô đem đi bán.

"Cô đang nghĩ cái gì vậy?" Lục Tinh Châu đưa cô tới một ngôi biệt thự cổ rộng lớn theo phong cách Âu, quay đầu lại thấy thần sắc khó hiểu của Tư Vũ, liền hỏi.

Tư Vũ im lặng một chút, nhỏ giọng nói: "Giám cầm là phạm pháp....."

Tư Vũ thật sự bị kinh hãi, người thường làm sao có đội bảo tiêu chuyên nghiệp như thế, càng đừng nói ngôi biệt thự này, Tư Vũ đã từng nghe Vu Linh nói qua nơi này chính là "Khu quyền quý" của Giang thành, không phải có tiền là mua được. Lục Tinh Châu đưa cô tới đây, không thể trách Tư Vũ nghi nhiều, nơi này thật sự khó vào khó ra, chẳng may xảy ra chuyện gì cô kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay, không có chút cảm giác an toàn nào.

Tư Vũ nhớ tới người đàn ông nhìn qua có vẻ ôn nhu nhưng trong xương lại bá đạo cổ chấp kia liền rung mình, cái người được gọi là Ngũ gia này rốt cuộc có địa vị gì!

"Giám cầm phạm pháp?" Lục Tinh Châu cười rộ một tiếng: "Nếu Ngũ gia thật sự định làm thế, cô nghĩ cô còn đứng ở đây được à? Được rồi, cần gì phải dọa bản thân, Ngũ gia nói để cô nghỉ ngơi, đi vào trong ngôi đi."

Nhìn đám người áo đen xung quanh, Tư Vũ rất là thức thời không cãi cò, ngoan ngoãn vào trong biệt thự.

Lục Tinh Châu nói không phải giám cầm cũng không phải lời nói dối, sau khi biết đi động của Tư Vũ rơi mắt ở khách sạn, lập tức phân phó người đi mua một chiếc điện thoại mới cho cô, không hề có ý định ngăn cô giao tiếp với ngoại giới. Hắn còn kêu người nấu một bát canh sâm nóng hổi, tự mình giám sát nhìn Tư Vũ đau khổ uống xong, bấy giờ mới nhẹ nhàng thờ ra.

Thân thể của cô gái này quá hư nhược, một màn học máu lúc trước Lục Tinh Châu nhớ lại vẫn còn sợ hãi. Hắn thật sự không biết Ngũ gia coi trọng cô ở điểm nào?

Nghĩ nhiều cũng không ra, nếu Lục Ngũ gia cảm thấy có hứng thú với Tư Vũ, Lục Tinh Châu cảm thấy nhân cơ hội này để Tư Vũ ký hợp đồng với Hoàn

Nghệ, đem người đặt dưới mí mắt hẳn là không sai.

Thân là giám đốc của Hoàn Nghệ, Lục Tinh Châu muốn chiêu mộ một cô người mẫu cũng không phải việc gì khó khăn, hẳn hỏi trực tiếp: “Cô có muốn vào Hoàn Nghệ không? Tôi biết cô bị công ty lừa gạt hai ngàn vạn, chỉ cần cô nguyện ý, số tiền vi phạm hợp đồng Hoàn Nghệ sẽ trả giúp. Mặt khác, hợp đồng mới sẽ để cô toàn quyền quyết định, thế nào?”

Tư Vũ vừa mới uống xong chén canh sâm, nghe hết câu thiếu chút nữa phun ngược trở lại: “Anh tại sao muốn mời tôi? Còn chắc chắn như vậy?”

Hai tròng mắt của cô tròn tròn, đột nhiên phản ứng lại: “Đội đã, anh có liên quan tới Hoàn Nghệ?” Cô nhìn Lục Tinh Châu, lại nghĩ tới sự phô trương lúc này, hiểu rõ: “Anh là..... người của Lục gia?”

Lục Tinh Châu không sao cả đáp lại: “À, tin tức truyền nhanh thật.”

Tư Vũ: “.....” Xong đời, đá vào ván sắt rồi.

Tư Vũ nhớ rõ, Vu Linh nghĩ hết cách để cô có thể bám vào Hoàn Nghệ vì nó có chỗ dựa rất lớn, mà chỗ dựa đó không ai khác chính là Lục gia ở Dung thành.

Thời điểm cô vẽ bộ truyện này, Lục gia chỉ là một nhân vật quần chúng nên Tư Vũ vô cùng thích ý đem những gì lợi hại nhất quyền lực nhất giàu có nhất đều cho Lục gia, bây giờ cô chỉ muốn xuyên ngược trở lại tát cho mình một cái: Ngày thì vui cho cổ, giờ đã hối hận chưa? Chọc phải phiền toái rồi đó?

Nhớ lại vừa rồi cô còn cố ý học mẫu lên quần áo vị Lục Ngũ gia kia, thần sắc Tư Vũ hơi hơi cứng đờ, không được tự nhiên chớp chớp mắt, uyển chuyển dò hỏi: “Ngũ gia của mấy người..... tính cách ngày thường có tốt không?”

Lục Tinh Châu liếc cô một cái, ánh mắt thâm trầm, thờ dài. Tiếng thờ dài kia làm Tư Vũ sợ khiếp hồn khiếp vía: “Vấn đề này tôi nghĩ chúng ta không cần thảo luận nhỉ?”

Giống như hiểu được một điều khó nói gì đó, Tư Vũ tự cầu nguyện cho bản thân: “..... Được.”

Hai người ăn ý dừng lại câu chuyện, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, Lục Tinh Châu tiếp tục hỏi: “Cũng đã nói đến đây rồi, cô có đồng ý ký hợp đồng với Hoàn Nghệ không?”

Tư Vũ: “Nếu tôi nói chuyện này không thích hợp.....”

Lục Tinh Châu cười nhẹ, có chút giống Lục Ngũ gia: “Nếu cô đồng ý, chúng ta hợp tác trong vui vẻ, nếu cô từ chối, tôi liền đến công ty của cô mua lại cô, hiểu chứ?”

Chung quy là người của Lục gia, trong xương không có gen nhân nhượng người khác. Dù Lục Tinh Châu nhìn còn trẻ tuổi nhưng khi xử lý sự việc không hề cho người ta có sự lựa chọn nào khác, có nói thế nào thì chuyện ký hợp đồng với Tư Vũ cũng là vấn đề đã đóng thuyền, cá nhân cô có đồng ý hay không cũng không quyết định được điều gì.

Tư Vũ nghe xong liền tức ngực khó thở, không thể không tạm thời đình chiến chạy vội vào WC học máu, sau khi lau sạch sẽ vết máu, cô mới bình tĩnh lại.

Bây giờ không phải vấn đề cô có đồng ý hay không, Lục gia một tay che trời, thế lực to lớn vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, cứng đối cứng thì chỉ như trúng đập vào đá, huống chi chỉ là ký hợp đồng Hoàn Nghệ thôi mà, đối với cô cũng là chuyện tốt..... Tránh xa vị Lục Ngũ gia là được.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tư Vũ không hề rối rắm, đồng ý ký hợp đồng công việc. Hiệu suất làm việc của Lục Tinh Châu rất cao, lập tức cử người mang hợp đồng đến. Tư Vũ nhìn qua, bản hợp đồng này vô cùng ưu ái đối với cô, cô có quyền tự chọn công việc, trích phần trăm cũng rất thấp, thật sự là cô không có tài cán nhận sự ưu đãi này.

Về vấn đề này Lục Tinh Châu giải thích: “Hoàn Nghệ không thiếu tiền nuôi một người rảnh rỗi.”

Thứ Ngũ gia coi trọng bất kỳ là người hay vật, Lục gia đều sẽ an bài thỏa đáng, tiêu tiền như rác cũng không sao cả. Trước kia sự hứng thú của Ngũ gia duy trì dài nhất cũng chỉ 3 tháng, Lục Tinh Châu cảm thấy Tư Vũ khuôn mặt bình thường, thân thể còn yếu đuối như này hẳn cùng lắm duy trì 1 tháng đã là nhiều rồi, phần hợp đồng của Hoàn Nghệ coi như là thù lao của Tư Vũ.

Nghe Lục Tinh Châu nói thế, Tư Vũ cũng không có cảm giác gì, chí lớn của cô không ở giới giải trí mà chỉ muốn ở nhà vẽ tranh, có người nguyện ý trả tiền vi phạm hợp đồng giúp cô là cô thỏa mãn rồi.

Hai bên cũng không có ý kiến gì, sự việc nhanh chóng được giải quyết. Tư Vũ cầm trên tay bản hợp đồng mới ra lo, cảm khái: Vu Linh trăm phương nghìn kế giúp cô nắm bắt được quan hệ, nếu biết cô nhảy vọt qua bước đó mà ký được hợp đồng thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Làm xong hết thảy, Lục Tinh Châu liền rời đi, dù sao hẳn cũng là giám đốc mới nhận chức của Hoàn Nghệ, kết thúc dạ tiệc còn rất nhiều việc phải làm, nếu không phải Lục Ngũ gia tự mình phân phó, Lục Tinh Châu sẽ không làm loại việc nhỏ đưa đón người này.

Lục Tinh Châu vừa đi, mấy người bảo tiêu rất ấn ý ra ngoài biệt thự, đứng canh ở sân. Tư Vũ còn đang nghĩ vụng trộm chạy đi nhưng vừa đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nơi duy nhất đi ra ngoài đang được canh phòng nghiêm ngặt, vì thế ý nghĩ này liền từ bỏ.

Ngồi lại lên sofa, Tư Vũ mở chiếc di động mới ra, định gọi điện cho Vu Linh, dù sao cô đột nhiên mất tích, chị ấy nhất định rất sốt ruột, nhưng mà có một vấn đề là... cô không nhớ số điện thoại nha! đành phải gửi tin nhắn qua Weibo cho Vu Linh, báo cho chị ấy cô đi về sớm, không cần lo lắng.

Mười mấy phút trôi qua, tin nhắn vẫn biểu thị chưa đọc, Tư Vũ đoán rằng Vu Linh đang bận, vì thế đổi sang tài khoản “Lại sống 500 năm Cẩm Lĩ” đăng một status mới:

Lại sống 500 năm Cẩm Lĩ: Oa oa oa mì bị đại ma vương bắt đi rồi, hôm nay sẽ không có chương mới của《Công lược thời thượng》nha, các chị em cầu nguyện cho mì có thể trở về sớm đi QAQ

Truyện tranh của Tư Vũ đã đi vào giai đoạn ổn định 2 ngày 1 chương, đến bây giờ cũng được mười mấy chương rồi. Hôm nay chính là ngày cập nhật định kì nhưng cô bị đưa tới đây nên chỉ có thể tạm dừng.

Lúc này Tư Vũ càng nghĩ càng giận, nếu không phải gặp Lục Ngũ gia cô cũng không bị “bắt cóc”, không chỉ học máu không ngừng, giờ muốn đi cũng đi không được. Bản thân là họa sĩ, biện pháp bùng nổ tức giận tốt nhất là vẽ tranh. Cô dạo quanh biệt thự một vòng, tìm được giấy bút, xoẹt xoẹt vài đường liền vẽ ra một đại ma vương.

Vẽ xong, Tư Vũ viết một hàng chữ thật to lên trên: “Đại ma vương bệnh thần kinh hại tôi”, sau đó chụp ảnh đăng lên Weibo kèm dòng chữ: “Chính là hần, ăn chương mới của mì!”

Xả giận một hồi, Tư Vũ cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, cô thừa nhận cô yếu đuối, không dám mắng chửi trước mặt hần.

Các độc giả đang ngồi chờ ở Weibo của Tư Vũ đòi cập nhật, f5 không biết bao nhiêu lần, vậy mà lại hiện ra một tin tạm hoãn, lập tức liền bùng nổ: “Cẩm Lĩ cô mau mau vẽ xong”, “Tác giả nên bị Ma Vương nướng rồi ăn luôn đi”. Tư Vũ nhìn lướt qua, rất chi là đúng lý hợp tình làm lơ.

Cô cũng không muốn, đều do tên bệnh thần kinh kia!

Tư Vũ vốn định chờ Lục Ngũ gia tới hỏi hần rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đồng hồ sinh học đã đến giờ khiến thân thể cô mệt mỏi rồi, ngồi không bao lâu, Tư Vũ liền ngã xuống ghế sofa ngủ.

Lục Ngũ gia dẫn ánh trăng đi vào biệt thự, liếc mắt liền thấy cô gái nhỏ cuộn tròn một khối ngủ ngon lành, chiếc váy trắng một nửa ở trên sofa, một nửa chạm xuống sàn nhà, lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ an tĩnh và ngoan ngoãn.

Lục Ngũ gia bất giác cảm thấy thú vị, hần xưa nay thích tĩnh lặng, trừ khi hần cho phép không thì không có người nào dám bén mảng tới gần, bởi vậy đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy khuôn mặt lúc ngủ của người khác, nhất thời có chút mới lạ.

Đến gần hơn một chút, ngồi trên sofa, Lục Ngũ gia liền cảm giác được sự lạnh lẽo từ trên người Tư Vũ, tựa như đến gần một khối băng vậy, vô cùng thoải mái, nhưng mà vẫn chưa đủ, Lục Ngũ gia nhìn kĩ cô gái nhỏ đang ngủ ngon lành, bàn tay vịn về Phẫu dừng lại, vuốt tay gạt đi tóc mai trên trán Tư Vũ, ngón tay chậm chậm đi xuống dừng lại trên môi cô.

Tư Vũ mất máu quá nhiều, đôi môi lúc nào cũng tái nhợt, lạnh băng, Lục Ngũ gia nhẹ nhàng đè lên, cảm giác ngón tay như ấn vào thạch trái cây mới lấy ra từ trong tủ lạnh, lúc này thần sắc lạnh lùng trong mắt hần mới dần mất đi.

Nhưng mà cô gái nhỏ bị hần chạm vào lại nhăn mày, cực kỳ không thoải mái vặn vẹo thân thể, muốn tránh ngón tay của hần. Loại phản kháng theo bản năng này khiến Lục Ngũ gia rất không vui. Hần là một người biết khắc chế, định thu tay về, chỉ ngồi bên cạnh Tư Vũ một lát, giảm bớt chút nhiệt độ trên người liền đi, nhưng nhìn Tư Vũ quần quai như thế khiến hần thay đổi quyết định, cảm hai vai thon gầy của cô, ôm cả người Tư Vũ vào lòng!

Tư Vũ vốn đang ngủ ngon, bỗng nhiên cảm giác tim đập nhanh như muốn ngừng thở, cô nháy mắt bị bùng tỉnh. Mở to hai mắt, cổ họng tràn lên máu tươi, tới lúc Tư Vũ nhìn rõ người ôm mình là ai, máu ở yết hầu lập tức trào ra. Cô cũng không để ý, vội vã rời khỏi lồng ngực của Lục Ngũ gia, dùng tốc độ ánh sáng chạy qua ghế sofa bên cạnh, ánh mắt hoảng sợ: “Anh, anh đừng tới đây!”

May mắn Lục Ngũ gia cũng không có ý định bắt cô, Tư Vũ thở nhẹ, nhìn thấy vận khí màu đen khổng lồ sau lưng hần, hai chân nhịn không được nhún ra, cô khóc không ra nước mắt, trong khoảng thời gian ngắn liền thương nặng hai lần, thật là quá xui xẻo!

“Ngũ gia, ngài ngồi ở đó đi, có chuyện từ từ nói.” Tư Vũ cẩn thận nhìn hần, thấy hần không có hành động gì mới nâng làn váy chạy vội tới góc cách xa sofa nhất. Lúc này cảm giác không thờ nổi mới đỡ hơn nhiều, lá gan của Tư Vũ cũng lớn hơn một chút, “Ngài nếu tới gần, tôi thật sự sẽ bị kích động.....”

Lục Ngũ gia hí hóp mắt, thần sắc không rõ vui hay giận: “Cô rất sợ tôi?”

Hần biết người trong Lục gia ai cũng sợ hần bởi thủ đoạn của hần cực kỳ tàn nhẫn, lục thân*(6 bậc thân nhân gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ và con) không nhận, cũng biết người làm ăn ở các gia tộc khác sợ hần vì hần hi vọng vô thường, trở mặt vô tình. Dù nói như vậy nhưng những người biết hần địa vị cũng không hề thấp, trước khi tới đây hần cũng đã xem qua tư liệu của Tư Vũ, cô gái này gia cảnh nghèo khó, bởi vì sức khỏe nên tính cách quái gở, theo lý thì đáng nhẽ ra không hề biết hần là ai.

Nếu không biết, Tư Vũ chỉ bằng trực giác mà nhận ra hần nguy hiểm, vậy có chút ý tứ.

Tư Vũ không biết Lục Ngũ gia suy nghĩ điều gì, cô nhìn sắc mặt của hần, có cảm giác nếu trả lời không đúng thì hậu quả khôn lường, vì thế suy nghĩ một

lúc rồi mới nói: “Chỉ cần không đến gần quá, tôi sẽ không sợ.”

Cách Lục Ngũ gia mấy mét tuy rằng không phải quá khỏe, nhưng Tư Vũ vẫn chịu được, lúc đầu cô không biết phương pháp hút phúc khí cũng từng chịu đựng như vậy mà.

Đúng là từ giàu về nghèo a.

Câu trả lời này khiến Lục Ngũ gia lộ ra một chút ý cười. Hắn rất tò mò vì sao Tư Vũ lại sợ hắn như vậy, thậm chí sự sợ hãi này có chút quái dị. Hắn thấy rất nhiều phụ nữ từ động dâng lên bản thân nhưng chưa bao giờ thấy cô gái nào ngoan ngoãn như vậy, đã thế đến gần hắn còn muốn ngắt đi.

Không sao, hắn có rất nhiều thời gian để tìm hiểu.

“Đeo cái này vào.” Nghĩ thông suốt, Lục Ngũ gia không so đo chuyện Tư Vũ tránh né, dù sao chỉ cần ở cùng một phòng với cô, hắn cũng đã thoải mái hơn nhiều. Hắn ném chiếc hộp gỗ tới chỗ Tư Vũ, không hề sai sót rơi vào trong lòng ngực Tư Vũ, đến lúc cô ngạc nhiên nhìn sang mới nhận ra: “Dùng để tĩnh tâm dưỡng khí, đối với cô có lợi, đeo vào.”

Tư Vũ lúc này mới dám mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc lắc tay được làm từ gỗ đàn hương, ngửi kĩ có thể cảm nhận được một hương thơm lạ lùng, xem kĩ tựa hồ rất giống với xuyên Phật châu trên tay Lục Ngũ gia.

Tư Vũ không dám nói chữ “không”, cầm chiếc lắc tay liền đeo vào, rất vừa giống như đo ni đóng giày từ trước. Không biết có phải ảo giác hay không mà sau khi đeo lắc tay, Tư Vũ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, cả người tươi sáng hơn nhiều.

Nhớ tới vừa rồi Lục Ngũ gia có nói dùng để tĩnh tâm dưỡng khí, Tư Vũ đoán chiếc lắc tay này nhất định rất đắt tiền.

Thấy cô đeo vào, Lục Ngũ gia hài lòng, vẫy tay khiến cô lại gần. Tư Vũ định liều chết không theo nhưng nhìn nụ cười khiến người ta hãi hùng run sợ của Lục Ngũ gia, đi kèm cảm giác nguy cơ của động vật ăn cỏ, Tư Vũ đành phải ngoan ngoãn đi tới sofa.

Còn chưa đứng vững, cô đã bị Lục Ngũ gia bắt lấy cánh tay, cường ngạnh kéo xuống ngồi bên cạnh hắn.

“Ngồi mười lăm phút, sau đó sẽ đưa cô trở về; hoặc là ở đây nghỉ ngơi một đêm, cô chọn đi.” Lục Ngũ gia vắn về Phật châu, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không lo lắng Tư Vũ sẽ chạy được.

Quả nhiên lời này vừa nói ra, Tư Vũ suy nghĩ một lúc, cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn, chịu đựng không ho ra máu, đoán đoán chính chính ngồi bên cạnh Lục Ngũ gia, không dám cho hai người có sự tiếp xúc nào. Biểu tình bất đắc dĩ kia rất giống đứa trẻ con bị phụ huynh phạt lỗi.

Lục Ngũ gia hé mắt nhìn Tư Vũ một lúc, thấy tròn mắt của cô quay tròn, tay chân không dám cử động, lưng thẳng đứng, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Thật là khó khăn mới chịu hiểu chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lục Ngũ gia nói chỉ cần ngồi mười lăm phút sẽ thả cô đi, nhưng Tư Vũ chưa bao giờ thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

Bên cạnh là một nguồn sát khí lớn, Tư Vũ ngồi tư thế nào cũng cảm thấy khó chịu, cô tự cho là không ai phát hiện trộm nhìn thời gian trên điện thoại, cúi đầu lăm băm đếm ngược. Lại không biết Lục Ngũ gia sớm đã mở mắt, vô cùng hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Thật vất vả chịu đựng mười lăm phút, hắn thấy cô gái nhỏ hân hoan vui sướng lại không dám nhúc nhích máy may, lập tức cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười: “Được rồi, tôi gọi người đưa cô về.”

Ngồi cạnh Tư Vũ nhiệt độ trên người hắn giảm đi rất nhiều, so với những thứ kỳ trân dị bảo hắn tìm kiếm khắp nơi thì chỉ có hơn chứ không có kém. Lục Ngũ gia rất vừa lòng. Vốn dĩ, nếu hắn muốn cô ở lại, Tư Vũ không có quyền nói chữ “Không”, nhưng giờ phút này thân thể thật thoải mái, lại nhìn thấy bộ dạng đáng thương dè dặt tiếng ho của cô, trái tim xưa nay luôn luôn bình lặng bỗng nhiên gợn sóng.

Thôi thôi, không cần bắt nạt quá nhiều, dù sao cũng là đồ dùng lâu dài, phải bảo dưỡng tốt.

Nghe thấy Lục Ngũ gia nói, Tư Vũ thở nhẹ một hơi, cô vội vã rời khỏi sofa, một bên nhìn thần sắc của Ngũ gia, một bên chậm rãi đi ra ngoài cổng lớn, nở nụ cười thật tươi: “Tôi đi nha, gặp lại sau?”

Tốt nhất không cần gặp lại!!

Giống như nghe được sự mong mỏi trong ba chữ "Gặp lại sau" của Tư Vũ, Lục Ngũ gia ôn nhu nói: "Tôi sẽ ở lại Giang Thành một thời gian nên cô đừng đi đâu cả."

Nụ cười của Tư Vũ cứng đờ: "..... Hả?"

Lục Ngũ gia hình như sợ cô không hiểu, khó được giải thích một câu, Tư Vũ lại cảm thấy giọng điệu kia thật ác độc: "Lúc nào cần tôi sẽ phái người tới đón cô, nếu cô rời khỏi Giang Thành sẽ không tiện."

Tư Vũ: "....." Tên bệnh thần kinh này muốn gì nữa! Thích nhìn cô học máu đúng không, cái gì cần sẽ tới đón cô, có cần dồn ép người khác như vậy không hả!

Tư Vũ rất muốn đập bàn lên án Lục Ngũ gia, nhưng cô không dám T_T, nhìn thấy Ngũ gia dựa vào sofa tay vịn về Phật châu, bộ dạng không màng nhân thế, cô liền lén lút che dấu ý đồ muốn phản kháng.

Cô suy nghĩ, tên bệnh thần kinh này là người của Lục gia, hơn nữa địa vị còn không thấp, cô hy sinh cái tôi thì chỉ chịu khổ một chút, nhưng chẳng may chọc giận Lục gia thì không còn sống đến ngày mai nữa rồi.

Cuối cùng vì ý chí muốn sống rất mãnh liệt, Tư Vũ đau khổ trả lời: "Ngũ gia, ngài cứ quyết định."

Đáp án này khiến không khí u ám nguy hiểm xung quanh Lục Ngũ gia tiêu tán một ít. Hẳn quả nhiên không nhìn lầm, cô gái nhỏ này rất thức thời thật hợp ý hần - hần chán ghét những thứ không nghe lời. Sự hiểu chuyện của Tư Vũ khiến Lục Ngũ gia cảm thấy khoan dung với cô một chút cũng không sao.

"Đi đi." Lục Ngũ gia gật đầu. Lúc Tư Vũ vui sướng bước tới cửa lớn, hần hình như nhớ tới điều gì liền gọi người lại: "Tôi sẽ phái người chuẩn bị thuốc cho cô, cảm về đi, mỗi ngày uống một thang là được."

Tư Vũ bị những người bảo tiêu áo đen đưa lên xe, nhìn thấy ghế sau để rất nhiều dược liệu quý giá. Cô tính sơ sơ, không khỏi tặc lưỡi: Không hổ là người của Lục gia, ra tay thật hào phóng, đồng dược liệu này cô làm cả đời cũng mua không nổi.

Trong phòng khách ở biệt thự, sau khi Tư Vũ rời đi, nhiệt độ cơ thể Lục Ngũ gia lại tăng lên, hần chậm rãi niệm Phật châu tĩnh tâm, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, phát hiện có một tờ giấy bị kẹp ở khe hở giữa sofa, hình như là đồ Tư Vũ để quên.

Dừng một chút, Lục Ngũ gia rút nó ra, trên tờ giấy là hình vẽ một đại ma vương đầu trâu mặt ngựa, vốn dĩ hình tượng hần là âm trầm đáng sợ nhưng bởi vì vẽ thành chibi nhỏ nhỏ một xiu, lại có vài nét buồn cười đáng yêu, người vẽ tranh còn viết mấy chữ ở bên cạnh "Đại ma vương bệnh thần kinh hại tôi", đầu bút cực kì có lực có thể thấy được sự lên án trong lòng người nọ.

Bức tranh này là ai vẽ, vừa xem hiểu ngay, "Đại ma vương" là chỉ ai, cũng vừa xem hiểu ngay. Lục Ngũ gia tinh tế ngấm ngấm, bật cười nói: "Những lúc như thế này lại không sợ?"

Còn dám trắng trợn táo bạo vẽ hần thành đại ma vương, thế mà đối mặt với hần lại run như cây sậy, cô gái nhỏ kia đúng là Võ Đại Lang bán đậu hũ.

Lục Ngũ gia vốn định rút tờ giấy đi, nhưng nghĩ nghĩ lại gấp lại bức tranh, cất kĩ.

Tư Vũ không biết tác phẩm đề tài của mình đã rơi vào trong tay Đại ma vương, cô vô cùng vui sướng chạy về nhà. Nhóm bảo tiêu áo đen tự động khiêng dược liệu lên lầu, sau đó ngay ngắn trật tự rời đi.

Lúc Tư Vũ định lên giường ngủ bù, điện thoại "Ting" một tiếng vang lên, biểu hiện có tin nhắn tới, cô cầm lên nhìn chỉ thấy một dãy số xa lạ, nghi ngờ mở ra, tin nhắn chỉ có một câu:

"Đại ma vương là ai?"

"!!!!"

Dù Tư Vũ rất rất buồn ngủ, nhưng bị Lục Ngũ gia dọa một câu, cơn buồn ngủ bay đi hết sạch. Rồi cô mới nhớ ra... xong đời! Bức tranh cô vẽ bừa để xả giận, hình như là..... để quên ở biệt thự Lục gia? Không phải bị Ngũ gia nhặt được chứ!

Tâm tình Tư Vũ cực kì rối rắm, nhìn màn hình, vắt hết óc nghĩ nên trả lời thế nào, nhưng mà ngón tay run run lại nhấn vào nút xóa, sau khi tin nhắn này biến mất cô mới kịp phản ứng, trừng mắt nhìn màn hình vài giây, quyết định tắt máy vứt sang một bên.

Không phải cô không trả lời, là tắt máy nên không nhận được tin nha, không liên quan gì đến cô hết..... Tư Vũ lo sợ bất an chui vào ổ chăn. Cả đêm cô ngủ không hề yên giấc, luôn nằm mơ thấy có người đuổi theo, thế nên sáng ngày hôm sau hốc mắt đều đen một mảnh.

Đến giữa trưa Tư Vũ mới nhận được hồi âm của Vu Linh, tối hôm qua cô ấy bị mời rượu, lúc về còn cần người đỡ vào nhà nên không hề hay biết Tư Vũ biến mất, thấy Tư Vũ nói cùng bạn đi về trước, cô cũng không có hỏi nhiều mà hưng phấn đề cập một tin tức tốt:

"Tư Vũ, chị nói cho em nghe, ngày hôm qua ở dạ tiệc chị gặp được một người bạn đang làm đạo diễn, ông ấy thấy ảnh của em liền rất vừa lòng, nói rằng chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh, có một vai phụ rất thích hợp với em, còn đề cử em đi thử kính!"

Đóng phim? Tư Vũ chưa từng nghĩ đến phương diện này, cô do dự nói: "Chị Linh, nhưng em không hề có kinh nghiệm....."

"Chính vì em không có kinh nghiệm, thế nên mới phải luyện tập từ những vai diễn nhỏ!" Vu Linh an ủi: "Em yên tâm, phim chỉ chiếu 2 tiếng, thời lượng của nữ phụ chắc chưa đến 3 phút, là một nhân vật giống như bình hoa ấy, không cần quá nhiều kinh nghiệm đâu. Hơn nữa đạo diễn là Lương Ngàn – Đạo diễn Lương Ngàn, ông ấy cực kì am hiểu cách chỉ dạy người mới như thế nào!"

Lương Ngàn? Cái tên quen thuộc này khiến Tư Vũ ngẩn ngơ. Cô nhớ rõ trong nguyên tác đã từng xuất hiện qua cái tên này, khi đó nguyên thân vì cố gắng trèo lên cao nhanh chóng liên thông đồng một nhà đầu tư lớn, nhà đầu tư kia để Tư Vũ vào đoàn làm phim của Lương Ngàn, hơn nữa nhân vật thời lượng cũng không thấp, có thể coi là nữ nhị, chẳng qua..... Nhân vật này có rất nhiều cảnh hở hang.

Trong giới giải trí, còi quần áo là một sự việc cực kì hệ trọng, nữ minh tinh phải suy xét rất nhiều, thế nên một bước sai - ấn tượng của công chúng liền rớt xuống thê thảm, hơn nữa kĩ thuật diễn của cô không hề tốt, lại là đi cửa sau vào đoàn, mọi chuyện liền lung tung beng cực kì khó coi. Đạo diễn Lương Ngàn còn nói bóng gió trên Weibo một hồi, nguyên thân coi như là lấy hạt mè bỏ dưa hấu, ấn tượng càng kém.

Nhưng Tư Vũ nhớ rõ vai diễn của nguyên thân không phải là nhân vật bình hoa mà, chẳng lẽ cốt truyện đã xảy ra thay đổi? Cô có chút tò mò hỏi: "Bộ phim gì thế ạ?"

"Tên là 《Khuyên Quốc》, một bộ phim cổ trang, điện ảnh của Lương đạo rất dễ khiến người mới "hồng" cho nên khá nhiều người muốn xin một chân, nếu chị không nhầm, Hoàn Nghệ đề cử rất nhiều người mới tham gia thử kính, nhưng mà các cô ấy đều nhắm vào vai nữ chính nữ phụ, em cũng đừng tranh với họ làm gì, nỗ lực đoạt được vai diễn này là được rồi." Vu Linh nói: "Có thể có mặt trong bộ điện ảnh này sẽ có lợi cho con đường phát triển của em về sau."

Nghe thấy Vu Linh nhắc tới Hoàn Nghệ, Tư Vũ mới nhớ ra đêm qua cô đã ký hợp đồng với Hoàn Nghệ, vì thế vội vàng nói chuyện này cho cô ấy. Quả nhiên, Vu Linh cực kì kinh ngạc: "Cái gì? Ký hợp đồng??"

Vu Linh vội vàng hỏi cô chuyện là như thế nào, Tư Vũ hàm hồ nói qua loa có lẽ, Vu Linh nghe hiểu cô không muốn nói nhiều, thực thì không có hỏi thêm, chỉ hoảng hốt nói: "Hại chị chạy ngược chạy xuôi tìm quan hệ khắp nơi, tốc độ làm việc của em người không biết còn tưởng nhà em thành lập ra Hoàn Nghệ chứ....."

Tư Vũ: "....." Cô bị cưỡng ép nha!

Vu Linh cố gắng tiêu hóa tin tức này, lấy lại bình tĩnh, nhắc tới một chuyện khác: "Đúng rồi, đêm nay《Phong Thượng ICON》sẽ được mở bán, chị mua đồ ăn sang nhà em nhé, cùng em chờ kết quả. Chị nói cho em nghe, nếu doanh thu lần này cao em nhất định sẽ hot! Có rất nhiều nhà quảng cáo hỏi danh tính của em đó, bọn họ đều nhìn chăm chăm doanh thu đêm nay!"

Tư Vũ nói: "Không cần long trọng như vậy chứ ạ....."

Vu Linh nói: "Tại sao lại không cần!"

Cô nói được thì làm được, buổi chiều tan tầm liền cầm theo túi đồ ăn, mang theo cả con gái Bội Bội đến gõ cửa nhà Tư Vũ.

Bội Bội có bệnh tự kỉ, không hề gần gũi với ai nhưng lại cực kì dính Tư Vũ, tháo giày xong liền chạy tới ôm lấy eo Tư Vũ không chịu buông.

Mẹ ruột Vu Linh nhìn đến đỏ mắt: "Aizz, đứa nhỏ này suốt ngày kêu chị đưa tới đây, con gái như bát nước đổ đi không hết lại được a."

Tư Vũ cười xoa xoa tóc của Bội Bội, khom lưng kề sát tai bé hỏi nhỏ: "Bội Bội có thích xem truyện tranh không? Là tác phẩm mới của chị, vai chính là một bé gái giống em đó."

Bội Bội chớp chớp mắt, chậm rãi gật đầu, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì nhưng từ trong ánh mắt có thể nhìn ra bé rất vui sướng.

Tư Vũ nhìn dáng vẻ này của bé, có chút đau lòng. Lần trước Vu Linh nói qua về bệnh tự kỉ của Bội Bội, Tư Vũ liền cảm thấy thật đáng thương, rõ ràng là một đứa bé vừa thông minh lại ngoan ngoãn, chỉ vì một chứng bệnh mà không thể sinh hoạt bình thường như những đứa trẻ khác. Chuyện này khiến cô nảy ra ý tưởng, vì những đứa trẻ tự kỉ mà sáng tác ra một tập truyện ngắn.

Tư Vũ nghĩ xong liền đặt bút xuống vẽ, nhưng chưa từng công khai - Bội Bội chính là độc giả đầu tiên.

Sau khi an bài tốt, Tư Vũ liền vào bếp lấy thuốc đã được đun xong. Vu Linh vừa vào phòng đã ngửi được mùi thuốc nồng nặc, lại nhìn thấy các thùng dược liệu đặt đầy trên đất, tò mò giờ ra, lập tức hoảng sợ: "Tư Vũ, em đào được mỏ vàng hả? Nhiều thuốc như vậy..... mất bao nhiêu tiền chứ?"

"Em bán thân để mua đó." Tư Vũ nói đùa một câu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Vu Linh, cô vội vàng nói rõ: "Chị yên tâm, là một người bạn đưa cho em"

Vu Linh vẫn cực kì hoài nghi, đồng thuốc này ít cũng phải mười vạn, Tư Vũ quen được bạn bè giàu có bao giờ, hay là bị ai lừa?

Tư Vũ không để ý biểu tình rối rắm của Vu Linh, cô bung chén một hơi uống xong, hương vị cũng không đáng lắm, hình như người kia cố ý bỏ vào một chút cam thảo.

Sau khi uống xong, Tư Vũ nhận thấy sofa bên cạnh lún xuống, quay đầu nhìn, Bội Bội ôm một xấp bản thảo ngồi bên cạnh đang chớp chớp mắt nhìn cô:

"Chị há mồm."

Tư Vũ làm theo, trong giây lát một viên kẹo ngọt ngào tan ra trong miệng.

Bội Bội chỉ chỉ cặp sách, ý bảo bé còn có, Tư Vũ không cần khách khí.

Vu Linh giáo huấn: "Trẻ con không được ăn nhiều kẹo, sẽ sâu răng."

Bội Bội nhìn mẹ ruột của mình, lại nhìn sang Tư Vũ, nhỏ giọng nói: "Là anh Kỳ Lâm cho em."

"Kỳ Lâm?" Tư Vũ ngừng một chút, giống như dự dõ hỏi, "Bội Bội, anh ấy còn nói gì với em không?"

Bội Bội nghĩ nghĩ, nói: "Anh ấy hỏi thật nhiều vấn đề, đều liên quan đến chị, anh Kỳ Lâm thích chị đúng không ạ?"

Thế giới của con nít vô cùng đơn giản, Bội Bội tuy nhỏ nhưng lại rất thông minh, lập tức liền đánh vào yếu điểm, nếu Kỳ Lâm ở đây kiểu gì cũng bịt miệng bé lại cho xem.

Tư Vũ:..... Em trai ngốc, con nít còn nhìn ra ý đồ xấu xa của em mà còn định quanh co lòng vòng lừa ai, thật không có can đảm!

Vu Linh cùng nhau làm cơm chiều với Tư Vũ, Vu Linh còn mang theo một chai vang đỏ, chẳng qua hai người đang ngồi ở đây một người là con nít, một người lại đang bệnh, cuối cùng chai rượu này đều vào hết trong bụng cô.

Ăn cơm xong, Vu Linh mang laptop ra phòng khách, ba người ngồi xung quanh, cô trình trọng nhấn vào trang web của Phong Thượng, lăm bằm trong miệng: "Nhất định sẽ bán được....sẽ bán được..."

Tư Vũ bắt đắc đĩ: "Chị Linh, em còn không khẩn trương như vậy....."

Vu Linh trừng mắt nhìn cô.

Lần này Phong Thượng chỉ bán 20000 cuốn, dựa vào doanh thu sẽ chốt xem có tiếp tục in hay không, cho nên doanh thu đầu tiên cực kì quan trọng.

Thời gian bán dự định là 7 giờ tối, đồng hồ vừa điểm Vu Linh liền liền mạng reset trang web, nhưng không biết có phải quá nhiều người truy cập hay không, trang web load rất chậm, gần một phút đồng hồ mới hiện ra thông tin.

Vu Linh gấp không chờ nổi chăm chú nhìn, trông mắt chuẩn bị rơi xuống.

Cách thời gian bán chừng 50 giây, 20000 cuốn tạp chí, đã được bán hết!

Vu Linh cầu tay mới dám khẳng định không nhìn lầm, lập tức kêu lên: "Tư Vũ! Tư Vũ em nổi tiếng rồi! Em nổi tiếng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Là một trong những fans nồng cốt của Kỳ Lâm, Liễu Ngọc tất nhiên nhớ rõ ngày mở bán của《Phong Thượng ICON》, Fan Club sớm đã lên kế hoạch mua số báo đầu tiên. Chẳng qua lần này có chút bất đồng, sự nhiệt tình của các cô tăng vọt trừ nguyên nhân có Kỳ Lâm tham gia ra, đa phần mọi người đều là vì Tư Vũ.

Liễu Ngọc cũng là một trong số đó. Giống với đa số các fans, Liễu Ngọc từ ngày Phong Thượng Official Weibo đưa ra teaser mới biết Tư Vũ là ai, lúc đầu cô cũng có chút oán trách Tư Vũ cướp lấy vị trí ảnh bìa của Kỳ Lâm, nhưng sau khi xem qua những bức ảnh kia, kẻ cuồng cái đẹp như cô liền bị nhan sắc của Tư Vũ thuyết phục.

Có thể diễn tả ra sự tái nhợt ồm yếu đến kinh tâm động phách khiến người xem không tự giác luẩn hãm vào như thế, Liễu Ngọc chỉ thấy một mình Tư Vũ làm được. Cô trong nháy mắt hạ quyết tâm: chờ lúc tạp chí mở bán sẽ mua mấy chục cuốn để phân phát cho bạn bè xung quanh, dù sao đám fans trung thành các cô bình thường đều mua mấy chục đến cả trăm cuốn để ủng hộ thần tượng.

Người cùng chung ý nghĩ với Liễu Ngọc cũng không hề ít. Vì thế sau khi mở bán, Liễu Ngọc vẫn luôn nhìn chăm chăm máy tính tay mát lạnh lẹ ắn vào nút mua, chờ cô thanh toán xong reset lại trang web, số tạp chí còn lại đã về 0!

Ngấn ngùn 50 giây liền bán sạch!

Liễu Ngọc có chút kinh ngạc, Tư Vũ chỉ là một người mẫu mới vào nghề, chắc chắn là chưa có fans trung thành nào, nói cách khác - đa số người mua

tạp chí đều là người qua đường, họ không phải vì ủng hộ idol, thuần túy là vì bản thân Tư Vũ thôi!

"Những người này, chỉ sợ phần lớn là yêu thích khuôn mặt của Chu Tư Vũ....." Liễu Ngọc nghĩ thầm, nhưng mà cô cũng bị những bức ảnh kia thuyết phục a nên mới hào phóng mua một xấp như vậy, Liễu Ngọc thuận tay lưu lại ảnh chụp của Tư Vũ đổi thành màn hình khóa.

Cô gái xinh đẹp như vậy không phải để ngày ngày đều ngắm sao.

Đừng nói chỉ Liễu Ngọc kinh ngạc vì tốc độ tiêu thụ này, bên kia, Tư Vũ cũng cảm thấy không thể tin được, cô nhìn Vu Linh hỏi: "Hết hàng? Nhanh như vậy? Vừa mới bán thôi mà à?"

Tâm tình của Vu Linh hiện tại không khác gì vừa trúng vé số 500 vạn, hưng phấn nắm lấy tay Tư Vũ: "Em nhìn xem, tốc độ này có thể đuổi kịp mình tinh hạng A, em làm được! Nhanh nhanh, em chụp một tấm ảnh post lên Weibo đi, chị sẽ đề Official Weibo chia sẻ chúc mừng!"

Tư Vũ mơ mơ hồ hồ bị Vu Linh không trâu bắt chó đi cày, tùy tiện chụp một tấm, Weibo "Chu Tư Vũ Ngư Ngư" của cô là Vu Linh tạo giúp, bên trong rồng tuếch, Tư Vũ đăng ảnh selfie lên mới coi như là bài đăng duy nhất.

Vu Linh thúc giục cô phải chào hỏi các fans một chút, Tư Vũ thật sự không am hiểu vấn đề này, chỉ có thể ghen ra một câu: "Cá" kho tàu của mọi người tới đây."

Ảnh selfie môi cô hơi mím, mặc một bộ váy dày cực kì bình thường ở nhà, dưới ánh đèn vàng lại có chút nhả nhẹn lịch sự, cô giống như không quen chụp ảnh, nhìn qua có chút co rúm, trái ngược với vẻ quyến rũ chết người ở studio, tương phản cực kì to lớn.

Vốn dĩ đã có một chút fans đứng chờ ở Weibo Tư Vũ, đợi cô đăng thông tin gì đó, bức ảnh này vừa được đưa lên, lập tức xuất hiện bình luận.

@ Cá om dưa chua: Tại sao lại là cá kho tàu mà không phải là cá om dưa? Rõ ràng cá om dưa ăn ngon hơn mà!

@ Cánh gà nướng mật: Nếu chị đã nói như vậy, em sẽ không khách khí nha, chị Tư Vũ sẽ bị em ôm lấy từng ngụm từng ngụm ăn ~

@ Quán quân ngũ nướng: [hoảng sợ] Ngư Ngư đáng yêu như vậy mọi người sao nỡ ăn chứ! Buông chị ấy ra để em ăn cho!

Càng về sau bình luận càng nhiều, cộng đồng mạng càng nói càng hăng, từ khen chị gái xinh đẹp tới loại cá nào ăn ngon, cuối cùng không biết như thế nào lại cùng chung một ý nghĩ, quyết định tên fans đoàn của Tư Vũ sẽ là "Cá kho".

Tư Vũ: "....." Ai, đầu thật đau, cộng đồng mạng lần này trí tưởng tượng thật phong phú.

Vu Linh vốn muốn nhìn một chút Tư Vũ định nói gì, thấy Weibo này thiếu chút nữa bị sặc chết. Trong đầu cô gái này chứa cái gì, thật sự hết nói nôi!

Dù Tư Vũ chỉ mới đăng không lâu, Weibo lại không ngừng hiện thông báo, lượt yêu thích tăng vùn vụt, nửa phút đã lên tới 999 tin, Tư Vũ bất đắc dĩ đành phải tắt thông báo, sau đó mới phát hiện cô hình như chưa bao giờ vào Weibo, không biết có một đồng tin nhắn từ bao giờ.

Nhìn lướt qua một chút, mấy tin không phải thổ lộ tình cảm thì là ân cần hỏi han sức khỏe của cô, Tư Vũ kỳ quái: "Sức khỏe của em không tốt mọi người đều biết sao....."

Vu Linh ngó đầu nhìn, cười nói: "Em không biết à, em đã lên hot search một lần rồi! Chính là lần em cứu Bội Bội ấy, có người quay được video đăng lên trên mạng, đây, là clip này."

Vu Linh click vào Weibo kia, đưa cho Tư Vũ xem, Tư Vũ không nghĩ tới cảnh cô lăn một vòng va vào cột, hộc máu không ngừng truyền đi xa như vậy, lập tức quần bách, đặc biệt lúc biết được cộng đồng mạng đặt biệt danh cho cô là tiểu thiên sứ, trên mặt càng không biết làm sao: "Này, cái gì vậy chứ!"

Lúc cô cứu người hoàn toàn xuất phát từ bản năng, lại không phải vì muốn nổi tiếng, hiện tại mọi người đều biết, Tư Vũ nằm xuống, mặt chôn ở trong sofa không dám lộ ra, không phải là công khai xử tội chứ.....

Vu Linh cười hỏn hển, vừa cười vừa an ủi cô: "Thôi thôi, đây là chuyện tốt, trước khi Phong Thượng xuất bản tạp chí, tất cả mọi người đều nhận ra em rồi, em xem fans của Kỳ Lâm còn đi thần tượng em đó! Phải hiểu rằng thái độ của bọn họ không hề tốt với các sao nữ khác."

Tư Vũ vừa nghe, ngẩn người: "Nói như vậy, bình luận ở Weibo của em, lại còn mua tạp chí ủng hộ, đa số đều là fans của Kỳ Lâm à?"

Tư Vũ còn đang suy nghĩ cô thế nào lại gây được sự chú ý của đoàn fans nữ hung hãn hiếu chiến này thì Kỳ Lâm lại đang đắm chìm đắm chân ở nơi công tác. Hắn còn chuẩn bị cả đồng hồ báo thức, đến giờ lập tức mua tạp chí của chị gái, cuối cùng đóng phim lại không thuận lợi, trì hoãn một chút, chờ đến lúc Kỳ Lâm được nghỉ ngơi, trang web đã hiện hai chữ hết hàng.

Chị gái lần đầu tiên lên ảnh bìa tạp chí, dấu mốc có ý nghĩa như vậy, hẳn thế nhưng không hề! Mua! Được! Một! Cuốn! Nào!

"Trời đậu!" Hắn nhìn không được mắt: "Tốc độ tay của bọn họ tại sao lại nhanh đến vậy!"

Kỳ tiểu thiếu gia tức giận đến hộc máu, không mua được thì đành thôi, hắn vừa mở Weibo ra, mới phát hiện Tư Vũ đã đăng một bài đầu tiên, và tất nhiên hắn lại đánh mất cơ hội là người bình luận đầu tiên.

..... Rõ ràng hẳn đã đặc biệt chú ý Tư Vũ! Thế mà lại bỏ lỡ 2 lần!

Kỷ Lâm nhìn bình luận phía dưới thấy rất nhiều id quen mắt, mấy id này đều là fans trung thành của hắn, dĩ vãng thường xuyên ôm ấp hôn hít hỏi han ân cần, hiện tại bọn họ một đám đều chạy đến xum xoe với chị gái mình!

Hắn còn không bằng fan trung thành của mình! Kỷ tiểu thiếu gia vô cùng đau lòng, đồng thời trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ: Hẳn về sau..... sẽ không lưu lạc đến mức tranh giành chị gái với fans của mình chứ?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, cả người Kỷ Lâm đều không khỏe. Hắn vội vàng đổi tên tài khoản nhỏ thành "Đầu cá kho", da mặt dày trà trộn vào đàn "Cá kho" của Tư Vũ.

Đúng lúc này, cửa phòng nghỉ bị mở ra, Hứa Thanh Uyển cầm một chai nước bước vào, có vẻ cô coi việc ra vào phòng nghỉ của Kỷ Lâm là một việc hết sức bình thường. Dù chưa được sự cho phép của Kỷ Lâm đã đẩy cửa đi vào, tựa như đã quen biết rất lâu đặt nước lên trên bàn: "Kỷ ca, em thấy anh quay xong liền rời đi nên có chút lo lắng mới lại đây nhìn, đây là đồ uống anh thích nhất à."

Kỷ Lâm ngồi không nhúc nhích, ánh mắt dừng tại chai nước kia, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc. Loại đồ uống này rất ít bán, cửa hàng bình thường đa số không có, hơn nữa Kỷ Lâm chắc chắn sở thích của mình chỉ có trợ lý biết, chưa bao giờ công khai ra ngoài, Tiểu Ngải lại không phải người nhiều chuyện, Hứa Thanh Uyển làm sao biết được?

Mà..... Hắn và Hứa Thanh Uyển có thân thiết đến vậy sao?

Kỷ Lâm nhớ rõ chuyện Hứa Thanh Uyển nói xấu Tư Vũ trước mặt mình, hẳn một đại nam nhân không có lòng dạ hẹp hòi so đo với cô, hợp tác với Hứa Thanh Uyển đều là việc công xử theo phép công, tuyệt đối không thêm chút việc tư nào, nhưng Hứa Thanh Uyển luôn muốn bám dính lấy hắn.

"Cảm ơn, nhưng tôi không cần." Kỷ Lâm miễn cưỡng duy trì vẻ ngoài lịch sự, nhưng trong mắt thật lạnh nhạt: "Hứa tiểu thư, nếu cô rảnh rỗi như vậy không bằng đi nghiên cứu kịch bản một chút, cảnh vừa rồi đã kéo dài mất cả buổi sáng, tôi xin được nói thẳng, tốc độ hiện tại đã vượt quá thời gian dự tính."

Hắn không chút khách khí, chỉ thiếu chỉ tên nói họ thôi, chính sự thiếu chuyên nghiệp của Hứa Thanh Uyển làm chậm trễ thời gian.

Bởi vì cái cô Hứa Thanh Uyển này liên tục kéo dài thời gian, hại hắn không mua được tạp chí của chị gái!

Thời điểm thử vai nghe nói Hứa Thanh Uyển không có nhiều tật xấu như vậy, kỹ thuật diễn của cô trong những người cùng lứa có thể nói là tương đối xuất sắc, nếu không cô làm sao được chọn làm nữ chính. Nhưng rất nhanh Kỷ Lâm phát hiện ra: Hứa Thanh Uyển nói cố gắng để nổi tiếng, thà nói là... cố gắng để tiếp cận hắn thì đúng hơn.

MV《Vết thương》đại khái nói về một cặp trai gái coi nhau là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, nơi nơi ngáng chân đối phương, nhưng rồi sau các cuộc đối chọi gay gắt thời thanh xuân, bọn họ lại bất tri bất giác có cảm tình với nhau, nhưng những tơ tình này lại bị cất giấu dưới sự kiêu ngạo của mỗi người. Bọn họ tự làm tổn thương lẫn nhau, khiến bản thân vết thương chồng chất, đến cuối cùng phần cảm tình này cũng không thể nở hoa kết quả, thanh xuân oanh oanh liệt liệt chỉ để lại một vết thương không thể chữa lành.

Theo lý mà nói, vai nữ chính của Hứa Thanh Uyển hẳn là chán ghét Kỷ Lâm, nhưng ẩn sau sự chán ghét ấy lại có chút gì đó ái mộ khó nói, nhưng Hứa Thanh Uyển trái ngược, cô lúc nào cũng ngược đời mắt ngập nước chăm chú nhìn Kỷ Lâm, sự ái mộ trong ánh mắt không thể che giấu, không hề giống trong kịch bản là một thiếu nữ ương ngạnh kiêu ngạo.

Mỗi lần đạo diễn chỉ dạy cô, Hứa Thanh Uyển sẽ biết điều một chút nhưng không bao lâu lại chứng nào tật nấy, Kỷ Lâm thật sự bị ánh mắt này tra tấn đến phiền chán.

"Cô về sau cách xa tôi ra một chút." Kỷ Lâm nghĩ thôi cũng mệt, vội vàng mở di động ra nhìn tám ảnh hắn chụp cùng Tư Vũ, tâm tình lúc này mới tốt hơn tẹo, hắn cũng không ngần ngại đầu lên: "Tôi không thiếu trợ lý, thế nên không cần cô bụng trả đưa nước tới đây."

Hứa Thanh Uyển nghe được lời nói của Kỷ Lâm lập tức đôi mắt đau xót, đặc biệt lúc cô nhìn thấy Tư Vũ trên màn ảnh di động của Kỷ Lâm, sự uất ức liền không nhịn được nữa.

Không phải như thế, vì sao Kỷ Lâm luôn để ý người chị gái cùng mẹ khác cha muốn trả thù hắn? Rõ ràng chỉ có cô mới thật lòng với hắn!

Còn người đàn ông mặc đường trang ở buổi dạ tiệc hôm nọ..... Hứa Thanh Uyển nhớ tới người con trai trời quang trăng sáng, phảng phất bước ra từ trong tranh kia, trái tim không kiểm soát được mà rung động. Cô chưa bao giờ gặp qua người nào như vậy, đời trước cô làm con dâu của Kỷ gia, cũng được coi là phu nhân hào môn của giới thượng lưu, hiểu biết thế nào là phú quý, nhưng so với người đàn ông ấy, kiên thức của cô như muối bỏ biển, không đáng nhắc tới.

Hám lợi thì ai cũng có, Hứa Thanh Uyển cũng không ngoại lệ, cô chứng kiến được những thứ càng tốt liền cảm thấy cuộc sống hào môn thật chương mắt.

Nhưng tại sao Tư Vũ có thể quen được người đàn ông xuất sắc như vậy? Hứa Thanh Uyển không cam lòng, nếu là người khác cô sẽ không tức giận đến thế, nhưng kiếp trước chính mắt cô thấy độc kế của Chu Tư Vũ dần dần bại lộ, cuối cùng bạn bè xa lánh chết thảm, chỉ là sống lại một đời, vì sao vận khí của cô ta lại tốt như vậy?

Người phụ nữ hư hỏng Chu Tư Vũ làm được, Hứa Thanh Uyên cô dựa vào cái gì mà không làm được? Hứa Thanh Uyên không nhớ rõ sau buổi dạ tiệc đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ mơ hồ lúc ấy cổ chột đau xót rồi ngất đi, lúc tỉnh lại đã ở phòng nghỉ cho khách, người đàn ông kia cũng biến mất không thấy tựa như một giấc mộng vậy.

Hứa Thanh Uyên có đi hỏi han nhưng tất cả mọi người đều không biết người cô gặp là ai.

Hứa Thanh Uyên dám khẳng định, Tư Vũ nhất định biết người đàn ông kia, nhưng muốn cô ăn nói khép nép đi hỏi han cô ta thì chuyện đó không có khả năng! Hứa Thanh Uyên thoáng nhìn Kỳ Lâm đang xem ảnh chụp của Tư Vũ, trông mắt lay động, nghĩ ra một kế.

Cô cắn môi, có chút lo lắng: "Đúng rồi, trong buổi dạ tiệc của Hoàn Nghệ lần trước, em thấy Chu Tư Vũ có qua lại với vài người đàn ông, em thấy không tốt lắm nên có nhắc nhở cô ấy, nhưng mà cô ấy còn mắng em xen vào chuyện của người khác. Kỳ ca, em nhớ anh có quen Chu Tư Vũ, có lẽ anh nên nói cô ấy một chút chắc sẽ hữu dụng hơn, giữa em và cô ấy..... hình như có chút hiểu lầm "

Hứa Thanh Uyên nói chuyện cực kì khéo léo, không hề nhắc tới một câu nào chuyện cô mách lẻo lần trước, tựa như rất quan tâm đến tiền đồ của Chu Tư Vũ, đến cả ánh mắt cũng lộ ra vài phần lo lắng.

"Cô nói cái gì?" Quả nhiên, sắc mặt Kỳ Lâm lập tức lạnh xuống: "Chuyện này xảy ra khi nào?"

Tên đàn ông thôi tha nào dám thông đồng với chị gái hần!

Lời vừa nói ra miệng, Kỳ Lâm ngừng vài giây, ý thức được bản thân quá kích động trước mặt người ngoài. Hứa Thanh Uyên đột nhiên nhắc tới chuyện này, cũng không biết có mục đích gì.

Kỳ Lâm miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói: "Thôi được rồi, cảnh diễn sắp bắt đầu, chuyện này để sau hẵng nói." Dứt lời liền đứng lên đi ra ngoài.

Tuy rằng Kỳ Lâm nói như vậy, nhưng Hứa Thanh Uyên thấy sắc mặt của hần thật ngưng trọng, biết hần đã nghe lọt những lời cô nói, không khỏi vênh miệng. Chu Tư Vũ à Chu Tư Vũ, nếu Kỳ Lâm biết cô là một người tham mộ hư vinh, lúc nào cũng muốn trèo cao thì sao nhỉ?

Nghĩ đến chuyện này chuẩn bị xảy ra, trong lòng Hứa Thanh Uyên có chút chờ mong, cô rên sất khi còn nóng nói với Kỳ Lâm: "Kỳ ca, sau khi quay xong MV, chúng ta còn có cơ hội hợp tác à, nghe nói anh nhận vai nam chính《 Khuyên Quốc 》 của Lương đạo, em với anh sẽ có nhiều lần phối hợp với nhau nha." Vai diễn của hai người còn có chút tình cảm với nhau, thật sự rất phù hợp với bọn họ!

Kỳ Lâm tâm loạn như ma, đang suy nghĩ chuyện của Tư Vũ, làm sao chú ý Hứa Thanh Uyên đang nói cái gì, chỉ gật gật đầu, về sau hần phản ứng kịp thì cũng đã muộn.

.....

Vu Linh giúp Tư Vũ lấy được cơ hội thử vai 《 Khuyên Quốc 》， lúc này Tư Vũ đã ký hợp đồng với Hoàn Nghệ, cho nên cô có thăm dò Hoàn Nghệ một chút. Lục Tinh Châu đã từng nói Tư Vũ có quyền tự chọn vai diễn, Hoàn Nghệ không hề can thiệp tới quyết định của cô, chỉ chỉ định một trợ lý đi theo liền không nói gì thêm.

Trợ lý mới là một cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh, tên là Thẩm Duyệt, hình như vừa mới tốt nghiệp, tính thần vô cùng phấn chấn, giúp Tư Vũ chạy đông chạy tây, thờ cũng không ngại, không biết có phải Hoàn Nghệ từng dặn dò qua hay không, Thẩm Duyệt coi Tư Vũ như một con búp bê sứ, bước lên cầu thang cũng phải nâng đỡ.

Sự cẩn thận quá độ này khiến Tư Vũ không chịu nổi, cô khéo léo kiến nghị: "Thẩm Duyệt, chị không có dễ vỡ như vậy."

Thẩm Duyệt chớp chớp mắt, lời lẽ chính đáng trả lời: "Không được, chị Tư Vũ, thân thể chị không tốt, em làm trợ lý đương nhiên phải đề ý đến chị! Chị mau mặc thêm áo khoác, bên ngoài lạnh lắm, cẩn thận bị cảm."

Tư Vũ nói vài lần đều không nghe, đành phải theo ý cô ấy. Nhưng mà Tư Vũ không biết, lúc cô không để ý Thẩm Duyệt vẫn trộm nhìn cô, trong lòng bay bổng.

A a a nhìn gần càng đẹp, làn da hoàn toàn không có tí vết! Người thật còn đẹp hơn cả ảnh chụp, không hổ là thiên sứ của nhóm "Cá kho" bọn cô, thật là xinh đẹp! Thẩm Duyệt nhân lúc mọi người không chú ý chụp lại một bức ảnh bóng dáng của Tư Vũ, đăng vào fan club.

Thẩm Duyệt lúc đầu cũng chỉ thích khuôn mặt Tư Vũ, nhưng từ lúc làm trợ lý của cô ấy, Thẩm Duyệt mới phát hiện cô không hề có sức chống cự với vẻ đẹp ốm yếu này, người ấy chỉ nhũn mỳ một chút cũng đủ khiến người khác đau lòng, đặc biệt là lúc nhìn thấy Tư Vũ ho ra máu, Thẩm Duyệt cảm thấy trách nhiệm của bản thân rất to lớn.

Cô sẽ đại biểu cho toàn thể "Cá kho", nhất định nuôi Tư Vũ trắng trẻo mập mạp! Thẩm Duyệt nắm tay thề.

Tư Vũ còn không biết trợ lý của mình suy nghĩ cái gì, lần này cô cùng Thẩm Duyệt bay sang thành phố C, thử vai của 《 Khuyên Quốc 》 được tổ chức ở đó, đoàn phim tài đại khí thô bao hết cả khách sạn, đi vào mới thấy có rất nhiều người đã đứng sẵn, đạo diễn Lương Ngân không hổ là kim bài phòng vé, sức hút không giống bình thường.

Tư Vũ thử vai là một nữ phụ bình hoa, xếp hàng cuối cùng, đợi nhân vật chính thử vai xong mới đến nhân vật phụ các cô, thế nên Tư Vũ kêu Thẩm Duyệt tìm chỗ nào an tĩnh ngồi chờ.

Không biết đợi bao lâu, phía trước đột nhiên ồn ào, Tư Vũ giương mắt nhìn lên chỉ thấy nhóm người tự động đứng thành hai hàng, mà ở giữa ngẩng cao đầu đi qua không phải là Hứa Thanh Uyển sao!

Đồng thời, người xung quanh khe khẽ nói nhỏ cũng truyền vào tai Tư Vũ.

"Cái cô Hứa Thanh Uyển này đi cửa sau đúng không? Chưa bao giờ nghe qua, thế mà cô ta đoạt được vai nữ 2?"

"Đúng rồi, tôi cùng một tổ với cô ấy, nhà đầu tư chẳng thèm nhìn liếc chỉ định Hứa Thanh Uyển, không có gì mờ ám mới là lạ!"

"Người có kinh nghiệm hơn cô ta không phải là ít, đáng tiếc lần này đành phải từ bỏ, ai kêu người ta có người chống lưng?"

Các nữ diễn viên có thực lực bị Hứa Thanh Uyển một người mới đoạt vai lập tức có chút bất bình, đương nhiên các cô sẽ không lên tiếng, nhưng suy đoán cũng rất nhiều, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Uyển có điểm không tốt.

Hứa Thanh Uyển tất nhiên cũng biết địch ý của người khác. Nhưng cô tự an ủi bản thân, đời trước nữ 2 《Khuyết Quốc》 bị Chu Tư Vũ cướp được, kỹ thuật diễn của cô ta cực kì kém, sau khi phim chiếu có rất nhiều người khiển trách, tất cả họ đều nói cô ta hủy hoại bộ điện ảnh này, nhưng hiện tại vai diễn này là của cô - Hứa Thanh Uyển! Cô không giống Chu Tư Vũ, kỹ thuật của cô tốt, hướng chi còn phối hợp diễn với Kỷ Lâm, nhất định sẽ làm người xem vừa lòng!

Nghĩ như vậy, Hứa Thanh Uyển cũng không để ý, bỗng cô nhìn thấy Tư Vũ ngồi ở một góc, cả người cứng đờ.

Từ từ, cô cướp lấy vai nữ 2, Tư Vũ làm sao có thể xuất hiện ở buổi thử vai này!

Trong lòng Hứa Thanh Uyển cực kì hoảng loạn, chẳng lẽ là Tư Vũ tới đoạt vai với cô? Không được, cô tuyệt đối không cho phép, cô phải trả giá rất nhiều ở chỗ những nhà đầu tư đó!

Tư Vũ tò mò nhìn biểu tình Hứa Thanh Uyển từ trấn định chuyển sang hoảng loạn, trong lòng cảm thán cốt truyện như một con ngựa hoang mất cương một đi không trở lại. Hứa Thanh Uyển cướp được vai diễn của nữ xúng, nhưng mà nữ 2 có rất nhiều cảnh hở hang, không phải Hứa Thanh Uyển đi theo hướng ngây thơ trong sáng à, tại sao lại nhận vai diễn này?

Thân là tác giả, Tư Vũ nhìn nữ chính của mình, đột nhiên có cảm giác không quen người này.

Nghĩ đến xuất thân, Hứa Thanh Uyển đã nhẹ nhàng bước tới, cô dừng lại trước mặt Tư Vũ, hít một hơi thật sâu, cười đến xinh đẹp: "Lại gặp mặt, thật có duyên."

"....." Tư Vũ nhất thời không biết nói gì, cô đúng là có thiện cảm với Hứa Thanh Uyển, nhưng nhìn qua cô ta hiện giờ không hề có ý tốt, Tư Vũ nghĩ nát óc cũng không biết đắc tội cô lúc nào.

Theo lý thuyết, hai người lúc này còn chưa có quen mà?

Thấy Tư Vũ không nói lời nào, Hứa Thanh Uyển cũng không ngại, ngồi xuống bên cạnh cô, quay đầu nói: "Cô thử vai nữ chính hay nữ 2?"

Nghe vậy, Tư Vũ nhú mày, câu hỏi của Hứa Thanh Uyển sao kỳ quái như vậy... Hơn nữa Hứa Thanh Uyển còn không hề khống chế âm lượng, vừa dứt lời trong đại sảnh đã có vài người nhìn sang.

"Đều không phải." Tư Vũ thấp giọng trả lời: "Chỉ là nhân vật phụ, thử một lần mà thôi, không được chọn cũng đành chịu."

Trong lòng Hứa Thanh Uyển thật vui vẻ, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc: "Cô tự đi tới à? Công ty không sắp xếp cho cô sao?"

Tư Vũ che môi ho khan vài tiếng, mới nói: "Không hề, người nhỏ bé như tôi công ty cũng không can thiệp, phải tự mình đi tìm cơ hội."

Hứa Thanh Uyển vén tóc, cười: "Tôi nói cho cô biết chỗ thử vai lớn như thế này đều là công ty ra mặt sắp xếp, hay như bản thân tôi, Hoàn Nghệ tham dự đầu tư nên mới có cơ hội thử vai đây."

Cô ngừng một chút, lại nói: "Nhưng mà cô cũng không cần lo lắng, vai chính cạnh tranh tuy rằng kịch liệt, cô chỉ tham gia vai phụ thì cơ hội vẫn rất nhiều nha."

Tư Vũ càng nghe càng kỳ quái..... Hứa Thanh Uyển hình như đang cố ý khoe mẽ?

Cô ấy không phải là một đóa hoa sen trắng điểm đậm đáng yêu sao? Tư Vũ lần đầu hoài nghi nữ chính dưới ngòi bút của mình.

"Hoàn Nghệ đúng thật là lợi hại." Tư Vũ theo ý Hứa Thanh Uyển khen một câu, ở trong lòng lại yên lặng bổ sung: nếu nó không phải họ Lục thì càng tốt.....

Hứa Thanh Uyển tất nhiên không biết Tư Vũ đã bị chính tổng giám đốc Hoàn Nghệ ký hợp đồng, còn khuyên răn: "Chúng ta nếu đã vào giới showbiz này thì phải tìm công ty lớn làm chỗ dựa, người khác sẽ không dám bắt nạt cô."

Tư Vũ đáp lời, nghĩ thầm Hứa Thanh Uyển lại nhai nhiều như thế làm gì, có gì đó không đúng nha? May mắn có người gọi số của Tư Vũ, cô vội vàng chào tạm biệt Hứa Thanh Uyển, đi cách cô ta rất xa.

Tư Vũ vừa rời đi, Hứa Thanh Uyển nãy còn cười nói dịu dàng lập tức trầm mặt xuống. Cô còn cho rằng mình lấy được vai nữ 2 thì tất cả sẽ thay đổi, ai ngờ tuy rằng có chút lệch khỏi quỹ đạo, Tư Vũ vẫn xuất hiện ở lần thử vai này, chẳng lẽ Tư Vũ nhất định sẽ lộ mặt ở bộ điện ảnh này?

Nghĩ đến khả năng ấy, Hứa Thanh Uyển tự dung sinh ra khủng hoảng, lúc đầu còn tưởng rằng mọi chuyện đều theo sự khống chế của cô, nhưng Tư Vũ xuất hiện liền đánh vỡ hết kế hoạch.

Tuyệt đối không thể để Chu Tư Vũ có được vai diễn!

Hứa Thanh Uyển cắn chặt răng, mở di động gửi tin nhắn cho một nhà tài trợ của《 Khuyên Quốc 》, nói có một nữ diễn viên có mâu thuẫn với cô, xin được hỗ trợ khiến người nọ trượt vai để bọn họ không có cơ hội hợp tác. Nhà tài trợ này bỏ rất nhiều vốn nên có quyền lên tiếng nhất định trong đoàn phim, buổi thử vai hôm nay hẳn có thể cho Hứa Thanh Uyển làm nữ 2, đào thải Tư Vũ nhân vật nhỏ bé này có gì là khó?

Sau khi tin nhắn được gửi đi, Hứa Thanh Uyển mới thoảng bình tĩnh.

Bên kia, Tư Vũ bước vào phòng thử vai, nhìn lướt qua giám khảo, kinh ngạc phát hiện ngoại trừ đạo diễn Lương Ngân với một nhà tài trợ, Kỷ Lâm cũng ngồi ở đó!

Vai nam chính của Kỷ Lâm sớm đã được công khai, nhưng Tư Vũ không nghĩ tới, Kỷ Lâm thế nhưng sẽ làm ban giám khảo!

Tựa hồ nhận thấy ánh mắt của Tư Vũ, Kỷ Lâm quay nửa bên mặt, chớp chớp nhìn cô, khẩu hình ý nói cô lên.

Trước đây Tư Vũ chưa từng diễn xuất, trước lúc bước vào còn có chút khẩn trương, nhưng thấy Kỷ Lâm đáng yêu như vậy, trong lòng cô ảm áp, chậm rãi trấn định.

"Cô chính là Chu Tư Vũ?" Đạo diễn Lương Ngân cẩn thận quan sát kỹ, rất là vừa lòng gật đầu, "Rất tốt, Vu Linh không đề cử sai người, cô tùy tiện biểu diễn một đoạn đi."

Tư Vũ trong lúc chờ đợi đã xem qua kịch bản, nhân vật cô thử vai là vị công chúa mất nước Vân Hòa, cô công chúa này trời sinh ốm yếu bệnh tật, ít nói, trái ngược với nữ 2 Vân Mộng, cũng chính là em gái của cô, thật sự là một viên minh châu một viên đá cứng, tần suất xuất hiện không nhiều. Lúc quốc gia bại trận, quân địch ồ ạt vào Hoàng Thành, người trong hoàng thất vội vàng chạy trốn qua mật đạo, Vân Hòa Vân Mộng hai chị em bởi vì gặp được ngoài ý muốn mà làm trễ thời gian, mất thấy cửa đá mật đạo sắp khép lại, không đủ chỗ cho hai người đi vào, Vân Mộng liền đẩy Vân Hòa ra, bản thân chạy vào mật đạo, vứt bỏ chị ruột ở bên ngoài, để lại cô cùng đám phản quân.

Trong đám người hoàng thất ngoại trừ Vân Hòa, tất cả đều chạy không sót một ai, phản quân đành phải bắt Vân Hòa tra tấn cho hả giận, bắt cô phải nói ra vị trí của mật đạo. Vân Hòa chịu cảnh bị em gái bỏ rơi nhưng vẫn kiên cường không nói một chữ, bởi vì thân thể quá yếu đuối không chịu đựng được thời gian dài tra tấn, không bao lâu bị tra tấn đến chết. Nhưng đến lúc chết đều giữ lại sự tôn nghiêm của một vị công chúa dù nước mất nhà tan, không hề cúi đầu trước đám phản quân.

Lại nói tới Vân Mộng, cô được tự do, không quá mấy năm lại trở về báo thù, nhân danh "Vị chị gái báo thù" mà cải trang vào cung, một đường lên làm sủng phi, một hồi yêu say đắm tân đế, nhưng cũng vô dụng, người tân đế yêu vẫn chỉ là thanh mai của hắn, Vân Mộng chỉ là nhân vật pháo hôi. Từ đầu tới cuối, Vân Hòa chỉ là một nhân vật nhỏ, chỉ có tác dụng tạo ra bối cảnh cho Vân Mộng "trả thù" rồi quang vinh lẫm liệt bước xuống sân khấu.

Xem xong kịch bản, Tư Vũ cân nhắc: Diễn cảnh bệnh tật ốm yếu? Cô giỏi nhất chuyện này!

Vì thế cô chọn đoạn Vân Hòa bị phản quân tra tấn, chuẩn bị đón nhận cái chết, tượng tượng cảnh Lục Ngưu gia đứng trước mặt cô, hai chân lập tức mềm nhũn, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã trên sàn nhà, khuôn mặt tái nhợt bắt đầu ho ra máu, ho đến đầu óc choáng váng mới ngừng, hơi thở mong manh nhìn thoảng qua vị trí của ban giám khảo.

Trong ánh mắt chứa đầy sự thống khổ khi bị tra tấn làm nhục, nhưng rất nhanh ánh mắt ấy lại bình tĩnh lạ thường, thân nhiên đối mặt với cái chết, rồi đôi mắt khẽ nhắm lại, khóe môi giương lên một nụ cười tựa như là khinh miệt đám phản quân.

Cái chết của cô không phải sự sỉ nhục mà là vinh quang, dùng thân thể gầy yếu chịu đựng sự tra tấn của phản quân, đến chết cũng giữ vững sự kiêu ngạo tự tôn của một vị công chúa, cô chết có ý nghĩa, chết cũng không tiếc.

Tư Vũ chậm rãi thả lỏng thân thể, sức lực biến mất, giống như một con bướm bị chặt đứt cánh, nặng nề ngã xuống mặt đất, không hề phát ra tiếng động.

Toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ, Kỷ Lâm đầu tiên lấy ý thức, hắn cực kì cực kì muốn đỡ chị gái dậy, ngã như vậy nhìn thôi cũng đau! Nhưng mà có rất nhiều người nhìn, hắn không thể biểu hiện ra hắn đối với cô đặc biệt, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn Tiểu Ngải kêu cô mau đi đỡ người ta.

Người hoàn hồn tiếp theo là đạo diễn Lương Ngân, hắn là người trong nghề, tất nhiên nhìn ra kỹ thuật diễn ngây ngô của Tư Vũ, chắc chắn chưa có ai chỉ dạy, nhưng Tư Vũ lại diễn rất "Thật", một chữ này nói thì dễ làm thì khó, đa số đều dựa vào thiên phú, Lương Ngân có sự tự tin, người này nhất định là một khối ngọc chưa được mài giũa!

"Tốt, tốt!" Lương Ngân khó nén kích động, kể cả bộ dáng mảnh khảnh ốm yếu của Tư Vũ hay kỹ thuật diễn khó phân thật giả của cô đều khiến Lương Ngân rất chi là vừa lòng, lập tức đồng ý: "Nhân vật Vân Hòa này, cô đảm nhiệm đi....."

"Lương đạo, ngài có muốn suy xét một chút hay không?" Lúc này, nhà tài trợ vẫn chưa từng hé răng bỗng nhiên mở lời, hẳn là một người lịch sự, mát lạnh nhìn Tư Vũ: "Phía sau còn rất nhiều người thử vai, làm gì vội vã quyết định như vậy? Ít nhất cũng phải xem qua một vài người mới đúng chứ nhỉ?"

Lương Ngàn nhăn lại mày. Hẳn làm sao không hiểu ý tứ của nhà tài trợ, đây là muốn khéo léo đào thải Tư Vũ!

Vị này là nhà tài trợ lớn nhất của đoàn phim, Lương Ngàn không dám đắc tội, nếu là nhân vật quan trọng hẳn có thể tranh cãi, nhưng mà vai diễn của Tư Vũ chỉ là một nhân vật nhỏ bé thời lượng không quá 3 phút, nói thật ai diễn cũng được, nếu vì nhân vật này mà mâu thuẫn với nhà tài trợ cũng không tốt lắm.

Dù nghĩ như vậy nhưng Lương Ngàn vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, hẳn rất khó gặp được diễn viên phù hợp như vậy, không khác gì đi đào kho báu cả, tuy rằng chỉ là một vai diễn nhỏ nhưng nhường cho người khác hẳn cũng rất tiếc a!

Nhưng biết phải làm sao, trời đất bao la, có tiền lớn nhất, Lương Ngàn đành phải nhìn đau nhìn Tư Vũ không biết chuyện gì xảy ra nói: "Cô đi về trước chờ thông báo đi."

Tư Vũ không ngốc, biết hơn phân nửa là không được duyệt, dù sao kỹ thuật diễn mờ nhạt của cô không được chọn cũng là bình thường, cô không cảm thấy không công bằng chút nào, lễ phép chào tạm biệt.

"Đợi đã, tôi cảm thấy cô hoàn toàn có thể nhận vai này." Kỳ Lâm bỏ qua ánh mắt của Tiểu Ngải, thỉnh linh mở miệng. Hắn vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người trong phòng họp đều nhìn về phía hắn, nhưng Kỳ Lâm coi như không thấy, chỉ chuyên chú nhìn Tư Vũ: "Hôm nay thử vai nhiều như thế, nếu mỗi nhân vật đều phải xem kỹ thuật của tất cả diễn viên thì quá lãng phí thời gian hay sao, tôi cảm thấy nhân vật phụ như Vân Hòa chỉ cần thấy thích hợp thì duyệt luôn là được rồi."

Tiếp theo, Kỳ Lâm quay đầu nhìn về phía nhà tài trợ, đôi mắt trầm xuống, trong tiếng nói có chút lạnh ý: "Lương đạo vừa rồi đã khẳng định kỹ thuật diễn của vị tiểu thư này, tôi cũng cho rằng cô ấy biểu hiện rất xuất sắc, hoàn toàn có tư cách nhận vai. Không biết Vương Đồng ngài có ý kiến gì, không ngài nói ra để Chu tiểu thư trở về sửa lại?"

Không có ai nghĩ tới Kỳ Lâm đột nhiên làm khó dễ, vì nhân vật Vân Hòa mà mâu thuẫn với nhà tài trợ, Vương Đồng ngay người vài giây, mặt trưởng đến đỏ bừng, lại không dám lên tiếng.

Người khác không biết nhưng hắn biết, Kỳ Lâm không phải là siêu sao bình thường mà là con trai độc nhất của Kỳ gia! Kỳ gia là con rấn độc ở Giang Thành, đều là người trong giới, không cần phải vì việc nhỏ này mà gây hấn với Kỳ tiểu thiếu gia, vì thế Vương Đồng đành lui một bước: "Nếu hai người đều cảm thấy thích hợp, tôi lại không hiểu vấn đề này... thôi thì hai người quyết định đi."

Vương Đồng cũng ở trong lòng oán trách, đều do Hứa Thanh Uyển kêu hắn đào thải cô gái Chu Tư Vũ này, nếu không hẳn làm sao có thể mất mặt như thế!

Tư Vũ không nghĩ tới Kỳ Lâm sẽ ra mặt, em trai ngốc nghếch.....

Vai diễn Vân Hòa cũng được chọn ra, Tư Vũ bước ra khỏi phòng, phát hiện Hứa Thanh Uyển vậy mà còn chưa đi, dựa vào vách tường chờ, thấy cô bước ra, Hứa Thanh Uyển lập tức sán lại, vô cùng quan tâm hỏi: "Thế nào, thuận lợi chứ?"

Không biết vì sao, Tư Vũ cảm thấy có chút vi diệu với Hứa Thanh Uyển, cô trầm ngâm một lát mới trả lời: "Thuận lợi, về sau chúng ta sẽ cùng một tổ."

Khỏe môi Hứa Thanh Uyển đang vênh lên bỗng chốc cứng đờ. Nhưng mà rất nhanh cô bình tĩnh lại: "Chúc mừng, chúc mừng ha, tôi đã nói cô không có vấn đề mà....."

Khách sáo vài câu, Hứa Thanh Uyển liền lấy cớ có việc vội vàng rời đi, sau khi rời khỏi tầm mắt của Tư Vũ, cô lập tức móc di động ra gửi tin nhắn cho Vương Đồng, dù đã gửi mấy tin nhưng bên kia không hề hồi âm, giống như không để ý tới cô, tức giận đến nỗi Hứa Thanh Uyển suýt nữa đập vỡ di động.

Chu Tư Vũ Chu Tư Vũ..... Tại sao cô không chịu ngoan ngoãn biến mất khỏi tầm mắt của tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chì Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Cô xem lại cô đi, tại sao cứ phải so đo với Chu Tư Vũ làm gì? Cô có biết lúc nãy thử vai tôi nói muốn đổi cô ta, Kỳ Lâm lập tức phản đối không?" Trong nhà ăn ở khách sạn, Vương Đồng không hề kiên nhẫn giải thích cho Hứa Thanh Uyển, "Kỳ Lâm là tiểu thiếu gia Kỳ gia, cậu ta đã mở miệng chẳng nề tôi dám không cho mặt mũi? Cậu ấy bảo vệ Chu Tư Vũ như vậy, không chừng hai người có giao tình gì rồi, chẳng may vì việc nhỏ này Kỳ Lâm nói với cha mẹ cậu ta thì làm sao bây giờ?"

Hứa Thanh Uyên này giờ liên tục nhấn tin hỏi han, Vương Đồng bắt đầu đi đánh gọi cô ra để giải thích. Hẳn khách khí với Hứa Thanh Uyên như vậy chẳng qua vì cô giúp hẳn rất nhiều thứ.

Vương Đồng cảm thấy kỳ lạ, cô gái này nhìn qua cũng không có gì lợi hại nhưng ánh mắt lại rất độc đáo, bởi vì nghe kiến nghị của Hứa Thanh Uyên, Vương Đồng vài lần đầu tư lớn đều từ chỗ hiểm tìm được đường sống, lời lẽ không phải là con số nhỏ, địa vị nước lên thì thuyền lên, Hứa Thanh Uyên cũng bởi vậy được không ít cổ phần, xem như một cổ đông nhỏ.

Nhưng Vương Đồng không hiểu, nếu Hứa Thanh Uyên giỏi giang như vậy thì việc gì phải dấn đầu vào giới giải trí, yên ổn chờ chia hoa hồng không tốt sao? Hứa Thanh Uyên mở miệng xin hẳn lót đường, tác dụng của cô gái này vẫn còn, Vương Đồng cũng không định từ chối, giúp Hứa Thanh Uyên lấy được vai diễn thì không sao, nhưng đắc tội Kỷ gia thì không được!

"Kỷ Lâm anh ấy....." Hai tay Hứa Thanh Uyên đặt trên đầu gối không tự giác mà nắm chặt góc váy, cô cúi đầu, che khuất sự u oán trong mắt, miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn Vương Đồng nói, "Tôi biết ngài đang lo lắng điều gì, ngài yên tâm, Kỷ gia nhất định sẽ không giúp Chu Tư Vũ."

Sau khi biết lý do Vương Đồng không loại trừ được Tư Vũ, Hứa Thanh Uyên càng thêm trấn định. Đồi trước Hứa Thanh Uyên từng là con dâu Kỷ gia, không một ai biết Kỷ phu nhân Đoàn Như Lan ghét Tư Vũ đến mức nào hơn cô, người hy vọng Chu Tư Vũ có thể biến mất ngay lập tức, có lẽ chính là mẹ đẻ của ta.....

Xin lỗi, Kỷ Lâm, cô cũng không muốn làm như vậy, dù gì Kỷ Lâm nếu còn tiếp tục tiếp cận với Tư Vũ, nhất định hai mẹ con sẽ bất hòa, cô chỉ là ngăn trở tình huống này xuất hiện thôi, tất cả đều là tốt cho anh!

Kỷ Lâm sớm hay muộn sẽ hiểu được sự khổ tâm của cô!

.....

Sau khi buổi thử vai《 Khuyên Quốc 》kết thúc, danh sách trúng cử được công bố ngay trong ngày, Tư Vũ không chút nào ngạc nhiên khi thấy tên của mình. Vai cô đóng là vị công chúa mất nước Vân Hòa, thời lượng rất ít mấy ngày là chụp xong, thế nên Tư Vũ gọi điện cho Vu Linh báo tin vui rồi ở lại khách sạn do đoàn phim bố trí, chờ điện ảnh bắt đầu quay.

Trợ lý mới Thẩm Duyệt của cô là một vị không chịu ngồi yên bao giờ, rảnh rỗi một chút liền kéo Tư Vũ chụp ảnh, chưa được mấy ngày album trong di động đã quá tải. Tư Vũ thấy cô ấy nhiệt tình như vậy, quyết định đưa tài khoản Weibo "Chu Tư Vũ Ngư Ngư" cho cô ấy quản lý, Thẩm Duyệt mừng như bắt được vàng, mỗi ngày đều đăng một bức ảnh – không một ngày nào thiếu.

"..... Có cần làm vậy không? Đăng thường xuyên như thế không sợ mọi người nhàm chán à?" Tư Vũ không rõ vì cái gì mà Thẩm Duyệt thích ảnh selfie đến trình độ này, dưới con mắt của cô thì tranh cô vẽ đáng yêu hơn chúng nhiều, chưa kể cô lại như một con ma ôm nừa, đẹp chỗ nào chứ?

Thẩm Duyệt nghịch camera, nói: "Chị Tư Vũ, các fan đều muốn nhìn thấy chị thường xuyên mà, đám "Cá kho" chúng ta đều dựa vào những bức ảnh này để sống đó." Đặc biệt là fan cuồng có id "Đầu cá kho", một ngày thổ lộ ở Weibo Tư Vũ không biết bao nhiêu lần. Bởi vì hiện giờ Thẩm Duyệt quản lý Weibo của Chu Tư Vũ, cho nên cô mỗi ngày đều nhận được tin nhắn hỏi thăm, chúc ngủ ngon của "Đầu cá kho".

Tư Vũ: "Cá kho tàu..... Gì cơ?"

Thẩm Duyệt biết mình lỡ miệng liền cười ha ha lảng qua chuyện khác: "Không có gì." Cô nhìn Tư Vũ vẽ vẽ, tò mò hỏi: "Chị Tư Vũ, hóa ra chị còn biết vẽ tranh à?"

Tư Vũ gật đầu: "Ừ, vẽ chơi ấy mà."

Dự tính sẽ xa nhà một thời gian, Tư Vũ nói riêng với Thẩm Duyệt mang theo dụng cụ vẽ tranh của cô tới, để những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm như thế này sẽ ở lại khách sạn vẽ truyện tranh tiếp.

Bộ truyện《 Công lược thời thượng 》đã ra rất nhiều chương, Tư Vũ bây giờ là họa sĩ chủ chốt của "Tranh và Chữ", đây cũng chính là thời điểm truyện tranh của cô cực kỳ hot. Độc giả phát hiện ra đọc truyện trên internet dễ dàng hơn việc chờ tạp chí mỗi tuần nhiều- là người đi tiên phong đầu tiên, Tư Vũ nổi tiếng rất nhanh, Weibo @ Lại sống 500 năm Cẩm Lí cực khổ cũng có hơn hai mươi vạn fans.

Mấy ngày hôm trước biên tập Mộc Yên còn nói cho Tư Vũ: đã có nhà xuất bản nhìn trúng tác phẩm của cô, hiện tại đang trao đổi về vấn đề hợp tác, nếu thuận lợi thì cuối năm bản in lẻ đầu tiên có thể đưa ra thị trường.

Nghe thấy tin tức này, Tư Vũ vẫn rất vui sướng, cô tuy rằng tự tin với thực lực của mình nhưng có thể khiến càng nhiều người biết đến bộ truyện tranh này, tất nhiên là một chuyện tốt. Dưới sự hưng phấn, cô vội vàng tranh thủ trước khi mở máy ở lại khách sạn sửa chữa lại bộ truyện lấy Bội Bội là nguyên mẫu – vẽ về những đứa trẻ mắc bệnh tự kỉ, làm xong liền lưu lại gửi cho biên tập Mộc Yên.

Bộ truyện ngắn này tên là《 Cha mèo 》- kể về một bé trai có cuộc sống thật hạnh phúc, nhưng bỗng một ngày gia đình xảy ra biến cố, cha của bé gặp tai nạn giao thông trở thành người thực vật. Bé trai lập tức thay đổi tính cách, mắc căn bệnh tự kỉ, suốt ngày ru rú ở trong phòng, không chịu tiếp xúc với ai, cũng không bước ra ngoài.

Về sau người thân của bé nhận được một con mèo mướp, đưa nó đến gần bé trai hy vọng có thể khiến bé vui vẻ trở lại. Con mèo này thông minh cực kỳ: có thể nghe hiểu tiếng người, cái gì cũng biết. Có mèo mướp làm bạn, bệnh của bé trai ngày càng tốt lên, cũng chính vào lúc này, mèo mướp mới nói cho

bé rằng nó thật ra là cha của bé. Tai nạn giao thông năm đó, linh hồn của người cha bám vào một con mèo mướp, trải qua bao nhiêu khó khăn mới được gặp lại con trai, làm bạn của bé đến khi bé khỏi bệnh. Thì ra người mà bé trai tưởng đã vứt bỏ mình vẫn luôn một mực ở bên cạnh bé mọi lúc mọi nơi.

Câu chuyện này Bội Bội rất thích, tưởng như bé cảm nhận được sự giống nhau giữa mình và bé trai trong câu chuyện, Tur Vũ thấy bé yêu thích như vậy, quyết định tặng cho bé bản thảo mang về nhà. Dù như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Tur Vũ vẽ một bộ truyện có nội dung không hề "máu chó", thế nên sau khi đưa bản thảo cho Mộc Yên, cô có chút thấp thòm không yên.

Tuy truyện tranh không dài nhưng Tur Vũ đọc hơn một tiếng Mộc Yên mới trả lời, cô vừa onl đã thả một icon khóc lớn.

Tur Vũ vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Mộc Yên nói: "Cảm Lì, em làm hại chị này giờ khóc không biết trời đất gì, suýt nữa thì bị cấp dưới nhìn thấy, may là chị chạy kịp vào trong nhà vệ sinh không thì một đời anh danh của chị liền chấm dứt rồi, đôi mắt của chị bây giờ còn sưng đỏ!"

Tur Vũ: "Vậy chị cảm thấy..... truyện này có thể đăng không?"

Mộc Yên chém đinh chặt sắt: "Không thành vấn đề, nhất định phải đăng!"

Nghĩ ngợi, Mộc Yên thở dài: "Nói thật chị cảm thấy câu chuyện này nếu có thể chiếu thành phim sẽ càng hợp lý hơn, mà không biết có ngôi sao nhí nào chịu diễn....."

Tur Vũ cảm thấy Mộc Yên nghĩ quá sâu xa, cô nói: "Em cũng không nghĩ được nhiều như thế, chẳng qua là gặp được con gái của một người bạn mắc bệnh tự kỉ, nhìn bé ấy em cảm thấy rất đáng tiếc thế nên mới vẽ ra câu chuyện này."

Tâm tư của Mộc Yên lung lay, lập tức nghĩ đến: "Đúng rồi, nếu chủ đề chính là bệnh tự kỉ, chị nghĩ có thể hợp tác với một số trung tâm nuôi dưỡng nhi đồng như là mở một quỹ gì đó, sau đó lấy truyện tranh của em tuyên truyền, một công đôi việc a!"

Đề nghị của Mộc Yên vừa lúc đánh trúng ý tưởng của Tur Vũ, có bước đầu Mộc Yên lập tức tràn đầy động lực, vội vàng nhắc Tur Vũ đừng quên cập nhật chương mới, liền chạy đi làm việc khác.

Chờ bàn xong vấn đề này trời cũng đã tối, Thẩm Duyệt bị Tur Vũ kêu về phòng nghỉ ngơi, lúc này cô còn chưa ăn cơm, định ra ngoài ăn chút gì nhưng vừa mới ra khỏi phòng liền thấy cuối hàng lang cửa phòng khách mở ra, hai tay Kỳ Lâm đút túi, tai nghe cắm ở tai, nhỏ giọng hát, hai người lập tức mặt đối mặt.

Kỳ Lâm: "....." Hình tượng của hần!

Kỳ tiểu thiếu gia luống cuống tay chân kéo tai nghe xuống nhét vào trong túi, quỳ cù như học sinh tiểu học nhìn thấy chủ nhiệm lớp, đứng đối diện Tur Vũ, nhìn trộm cô một cái, nói: "Chị Tur Vũ..... em có thể gọi như vậy không?"

Hần không dám trực tiếp gọi chị hai, chỉ có thể lui mà tiến. Kỳ tiểu thiếu gia nghĩ trong lòng: lần thử vai trước mình giải vây cho Tur Vũ, chắc hẳn là trong lòng chị ấy có ấn tượng tốt với hần nhỉ?

Tur Vũ buồn cười mà nhìn hần: "Chị đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là em vào nghề trước chị, truyền ra ngoài sẽ không tốt."

"Em chỉ gọi lúc có hai người!" Kỳ Lâm chỉ kém không giơ tay lên trời thề, sau khi được cho phép ý cười liền không thể giấu trên khuôn mặt, nhẹ nhàng hỏi: "Chị Tur Vũ định đi ăn cơm à?"

Tur Vũ gật đầu: "Nãy giờ không chú ý thời gian, định xuống nhà ăn xem một chút."

Kỳ Lâm nghiêm trang nói: "Giờ này chắc nhà ăn đóng cửa rồi, em biết có một quán gần đây kín mít cực kì, không gian cũng thanh tịnh, chi bằng chúng ta ra đó ăn?"

Rõ ràng là nói hươu nói vượn, đoàn phim vì chiếu cổ điển viên đã bao hết cả một tầng khách sạn, còn kêu nhà ăn chuẩn bị thức ăn 24/24. Do hai ngày nay Tur Vũ chỉ ở trong phòng chạy bản thảo, một ngày ba bữa đều do Thẩm Duyệt lấy giúp nên tất nhiên không biết chuyện này.

Tur Vũ không hề đa nghi, cô nghĩ bản thân chưa bao giờ nói chuyện bình thường với người em trai này vì thế đồng ý cực kì sáng khoái.

"Chị đợi chút, em đi đổi quần áo, nhanh thôi!" Kỳ Lâm lập tức mặt mày hớn hở giống như đứa con nít được cho kẹo, nhảy nhót chạy về phòng, dù gì hần cũng là ngôi sao nổi tiếng, ra cửa tất nhiên phải cải trang một chút.

Nhưng mà hai người cũng không hề chú ý trong lúc bọn họ nói chuyện có một gian phòng đang hé cửa, Hứa Thanh Uyển đứng ở sau cửa lặng lẽ ghi âm điện thoại, camera hướng về phía hai người vô thanh vô tức chụp vài tấm.

Sau khi chụp xong, Hứa Thanh Uyển nhanh chóng lui về phòng, cô nhìn qua một vài bức ảnh, bởi vì góc độ rất chuẩn nên có vài tấm bị chụp vô cùng ái muội, nhất là tấm Kỳ Lâm trở về phòng thay quần áo xong liền mở cửa nhìn Tur Vũ cười, xem qua có chút mờ ám.

Khuôn mặt Hứa Thanh Uyển trầm xuống, Kỳ Lâm chưa bao giờ cười thật lòng với cô như vậy..... Chu Tur Vũ cô ta dựa vào cái gì!

Cảm giác không cam lòng lại bùng cháy lên, Hứa Thanh Uyên cẩn thận chọn mấy bức ảnh có thể đổi trắng thay đen, tìm được dãy số của Đoạn Như Lan do Vương Đồng đưa liền gửi hết cho bà ta.

Làm xong này hết thấy, Hứa Thanh Uyên dựa vào cửa phòng thở dài một hơi, môi gọi lên một tia châm biếm, tin chắc Kỷ phu nhân sẽ thích món quà này của cô!

Hai người nào đó hoàn toàn không biết gì, Kỷ Lâm một lần nữa thành công cải trang đến mẹ ruột hẳn cũng không nhận ra. Đưa Tư Vũ ra ngoài khách sạn, rẽ trái rẽ phải đi vào một con hẻm nhỏ, đi chừng mười phút hai người cũng tới nơi.

Đúng như lời Kỷ Lâm nói quán ăn này có vị trí rất kín, là một hộ gia đình mở, chủ quán hiển nhiên có quen biết Kỷ Lâm, nhìn thấy hẳn liền hỏi: "Vẫn như cũ ba căn tôm hùm đất mười ba vị?"

Không cần chủ quán tiếp đón, Kỷ Lâm liền kéo chị gái mình bước vào trong ngồi, nghe vậy vội dặn dò: "Làm phiền đi nấu thêm một nồi cháo gà, thanh đạm một chút."

Chủ quán cười đồng ý.

Thấy ánh mắt tò mò của Tư Vũ, Kỷ Lâm ngượng ngùng gãi gãi tóc, nhỏ giọng nói: "Ồ đây gà nhà tự nuôi cực kì bổ dưỡng, hương vị cũng tốt, em biết thân thể của chị không tốt, không thể ăn đồ cay nhiều dầu mỡ, em sẽ không gọi vậy."

Tư Vũ cười rộ lên: "Cảm ơn em, còn có lần thử vai hôm nọ cảm ơn em đã nói chuyện giúp chị."

Nghe được lời khích lệ của chị gái, lỗ tai Kỷ Lâm đỏ lên, may mắn ánh đèn không quá sáng nên Tư Vũ không hề phát hiện, hẳn vội vàng nói sang chuyện khác: "Trợ lý của em không hề biết em thường xuyên trốn ra ngoài ăn tôm hùm đất, Tiểu Ngải quản rất nghiêm, nếu như chị ấy biết một tháng tới em nhất định chỉ có cháo trắng làm bạn!"

Kỷ Lâm nói xong mặt như ăn mướp đắng, hiển nhiên trước kia đã từng "trải nghiệm" qua, Tư Vũ nhìn chăm chăm đôi má phúng phính của hắn, che miệng cười ra tiếng.

Đúng rồi, cô quên mất trong bộ truyện kia Kỷ Lâm là một người yêu thích các loại mỹ thực, ăn vật phổ phùng đều thử qua, nhiều lần còn mang theo Hứa Thanh Uyên trốn ra ngoài ăn.

Nghĩ đến Hứa Thanh Uyên, nụ cười trên mặt Tư Vũ phai nhạt dần, cô cũng không phải ngu ngốc, Hứa Thanh Uyên khác thường cô làm sao nhìn không ra, cô ta... khác xa với những gì cô thiết kế.....

Tư Vũ nhìn Kỷ Lâm, thử hỏi: "Em từng hợp tác với một cô gái tên Hứa Thanh Uyên nhỉ?"

Cái tên này không biết chọc trúng dây thần kinh nào của Kỷ Lâm, hắn ngẩng đầu, biểu tình khản trương có thêm một chút bất an: "Chị Tư Vũ..... Chị nghe được điều gì không hay à?" Chẳng lẽ lời không hay của Hứa Thanh Uyên truyền tới tai chị gái?

"Cũng không phải." Tư Vũ quyết định hỏi trắng ra: "Em cảm thấy cô ấy như thế nào?"

Kỷ Lâm biểu tình trở nên có chút kỳ quái, suy tư vài giây, mới miễn cưỡng tìm một từ hình dung mà không quá xấu: "Cô ấy à..... Làm việc không đàng hoàng."

Muốn công tác thì tập trung công tác, cả ngày bám lấy hắn là như nào?

Tư Vũ cả kinh, câu này của Kỷ Lâm có thể nói không hề khách khí - chứng tỏ ấn tượng của hắn đối với Hứa Thanh Uyên thật không tốt, Nhưng Tư Vũ nhớ rõ ràng trong truyện tranh Hứa Thanh Uyên làm việc rất nỗ lực, cũng chính bởi thế Kỷ Lâm mới có ánh nhìn khác về cô, hiện tại hình như..... không xảy ra chuyện này?

Lại nhớ đến những lời nói kỳ quái của Hứa Thanh Uyên cùng với địch ý khó hiểu, trong lòng Tư Vũ trầm xuống. Hứa Thanh Uyên của hiện tại chẳng lẽ không phải hàng thật?

Tư Vũ có chuyện cần suy nghĩ, không khí giữa hai người trở nên an tĩnh, mãi đến khi tôm hùm đất của Kỷ Lâm được dọn lên, Tư Vũ mới lấy lại tinh thần. Cô đeo bao tay nilong vào bóc tôm giúp Kỷ: "Em ăn đi, chị bóc vỏ cho, dù sao cháo của chị cũng chưa nấu xong."

Kỷ Lâm sùng sốt: "Chị Tư Vũ....."

Tư Vũ bóc nhanh lại còn đẹp mắt, dường như đã làm qua rất nhiều lần. Kỷ Lâm lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác ăn tôm hùm không cần bản thân đi bóc vỏ, chị gái còn ôn nhu hỏi hắn có cay hay không, muốn uống nước hay không, Kỷ Lâm nghe xong không khỏi cúi đầu, che dấu lệ quang trong mắt.

Bàn cơm ở nhà lúc nào cũng chỉ có một mình hắn lẻ loi ngồi ăn cơm, người một nhà ngồi cùng bàn chỉ có ở những buổi tiệc xã giao. Không biết đã bao nhiêu lâu mới có người hỏi han hắn ân cần như vậy?

Có lẽ do Tư Vũ rất hiền lành chu đáo, Kỷ Lâm chậm rãi cũng buông lỏng, không hề câu nệ như trước, còn kể cho Tư Vũ nghe những điều vui vẻ khi quay phim chọc cô cười liên tục.

Cháo gà nóng hằm hập cuối cùng cũng được dọn lên, lần này Kỳ Lâm giành trước mức một chén để trước mặt Tư Vũ, trong mắt hàm chứa chờ mong: "Chị ăn thử xem, em nói đi bỏ nhiều được liệu một chút, đều là thứ bồi bổ thân thể."

Kỳ Lâm nói đến vui sướng, bắt tri bắt giác từ "Chị Tư Vũ" đổi thành "Chị" chính bản thân hắn cũng không phát hiện, Tư Vũ mang ý xấu cũng không hề nói rõ ràng.

Nghe Kỳ Lâm nói vậy, Tư Vũ nhìn vận khí màu đỏ thắm trên đầu hắn, nghĩ thầm: thôi không nên nói cho đứa ngốc này biết... thật ra khí vận trên người hắn mới là liều thuốc tốt nhất.....

Mới uống được nửa chén cháo, di động của Tư Vũ bỗng nhiên vang lên, cô mở ra thấy một dãy số xa lạ, đã trẻ thế này còn có ai gọi nhỉ?

Tư Vũ nghi hoặc mà nghe điện thoại, vừa "Alo" một tiếng đầu bên kia liền truyền đến một thanh âm lạnh lẽo quen thuộc: "Tôi đã nói cô trong khoảng thời gian này đừng rời khỏi Giang Thành."

Tư Vũ: ".....?!!!"

"Ngũ, Ngũ gia?" Ngũ khí quen thuộc này khiến Tư Vũ sợ tới mức chiếc thìa trong tay suýt thì rơi xuống đất, cô có chút khản trương nhìn Kỳ Lâm đang tỏ vẻ ngoài sang, dùng tay che lại môi, nhẹ giọng nói: "Ngài nghe tôi giải thích....."

Lục Ngũ gia thông thả ung dung nói: "Nói đi."

Tư Vũ: "....." Nhưng cô còn chưa có nghĩ ra lý do!

Thấy Tư Vũ nửa ngày không nói một câu, Lục Ngũ gia cười nhẹ, rung động rất nhỏ kia tựa hồ từ điện thoại truyền vào trong lòng Tư Vũ khiến cô không khỏi run rẩy.

"Xem ra cô coi lời tôi nói là gió thoảng bên tai." Lục Ngũ gia vẫn vẻ Phật châu, trong giọng nói ôn hòa chứa đầy hàn ý: "Cũng không ở khách sạn, tôi cho cô 5 phút đồng hồ để trở về, đừng khiến tôi phải gọi người mời cô về."

Vừa dứt lời đầu dây bên kia đã tắt máy.

"....." Tư Vũ nghe tiếng "Đô đô đô", khóc không ra nước mắt: Tên đại sát thần kia sao lại tìm tới đây? Vì cái gì không thể buông tha cho cô!

Kỳ Lâm thấy khuôn mặt ngưng trọng của cô, vội hỏi: "Chị, xảy ra chuyện gì hả?"

"Chuyện lớn!" Tư Vũ nhảy dựng lên, kéo lấy tay Kỳ Lâm chạy ra bên ngoài: "Liên quan đến mạng người!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phân Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Tư Vũ kéo lấy Kỳ Lâm chỉ là phản xạ có điều kiện. Bởi vì cho đến bây giờ cứ mỗi lần cô nhớ tới sát khí khổng lồ xung quanh Lục Ngũ gia liền chân mềm, cô nghĩ nếu có người có vận khí tràn đầy như Kỳ Lâm đứng cạnh nói không chừng có thể trung hoà một chút – thế nên dưới tình thế cấp bách vội kéo theo Kỳ Lâm.

Chỉ là chạy được nửa đường Tư Vũ mới cảm thấy không ổn. Việc này không liên quan gì đến Kỳ Lâm, cô kéo người ta tới hình như không tốt lắm nhỉ?

Huống chi đối mặt là tên bệnh tâm thần âm hiểm khó dò, chẳng may xảy ra tranh chấp.....

Lúc này hai người bọn họ vừa ra khỏi hẻm nhỏ. Chạy đến đường cái, Tư Vũ buông tay Kỳ Lâm, đẩy hắn đi, nói: "Em về khách sạn trước đi, chị còn có chút việc, sẽ về sau."

Kỳ Lâm từ đầu tới đuôi đều không hiểu xảy ra chuyện gì, hắn thấy sự nôn nóng trên mặt Tư Vũ, trong lòng có chút nghi ngờ, vội hỏi: "Chị Tư Vũ, người vừa gọi điện thoại cho chị là ai?"

Vừa dứt lời Kỳ Lâm lập tức cảm thấy câu hỏi này quá mức thân mật, hắn sợ chị gái nghĩ hắn xen vào việc của người khác, vì thế giấu đầu lòi đuôi nói thêm một câu: "Đã trẻ thế này, con gái như chị ở bên ngoài rất không an toàn....."

Không hiểu vì sao trong đầu Kỳ Lâm nhớ tới câu nói của Hứa Thanh Uyển, hắn nhớ rõ cô ta nói có người đàn ông xấu xa nào đó muốn thông đồng với chị gái mình phải không?

Kỳ tiểu thiếu gia quên hoàn toàn câu nói nguyên gốc của Hứa Thanh Uyển là: "Tư Vũ thông đồng người khác" - trùng hợp lại đúng với tình hình hiện tại.

Chung quy thì trong lòng Kỷ Lâm chị gái của hắn tốt như vậy làm gì có ai không thích? Đương nhiên là người khác muốn câu dẫn cô!

Vừa nghĩ đến khả năng này, Kỷ Lâm dù nói gì cũng không chịu về trước. Hắn muốn nhìn xem người đàn ông xấu xa nào có lá gan lớn đến vậy – dám gọi Tư Vũ ra ngoài lúc nửa đêm!

Kỷ tiểu thiếu gia cực kì lì lợm, Tư Vũ thật sự chống đỡ không được, lại còn kỳ hạn 5 phút đồng hồ của Lục Ngũ gia. Cô đành từ bỏ việc thuyết phục Kỷ Lâm, gọi xe taxi vội vàng trở về khách sạn.

Chạy đến đại sảnh, chân của Tư Vũ mềm oặt, thân thể của cô thật sự không nên vận động mạnh, tay chân một đường chạy như bay trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, vừa bước vào đại sảnh liền nhìn không được ho ra máu, bàn chân như giẫm lên lông hồng, mắt thấy cả người chuẩn bị ngã sấp xuống.

"Chị!" Kỷ Lâm nhanh hơn cô một chút, quay đầu lại đúng lúc thấy cảnh thân thể Tư Vũ xiêu xiêu vẹo vẹo suýt đâm vào cửa kính, cả trái tim như muốn ngừng đập. Hắn hoàn hồn vội chạy tới muốn đỡ chị gái, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào quần áo của Tư Vũ đã có một cánh tay khác đỡ lấy thân thể của cô.

Kỷ Lâm ngẩn người, từ ống tay áo tinh xảo của người nọ nhìn lên trên liền thấy Lục Ngũ gia nhíu mày, cúi đầu nhìn Tư Vũ nói: "Còn muốn chạy?"

"Khụ khụ khụ....." Tư Vũ bị sát khí xung quanh người hắn công kích không kịp phản ứng, định giải thích nhưng lời phát ra khỏi miệng lại biến thành ho khan. Tư Vũ cũng không dám học máu lên người Lục Ngũ gia, vì thế liều mạng đẩy ngực hắn ra, muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

"Các người định làm gì!" Kỷ Lâm ngây người vài giây, không biết từ lúc nào có một nhóm người áo đen bao quanh bọn hắn. Toàn bộ đại sảnh của khách sạn rất yên ắng, nhân viên không có một người, cũng không hề có vị khách nào, giống như có người đã sắp xếp từ trước.

Kỷ Lâm nháy mắt phản ứng lại, người đàn ông ôm chị hắn thật sự không đơn giản! Kỷ gia là gia tộc lớn nổi danh lưng lầy ở Giang Thành, từ nhỏ Kỷ Lâm đã mưa dầm thấm đất, tuy rằng không thích lối sống như vậy nhưng hắn có sức phán đoán cực kì nhạy bén, nhóm người này..... Chỉ sợ Kỷ gia cũng không dám trêu chọc.

Tuy rằng hiểu rõ nhưng khiến Kỷ Lâm trở mắt nhìn chị gái bị một người đàn ông xa lạ ôm đi, hắn tuyệt đối không làm được! Kỷ Lâm bình tĩnh, nắm lấy bả vai Tư Vũ định kéo người về: "Thân thể của chị Tư Vũ không tốt, anh đừng làm chị ấy sợ!"

Thời điểm Kỷ Lâm chạm vào Tư Vũ, cô lập tức cảm thấy thân thể dễ chịu hơn chút, phúc vận trên người Kỷ Lâm ngoan cường tạo ra một lớp lá chắn chặn lại sát khí dày đặc, tuy rằng có chút mỏng manh.....

Nhưng cũng đủ để Tư Vũ có thể nói chuyện bình thường.

Em trai ngoan, không uống chị thương em như vậy! Kỷ Lâm ra sức bảo vệ khiến Tư Vũ thiếu chút nữa nước mắt rơi đầy mặt.

"Ngũ gia, không phải tôi muốn trốn đi!" Nhân lúc có thể nói, Tư Vũ vội vàng giải thích: "Tôi đến nơi này đóng phim vì yêu cầu của công việc, với lại tôi đoán ngài bận như vậy, chắc hẳn sẽ không có thời gian..... quan tâm đến loại việc nhỏ này....."

Dưới ánh nhìn chăm chú của Lục Ngũ gia, Tư Vũ càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng dứt khoát ngậm miệng không nói thêm câu nào, sợ bản thân lại nói gì sai chọc giận vị này.

Cô cũng rất muốn khóc chứ, tưởng rằng tên bệnh tâm thần này chỉ nhất thời nổi hứng, ai ngờ lại là thật sự?

Lục Ngũ gia ngẫm nghĩ lời này của Tư Vũ, cảm thấy thú vị, ý tứ của cô gái này là: Vì "Loại việc nhỏ này" mà hắn vất công đến đây thì quá ư là nhiều chuyện, đúng không nhỉ?

Lá gan thật lớn.

"Ngũ gia?" Kỷ Lâm nghe thấy xưng hô này, nghi hoặc nhắc lại một lần. Hắn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, hình như là cha hắn Kỷ Văn Chương từng nhắc qua, nhưng cụ thể thế nào hắn lại quên mất, chỉ nhớ rõ lúc ấy ngữ khí của Kỷ Văn Chương cực kì kiên nghị.

Người có thể khiến tên cáo già như cha hắn không dám nói nửa lời..... trong lòng Kỷ Lâm nhảy dựng, càng thêm kiên định phải bảo vệ chị gái để vờ nhà mình.

"Cho dù có chuyện gì cũng để chị Tư Vũ ngồi xuống trước đã, chị ấy vừa rồi chạy cả quãng đường trở VỀ!" Kỷ Lâm không nhìn ánh mắt của Tư Vũ, cần nấn nói với Lục Ngũ gia.

Thân hình Lục Ngũ gia thon dài, ít nhất cũng phải 1m90, Kỷ Lâm tuy rằng cao nhưng vẫn lùn hơn người ta nửa cái đầu, dù về chiều cao hay khí thế đều bị người đàn ông trường thân ngọc lập kia đè ép, thật sự không chiếm được chút ưu thế nào.

Nhưng Tư Vũ nhìn sự kiên định trên khuôn mặt ngây ngô của Kỷ Lâm, khẽ thở dài một cái. Đứa nhỏ ngốc, người nọ là đại ma vương một tay che trời, chẳng may nổi điên lên làm gì em thì.....

Vì thế cô đành từ bỏ việc đẩy Lục Ngũ gia ra, tự hỏi vài giây liền chủ động cầm lấy tay hắn. Lúc da thịt chạm nhau, lạnh lẽo trên người Tư Vũ từ đầu ngón tay truyền đến khiến Lục Ngũ gia sung sướng nheo lại mắt.

Tur Vũ lại không phát hiện hân hạ thường, có chút bất lực nhỏ giọng nói: "Tôi sai rồi.. tôi thừa nhận.. tôi kiểm điểm, Ngũ gia, ngài muốn phạt thế nào cũng được."

Nói xong, trên mặt cô liền rồi rầu rầu "Thời gian dài một chút... cũng được....." Lần trước Lục Ngũ gia bắt cô ngồi 15 phút mới chịu bỏ qua, Tur Vũ cảm thấy lần này chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Là một công dân tốt, từ trước đến nay Tur Vũ co được dân được, ai bảo cô chính là người sáng tạo quái vật lớn Lục gia này, hiện giờ cũng chỉ nuốt hết đau khổ vào trong bụng.

Có lẽ do câu nói "Chỉ ấy chạy cả quãng đường trở về" của Kỳ Lâm, hoặc có lẽ là thân thái xin khoan dung của Tur Vũ rất biết điều, Lục Ngũ gia nghe được thanh âm mềm mại ấy, lệ khí ở đáy lòng tan đi một ít. Thời tiết hiện giờ khiến cơ thể của hân hạ rất khó chịu, trước kia tìm một đồng lớn vật lạnh lẽo mới tạm thời áp chế được. Mà hiện tại gặp được Tur Vũ, Lục Ngũ gia tất nhiên không cần vật và như vậy. Chẳng qua khi hân hạ đến tìm Tur Vũ mới biết được cô gái nhỏ này không nói một tiếng liền giấu hân hạ chạy ra khỏi thành.

Tur Vũ lúc trước còn ngoan ngoãn đồng ý, nói sẽ ở lại Giang Thành nhưng trọn mắt liền quên hết sạch, đây là lần đầu tiên Lục Ngũ gia thấy có người dám bằng mặt không bằng lòng với hân hạ. Vì thế đợi hân hạ phản ứng lại không biết đã chạy tới đây từ lúc nào.

..... Đã lâu rồi hân hạ không mất tự chủ như vậy, Lục Ngũ gia không hiểu được sự khác thường của bản thân. Thủ hạ báo lại không thấy Tur Vũ ở trong khách sạn, sự việc thoát ly khỏi quỹ đạo không nằm trong sự kiểm soát khiến hân hạ cực kì bức bối.

Hân hạ rất ghét thứ gì không thuộc sự khống chế của bản thân, vô luận là người vẫn là vật đều không được. Lúc đầu hân hạ còn nghĩ nên dạy dỗ cô gái nhỏ này như thế nào, nhưng ai ngờ Tur Vũ quá biết điều, hân hạ còn chưa kịp tức giận đã được dỗ ngọt rồi.

Thôi..... Tha cho cô một lần.

Lục Ngũ gia mặt không biểu tình nắm lấy tay nhỏ của Tur Vũ, ôm cô đến khu nghỉ ngơi. Kỳ Lâm vội vàng đuổi theo, bỗng thấy người nọ đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn hân hạ.

"Cô vừa rồi ở cùng một chỗ với cậu ta?" Lục Ngũ gia hỏi Tur Vũ.

Trực giác của Tur Vũ nếu nói thật thì hậu quả khôn lường, thế nên mắt không chớp nói: "Không, tình cờ gặp nhau ở trên phố!"

"Ừ." Lục Ngũ gia gật đầu, cũng không nói có tin hay không, nhẹ nhàng dặn dò bang quơ: "Nếu là vậy, nơi này cũng không còn chuyện của cậu ta, mấy người đưa người về đi."

"Đợi đã, từ từ!" Nhóm người áo đen này còn yên lặng đứng ở một bên lập tức bước đến, cực kì "khách khí" để lại bả vai Kỳ Lâm, ép hân hạ đi vào thang máy. Dù gì Kỳ Lâm cũng là một thiếu niên sắp trưởng thành, đã bao giờ gặp phải cảnh này, giọng nói không khỏi có chút hoảng loạn.

"Kỳ Lâm em về phòng trước đi, sáng sớm ngày mai bắt đầu quay rồi, mau trở về nghỉ ngơi dưỡng sức." Tur Vũ dùng ánh mắt trấn an Kỳ Lâm, lúc đầu ý bảo cô không có việc gì: "Ng ngoan ngoãn, chị lớn như vậy chẳng nhẽ còn sợ bị người khác ăn à?"

Cô còn nhấn mạnh chữ "chị". Kỳ Lâm nghe xong quả nhiên bình tĩnh lại, tuy rằng vẫn vô cùng lo lắng nhưng ít ra không hề cãi lời Tur Vũ, lưu luyến nhìn cô một hồi mới chịu bước vào thang máy.

Rốt cuộc đứa nhỏ này cũng chịu đi, Tur Vũ nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa quay đầu liền đối diện với ánh mặt cười như không cười của Lục Ngũ gia: "Không sợ bị ăn?"

Tur Vũ: "Chỉ, chỉ đùa một chút....."

Lục Ngũ gia nhìn cô một lúc, ôm Tur Vũ ngồi xuống sofa, sau đó không biết từ chỗ nào lấy ra một chiếc khăn lụa nhẹ nhàng lau vết máu tràn ra trên môi Tur Vũ, lúc này mới nói: "Há mồm."

Tur Vũ không rõ nguyên do, cẩn thận nhìn chằm chằm hân hạ không dám nhúc nhích, biểu tình rất giống một con thỏ bị sợ hãi. Lục Ngũ gia cũng không để ý cô, sau khi rút chiếc khăn dính máu cho thuốc hạ liền kêu người mang một bình sứ nhỏ lên, lấy ra một viên thuốc to bằng đầu ngón tay cái, tách ra làm 2 nửa, nhàn nhạt nói: "Chắc tôi không cần nuốt cho cô chứ."

Tur Vũ không dám nghĩ vì thế chủ động nuốt vào nửa viên thuốc kia. Thuốc vào miệng là tan, cũng không đáng lắm, còn có chút ngọt ngào giống như một viên kẹo vậy.

"Đó là gì?" Không có "lạ chán" Kỳ Lâm, Tur Vũ bắt đầu khó chịu nhưng cô không dám cử động, nắm váy đứng ngồi không yên.

"Thuốc của cô." Lục Ngũ gia không hề có ý định nói cho cô.

Tur Vũ: "....." Vô nghĩa!

"Ngày mai tôi phải về Giang Thành, chuyện lần này không tính với cô, nếu có lần sau....." Lục Ngũ gia ý vị thâm trường ngừng lại.

Tur Vũ vội vàng vỗ ngực hứa hẹn: "Không có lần sau, không có lần sau!"

Lục Ngũ gia thích bộ dáng biết điều này của cô, thậm chí hẳn bắt đầu cảm thấy dù thân thể Tư Vũ không có thể chất đặc thù có thể giảm bớt nhiệt độ trên người hẳn nhưng chỉ bằng sự biết điều này thì "nuôi dưỡng" bên người cũng không tồi.

"Tôi sẽ để lại người cho cô, có chuyện gì thì tìm bọn họ, hoặc tìm Tinh Châu cũng được." Tay Lục Ngũ gia niệm Phật châu dừng lại, chậm rãi xoa mái tóc dài của Tư Vũ, động tác này không thuận tay chút nào, Tư Vũ có cảm giác hẳn đang vuốt ve một con mèo vậy.

Tư Vũ tất nhiên ngoài miệng đồng ý nhiệt liệt.

"Lần này phạt cô ngồi nửa tiếng." Lục Ngũ gia thay đổi thái độ đột nhiên nhắc lại chuyện cũ. Tư Vũ còn tưởng rằng phong ba bão táp đã qua, còn đang nghĩ thuyết phục hẳn như thế nào để được về phòng sớm, thình lình nghe thấy một câu này, tươi cười đều cứng lại.

Giống như là có ý, Lục Ngũ gia còn chậm rì rì hỏi: "Không có ý kiến gì chứ?"

Tư Vũ nén giận: "..... Không có." Không dám có!

Lục Ngũ gia nhìn hai má cô phồng lên như một con cóc nóc, rõ ràng giận cực kì mà không dám lên tiếng, tâm tình rất tốt khoe miệng không tự giác vênh lên.

Tư Vũ vốn tưởng rằng rất khó sống qua nửa tiếng này. Nhưng Lục Ngũ gia cho cô ăn viên thuốc vừa rồi không biết làm từ cái gì, không đến vài phút, cô bắt đầu mệt rã rời, mệt mỏi ủa đến, Tư Vũ không chút gượng gặc đầu xuống bả vai Lục Ngũ gia ngủ.

Cô ngủ lại trùng hợp với tâm ý của Lục Ngũ gia. Hắn giang rộng tay ôm cô gái nhỏ vào trong lòng, cảm giác lạnh lẽo truyền vào thân thể, cho dù lực không chế của Lục Ngũ gia rất đáng sợ cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Viên thuốc vừa rồi chuyên môn để điều dưỡng thân thể, cực kì khó tìm, nhưng với Lục gia mà nói cũng chỉ tốn chút tinh lực thôi, chỉ là uống xong sẽ mệt mỏi rã rời.

"Tiện nghi cho cô." Trong lúc ngủ mơ, Tư Vũ có cảm giác ai đó gõ vào trán. Bởi vì ốm yếu bệnh tật, giấc ngủ của cô rất ngắn ngủi nên thật dễ dàng bị đánh thức, nhưng lúc này lại ngủ yên lành – điều khó được từ trước đến nay. Tư Vũ mơ hồ cảm thấy có ai đó bế cô lên nhưng mi mắt trĩu nặng không thể mở, lẫn lộn tìm một tư thế thoải mái rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Trước khi mất ý thức, cô chỉ nhớ rõ mùi gỗ đàn hương thanh đạm lạ lùng cùng với một tiếng nói trầm thấp: "Con thô ngu ngốc".

.....

Lúc Tư Vũ chìm trong mộng đẹp, Kỳ gia Giang Thành lại không hề yên bình.

Kỳ gia phu nhân Đoàn Như Lan một mình ngồi trong phòng ngủ nhìn ảnh chụp trong di động, càng xem sắc mặt càng tệ, đến cuối cùng tức giận tắt điện thoại, ngực phập phồng vài cái.

Kỳ Lâm..... Tại sao lại ở cùng một chỗ với đứa của nợ Chu Tư Vũ?

Đoàn Như Lan lập tức gọi điện thoại cho công ty người mẫu trước kia của Tư Vũ, chất vấn họ sao còn chưa đuổi việc Tư Vũ, câu trả lời của bên kia càng khiến bà khó thở.

"Ký hợp đồng với Hoàn Nghệ? Cô ta làm thế nào....." Đoàn Như Lan không dám tin, bà thấy người như Tư Vũ Hoàn Nghệ sao có thể coi trọng? Nơi đó không phải nơi thu rác rưởi!

Người gửi tin nói sắp tới Tư Vũ sẽ quay một bộ phim cùng Kỳ Lâm, còn nói bởi vì Kỳ Lâm giúp Tư Vũ mới lấy được vai diễn này.....

Đoàn Như Lan càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, bà cũng hiểu biết đôi chút con trai của mình, tính tình của Kỳ Lâm ngoài lạnh trong nóng, nếu như không đặt người nọ ở trong lòng thì tuyệt đối sẽ không giúp đỡ nhiệt tình như vậy!

Chẳng lẽ Kỳ Lâm đã biết những chuyện đó?

Đoàn Như Lan hít vào một hơi, đầu tiên phái người đi điều tra người gửi tin là ai, làm xong liền gọi điện tới công ty của Kỳ gia.

Bởi vì Kỳ gia thiếu gia vào giới giải trí, tập đoàn Kỳ thị không thiếu người hộ tống, rất nhiều bộ phim, tạp chí Kỳ Lâm tham gia đều có sự đầu tư của Kỳ thị. Đoàn Như Lan hỏi dò nhân viên quản lý một chút quả nhiên biết được bộ phim « Khuyết Quốc » của Lương đạo có Kỳ gia đầu tư, hơn nữa còn không ít - là nhà tài trợ lớn nhất.

"Vậy tốt rồi, ông nói cho đoàn phim loại bỏ vai của Chu Tư Vũ thay người khác vào." Thanh âm Đoàn Như Lan lạnh lẽo: "Tôi mặc kệ thay ai cũng được, tóm lại Chu Tư Vũ không được xuất hiện ở trước mặt thiếu gia, nếu không liền hủy đầu tư! Hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Tư Vũ phát giác mình đã nằm ở trên giường, vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, chỉ là trên người được đắp thêm một chiếc chăn mỏng.

Cô mờ mịt chớp mắt, một hồi lâu mới tỉnh táo lại, ngày hôm qua cô nhớ rõ Lục Ngũ gia đuổi tới, sau đó bất đắc dĩ ngồi cạnh vị sát thần đó ở đại sảnh...Rồi sao nữa nhỉ, hình như cô ngủ quên phải không?

Cũng thật kì lạ, từ khi cô xuyên vào cơ thể này tựa hồ chưa ngủ sâu như vậy bao giờ. Sự mệt mỏi cũng nhờ ngủ đủ giấc mà tan biến một ít, Tư Vũ sờ cổ họng, ngạc nhiên phát hiện thế nhưng không có cảm giác muốn học máu.

Bình thường buổi sáng cô đều phải khụ máu bầm ra, đây là lần đầu gặp tình huống như thế này!

Tư Vũ xoay người ngồi dậy, cánh tay lơ đãng chạm vào đầu giường, hình như làm đổ thứ gì. Cúi đầu nhìn mới phát hiện ở bên gối có một chiếc bình sứ nhỏ, mở ra liền thấy ở bên trong có 10 viên thuốc giống hệt với thứ hôm qua Lục Ngũ gia bắt cô uống.

Nói như vậy..... Ngày hôm qua chẳng lẽ là Lục Ngũ gia đưa cô về phòng?

Tư Vũ thật sự không tưởng tượng được cảnh này, tên bệnh tâm thần ác độc lại bá đạo kia sẽ có lòng tốt như vậy? Chắc là kêu thuộc hạ làm ha?

Lắc đầu, Tư Vũ ném "phiên toái lớn" Lục Ngũ gia qua một bên, xuống giường chỉnh trang lại bản thân. Hôm nay là ngày đầu tiên cô vào đoàn, dù đã thuộc lòng kịch bản nhưng Tư Vũ không có chút kinh nghiệm nào thế nên vẫn cực kì khẩn trương. Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô định đến trường quay tìm một chút cảm giác.

Ai ngờ vừa mở cửa ra cô liền thấy Kỷ Lâm đứng tựa vào cửa, mà trợ lý Thẩm Duyệt đang ở một bên nhỏ giọng khuyên bảo: "Kỷ ca, chị Tư Vũ còn đang ngủ, cậu về phòng trước đi, đứng ở chỗ này không ổn đâu..... Uà, chị Tư Vũ tỉnh rồi à!"

Thẩm Duyệt nghe thấy tiếng mở cửa lập tức nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bước đến bên cạnh Tư Vũ nói: "Chị Tư Vũ, buổi sáng em tới đây đã thấy Kỷ ca đứng ở chỗ này, hỏi cậu ấy có chuyện gì cậu ấy cũng không chịu nói, chỉ đứng chờ một chỗ. Em vào phòng thấy chị ngủ rất sâu, không có mặt mũi đánh thức chị nên nói cho Kỷ ca đợi chị thức dậy sẽ nói cho cậu ấy, cứ về phòng chờ đi nhưng cậu ấy không chịu nghe, chẳng may bị người khác thấy....."

Thẩm Duyệt lo lắng cũng không phải không có đạo lý. Tuy rằng cả tầng này đã được đoàn làm phim 《Khuyên Quốc》bao hết nhưng người ra ra vào vào nhiều như thế, nếu có người nhìn thấy Kỷ Lâm đứng ở trước cửa phòng Tư Vũ thì phải làm thế nào? Giới giải trí thứ đáng sợ nhất chính là lời đồn.

May mắn Tư Vũ luôn có thói quen dậy sớm, Thẩm Duyệt thì đúng 6 giờ liền gọi cô, hiện giờ sắc trời còn chưa sáng, các phòng khác cũng chưa hề có động tĩnh.

"Tiểu Duyệt, em mang một phần bữa sáng lên giúp chị, cháo trắng là đủ rồi." Tư Vũ nhìn Kỷ Lâm không nói một lời, thêm một câu, "Tiện mang thêm hai chiếc sủi cảo gạch cua, cho nhiều dầu một chút." Cô nhớ rõ Kỷ Lâm thích ăn món này nhất.

Thẩm Duyệt dạ vâng, cô tuy rằng rất tò mò nhưng cũng biết chuyện gì không nên hỏi, ngoan ngoan chạy xuống nhà ăn.

Tư Vũ thấy Kỷ Lâm còn ngơ ngác tựa vào cửa, khuôn mặt giống một đứa trẻ giận dỗi, thờ dãi, duỗi tay kéo hần vào trong phòng, vừa đi vừa mắng: "Em đứng ở đó bao lâu rồi?"

Sức lực của Tư Vũ không có bao nhiêu, thật sự dù có dùng sức kéo người cũng kéo không nổi. Kỷ Lâm bị cô kéo đi cũng ngoan ngoãn bước theo sau tuy rằng sắc mặt rất thối.

"Không bao lâu." Kỷ Lâm cứng rắn nói ra ba chữ. Nhưng không đến vài giây liền nhịn không được hỏi một tràng dài: "Chị Tư Vũ, tối hôm qua dám người đó là ai? Chị biết không ngày hôm qua em trở về nghĩ tới nghĩ lui đều thấy không thích hợp, muốn đi tìm chị mà cửa phòng bị những người đó canh chừng, một bước cũng không ra được. Một lát sau thấy người đàn ông kia ôm chị lên em còn định lao ra! Nhưng bị đám người đó cản lại! Cũng may là người kia ôm chị vào phòng liền rời đi, nếu không em....."

Thật là Lục Ngũ gia tự mình ôm cô về phòng? Tư Vũ không có tí cảm động nào mà cực kì sợ hãi. Cô có cảm giác Lục Ngũ gia đối xử tốt với cô như cho người một viên kẹo nhưng ta sẽ đánh người một cái, khiến cô phải suy nghĩ vị kia làm vậy có mục đích gì.

Sớm biết như vậy lúc trước ở buổi dạ tiệc của Hoàn Nghệ, cô có chết cũng sẽ không đi ra vườn hoa!

Trong lòng Tư Vũ ai oán, nhưng nhìn khuôn mặt lo lắng của Kỷ Lâm, cô nâng cao tinh thần vội trấn an: "Yên tâm yên tâm, đó là..... một người bạn của chị đến đưa thuốc thôi." Tư Vũ phớt lờ thân phận của Lục Ngũ gia, Kỷ Lâm chẳng may xúc động cứng đờ cứng với vị kia thì chỉ có hần chịu thiệt.

"Bạn? Làm gì có người bạn nào như vậy?" Kỷ Lâm làm sao dễ bị lừa gạt, nổi giận dùng dũa chỉ trích: "Thái độ đó! Hành động đó! Hần hại chị học máu! Còn, còn động tay động chân!"

Tư Vũ: "....." Đúng vậy, nghe lời Kỳ Lâm nói bỗng nhiên cô cũng có chút oán hận.

Tư Vũ chưa kịp khuyên hấn bình tĩnh, Kỳ Lâm liền nhìn sang, ánh mắt sáng ngời, biểu tình vô cùng nghiêm túc, đề thấp thanh âm hỏi: "Chị nói cho em biết, người kia... định theo đuổi chị à?"

"Khụ khụ....." Tư Vũ bị câu nói của hấn làm nghẹn họng, vốn đang bình thường lại có cảm giác muốn học máu.

Không đúng, quá đáng sợ, Kỳ Lâm sao có thể nghĩ như thế?! Theo đuổi cô? Tên bệnh tâm thần kia rõ ràng là muốn trêu chọc cô, bắt nạt cô!

"..... Trẻ con không cần suy nghĩ nhiều." Tư Vũ thở dài vỗ đầu Kỳ Lâm. Lúc hấn không phục muốn nêu thêm một loạt lí do thì Thẩm Duyệt vừa hay mang bữa sáng vào, Tư Vũ vội vàng gấp một chiếc sùi cảo gạch cua nhét vào trong miệng Kỳ Lâm, chặn lại cái miệng chuẩn bị nói ra lời không hay.

"Chị với người nọ cũng không thân, không cần đoán mò." Tư Vũ dỗ dành: "Ăn sáng đi, một chút nữa vào đoàn, được không?"

Kỳ Lâm: "...——" Chị, đầu lưỡi của em bị bỏng!

.....

Thật vất vả đồ Kỳ tiểu thiếu gia mới sáng sớm đã giật dỗi, Tư Vũ đưa người về phòng xong liền cùng Thẩm Duyệt đến trường quay.

Phản diện hôm nay chủ yếu là cô phối hợp cùng Hứa Thanh Uyển quay cảnh vương triều hoàng thất trước khi bị hủy diệt, hai người diễn vai đôi tỷ muội không hòa thuận cả mặt lẫn lòng. Tư Vũ nhớ những biểu hiện của Hứa Thanh Uyển liền có chút đau đầu.

Nếu cô ta thật sự có vấn đề, phải làm gì mới tốt đây.....

Sự rối rắm này vẫn tiếp diễn đến khi chuyên gia trang điểm xong cho Tư Vũ, trừ ngôi sao nổi tiếng như Kỳ Lâm, những diễn viên nhỏ như cô đều dùng chung một Make Up Artist. Tư Vũ tới rất sớm, lúc cô thay xong trang phục Hứa Thanh Uyển mới chậm rãi tới muộn.

Có lẽ là do trong lòng có nghi hoặc, Tư Vũ lúc nhìn Hứa Thanh Uyển luôn có cảm giác không thích hợp: Trong truyện, Hứa Thanh Uyển là nữ thần mặt mộc, rất ít son phấn. Lúc mới vào giới giải trí làm việc rất cẩn thận, về sau quen được Kỳ Lâm, hấn là bị sự thanh thuần của cô gái này hấp dẫn, kể từ đó giúp đỡ cô rất nhiều lần. Có thể nói cô ta chỉ bị người ta đánh giá thấp lúc còn là người mới, con đường về sau lại vô cùng bằng phẳng, gần như không gặp scandal nào.

Nhưng mà Hứa Thanh Uyển hiện giờ tóc uốn xoắn, mặt mũi trang điểm tinh xảo, gặp nhân viên công tác cũng chào hỏi lịch thiệp không chút rụt rè nào. Tư Vũ nhìn chăm chú, có cảm giác người này không phải mới vào giới, không phải nữ sinh gì cũng không hiểu, ngược lại giống như... một người phụ nữ đã từng trải.

Có lẽ ánh mắt của Tư Vũ nhìn quá lâu, Hứa Thanh Uyển rất nhanh liền nhận thấy, nhắc chân bước tới.

"Cô tới sớm nhỉ?" Trợ lý của Hứa Thanh Uyển xách theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn, cô nháy mắt một cái trợ lý liền đem đồ phân phát cho các nhân viên trong trường quay. Hứa Thanh Uyển cao giọng "Tôi mời khách", sau đó quay đầu nhìn về phía Tư Vũ: "Đội lắt nhừ quay xong vài cảnh, cô cũng ăn chút gì đó lót bụng nhé?"

Hứa Thanh Uyển cười khanh khách nói, biểu tình rất là tự nhiên giống như cô cùng Tư Vũ là bạn tốt nhiều năm rồi.

"Tôi ăn rồi, không cần đâu." Vừa rồi cô còn bị Kỳ Lâm bắt ăn thêm hai chiếc sùi cảo gạch cua, đến giờ vẫn còn no.

Hứa Thanh Uyển nghiêng đầu nhìn Tư Vũ, cười nói: "Thôi được rồi, hy vọng chúng ta hôm nay hợp tác vui vẻ."

Đội cô ta rời đi, Thẩm Duyệt mới cúi người nói nhỏ bên tai Tư Vũ: "Chị Tư Vũ, cô ấy tới làm gì vậy?"

Trợ lý một lòng hướng về Tư Vũ, cô cũng cảm thấy Hứa Thanh Uyển có chút gì đó là lạ, nhưng lại không thể nói ra, đành phải lặng lẽ thì thầm: "Cũng may chị chỉ diễn với cô ta mấy cảnh đầu này thôi!"

Tư Vũ không khỏi bật cười. Nhưng mà rất nhanh cô liền cười không nổi.

Cảnh thứ nhất Tư Vũ đóng vai công chúa Vân Hòa bởi vì thân thể yếu đuối, bị tất cả công chúa hoàng tử trong vương cung bắt nạt, trong đó có một người còn ác ý đẩy cô vào trong hồ nước, lúc sau nhân vật của Hứa Thanh Uyển là Vân Mộng liền đứng ra răn dạy đám trẻ đó. Nhưng mà Vân Mộng cũng không gọi người kéo Vân Hòa từ hồ nước lên, còn đứng ở ven hồ thờ ơ lạnh nhạt, châm chọc sự yếu ớt của Vân Hòa.

"Người là công chúa hoàng thất, không phải là đám tiện dân ngoài kia, bị bắt nạt cũng không dám đánh trả, người cũng xứng với danh phận này?" Cung trang của Hứa Thanh Uyển so với Tư Vũ càng hoa lệ tinh xảo, cô đứng ở ven hồ cao cao tại thượng nhìn xuống cô gái nhỏ đang run bần bật đứng ngâm mình trong hồ nước, trong mắt chứa đầy sự khinh thường cùng châm chọc.

Tư Vũ vừa nãy thật sự là bị đẩy vào trong hồ nước, đương nhiên mực nước cũng không sâu, đứng lên cũng chỉ tới phần eo, hơn nữa giờ là mùa hè dù có ở lâu trong nước cũng không có vấn đề gì —— nhưng mà... đây là đối với người bình thường.

Còn đối với ma óm lâu năm như Tư Vũ tắm nước lạnh không khác gì khổ hình. Cô mới đến tất nhiên không dám gọi diễn viên đóng thế vì vậy khẽ cắn môi chống chịu, dù sao cảnh quay trong nước rất ngắn, chờ Hứa Thanh Uyển nói xong là cô có thể đi ra.

Nhưng mà Hứa Thanh Uyển không biết như thế nào diễn sai mấy lần, Lương đạo hô cắt, cau mày hỏi: "Hứa Thanh Uyển, cô làm sao vậy?"

Hứa Thanh Uyển ngừng lại, vô cùng ngượng ngùng nhìn về phía Lương đạo: "Thật xin lỗi, Lương đạo, tôi chỉ là cảm thấy..... Chỗ này Vân Mộng có cảm giác chỉ tiếc rên sắt không thành thép với Vân Hòa, Vân Mộng là người dám yêu dám hận, thậm chí còn có chút hung ác bừa bãi, nếu chỉ đứng ở chỗ này quả trách Vân Hòa, tôi cho rằng chưa đủ để thể hiện hết tính cách của cô ấy."

Trong lúc đóng phim, có một vài diễn viên thích phát huy ở đương trường, căn cứ vào sự lý giải của mình với vai diễn mà thêm thắt một số lời kịch, hành động. Nếu thể hiện tốt thậm chí sẽ trở thành điểm sáng, Lương đạo vốn không phải là một người cầu nệ, nghe vậy mới nói: "Cảm giác của cô vừa rồi cũng không đúng lắm, nếu như vậy thì nghe cô một lần xem sao, nhanh đi, thân thể Chu Tư Vũ không tốt, đừng để cô ấy đứng lâu trong nước."

Hứa Thanh Uyển lập tức tỏ vẻ hiểu rõ.

Trước khi quay lại, Thẩm Duyệt thừa dịp cảnh trống vội bụng lý trá ấm cho Tư Vũ, Tư Vũ uống nửa ly mới thấy thân thể có chút ấm áp.

"Chị Tư Vũ, em nói đạo diễn để chị nghỉ ngơi một chút nhé....." Thẩm Duyệt vô cùng lo lắng.

Tư Vũ lắc đầu: "Đừng, chị vừa mới quay thôi, đã được bao lâu mà chị lại yêu cầu nghỉ ngơi, không tốt lắm đâu. Huống chi có nghỉ thì lát vẫn phải xuống nước, chỉ bằng gắng một lần quay cho xong."

Thẩm Duyệt chỉ phải nghe theo cô, nhưng là một fan trung thành, cô thật sự lo lắng thân thể Tư Vũ chịu không nổi, vì thế đứng ở một góc mở ra camera nhắm vào hai người ở hồ nước kia.

Lúc này, Hứa Thanh Uyển theo thường lệ nói lời kịch xong, không biết thế nào đột nhiên lại nhìn Tư Vũ nói: "Ta mắng người nửa ngày, người một chút phản ứng cũng không có?"

Lời này không có trong kịch bản. Tư Vũ ngẩn người, nhưng đạo diễn chưa kêu ngừng thì vẫn phải tiếp tục diễn, thế nên cô dựa theo tính cách của Vân Hòa mà trầm mặc không nói.

Hứa Thanh Uyển nhìn cô cười lạnh một tiếng: "Tượng đất còn có mấy phần biểu cảm, người thì hay rồi, chúng ta cùng một phụ hoàng mà sao người lại yếu đuối vô năng đến vậy! Quả thật làm bản huyết mạch của hoàng thất!"

Nói xong, Hứa Thanh Uyển ngồi xổm xuống, đề bá vai Tư Vũ, đột nhiên nhấn người cô vào trong nước: "Một khi đã như vậy thì sống làm gì nữa!"

"!!" Tư Vũ thật sự không biết Hứa Thanh Uyển có một chiêu này. Thân thể cô yếu ớt hơn nhiều so với những người con gái bình thường, không hề phòng bị bị Hứa Thanh Uyển nhấn vào trong nước, cũng may là Hứa Thanh Uyển còn nhớ rõ đây là đóng phim, Tư Vũ chìm vào trong nước hai giây cô ta lập tức kéo người ra khỏi mặt nước.

Động tác của Hứa Thanh Uyển quá nhanh, trước khi mọi người phản ứng lại cô đã buông hai vai Tư Vũ ra. Lương đạo há miệng thờ đốc, không biết có nên hô ngừng hay không, nhìn qua Hứa Thanh Uyển còn biết đúng mực, huống hồ hai người hiện giờ vẫn có thể tiếp tục, hẳn không muốn bỏ qua cảnh này.....

Vì sự do dự này, Hứa Thanh Uyển càng được đà.

"Người nhìn người xem——" Ánh mắt cô khinh miệt nhìn bộ dáng chật vật thờ đốc của Tư Vũ, kiêu căng mà ngẩng đầu nói: "Nếu như mất danh hiệu công chúa, loại người như người chỉ xứng làm nô làm tì!"

Tư Vũ nỗ lực hô hấp, ngẩng đầu nhìn thấy một tia châm biếm trong mắt Hứa Thanh Uyển, lập tức hiểu rõ: Người này, cô ta có ý, có ý khiến cô sặc nước, khả năng lần trước quên kịch bản cũng là cố ý.

Sau khi nghĩ thông suốt, sự tức giận trong lòng không thể kìm nén. Tư Vũ không rõ cô đắc tội với Hứa Thanh Uyển khi nào, ngay cả đóng phim cũng muốn bắt nạt cô?

Cảnh vẫn còn tiếp, chưa kêu dừng liền chưa xong, Tư Vũ nhắm mắt, ánh mắt trầm xuống.

Nếu Hứa Thanh Uyển muốn mượn vai diễn mà thể hiện, có thể, vậy cô cũng không cần khách khí, lễ thượng văn lai!

Tư Vũ nghĩ đến tích cách của Vân Hòa, cô ấy là công chúa kiêu ngạo nhất, nước mất nhà tan bị người thân ruồng bỏ lại dùng cả tính mạng bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng, cuối cùng lấy thân hi sinh vì đất nước, người như vậy sao có thể thật sự yếu đuối, thật sự vô năng? Cô chỉ là không nghĩ tranh, không muốn tranh, không thể hiện không thể tranh, ả nhảm rồi cũng đến lúc bùng nổ——

Hứa Thanh Uyển còn đang chờ Tư Vũ định làm như thế nào, đạo diễn không kêu dừng chính là sự khẳng định kỹ thuật diễn của cô, nếu Tư Vũ không tiếp tục diễn..... Vậy tất cả sai lầm đều đổ lên đầu cô ta.

Nhưng đúng lúc này, cô bỗng nhiên thấy Tư Vũ ngẩng đầu, lau từng giọt nước trên mặt, sự lạnh băng trong cặp mắt đen láy kia khiến Hứa Thanh Uyển sùng sốt, chờ cô nhìn chăm chú thì trong đôi mắt ấy chỉ còn lại tử khí như trước kia, dường như nãy chỉ là ảo giác.

"Vân Mộng." Tur Vũ bỗng nhiên mở miệng, Hứa Thanh Uyển theo bản năng đáp lời, sau đó cảm thấy hai chân bị ai đó dùng lực kéo, cô đứng ở ven hồ, mặt đất cứng cực kì trơn trượt, mất cân bằng một chút liền lao vào trong nước!

"A ——" Hứa Thanh Uyển trong lúc hoảng loạn muốn bám vó lấy đồ vật để duy trì cân bằng nhưng lại không có thứ gì, cả người liền chìm vào trong nước. Đợi hai chân cô đứng thẳng, cực kì tức giận quay đầu nhìn đã thấy Tur Vũ thừa dịp cô rơi xuống nước đã trèo lên.

Cả người Tur Vũ ướt đầm dề, vô cùng chật vật. Thân thể cô không tốt, quần áo dính nước run rẩy, sắc mặt tái nhợt nhưng dù có như vậy cô vẫn nỗ lực mà thẳng sống lưng.

Cô chưa từng to gan như thế: kéo muối muối được sùng ái của mình xuống nước, còn trèo lên bờ trước..... Cô vẫn luôn chịu sự bất nạt, chưa bao giờ làm như vậy thế nên đám người đó thấy cô cúi đầu liền cho rằng cột sống của cô cong.

Vị trí của hai người đã có sự thay đổi, Tur Vũ nhận lấy ánh mắt phẫn nộ của Hứa Thanh Uyển, nghĩ lại nhân vật Vân Hòa - sự kiêu ngạo của cô ấy trước nay đều ẩn trong bóng tối.

Trong nháy mắt, Tur Vũ giống như chạm đến ngạo khí của vị công chúa mất nước, âm thanh nhỏ nhẹ như ngày thường nói với Hứa Thanh Uyển vẫn còn đang ngân mình dưới hồ: "Nếu công chúa đều giống như muối muối đây, ta làm nó làm gì thì có sao nào?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Cắt —— tốt lắm, hai người các cô diễn rất tốt!" Chờ Tur Vũ nói xong một câu kia, Lương đạo vô cùng hưng phấn hô ngừng.

Ngoại trừ phần trước đều đi theo kịch bản, từ lúc Hứa Thanh Uyển đột nhiên nhấn Tur Vũ vào trong nước, lại đến phiên Tur Vũ kéo cô xuống nước - tất cả đều là hai người bọn họ kẻ xướng người hát, nhưng Lương đạo càng xem càng cảm thấy vui sướng, tay liên tục vỗ đùi.

Đúng vậy, ông vốn dĩ cảm thấy kịch bản gốc có gì đó không thích hợp — đó là Vân Hòa xoay chuyển thái độ quá nhanh! Cô ấy vốn dĩ gánh chịu mọi sự châm chọc bất nạt trong cung, hoàn toàn không dám lộ ra nhưng lúc đối diện với quần địch lại một lòng kiên trì bất khuất? Thật sự rất khó hiểu!

Bất quá trải qua cảnh diễn vừa rồi của Tur Vũ, tất cả đều đều được giải thích rõ ràng. Vân Hòa không phải nhát gan yếu đuối, cô chỉ là không muốn so đo, đáy lòng cô vẫn cất chứa sự kiêu ngạo - cho nên khi Vân Mộng nghi ngờ cô không xứng với danh xưng công chúa, Vân Hòa mới ra tay phản kích như vậy.

Quan trọng nhất là Lương đạo cảm thấy năng lực ứng biến của Tur Vũ rất tốt. Hứa Thanh Uyển đột nhiên thay đổi kịch bản vậy mà trong nháy mắt cô ấy đã bắt kịp vai diễn, thậm chí còn hoàn thiện tính cách của Vân Hòa. Diễn viên tuổi trẻ mà nhạy bén như thế Lương đạo rất ít thấy. Càng nghĩ ông càng vừa lòng với Tur Vũ.

"Cô gái này là người tài cần được bồi dưỡng a." Lương đạo nhìn cảnh quay vừa rồi, nói với nhân viên công tác: "Đoạn này rất tốt, giữ lại đi."

"Chị Tur Vũ! Nhanh nhanh, em giúp chị thay quần áo ướt ra!" Đạo diễn vừa kêu cắt, Thẩm Duyệt đứng ở một bên chờ sắp không kiên nhẫn vội chạy tới. Nhưng lúc cô chạy tới lại bị trợ lý của Hứa Thanh Uyển đẩy sang một bên.

Trợ lý kia chạy đến ven hồ, kéo Hứa Thanh Uyển còn đang ngâm trong nước lên, sau đó cầm lấy áo bông đã chuẩn bị sẵn khoác lên người cô, lấy một chiếc khăn lông lau đi vệt nước trên khuôn mặt, chăm sóc vô cùng chu đáo.

Thế chất của Hứa Thanh Uyển so với Tur Vũ không biết "mạnh" gấp mấy lần. Cô chỉ đứng ở trong nước chưa tới một phút đồng hồ nhưng vừa lên bờ đã lấy tay che miệng tỏ vẻ bị lạnh, giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống nhìn qua có chút điểm đậm đáng yêu.

"Lương đạo, cảnh vừa rồi hình như vai diễn của tôi còn thiếu một chút "lửa", thật sự xin lỗi, nếu được thì có thể diễn lại một lần không....." Thanh âm của Hứa Thanh Uyển mềm mại kiến nghị.

Ai ngờ Lương đạo lập tức lắc đầu, từ chối: "Không cần, đoạn vừa rồi hai người diễn rất tốt."

Nghe được lời này, ý cười trên môi Hứa Thanh Uyển hơi cứng đờ, không tự giác cắn môi dưới.

Trợ lý rất biết quan sát, thấy Hứa Thanh Uyển không nói, vội chào Lương đạo một tiếng rồi đỡ cô ta đến phòng nghỉ.

Lúc này Thẩm Duyệt đã chạy tới bên cạnh Tur Vũ, cô biết thân thể Tur Vũ yếu đuối, trước khi đến cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Dùng khăn quần quanh người Tur Vũ xong liền nhỏ giọng nói thầm "Người nọ thật là cao quý nha, chị Tur Vũ ở dưới nước hơn mười phút còn chưa than một tiếng, cô ta còn làm trò! Lại còn muốn diễn lại một lần, diễn nghiệm hay muốn thế nào?"

Thẩm Duyệt cũng thúc giục: "Chị Tư Vũ, chúng ta đi thay quần áo nhanh thôi!"

Tư Vũ lại không vội vã, nhìn về phía Lương đạo hỏi: "Lương đạo, cảnh tiếp theo ——?"

Lương đạo vung bàn tay: "Cảnh kế sẽ quay phía phản quân! Cô về phòng nghỉ ngơi trước đi, chờ quay xong cảnh này sẽ đến phiên cô, đừng để bị cảm lạnh."

Tư Vũ cười nhìn Lương đạo nói hai chữ cảm ơn, chẳng qua sắc mặt của cô thật sự tái nhợt, nụ cười có chút suy yếu, vẻ đẹp khác lạ này khiến ánh mắt của mọi người xung quanh sáng ngời.

Bởi vì vai diễn của Tư Vũ chỉ là nhân vật quần chúng, mở đầu xuất hiện mỗi hai phút cho nên Lương đạo cũng không có yêu cầu gì lớn với cô. Nhưng không nghĩ tới biểu hiện của Tư Vũ hoàn toàn ra ngoài dự kiến của ông. Quả thật là ngạc nhiên ngoài ý muốn! Thế nên thái độ của Lương đạo đối với cô có thêm chút châm chọc.

Lương đạo lại có chút không thích Hứa Thanh Uyển. Vừa rồi ông còn thật sự thương thức cô khi đưa ra yêu cầu muốn sửa kịch bản. Ông cũng không phải loại người bảo thủ không chịu thay đổi, lúc quay có thêm thắt kịch bản là chuyện bình thường, nhưng đoạn diễn vừa rồi Lương đạo càng cảm thấy Tư Vũ ưu tú hơn một bậc. Không những thế Hứa Thanh Uyển quay xong liền vội vã về phòng nghỉ, người không biết còn nghĩ rằng cô chịu bao nhiêu khổ ở đoàn phim.

Thân thể cô gái kia không tốt còn chưa vội như vậy, Hứa Thanh Uyển vội cái gì? Lương đạo nhăn lại mi, hảo cảm đối với Hứa Thanh Uyển phai nhạt dần đi.

Tư Vũ sau khi thay xong trang phục ướt đầm lại ho ra máu, Thẩm Duyệt nhìn đau lòng lại nôn nóng, hỏi cô có muốn đến phòng nghỉ ngồi một chút hay không.

Những diễn viên nhỏ như cô không có phòng nghỉ riêng, nếu hiện tại qua đó chắc chắn sẽ gặp Hứa Thanh Uyển, Tư Vũ lắc đầu: "Không đi, tôi đó xem vị kia làm giá à?"

Thẩm Duyệt biết Tư Vũ nói ai, cô nhìn trên khuôn mặt Tư Vũ có chút tức giận cũng lòng đầy cảm phẫn nói: "Chị Tư Vũ, chị thấy Hứa Thanh Uyển có phải cố ý hay không, em đẹp tự đừng muốn sửa kịch bản làm gì? Nếu không phải cô ta nhiều chuyện thì chị cũng đâu có ở dưới nước lâu như vậy!"

Tư Vũ cong môi: "Cô ấy cố ý chứ sao."

Từ lúc nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh Uyển, Tư Vũ đã biết cô ta cố ý, chỉ không hiểu sự ác ý đến từ đâu?

"Sao cô ta dám?! Đây là đoàn phim của Lương đạo, Lương đạo ghét nhất diễn viên trong đoàn đấu đá lẫn nhau....." Thẩm Duyệt kinh hô một tiếng, nhìn xung quanh rồi mới tới gần Tư Vũ, thấp giọng nói: "Chị Tư Vũ, vừa rồi em có quay lại, có cần....."

Tư Vũ kinh ngạc với sự nhạy bén của Thẩm Duyệt nhưng vẫn lắc đầu: "Không cần."

Thẩm Duyệt có chút không cam lòng: "Vì sao? Phải để cho người khác biết Hứa Thanh Uyển là loại người gì."

"Em nha, video này có đăng lên cũng chứng minh được điều gì đâu? Đoạn diễn này được đạo diễn đồng ý hoàn toàn không có vấn đề, hơn nữa còn là cảnh quay chính, vừa mới bắt đầu quay đã để lộ ra ngoài. Em nghĩ đoàn phim không điều tra ra được là chúng ta làm hã, đến lúc đó không bị đuổi mới là lạ!" Tư Vũ thấy bộ dáng ngây thơ của Thẩm Duyệt, kiên nhẫn nói: "Tất nhiên đoạn video này em có thể lưu lại để về sau dùng cũng được mà."

Thẩm Duyệt vội gật đầu.

Không muốn đến phòng nghỉ, Tư Vũ liền đề nghị đi ra ngoài một chút. Thẩm Duyệt lấy một chiếc áo khoác sạch sẽ khoác lên người cô để tránh bị cảm lạnh. Hai người liền từ cửa sau chuồn êm ra ngoài. Mới vừa ra khỏi đoàn phim, Thẩm Duyệt thấy có mấy người áo đen hung tợn xông tới, chặn lại đường đi của các cô.

"Mấy người là ai!" Thẩm Duyệt giống gà mẹ bảo vệ gà con đẩy Tư Vũ đứng phía sau, cảnh giác nhìn những người này, trong lòng âm thầm kêu khổ, đám người này không có ý tốt, nhưng trường quay đông người như thế chắc bọn họ không dám làm bậy chứ?

Mấy người áo đen cũng không thèm để ý cô, người cầm đầu bước lên một bước, nhìn Tư Vũ, cung kính nói: "Chu tiểu thư, bên ngoài gió lạnh, ngài rất dễ bị cảm, Ngũ gia phản phò chúng tôi phải chăm sóc ngài cho tốt, không bằng mời ngài lên xe nghỉ một chút?"

"Chị Tư, Tư Vũ....." Đám người áo đen này đều là tầm trong bể máu bước ra, khí thế không giống người thường khó tránh khiến người khác sợ hãi, Thẩm Duyệt sợ hãi nắm lấy góc áo Tư Vũ.

Tư Vũ vỗ vỗ Thẩm Duyệt ý bảo cô thả lỏng, sau đó nhìn đám người nói: "Làm phiền rồi, thay tôi cảm ơn Ngũ gia." Từ chối nhất định là không được, nếu bọn họ đã nhắc đến Ngũ gia, Tư Vũ tin chắc nếu cô dám nói "Không" thì hẳn là còn có hơn một trăm phương pháp để cô đồng ý, một khi đã như vậy chỉ bằng theo ý bọn họ.

Đám người dắt hai người lên xe. Bên trong xe bố trí vô cùng xa hoa, dưới chân trải thảm lông mềm mại, ở giữa còn đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn để trà gừng với rất nhiều món ăn vặt.

"Ngũ gia nói chúng tôi nhắc nhở ngài uống thuốc đúng giờ." Người cầm đầu lấy ra một viên thuốc đặt lên trên bàn. Đợi hai người ngồi yên vị trên xe bọn họ vô cùng ǎn ý tránh ở một góc xa, để lại không gian cho hai người: "Nếu ngài có yêu cầu gì cứ gọi chúng tôi."

"Thật ra có một chuyện." Tư Vũ đột nhiên nhớ tới sự nghi hoặc của mình, híp mắt, nếu có sẵn vũ khí trong tay làm sao có chuyện không dùng, coi như là tiền bồi thường thiệt hại tinh thần. Cô nhìn người cầm đầu, nói: "Phiền anh có thể tra giúp tôi người tên Hứa Thanh Uyển được không? Tôi muốn biết rõ tường tận từ lúc cô ta chưa vào giới giải trí đến bây giờ."

Người kia sừng sốt một chút nhưng phản ứng lại rất nhanh, gật đầu: "Ngài chờ một lát, tôi sẽ gọi người đi điều tra."

"..... Không cần hỏi Ngũ gia sao?".

Thủ lĩnh cười: "Ngũ gia đã phái chúng tôi đến bảo vệ Chu tiểu thư, tất nhiên chúng tôi phải đáp ứng tất cả các yêu cầu của ngài."

Thẩm Duyệt ở bên cạnh an tĩnh nghe ngóng, chờ đám người kia rời đi cô không nén được lòng hiếu kì liền hỏi: "Chị Tư Vũ, bọn họ là ai vậy, nhìn qua có chút dọa người....."

"Đừng động vào họ." Tư Vũ nói qua loa, trong lòng chút không bình tĩnh. Cô nhớ rõ Lục ngũ gia nói để người lại cho cô nhưng đó giờ cô chưa gặp được một bóng người nào, còn tưởng rằng chỉ là nói đùa, ai ngờ đám người áo đen đó lại theo tới tận đoàn phim!

Tư Vũ sợ hãi cả kinh, cảm thấy sau lưng có một tầng mồ hôi lạnh, tay chân của Lục gia thật là dài, tên bệnh thần kinh kia không biết xếp bao nhiêu người nhìn chăm chăm cô.....

Tâm tình Tư Vũ cực kì phức tạp sờ chuỗi phật châu ở cổ tay, thứ này do Lục Ngũ gia bắt ép cô đeo vào, nói đến cũng kỳ lạ, chiếc vòng hình như có tác dụng tĩnh tâm nên cô cũng không có ý định tháo xuống. Hiện tại nghĩ lại, lập tức cảm thấy chuỗi phật châu này như một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Thẩm Duyệt ở một bên nhìn bộ dáng rối rắm buồn rầu của Tư Vũ, trộm nuốt nước miếng, người đẹp nhũ mào cũng thật đẹp..... Chẳng qua cô ấy có quan hệ không hề nhỏ với Kỷ Lâm, hơn nữa hình như còn có nhân vật lớn che chở, địa vị rất cao chăng?

Lúc Thẩm Duyệt còn đang suy đoán lung tung "Bối cảnh" của Tư Vũ, một người chạy đến bên người đạo diễn Lương Ngàn, ghé vào lỗ tai hắt nói mấy câu, Lương đạo nhất thời sắc mặt đại biến.

"Cậu nói cái gì, Kỷ thị uy hiếp muốn hủy đầu tư?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đối với một đoàn phim mà nói, hủy đầu tư chính là chuyện lớn, xử lý không tốt thì đành phải hoãn quay. Biểu tình Lương đạo ngưng trọng hỏi người đưa tin: "Xảy ra chuyện gì? Kỷ thị tại sao không nói một câu liền muốn hủy đầu tư?"

Người nọ vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng bên tai Lương đạo: "Chuyện là bọn họ muốn đổi Chu Tư Vũ....."

"Chu Tư Vũ? Lại là cô ấy?" Lương đạo lập tức nhớ tới lần thử vai hôm nọ nhà tài trợ Vương Đồng cũng biểu lộ ra không muốn dùng Tư Vũ, nhưng mà có Kỷ Lâm ra mặt nên Lương đạo mới yên tâm lớn mật dùng cô: "Kỷ Lâm biết chuyện này không, đây là ý của cậu ấy à?"

Lương đạo không hề nghĩ tới một diễn viên nhỏ xuất thân từ người mẫu như Tư Vũ thế nhưng gây ra 2 lần sóng gió hủy đầu tư. Hắt không hiểu Kỷ Lâm là thiếu gia Kỷ gia - coi như cũng đại biểu cho Kỷ gia, nếu Kỷ Lâm gật đầu đồng ý để Tư Vũ vào đoàn phim thì có gì Kỷ thị lại phản đối?

Người nọ lắc đầu: "Lương đạo, chuyện này tôi cũng không rõ lắm, đã gọi điện thoại cho Kỷ ca tới trường quay, nhưng mà..... Ngài muốn nói cho Chu Tư Vũ trước hay không?"

Lúc này Tư Vũ đang ngồi trong xe nghỉ ngơi, cô uống thuốc xong cảm thấy có chút buồn ngủ. Điều hòa trong xe để nhiệt độ thích hợp, từng làn gió ấm đẩy lùi hết hàn khí trên người Tư Vũ lúc bị nhấn vào trong nước. Thẩm Duyệt thấy cô nhắm hai mắt mơ màng sắp ngủ vội lấy chăn lông đắp lên người, thuận tay thử sờ lên trán cô.

Thử một lần Thẩm Duyệt lập tức mở to hai mắt, trán của chị Tư Vũ rất nóng..... Không phải là phát sốt chứ?

Nghĩ lại cũng không kỳ lạ, Tư Vũ có tiếng ốm yếu, Thẩm Duyệt làm trợ lý thấy cô học máu giống như một ngày ǎn ba bữa cơm vậy, chỉ va chạm nhẹ một chút thôi dấu vết trên người một tuần mới biến mất, thấy nhiều lần thành quen.

Vừa rồi Tư Vũ ở dưới nước lâu như thế, tuy nói là mùa hè nhưng nước ao vẫn rất lạnh, thân thể cô lại yếu ớt, cảm lạnh phát sốt là chuyện hết sức bình

thường.

Cũng may Thẩm Duyệt có mang theo thuốc trong người, vội vã tìm thuốc hạ sốt rồi lay tỉnh Tư Vũ nói cô uống thuốc.

"Chị ngủ bao lâu rồi?" Tư Vũ nỗ lực mở mắt ra, ngoan ngoãn nuốt viên thuốc xuống. Đáy mắt cô chứa đầy mê mang, sóng nước lấp lánh rung động đánh trúng tim người khác. Thẩm Duyệt ở gần cô thiếu chút nữa không nhận được che lại trái tim hết lên.

Trời đầu, bị bệnh như vậy..... Càng đẹp mắt! Thẩm Duyệt áy náy nghĩ. Cô có chút luyến tiếc không muốn Tư Vũ hết bệnh.....

"Chị Tư Vũ, thời gian còn dài, chị ngủ tiếp đi." Mắt thấy Tư Vũ muốn đứng dậy, Thẩm Duyệt vội đỡ tay đỡ cô, khuyên nhủ: "Chị phát sốt, em sẽ đi nói với Lương đạo một tiếng để chị về khách sạn nghỉ ngơi."

Tư Vũ đang muốn đáp lời thì cửa xe bị người nhẹ nhàng kéo ra, người cầm đầu đám người áo đen đứng ở bên ngoài, thấp giọng nói: "Chu tiểu thư, đoàn phim đang đi tìm ngài nói đạo diễn có việc thương lượng, ngài muốn đi qua xem một chút không?"

"Lương đạo tìm tôi?" Tư Vũ gọi Thẩm Duyệt xuống xe cùng cô, Thẩm Duyệt thấy thế đành phải ngậm miệng.

Lúc hai người về trường quay, Tư Vũ nhảy bén cảm giác được không khí trong đoàn không tốt lắm, đặc biệt lúc cô bước vào những nhân viên công tác còn đang nhỏ giọng nói chuyện đồng loạt cảm niệm, lén lút nhìn cô.

Cho dù là Thẩm Duyệt cũng có cảm giác không ổn, cô hỏi: "Chị Tư Vũ, em có dự cảm bất hảo."

Tư Vũ nhún vai, Lương đạo cũng không ở đây. Hai người bọn cô đứng nửa phút mới có người đi tới mời Tư Vũ vào một căn phòng nghỉ lớn - Lương đạo đang ngồi bên trong cùng với Kỳ Lâm.

Nhìn thấy Kỳ Lâm Tư Vũ không khỏi sửng sốt, bởi vì biểu tình trên mặt Kỳ Lâm cô chưa bao giờ gặp qua - âm trầm tương như mưa gió sắp đến, không hề giống thiếu niên ngốc nghếch cô từng quen trước kia.

Lương đạo kêu người mời Thẩm Duyệt ra ngoài chờ, đợi trong phòng chỉ còn 3 người bọn họ mới hiện thân mời Tư Vũ ngồi xuống.

Tư Vũ phát sốt vốn đầu có chút nặng chân có chút nhẹ, ngồi xuống liền có chút choáng váng, thiếu chút nữa ngã lên sofa, cũng may cô đỡ tay kịp thời mới không xấu mặt.

"Lương đạo, chuyện gì gấp như vậy?" Tư Vũ lấy lại bình tĩnh, bất động thanh sắc nhìn Kỳ Lâm. Thật là khó được, lúc cô bước vào cửa Kỳ Lâm không giống như mọi ngày ánh mắt sáng lấp lánh nhìn cô mà nhìn sàn nhà phát ngốc, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tư Vũ a, tôi chỉ muốn tìm hiểu rõ, cô với Kỳ gia Giang Thành có phải từng có mâu thuẫn hay không?" Lương đạo hỏi.

Kỳ gia? Tư Vũ minh bạch, cô khách khí mà nói: "Lương đạo, ngài cứ việc nói thẳng đi."

"Vậy tôi nói thẳng nhé." Lương đạo rất là xấu hổ xoa tay: "Kỳ gia đột nhiên nói muốn suy xét việc hủy đầu tư, đương nhiên việc này có thể nghĩ lại... chẳng qua phải để cô chịu âm ức rồi. Tôi cũng đã hỏi qua Kỳ Lâm, cậu ấy nói....."

"Không phải em làm!" Kỳ Lâm đột nhiên ngắt đầu cắt lời Lương đạo, ánh mắt hần sáng quắc nhìn thẳng Tư Vũ: "Em không hề ra lệnh như thế!"

Trong giọng nói của Kỳ Lâm có một chút âm ức, hần giống như không biết chứng minh như thế nào chỉ có thể cường điệu lặp đi lặp lại: "Chị phải tin em, em tuyệt đối không làm như vậy. Chuyện này em cũng vừa mới biết được thôi, em đã đi chất vấn những người đó. Chị yên tâm em sẽ giải quyết được, sẽ không để chị rời đoàn phim....."

Bởi vì quá hoảng loạn, Kỳ Lâm hoàn toàn quên mất việc phải che dấu - trực tiếp gọi Tư Vũ là chị.

Hần càng nói càng loạn, một bên vất óc tìm kế an ủi Tư Vũ, một bên lại âm ức muốn chứng minh sự trong sạch, sợ Tư Vũ bởi vì chuyện này mà có hiểu lầm với hắn, nghĩ hắn ra lệnh cho Kỳ gia hủy đầu tư. Nói một hồi trên trán còn toát ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chú của Tư Vũ, tốc độ nói của Kỳ Lâm cũng chậm lại. Mặt hắn banh chặt, khó khăn lắm mới từ hàm răng cứng ngắt nói ra một câu: "Chị tin tưởng em, em sẽ không để chị đi."

Tư Vũ nhìn hắn một lúc, trong phòng nghỉ chỉ còn sự im lặng, không ai nói với ai điều gì. Một lúc lâu sau Tư Vũ bỗng nhiên cười rộ lên, ôn nhu mở miệng: "Nếu em đã gọi một tiếng 'chị', chút tin tưởng này chị vẫn cho được."

Kỳ Lâm lập tức vui mừng ra mặt, nhưng vài giây sau hắn bỗng phản ứng lại. Không đúng! Câu này của Tư Vũ hình như còn có ý tứ khác? Trước kia Kỳ Lâm gọi cô là chị chỉ là người nhỏ tuổi xưng hô với người lớn tuổi hơn, không mang ý gì cả... nhưng Tư Vũ nói như vậy, chẳng lẽ..... Kỳ Lâm tim đập nhanh mấy nhịp, một cái suy đoán quanh quẩn trong đầu hắn nhưng hắn không dám tin tưởng.

Có lẽ nào không chỉ một mình hắn đồng ý mối quan hệ huyết thống này, trong lòng Tư Vũ thật ra cũng biết rõ ràng?

Nhưng Tư Vũ cũng không cho hắn cơ hội tự hỏi, nói tiếp: "Nhưng mà chuyện này em không cần xen vào đâu."

Kỷ Lâm vội la lên: "Chị, vì sao chứ ——"

"Bởi vì chị biết là ai làm." Tư Vũ rất bình tĩnh tựa như đang kể một câu chuyện ngoài lề: "Kỷ phu nhân đã sớm cảnh cáo chị, bà ấy là mẹ của em, em nhất định sẽ không đối nghịch với bà ấy chứ? Vì một người ngoài như chị, không đáng."

Kỷ Lâm ngậm ngốc. Mẹ của hắn..... Đã từng tìm Tư Vũ? Vậy tại sao không nói cho hắn? Nếu đã tìm được con gái ruột thì vì cái gì không chịu nhận, vì cái gì còn muốn trăm phương nghìn kế đuổi cô đi!

Kỷ Lâm vẫn luôn cho rằng Đoàn Như Lan không nhắc tới Tư Vũ vì không muốn chọc phải phiền toái, sợ con gái của chồng trước xuất hiện khiến Kỷ gia có thêm tin đồn nhảm nhí. Cho nên hắn rất hiểu chuyện làm như không biết, cũng không dám nói cho Tư Vũ bọn họ là chị em ruột, chỉ dám trộm theo dõi Tư Vũ, có thể cùng chị gái chạm mặt hay nói vài câu cũng đủ khiến hắn vui vẻ nửa ngày. Nhưng hiện giờ xem ra chuyện này cũng không phải như hắn nghĩ?

Tư Vũ lại nhìn về phía Lương đạo, lễ phép nói: "Lương đạo, tôi cũng không muốn để ông khó xử. Nếu người ta đã chỉ tên nói họ muốn tôi rời đi thì tôi cũng không có da mặt dầy ở lại, chúc ông quay phim thuận lợi, công việc kế tiếp sẽ có Thẩm Duyệt xử lý, chào ông."

Nói xong, Tư Vũ cố gắng đứng dậy mở cửa đi ra ngoài. Kỷ Lâm vội chạy theo sau kêu một tiếng chị, muốn ngăn cô lại nhưng đúng lúc này di động vang lên - là người bên công ti Kỷ thị gọi tới, Kỷ Lâm chỉ có thể cưỡng chế hoảng loạn trong lòng, nhấc nghe rồi tuôn ra một tràng đến đầu dây bên kia: "Ai cho phép mấy người hủy đầu tư? Lấp tức đầu tư lại một lần nữa!"

"Thiếu gia." Người bên kia đầu dây cực kì cung kính nhưng không hề đồng ý yêu cầu của Kỷ Lâm: "Đây là quyết định của phu nhân, Kỷ tổng cũng đã gật đầu, cũng không phải yêu cầu gì khó khăn, đoàn phim nhiều người như vậy thiếu một người có làm sao đâu?"

Ý tứ là không muốn thương lượng.

Kỷ Lâm cười lạnh, hắn tắt điện thoại, sắc mặt nặng nề sững sờ đứng ở một chỗ. Lương đạo ở sau lưng không biết có nên an ủi một hai câu hay không thì Kỷ Lâm đột nhiên nâng tay lên đập một quyền vào vách tường!

Tư Vũ kéo Thẩm Duyệt đi ra ngoài, Thẩm Duyệt thấy cô sắc mặt không vui, cẩn thận hỏi: "Chị Tư Vũ, chị nói gì với Lương đạo vậy?"

"Không có gì, chúng ta về khách sạn thu thập hành lý, buổi chiều bay về Giang Thành." Tư Vũ nói. Trong lòng cô cũng tràn đầy lửa giận. Lần trước Đoàn Như Lan cấu kết với công ty người mẫu sa thải cô còn chưa tính, hiện tại còn dùng cách hủy đầu tư uy hiếp đoàn phim để đuổi người, đúng là khinh người quá đáng!

Tư Vũ biết Kỷ Lâm không biết gì cả, hắn đối xử với cô rất tốt, đứa nhỏ ngốc này thật sự coi cô là chị gái ruột, nhưng cũng chính vì điều này mà Tư Vũ cảm thấy bất bình thay cho Kỷ Lâm.

Người tốt như vậy tại sao lại có người mẹ ích kỉ như Đoàn Như Lan? Nhưng Tư Vũ cũng không biết trút giận vào ai vì xét đến cùng bọn họ đều là nhân vật dưới ngòi bút của cô — cho nên lúc trước cô vẽ có bao nhiêu cầu huyết thì bây giờ đồng loạt đổ hết vào trên người cô.

"Buổi chiều về? Nhưng không phải vừa mới bắt đầu quay à....." Thẩm Duyệt không hiểu tại sao Tư Vũ đi vào nói chuyện mới vài phút, đi ra mọi chuyện đã nghiêng trời lệch đất, cô đang muốn hỏi rõ ràng lại thấy Hứa Thanh Uyển đứng đĩnh đi tới.

"Tư Vũ, sự tình tôi đều nghe qua rồi, cô đừng vội." Thần sắc Hứa Thanh Uyển có chút lo lắng, thân thể lại vừa đứng chặn lại đường đi của Tư Vũ. Chỗ này lại đứng ở giữa sân, rất nhiều người nghe thấy âm thanh đã ngược nhìn qua đây.

Tư Vũ bị Hứa Thanh Uyển cùng trợ lý của cô ta chặn lại, chậm rãi nhăn lại mày. Cảnh vừa rồi địch ý của Hứa Thanh Uyển đã lộ ra, bây giờ lại nói như vậy định đánh bóng tên tuổi hay sao?

Hứa Thanh Uyển ôn nhu khuyên nhủ: "Đoàn phim cũng không chỉ có một mình Kỷ gia là nhà tài trợ, mới quay đã làm thế thì Kỷ gia không đứng một chút nào. Cô đừng vội đi, tôi giúp cô hỏi những nhà tài trợ khác nói không chừng còn có cơ hội làm lại. Dù sao cô cũng ở dưới nước lâu như vậy, nếu thay người thì những vất vả khổ sở ấy hoàn toàn uổng phí."

Tư Vũ nén thần sắc căm giận, hơi hơi mỉm cười: "Xem ra Hứa tiểu thư có quan hệ rất tốt với những nhà tài trợ khác nha."

Hứa Thanh Uyển như là nghe không hiểu thâm ý trong câu nói này, vô tội nói: "Tôi từng ký hợp đồng quảng cáo với họ, không tính là quan hệ cá nhân."

"Nếu như vậy cũng không dám làm phiền cô, chẳng may Hứa tiểu thư đi hỏi các nhà tài trợ khác lại đồng loạt muốn hủy đầu tư thì làm sao bây giờ?" Tư Vũ kỳ thật không thích oán giận người khác nhưng đối mặt với Hứa Thanh Uyển cô thật sự không kìm nén được. Nhìn sắc mặt Hứa Thanh Uyển có chút khó coi, cô bình tĩnh nói: "Đến lúc đấy không chỉ là vấn đề của một mình tôi mà có thể còn liên lụy đến cô đấy."

Nụ cười của Hứa Thanh Uyển hơi gượng gạo, cô hung hăng nắm lấy lòng bàn tay, giọng như sắp khóc: "Tôi chỉ muốn giúp cô....."

Lời còn chưa dứt, Hứa Thanh Uyển đột nhiên nghe thấy đám người đằng sau xôn xao, ngay sau đó một thanh âm xa xa truyền đến: "Tại sao tôi vừa ghé thăm trường quay một chút lại nghe được tin động trời nha, nói đi là ai muốn hủy đầu tư?"

Tư Vũ cùng Hứa Thanh Uyển đồng thời nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một đội bảo tiêu đã trải qua huấn luyện tách ra đám người đang chen chân đứng ở một chỗ, một người trẻ tuổi từ giữa đi ra. Hứa Thanh Uyển thấy phó đạo diễn vội cúi người khom lưng trước người nọ.

"Lục tổng, con gió nào đưa ngài tới đây? Máy người mau đi làm việc đi, đứng ở đây làm gì!" Phó đạo diễn vội vã mời Tôn Đại Phật này vào, trong lòng lau mồ hôi lạnh: Tổng giám đốc Hoàn Nghệ đích thân tới mà bọn họ thế nhưng không hề nghe được tin tức gì, càng trùng hợp là đoàn phim lại đang xảy ra vấn đề hủy đầu tư.....

Hứa Thanh Uyển nhìn thấy khuôn mặt của Lục Tinh Châu lập tức ánh mắt sáng ngời, người thanh niên này không phải là một trong hai người cô gặp ở vườn hoa tại buổi dạ tiệc của Hoàn Nghệ sao?

Thì ra hẳn là tổng giám đốc của Hoàn Nghệ!

Hứa Thanh Uyển lập tức nhìn quanh bốn phía lại không có nhìn thấy người đàn ông phong tư trác tuyệt mặc đường trang hôm nào, không khỏi có chút thất vọng.

Lục Tinh Châu nghe thấy lời của phó đạo diễn, nhẹ nhàng cười: "Tôi a, nghe nói 《 Khuyết Quốc 》 có một nửa số diễn viên là của Hoàn Nghệ nên mới tới đây an ủi một chút. Còn có một vị ra lệnh cho tôi đến xem người của Hoàn Nghệ có chịu, ảm, ức, hay, không."

Bốn chữ cuối cùng hẳn còn nhấn mạnh từng tiếng, tầm mắt tùy ý lay chuyển, lúc chạm mắt với Tư Vũ cười như có như không với cô.

Tư Vũ: "....." Phiền toái lại tới nữa.

"Nói lại một chút." Lục Tinh Châu dời ánh mắt, nhìn phó đạo diễn ở một bên đang cháy mồ hôi ròng ròng, khóe môi nhếch lên, trong mắt lại không có nửa phần ý cười: "Là ai muốn hủy đầu tư?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lục Tinh Châu đến nằm ngoài dự kiến của mọi người. Người ngoài chỉ biết chỗ dựa của Hoàn Nghệ họ Lục, giám đốc cũng là con cháu của Lục gia, nhưng tư liệu cụ thể về vị giám đốc này thì lại có rất ít người biết.

Hứa Thanh Uyển cũng không rõ, mãi đến hôm nay cô mới biết hai người đàn ông gặp ở vườn hoa lần nọ đều là người của Lục gia. Kiếp trước cô làm Kỹ thiếu phu nhân mười mấy năm, dưới sự dạy dỗ mưa dầm thấm đất của Đoạn Như Lan sau khi kết hôn liền dần dần rời khỏi giới giải trí, đem toàn bộ tâm tư đặt vào những buổi tiệc trà xã giao giữa những phu nhân trong giới thượng lưu. Nhưng dù quan hệ của cô rất rộng vẫn không có tư cách với tới người Lục gia.

Lục gia là đỉnh kim tự tháp mọi người lúc nào cũng phải ngước nhìn! Hứa Thanh Uyển còn nhớ rõ kiếp trước công ty Kỹ gia bởi vì đầu tư sai lầm một lần mà bị liên lụy thiếu hụt nửa phá sản. Khi đó những thiên kim có quan hệ tốt với Hứa Thanh Uyển trong một đêm liền xa lánh cô, thậm chí còn có người nhân cơ hội giẫm cô một chân. Nhưng chỉ nhờ một câu nói bang quơ của Lục gia, Kỹ gia tránh được một kiếp, tiếp tục làm rắn độc ở Giang Thành!.

Từ lúc đó Hứa Thanh Uyển chứa đầy sự tò mò với gia tộc khổng lồ bí ẩn này. Cô đã từng nghĩ nếu cô có quan hệ với Lục gia thì nhất định sẽ không còn một ai dám khinh miệt cô, bắt nạt cô. Nếu có Lục gia làm chỗ dựa có lẽ cô sẽ sống càng thêm thoải mái, vui vẻ.

Cho nên lúc Hứa Thanh Uyển biết được tin Hoàn Nghệ có chỗ dựa là Lục gia liền tìm mọi cách tiếp cận, đáng tiếc người của Lục gia hành tung thần bí, dù là cái bóng cô cũng không chạm được.

Cô nhìn sùnn mặt của Lục Tinh Châu, đôi lông mày không chịu khổng chế mà nhướng lên vui sướng. Không nghĩ tới cô đã sớm gặp được tổng giám đốc của Hoàn Nghệ! Hứa Thanh Uyển nhớ rõ Lục Tinh Châu cực kì cung kính với người đàn ông mặc đường trang nọ, phải chăng thân phận người kia cao quý gấp mấy lần..... Hai má Hứa Thanh Uyển có chút ửng đỏ.

Cô cắn môi, nhân lúc phó đạo diễn giải thích tình huống cho Lục Tinh Châu xuất hiện khoảng trống, vội tiến lên hai bước nói: "Lục tổng, tôi cũng vừa mới biết chuyện hủy đầu tư, ngài chắc không biết Kỹ thị bỗng nhiên nói muốn đòi Tư Vũ nếu không sẽ hủy tài trợ, tôi còn định nói chuyện giúp cô ấy."

Nghe thấy thanh âm của Hứa Thanh Uyển, Lục Tinh Châu giống như giờ mới để ý có người này, liếc mắt nhìn cô một cái, nhướng mày cười: "À, phải không?"

Thần sắc của Lục Tinh Châu nhàn nhạt như nhìn người xa lạ, bàn tay Hứa Thanh Uyển không khỏi nắm chặt. Cô có chút thấp thỏm nghĩ: chẳng lẽ Lục tổng đã quên mất mình?

Hứa Thanh Uyển nhớ lần đó nhìn Lục Tinh Châu và Tư Vũ hình như có quen biết nhau. Cô đột nhiên xoay người nắm lấy tay Tư Vũ, kéo cô ấy sát vào bên người: "Lục tổng, Tư Vũ mới đến chắc có chút hiểu lầm với Kỹ gia, nhưng mà ngài yên tâm chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim."

Tư Vũ không kịp phòng bị bị Hứa Thanh Uyển kéo qua, cô lập tức nhăn lại mặt, không biết người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Lục Tinh Châu dù bận vẫn ung dung nghe Hứa Thanh Uyển nói từng câu từng câu, ngữ khí lại thân mật lại tiếu hân giống như cô cùng Tư Vũ là hai chị em ruột vậy, lo lắng Tư Vũ sẽ bị đuổi ra khỏi đoàn phim. Nhưng càng nghe Lục Tinh Châu càng cảm thấy vô vị.

"Nói đi nói lại thì là vấn đề không đủ tiền phải không?" Lục Tinh Châu hoàn toàn xem nhẹ Hứa Thanh Uyển mà nhìn qua Tư Vũ, hần cười nói: "Cũng may tôi đến thăm một chút, nếu không nghệ sĩ của Hoàn Nghệ bị bắt nạt chắc tôi cũng không biết nha."

Hứa Thanh Uyển ngẩn người, trong lòng nói Chu Tư Vũ làm sao có thể là nghệ sĩ của Hoàn Nghệ, công ty của cô ta là công ty người mẫu nhỏ, cũng không biết lấy đâu ra may mắn mới được mời tới buổi thử vai của《 Khuyên Quốc 》, cũng bởi vì quen biết Kỷ Lâm mới "may mắn" trúng tuyển.

Trong lòng Hứa Thanh Uyển có chút hận, nếu không có Kỷ Lâm ở đây thì chỉ bằng sự phản đối của nhà tài trợ Vương Đồng, Tư Vũ sẽ không khả năng xuất hiện ở đoàn phim! Mắt thấy mấy bức ảnh cô gửi cho Đoàn Như Lan có tác dụng, Kỷ thị đưa ra yêu cầu hủy đầu tư để đuổi Tư Vũ đi. Nhưng mà Lục Tinh Châu ở đây cô không những không thể đẩy Tư Vũ ra bên ngoài mà còn phải dùng sức cố giữ người lại, làm như vậy mới khiến Lục gia có chút ấn tượng tốt.

"Lục tổng ngài chỉ sợ hiểu lầm, Tư Vũ không phải nghệ sĩ của Hoàn Nghệ." Hứa Thanh Uyển uyển chuyển nhắc nhở.

Mọi người xung quanh nhìn Lục Tinh Châu, ai cũng có ý định trèo lên cành cao nhưng ai ngờ bị Hứa Thanh Uyển giành trước, một đám tròn trắng mắt – coi như cô nhanh nhẹn!

Lục Tinh Châu vẫn giữ tươi cười, ánh mắt lại lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hứa Thanh Uyển khiến sống lưng cô phát lạnh. Cô nhớ lại câu nói vừa rồi rồi cuộc tìm không ra sai chỗ nào, miễn cưỡng nở nụ cười giọng gào: "Lục, Lục tổng, ngài....."

"Cô nói cô ấy không phải là người của Hoàn Nghệ... nhưng tại sao tôi nhớ rõ là chính tay tôi ký hợp đồng với cô ấy nhỉ?" Lục Tinh Châu cười như không cười hỏi.

Sắc mặt Hứa Thanh Uyển lập tức trắng bệch, trong nháy mắt hiểu được mình quá nóng vội, cô vừa rồi tự cho là thông minh nhắc nhở Lục Tinh Châu nhưng điều này không phải là đánh vào mặt hần sao? Chẳng qua..... Chu Tư Vũ ký hợp đồng với Hoàn Nghệ lúc nào, tại sao cô hoàn toàn không biết?!

"Tư Vũ, cô cũng thật là, tôi không hề biết hai chúng ta là đồng nghiệp, thật là không có nghĩa khí....." Trong lúc hoảng loạn, Hứa Thanh Uyển còn muốn kéo lấy tay Tư Vũ nhưng bị cô né ra.

"Cô lúc nào cũng cường điệu tôi không phải là người của Hoàn Nghệ, tôi không hề có cơ hội giải thích cho cô!" Tư Vũ bước ra xa Hứa Thanh Uyển. Thẩm Duyệt lập tức đi tới bảo vệ Tư Vũ, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Hứa Thanh Uyển giống như cô ta là mảnh thú ăn thịt người.

"Tôi!" Hứa Thanh Uyển vừa thẹn vừa bức, ánh mắt của người xung quanh khiến cô rất mất tự nhiên, cả người cô cương cứng một chỗ, phủ nhận cũng không được mà giải thích cũng không xong, tiền thoái lưỡng nan.

"Ai kêu cô tự làm thấp bản thân?" Lục Tinh Châu mỉm cười tiếp lời của Tư Vũ.

Câu này của hần chứng thật lời Tư Vũ nói. Ở đây đều là người thành tinh, nghe qua một chút cũng hiểu vị tổng giám đốc này là có tình đến đây để bảo vệ Tư Vũ. Thế nên ánh mắt nhìn cô có thêm chút thâm ý.

Vừa nãy đoàn phim đồn đãi Tư Vũ bị nhà tài trợ đuổi đi, những người này còn bà tám cô đắc tội gì với Kỷ thị, bây giờ có tổng giám đốc Hoàn Nghệ là người chống lưng, trong lòng mọi người nghĩ thầm: cô gái này nhìn qua không ngờ có bối cảnh sâu như thế!

"Nhưng lúc cần vẫn phải tỏ chút thái độ, nếu không người khác còn tưởng rằng người của Hoàn Nghệ dễ bị bắt nạt nha." Lục Tinh Châu nháy mắt một cái, thuộc hạ hiểu ý mang một phần văn kiện lên, hần cầm lấy ném vào tay phó đạo diễn: "Kỷ thị nếu muốn hủy đầu tư thì cho bọn họ hủy, về sau cũng không cho bọn họ nhúng tay vào hạng mục của Hoàn Nghệ, còn Chu Tư Vũ——"

Lục Tinh Châu nhìn về phía Tư Vũ thấy cô gái này trầu khõe miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt biểu hiện sự cạn lời, lập tức nhớ tới lệnh của Ngũ gia. Không phải là chú ý con thỏ bệnh tật này một chút sao, chuyện này rất đơn giản a, nếu có người muốn đuổi cô đi, không cho cô quay, vậy đối nhà tài trợ khác có gì khó đâu?

Phó đạo diễn thật cẩn thận cầm tập văn kiện kia: "Lục tổng, đây là..."

"Đây là hợp đồng của Lục tổng, ông nhìn qua nếu không có vấn đề gì thì bên tôi lập tức đầu tư." Thuộc hạ của Lục Tinh Châu thay hần trả lời.

Lúc này Lương đạo vừa được thông tri chậm rãi đi tới, phó đạo diễn không dám tự quyết định vội đưa văn kiện cho ông, nhỏ giọng giải thích mọi chuyện. Lương đạo mờ ra liền ngăn cả người, hợp đồng đầu tư của Lục Tinh Châu gấp 4 lần tổng số đầu tư lúc trước!

Hoàn Nghệ tài đại khí thô! Số tiền tài trợ lớn như thế thì ông cần gì phải xem sắc mặt của Kỷ thị? Muốn làm gì cũng không cần hỏi ý người khác! Những người muốn hủy đầu tư ông cũng không cần đi năn nỉ, chờ chiếu phim bọn họ liền biết ai lợi ai thiệt!

Lương đạo cầm văn kiện này cảm thấy có chút phỏng tay nhưng trong lòng lại kích động, hần do dự nhìn về phía Tư Vũ: "Tôi hiểu ý của ngài, nếu Lục tổng..... Không, tôi là nói Hoàn Nghệ tin tưởng đoàn phim như thế, tôi cũng rất xem trọng Tư Vũ, nhất định chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi."

Hứa Thanh Uyển cắn môi, ánh mắt vừa kinh vừa sợ. Tại sao Lục Tinh Châu có thể vì một mình Tư Vũ mà bỏ vốn đầu tư?!

Chu Tư Vũ cô ta đập trúng vận may gì! Kỳ Lâm liều mạng bảo vệ cô ta, Lương đạo cũng trước sau khen tài diễn xuất của cô ta, đến cả khôn cục Kỳ thị hủy đầu tư tưởng chừng như không thể giải quyết cũng có Lục Tinh Châu tới giải vây..... Không đúng, Chu Tư Vũ không nên được mọi người nhìn với con mắt khác như vậy, tất cả mọi chuyện không giống trong ký ức của cô!

Nhưng hiện tại đã không có người để ý Hứa Thanh Uyển nghĩ gì, Lục Tinh Châu càng coi cô như không khí, bước vòng qua người cô, gọi Tư Vũ cùng Lương đạo đến phòng nghỉ. Lúc Lương đạo nhìn thoáng qua hợp đồng phát hiện chỗ ký tên không lấy danh nghĩa của Hoàn Nghệ mà chỉ có ba chữ rỗng bay phượng múa: Lục Uyên Hòa.

"À chuyện này, suýt chút nữa quên nói với ông." Thấy sự nghi hoặc của Lương đạo, Lục Tinh Châu quay đầu nhìn chỗ ký tên, chỉ vào Tư Vũ thấp giọng nói: "Đây là lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư, Ngũ gia chúng ta nói Chu tiểu thư chơi vui về ở đoàn phim thì đồng tiền này tiêu có giá trị, chỉ sợ có người lấy cường quyền phá nát quy củ."

Lục Tinh Châu nói ý vị thâm trường, Lương đạo vừa nghe thấy hai chữ "Ngũ gia" trên tay run rẩy thiếu chút nữa làm rơi đồ, hần trợn tròn đôi mắt hỏi: "Ngài nói, chẳng lẽ là vị ấy.....?"

Lục Tinh Châu chỉ cười không nói, Lương đạo há hốc mồm có thể nhét nguyên một quả trứng gà. Tư Vũ nghe hai người nói liền bất đắc dĩ: "Tin tức truyền đi cũng nhanh thật đấy?"

Lục Tinh Châu quay đầu nhìn cô, thần sắc buồn bực: "Cô có biết vì chuyện của cô mà tôi bị Ngũ gia đá ra văn phòng đón máy bay lập tức tới đây? Tôi nếu đến chậm một chút chắc chắn sẽ bị người nào đó đá xuống máy bay."

Tư Vũ không hề có chút lòng thương hại nào, lạnh nhạt "À" một tiếng.

Lục Tinh Châu càng tức giận, hần nhìn chăm chú Tư Vũ đến lúc cô nhin không được hỏi câu "Làm sao vậy", hần mới mở miệng: "Cô quay cho nhanh rồi về sớm đi, tâm tình Ngũ gia dạo này không tốt lắm, tôi cũng không muốn xuất hiện trước mặt người nọ chịu tao ương."

Tư Vũ nhin không được cười ra tiếng, xúng đáng! "Cũng phải xem ý của Lương đạo thế nào." Ngồi cạnh người có vận khí tốt như Lục Tinh Châu, tình thần của Tư Vũ sáng sủa hẳn lên, sắc mặt tốt hơn nhiều.

Lương đạo thấy tầm mắt của Lục Tinh Châu, lập tức cảm thấy áp lực lớn lao: "Chuyện này, thật ra vừa rồi xem diễn xuất của Tư Vũ tôi có một chút ý tưởng, có lẽ chúng ta có thể sửa kịch bản Vân Hòa thành nữ 2 ần hình."

Người ta nói có tiền có thể sai quỷ xay gió, hơn nữa Lương đạo rất thích khối ngọc thô chưa được mài giũa này, lập tức quyết định sửa kịch bản!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tổng giám đốc Hoàn Nghệ tự mình tới thị sát hình như có quan hệ không tồi với Chu Tư Vũ —— khi mọi người nghe được tin Lục Tinh Châu đầu tư gấp bốn lần cho đoàn phim thì lời đồn này như mọc cánh bay đi khắp nơi.

Sau khi Tư Vũ hóa trang xong bước ra ngoài liền nhạy bén phát giác ánh mắt của người xung quanh nhìn cô có chút khác, trong sự tò mò còn có kiêng kỵ.

Dù sao cũng là người con gái có quan hệ với Lục gia! Tư Vũ không biết trong lòng mọi người đã âm thầm đặt cho cô một biệt hiệu "Không thể trêu chọc".

"Anh không phải rất bận à?" Tư Vũ nhìn Lục Tinh Châu ngênh ngang bước theo cô, xoa xoa ấn đường. Toàn bộ người Lục gia thật ra đều làm thấp bản thân nhưng thái độ của Lục Tinh Châu lần này rất khác thường, làm mình làm vậy xuất hiện, còn tỏ ra quen biết cô, không biết hần có ý đồ gì?

"Vội hay không cũng không phải chuyện tôi quyết định được, Ngũ gia chưa gọi tôi về thì tôi nào dám về." Lục Tinh Châu cúi nhấn chữ trên điện thoại, hình như đang báo cáo chuyện gì đó cho ai. Hần oán giận nói: "Đang êm đẹp sửa kịch bản làm gì, quay nốt cho xong rồi đi về chứ, làm hại tôi không dám về báo cáo kết quả cho Ngũ gia."

Vừa rồi Lương đạo nói sửa kịch bản của Tư Vũ, cô không rên một tiếng liền đồng ý, Lục Tinh Châu trợn tròn mắt, dùng tất cả mọi cách đều không khuyên được cô gái bướng bỉnh này. Kết quả là thời gian ở lại đoàn phim của Tư Vũ được kéo dài, không biết lúc nào mới trở về lại Giang Thành.

Sớm biết liền đóng gói chuyển phát nhanh đem về, còn phí tiền làm cái gì! Con thỏ giáo hoạt này cầm được tiền liền chạy!

Lục Tinh Châu dầm ngực dậm chân nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong lòng. Cô gái nhỏ này chính Ngũ gia chỉ định muốn chiều cổ tốt, chẳng may Tư Vũ đi cáo trạng hần, nói không chừng hần sẽ bị ném qua châu Phi đào khoáng, dù sao Lục Ngũ gia cũng không xem trọng thân tình, Lục Tinh Châu hoàn toàn

tin tưởng chuyện này có thể xảy ra.

"Lương đạo coi trọng tôi, cho tôi cơ hội, tôi tất nhiên phải quý trọng." Tư Vũ cười tủm tỉm nói. Sức khỏe của cô không thể đóng phim dài ngày, vốn dĩ Tư Vũ chỉ định diễn xong liền chạy lấy người nhưng Hứa Thanh Uyên có ý muốn nhắm vào cô, Tư Vũ cũng không phải thánh nhân, nếu Hứa Thanh Uyên dù cố ý hay vô tình muốn đuổi cô ra khỏi đoàn phim thì cô càng phải ở lại!

"Lục tổng, lần này cảm ơn anh, nếu không phải anh tiếp tục đầu tư tôi phải nuốt âm ức rồi đi rồi, nghỉ lại cũng thật không cam lòng." Tư Vũ khề thờ dài.

Lục Tinh Châu hừ lạnh một tiếng: "Cô là người của Ngũ gia, bị người khác bắt nạt không phải đánh vào mặt Lục gia sao? Kỳ gia mấy năm gần đây chưa gặp sóng gió gì nên có chút đặc ý vênh váo, biết đây là hạng mục của Hoàn Nghệ còn dám làm như vậy, nói hủy đầu tư liền hủy đầu tư, không coi Lục gia chúng ta vào mắt đúng không?"

Tư Vũ: "....." Cô lúc nào thành người của tên bệnh thần kinh ấy! Ai đồng ý?

Nghe ý tứ của Lục Tinh Châu, Lục ngũ gia hình như có chút bất mãn với Kỳ gia, Tư Vũ cũng không có chút hảo cảm nào nhưng vấn đề Kỳ Lâm là con trai độc nhất của Kỳ gia a! Chẳng may Kỳ Lâm bị chuyện này ảnh hưởng.....

Tư Vũ vội vàng nói: "Chuyện về Kỳ gia, có thể để tôi tự xử lý được không, tôi với họ có chút vấn đề khó nói....."

Lục Tinh Châu nhìn cô một cái, không nói gì cúi đầu tiếp tục ăn điện thoại, nhưng không đến vài giây sắc mặt của hắn biến đổi: "Không ổn, Ngũ gia cho tôi vào danh sách đen!"

Tư Vũ: "..... Ha?"

Biểu tình Lục Tinh Châu hoảng hốt: "Lúc tôi nói với chú ấy lịch quay của cô sẽ kéo dài, trong khoảng thời gian ngắn không thể trở về Giang Thành....."

Lục Tinh Châu vẻ mặt như sắp chết, tựa hồ có thể nhìn thấy tương lai bi thảm đang vẫy tay chờ hắn.

Khóe miệng Tư Vũ cứng lại, định lấy ra điện thoại giải thích cho Ngũ gia, lần trước sau khi vị ấy đại giá quang lâm Tư Vũ liền phát hiện di động có lưu một dãy số lạ. Nhưng lúc Tư Vũ định gọi, lại phát hiện —

Cô cũng bị cho vào danh sách đen.

"....." Được rồi, không muốn nghe vậy cô không gọi nữa. Tư Vũ nghĩ thầm, Lục ngũ gia ngài không phải Lục ba tuổi chứ, tức giận liền cho người vào danh sách đen, có cần như vậy không?

Đúng lúc này Lương đạo hô tập hợp, Tư Vũ vội bỏ qua Lục Tinh Châu chạy tới, Thẩm Duyệt cầm quần áo chạy theo sau, nhỏ giọng nói: "Chị Tư Vũ, chị còn đang sốt nhẹ đó, thật sự không sao chứ?"

"Không có việc gì, chị quen rồi, không khí ở đây cũng ổn." Tư Vũ ý có người vận khí tốt ở gần nên không coi chút sốt nhẹ này là việc gì lớn.

Thẩm Duyệt không lay chuyển được cô đành phải mang theo thuốc bước sát theo sau, sợ cô mệt mỏi quá độ ngã xuống.

Đi đến chỗ Lương đạo, Tư Vũ liền thấy Hứa Thanh Uyên, cô ta hình như đã điều chỉnh tâm lý tốt, nhìn Tư Vũ còn có thể toét miệng cười giống như không có chút khúc mắc nào. Kỳ Lâm cũng bị gọi lại đây, thần sắc hắn có chút buồn bực, Tư Vũ đến gần cũng chỉ cúi đầu nhìn xuống dưới đất, thể nào cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Hứa Thanh Uyên nhẹ nhàng cười: "Tư Vũ, không nghĩ cô có quan hệ tốt với Lục tổng như vậy."

Tư Vũ lười để ý cô ta, bước đến bên người Kỳ Lâm. Lúc cô tới gần, hắn không tự giác mím môi thành một đường thẳng, ý đồ giả vờ không hề để ý, nhưng chỉ một câu của Tư Vũ đã khiến hắn tan vỡ.

"Đừng giận, chị chưa bao giờ nghi ngờ em." Tư Vũ chọc cánh tay của Kỳ Lâm, đứa nhỏ ngốc này vẫn không chịu nhìn cô, dưới chân lại bước đến gần cô một chút, Tư Vũ vừa thấy không nhịn được ý cười: "Thôi thôi, nhìn đi chị có việc gì đâu, còn có thể tiếp tục đóng phim cùng em, đừng tức giận nữa được không?"

Kiên nhẫn đợi một lúc, thanh âm rầu rĩ của Kỳ Lâm mới truyền đến: "Chị cái gì cũng không chịu nói cho em....." Ngay cả Đoạn Như Lan đi tìm Tư Vũ lúc nào hắn cũng không biết!

Hắn là em trai ruột của Tư Vũ, cũng là một người trưởng thành, những sự việc này nên để hắn giải quyết mới đúng! Nhưng hắn lại không hay biết gì lâu như vậy, chị gái chịu âm ức cũng không biết, mãi đến lúc Đoạn Như Lan ra lệnh cho Kỳ thị hủy đầu tư, suýt chút nữa thì Tư Vũ bị đuổi ra khỏi đoàn phim..... Hắn không muốn là người cuối cùng biết được sự việc!

Tư Vũ thấy Kỳ Lâm có ý định nhắc lại chuyện cũ, vội vàng lời hay ý đẹp an ủi, trong lúc hỗn loạn bản thân đồng ý bao nhiêu điều kiện cũng không biết. Cuối cùng Kỳ Lâm nghe cô nói "Chỉ cần em không tức giận kêu chị làm cái gì cũng được", khóe môi có chút đặc ý.

"Chính là chị nói." Kỳ Lâm lập tức tính toán ở trong lòng.

Tur Vũ vội gật đầu: "Chị nói chị nói."

Kỷ Lâm híp mắt cười gống như con hồ ly nhỏ trộm được gà, hần nhân lúc Tur Vũ đi nghe Lương đạo giải đáp kịch bản liền nói với trợ lý Tiểu Ngải: "Lúc trước hình như đài Lục Quả muốn mời em tham gia chương trình 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 làm khách quý đúng không?"

Tiểu Ngải nghi hoặc: "Đúng vậy, bọn họ đã đưa thiệp mời nhưng lúc ấy không phải nói có khả năng xung đột với lịch trình của cậu nên đã từ chối sao?"

《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 là gameshows có ratings cao nhất trong mấy năm gần đây, chương trình có 6 khách mời cố định, mỗi kì sẽ mời hai vị minh tinh bí mật tham gia, hai người một tổ rút thăm chia làm bốn tổ, nhưng điều thú vị nhất là: Hai người bị cho vào một tổ thật ra cũng không phải đồng đội của nhau, đồng đội chân chính của bọn họ ở một tổ khác, cho nên nhiệm vụ của mỗi người không những hoàn thành khiêu chiến mà còn ngăn chân chính đồng đội cùng một tổ với mình.

Cũng bởi vì thế mà chương trình này còn có tên "Tình hữu nghị thất bại thảm hại" với "Đến đây chúng ta thương tổn lẫn nhau", lần nào có 2 minh tinh quan hệ tốt với nhau mà tham gia cùng một kì đều sẽ nghi ngờ tình nghĩa giữa hai người. Dù sao thì chuyện bán rẻ đồng đội ai cũng rất chuyên nghiệp.

Kỷ Lâm gật đầu nói: "Chị nói chuyện với bọn họ xem vị minh tinh còn lại đã mời được ai chưa, nếu chưa có thì nói cho bọn họ nếu có thể mời được chị của em..... Chu Tur Vũ ấy, em sẽ đồng ý tham gia!"

Không phải thử thách sự ăn ý giữa hai người sao, Kỷ Lâm tự tin tràn đầy nghĩ hần cùng chị gái huyết mạch tương liên, những người khác sau khi tham gia chương trình liền hoà nghi lẫn nhau, chắc chắn là chưa đủ thân thiết, chỉ cần hần đi cùng với Tur Vũ đảm bảo thắng rất dễ dàng!

Tur Vũ cũng không biết em trai ngốc đã nghĩ kế bắt cô tham gia chương trình, cô cùng Hứa Thanh Uyển sau khi cẩn thận nghe Lương đạo nói xong kịch bản mới, sắc mặt Tur Vũ như thường nhưng Hứa Thanh Uyển lại không tốt lắm.

"Lương đạo, nếu sửa như vậy không phải Vân Hòa coi như là nữ 3 sao, sẽ có chút ảnh hưởng tới tình tiết khác....." Hứa Thanh Uyển nắm quyền, trong lòng vừa kinh vừa giận.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chính mình ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không những không đuổi được Tur Vũ ra khỏi đoàn phim còn tăng thêm suất diễn cho cô ta!

Lúc đầu Vân Hòa chỉ xuất hiện vài phút mở đầu, bây giờ Lương đạo thay đổi cốt truyện Vân Hòa bị phản quân tra tấn đến chết thành bị thủ lĩnh phản quân bắt được – chính là tân hoàng do Kỷ Lâm đóng vai, tân hoàng thương thức ngạo khí thà chết cũng không nói nửa lời của cô, cũng thán phục cô một cô gái yếu đuối đứng trước thiên quân vạn mã cũng không mảy may run sợ, còn có thể từng câu từng chữ nói ra "Tội trạng" của hần, nữ tử như thế tân hoàng không bỏ được giết cô, cũng không thể thả hờ về rừng vì thế giam cầm Vân Hòa ở dưới mật thất trong tầm cung.

Sau khi tân hoàng đăng cơ, nắm giữ vạn dặm giang sơn, mỹ nhân vô số nhưng vẫn thường xuyên xuống địa cung trò chuyện với Vân Hòa, thái độ của cô đối với tân hoàng cũng chưa bao giờ mềm mại, suốt ngày không nói nửa lời, chỉ có khi nào tân hoàng hỏi cô những vấn đề về nhân sinh cô mới chịu mở miệng, êm tai giải thích ý nghĩ của mình. Học thức cùng khí độ của Vân Hòa khiến tân hoàng thuyết phục. Hàng năm chịu cảnh giam cầm, hơn nữa thân thể Vân Hòa vốn đã suy yếu, thân hình cô chỉ còn da bọc xương, không giống nữ nhân thướt tha nào trong hậu cung nhưng tân hoàng không ngại, luôn muốn tới gần cô.

Về sau bí mật này bị Vân Mộng phát giác, trải qua những ân oán tình cừu cô sớm đã yêu người nam nhân này, bỗng nhiên phát hiện tỷ tỷ thế nhưng không chết, còn trở thành nốt chu sa trong lòng tân hoàng, vì thế lòng đố kỵ như tằm ăn lên, một ngọn lửa đốt cháy địa cung hại chết Vân Hòa.

Kịch bản mới hiển nhiên càng hấp dẫn hơn trước, nhân vật Vân Hòa được khắc họa tới cực hạn, Hứa Thanh Uyển biết nếu Lục gia đã chặn ngang một chân, nhà tài trợ Vương Đồng đứng đằng sau cô nhất định một cái rắm cũng không dám phóng càng đừng nói thay cô sửa kịch bản, chỉ có thể cắn răng ra trận.

Lần này Hứa Thanh Uyển không dám làm chuyện gì xấu, loại chuyện trong lúc diễn sửa kịch bản cũng không nhắc tới. Nhưng Tur Vũ càng quay càng có thêm nhiều ý tưởng, dù gì lúc đầu cô cũng là một người sáng tác tất nhiên tư duy thiên mã hành không, có linh cảm liền chạy đến thảo luận với Lương đạo khiến ông vô cùng vui sướng vì bản thân tìm được bảo bối, chỉ dạy Tur Vũ càng thêm có tâm.

Có Lục Tinh Châu tự mình tọa trấn nên tình hình quay phim vô cùng thuận lợi, rất nhanh đã tới cảnh Kỷ Lâm đóng vai tân hoàng diễn phối hợp với Tur Vũ.

Đội Kỷ Lâm thay xong quần áo bước ra, Tur Vũ nhìn đến ánh mắt sáng ngời, khó trách hần có số lượng fans khổng lồ, khuôn mặt này, dáng người này, đôi chân này..... Chắc chắn chắc, Tur Vũ nhìn bộ dáng phong thần tuấn lãng của em trai bỗng nhiên cảm thấy có chút vinh dự, lại không nghĩ tới em trai cũng nhìn cô, trong lòng suy nghĩ: Bông cải trắng mềm mại này hần nhất định phải xem trọng, tuyệt đối không thể bị người khác ngắt đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trước khi tham gia vào 《 Khuyñh Quốc 》, Kỳ Lâm đã quay không ít bộ phim, chẳng qua đều là phim trinh thám hoặc hành động bởi hẳn còn chưa có trưởng thành, hơn nữa sức chiến đấu của fans cũng không phải dạng vừa thế nên từ trước đến nay hẳn chưa từng tham gia bộ phim tình cảm nào, 《 Khuyñh Quốc 》 có thể coi là một trải nghiệm mới.

Lương đạo còn lo lắng kinh nghiệm của Kỳ Lâm không đủ, lúc đối diện với các nữ diễn viên khác hoàn toàn không được tự nhiên, nhưng chỉ lúc Kỳ Lâm đứng trước mặt Tư Vũ thì khí thế bất cần đời bình thường được thu hết lại, sự kiên quyết và nguy hiểm của tân hoàng được triển lộ hết ra.

Đây là lần xuất hiện đầu tiên của Kỳ Lâm, tân đế dẫn quân vào hoàng cung gặp công chúa mất nước Vân Hòa. Hai diễn viên quần chúng vào vai binh lính áp giải Tư Vũ bước tới, ép cô quỳ xuống trước mặt tân đế. Bộ váy trên người Tư Vũ rách tung toé, cả người đều là máu và bụi bẩn, đầu gối cô vừa chạm vào mặt đất lạnh lẽo liền không ngừng ho khan, bên môi tràn ra máu tươi.

Lương đạo cùng nhân viên công tác thật sự cạn lời, một người phụ trách đạo cụ lên tiếng: "Cô, cô ấy học máu thật à? Khó trách vừa rồi em đưa bao máu cô ấy còn nói không cần!"

Nếu Tư Vũ nghe được nhất định hô to oan uổng. Cô chỉ là không chịu được hương vị kì quái của thứ đó, dù sao cô lúc nào cũng có thể học máu, đã có máu thật ở đây thì cần gì phải dùng máu giả? Hiệu quả cũng có thể càng chân thật.

Lương đạo lắc đầu, thở dài: "Chắc là mọi người không biết, tôi nghe nói thân thể Chu Tư Vũ từ nhỏ đã không tốt nhưng lúc làm việc lại cực kì chuyên nghiệp, dù bệnh có nặng thế nào cũng kiên trì làm xong, như thế mới gọi là đam mê với nghề, tôi thấy với bản tính này của cô ấy sớm hay muộn cũng nổi tiếng."

Có người nãy ra một ý: "Lương đạo, chúng ta có thể lấy cô ấy làm chủ đề để làm một tập ngoại truyện, đúng lúc 《 Khuyñh Quốc 》 sắp tuyên truyền cũng cần thả ra một chút tin tức, ngài cảm thấy thế nào?"

Lương đạo nghĩ một lúc cảm thấy chuyện này có thể làm được.

"Được, cậu đi cắt mấy cảnh Tư Vũ học máu với bị bệnh, làm khéo một chút, hiểu chứ?" Lương đạo vung tay quyết định.

Tư Vũ còn không biết mình đã được sắp xếp tốt, cô khổ sở học máu xong, xem nhẹ tầm mắt lo lắng của Kỳ Lâm, ngẩng đầu hơi thờ mong manh nói: "Người là thù lĩnh của đám cường đạo này?"

Kỳ Lâm trở mắt nhìn chị gái học máu, cô ho một lần trái tim hẳn lại ngưng một nhịp. Nếu không phải có vài chiếc máy quay ở xung quanh Kỳ Lâm thiếu chút nữa đã mất không chế mà ôm chị hẳn về phòng nghỉ. Cuối cùng ánh mắt thúc giục tiếp tục của Tư Vũ mới khiến hẳn bình tĩnh lại.

Không có ai nói cho hẳn cảnh học máu này là thật!

Một cảnh như vậy ở trong mắt Lương đạo lại trở thành ánh mắt Kỳ Lâm nhìn về phía Tư Vũ cực kì phức tạp, nhất là sau khi Tư Vũ học máu, ánh mắt ấy nổi lên gọn sóng, nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi lại bị áp chế quy về bình tĩnh, đủ loại cảm xúc chứa đầy trong đó, giống như vị tân đế này chưa bao giờ gặp qua nữ nhân nào hơi thờ thối thóp mà còn kiên cường như thế, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa bội phục, nhưng nhớ đến quan hệ giữa hai người, thứ tình cảm này chỉ có thể giấu kín dưới đáy lòng.

Không nghĩ rằng Kỳ Lâm diễn xuất cũng không tồi, xem ra ông lo lắng quá nhiều rồi. Lương đạo yên tâm, càng cảm thấy việc sửa kịch bản thật không sai, nhìn bọn họ có bao nhiêu hòa hợp kìa!

"Ta là chủ nhân mới của thiên hạ này, cũng là chủ nhân của ngươi." Kỳ Lâm trầm giọng nói, sau khi nhập diễn hẳn khác hoàn toàn với ngày thường, giọng tay nhắc chân cả khí chất như là một người khác, "Gia tộc đã bỏ ngươi mà đi, từ nay về sau ngươi chỉ có thể ở bên người của ta."

Bị lời nói của hẳn kích thích, Tư Vũ che ngực phun ra một ngụm máu, thân thể cô mềm nhũn, thanh âm hư nhược vô lực nhưng từng câu từng chữ lại cực kì kiên định: "Vân Hòa ta, tự mình làm chủ bản thân, tha chết cũng không làm nô lệ!"

Những lời này như cho cô thêm động lực, Tư Vũ đột nhiên ngồi dậy, giọng rút bội kiếm đeo bên hông của Kỳ Lâm định đâm chính mình một nhát, nhưng cô bị tra tấn đã lâu, hành động vừa rồi đã dùng hết chút lực còn sót lại, dễ dàng bị Kỳ Lâm đoạt lại bội kiếm, hẳn giọng tay, mũi kiếm đặt ở trên cổ cô.

"Ta thấy rất nhiều người xin ta để được sống, còn chưa gặp qua ai xin để được chết, ngươi muốn chết, ta càng không cho." Kỳ Lâm cúi xuống, dùng mũi kiếm nâng cằm Tư Vũ lên, nhìn ánh mắt tựa lưỡi dao của cô không khỏi mỉm cười, sau đó thu bội kiếm về. Mũi kiếm dính vết máu của Tư Vũ, Kỳ Lâm đặt lưỡi kiếm ở bên môi, thế nhưng dùng lưỡi liếm đi chút máu ấy, thần sắc vừa tà mị vừa hung ác khiến người xung quanh phát run, nhưng ánh mắt như bị hẳn hấp dẫn không thể rời đi.

Hứa Thanh Uyển đứng ở một bên nhìn chăm chăm đến mê mẩn. Đây là A Lâm của cô, hẳn vẫn chói lóa như vậy, đáng nhẽ vị trí ấy phải thuộc về cô, đứng ở giữa được mọi người sùng bái cũng phải là cô! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Chu Tư Vũ đoạt lấy vị trí của cô!

Hứa Thanh Uyển một bên trầm mê phong thái của Kỳ Lâm, một bên không cam lòng chịu thua người khác, cô biết mình phải bình tĩnh, Kỳ Lâm và Chu Tư Vũ chắc chắn không có tình cảm gì ngoài thân tình nhưng cô thật sự sợ! Từ lúc cô trọng sinh tới nay, Chu Tư Vũ hoàn toàn không giống nữ phụ ác độc mà cô biết, còn bước đi xuôi gió xuôi nước, Kỳ Lâm che chở cô ta, ngay cả Lục gia cũng bảo vệ cô ta!

Hứa Thanh Uyển sợ, thứ khác biệt với kiếp trước đều chỉ có một mình Chu Tư Vũ, nếu còn tiếp tục như thế này cô sẽ không có cách nào nói lại tình duyên với Kỳ Lâm!

Trái ngược với sự rối rắm trong lòng Hứa Thanh Uyển, Lương đạo ngồi trước máy quay càng xem càng vừa lòng, quay đến cảnh Kỳ Lâm lấy tư thế bế công chúa bé Tư Vũ từ dưới mặt đất lên đi vào địa cung, sau khi ôm người lên trên giường ông mới kêu ngừng: "Cất! Rất tốt, hai người hình như không phải lần đầu hợp tác chứ, tiếp tục duy trì như thế này nhé!"

Đạo diễn vừa hô cất, thần sắc lãnh khốc trên mặt Kỳ Lâm như thủy triều rút đi, hần vội vội vàng vàng bỏ hai tay đang đặt trên người Tư Vũ, vành tai ửng đỏ, để giấu đi sự quần bách của bản thân hần quay đầu gọi: "Tiểu Ngải, mau lấy khăn lông với nước lại đây!"

Tiểu Ngải vâng lời làm theo, Kỳ Lâm cầm lấy khăn lông, tỉ mỉ lau đi vết máu trên môi Tư Vũ, lại đưa một ly nước cho cô súc miệng, có chút nghĩ mà sợ: "Chỉ dọa em, tại sao lại không dùng bao máu giả?"

"Em thừa biết thân thể của chị, nếu phải học máu cũng không cần lãng phí như thế." Tư Vũ cầm lấy cốc trà nóng, cười cong mắt.

Kỳ Lâm nhìn cô trên dưới một lần, chắc chắn không có việc gì mới buông ra tảng đá lớn trong lòng, nhìn không được nói thầm: "Thật không biết chị là chị của em hay là em gái em nữa, tại sao còn làm người khác lo lắng hơn cả em?"

Tiểu Ngải đã từ bỏ chuyện khuyên Kỳ Lâm bảo trì khoảng cách một chút với Tư Vũ, nghe vậy liền tròn trắng mắt: "Kỳ ca, cậu cũng biết mình làm người khác lo lắng hả?"

Vừa dứt lời Kỳ Lâm đã nổi giận dưng dưng quay đầu lại, giống như châm phải ngòi nổ: "Ninh Tiểu Ngải năm nay một phen tiền thưởng chị cũng đừng hòng lấy!"

Tư Vũ đầm đẫm bả vai của Kỳ Lâm, nhìn không được cười một tiếng, vừa cười vừa nói: "Kỳ Lâm, nếu em nhìn thấy bộ dạng hiện giờ bảo đảm cũng cười, rất giống một con cá nóc, ha ha ha ha..... Chị nhất định phải chụp lại!"

Lương đạo ở đằng xa nhìn thấy cảnh này, cảm khái nói: "Cảm tình thật tốt....."

Hứa Thanh Uyển đứng ở bên người ông cười trừ, móng tay lại cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

.....

《 Khuyh Quốc 》 mở máy không bao lâu, teaser rút cuộc cũng được công bố, Kỳ Lâm vào vai nam chủ sớ đã được thông báo, nhưng đội ngũ fans không lồ của hần càng tò mò: Ai sẽ trở thành CP trên màn ảnh đầu tiên của hần?

Phải biết rằng sức chiến đấu của những bạn gái này rất lớn, lòng chiếm hữu idol rất mạnh, trước đây Kỳ Lâm chưa từng diễn vai liên quan đến tình cảm nên các cô mới có thể trong lòng không có khúc mắc, nhưng lần này lại không giống.

《 Khuyh Quốc 》 là bước chuyển mình của Kỳ Lâm, cũng là bộ phim lãng mạn đầu tiên hần tham gia. Nếu diễn tốt, fans sẽ ghen mà đi châm chọc bạn diễn của hần, nếu diễn không tốt, fans cũng không dám trách hần mà đem lửa giận trút xuống trên đầu nữ diễn viên khác.

Cho nên nói nếu xử lý không ổn thỏa, nhiệt độ cp không những không tăng còn khiến fans cảm thấy phản cảm.

Fans của Kỳ Lâm sớm đã nhận được tin, chờ đợi ở 《 Khuyh Quốc 》 Official Weibo, teaser vừa tung ra liền đứng đầu vị trí tìm kiếm, ảnh load chậm rì rì mãi mới hiện lên.

Đoàn phim được Lục gia tài trợ, phương diện tài chính không thành vấn đề nên tất nhiên bỏ được vốn, ảnh chụp cực kì dụng tâm lại tinh xảo. Kỳ Lâm tổng cộng có hai tấm ảnh, một tấm mặc kim giáp, cười một con báo mã ngưng thần giường cung, khí phách hăng hái, tấm còn lại mặc long bào màu đen, uy nghiêm lạnh lùng, hai tấm phong cách hoàn toàn khác biệt nhưng đều làm fans thét chói tai không ngừng.

Các cô xem kĩ từng ảnh một, bởi vì tính chiếm hữu cao nên hoàn toàn không hài lòng chút nào với vai nữ chính và nữ 2, đặc biệt là Hứa Thanh Uyển đóng vai công chúa Vân Mộng, bởi vì tính cách của Vân Mộng là tùy hứng lại đánh đá nên trang phục vô cùng gợi cảm, các fan vừa thấy liền nhũn mày.

Không phải chứ, ăn mặc ít như vậy còn muốn diễn cảm tình với Kỳ Lâm? Chẳng may lúc quay phim cô gái này nhân cơ hội làm trò thì làm sao bây giờ??

Nghĩ như thế, ấn tượng với Hứa Thanh Uyển lại giảm vài phần.

Teaser tổng cộng có 9 bức ảnh, các fan lướt đến bức cuối cùng đều ngây ngẩn cả người: Bức ảnh này được chụp trong địa cung, bốn phía tối tăm, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ nhô ra chút ánh nắng mặt trời, nữ tử mặc váy trắng suy yếu ngồi trên xe lăn, sắc mặt nàng cực kì tái nhợt, trên môi dính chút máu, cả người mảnh khảnh giống một nhành liễu, mềm mại đắm chìm trong chút ánh sáng còn sót lại, đôi mắt khép hờ, thời gian dường như dừng lại ở trên người nàng.

Trong nháy mắt, những người nhìn đến bức ảnh này đều chung một suy nghĩ: Đây là vị thiên sứ nào lưu lạc xuống trần gian!

Official Weibo rất là giao hoạt, vô cùng am hiểu "khẩu vị" mỗi người, dưới bức ảnh chỉ thêm vài chữ "Chu Tư Vũ vai Vân Hòa", thông tin khác một mực không đề cập tới, các fan nhìn bức ảnh này đều trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể cầm lấy bả vai người nọ lay lay lay để: Mau nói thiên sứ nhỏ này là nhân vật nào, quan trọng nhất là cô ấy có diễn cảm tình với Kỳ Lâm hay không! Cái gì cũng không tiết lộ là ý gì!

Đối với đa số người, Tư Vũ rất xa lạ, nhưng cũng có một số fans của Kỳ Lâm nhận ra, ủa, đây không phải chị gái xinh đẹp xả thân cứu người cũng cực

kì chuyên nghiệp đó sao?!

@ Lê tuyết hàm đường phèn: Là chị gái nhà cá kho chúng ta! Cảm ơn các vị đã quan tâm, chị ấy vừa trốn ra từ bể cá, mình ôm chị ấy về đây.

@ Quán quân ngũ nường: Mau buông chị ấy xuống cho tôi! Ngư Ngư là của mọi người, sao cậu dám độc chiếm một mình!

@ Cảnh liễu ướp lạnh: Trời đâu? Kỳ ca hợp tác cùng chị gái cá kho? CP bấy lâu nay mình chờ mong?? Trời đưa tin vui! Mình kích động đến mức xuống dưới nhà chạy 10 vòng quanh sân để ăn mừng đây này!

Có chút người qua đường không rõ nguyên nhân thấy các cô hưng phấn như vậy, sôi nổi tò mò hỏi Chu Tư Vũ rốt cuộc là ai, tại sao biết cô ấy tham gia liền kích động đến thế?

Một số fans nhiệt tình lập tức phổ cập kiến thức cho họ, đầu tiên lấy ra ảnh bìa khen nhan sắc của cô, tiếp theo gửi video Tư Vũ cứu người ca ngợi sự lương thiện của cô, phải biết rằng đa số fans của Tư Vũ đều là fans trung thành của Kỳ Lâm, bởi vậy các cô không hề bài xích Tư Vũ ngược lại còn có chút mừng thầm, khuôn mặt hai người đẹp nghiêng thành đổ nước, liếm màn hình cũng đáng!

Cứ như vậy, Tư Vũ trở thành nữ diễn viên duy nhất không bị fans của Kỳ Lâm châm chọc mỉa mai, không chỉ có như thế, các fans từ trước đến nay có tính chiếm hữu cao đều hoan nghênh sự xuất hiện của cô.

Có lẽ cảm thấy hướng gió không tồi, nửa tiếng sau Official Weibo lại đăng một clip hậu trường, chỉ thấy Tư Vũ cùng Kỳ Lâm hình như vừa quay xong một cảnh, Tư Vũ ngồi nghỉ ngơi ở trên giường, trợ lý không biết nói cái gì khiến Kỳ Lâm tức giận quay đầu nói không phát tiền lương cho cô, sau đó Tư Vũ liền đảm bảo vai Kỳ Lâm cười đến thở hổn hển, còn nói "Nhìn em đi, giống như một con cá nóc ấy".

Clip này vừa được đăng lên, lượt tương tác liền lên đến 10 vạn, các fan của Kỳ Lâm không những không đau lòng idol bị cười nhạo, ngược lại đồng loạt cười ha ha ha.

@ Thiếu niên bên vách tường hoa: Ha ha ha ha cười đến đầm mặt đất, tương tượng quá hợp lý! Chị gái cá kho thật đáng yêu!

@ Công chúa nhỏ thích ngôi sao: Nhìn kỹ thì Kỳ ca lúc tức giận đúng thật giống một chú cá nóc! Đáng yêu, muốn.....

@ Hôm nay lại gầy một chút: Xin lỗi Kỳ ca, là fan trung thành của anh nhưng, nhưng mà..... Ha ha ha ha thật là siêu ấu trĩ! Chị gái chỉ một câu đã khiến Kỳ ca trợn tròn mắt, quan hệ giữa hai người bọn họ hình như không tồi, mình cũng bạn bè cũng hay đùa nhau như vậy.

Càng thú vị là bên này các fans vừa đồng tâm "Làm phản" Kỳ Lâm, bình luận phụ họa câu nói của Tư Vũ, bên kia Weibo "Lại sống 500 năm Cẩm Li" lặng yên không một tiếng động đăng một bức tranh về Kỳ Lâm theo hướng chibi, bộ dáng hân hoan cực kì tức giận, phía trên còn viết thêm mấy chữ: Tôi giống cá nóc lắm hả?

Fans Club của Kỳ Lâm lập tức chia sẻ bức tranh này, các fan thấy liền cười lớn ha ha ha, đồng loạt tag Kỳ Lâm.

@ Công chúa nhỏ thích ngôi sao: Đau lòng Kỳ ca một lần nữa bị xấu mặt, Cẩm Li làm tốt lắm!

@ Hai chiếc đùi gà: Tốc độ tay của Cẩm Li thật nhanh! Clip chỉ vừa mới đăng thôi đã vẽ xong rồi, Kỳ ca bản thu nhỏ càng giống cá nóc!

Bức tranh của Cẩm Li vừa đăng lên, các fan lập tức quên mất chuyện còn phải qua《 Khuyết Quốc 》Official Weibo lên án chuyện diễn cảm tình, mọi người đều ở Weibo Cẩm Li nói chuyện sôi nổi. Diễn đàn tám chuyện lớn nhất trong nước bỗng nhiên đăng một bài với phong chữ đỏ nổi bật: 《 Đi cửa sau hay là quy tắc ngầm? Bóc phốt Khuyết Quốc nữ 3 Chu Tư Vũ》.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

"Toàn bộ diễn viên chính của《 Khuyết Quốc 》đã được công bố, chủ chốt cũng giống mọi người rất tò mò về nữ 3 Vân Hòa do Chu Tư Vũ thủ vai. Nhan sắc của cô ấy cũng không phải bình thường, nếu trước đây có tác phẩm gì chủ chốt hẳn là có ấn tượng mới đúng, nhưng đi tìm hiểu một chút về cô ta lại phát hiện có chỗ không thích hợp. Chắc các vị đều biết điện ảnh của Lương đạo luôn đạt casting cao, nhưng mà Chu Tư Vũ từ lúc vào giới đến nay chỉ chụp vài bộ ảnh, đến cả quảng cáo cũng chưa từng nhận, một người mới không có kinh nghiệm như vậy làm sao có thể bước vào đoàn phim của Lương đạo?"

Mở đầu bài người viết có nhắc qua về dàn diễn viên của《 Khuyết Quốc 》，cuối cùng hướng mũi dao về phía Tư Vũ, hoài nghi một người không có tác phẩm nổi bật nào như cô dùng quan hệ để trà trộn vào đoàn làm phim.

Bởi vì có Kỳ Lâm tham gia, vốn dĩ có rất nhiều người quan tâm tác phẩm mới của Lương đạo, bài đăng này rất nhanh trèo lên trang nhất, giống như chủ bài, một đồng người sôi nổi tò mò về mình cũng hoài nghi Tư Vũ không có thực lực làm sao có thể vào đoàn làm phim, rất nhanh lại có người bóc mẽ sạch

sẽ lý lịch của Tư Vũ.

【 Xuất thân từ người mẫu mà không có một album ảnh nào, loại người này biết đóng phim sao? 】

【 Thất vọng! Danh tiếng của Lương đạo rất tốt, lần này tại sao lại dùng loại người ấy, vốn là muốn xem Kỳ ca nhưng hiện tại có chút do dự, thứ diễn viên đi cửa sau có thể đóng phim sao! 】

【 Tôi nhớ Chu Tư Vũ từng có 2 lần hot search nhì? Khi đó không một ai biết cô ta nên mua hot search lãng xê nhì, kim chủ đứng sau lưng cô ta hẳn là tốn rất nhiều tiền marketing? 】

Phốt một khi đã bóc liến không có đường lui, các loại suy đoán cùng chửi rủa lập tức đưa bài đăng này lên trang đầu, thậm chí chủ đề "Kim chủ của Chu Tư Vũ" cùng "Hậu trường của Chu Tư Vũ" đều thành hot search trên Weibo.

Trong khoảng thời gian ngắn, 《 Khuyên Quốc 》 Official Weibo một lần nữa tăng nhiệt độ. Đám người tag Official Weibo hy vọng bọn họ có thể giải thích Tư Vũ vào đoàn phim như thế nào, mà tài khoản "Chu Tư Vũ Ngư Ngư Ngư" của cô cũng bị một đồng tin nhắn spam.

"Chị Tư Vũ, sao lại thế này, rốt cuộc ai mua thủy quân bôi đen chị!" Thẩm Duyệt vẫn luôn giúp Tư Vũ xử lý tài khoản, vừa online đã nhận một đồng thông báo tag cùng tin nhắn, thật vất vả xem hết mới biết được chân tướng, Thẩm Duyệt lập tức tròn tròn mắt.

Tư Vũ nhà các cô mới chỉ quay một bộ phim, trước kia hoàn toàn là người vô hình, thế nhưng có người còn muốn bôi đen chị ấy?

Bài đăng trên diễn đàn nhìn qua là biết có người có ý muốn dẫn dắt dư luận, Thẩm Duyệt thấy nó càng ngày càng hot, có chút sợ hãi, vội vàng hỏi: "Chị Tư Vũ, hay em liên hệ với công ty kêu họ tra một chút?"

Hiện tại Tư Vũ chỉ vừa mới bước những bước đi đầu tiên, tuyệt đối không thể dính scandal!

Tư Vũ cảm di động nhìn bài đăng kia, thấy mọi suy đoán về hậu trường của cô nhưng nhìn đi nhìn lại không ai dám trực tiếp nói toạc ra cô có tổng giám đốc Hoàn Nghệ chống lưng, cô liền cười cười: "Dù có tra cũng tìm không ra manh mối gì đâu, bài này chắc chắn có dấu vết của thủy quân nhưng người chủ mưu lại rất thông minh, cô ta biết chị có chỗ dựa là Hoàn Nghệ, nếu trực tiếp nói ra sẽ đắc tội với Hoàn Nghệ cho nên chỉ dám quấy chỗ nước trong này thành nước đục."

Thẩm Duyệt nghĩ ngợi liền chảy mồ hôi: "Chị nói..... Người bôi đen chị ở trong đoàn phim?"

Nguyên nhân rất đơn giản, chuyện Tư Vũ ký hợp đồng với Hoàn Nghệ căn bản không ai biết, do lần trước Lục Tinh Châu đem tới hợp đồng đầu tư, bảo vệ vai diễn của Tư Vũ, chỉ có đoàn phim mới biết được cô gái nhỏ không có danh tiếng này có chỗ dựa, thế nên chỉ có người trong đoàn phim tiết lộ tin tức.

Đúng lúc này Lương đạo bước đến, trên mặt hẳn có chút tức giận, hiển nhiên đã nghe qua chuyện trên mạng, hiện giờ Tư Vũ đang ở đoàn phim, nếu xảy ra vấn đề gì thì toàn bộ đoàn phim đều sẽ bị liên lụy, càng đừng nói cộng đồng mạng còn đang chất vấn ở Official Weibo.

"Tư Vũ, cô yên tâm, không cần bị ảnh hưởng bởi những tin đồn nhảm nhí này, tôi tự mình chọn cô nên tôi rất rõ ràng." Lương đạo thấy Tư Vũ tựa lưng lên ghế, từng ngụm từng ngụm nhỏ uống thuốc lập tức nhớ lại mấy ngày nay cô bị bệnh cũng kiên trì đóng phim, chưa từng bởi vì ốm yếu mà làm chậm tiến độ quay, ông không khỏi sinh ra lòng thương tiếc.

Diễn viên như Tư Vũ xem diễn xuất quan trọng hơn thân thể ông rất ít gặp, chỉ có cực kì yêu nghề mới tận tâm như vậy, trên mạng những người nói cô đi cửa sau quả thật chính là bôi nhọ!

"Lương đạo, hiện tại có một vài người nghi ngờ đoàn phim, tôi nghĩ muốn làm sáng tỏ một chút....." Tư Vũ thử hỏi.

"Chuyện này cô không cần lên tiếng." Lương đạo nhấn máy âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi sẽ đi xử lý, cô đóng phim thật tốt là được, bộ phim này chính là đòn đánh trả tốt nhất."

Tư Vũ ngoan ngoãn gật đầu: "Tôi hiểu."

Vừa dứt lời, một bóng người như gió lốc phi tới, coi nhẹ Lương đạo, chạy đến bên người Tư Vũ: "Chị, chị đừng nhìn di động ——"

Kỳ Lâm nhìn thấy màn hình di động của Tư Vũ chính là bài đăng bóc phốt nọ, thanh âm đột nhiên im bật.

"Tại sao lại không xem, bọn họ không phải nói có bài bán sao?" Tư Vũ hứng thú bưng bưng nhìn bình luận ở phía dưới, cảm thán cộng đồng mạng trí tưởng tượng thật phong phú, thậm chí còn có người nghi ngờ cô là tiểu thư nhà giàu vào giới giải trí để đùa nghịch! Tư Vũ buồn cười nhìn Kỳ Lâm, nghĩ thầm tên này mới là hàng thật giá thật con ông cháu cha.

Kỳ Lâm vừa thấy mình lại tới muộn một bước, chị gái đã thấy được, lập tức ừ ừ: "Chị, bọn họ nói rất khó nghe!"

Đầu chi khó nghe, các loại suy đoán đều xả hết ra, Kỳ Lâm trực tiếp nổi nóng, nếu không phải Tiểu Ngải liều mạng ngăn cản, hẳn lúc ấy liền phải phát Weibo mình oan cho Tư Vũ.

Tài khoản chính không thể dùng, hẳn còn có tài khoản nhỏ! Kỳ Lâm cười lạnh một tiếng, đăng nhập vào tài khoản "Đầu cá kho", vì càng dễ dàng sưu tập

được ảnh của chị gái, Kỳ Lâm còn tham gia vào Fan Club của Tư Vũ. Bài phốt vừa đăng, Kỳ Lâm vào nhóm liền thấy mọi người cũng nổi giận bùng bùng.

Kỳ Lâm vào giới giải trí nhiều năm, không ăn qua thịt heo chẳng nhẽ còn chưa thấy qua heo chạy, hần lập tức dẫn đầu các fans đi phản kích, có người nói Tư Vũ mua hot search? Vậy đăng video cứu người, đăng những bình luận cộng đồng mạng ca ngợi cô! Còn có người nói Tư Vũ không hề có tác phẩm nào? Vậy đăng ảnh bìa《 Phong Thượng ICON》, đăng doanh thu của tạp chí!

Từng đợt phản kích như một cái chùy đánh sập nát những người ngu ngốc! Ngón tay Kỳ Lâm không ngừng gõ lên bàn phím, gặt gao nhìn chăm chăm màn hình, hần đã thức một đêm chỉ để chiến đấu với đám nào tàn này. Thiếu gia nhà giàu từ nhỏ đã được giáo dục tốt đẹp như hần làm sao biết tranh cãi với cộng đồng mạng, tất cả đều là học đến đâu dùng đến đó, chỉ trong một buổi tối đã học xong hết các "chiêu thức".

Tiểu Ngải ôm gối ngồi ở một bên nhìn hần vẫn đang tiếp tục chiến đấu, mắt thấy Kỳ Lâm càng gõ càng hăng, có chút hài hùng khiếp vía: "Kỳ ca, Kỳ ca chắc là đủ rồi đó!"

Má ơi, cô đi theo Kỳ Lâm nhiều năm như vậy, tại sao không biết sức chiến đấu của Kỳ Lâm có thể ngang với fans cuồng! Hơn nữa hần làm việc hoàn chỉnh lại ngắn gọn, Tiểu Ngải hoảng hốt cảm thấy vị này không phải là siêu sao nổi tiếng, rõ ràng là fan cuồng của Tư Vũ!

Kỳ ca, suy một ra ba không phải dùng như vậy!

Tuy rằng Kỳ Lâm rất hăng hái nhưng fans chân chính của Tư Vũ quá ít, so với số người muốn bôi đen cô quá thật như trứng chọi với đá. Nhưng đúng lúc này, cộng đồng mạng phát hiện 《 Khuyên Quốc 》 Official Weibo đăng tải hai đoạn video.

Video đầu tiên hình như được quay trong lúc đóng phim, Tư Vũ mặc chiếc váy màu trắng suy yếu tựa vào mép giường ho ra máu, lúc đạo diễn kêu cắt cô vẫn ho ra máu không ngừng, lập tức có nhân viên công tác bước lên đưa thuốc cho cô, khuyên cô nghỉ ngơi, cô lại lắc đầu nói không có việc gì, kiên trì tiếp tục đóng phim, không giống với lời antifan kêu gào "Chỉ chơi cho vui không hề nghiêm túc";

Video thứ hai là ở buổi thử vai, đoàn phim rất có ý tứ chèn thêm vài cảnh thử vai của một số người vào, so sánh với các diễn viên khác, Tư Vũ thể hiện sự ốm yếu bệnh tật nhìn hơn một chút, hơn nữa từ trong video có thể thấy được nhà tài trợ không muốn tuyển cô, do đạo diễn với Kỳ Lâm cố gắng thuyết phục Tư Vũ mới trúng tuyển, trái ngược với lời đồn dùng quan hệ để bước vào đoàn phim.

Hai đoạn video này kỳ thật đã làm sáng tỏ rất nhiều vấn đề, nhưng Lương đạo còn ngại không đủ, ông rất xem trọng Tư Vũ, người ta ở đoàn phim bị bôi đen ông thật sự rất tức giận, cố ý đăng thêm một bài trên Weibo: "Tư Vũ dù có bệnh cũng kiên trì đóng phim. Thân thể không tốt nhưng để cô được kết quả hoàn mỹ nhất, cô ấy vẫn luôn không ngừng nỗ lực, thậm chí có rất nhiều lần học máu đến hôn mê bất tỉnh, diễn viên " đi cửa sau " như lời mọi người nói đều có trách nhiệm như thế, tôi cũng muốn có thêm mấy người nữa!"

Lương đạo khó được vì người khác mà lên tiếng, người trên Weibo lập tức ồ lên. Đặc biệt sau khi Lương đạo đăng bài, Kỳ Lâm lập tức chia sẻ, tỏ thái độ công khai: "Tôi tin ánh mắt của Lương đạo, cũng tin phán đoán của bản thân, diễn viên tốt không hỏi lý lịch, chỉ hỏi tác phẩm."

Cứ như vậy, những người còn đang bôi đen Tư Vũ bôi đến sưng tay bỗng tròn mắt: Kỳ Lâm tại sao lại lên tiếng ủng hộ?! Hần không phải ngoại trừ công tác sẽ không đăng thêm bất cứ thứ gì sao, lần này đổi tính?

Có Kỳ Lâm gia nhập hướng gió hoàn toàn xoay chuyển, các fans của hần chỉ đâu là đánh đó, kiên quyết đứng cùng một chiến tuyến với idol. Kỳ Lâm vừa tỏ rõ thái độ các cô đã qua Weibo của Tư Vũ tiếp sức.

@ Đội trưởng hỏa long phun lửa: Chị gái cố lên! Các antifan ngừng lại đi, Kỳ ca đã chính miệng nói chị ấy là diễn viên tốt, người ta bệnh nặng như vậy còn cố gắng đóng phim, thử hỏi mấy người có thể làm được không?

@ Đinh Tử Trương: Không có ai cảm thấy chị gái nhập diễn rất chuyên nghiệp à? Nhìn chị ấy học máu hai mắt mình rung rung luôn, cảm xúc đến quá đột nhiên!

@ Bạch Đào Đào: Nếu đi cửa sau thì cần gì vất vả như vậy! Người nào bịa đặt mau đi xin lỗi chị ấy đi!

Người trong cuộc Tư Vũ hoàn toàn không biết tình hình chiến đấu kịch liệt thế nào, cũng không đăng bài thanh minh, đợi đến lúc nhiệt độ lên đến đỉnh điểm mới bình tĩnh đăng một bức ảnh cá kho:

@ Chu Tư Vũ Ngư Ngư: Ăn nhiều cá bổ não.

"Phốc..... Ha ha ha cô gái này thật biết trào phúng!"

Trong nhà lớn của Lục gia ở Giang Thành, Lục Tinh Châu sau khi chịu xong hình phạt trở về mới nghe được thuộc hạ báo tin, lúc này cuộc chiến đã đến hồi kết, hần nhìn một chút vừa vận thấy bài đăng của Tư Vũ liền vui vẻ nói: "Ngũ gia ngài xem, cô gái nhỏ này còn chăm chọc những người đó không có não!"

Trên đầu gối của Lục ngũ gia đặt một quyển sách cổ, nhưng mà nửa ngày trôi đi một tờ cũng chưa lật, hần rũ mắt nhìn chăm chăm dòng chữ trên sách, tốc độ vận về Phạt châu càng ngày càng nhanh.

Lục Tinh Châu còn đang kể cho hần tình hình gần nhất của Tư Vũ, bỗng Lục ngũ gia ngắt lời: "Điều tra ra là ai chưa?"

Lục Tinh Châu vội vàng nói: "Tra được, người nợ chỉ cần có tiền là tạo scandal, hần nói chưa từng gặp người thuê, chỉ nói chuyện với nhau qua mạng, tiền cũng từ một tài khoản ẩn gửi tới, lịch sử trò chuyện cũng đã bị xóa, cháu đang kêu người khôi phục lại."

Lục Ngũ gia trầm mặc một lát, vô tình hỏi: "Chuyện này xảy ra cô ấy cũng không nói cho người?"

Lục Tinh Châu lắc đầu: "Không có, một chữ cũng không nói, cháu vừa mới nhận được tin thôi, vốn dĩ định giúp nhưng xem ra cô ấy tự mình xử lý được, cũng không đi hỏi nữa."

Lục Ngũ gia cười hiền lành, dừng lại động tác trên tay: "Rất tốt."

Lục Tinh Châu nhìn sắc mặt của Ngũ gia, bỗng nhiên nhanh trí nói: "Ngũ gia, cháu nghĩ cô ấy cũng định nói cho ngài, nhưng mà muốn gọi điện thì lại phát hiện ngài cho cô ấy vào danh sách đen....."

Mấy chữ cuối cùng càng nói càng nhỏ giọng, Lục Tinh Châu thấy nụ cười trên môi Ngũ gia càng thêm ôn nhu lập tức cúi đầu không dám hé răng.

"À, chú bao giờ cho người khác vào danh sách đen?" Giọng nói của Lục Ngũ gia vô cùng hiền lành.

Lục Tinh Châu lập tức lắc đầu như trống bỏi, trong lòng lại chửi thầm, Ngũ gia ngài định trợn mắt nói dối à, lúc trước còn danh sách đen hần hại hần không dám trở lại Giang Thành! Con gái nhà người ta thấy ngài cho vào danh sách đen nên không gọi điện thoại cho ngài đó!

Lục Ngũ gia cũng sẽ không quan tâm Lục Tinh Châu nghĩ gì, hần nhắm mắt suy nghĩ, bỗng cảm thấy bản thân chờ đợi một tháng vừa rồi thật buồn cười. Con thỏ kia ở bên ngoài chơi quên cả trời đất, đến cả chủ nhân cũng quên, xảy ra chuyện cổ tình không chịu liên lạc với hần, lá gan đúng là to thật!

Kết quả vào lúc ban đêm, Tư Vũ đóng phim xong liền trở lại khách sạn chuẩn bị tắm rửa đi ngủ thì nhận được một tin nhắn, người gửi là "Đại ma vương bệnh tâm thần" do cô cố tình đặt, tin chỉ có một câu: "Cho cô một phút đồng hồ xuống chính sảnh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Tư Vũ thấy tin nhắn này, trong lòng liền có một tảng đá rơi xuống.

Lục Ngũ gia tên đại sát thần kia sao lại chạy tới nữa? Khó khăn lắm cô mới sống yên ổn được một tháng. Mỗi ngày ngoại trừ đóng phim cô sẽ ở lại khách sạn vẽ tranh, người xung quanh đều có vận khí tốt nên cuộc sống trôi qua thật nhẹ nhàng, còn tăng lên 2 cân, vị đại ma vương này bỗng nhiên chạy tới không phải muốn mạng cô sao.

Tư Vũ chôn mặt vào gối, thật sự không muốn đi xuống nhưng nghĩ tới việc chẳng may tên thần kinh kia không thấy cô, dứt khoát bước hần lên phòng tìm thì càng không ổn! Tư Vũ cảm thấy loại người không nói lý như Ngũ gia hoàn toàn có thể làm được, lần trước chính hần ôm mình về phòng chứ ai TT__TT.

Thôi, người dù sao cũng phải chết..... Tư Vũ khoác thêm áo, biểu tình ngưng trọng đi xuống đại sảnh. Quả nhiên giống như lần trước, nơi này đã được dọn sạch, nửa bóng người cũng không thấy. Tư Vũ từ trong thang máy bước ra lại nghe được một giọng nữ quen thuộc.

"Tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt, lần trước chưa kịp hỏi tên của ngài..... Hôm nay chúng ta có duyên gặp lại, không biết có thể trở thành bạn bè hay không?"

Tư Vũ đứng núp đằng sau một chậu cây, nghiêng đầu nhìn thấy Hứa Thanh Uyển đang đứng ở trước mặt Lục Ngũ gia, ngửa đầu ánh mắt chờ mong nhìn hần, thanh âm mềm mại hơn bất cứ lúc nào. Cô ta vốn đã thanh tú động lòng người, hôm nay lại trang điểm tinh xảo, trên mặt từng rặng mây đỏ như mê như say.

Đáng tiếc dù được giai nhân nhìn chăm chú "Đại Phật gia" vẫn hi vọng vô thường. Lục Ngũ gia dường như coi Hứa Thanh Uyển như một luồng không khí vô hình, hần rũ mắt, vẫn vẽ phật châu trong tay.

Người nợ không thêm nhìn cô, trên mặt Hứa Thanh Uyển cũng không thấy chút nhụt chí nào, tươi cười càng thêm ôn nhu, thanh âm mềm nhẹ đến độ có thể chảy ra nước: "Tiên sinh, ngài là muốn tìm người sao? Vừa lúc tôi cũng đóng phim ở đây nên ở lại hơn một tháng, xung quanh tương đối quen thuộc, có thể giúp được ngài."

Lần này Lục Ngũ gia rốt cuộc có phản ứng, hần nhẹ nhặn lại mày, lãnh đạm nói ra hai chữ: "Ồn ào."

Dứt lời, đám người mặc áo đen này giờ còn đứng cung kính ở một bên lập tức xúm lại, có hai người một trái một phải cầm lấy cánh tay của Hứa Thanh Uyển, không hề quan tâm sự giãy giụa của cô liền kéo ra ngoài, tư thế giống như đang kéo một túi rác, dù người kia chỉ là một cô gái yếu đuối cũng không chút thủ hạ lưu tình.

Biểu tình ôn nhu trên mặt Hứa Thanh Uyển không thể giữ nổi nữa, cánh tay của cô bị giữ chặt, những người này đều dùng toàn lực khiến tay của cô đau quá. Hứa Thanh Uyển không thể tránh thoát, kinh hoàng thất thố hô lên: "Các anh làm gì vậy, buông tôi ra!"

Đám người này rất thô bạo, Hứa Thanh Uyển vừa rồi chỉ muốn gây sự chú ý của Lục Ngũ gia, lúc này bị đau đớn kích thích đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cô cuống quýt quay đầu nhìn Lục Ngũ gia: "Tiên sinh, tiên sinh tôi không phải cố ý quấy rầy, tôi chỉ muốn giúp ngài! Ngài không nhớ tôi sao, chúng ta từng gặp ở buổi dạ tiệc Hoàn Nghệ, lúc ấy, lúc ấy Tư Vũ cũng ở đấy, tôi là bạn tốt của cô ấy!"

Cô vừa nhắc đến tên của Tư Vũ, ánh mắt lạnh nhạt của Lục Ngũ gia liền nhìn qua, đám người áo đen không dám tự tiện hành động, thấy Ngũ gia có chút phản ứng liền ngừng lại. Hứa Thanh Uyển lập tức ánh mắt sáng ngời, vội nghĩ lời hay ý đẹp trong đầu rồi tiếp tục nói: "Tôi không có ác ý, chỉ là muốn làm quen với ngài, nếu ngài đêm nay có thời gian, tôi có thể..... mời ngài một bữa cơm được không?"

Hứa Thanh Uyển thật sự không nghĩ tới cô còn có cơ hội gặp lại người đàn ông này. Tiệc tối lần đó chỉ một lần chạm mắt cũng đủ khiến Hứa Thanh Uyển nhớ nhung hồi lâu, trước nay cô chưa từng gặp người nào như vậy – giống như một bông tuyết liền trên đỉnh núi cao không thể với tới, chỉ dám đứng nhìn từ xa. Nhưng chính khí thế này lại khiến người ta muốn dùng mọi cách để đến gần.

Người họ...hắn là người cầm quyền của Lục gia... Nếu có thể có quan hệ tốt với hắn thì mình về sau sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện của Chu Tư Vũ. Hứa Thanh Uyển âm thầm nắm tay, Chu Tư Vũ không phải tự hào vì có Hoàn Nghệ chống lưng à, vậy cô liền tìm chỗ dựa vững chắc hơn!

Tư Vũ trốn ở một bên nghe một chút liền hiểu rõ: Ha, Hứa Thanh Uyển định trèo lên thuyền lớn Lục gia sao!

Cảm xúc của Tư Vũ đối với cô ta rất phức tạp, Hứa Thanh Uyển là nữ chính do cô tạo ra, nhưng về phương diện khác, lời nói và hành động của Hứa Thanh Uyển chứa đầy địch ý khiến Tư Vũ thật sự chán ghét. Nhất là lúc cô nhờ người điều tra được tư liệu của Hứa Thanh Uyển, phát hiện ra trước khi cô ta vào giới giải trí đã có quan hệ không tốt với các nhà kinh doanh lớn, thậm chí còn giữ một chút cổ phần – quá sức khó hiểu.

Ở trong nguyên tác gia đình của Hứa Thanh Uyển rất khó khăn, đến nỗi có cơ hội lên thăm dò cũng không có lễ phục để mặc, làm sao sẽ giống như hiện tại?

Tư Vũ cảm thấy Hứa Thanh Uyển của bây giờ vui trong cốt truyện không phải cùng một người, một khi đã thế thì tấm lòng "người mẹ" của cô cũng không cần thiết nữa.

Quả nhiên trên đời chỉ có em trai là tốt nhất, nhìn bộ dáng Hứa Thanh Uyển xum xoe với Lục Ngũ gia, Tư Vũ ở trong lòng cảm thán. Cô vốn định xem trò hay, dù sao Hứa Thanh Uyển có xích mích với Lục Ngũ gia cô cũng không có hại gì. Đáng tiếc người ta hay nói vui quá hóa buồn, cô đã quên một việc—— có đại sát tinh Lục Ngũ gia ở gần thì cô nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Tư Vũ này còn vui tươi hơn hờ ở một bên nghe trộm, vừa chạm vào sát khí trên người Lục Ngũ gia khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, học ra một ngụm máu. Thanh âm này gây ra sự chú ý của đám người bên kia, Lục Ngũ gia nhíu nhíu mày, cầm lấy Phật châu bước tới, duỗi tay nhẹ nhàng xách cô gái nhỏ đang trốn ra.

"Trốn ở chỗ này làm gì?" Lục Ngũ gia vốn dĩ tâm tình không tốt, thậm chí có thể nói là cực kỳ bức bối, mục đích tới đây chỉ là muốn bắt được con thỏ giao hoạt cầm tiền liền chạy không thèm nói một câu cảm ơn này, hắn phải dạy dỗ một lần cho nhớ. Nhưng lúc thấy bàn tay nho nhỏ của Tư Vũ nắm lấy cánh tay hắn, bộ dáng đáng thương không ngừng ho ra máu, không biết vì sao con tức phai nhạt dần.

Động vật bé nhỏ lại yếu đuối này nếu không đối xử ôn nhu một chút chắc sẽ bị dọa sợ nhỉ? Lục Ngũ gia nhìn chằm chằm Tư Vũ một lúc, giúp cô lau đi vết máu ở bên môi.

Tư Vũ chột dạ, rốt cuộc cô cũng là người nghe lén, ai biết tên bệnh thần kinh này có chuyện bé xé ra to không, vội vàng lảng sang chuyện khác: "Ngũ gia, ngài vừa mới tới sao, chúng ta đi ăn chút gì được chứ?"

Lục Ngũ gia không chút suy nghĩ liền gật đầu: "Được."

Hứa Thanh Uyển vẫn bị hai bảo tiêu chế trụ, cô thấy Lục Ngũ gia dễ dàng đồng ý lời mời của Tư Vũ mà với mình hắn lại lạnh như băng, sự không cam lòng cùng đố kỵ khiến cô bật thốt lên: "Tư Vũ, cô cũng thật không có ý tứ, bạn bè của cô không giới thiệu cho tôi một chút sao?"

Tư Vũ lúc này mới nhớ tới Hứa Thanh Uyển. Cô nhún lại mi, quay đầu lại, thanh âm cực kì lãnh đạm: "Tôi nghĩ quan hệ giữa chúng ta cũng không thân thiết đến vậy, bạn bè của tôi có liên quan gì với cô?"

Ở đoàn phim tính tình của Tư Vũ rất tốt, thái độ không nể nang này của cô làm Hứa Thanh Uyển sùng sốt. Một lúc sau Hứa Thanh Uyển mới miễn cưỡng cười gượng: "Cô nói gì vậy, tôi chỉ là có chút tò mò....."

Hứa Thanh Uyển nói giống như đây là chuyện phải làm khiến Tư Vũ rất phản cảm. Cô cũng mặc kệ việc tới gần Lục Ngũ gia sẽ làm thân thể không khỏe, cố ý làm trò trước mặt Hứa Thanh Uyển - cầm lấy cánh tay của Ngũ gia mềm mại nói: "Vậy cô tìm làm người rồi, tôi không thay Ngũ gia làm chủ được, ngài nói đúng không?"

Trong đôi mắt đen nhánh như mực của Lục Ngũ gia có chút ý cười. Hắn nhìn bộ dáng ngây thơ của Tư Vũ, biết rõ cô gái nhỏ này cố ý lấy lòng là để cáo mượn oai hùm, nhưng hắn cũng không cảm thấy không đúng chỗ nào.

Nếu đã quyết định muốn "nuôi" vật nhỏ này thì mặc kệ "nuôi" bao lâu, trong khoảng thời gian này Tư Vũ có quyền tùy ý làm bậy, người của Lục gia luôn

luôn không phụ thuộc vào ai cả.

"Có một việc cô có thể làm chủ —— lát nữa muốn đi ăn gì do cô quyết định." Lục Ngũ gia nghe thấy sự sung sướng trong lời nói của chính mình. Hắn thực thích Tư Vũ đến gần, đặc biệt là lúc Tư Vũ chủ động, không chỉ vì thân thể lạnh lẽo mà còn vì cô gái nhỏ này giống một con thỏ con vậy, mềm mại như bông ôm thật thoải mái.

Lục Ngũ gia nắm lấy tay cô bước ra ngoài khách sạn, lúc đi qua người Hứa Thanh Uyển bước chân chậm lại một chút. Hứa Thanh Uyển thấy hắn dừng lại, miễn cưỡng thu hồi sự không cam lòng trong mắt, đôi mắt lóng lánh mong chờ nhìn hắn: "Tiên sinh....."

Tư Vũ nhìn thấy nụ cười trên môi Lục Ngũ gia, trong lòng lập tức có dự cảm không tốt. Cô tuy rằng không thích Hứa Thanh Uyển nhưng biết rất rõ thủ đoạn của Lục Ngũ gia, chọc giận hắn nói không chừng Hứa Thanh Uyển thật sự bị quăng xuống biển làm mồi cho cá, như vậy có hơi quá.

Vì thế Tư Vũ mở miệng nói: "Ngũ gia, ngài đừng quan tâm cô ấy, chúng ta đi tới quán ăn gần đoàn phim được không? Tôi nhớ rõ đồ ăn Giang thành ở đây làm rất ngon."

Lục Ngũ gia sao lại không biết tâm tư nhỏ của Tư Vũ, với hắn mà nói Hứa Thanh Uyển giống như một con kiến có thể tùy tay bóp chết, cô ta sống hay chết cũng không gọi lên chút sóng gió nào, nhưng thỏ con nuôi trong nhà đã mở miệng vậy hắn cũng không quan tâm làm gì, tiếp tục ôm Tư Vũ bước ra xe đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Ngũ gia vừa đi, bảo tiêu chế trụ Hứa Thanh Uyển cũng buông cô ra, trầm mặc rời đi. Hứa Thanh Uyển vừa được tự do liền hai chân mềm nhũn, lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Bà vai bị người nắm chặt giờ vẫn còn đau, trong lòng Hứa Thanh Uyển vô cùng ám ức đến muốn hét ra khỏi miệng, cô ngẩng đầu, oán hận nhìn phương hướng Tư Vũ rời đi, câu nói lạnh nhạt "Đừng quan tâm cô ta" vừa rời của Tư Vũ vẫn luôn vang vọng ở bên tai khiến Hứa Thanh Uyển cảm giác bị nhục nhã sâu sắc.

Người đàn ông kia không để ý cô liền thôi, nhưng mà Chu Tư Vũ —— cô ta dựa vào cái gì mà dám cười nhạo cô? Cô ta không phải ý vào có người chống lưng mới đắc ý vênh vác như thế sao, Lục gia trở thành chỗ dựa của ai còn không biết đâu!

.....

Sau khi rời khỏi khách sạn, xe của Lục gia rất nhanh đưa Tư Vũ tới tiệm cơm cô nói.

Lục Ngũ gia ghét ồn ào, càng không thích ăn cơm cùng một chỗ với người khác. Tư Vũ vừa định xuống xe đã bị hắn túm lấy tay kéo về bên người, chờ bảo tiêu bao hết cả tiệm cơm với dọn dẹp sạch sẽ xong hết Lục Ngũ gia mới kéo Tư Vũ xuống xe.

Trong tiệm một vị khách cũng không có, chủ tiệm cơm kinh sợ đưa bọn họ tới phòng xa hoa nhất. Lục Ngũ gia nhìn cũng không thèm nhìn thực đơn một cái liền ném cho Tư Vũ: "Muốn ăn gì thì gọi."

Tư Vũ cầm lấy thực đơn như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Thật sự là ngồi gần Lục Ngũ gia cô chỉ lo học máu, không có hứng thú ăn cái gì cả, nói muốn đi ăn là do muốn lảng sang chuyện khác, bây giờ thật sự là ăn không nổi.....

Đương nhiên lời này không thể nói ra, Tư Vũ khéo léo hỏi: "Ngài thích gì, tôi gọi cho ngài trước nhé."

Lục Ngũ gia vân vân về Phật châu, bộ dáng không giống người phạm, lời nói ra lại khiến người khác tức chết: "Gì cũng được, không thể cho hành, rau thơm cũng không, quá mặn quá ngọt không được, đâm chỉ được cho nhiều nhất một miếng, gan động vật với rau cũng không được, không nướng cũng không kho, ít dầu với không được tanh quá."

Tư Vũ: "....." Đợi chút, đây mà gọi là gì cũng được của ngài sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Tư Vũ nhìn hết một lần thực đơn, cảm thấy đồ ăn của phạm nhân không phù hợp với khẩu vị của Lục Ngũ gia, vì vậy khép lại thực đơn nói với chủ tiệm đang đứng nom nớp lo sợ ở một bên: "Phiền chú nấu một nồi cháo thả thêm chút thịt băm là được."

Chủ tiệm đợi nửa ngày cũng không nghe được món tiếp theo, kinh ngạc hỏi: "Chỉ..... chỉ có vậy?"

Tư Vũ gật gật đầu: "Đúng, vậy là đủ rồi."

Chủ tiệm chưa từng gặp vị khách nào bao cả cửa hàng chỉ để gọi một nồi cháo như thế, hần trộm nhìn Lục Ngũ gia, người này khí độ bất phàm liếc mắt một cái cũng biết hần chính là người nắm quyền quyết định. Nhưng chờ tới chờ lui Lục Ngũ gia cũng chỉ niệm Phật châu, mặc kệ Tư Vũ tùy ý làm bậy.

Người cầm quyền cam chịu, chủ tiệm cũng không dám nói gì nữa, lập tức lui ra ngoài chuẩn bị, không bao lâu một nồi cháo nóng hằm hập được bung lên.

Tư Vũ xin chủ tiệm hai chiếc chén nhỏ, múc một chén cháo đặt trước mặt Lục Ngũ gia: "Khẩu vị của ngài quá đặc biệt, tôi sợ chọn mấy món khác ngài lại không thích, chỉ bằng giống tôi, lâu lâu uống chút cháo trắng cũng không tồi."

Lục Ngũ gia nhìn qua cũng thấy chén cháo trước mặt nhạt nhẽo thật sự, hần nhủ mảy, lại nhìn về phía Tư Vũ: "Về sau cô muốn uống cháo cũng không cần ra ngoài, tôi gọi người nấu rồi đưa qua."

Tư Vũ vừa nghe đã biết hần định làm gì. Thời gian gần đây người mà Lục Ngũ gia để lại mỗi ngày đều đưa tới những loại thuốc quý, còn nhìn chăm chăm bắt cô phải uống xong, cô không muốn uống trực tiếp thì những người đó liền mài nhỏ bỏ vào trong đồ ăn – đến giờ trong miệng Tư Vũ vẫn còn vị đắng của thuốc đông y. Tuy rằng tác dụng không tồi nhưng làm gì có ai chịu được cách uống này chứ.

"Không cần không cần, thật sự không cần phiền toái đến vậy." Tư Vũ sợ Lục Ngũ gia bỗng dưng nổi hứng thì từ nay về sau mỗi ngày đều phải uống cháo thuốc. Cô vội vàng chớp mắt, dùng kỹ thuật diễn học được mấy ngày nay cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt rưng rưng nhìn hần, nỗ lực thể hiện quyết tâm không muốn uống thuốc: "Ngài tha cho tôi được không, để tôi đi pha trà cho ngài!"

Tư Vũ nhảy nhót chạy đi pha trà, rót ra một chén thật cẩn thận đặt trước mặt Ngũ gia, ánh mắt chờ mong nhìn hần, muốn nghe từ miệng Lục Ngũ gia câu gì đó có thể giải phóng cho chính mình.

Vì không để mỗi ngày đều phải ăn những thứ nhạt nhẽo vô vị Tư Vũ đúng là liều mạng, hy sinh vì nghĩa lớn vượt qua khoảng cách an toàn bước đến gần Lục Ngũ gia. Hần nhìn đôi mắt hạnh chứa đầy nước mắt đầm đìa đáng yêu kia, cô vốn đã cực kì mảnh mai, giờ nhìn qua như thủy tinh dễ vỡ. Ngũ gia nắm lấy cằm của cô, trầm tư một chút mới nhàn nhạt nói: "Miệng lưỡi trơn tru."

Tư Vũ nỗ lực nuốt xuống ngụm máu trong cổ họng, xem như đây là lời khen ngợi đi. Bàn tay nhỏ nhắn cầm lấy tay của Lục Ngũ gia, nếu cô không nhầm thì hần hình như rất thích thân thể tiếp xúc như vậy, dẫu cô đi đâu cũng nắm lấy tay cô như một thói quen vậy, tuy rằng không hiểu lý do vì sao nhưng Tư Vũ vẫn làm theo.

Quả nhiên Lục Ngũ gia sung sướng như vậy, khí thế xung quanh cũng nhu hòa hơn, hần nắm lấy tay Tư Vũ kéo cô ngồi xuống bên cạnh, lòng bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt không buông: "Cô tự quyết định đi."

Đây là đồng ý sẽ không ép cô uống cháo thuốc. Tư Vũ lập tức nhẹ nhàng thở ra, cô hình như đã hiểu biết được đôi chút cách để làm hần vui vẻ.

"Còn thứ trà này ——" Lục Ngũ gia nể mặt cô gái nhỏ tự tay pha tự tay bung tới mới miễn cưỡng nhấp một ngụm, mảy lập tức nhăn lại, đặt chén trà sang một bên: "Loại lá trà rác rưởi này về sau đừng có uống."

"....." Tư Vũ yên lặng bung chén cháo để trước mặt hần.

Lục Ngũ gia chỉ liếc mắt một cái liền dời sang chỗ khác, tuy rằng chỉ ngăn ngui vài giây nhưng Tư Vũ thể cô thấy sự ghét bỏ trong ánh mắt hần: "Mấy thứ đồ ăn nhão nhoét này tôi cũng không muốn ăn."

Tư Vũ: "....." Vậy bình thường ngài hay ăn cái gì, uống tiên khí sống qua ngày?

Tư Vũ chưa từng ai thấy kén ăn như Lục Ngũ gia, lòng cô mệt đến không muốn nói chuyện, dứt khoát bê chén cháo lên ăn từng chút từng chút một. Nhưng dạ dày của cô từ trước đến nay đã không tốt, lại còn ở bên cạnh Lục Ngũ gia, cố gắng uống hết nửa chén liền không chịu nổi nữa, cô đành buông chén nói câu no rồi.

Lục Ngũ gia nhìn chén cháo còn thừa cũng không nói gì, kéo Tư Vũ bước đi. Hần cũng không đưa cô về khách sạn mà lái xe theo hướng ngược lại, chạy mười mấy phút thì dừng ở một khu biệt thự.

Nơi này hần là tài sản của Lục gia, diện tích rất lớn. Tư Vũ không biết Lục Ngũ gia định làm gì, từ lúc hần ôm cô bước vào trong nhà, lại nhìn hần phân phó cho cấp dưới lấy ra giấy bút, thật sự quá khó hiểu: "Anh muốn làm gì?"

"Như cũ, ngồi nửa tiếng." Lục Ngũ gia rũ mắt, Tư Vũ tro mắt nhìn hần không biết từ chỗ nào lấy ra một tờ giấy, mở ra đặt trước mặt cô. Mà hình vẽ trên đó lại vô cùng quen thuộc ——

Đây không phải bức tranh cô vẽ đại ma vương cho hã giận à!! Bảo sao lúc về nhà tìm không thấy, hóa ra là ở trong tay Lục Ngũ gia!

Tên bệnh thần kinh này lúc nào cũng giữ trong người làm gì!

Tư Vũ vội vàng nhảy dựng lên lấy lại bức tranh, cười ha ha: "Tôi vẽ linh tinh ấy mà, Ngũ gia ngài đừng nhìn....."

Lục Ngũ gia nhìn cô giấu đầu lòi đuôi, ngắt lời: "Tôi cảm thấy không tồi, người trên này là ai, tôi sao?"

"Không phải đâu!" Tur Vũ đột nhiên đề cao âm lượng, giống như con nít ăn trộm đồ ăn bị người lớn bắt được còn cố thanh minh. Cô hàm hồ nói: "Thật ra đây là nhân vật mới trong truyện tranh của tôi, về linh tính một chút anh đừng để tâm....."

Lục Ngũ gia thấy cô gái nhỏ muốn hủy thi diệt tích "vật chứng" lập tức nhường mảy, túm lấy đuôi của con thỏ giáo hoạt: "Tôi rất thích, để bức tranh đó lại đây đi."

Hắn không dùng câu nghi vấn mà dùng câu trần thuật, không hề quan tâm cô gái nhỏ có đồng ý hay không. Tur Vũ ra sức khuyên can nhưng Lục Ngũ gia chẳng dao động mảy may, cô nói đến mức ho ra máu cũng không thành công nên đành phải bỏ qua chuyện này.

Thích giữ liên giữ, tức chết anh!

"Lại đây." Lục Ngũ gia không đùa nữa, duỗi tay kéo Tur Vũ lại gần, lấy ra một tờ giấy rồi nhét một chiếc bút vào trong lòng bàn tay cô: "Về giúp tôi một bức, nếu vẽ tốt thì cô có thể đi về sớm."

Lục Ngũ gia biết cô gái nhỏ rất sợ hắn, thậm chí mỗi lần ngồi gần thân thể cô đều căng chặt giống như chộc một cái cũng có thể nhảy dựng lên, nhưng Tur Vũ càng như thế hắn càng không muốn theo ý nguyện của cô.

"Về cái gì?" Tur Vũ khó được một lần nghe thấy yêu cầu bình thường của Lục Ngũ gia nên có chút tò mò.

"Về..... Con thỏ đi." Lục Ngũ gia giống như nghĩ tới điều gì, bên môi ý cười nhạt nhẽo, khuôn mặt của hắn lại quá tinh xảo, dưới khoảng cách gần như vậy Tur Vũ suýt chút nữa bị nụ cười này câu mất hồn. Hắn giơ tay xoa mái tóc dài của cô, từ tốn nói: "Cái loại mà dễ bị bắt nạt ấy."

"?" Yêu cầu kì quái gì vậy? Tur Vũ hỏi: "Anh thích nuôi thỏ à?"

Lục Ngũ gia nhìn cô, đáy mắt có một chút ý cười: "Thích, nuôi rất thú vị."

Tur Vũ ở trong lòng lâu bầu vùi câu, cô còn tưởng rằng tên bệnh thần kinh như Lục Ngũ gia sẽ không giống người thường, ai ngờ sở thích cũng không có gì đặc biệt. Nhưng hắn nói về tốt sẽ cho cô về sớm - Tur Vũ cầu còn không được, vội vã cầm bút "nguyệt ngoạc" vài đường.

Bản lĩnh của cô thâm hậu, vài nét liền phác thảo được một con thỏ. Lục Ngũ gia tựa vào sô pha, rũ mắt nhìn bộ dáng nghiêm túc chăm chú của cô. Đèn treo trên trần vọng xuống ánh sáng giống như những ngôi sao đang chuyển động trên mái tóc dài, Lục Ngũ gia bất tri bất giác nhìn đến xuất thần, đợi hắn phản ứng lại bàn tay đã chạm đến gò má lạnh lẽo của cô.

"Xong rồi, anh nhìn xem....." Tur Vũ không để ý hành động của Lục Ngũ gia về xong liền vui sướng xoay người, lại đúng lúc chạm vào đôi mắt sâu thẳm như biển rộng - ở đó chỉ phản chiếu hình bóng của cô, Tur Vũ không khỏi ngẩn người.

Sự tự chủ của Lục Ngũ gia rất tốt, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã thu hồi hết tất cả cảm xúc, nhận lấy bức tranh từ trong tay Tur Vũ, bên trên có một con thỏ nhỏ tay phải cầm củ cà rốt tay trái cầm bó cải xanh, bộ dáng ngây ngốc nhưng lại rất đáng yêu — giống như con thỏ trước mặt đang trông mong nhìn hắn, chờ đợi hắn nói ra câu thả tự do cho nó.

Hắn cong môi: "Rất giống."

Tur Vũ: Giống cái gì? Giống ai?

Nhưng mà Lục Ngũ gia cũng không giải thích cho cô, cất bức tranh cẩn thận xong liền nhắm mắt lại: "Đi về đi."

Tur Vũ lập tức không rối rắm nữa, vui sướng bước ra ngoài, bên ngoài đã có xe chờ sẵn, cô nhanh như chớp chui vào. Chờ Tur Vũ rời đi Lục Ngũ gia mới mở mắt ra, cảm thụ nhiệt độ ngày càng tăng cao, Phạt châu trong tay càng niệm càng nhanh thể hiện sự không bình tĩnh trong lòng hắn.

.....

Sau đêm đó, Tur Vũ run sợ đợi mấy ngày Lục Ngũ gia cũng không đến tìm cô. Cô đành hỏi bóng hỏi gió Lục Tinh Châu một hồi, hắn chỉ nói Lục Ngũ gia trở về Dung thành xử lý công việc, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có thời gian rảnh.

Tur Vũ lập tức nước mắt chảy ròng, thật tốt quá, tên bệnh thần kinh này bận bịu sẽ không đến tìm cô, cô lại có thể sống yên ổn một đoạn thời gian!

Nhận được tin tức tốt này Tur Vũ lập tức cảm thấy thân thể ốm yếu tốt hơn một chút, lúc đóng phim còn phát huy tốt hơn mọi ngày, Lương đạo có chút sợ hãi, đùa cợt một câu: "Tur Vũ diễn cùng Tiểu Kỳ vui như vậy sao? Hai người các người làm rất tốt, cả hai đều qua!"

Suất diễn của Tur Vũ đều quay ở trong địa cung âm u ẩm ướt, đạo diễn vừa kêu cất Kỳ Lâm liền thu hồi bộ dáng của đế vương cao cao tại thượng, tung ta tung tãng giành lấy áo trong tay Thẩm Duyệt, tự mình khoác lên người Tur Vũ, lại bung trà đổ nước sợ Tur Vũ bị lạnh.

Lương đạo ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn Tur Vũ đau khổ uống thuốc dưới sự giám sát của Kỳ Lâm. Trong đoàn phim này hai người họ chính là hai người mà ông thích nhất, biết nghe lời còn biết cố gắng, đặc biệt là Tur Vũ, thân thể cô không bằng ai những nỗ lực thì không ai bằng, những người khác lúc đầu còn lòi vào lòi ra với cô cuối cùng tất cả đều ngậm miệng, một số người lớn tuổi còn thương cô vô cùng, luôn tìm mọi cách đưa chút kẹo hay đồ ngọt cho Tur Vũ để cô uống thuốc có thể dễ dàng hơn chút.

Vốn dĩ trong kịch bản Vân Hòa chính là bạch nguyệt quang trong lòng tân đế, nhưng không biết vì sao diễn một hồi lại có cảm giác giống như tỷ đệ,

Lương đạo định sửa lại nhưng cân nhắc một hồi cảm thấy bạch nguyệt quang không nhất thiết phải có tình yêu, lúc này nếu đi theo con đường mới nói không chừng hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, thế nên cũng mặc kệ hai người họ.

Chờ Tư Vũ uống thuốc xong, Thẩm Duyệt mới nhỏ giọng nói: "Chị Tư Vũ, đại diện《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》tôi đây nói muốn mời chị tham gia chương trình làm khách mời đặc biệt, không biết ý chị thế nào."

Tư Vũ có chút kinh ngạc: "Đó không phải gameshow có ratings cao nhất hiện giờ à, tại sao lại muốn mời chị?" Danh tiếng của cô làm cách nào có thể lọt vào tầm ngắm của chương trình đây?

Thẩm Duyệt sợ cô không tin vội vàng nói: "Là thật, em có nói qua với Lương đạo, ông ấy nói mấy ngày tới chị không có lịch diễn, nếu chị muốn đi có thể xin nghỉ 2 ngày."

Lúc này, Kỷ Lâm đang dựng lỗ tai nghe lén làm bộ lơ đãng quay đầu: "Chương trình này có ratings rất cao, nếu tham gia sẽ nâng cao danh tiếng của chị rất nhiều, hơn nữa chương trình này là đấu trí - rất thích hợp với chị đó."

Tư Vũ do dự: "Nhưng mà chị....."

Thấy chị gái nhà mình có chút dao động, Kỷ Lâm quýnh lên liền nói lời: "Chị, không có việc gì, chúng ta đi cùng nhau mà!"

Tư Vũ: "....." Em nói đi, có phải tính kế chị trước đó rồi đúng hay không!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Kỷ Lâm năn nỉ i ôi nửa ngày, Tư Vũ bị bám dính cuối cùng đành phải theo hấn. Lương đạo nghe nói bọn họ đều tham gia chương trình nên rất chỉ là hào phóng cho hai người nghỉ 3 ngày.

Hứa Thanh Uyển vừa hay đi qua đúng lúc họ nói chuyện, một chữ không sót nghe sạch, cô lập tức dừng lại, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Tư Vũ: "Chúc mừng cô vừa mới vào giới đã được chương trình lớn để ý, không giống chúng tôi không một ai hỏi thăm. Nhưng mà chuyện này có vẻ không được ổn với người mới như cô."

Lời của cô ta trong bóng có kim, người không biết nghe còn tưởng Tư Vũ đi cửa sau chứ. Kỷ Lâm lập tức nhú mày, trầm giọng: "Chọn ai làm khách mời là ban tổ chức quyết định, cô nói vậy ý chỉ tôi cũng không nên tham gia?"

Kỷ Lâm đáp trả cực kì sắc bén khiến sắc mặt Hứa Thanh Uyển cứng đờ, trong ánh mắt chứa sự bi thương: "Kỷ ca, em không có ý này, anh sao có thể so với người mới như cô ta chứ!"

Tư Vũ kéo ống tay áo của Kỷ Lâm ngăn hấn không cãi cộ với Hứa Thanh Uyển nữa. Cô quay đầu lạnh lùng nhìn cô ta: "Hứa Thanh Uyển, cô nói cô không có ai để ý thật sự quá coi nhẹ mình rồi, không phải cô quen rất nhiều nhà đầu tư à, quan hệ truyền thông cũng không tồi, cô muốn tham gia chương trình nào chỉ cần nói một tiếng là được rồi mà?"

Hứa Thanh Uyển không dám thở mạnh. Không có khả năng! Cô gái này sao có thể biết được, cô giữ rất kín! Lúc cô phát hiện ánh mắt Kỷ Lâm nhìn tới có chút tim tòi, trong lòng Hứa Thanh Uyển hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Không phải, đừng nghe cô ta nói bậy, em với họ chỉ là bạn bè với nhau!"

Thà cô đừng nói - vừa nói chẳng khác nào thừa nhận lời của Tư Vũ, bạn bè —— ai tin chứ?

Tư Vũ cố ý không đề nén âm lượng, câu này của Hứa Thanh Uyển tựa hồ là hét lên nên mọi người xung quanh đều nghe thấy. Ánh mắt không tín nhiệm trước kia dành cho Tư Vũ giờ phút này lại chuyển hết sang Hứa Thanh Uyển.

Cô ta là người rất có duyên ở đoàn phim, luôn bảo trì quan hệ tốt với người khác, trà chiều mỗi ngày đều là Hứa Thanh Uyển mua. Lúc trước còn có người nghi ngờ cô ta kiếm đâu ra nhiều tiền như thế, bây giờ nghe Tư Vũ nói mọi người đều hiểu rõ: Khó trách mỗi ngày Hứa Thanh Uyển đều mặc quần áo hàng hiệu, cũng chưa từng nghe nói gia đình cô ta giàu có gì. Thì ra nguyên nhân là đây!

Kỷ Lâm vẫn luôn coi lời chị gái nói là chân lý, hấn cảm giác được Tư Vũ không hề thích Hứa Thanh Uyển, dù sao bản thân cũng không thích người này vì thế chém thêm một nhát: "Chị Tư Vũ không hề nói bậy, cô uống trà ăn cơm cùng Vương Đồng nghỉ mọi người đều không thấy à?"

Sắc mặt Hứa Thanh Uyển lập tức trắng bệch.

Cô nhận thấy tầm mắt bốn phương tám hướng đều đang nhìn mình, trên mặt nóng rát, không biết có phải ảo giác hay không cô còn nghe thấy được có người chỉ chỉ trỏ trỏ. Hứa Thanh Uyển rất nỗ lực tạo ấn tượng tốt trong đoàn phim, hôm nay lại bị hai ba câu của Tư Vũ phá nát, cô vừa thẹn vừa hận, cảm thấy cả người không được tự nhiên, đến cả dừng khi hỏi Tư Vũ tại sao biết cũng không có, chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này – vì vậy liền xoay người

bước đi.

Hứa Thanh Uyển hoảng loạn một đường từ cửa hông chạy ra lại bị phóng viên nằm vùng gần đó ngăn cản. Điện ảnh của Lương đạo được giữ rất kín, không hề trả lời bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, phóng viên đành phải ngồi xồm trước cửa ôm cây đợi thở, vừa lúc gặp được Hứa Thanh Uyển ánh mắt lập tức sáng ngời vội vàng cầm microphone bước tới.

"Chờ một chút cô gái xinh đẹp ơi, tôi là phóng viên của kênh giải trí Chanh Tươi, có thể hỏi cô một số vấn đề được không? Cô yên tâm, sẽ không liên quan gì đến nội dung phim, tôi nghe nói trong đoàn phim có một diễn viên tên là Chu Tư Vũ, cô biết cô ấy chứ? Nghe nói Chu Tư Vũ có quan hệ rất tốt với siêu sao Kỳ Lâm nhỉ?"

Phóng viên vô cùng hưng phấn, cuối cùng hắn cũng tóm được một người. Từ bài đăng trên diễn đàn hôm nọ, Tư Vũ trong một đêm trở thành tiêu điểm trên Weibo, các fans của Kỳ Lâm từ trước đến nay cực kì ghét nữ diễn viên diễn cùng với hắn nhưng lại tán thưởng Tư Vũ, cũng giúp đỡ cô trong scandal lần này rất nhiều - khó tránh khỏi có người nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người.

Chỉ tiếc mỗi lần Tư Vũ rời khỏi đoàn phim đều có bảo tiêu của Lục gia đưa đón, phóng viên không hề sờ được bóng người, lần này thật vất vả mới gặp được Hứa Thanh Uyển lập tức hỏi cô một tràng dài.

Hứa Thanh Uyển ngăn người nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, cô nở nụ cười hào phóng: "Anh nói Tư Vũ à..... Quan hệ giữa bọn họ rất khó nói... Trong lúc đóng phim Tư Vũ thường xuyên đến phòng nghỉ tìm Kỳ ca."

Phóng viên hỏi lại: "Nghĩa là Chu Tư Vũ chủ động tiếp cận Kỳ Lâm? Cô có thể nói kĩ hơn một chút không?"

Nụ cười trên môi Hứa Thanh Uyển càng sâu: "Tất nhiên có thể."

.....

《Khiêu chiến bất khả tư nghị》được quay ở Giang Thành, Tư Vũ và Kỳ Lâm đều là khách mời đặc biệt, sau khi nói chuyện với Lương đạo liền bay về. Chương trình lần này thuê một căn biệt thự ở ngoại ô làm trường quay, hai người vừa mới xuống máy bay chương trình đã cử người ra tiếp đón.

Dẫn đầu là một cô gái mảnh khảnh, vừa thấy Tư Vũ liền vui mừng ra mặt, còn lấy ra tạp chí Tư Vũ chụp ảnh bìa vội xin cô ký tên, chờ được như nguyện mới vui rạo rực cất kĩ tạp chí, nhìn về phía Kỳ Lâm: "Kỳ ca, mọi người đều đến đông đủ rồi chỉ chờ hai người thôi."

Kỳ Lâm nhìn bộ dáng nhiệt tình của cô, hỏi: "Cô rất thích chị Tư Vũ?"

Cô gái kia đắc ý trả lời: "Đúng vậy, từ đầu tôi đã chú ý đến chị Tư Vũ, bây giờ nhìn được người thật quả nhiên đẹp hơn trong ảnh rất nhiều."

Tư Vũ được khen đến đỏ cả mặt, ai ngờ em trai ngốc nhà cô còn gật đầu vô cùng tán đồng: "Nói đúng!"

Hai con cá kho đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng kích động ngồi tám nhăm với nhau, cuối cùng anh camera nhắc nhở sắp muộn rồi đoàn người mới vội vàng lên ô tô của chương trình chạy tới khu biệt thự.

Bởi vì toàn bộ hành trình đều được quay lại, cô gái kia liền làm người chủ trì tạm thời, hỏi mấy vấn đề làm không khí thêm sôi động: "Tất cả mọi người đều nói chương trình của chúng tôi là "Tình hữu nghị thất bại thảm hại", mọi người đều trở thành kẻ thù của nhau, vậy bỏ được lừa người kia không?"

Kỳ Lâm tự tin tràn đầy: "Tôi nhất định sẽ cùng một đội với chị Tư Vũ, việc này không cần lo lắng cũng không nghĩ tới luôn!"

Tư Vũ mỉm cười: "Tùy duyên, người khác chết cũng không phải mình chết."

Biểu tình chắc chắn của Kỳ Lâm với biểu tình mặc cho số phận của Tư Vũ đối lập quá mãnh liệt, cô gái chủ trì nhin không được cười thành tiếng: "Kỳ ca, cậu kiểm chế một chút, chị Tư Vũ tỷ có vẻ không thù hằn lưu tình với cậu đâu."

Xe rất nhanh đi tới đích, cô gái chủ trì một bên dẫn họ vào, một bên giới thiệu khách mời tham gia, lúc đầu còn không sao nhưng vừa nhắc tới tên "Sở Song Nghiên" Kỳ Lâm liền nhin không được hạ giọng gần một tiếng.

Tư Vũ ngăn người, Sở Song Nghiên..... Không phải nữ phụ của 《Siêu sao sừng trước cưới sau》sao, cô ấy cũng tham gia này chương trình kỳ này?

Nói đến Sở Song Nghiên, nhà cô chơi thân với Kỳ gia, cô cùng Kỳ Lâm coi như là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ đã được Đoạn Như Lan vô cùng yêu thích, bà vẫn luôn có ý nghĩ muốn hai nhà kết thành thông gia, đáng tiếc Kỳ Lâm không chút tình cảm nào với Sở Song Nghiên, thậm chí có chút phiền chán cô gái mắc bệnh công chúa này. Tránh né mãi không được, thậm chí nguyên nhân hắn vào giới giải trí một phần cũng bởi vì bị Đoạn Như Lan với Sở Song Nghiên áp bách.

Sở Song Nghiên đuổi theo Kỳ Lâm cũng bước vào giới giải trí, dựa vào khuôn mặt xinh đẹp "với" bệnh công chúa cô thể nhưng có không ít fans trung thành. Sở Song Nghiên hành sự luôn luôn rêu rao, còn công khai nói Kỳ Lâm chính là hình mẫu lý tưởng của bản thân, chẳng qua có gia tộc làm hậu thuẫn nên mới một đường xuôi gió xuôi nước.

"Thứ phiền toái này cũng tới đây..... Tại sao không có ai nói cho tôi một tiếng?" Kỳ Lâm đen mặt hỏi.

Cô gái kia ngượng ngùng: "Quan ảnh hậu có việc đột xuất không thể tới nên chương trình phải tìm người thay thế, chuyện này quá đột nhiên chưa kịp nói

cho cậu....." Sở dĩ tìm Sở Song Nghiên bởi vì cô ấy yêu cầu mãnh liệt, thứ hai là có chủ đề!

Sở Song Nghiên thích Kỳ Lâm đã là chuyện công khai, ghép hai người cùng một chỗ có thể tăng rất nhiều nhiệt độ, mua bán có lời như thế chương trình tất nhiên vui mừng đồng ý.

Nếu đã tới đây tất nhiên không có khả năng buông tay, sắc mặt Kỳ Lâm nặng nề không nói một lời đi theo Tư Vũ bước vào biệt thự.

Sáu vị khách mời còn lại đã chờ ở phòng khách, cô gái nọ vừa nhìn thấy Kỳ Lâm liền vui sướng gọi một tiếng "A Lâm", đứng lên bước tới chỗ hắn.

Kỳ Lâm kêu khổ không ngừng, hắn thật sự không thích đưa con gái được nuông chiều này, thấp giọng nói: "Chị, đi mau đi mau, bị cô ấy bắt được là tiêu đời."

Vừa nói vừa đẩy Tư Vũ vòng qua nửa căn phòng, ngồi xuống vị trí cách Sở Song Nghiên xa nhất.

Sở Song Nghiên trừng mắt nhìn Tư Vũ, nếu ánh mắt có thể hóa thành dao găm thì Tư Vũ sớm đã trở thành thịt vụn. Cô cũng muốn qua đó ngồi nhưng sofa đã chật kín, những người khác cũng là minh tinh có danh tiếng, camera còn đang tiếp tục quay, Sở Song cũng không muốn quá khác người nên chỉ có thể không tình nguyện trở về chỗ cũ.

Tư Vũ vô tội chịu vạ lây, cô lại hối hận vì sao hỏi trước mình có thể nghĩ ra tình tiết cầu huyết như vậy... nhưng hiện tại nói gì cũng đã muộn, Tư Vũ làm bộ không nhìn thấy tầm mắt của Sở Song Nghiên, ngẩng ngửa xung quanh một hồi. Chương trình hình như đã sửa sang lại biệt thự, đồ dùng đều đổi thành thời xa xưa, nhìn qua giống như một tòa lâu đài cổ.

Cô còn đang tò mò đánh giá, bỗng người bên cạnh đưa tới một ly nước ấm, nhẹ giọng nói: "Lúc trước thường xuyên nghe Lương đạo nhắc tới tìm được một khối kho báu, hình như là cô hả? Đi đường mệt nhọc, uống một ly nước ấm nhuận hầu."

Tư Vũ quay đầu thấy một người đàn ông anh tuấn ngồi bên cạnh, khuôn mặt hắn vô cùng ôn hòa giống vị chính nhân quân tử - rất dễ dàng khiến người khác có hảo cảm. Thấy Tư Vũ có chút chần chờ, hắn hiểu rõ cười cười, tự giới thiệu: "Tôi là Ôn Viễn, có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng chuyện về cô tôi đã nghe không ít."

Ôn Viễn? Vị anh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử?

Tư Vũ đã từng nghe qua nhưng cô cho rằng loại người này không dễ tiếp cận, nhưng hiện giờ lại cảm thấy hoàn toàn trái ngược, trên người Ôn Viễn có loại khí chất khiến người khác không tự giác muốn tới gần, mà đối với Tư Vũ thì chỗ quan trọng nhất là —— vận khí của Ôn Viễn rất tốt, cực kì tốt, còn không phân cao thấp với Kỳ Lâm.

"Anh nghe được những gì?" Tư Vũ "bị" hai người có vận khí tốt kẹp ở giữa, thoải mái đến nheo mắt, cô nhận lấy ly nước Ôn Viễn đưa tới uống một ngụm nhỏ, đôi mắt cong cong, tâm tình tốt hơn.

Từ góc độ của Ôn Viễn biểu tình của Tư Vũ lúc này cực kỳ giống một con mèo nhỏ, chỉ tiếc sắc mặt quá tái nhợt khiến người khác không khỏi có một chút thương tiếc.

Ôn Viễn không tự chủ hạ thấp âm lượng như là sợ quấy nhiễu đến Tư Vũ: "Nghe được thân thể cô không tốt còn suốt ngày đóng phim, quả thật không muốn sống nữa."

Tư Vũ nhìn hắn trên dưới một lượt, cười nói: "Tôi cảm thấy anh càng cố gắng, anh đây là khen tôi hay là châm chọc tôi vậy?"

Tính tình của cô gái này thật thẳng thắn, đây là ấn tượng đầu tiên của Ôn Viễn đối với cô, ốm yếu nhưng khí thế cũng không yếu, khiến người khác thương tiếc chứ không hề thương hại, Ôn Viễn rất ít thấy cô gái nào như vậy, hơn nữa thái độ nghiêm túc của Tư Vũ đối với việc đóng phim càng khiến hắn có thêm hảo cảm.

"Tất nhiên là khen cô." Ôn Viễn cười: "Khó được có cơ hội tham gia cùng một chương trình, đây chính là duyên phận, hy vọng lát nữa sau khi rút thăm chúng ta có thể cùng một đội."

Kỳ Lâm vẫn luôn yên lặng ngồi ở bên cạnh nhưng vừa nghe những lời này Kỳ tiểu thiếu gia liền nhin không được, đồng đội gì chứ, chị gái nhất định sẽ cùng một đội với hắn!

"Ôn Viễn, anh nói đủ chưa, đừng dùng những lời dễ dàng fans mà nói chuyện với chị Tư Vũ, chị ấy cần anh dễ dàng à?" Kỳ Lâm giống như phát hiện ra một "con heo" muốn trộm cái trắng nhà mình, ánh mắt vô cùng cảnh giác nhìn Ôn Viễn, gần từng tiếng: "Anh chỉ có duyên không có phận thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Kỷ Lâm giống như một chú cún bảo vệ chủ, cảnh giác đứng ở trước người Tư Vũ. Ôn Viễn lại không chịu chút uy hiếp nào, tiếp tục dùng đôi mắt ôn nhuận nhìn cô: "Trên mạng đều nói hai người quan hệ không tồi xem ra là thật."

Tư Vũ thấy Kỷ Lâm đột nhiên cãi nhau cùng người nọ liền vội vàng kéo em trai ngốc nghếch lại, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng: "Ôn Ảnh Để anh đừng để trong lòng, Kỷ Lâm chỉ nói đùa thôi."

"Chị Tư Vũ, chị đừng bị vẻ bề ngoài của Ôn Viễn lừa gạt, hắn là một con cáo già xảo quyệt, em còn bị hắn hại không ít lần!" Kỷ Lâm hiển nhiên có giao tình "sâu đậm" với vị anh để trẻ tuổi này, nói chuyện vô cùng tùy ý, không dám làm Tư Vũ mất mặt nên hắn chỉ ngồi một bên nói thầm: "Một con cáo già còn dám giả bộ trước mặt chị gái."

Ôn Viễn nghe thấy Kỷ Lâm gọi Tư Vũ là chị cũng không quan tâm lắm, anh em kết bái trong giới giải trí là chuyện rất bình thường, hắn chỉ tò mò một điều: Địa vị hiện giờ của Kỷ Lâm vì sao lại để ý một người mới vào giới, còn gọi cô là chị?

Ôn Viễn nhìn qua có vẻ thân thiện nhưng bạn bè cũng không nhiều, Kỷ Lâm lại nằm trong số ít đó nên nhìn bạn tốt ra sức che chở vị "chị gái" này - hắn không tự giác sinh ra một chút hứng thú, muốn biết cô gái thế nào có thể khiến người ngoài nóng trong lạnh như Kỷ Lâm cẩn thận đặt ở trong lòng — dù sao bản chất của hắn và Kỷ Lâm là giống nhau.

Tám vị khách mời đã tới đủ, Tư Vũ chỉ mới ngồi mười phút chương trình đã khai mạc, hai vị MC có "kinh nghiệm lâu năm" chỉ hai ba câu đã làm không khí nóng lên.

MC nữ Quê Cha Đất Tổ cười giảo hoạt chớp chớp mắt: "Hôm nay là ngày kỉ niệm 1 năm phát sóng của《Khiêu chiến bất khả tư nghị》, nhân ngày đặc biệt như vậy biên tập của chương trình quyết định tạo ra cho mọi người thêm tí niềm vui bất ngờ!"

Những vị khách mời cố định đều rên một tiếng, có người còn khoa trương nằm bệt trên sofa: "Tha cho tôi đi, niềm vui của mấy người chắc chắn là ra sức lừa chúng tôi, nhìn thấy chúng tôi xui xẻo chương trình liền cười thầm trong lòng!"

Quê Cha Đất Tổ cười thần bí: "Đừng nhận thua nhanh vậy chứ, chỉ chỉnh sửa chút quy tắc của trò chơi thôi mà. Lúc trước mọi người được xếp thành hai đội nhưng hôm nay sẽ khác biệt một chút: một đội sẽ có ba người, mỗi đội sẽ có một "nội gian", nội gian của đội khác đến làm lung lay tinh thần đó! Nếu đội nào thua trò chơi thì coi như nội gian đã châm ngòi thành công, điểm sẽ được cộng vào đội chính của nội gian. Sau khi trò chơi kết thúc sẽ công bố điểm, đội xếp hạng chót sẽ bị trừng phạt ~"

"Trời đâu, ba người? Lúc trước một đội hai người tôi còn bị lừa đến học cả máu, bây giờ còn tăng thêm độ khó, không muốn sống nữa!"

"Chương trình thật quá đáng! Rốt cuộc là ai đưa ra ý kiến ngu ngốc này!"

Tư Vũ nghiêng đầu, cảm thán một câu: "Không phải là xem trình độ kéo chân của ai tốt nhất sao?"

"Làm quen một chút sẽ ổn thôi." Ôn Viễn là vị khách mời cố định bình tĩnh nhất ở đây, hắn quay sang nhìn Tư Vũ cười: "Nhưng mà tôi cảm thấy nếu cô rút trúng thẻ nội gian... có lẽ sẽ không một ai nghi ngờ."

Tư Vũ tò mò hỏi: "Vì sao?"

Ôn Viễn nhìn cô chăm chú: "Bởi vì không giống chút nào." Bề ngoài chính là ưu thế lớn nhất của cô, bộ dáng mảnh mai khiến người ta có cảm giác chỉ nói chuyện to một chút cũng dọa đến cô, không có một tạo liên quan nào đến sự âm hiểm xảo trá.

Tư Vũ nói: "Anh quá khoa trương rồi....."

Camera màn tất nhiên quay lại hết phản ứng cùng đối thoại của mọi người, thấy các khách mời khóc không thành tiếng, nam MC Quý Tận vội vàng đứng ra: "Từ từ, chương trình lần này yêu cầu 9 người, chúng ta hiện giờ đang thiếu mất một người, tôi liệu mình bồi quân tử, tự nguyện gia nhập cùng mọi người, như vậy có được không?"

"Ai, vẫn là Quý Tận có ý tứ, anh em tốt, yên tâm chúng tôi nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!"

Quý Tận vội vàng xin giúp đỡ: "Đừng mà, đây là chủ ý của đạo diễn, tôi cũng là người bị hại, mọi người phải tìm bọn họ tính sổ chứ!"

Mọi người cười vang.

Cách chia đội đơn giản nhất chính là rút thăm, nhân viên công tác cầm một hộp bìa lớn bước tới, lần lượt cho từng vị khách mời rút thăm. Nhân lúc bọn họ lấy giấy, Quê Cha Đất Tổ vội hỏi từng người xem muốn vào chung đội với ai nhất, lúc hỏi đến Sở Song Nghiên cô không chút do dự chỉ vào Kỷ Lâm "Tất nhiên là A Lâm, tôi vì anh ấy nên mới tới, nhất định phải xếp tôi chung một tổ với anh ấy!"

Lời này được nói thẳng ra, Kỷ Lâm bị gọi tên lập tức sắc mặt tối sầm, hận không thể biến mất ngay tại chỗ, Sở Song Nghiên cái đồ không có đầu óc, hắn đã sớm nói với cô hai người bọn họ một không hề có chút quan hệ nào, cô còn dám hét to cho cả thế giới biết, sợ mình chưa đủ nổi tiếng hả?

Quê Cha Đất Tổ ánh mắt sáng lên, quả nhiên mời Sở Song Nghiên tới là một quyết định đúng đắn, cô liền quay sang nhìn Kỷ Lâm: "Vậy Kỷ ca thì sao, anh có muốn cùng một tổ với Song Nghiên hay không?"

Câu hỏi này rất xảo quyệt, Kỷ Lâm nói không muốn cũng không được, muốn cũng không được, hắn nhàn nhạt trả lời: "Rút thăm thì tôi làm sao có thể

quán được, tùy vào may mắn thôi."

Quê Cha Đất Tổ không chiếm được chỗ tốt nào của Kỳ Lâm cũng không ngại, cười tùm tùm nhìn về phía Tư Vũ đang ngồi ngoan ngoãn không để lộ chút sự tồn tại nào bên cạnh Kỳ Lâm, cô gái nhỏ này giống như một con thỏ vậy, đôi mắt tròn tròn nhìn phản ứng của những người "đi trước", Quê Cha Đất Tổ không nhìn được đuôi tay chọc chọc một bên má mềm mại của cô, Tư Vũ lập tức mở to hai mắt, kinh ngạc quay đầu.

Như vậy càng giống con thỏ..... Quê Cha Đất Tổ ở trong lòng điên cuồng gào thét thật đáng yêu, mặt ngoài lại trấn định như cũ, có chút dụ dỗ hỏi: "Tư Vũ lần đầu tham gia chương trình của chúng tôi nhì, có cảm tưởng gì không nào?"

Đa số nghệ sĩ rơi vào trường hợp này đều tỏ ra thật vinh hạnh khi được mời tới chương trình này, thật chờ mong trò chơi sắp tới vân vân mây mây, nhưng Quê Cha Đất Tổ lại nhìn thấy cô gái này không đi theo lối thường – vô cùng thành khẩn nói: "Quá lừa gạt người, tôi vốn định tham gia chương trình để kết bạn, nhưng hiện giờ nghĩ lại không mất bạn đã coi như không tôi."

Diễn viên khác nghe được câu này lập tức vỗ đùi cười lớn: "Tư Vũ nói đúng, đạo diễn rất biết cách bắt nạt người khác."

Quê Cha Đất Tổ bị thái độ nghiêm trang của Tư Vũ chọc cười, lại giơ tay chạm vào má cô, lúc này Tư Vũ cũng không trốn, có chút nghi hoặc nhìn cô nhưng vẫn ngoan ngoãn ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, đôi mắt long lanh: "Trên mặt tôi không có nhiều thịt đâu nhưng nếu cô thích nheo thì cứ nheo đi."

Quê Cha Đất Tổ: Bắn trúng hồng tâm! Tại sao có người đáng yêu như vậy!

Nếu không phải còn đang quay, Quê Cha Đất Tổ nhất định sẽ nhào lên gặm cắn.

Phòng vẫn hết một vòng, rút thăm cũng rút xong rồi, Tư Vũ mở tờ giấy trên tay... ở trên viết: Đội A (Nội gian của đội C).

Không thể nào, cô là nội gian? Tư Vũ đưa tờ giấy cho nhân viên công tác, Kỳ Lâm lập tức quay qua hỏi:

"Chỉ ở đội nào thế?"

Tư Vũ nói: "Đội A, còn em?"

Kỳ Lâm chỉ thiếu vẩy đuôi: "Em cũng vậy! Em nói rồi chúng ta nhất định sẽ cùng một đội! Trong biển người rộng lớn còn có thể chung đội với nhau, Ôn Viễn anh nhìn đi, vậy mới gọi là duyên phận!"

Hắn còn không quên khiêu khích Ôn Viễn, ai ngờ Ôn Viễn ý vị thâm trường cười, đôi mắt ôn nhu nhìn Tư Vũ: "Tôi đồng ý lời Kỳ Lâm nói, chúng ta thật sự có duyên phận."

Hắn vươn tay về phía Tư Vũ, mỉm cười: "Tôi cũng là đội A, làm quen một chút chứ nhì?"

Khí thế đặc ý của Kỳ Lâm nháy mắt bị dập tắt, cả người cứng đờ. Rút thăm cái quỷ gì! Cố ý đánh vào mặt hắn à, tên hồ ly Ôn Viễn tại sao lại ở đây!

Tư Vũ triu mến nhìn hắn rồi sờ đầu, đừng vui vẻ quá sớm, chị là nội gian đó, nói nghiêm túc thì hai chúng ta là nghiệt duyên.....

Chia đội xong, Quê Cha Đất Tổ nhìn qua một chút, Tư Vũ, Kỳ Lâm cùng Ôn Viễn đều ở đội A, mà Sở Song Nghiên một lòng muốn cùng một đội với Kỳ Lâm lại ở đội C. Tư Vũ nghĩ ngợi, cô rút được tờ giấy nội gian của đội C, nếu như vậy hóa ra cô cùng một đội với Sở Song Nghiên?

Đạo diễn cũng nhận được một tờ danh sách, xem xong lập tức cười ầm lên.

"Hay rồi, cậu xem Kỳ Lâm rõ ràng không muốn có quan hệ gì với Sở Song Nghiên, nhưng cố tình Sở Song Nghiên lại là nội gian của đội A, trái lại Chu Tư Vũ có quan hệ tốt nhất với Kỳ Lâm lại là nội gian của đội khác!"

"Ha ha ha rất thú vị, nhìn bộ dáng của Chu Tư Vũ có nói là nội gian cũng không ai tin, đây là lần đầu tiên chương trình chúng ta có một vị "nội gian" không giống "nội gian"!"

Quê Cha Đất Tổ cố nén cười đề nghị: "Thời thì kỳ này chúng ta có một gương mặt mới, chi bằng chơi một trò chơi nhỏ trước cho nóng người được không?"

Trò chơi mà Quê Cha Đất Tổ nói rất đơn giản: mỗi đội phái ra hai người đứng dưới thùng nước, có 5 sợi dây thùng gắn với các thùng, một sợi trong đó chính là "hàng thật", kéo nó nước sẽ đổ ập xuống, người còn lại sẽ ngồi một bên ra câu hỏi, ai không trả lời được trong 5 giây sẽ phải kéo một sợi dây thùng, sau khi kết thúc đội nào bị dính nước ít nhất sẽ chiến thắng.

Nhưng trong trò chơi này có một chỗ lừa gạt – để cho nội gian là người đặt câu hỏi là hỏng, nhất định người nọ sẽ hỏi những vấn đề khó trả lời.

Tư Vũ ở đội A cho nên tham gia đầu tiên, Kỳ Lâm xung phong đứng lên: "Thân thể chị Tư Vũ không tốt, không thể dính nước, em tới cho, chị mau đi ngồi đi."

Quê Cha Đất Tổ cười nói: "Kỷ ca của chúng ta rất có phong độ."

Ôn Viễn cũng chủ động đứng lên: "Nào có chuyện để con gái bị đổ nước."

Quê Cha Đất Tổ chớp mắt: "Ai, không khí đội A thật hài hòa, hoàn toàn không có mâu thuẫn nội bộ, không biết vì sao tôi cảm thấy có chút thất vọng....."

Sở Song Nghiên ngồi nhìn ở một bên, lạnh lùng hừ một tiếng, từ đầu cô đã xem Tư Vũ không vừa mắt, từ nhỏ đến lớn, Kỳ Lâm chưa từng để bụng với ai như vậy, lại còn hỏi han ân cần liên tục, ngay cả chơi trò chơi cũng quan tâm săn sóc! Sở Song Nghiên khinh thường nghĩ Chu Tư Vũ chỉ làm ra vẻ, làm sao yếu đuối như vậy được, thân thể không tốt chắc cũng là giả vờ?

Nhưng cô cũng là thành viên của đội A, tuy rằng không được gần Kỳ Lâm thôi, Sở Song Nghiên lại vui vẻ hơn một chút.

Tư Vũ ngồi ở trên ghế, có chút xin lỗi nhìn em trai nhà mình, xin lỗi, chị là nội gian mà.....

"Câu hỏi là chỉ ra ba khuyết điểm của tôi." Tư Vũ ngồi đoan đoan chính chính, khuôn mặt mỉm cười, lời nói ra lại khiến người xung quanh không khỏi cười lớn.

Kỳ Lâm: ".....?" Từ từ, khuyết điểm gì?

Ôn Viễn vô cùng trấn định đứng bên cạnh hắn, ngữ khí ôn hòa nói: "Khuyết điểm à..... Quá xinh đẹp, quá đáng yêu."

Hắn ngừng một chút, tại một giây cuối cùng chăm chú nhìn Tư Vũ, không nhanh không chậm bổ sung: "Quá... gầy."

Kỳ Lâm nghe được muốn phát nổ, thiếu chút nữa một chân đá tới. Ôn Viễn cái đồ cáo già không biết xấu hổ! Đấy mà gọi là khuyết điểm à, anh không phải thay đổi cách nói để khen người sao, còn dám ở trước mặt tôi xum xoe với chị gái tôi?!

Đếm ngược kết thúc, Kỳ Lâm nửa chữ cũng không nói được, Quê Cha Đất Tổ cười không ngừng, vừa cười vừa hỏi: "Tư Vũ cô có chấp nhận đáp án của Ôn Viễn không?"

Tư Vũ suy nghĩ cẩn kẽ, gật đầu: "Chấp nhận, tôi cảm thấy anh ấy nói không sai, xem ra tôi khuyết điểm đầy người rồi."

"Nói như vậy Kỳ ca của chúng ta không trả lời được - phải kéo một sợi dây thừng!" Quê Cha Đất Tổ rất là chờ mong: "Kỳ ca, anh muốn Ôn Ảnh Đế giúp hay chính mình hành động?"

Trời đâu, Ôn Viễn anh chờ đó! Thua người không thua trận, có chị gái ở đây càng không thể mất mặt! Trần đây tín nhiệm, Kỳ tiểu thiếu gia ngẩng đầu ưỡn ngực bày ra bộ dạng núi Thái Sơn có sụp cũng không thay đổi sắc mặt, tùy ý nói: "Không sao, làm gì có chuyện lần đầu tiên liền trúng thưởng, vận khí của tôi không kém như vậy."

Tư Vũ ngoan ngoãn gio tay: "Chị muốn thử một chút có được không?"

Quê Cha Đất Tổ lập tức đồng ý, Tư Vũ đi tới tùy tiện chọn một sợi dây, Kỳ tiểu thiếu gia còn đang mặt mày hớn hơ: "Mấy người sai rồi, quan hệ của tôi với chị Tư Vũ, chị ấy lừa ai cũng không lừa... Tôi..."

Tư Vũ kéo dây thừng, thùng nước lập tức nghiêng đổ xuống người Kỳ Lâm!

Kỳ Lâm: "....." Đã xảy ra chuyện gì?

Ôn Viễn: "..... Phốc."

Tư Vũ ra sức xin lỗi: "Nhất định.....là sai rồi?"

Kỳ tiểu thiếu gia cảm nhận được từng giọt nước ở trên tóc nhỏ xuống, ở trong lòng hò hét: Chị làm gì vậy, muốn mưu sát em trai ruột hả!

Tất cả mọi người thấy Kỳ Lâm này còn tự tin tràn đầy cuối cùng bị vả mặt, trong biệt thự lập truyền ra tiếng cười sung sướng, Tư Vũ thật sự không nghĩ tới vận khí của cô kém như vậy, vội lấy khăn lông lau khô tóc giúp Kỳ Lâm, dỗ dành: "Chị không biết sẽ như vậy, làm lại một lần, làm lại một lần ha."

Nhân viên công tác nhanh chóng điều chỉnh lại thiết bị, dây thừng trên đầu Kỳ Lâm và Ôn Viễn lại trở thành 5 sợi.

Lúc này "Nội gian" Tư Vũ rối rắm một hồi, giữa chuyện thắng bại với em trai ruột, dứt khoát quyết định..... vứt bỏ em trai một lần nữa.

"Câu hỏi là nói ba thứ đồ ăn hai người ghét nhất."

Kỳ Lâm về mặt ngồi ngêch, không đứng, chị gái nhất định biết ăn không hề kén ăn thứ gì chứ!

Ôn Viễn như cũ chậm rì rì trả lời: "Cà tím, rau thơm còn có cà rốt."

Quê Cha Đất Tổ lập tức cười: "Xem ra phản ứng của Kỳ ca vẫn chậm một nhịp —— nhưng không nghĩ tới Ảnh Đế lại không thích ăn rau!"

Ôn Viễn nghĩ nghĩ, nói: "Cũng không phải, nếu có người làm cho tôi ăn thì dù không thích cũng sẽ ăn hết."

Rồi hắn có chút ý cười chớp mắt nhìn Tur Vũ, sau đó quay qua hướng Kỷ Lâm: "Vừa rồi là Tur Vũ kéo dây thùng, lần này không bằng để tôi, vận khí của tôi cũng rất tốt."

Kỷ Lâm cảm giác rất ngứa tay, sắp không chế không được mà vung một nắm lên khuôn mặt tuần tú kia. Nhưng chị gái còn đang nhìn, hắn nỗ lực thắng sống lưng, nhìn về phía Ôn Viễn cười lạnh: "Cũng được thôi, không làm anh khó xử, tôi sẽ bỏ đi 3 sợi dây thùng, để lại 2 sợi cho anh chọn, tôi không sợ gì hết!"

Ôn Viễn cười cười, hảo tâm nhắc nhở: "Kỷ Lâm, con nít không nên xúc động, cậu biết trên đời này đáng sợ nhất là gì không? Không phải người khác lừa cậu mà là cậu lừa chính bản thân mình."

Tur Vũ không ngại làm lớn chuyện, ở phía dưới còn ủng hộ: "Kỷ bảo bối đi nào, chứng minh cho mọi người thấy em tuyệt vời nhất!"

Có sự cổ vũ của chị gái, lồng ngực Kỷ Lâm lập tức có chút tự hào, nói chuyện thẳng sống lưng, hắn duỗi tay tóm chặt 3 sợi dây thùng cười như không cười nhìn Ôn Viễn: "Anh nhìn đi."

Dứt lời liền kéo ba sợi dây, thùng nước trên đầu lập tức nghiêng, một lần nữa đổ xuống người hắn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Cuối cùng lúc Kỷ Lâm ướt như chuột lột đi xuống thì đã bị đổ nước 4 lần, cả người ướt nhèm, mà Ôn Viễn đứng ở bên cạnh hắn hoàn toàn không bị gì tuy rằng hắn (ÔV) cũng có thời điểm không trả lời được, nhưng vận khí của Ôn Viễn rất tốt, kiểu gì thì kiểu cũng không kéo trúng sợi dây "định mệnh".

Kỷ Lâm không thể tin tưởng kết quả này, sao có thể chứ? Minh và Tur Vũ vô cùng ăn ý mà, nhiều vấn đề cơ bản như vậy cũng không trả lời được? Kỷ Lâm liếc xéo Ôn Viễn đang ung dung tự tại, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: "Ôn Viễn, anh gian lận đúng hay không?"

Ôn Viễn vội nói: "Oan uổng, câu hỏi cũng không phải tôi ra, sợi dây cũng không phải tôi kéo, tại sao có thể đổ lên đầu tôi hả?"

Kỷ Lâm lập tức ghen.

Tur Vũ không chút lưu tình lừa gạt người khác giờ mới thấy chột dạ, vội vàng cầm khăn lông bước tới thúc giục Kỷ Lâm đi đổi quần áo, làm xong mọi việc quay đầu mới thấy ánh mắt thì ra là thế của Ôn Viễn.

"Khụ, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, không nghĩ tới cậu ấy một câu cũng không trả lời được..." Tur Vũ nhỏ giọng biện giải.

Ôn Viễn nhìn cô gái nhỏ hận không thể thu hẹp sự tồn tại của bản thân liền nhịn không được cong môi. Bộ dáng lừa gạt người vừa rồi của cô rất đáng yêu...và bộ dạng giấu đầu lòi đuôi bây giờ cũng vậy!

Tất nhiên - có thể lừa người thành công đến thế hoàn toàn do sự hiểu biết của Tur Vũ đối với Kỷ Lâm, trong lòng Ôn Viễn một lần nữa có chút tò mò về mối quan hệ của hai người, không thể không nói hắn thấy sự thân thiết ẩn ý giữa bọn họ không khỏi có chút hụt hẫng.

Trong giới giải trí, mặt ngoài anh em tốt sau lưng lại cắm một dao có quá nhiều, Ôn Viễn thời còn trẻ chưa hề nổi tiếng đã bị "bạn tốt" phản bội, hắn chưa bao giờ tin tưởng có chân tình tồn tại trong vòng luẩn quẩn này, nhưng bây giờ nhìn Tur Vũ ôn nhu lau khô tóc giúp Kỷ Lâm, hắn đột nhiên có chút hâm mộ tên nhóc này.

"Cô lừa gạt cậu ấy như thế không sợ Kỷ Lâm tức giận à?" Ôn Viễn nhìn Tur Vũ hỏi.

"Không đâu, chỉ cần một đĩa tôm hùm đắt là đủ dỗ cậu ấy rồi." Tur Vũ nhớ tới Kỷ Lâm gạt trợ lý, giấu giấu diếm diếm kéo theo cô chuẩn êm ra ngoài không khỏi mỉm cười.

Tiếp theo là phần chơi của hai đội còn lại, mọi người vì tranh đoạt vị trí có lợi nhất liền "không từ thủ đoạn", tiếng cười trong biệt thự vang lên không ngừng. Nhưng cuối cùng đội A vẫn giữ thành tích "đầu bảng" với 4 lần bị đổ nước – trở thành đội bị trừng phạt.

"Trừng phạt lần này là: Chọn một người không giới hạn trong số khách mời ở đây, tag Weibo người ấy thổ lộ, bài đăng này phải giữ đến lúc chương trình phát sóng!" Quê Cha Đất Tổ lau lau nước mắt vì cười quá độ.

Vừa nghe đến nội dung trừng phạt, đám người Tur Vũ bên này còn chưa nói gì, đôi mắt của Sở Song Nghiên đã sáng lên, thật hận vì mình là nội gian, nếu thua trò chơi thì tốt rồi, như vậy có thể quang minh chính đại tỏ tình với Kỷ Lâm!

Từ nhỏ được nuông chiều, cô không hiểu cái gì là xem tình hình mà nói chuyện, lập tức nhìn về phía Kỷ Lâm lớn tiếng: "A Lâm, anh chọn em nè, em không ngại."

Quê Cha Đất Tổ trêu đùa: "Không biết bao nhiêu fans muốn được Kỳ ca thổ lộ đâu, Song Nghiên không sợ bị "tấn công"?"

Sở Song Nghiên hừ một tiếng, không chút nào để ý: "Những người đó chỉ dám ở trên mạng lớn tiếng, quan tâm bọn họ làm gì!"

Không khí sôi động trong trường quay bỗng dừng ngưng đọng lại, có vài người còn bất mãn nhìn Sở Song Nghiên, nói như vậy không phải muốn đắc tội với người khác sao, ai chẳng biết fans rất quan trọng chứ?

Một vị diễn viên gạo cội cùng tổ với Sở Song Nghiên nhủ mày, lặng lẽ vỗ vai cô ý bảo đừng tranh cãi nữa.

Tổ biên đạo hậu trường thấy vậy có chút khó xử, cắt hay không cắt đây?

"Đừng cắt, đây là một đề tài đáng để tranh luận, nếu có người công khai lên án Sở Song ratings của chúng ta sẽ cao lên đó."

"Kể cả không có Sở Nghiên vậy Song Nghiên, biểu hiện của đội Chu Tư Vũ với Kỳ Lâm hồi nãy cũng vô cùng buồn cười rồi! Trước kia Kỳ Lâm tham gia gameshow đều lạnh lùng cao ngạo, còn chưa có ai dám lừa hấn như vậy, cô gái Chu Tư Vũ này rất giỏi, lập tức khiến hấn OOC (Out of character – vượt ngoài tính cách), tôi dám chắc kỳ này nhất định sẽ hot!"

Kỳ Lâm hoàn toàn làm lơ lời tự đề cử của Sở Song Nghiên, cầm lấy điện thoại mở Weibo ra, không chút chần chờ tag Tư Vũ.

@ Kỳ Lâm: Chị Tư Vũ, em cảm thấy em không xung khắc với chị mà là xung khắc với "nước", em nghĩ rồi hai chúng ta rõ ràng cùng chung chí hướng!
@ Chu Tư Vũ Ngư Ngư

Camera vội quay lại Weibo này, mọi người vừa thấy tất cả đều cười ngả trái ngả phải.

"Quả nhiên là chọn Tư Vũ!" Quê Cha Đất Tổ nhướn mày: "Vậy hai người còn lại?"

Ôn Viễn nhìn Tư Vũ, nói: "Thật ra thẩm mỹ của tôi rất giống Kỳ Lâm."

Đôi mắt của Ôn Viễn rất xinh đẹp, thời điểm nhìn người khác như khắc sâu vào trong lòng, Tư Vũ ngẩn người, thấy hấn giống Kỳ Lâm đều tag cô.

@ Ôn Viễn: Con thỏ và hamster đều rất đáng yêu, cô cũng vậy. @ Chu Tư Vũ Ngư Ngư

Hai vị này đều là siêu sao nổi tiếng nhất hiện giờ, có vô số fan trung thành, hơn nữa đều là fans nữ chiếm đa số, hai bài thổ lộ đồng thời đăng lên sẽ náo động như thế nào, hưởng chi bọn họ đều thổ lộ cùng một người!

Quê Cha Đất Tổ không khỏi ngạc nhiên: "Đội của mấy người là đội kỳ lạ nhất tôi từng thấy! Thua trò chơi còn thổ lộ với người đầu sỏ, hai người ăn ý quá nhỉ!"

Không đúng, phải nói Tư Vũ bị hai người thổ lộ thật sự rất thảm...Quê Cha Đất Tổ đồng tình nhìn Tư Vũ, tuy rằng chỉ để tăng ratings cho chương trình nhưng đám fans điên cuồng kia sợ là không lý trí đến vậy, rất có thể Weibo của Tư Vũ hiện giờ đã nổ thông báo.....

Cuối cùng đến phiên Tư Vũ, cô cầm điện thoại nửa ngày đều không viết được một chữ, Sở Song Nghiên thấy thế không khỏi châm chọc: "Không chọn ra được ai à?"

Quê Cha Đất Tổ vội hoà giải: "Đúng vậy haha, Kỳ ca và Ôn Ảnh Đế đều tag cô, nếu là tôi cũng rối rắm không kém, dù sao bọn họ đều là nam thần trong mộng của mọi người!"

Vấn đề này rất khó giải quyết, Tư Vũ có "thổ lộ" với ai thì fans của người còn lại cũng bất mãn: Vì sao idol của bọn tôi tốt với cô như vậy mà cô không cảm kích chút nào, có phải chương mất hấn hay không?

Kỳ Lâm ngồi ngay ngắn bên cạnh Tư Vũ, ánh mắt mịt mờ chờ mong nhìn cô, Kỳ tiểu thiếu gia tuy rằng vừa rồi mới bị hất 4 thùng nước nhưng hấn vẫn rất tự tin, cảm thấy chuyện này không cần suy nghĩ nhiều, chị gái ngoài hấn ra còn chọn ai được chứ?

Nhưng Tư Vũ cũng không nhận ra sự mong đợi của Kỳ Lâm, cô nghĩ thầm: nếu tự tag bản thân thổ lộ hình như có chút không biết xấu hổ...

Những người khác cô không thân lắm, loại trừ! Kỳ Lâm và Ôn Viễn thì sức chiến đấu của fans quá đáng sợ, nếu cô chọn một trong hai người họ nhất định sẽ bị anti đến không ngóc đầu dậy được, cũng loại trừ, nếu vậy chỉ còn lại.....

Tư Vũ cực kì trấn định đăng một Weibo:

@ Chu Tư Vũ Ngư Ngư: Cô vẽ rất đẹp đó, tôi rất thích cô! @ Lại sống 500 năm Cẩm Li

Kỳ tiểu thiếu gia thấy cái tên quen thuộc này mặt liền vắn vẹo: Tên họa sĩ vẽ tranh xấu đến chết này từ đâu chui ra, còn xuất hiện trong danh sách chú ý của chị gái?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Ba bài thô lộ kia vừa đăng quả nhiên như dự đoán của đạo diễn, Weibo nháy mắt liền bùng nổ.

Kỷ Lâm Chu Tư Vũ

Ôn Viễn Chu Tư Vũ

Chu Tư Vũ thô lộ

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cái tên Tư Vũ một lần nữa "không tự nguyện" nằm trong mục hot search, nhưng lần này cô còn liên quan với Kỷ Lâm và Ôn Viễn – hai vị siêu sao nổi tiếng nhất hiện giờ, sự náo động giữa các fans club không khác gì động đất.

Các fan vừa thấy liền há hốc mồm, idol nhà mình vậy mà dùng Weibo thô lộ với người khác? Trời ơi, nam thần cách vách cũng thô lộ với người nọ? Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám cướp người dưới mí mắt của các cô!

Bởi vì sự tình《 Khuyên Quốc 》 Official Weibo lần trước, fans của Kỷ Lâm đã có vài phần quen mắt với Chu Tư Vũ. Nhưng fans của Ôn Viễn lại hoàn toàn không biết gì cả, bọn họ lập tức vén tay áo đào hết gốc gác của cô lên, sau đó mọi người đồng thời phát hiện: Nam thần thô lộ chưa đáng giận, đáng giận nhất là vị được thô lộ kia lại không hề đáp lại, đã thế còn tag thô lộ người khác.

Kết quả là @Lại sống 500 năm Cẩm Lí với đề tài #tình địch lập tức lên đầu bảng, thậm chí vượt qua cả Kỷ Lâm và Ôn Viễn.

@ Bánh đậu đỏ: Tôi... thật ra muốn thay ảnh để đại nhân thăm dò một chút tình địch, nhưng《 Công lược thời thượng》 của Cẩm Lí thật sự rất hấp dẫn, bất tri bất giác đọc xong hết rồi, bây giờ tôi chính là fans cuồng của Cẩm Lí đại nhânT_T.

@ Meo meo: Lâu trên +1! Em cũng không hiểu vì sao cũng đọc hết rồi, em là ai, đây là đâu, em đến đây để làm gì.....

@ Một mực mực cạn lời: Truyện tranh này có độc! Mình hiểu vì sao Chu Tư Vũ lại thô lộ với cô ấy, bởi vì mình hiện tại cũng muốn hét lên..... Cẩm Lí tôi yêu cô! Cô bao giờ mới cập nhật, có cần người hầu bưng trà rót nước không á?

@ Tiên nữ nhỏ đáng yêu nhất: Chị còn tưởng là tình yêu tay bốn hiem có khó tìm, còn khinh thường tên gà rừng nào dám đoạt người của Kỳ ca và ảnh để đại nhân, nhưng sau khi xem xong toàn bộ truyện tranh của Cẩm Lí chị xin tuyên bố chị đã kết hôn với Cẩm Lí, cảm ơn mọi người chúc phúc!

Câu chuyện thô lộ đã rẽ sang một hướng khác, sự chú ý của mọi người đều chuyển lên người Cẩm Lí. Nguyên bản có một bộ phận anti muốn nhân cơ hội quấy nước đục khiến ấn tượng của mọi người với Tư Vũ thành loại người ong bướm là lợi, nhưng cộng đồng mạng lại nghiêng về một bên, bản tính của thủy quân lập tức thất bại, thậm chí chỉ có thể trở mắt nhìn cái tên "Chu Tư Vũ" càng ngày càng hot.

"Không tạo được scandal? Cơ hội tốt như vậy anh nói không làm được?" Hứa Thanh Uyển cắn răng, tức giận chỉ muốn quăng điện thoại, cô lo âu nắm góc váy, thấp giọng quát: "Cô ta có quan hệ không rõ ràng với hai sao nam, tôi không quan tâm do chương trình yêu cầu hay gì, anh chỉ cần tùy tiện tạo chút tai tiếng, sức chiến đấu của fans làm sao cô ta chịu được!"

Không biết người bên kia nói gì, sắc mặt Hứa Thanh Uyển càng ngày càng khó coi: "Anh nói cái gì? Lục gia..... Lục gia đang tra việc lần trước? Bọn họ sao lại quan tâm chuyện này?!"

Hứa Thanh Uyển vừa kinh vừa sợ, cô trăm triệu không dám đắc tội Lục gia, nhưng bây giờ muốn cô thu tay lại cô lại không cam lòng, Lục gia thế nhưng làm chỗ dựa cho Chu Tư Vũ...Dựa vào cái gì chứ!

Trong lúc hoảng loạn Hứa Thanh Uyển nhớ tới một người ——mẹ chồng Đoạn Như Lan đời trước, thủ đoạn hiện giờ của cô đều là học của Đoạn Như Lan, kiếp trước sau khi gả vào Kỳ gia, bà ta rất ghét xuất thân của cô, Hứa Thanh Uyển vì thế ăn không ít khổ, về sau cô dần dần trở thành Đoạn Như Lan thứ 2 thì thái độ của bà mới có chút thay đổi.

Đối mặt loại tình huống này, Hứa Thanh Uyển thật sự không biết làm sao, bỗng nhiên nhớ tới Đoạn Như Lan chán ghét Chu Tư Vũ hơn cô rất nhiều, nếu hợp tác với bà ta ít ra có thể khiến người đàn bà hư hỏng kia tránh xa Kỷ Lâm!

Hứa Thanh Uyển vội vàng gọi điện cho một vài tổng giám đốc thân cận, nhờ bọn họ chuyển lời để cô có thể gặp mặt Đoạn Như Lan. Cô không tin có mẹ ruột khuyên bảo Kỷ Lâm còn dám thân cận với Tư Vũ!

Vùng ngoại ô Giang Thành, trường quay《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》.

Tại thời điểm nghỉ ngơi giữa giờ, Tư Vũ nhận được tin nhắn của biên tập Mộc Yên.

"Cẩm Lí, em rốt cuộc đã làm gì? Trên mạng đều đang bàn tán về em đó? Chị nói cho em nghe, lần này em thật sự nổi tiếng!" Ngữ khí của Mộc Yên khó

nén kích động

Bút danh này của Tư Vũ ở trong giới đã có danh khí nhất định, nhưng cũng chỉ giới hạn trong đó mà thôi. Sự việc lần này đã khiến cô nổi tiếng ra khỏi giới, Mộc Yên trơ mắt nhìn lướt view của《Công lược thời thượng》không ngừng tăng lên, quả không ngừng vào túi, người theo dõi Weibo Cẩm Lí đang lấy tốc độ bàn thờ bước tới trăm vạn, thật sự cô không phản ứng kịp.

Cô không có làm cái gì mà? Cẩm Lí tại sao lại được mọi người chú ý như vậy? Mộc Yên tìm một hồi mới phát hiện ra ngọn nguồn là ở 3 bài thổ lộ kia, cô không khỏi kích động, quả nhiên nhất được kho báu, giành trước kí hợp đồng với Cẩm Lí đúng là một quyết định đúng đắn!

Nhìn tốc độ này phỏng chừng doanh số của《Công lược thời thượng》sẽ lên thêm một bậc thang, đến cả "Tranh và Chữ" của các cô cũng được lợi không ít!

"Em nói thật cho chị, em quen cô gái tên Chu Tư Vũ kia hả? Đợt quảng bá này rất khéo, cô ấy có phải có ý PR giúp em không?" Mộc Yên hỏi.

Tư Vũ: "À..... Xem như vậy đi ạ?"

Tư Vũ thật sự không nghĩ tới sẽ có oanh động lớn như vậy, nhưng dù sao cái tên Cẩm Lí này cô giữ rất kín, hẳn sẽ không có ai phát hiện ra cô vô si tự tăng bốc bản thân đâu.

Mộc Yên hít một hơi thật sâu: "Em phải cảm ơn Chu Tư Vũ rất nhiều đó, chị nói cho em một tin tức tốt, 《Công lược thời thượng》được độc giả hưởng ứng kịch liệt, đặc biệt lần này cơ duyên xảo hợp lên hot search, đã có người tìm tới của muốn mua bản quyền điện ảnh!"

Tư Vũ ngẩn người: "Thật sao?!"

"Lừa em làm gì!" Mộc Yên hiển nhiên cũng rất tự hào, đây là tác giả có bản quyền đầu tiên của cô! Kịch bản hiện giờ đều do biên kịch sáng tác, gần như không có tác phẩm cải biên, nhưng bản quyền điện ảnh của Tư Vũ lại có vài công ty đến hỏi giá, chứng minh điều gì?

《Công lược thời thượng》, không, là Cẩm Lí nổi tiếng, cực kì nổi!

"Chị đang thương lượng giá với họ, yên tâm, em tuyệt đối sẽ không thiệt, em có yêu cầu gì không, chị sẽ trao đổi." Mộc Yên là một biên tập rất có trách nhiệm, mà Tư Vũ lại là tác giả cô thích nhất, cô sẽ không nói mình ngày nào cũng đòi cập nhật đâu, thế nên muốn tranh thủ giúp Tư Vũ có đãi ngộ tốt nhất.

Không biết vì sao Tư Vũ bỗng nhiên nhớ tới Đoàn Như Lan áp bức người lúc trước, muốn thông qua việc hủy đầu tư để đuổi cô ra đoàn phim, trong lòng có chuông cảnh báo reo vang.

"Em muốn có quyền lợi được chọn diễn viên." Tư Vũ nghĩ ngợi.

"Nếu chọn người em không hài lòng thì phải đổi người khác."

Mộc Yên một ngum đồng ý.

Giải quyết xong chuyện này, Tư Vũ vẫn có chút không rõ ràng. Truyện tranh của cô..... sẽ cải biên thành điện ảnh?

Nói như vậy, cô sẽ thoát khỏi cảnh nghèo đói này?

Tin tức này khiến Tư Vũ roi lệ đầy mặt trong lòng, đúng lúc này chương trình thông báo đã đến tiết mục so kĩ năng nấu nướng, mỗi đội tự chuẩn bị bữa tối cho mình.

Tư Vũ quay cả một ngày, bởi vì biết thân thể cô không tốt, những người khác đều rất chiều cô, có thể làm cô ngồi sẽ không để cô đứng, ngay cả chương trình nói ba bữa tự chuẩn bị cô cũng bị Kỷ Lâm lấy lí do "Phòng bếp nhiều dầu mỡ" đuổi ra ngoài.

Đáng tiếc Kỷ Lâm là tiểu thiếu gia mười ngón tay không dính nước, chưa từng buồn rầu vì chuyện nấu cơm, hẳn mãi mê một lúc trong bếp thiếu chút nữa đốt thùng cả đáy nồi, cuối cùng Ôn Viễn không thể nhìn được nữa đuổi hắn ra ngoài, xách Tư Vũ vào.

"Chuyện khác đều không cần cô làm, chỉ cần giúp tôi nhìn lửa một chút được chứ?" Ôn Viễn kéo ống tay áo lên bắt đầu xắt rau, dò hỏi nhìn Tư Vũ.

Kỹ thuật xắt rau của hắn cực kì thành thạo, Tư Vũ có chút tò mò hỏi: "Anh ngày thường tự mình nấu cơm à?"

"Tùy lúc, ăn một mình rất không thú vị, đúng rồi, tôi nghe Kỷ Lâm nói cô mỗi ngày phải uống thuốc nên đã để lại một chiếc bếp đun, hiện giờ chắc là xong rồi, đừng quên uống." Ôn Viễn lúc nào cũng cười, Tư Vũ không nghĩ hắn cẩn thận như vậy, ngượng ngùng cảm ơn một tiếng.

Cô rót thuốc vào trong chén, vừa định uống trong cổ họng lại tràn lên mùi máu tươi, sắc mặt Tư Vũ biến đổi, nói với Ôn Viễn một câu đi WC liền che miệng xoay người chạy đi ra ngoài, bước vào phòng vệ sinh phun sạch sẽ. Sau khi hết máu bầm, Tư Vũ rửa mặt, ngẩng đầu thấy từ trong gương Sở Song Nghiên đang đứng ở sau lưng cô.

"Ê, tôi hỏi cô có quan hệ gì với A Lâm?" Sở Song Nghiên không kiên nhẫn trực tiếp hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

Tur Vũ vừa mới phun một búng máu, miễn cưỡng đỡ mặt bàn đứng vững, sắc mặt tái nhợt, cô quay đầu nhìn Sở Song Nghiên, một trận đau đầu. Nhưng mà so sánh với Hứa Thanh Uyển, cô nguyện ý đổi mặt với Sở Song Nghiên, ít nhất người này tuy rằng mắc bệnh công chúa nhưng cực kì thẳng thắn, có gì nói đó không giấu diếm.

Vì thế Tur Vũ rất thành khẩn trả lời cô ta: "Quan hệ chị em."

"Cô lừa ai hả?" Sở Song Nghiên hoàn toàn không cảm kích, cô chỉ cảm thấy câu trả lời này của Tur Vũ vô cùng qua loa, trong lòng tức giận trừng mắt nhìn Tur Vũ: "Tôi xem cô là muốn thông đồng anh ấy!"

Tur Vũ một lần nữa hối hận để cho em trai quá nhiều hoa đào, cô xoa xoa ấn đường, nói: "Nếu cô không tin có thể đi hỏi Kỷ Lâm, đừng lãng phí thời gian với tôi."

"Cô!" Sở Song Nghiên bị Tur Vũ chọc phải chỗ đau, nếu là Kỷ Lâm chịu để ý tới cô thì việc gì cô phải hạ mình đến hỏi? Tất cả đều do cô gái này! Cô chỉ vào Tur Vũ nói: "Cô không cần giả bộ, có phóng viên tới đoàn phim 《Khuyên Quốc》tận mắt thấy cô mặt dày mày dạn đến phòng nghỉ của Kỷ Lâm, không phải cô cố ý thông đồng thì là cái gì!"

"Phóng viên?" Phóng viên ở đâu ra? Tur Vũ có chút không rõ nguyên do, Sở Song Nghiên thấy cô vẫn ra vẻ vô tội, tức muốn học máu lấy ra di động, để trước mặt cô.

"Chính cô nhìn đi!"

Tur Vũ nhanh chóng nhìn qua, phóng viên của kênh giải trí Chanh Tươi, nói là phỏng vấn một diễn viên của đoàn phim《Khuyên Quốc》, được đến một tin nóng: Tur Vũ vẫn luôn theo đuôi Kỷ Lâm, lúc không đóng phim sẽ xum xoe bước đến phòng nghỉ của cậu ta, thậm chí còn có một bức ảnh hai người đứng ở trước phòng khách sạn nói chuyện với nhau! Cho nên phóng viên lưu loát đưa ra một kết luận: Hoàn toàn là Tur Vũ một bên tình nguyện cho không, Kỷ Lâm rõ ràng chường mặt cô.

Tur Vũ: "....." Về chuyện đến vậy tại sao không đi viết tiểu thuyết hả?

"Cái này có thể chứng minh điều gì?" Tur Vũ ngẩng đầu, buồn cười nhìn Sở Song Nghiên.

"Chu Tur Vũ cô đừng quá kiêu ngạo!" Thái độ không sao cả của Tur Vũ chọc giận Sở Song Nghiên, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi nghe nói sau lưng cô có tổng giám đốc Hoàn Nghệ chống lưng, có phải cô nghĩ vị tổng giám đốc kia là người của Lục gia liền kê cao gối mà ngủ? Cô cảm thấy vị kim chủ này của cô có lá gan đối nghịch với người cầm quyền Lục gia sao!"

Nghe thấy danh hào của Lục gia, Tur Vũ thật sự kinh ngạc: "Liên quan gì đến người cầm quyền của Lục gia?"

Sở Song Nghiên hiểu nhầm sự kinh ngạc của Tur Vũ là kiêng kị, lập tức đắc ý, cô hừ lạnh một tiếng: "Con đẻ nhỏ nhoi như cô chỉ biết thấy người sang bắt quàng làm họ, sợ đến tên Lục Ngũ gia cũng chưa từng nghe qua nhỉ?"

Tur Vũ:...Hợp lý, không chỉ có nghe qua... còn rất quen thuộc.

Thấy Tur Vũ không nói lời nào, Sở Song Nghiên cười nhạo: "Cô biết Sở gia là bên ngoại của Lục Ngũ gia chứ, chính là quan hệ thông gia với Lục gia đó! Cô dám tranh với tôi chỉ sợ vị kim chủ kia cũng không bảo vệ được cô!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sở gia có quan hệ thông gia với Lục gia Tur Vũ thật sự không biết, trong truyện tranh của cô Lục gia chỉ là một gia tộc khổng lồ lớn mạnh, chi tiết kĩ càng lại không hề nói tới, nhưng nhìn bộ dáng Sở Song Nghiên có vẻ cô ta không có nói dối.

Chẳng qua..... có liên quan gì đến cô chứ?

Tur Vũ lắc đầu nhìn Sở Song Nghiên: "Tôi không có hứng thú với mối quan hệ của mấy người, còn nữa, cô chắc chắn vị Lục Ngũ gia kia sẽ nhớ tới nhà ngoại à? Cô với anh ta chắc cũng chẳng phải anh em họ đâu nhỉ?"

"Cô, cô thì biết cái gì!" Sắc mặt Sở Song Nghiên hơi cứng đờ. Lời này của Tur Vũ chọc trúng chỗ đau của cô.

Sở Song Nghiên chưa từng gặp qua Lục Ngũ gia nhưng trưởng bối của Sở gia lại thường xuyên nhắc tới vị này. Người ngoài không biết Ngũ gia 6 đời đều không nhận, chỉ nghe nói Sở gia có tí teo quan hệ với hắn nên đem rất nhiều quà cáp tới tặng. Nhưng Sở Song Nghiên biết rõ việc này chỉ lấy ra hù dọa người ngoài, Lục gia xem mặt mũi của Ngũ gia nên chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt với họ, nếu làm cản trước mặt Lục Ngũ gia thì chắc chắn kẻ điên này sẽ xoay người bóp chết Sở gia, không bận tâm chút nào đến tình cảm!

Trước kia một người chị họ của Sở Song Nghiên không biết nghe được ở đâu mẹ ruột của Lục Ngũ gia yêu thích kinh kịch, cô ta một lòng muốn trèo lên cao nên trăm phương ngàn kế đi tới buổi tiệc của Lục Ngũ gia hát một khúc, thậm chí để lấy lòng hấn cô còn sai người đi may quần áo giống như đúc người nọ, điệu bộ hành động cũng học không sai một ly.

Lúc ấy Lục Ngũ gia một câu cũng chưa nói, còn tùy ý để chị họ hát xong, nhưng ngày hôm sau người chị họ này về nhà liền điên điên khùng khùng giống như bị kinh sợ không nhẹ, người nhà bắt đắ dĩ phải đưa cô vào viện tâm thần. Từ đó về sau, tuy rằng các gia tộc khác đều coi Sở gia và Lục gia có quan hệ thông gia nhưng người của Sở gia đều tự giác cụp đuôi làm người.

Người chị họ này còn sống coi như là Lục Ngũ gia đã thủ hạ lưu tình, nhưng ngoại lệ ấy chỉ có một lần, Sở gia rất rõ ràng nhưng bọn họ mấy năm gần đây quá quen thuộc việc được nịnh hót, muốn cho bọn họ đứng chung một chỗ với các gia tộc bình thường khác bọn họ lại không cam lòng, cho nên vẫn cậy mạnh già vờ già vịt với người ngoài.

Dù sao Lục Ngũ gia cũng không rảnh quan tâm bọn họ, chỉ dọa người ngoài thôi là đủ rồi.

Sở Song Nghiên đúng là nghĩ như vậy, nói trắng ra cô cảm thấy tính tình Tư Vũ rất mềm, sẽ không làm lớn chuyện, rất dễ kiểm soát nên mới mở miệng hù dọa.

Ai ngờ Tư Vũ như cũ không dao động, Sở Song Nghiên lần đầu tiên bị hù hoi, dù sao cô nỏ mạnh hết đà mớ lời Lục Ngũ gia ra cáo mượn oai hùm, nếu như ba cô biết cô nhất định sẽ bị mắng chết!

Tư Vũ thấy Sở Song Nghiên này còn hùng hổ chất vấn bây giờ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lập loè có chút chột dạ lập tức cảm thấy buồn cười: "Cô không cần nhìn chăm chăm tôi cả ngày làm gì, Kỷ Lâm chỉ coi tôi là chị, cô để ý cậu ta như vậy thì tôi nói cho cô nghe một người có sức uy hiếp lớn hơn. Cô ta tên là Hứa Thanh Uyển, lúc trước còn đồng chung MV với Kỷ Lâm, cô ta mới chính là người suốt ngày theo đuôi cậu ấy, cô muốn tìm thì đi mà tìm cô ta."

Cảm giác của Tư Vũ đối với Hứa Thanh Uyển rất phức tạp, nhưng cô ta trong tối ngoài sáng luôn nhắm vào mình Tư Vũ lại rất rõ ràng, thế nên nói ra cái tên Hứa Thanh Uyển là đúng lý hợp tình, cô không để ý tới nhưng khiến Sở Song Nghiên đi làm khó dễ Hứa Thanh Uyển cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Để cho hai cô gái này tự đánh nhau đi!

"Ai biết cô có gạt tôi hay không!" Sở Song Nghiên uy hiếp không thành lại còn mất mặt mũi chính mình, đúng là tiến thoái lưỡng nan, đúng lúc này Tư Vũ lại cho cô một bậc thang, cô vội vã thuận thế bước xuống nhưng miệng vẫn lầu bầu vài câu. Thấy Tư Vũ buông tay xoay người muốn đi, cô lại nóng nảy, vội kéo lấy tay người ta: "Chu Tư Vũ cô đội đã, nói rõ ràng rồi đi!"

Sở Song Nghiên dùng sức không nhỏ, Tư Vũ bị cô kéo eo suýt nữa đụng vào bàn rửa tay, không thờ được liền phun ra một ngụm máu, nhiễm đỏ bộ váy quý báu trên người Sở Song Nghiên.

"Cô, cô....." Sở Song Nghiên hoảng sợ, theo bản năng buông tay, Tư Vũ mất chống đỡ, vốn dĩ cả người mềm nhũn không có sức lực nên té ngã trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Sở Song Nghiên tròn tròn mắt, cô trước nay chưa từng thấy người muốn học máu liền học máu, chuyện này là sao, muốn ăn vạ hay gì!

Đúng lúc này trước cửa truyền đến tiếng la của Kỷ Lâm: "Chị Tư Vũ, cơm nấu xong rồi chị chờ chị thôi ——"

Cửa WC khép hờ, tiếng Tư Vũ ngã trên mặt đất không nghiêng không lệch lọt vào lỗ tai Kỷ Lâm, trong lòng hấn quỳnh lên, biết thân thể chị gái mình không tốt, sợ xảy ra chuyện gì liền bất chấp đây là WC nữ chạy vội vào, nhìn thấy Tư Vũ đang quỳ trên mặt đất học máu: "Chị!"

Kỷ Lâm vội vàng chạy tới bế chị gái nhà mình lên, hấn khẩn trương định hỏi han lại thấy Tư Vũ ở trong lòng ngực hấn mở to mắt, trong đó tràn đầy ý cười nháy mắt nhìn hấn.

Kỷ Lâm ngẩn người, nghĩ rằng chị gái đang giả vờ chuyện gì, lại nghe thấy giọng nói run rẩy của Sở Song Nghiên: "Em, em chỉ kéo cô ấy một chút, không nghĩ cô ấy yếu đuối như vậy....."

Lúc này Kỷ Lâm mới phát hiện bên cạnh còn có một người, hấn nghiêng đầu nhìn Sở Song Nghiên đang kinh hoàng, tuy biết rằng chị gái nhà mình không có việc gì nhưng trong lòng vẫn không nén nổi tức giận: "Sở Song Nghiên, cô cố ý kích thích chị của tôi đúng không?"

"Chị, chị của anh?" Sở Song Nghiên mở to hai mắt: "Nói như vậy, anh không thích cô ấy?"

Logic gì vậy! Kỷ Lâm lười giải thích với Sở Song Nghiên, lạnh lùng mà để lại một câu: "Về sau tôi nhất định sẽ đến hỏi bác Sở dạy dỗ con gái như thế nào, cô không biết thân thể chị Tư Vũ không tốt à? Áp bức một bệnh nhân không tha, đây là cách dạy dỗ nhà cô sao?"

Tư Vũ nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, chậm rì rì giúp em trai cầm thêm một dao: "Người ta nói có quan hệ thông gia với Lục gia đó, chị nghĩ chúng ta bỏ đi thôi."

"Chu Tư Vũ, cô câm miệng!" Sở Song Nghiên hận không thể lập tức che lại miệng của Tư Vũ, cô giương mắt thấy biểu tình bưng tỉnh đại ngộ của Kỷ Lâm, khóc không ra nước mắt: "A Lâm, em không có ý này....."

Sở gia thân thiết với Kỳ gia, gốc gác của Sở Song Nghiên Kỳ Lâm sao có thể không rõ ràng? Vừa nghe cô nhắc tới Lục gia liền hừ lạnh: "Cô còn chưa chịu học ngoan à, còn dám rêu rao Lục gia với người ngoài, không sợ bác Sở cấm túc sao?"

Chị họ của Sở Song Nghiên trở thành cảm kị của Sở gia, bài học còn ngay đó mà Sở Song Nghiên thế nhưng còn không biết kiểm chế, Kỳ Lâm không biết nên nói cô ngu ngốc hay mù quáng.

"A Lâm, em chỉ lỡ lời một câu sao anh lại mắng em như vậy....." Sở Song Nghiên sợ Kỳ Lâm hiểu lầm vội vàng duỗi tay kéo hần nhưng Kỳ Lâm lại nghiêng người tránh ra, ôm Tư Vũ rời khỏi.

Chờ ra xa khỏi tầm mắt của Sở Song Nghiên, Kỳ Lâm mới buông Tư Vũ xuống, khăn trương hỏi: "Chị vừa rồi làm gì vậy?"

"Hù dọa cô ấy một chút." Tư Vũ lau vết máu bên miệng, sắc mặt cô tuy còn tái nhợt nhưng tinh thần sáng láng, hoàn toàn không giống bộ dạng suy yếu Sở Song Nghiên chứng kiến vừa rồi, cô cười: "Gây ông đập lưng ông, em không thấy sắc mặt cô ấy vừa rồi à, vô cùng sợ hãi."

Kỳ Lâm thấy cô không có việc gì còn có thể vui đùa, lập tức nhẹ nhõm hơn nữa.

Lúc hai người trở lại đại sảnh, Ôn Viễn đã bùng đồ ăn lên bàn, thấy bọn họ sóng vai mà đến, ánh mắt hơi lóe rồi rất nhanh lại trở về bình tĩnh. Hần ôn nhu nói với Tư Vũ: "Cô đột nhiên chạy đi, thuốc cũng chưa kịp uống, tôi đã đun lại một lần cho nóng, ăn cơm xong thì uống đi nhé."

Tư Vũ vội vàng nói tiếng cảm ơn, sau đó nhìn đồ ăn trên bàn, nguyên một ngày do Tư Vũ không ngừng ngáng chân, đội bọn họ có điểm số thấp nhất nên nguyên liệu nấu ăn đều là thức ăn chay, một miếng thịt cũng không có, nhưng Ôn Viễn lại có thể nấu ra năm sáu món ăn bày cả một bàn, hơn nữa mùi vị còn thơm hơn thịt cá của đội bên cạnh.

"Tôi còn nấu riêng cho cô một chén cháo rau, cô uống thử." Ôn Viễn múc cho Tư Vũ một chén.

"Ôn Ảnh Đế, không nghĩ kỹ năng nấu nướng của anh tốt như vậy, tại sao lúc trước chưa từng thấy anh bộc lộ tài năng hả?" Một trong những vị giám khảo Quê Cha Đất Tổ nếm thử từng món, cô vốn dĩ cho rằng đồ ăn của đội này vô cùng nhạt nhẽo, nhưng ăn xong một miếng biểu tình lập tức kinh ngạc.

Biểu tình Ôn Viễn giống như bắt đắc dỉ: "Không có biện pháp, đội này chỉ có một sức lao động là tôi, cô xem, nơi này có 'phụ nữ' cùng 'trẻ nhỏ'." Hần theo thứ tự dùng ngón tay chỉ vào Tư Vũ và Kỳ Lâm: "Còn có 'bệnh nhân' với 'phá hoại', tôi không nấu thì hôm nay nhất định uống gió Tây Bắc thay cơm."

Bị nói là "trẻ nhỏ" với "phá hoại" Kỳ Lâm âm thầm nghiêng răng, Ôn Viễn anh chờ đó, dám nói xấu hần trước mặt chị gái, một ngày nào đó sẽ làm anh đẹp mặt!

Nhưng vừa quay đầu Kỳ Lâm lại thấy chị gái mềm như bông đang cầm chén cháo cười cười nhìn tên cáo già Ôn Viễn, còn mềm giọng nói một câu cảm ơn với hần, Kỳ Lâm thật sự tức giận, chờ Quê Cha Đất Tổ với camera man qua bàn tiếp theo hần mới nói khẽ với Ôn Viễn: "Tại sao anh lúc nào cũng xum xoe với chị Tư Vũ hả?"

"Thế này cũng gọi là xum xoe sao?" Biểu tình Ôn Viễn tự nhiên: "Tôi chỉ cảm thấy cô ấy vô cùng đáng yêu, không tự chủ được quan tâm nhiều hơn một chút, có vấn đề gì à?"

Thật ra không có vấn đề..... Không đúng, quá có vấn đề! Hần còn đứng ở chỗ này thì làm gì đến lượt Ôn Viễn phải quan tâm! Kỳ Lâm giống như đánh hơi được manh mối gì, cảnh giác nhìn Ôn Viễn: "Anh có ý đồ gì với chị tôi?"

Ôn Viễn chỉ cười cũng không nói gì thêm. Thật ra trong lòng hần cũng không rõ có cảm giác gì với Tư Vũ, rốt cuộc hai người chỉ mới quen nhau được 1 ngày, nhưng lúc trước Ôn Viễn thường xuyên nghe Lương đạo nhắc tới cô gái này nên có chút tò mò, về sau Kỳ Lâm còn hay nhắc tới chị gái tốt của mình, sự tò mò này giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Lần này nhìn thấy người thật Ôn Viễn mới hiểu được vì sao Kỳ Lâm chiều Tư Vũ đến thế, nếu là hần đối mặt với cô gái mỏng manh giống một con búp bê sứ như vậy, nói không chừng cũng muốn nâng niu trong lòng bàn tay sợ cô rơi vỡ.

Nhưng hào cảm trong lòng thế nào Ôn Viễn cũng không rõ, chỉ theo bản năng không dám nặng lời với Tư Vũ sợ làm cô sợ.

Tư Vũ không biết ý nghĩ của Ôn Viễn, từng ngum từng ngum nhỏ uống cháo, tán thưởng: "Ngon thật!"

Ôn Viễn thấy môi cô dính chút cháo, theo bản năng muốn giơ tay lau đi nhưng Kỳ Lâm đã giành trước một bước đưa một chiếc khăn giấy, ngón tay hần giật giật làm bộ như không có việc gì thu hồi: "Nếu có thêm chút thịt băm thì tốt rồi, đáng tiếc đội của chúng ta chỉ được một chút rau."

Tư Vũ không sao cả: "Không có việc gì, tôi rất dễ nuôi, cháo trắng cũng không sao hết."

Nói xong câu này Tư Vũ không khỏi nhớ đến một người rất khó nuôi, mờ mờ ảo ảo uống tiên khí sống qua ngày. Thật là tò mò, không nghĩ ra nhà ngoại của Lục Ngũ gia lại có xú xiu quan hệ với Sở Song Nghiên, nhưng cô chưa từng nghe Lục Tinh Châu nói qua về người nhà của Lục Ngũ gia thì phải? Bệnh thần kinh chuyên quyền bá đạo như hần nuôi như thế nào ra chứ?

Chút nghi hoặc này như đá rơi xuống mặt hồ tạo ra chút gợn sóng, cũng khiến Tư Vũ bớt đi sự sợ hãi - lần đầu tiên muốn tìm hiểu về Lục Ngũ gia.

Kỷ Khiêu chiến bất khả tư nghị 》lần này là tròn một năm phát sóng, được chia làm hai tập, tập đầu chỉ quay hai ngày, các khách mời đều có công việc của mỗi người nên rất nhanh rời khỏi. Chờ đợi tập đầu tiên phát sóng thăm dò phản ứng của khán giả mới quyết định xem có tiếp tục quay tập thứ hai hay không.

Tư Vũ chỉ xin Lương đạo nghị ba ngày, quay xong chương trình tất nhiên phải trở về đoàn phim, Kỷ Lâm vốn dĩ muốn về với cô nhưng nhận được điện thoại của Đoạn Như Lan cưỡng chế hẳn phải về nhà một chuyến, Kỷ Lâm không từ chối được đành phải tách ra, ngồi xe do Kỷ gia phải tới đi trước.

Sau khi Kỷ Lâm đi khỏi, Tư Vũ chỉ còn một người. Sở Song Nghiên cố ý nán lại cuối cùng, chờ cơ hội mới bước tới, kiêu căng nhìn Tư Vũ, ngữ khí tuy rằng không chua chát như trước nhưng sắc mặt cũng chẳng hề tốt: "Tôi đã cho người điều tra Hứa Thanh Uyển, cô ta thật sự mỗi ngày chạy theo A Lâm tiện nhân!"

Sở Song Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi, cô điều tra được không ít thứ, ngay cả chuyện Hứa Thanh Uyển đi cửa sau bước vào đoàn phim với Kỷ Lâm cũng vô cùng tường tận, sự ghen tị của Sở Song Nghiên từ trên người Tư Vũ chuyển hết sang Hứa Thanh Uyển.

"Ừ, không cần cảm ơn tôi." Tư Vũ xua tay cực kì vô tội, Hứa Thanh Uyển chủ động trêu chọc cô, mà cô cũng không phải thánh nhân, tất nhiên sẽ tức giận, hai cô gái này không phải đèn cạ đâu, để họ chó cắn chó đi vậy.

Thái độ Tư Vũ đứng vậy khiến Sở Song Nghiên chán nản nửa ngày không nói được một câu. Hai người lúc này đã ra khỏi biệt thự, Tư Vũ đang muốn nhìn xe của đoàn phim đợi ở chỗ nào, bỗng nhiên một chiếc xe màu đen lặng yên đi tới, chuẩn xác dừng trước mặt Tư Vũ.

Sở Song Nghiên sinh ra trong gia đình phú quý tất nhiên nhận ra đây là một chiếc xe giá trị xa xỉ còn vô cùng hiếm có, cô còn so đo thái độ vừa rồi của Tư Vũ nên bắt lấy điểm này liền khinh bỉ ra tiếng: "Kim chủ tới đón cô?"

Tư Vũ nhìn chăm chú, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người ngồi ở bên trong —— không phải là Lục Ngũ gia sao!

Lục Ngũ gia như cũ vẫn về Phật châu, hẳn mặc một bộ đường trang, cổ tay áo thêu hoa văn hình rồng, cả người phảng phất như bước ra từ trong tranh, hẳn hơi nghiêng mặt, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn Tư Vũ: "Đi vào."

Tại sao hẳn lại tìm tới đây?

Tư Vũ sững sốt nhưng không vội lên xe, quay đầu nhìn Sở Song Nghiên, cười khê: "Đây không phải Lục Ngũ gia người quen của cô sao? Như thế nào không chào hỏi một tiếng, Sở tiểu thư?"

Lục, Lục Ngũ gia?! Sở Song Nghiên còn chưa tỉnh táo lại trừ trong nỗi khiếp sợ, ánh mắt lạnh lẽo của Lục Ngũ gia nhìn tới khiến cô mềm hai chân, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Miêu: Mong mọi người có thể cho một sao để ủng hộ được không ạ:>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của Lục Ngũ gia, Sở Song Nghiên ngây ra như phỗng.

Đây là Lục Ngũ gia? Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Tư Vũ thấy Sở Song Nghiên ngơ ngác nhìn chằm chằm Lục Ngũ gia, tâm tư xáo xa khó có thể vẫn hồi, lúc trước Sở Song Nghiên lấy Lục Ngũ gia ra dọa cô có từng nghĩ đến sẽ gặp phải chính chủ? Hiện tại lời nói dối của Sở Song Nghiên bị vạch trần tất nhiên hậu quả tự cô ta gánh chịu. Tư Vũ rất hiền nhưng không thể hiện cô không mang thù.

"Sở tiểu thư, lúc trước cô nói với tôi như thế nào nhỉ, sao bây giờ gặp Lục Ngũ gia lại không chào được một câu, chẳng nhẽ vui quá không nói nên lời?" Tư Vũ nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy giảo hoạt.

"Cô, cô cô đừng có mà quá đáng!" Sở Song Nghiên vừa gấp vừa bực, sắc mặt đỏ bừng, hận không thể nhào che lại miệng của Tư Vũ, mắng cô không cần lại nói bậy, thật sự là càng nói càng loạn, càng bôi càng đen. Sở Song Nghiên cẩn thận nhìn thần sắc vị ngồi trong xe kia, cảm thấy căng chân không kiểm soát được run rẩy lấy bậy.

Nếu vừa rồi Sở Song Nghiên còn nghi ngờ Tư Vũ lừa cô, nhưng sau khi đụng trúng tầm mắt của Lục Ngũ gia, suy nghĩ này liền biến mất không còn bóng dáng.

Khí, khí thế quá cường đại! Sở Song Nghiên theo bản năng run rẩy, Sở gia cũng coi như một gia tộc lớn, trưởng bối trong nhà rất nhiều nhưng cho dù là ba bà đang là người cầm quyền cũng chưa từng có khí thế đáng sợ như vậy. Điều này khiến Sở Song Nghiên không dám tỏ ra chút phản kháng nào,

trong nháy mắt cô hiểu rõ người chị họ lúc trước đã bị dọa sợ đến bị bệnh thần kinh ra sao.

Nếu người nọ thật sự là Lục Ngũ gia, bản thân Sở Song Nghiên hận không thể né xa một chút, đừng khí nhìn thẳng hấn cũng không có.

Lục Ngũ gia dừng lại hành động trên tay, ánh mắt lạnh căm từ trên người Sở Song Nghiên chuyển sang Tư Vũ, bắt tri bắt giác cảm giác lạnh lẽo trong mắt ấy dần dần bị thu lại, thay vào là một chút ôn nhu khó thấy.

Hắn tất nhiên nhìn ra được cô gái nhỏ này chơi xấu, nhưng không sao, quen nhau lâu như vậy Tư Vũ ở trước mặt hắn vẫn là thái độ nom nớp lo sợ, coi hắn là mãnh thú không bằng. Lục Ngũ gia trước đây chưa từng nhìn thấy bộ dáng vui vẻ hiện giờ của cô - đuôi lông mày hay nơi khóe mắt cũng tràn đầy ý cười. Thân thể Tư Vũ vốn suy yếu, bệnh tật quanh năm, mà lúc cô vui vẻ cả người lại tràn đầy sức sống, hai má tái nhợt hiện lên chút đỏ ửng nhìn gần như điểm thêm một tầng phấn hồng - cực kì giống một quả mặt đào dụ dỗ người khác cắn một ngụm.

Bên này Tư Vũ còn đang cười vui vẻ vì thực hiện được trò đùa dai, bên kia Lục Ngũ gia nhìn bộ dáng vui sướng của cô, sát khí do nghe được hai chữ "Sở gia" bắt tri bắt giác phai nhạt dần đi.

"Cô họ Sở?" Lục Ngũ gia không có chút cảm tình nào mở miệng, hắn không nhìn Sở Song Nghiên nhưng sự lạnh lẽo trong lời nói như một thanh kiếm sắc bén chọc vào ngực cô.

"Ngũ gia, cô ấy là con gái ruột của Sở gia Sở Song Nghiên, có cần tôi đi xử lý cô gái không biết tốt xấu này không ạ?" Bảo tiêu áo đen ngồi ở vị trí tài xế thấp giọng dò hỏi. Bọn họ là thuộc hạ của Ngũ gia bao nhiêu năm nên có chút rõ ràng, thái độ của hắn đối với Sở gia rất kỳ lạ - có chán ghét có khinh thường nhưng lại không ra tay tàn nhẫn, chỉ là nếu người của Sở gia dám xuất hiện trước mặt hắn, Ngũ gia nhất định sẽ không nương tay.

"Tên hề ở Sở gia lần trước xử lý như thế nào, lần này cứ theo vậy mà làm." Lục Ngũ gia nói rất chậm nhưng từng câu từng chữ lại không phải lời nói đùa: "Nói cho ông Sở, ông ấy không biết dạy con."

"Vâng." Bảo tiêu lập tức mở cửa xe đi xuống, một thân sát khí bước tới chỗ Sở Song Nghiên.

Sở Song Nghiên đứng ở bên ngoài xe nghe thấy những lời này, lại thấy người áo đen to lớn kia bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch. Nháy mắt trong đầu cô xuất hiện cảnh tượng thê thảm của người chị họ, lại nghĩ đến nếu ba ba biết cô đi trêu chọc Lục Ngũ gia – hình phạt cô phải chịu sắp tới nhất định không nhẹ.

"Chu, Chu Tư Vũ, cô đỡ tôi, ô....." Sở Song Nghiên rất sợ hãi, hai chân không hề có sức lực mà cô lại không dám dựa vào xe của Lục Ngũ gia, chỉ có thể uất ức vươn một bàn tay cầu xin Tư Vũ giúp đỡ, giọng nói kêu ngao ngày thường bây giờ lại có chút gì đó năn nỉ.

Cô được nuông chiều quá nhiều, nhưng bệnh công chúa phải có mệnh công chúa đi cùng. Sở Song Nghiên ở trong nhà muốn gì được nấy, tác oai tác quái cũng không ai dám nói một câu. Nhưng vị công chúa nhỏ này đứng trước mặt Ngũ gia lại không có bao nhiêu cân lượng – trở thành phượng hoàng rút lông không bằng gà.

Tư Vũ thấy Sở Song Nghiên thật sự sợ hãi, cũng không so đo nữa mà vươn tay đỡ cô. Dù sao Sở Song Nghiên chỉ nhanh mồm nhanh miệng một chút, cũng chưa gây ra việc gì nghiêm trọng, lần hù dọa này chỉ để cho cô ta nhớ rõ về sau đừng có ý thể hiếp người.

Thế nên Tư Vũ nhìn vị bảo tiêu kia, nhẹ giọng nói: "Xin đợi một chút."

Bảo tiêu thấy Tư Vũ đứng cản trước mặt Sở Song Nghiên liền dừng lại, cung kính làm một tư thế mời, Lục Ngũ gia có thái độ rất đặc thù với cô gái này, Tư Vũ ra mặt hắn cũng không dám hành động tùy tiện.

Sở Song Nghiên bám lấy cánh tay nhỏ của Tư Vũ như cầm lấy một sợi dây cứu mạng, lúc này mới không thất thố quỵ xuống trên mặt đất, nhưng dù vậy giọng cô vẫn không ngăn được run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Lục Ngũ gia tràn đầy kính sợ: "Tôi chỉ nói vậy, Ngũ gia, tôi, tôi biết sai rồi, về sau không dám nữa....."

Biểu tình Lục Ngũ gia đậm đặc, mắt liếc tai ngó với sự cầu xin của Sở Song Nghiên nhưng tầm mắt hắn lại vô tình nhìn thấy bàn tay Sở Song Nghiên chạm vào Tư Vũ, lập tức ánh mắt ngưng lại, nụ cười chứa đầy sát khí.

"Biết sai? Sở gia lập đi lập lại vượt rào, tại sao không thấy mấy người biết sai?" Hắn mở cửa xe, nắm lấy tay Tư Vũ, không chờ Sở Song Nghiên phản ứng thì người cô vừa bám lấy đã bị ôm eo bỏ vào trong xe, ngay sau đó cửa xe lạch cạch một tiếng đóng lại.

Sở Song Nghiên há hốc mồm, qua cánh cửa sổ cô nhìn vào bên trong chỉ thấy Lục Ngũ gia thoải mái ôm Tư Vũ vào trong lòng. Tư Vũ nho nhỏ gầy yếu tựa như cực kì ghét cái ôm của hắn, có lẽ vì đột nhiên bị ôm vào trong xe, sự kinh ngạc trên mặt Tư Vũ không kém Sở Song Nghiên là bao, đôi mắt hạnh tròn tròn giống một con thỏ ngọc nghếch đang ăn cỏ bỗng nhiên bị sói xám ngậm đi.

Hắn. Bọn họ..... Sở Song Nghiên cảm thấy não của cô thật sự không thích nghi được, cố gắng cắn đầu lưỡi mới ngăn cản không hét chói tai.

Chu Tư Vũ thế nhưng có thể chạm vào Lục Ngũ gia?! Cô không hoa mắt chứ?

Sở Song Nghiên nhớ tới lúc trước bản thân còn kêu gào trước mặt Tư Vũ - kim chủ của cô ta chắc chắn không dám đối nghịch với Lục Ngũ gia, lập tức xấu hổ đến nổi khuôn mặt lúc trắng lúc xanh.

Kim chủ cái gì, Chu Tư Vũ rõ ràng có quan hệ không ít với Lục Ngũ gia!

Tư Vũ không hề phòng bị kéo vào cũng thật không dễ chịu, sát khí trên người Lục Ngũ gia chính là thiên địch của cô. Tư Vũ cố gắng giãy giụa thoát khỏi cái ôm của người này nhưng cánh tay bên hông giống như được làm bằng sắt, sức lực nhỏ bé của cô không đáng nhắc tới, không giằng co bao lâu đã đổ một thân mồ hôi.

"Cô gấp cái gì." Lục Ngũ gia thấy Tư Vũ lại muốn chạy trốn, không vui nhíu mày, Sở Song Nghiên còn cho rằng đây là điềm báo tức giận của hắn...nhưng không... Lục Ngũ gia thế nhưng bắt đầu di dời tay nhỏ của Tư Vũ, như mong muốn ôm cô từ trên đùi xuống, an ổn đặt ở bên cạnh: "Ngoan một chút, cũng không phải muốn ăn cô."

Sở Song Nghiên: "....." Không phải là hàng giả chứ?

Tư Vũ ngồi ở bên cạnh Lục Ngũ gia không tránh được việc học máu. Cô vừa ho xong Lục Ngũ gia liền lấy một chiếc khăn giúp cô lau đi vết máu nơi khóe miệng, vuốt tay mở ra một ngăn tủ trong xe lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, đổ ra nửa viên thuốc nhét vào trong miệng Tư Vũ: "Ngậm lấy, đừng nuốt vào bụng."

Viên thuốc này không giống viên thuốc lúc trước, cực kì cực kì đắng, Tư Vũ nghe xong nuốt cũng không được, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, nhưng viên thuốc này tác dụng vô cùng tốt, chỉ mới ngậm một chút máu tươi nghẹn ở họng thể nhưng bị áp chế!

"Đắng không?" Lục Ngũ gia nâng cằm Tư Vũ lên, rũ mắt, ôn nhu hỏi.

Tư Vũ liên tục gật đầu, đắng, quá đắng, cô uống thuốc đông y đã quen rồi nhưng vẫn không chịu nổi viên thuốc này, thật sự là rất đắng!

Ái ngờ Lục Ngũ gia lúc này còn ôn nhu, giây tiếp theo đã thu hồi hết cảm xúc, cực kì lãnh đạm: "Đắng là được rồi, dạy cho cô một bài học, về sau còn dám chạy loạn thì mỗi ngày đều phải uống một viên."

Tư Vũ che miệng, mặt hạnh phúc chứa lệ quang, hai mắt đỏ rực tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn Lục Ngũ gia một ngụm.

"Còn cô ——" Lục Ngũ gia dựa gần cô gái nhỏ, nhiệt độ lạnh lẽo xuyên thấu qua quần áo chậm rãi dập tắt sự thô bạo trong lòng hắn, lúc này mới có chút tinh lực nhìn về phía Sở Song Nghiên đang đứng im như ve sầu mùa đông ở ngoài cửa xe, không biết nghĩ hơi híp lại mắt.

Sở Song Nghiên không dám thờ ơ, cô nhớ tới kết cục của người chị họ liền nhút nhát sợ hãi, vội vàng giải thích: "Ngũ gia, tôi thật sự biết sai rồi, tôi chỉ là tức giận hông đầu óc!"

Cô rốt cuộc cũng thông minh hơn một chút, nhìn Tư Vũ nói: "Chu..... Chị Tư Vũ! Em không nên hiểu lầm chị, em biết rồi tất cả đều do tiện nhân Hứa Thanh Uyên gây chuyện, không có liên quan gì đến chị cả, giữa chị với A Lâm, còn có Ôn Anh Để đều không có gì hết....."

Sở Song Nghiên vừa nhắc tới Kỷ Lâm và Ôn Viễn, Tư Vũ cảm giác sau lưng lạnh lẽo đáng sợ, giống như bị một con mãnh thú to lớn theo dõi, thân thể cô run lên, còn không kịp quay đầu liền nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói ôn nhu: "À, Kỷ Lâm và —— Ôn Viễn? Còn có người khác nữa không?"

Sở Song Nghiên thấy Lục Ngũ gia hỏi mình liền vội vàng trả lời: "Đúng đúng đúng, em biết chị Tư Vũ chỉ có quan hệ hợp tác bình thường với tổng giám đốc Hoàn Nghệ, em đã nghĩ sai còn mồm năm miệng mười, thật sự biết sai rồi, Ngũ gia....."

Lục Ngũ gia nhướng mày, tuy là cười nhưng trong mắt lại không có ý cười: "Còn có Lục Tinh Châu, phải không?"

Tư Vũ cảm giác được cánh tay Lục Ngũ gia càng ôm càng chặt, giống như muốn bẻ gãy xương của cô vậy. Trong xe tràn ngập hơi thở nguy hiểm, tuy rằng không biết tên bệnh thần kinh này vì sao lại tức giận nhưng tiếng chuông cảnh báo trong đầu Tư Vũ liên tục vang lên, lần này đến lượt cô hận không thể che lại cái miệng nói bậy nói bạ của Sở Song Nghiên.

Lục Ngũ gia nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, không biết dùng phương pháp gì khiến Tư Vũ không nói được một chữ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Song Nghiên vì lấy công chuộc tội mà "ca ngợi" cô hết lời, trong lòng hết lớn: Sở Song Nghiên cô là đồ ngốc, được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, cô mau dừng lại đi, đừng nói nữa!

Có được tin tức mình cần, Ngũ gia không để ý đến Sở Song Nghiên nữa, ra lệnh cho thuộc hạ lái xe, hắn không biết lúc nào lại ôm Tư Vũ đặt ở trên đùi, cô gái nhỏ này biết hắn nổi giận, rất thông minh co lại thành một khối không dám phản kháng, Lục Ngũ gia vuốt ve mái tóc dài của cô, cười nhạt.

Không vội, từng khoản từng khoản, xử lý dần dần!

Sở Song Nghiên đứng ngốc một hồi, đến lúc tài xế Sở gia đến đón cô còn không dám tin.

Cô, cô thế nhưng an toàn sống sót?!

Lúc này tài xế hỏi cô muốn đi đâu, Sở Song Nghiên định trở về Sở gia khóc lóc với cha mẹ một phen kể về nguy hiểm ngày hôm nay, nhưng nghĩ lại chẳng may Lục Ngũ gia thật sự phách người truyền đạt cho ba ba, nói hết những chuyện ngu xuẩn cô làm như vậy về nhà chỉ sợ là từng trận quát mắng.

Nghĩ đến đây cô cũng không dám về nhà: "Đến biệt thự Kỷ gia, tôi muốn tìm A Lâm."

Sở Song Nghiên nhớ tới Tư Vũ cùng Lục Ngũ gia vừa rồi có bao nhiêu thân mật, có lẽ Tư Vũ có thể giúp được cô, nhưng mà cô lại không có phương

thức liên hệ với cô ấy nên chỉ có thể đi tìm Ký Lâm.

Nhưng giờ phút này ở Ký gia cũng không bình tĩnh chút nào, Ký Lâm bị một cuộc điện thoại của Đoạn Như Lan thúc giục trở về, bước vào cửa có chút không tình nguyện.

Từ lúc hần bước vào giới giải trí rất ít bước chân về nhà, căn nhà này lạnh lẽo không có chút không khí của người khác, kí ức không tốt thời thơ ấu đều được giữ kín ở nơi này, nếu không phải Đoạn Như Lan ép buộc hần thật sự không muốn trở về.

Ký Lâm không quên việc hủy đầu tư lần trước đều do người mẹ ruột này gây ra!

Vụ việc ấy như một tảng đá lớn trong lòng Ký Lâm, hần không hiểu, nếu Đoạn Như Lan không muốn vì thân phận của Tư Vũ mà gây ra phiền toái cho Ký gia thì không nhắc tới, không quan tâm cô là được rồi, vì sao phải làm ra việc hủy đầu tư chặn đường sống của chị gái?

Nhưng lúc bước vào phòng khách, Ký Lâm thấy người ngồi đối diện Đoạn Như Lan là ai, biểu tình lập tức trầm xuống.

"A Lâm, con trở lại rồi, sao khuôn mặt lại nhăn nhó như vậy?" Đoạn Như Lan cười nhìn Ký Lâm, diễn tròn vai một người mẹ hiền từ, bà ôn nhu nói: "Mau lại đây ngồi, mẹ mới quen cô gái đáng yêu này, Hứa Thanh Uyển Hứa tiểu thư, mẹ nhớ rõ hai người từng hợp tác rồi nhỉ, hần cũng là bạn bè với nhau."

Ký Lâm trầm mặc bước tới, nhưng cũng không ngồi bên cạnh Đoạn Như Lan, chọn một chiếc ghế sofa đơn ngồi xuống, nhìn về phía Hứa Thanh Uyển trầm giọng chất vấn: "Tại sao cô lại ở nhà tôi?"

"A Lâm, sao con lại nói chuyện với khách như vậy!" Đoạn Như Lan có chút bất mãn thái độ lạnh nhạt của Ký Lâm.

"Không sao ạ, đột nhiên tới chơi là cháu làm phiền mọi người rồi." Hứa Thanh Uyển vén tóc, mỉm cười khéo léo: "Di Lan, di không cần trách Ký ca, hần tham gia chương trình vất vả như vậy, lại đi xa về nhà, nhất định là rất mệt."

Ký Lâm không nói một tiếng chỉ lạnh lùng nhìn Hứa Thanh Uyển. Hần không biết đã xảy ra chuyện gì khiến mẹ bỗng nhiên vô cùng nhiệt tình với Hứa Thanh Uyển, còn mời về làm khách, trong lòng có chút dự cảm không tốt.

Quả nhiên Đoạn Như Lan tượng trưng hỏi qua hần tình hình gần đây, lại lơ đãng nhắc tới: "A Lâm, dù sao con cũng là người thừa kế của Ký gia, kể cả vào giới giải trí cũng phải giữ bản thân trong sạch, không thể qua lại với đám người bản thù khác."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lúc đầu Ký Lâm còn lo sợ có phải trong nhà xảy ra chuyện gì hay không, nhưng bước vào phòng khách nhìn thấy Hứa Thanh Uyển sự lo sợ này đã tan biến một nửa, chờ Đoạn Như Lan nói xong câu này trái tim của hần cũng đã lạnh lẽo.

Ấn ý trong lời nói của Đoạn Như Lan Ký Lâm làm sao nghe không hiểu?

Nhưng bởi vì hiểu rõ nên hần mới thấy lạnh lẽo. Đoạn Như Lan rõ ràng quy chụp Tư Vũ là "người bản thù" trong đám người bản thù muốn lợi dụng hần, còn ám chỉ mình phải đoạn tuyệt quan hệ với Tư Vũ.

Nhưng Ký Lâm không hiểu —— vì sao chứ? Chị em bọn họ đều là con ruột của Đoạn Như Lan, vì sao có thể tuyệt tình với con mình như vậy, dù chỉ một chút tình mẫu tử cũng không có?

"Mẹ....." Trầm mặc một lúc lâu Ký Lâm mới mở miệng, hần cúi đầu khiến người khác thấy không rõ biểu tình: "Rốt cuộc muốn nói gì?"

Đoạn Như Lan cười một tiếng, bà rất giỏi nguy trang, mặc dù đối diện là con trai ruột cũng không một câu nói thẳng nói thật mà lời lẽ thâm thúy: "A Lâm, con vào giới giải trí mẹ không phản đối nhưng con lúc nào cũng phải nhớ tới thân phận bản thân, con không giống với các ngôi sao khác, con là con trai độc nhất của Ký gia, con phải biết rằng trong giới giải trí không thiếu người thấy người sang bắt quàng làm họ, mẹ rất lo con bị người khác lừa. Con hàng năm không chịu về nhà, có chuyện cũng không cùng người nhà nói, nếu không phải trùng hợp gặp được Hứa tiểu thư, mẹ còn không biết có nhiều người muốn bám víu vào con!"

Hứa Thanh Uyển ở bên cạnh chêm vào một câu: "Đúng vậy Ký ca, di Lan chỉ là quan tâm đến anh, dù sao anh một mình sống ở bên ngoài, cha mẹ luôn là người lo lắng nhất."

Lời này của Hứa Thanh Uyển rất biết chọn thời điểm, Đoạn Như Lan nghe xong rất là thoải mái, giống như bà chỉ quan tâm tình hình của con trai gần đây chứ không hề có mục đích khác —— nghĩ như vậy, Đoạn Như Lan càng thêm vừa lòng với Hứa Thanh Uyển.

Hứa Thanh Uyển do những người hợp tác với Kỷ gia giới thiệu, Đoạn Như Lan lúc đầu nghe nói cô là một mình tinh còn có chút khinh thường, nhưng trò chuyện một hồi Đoạn Như Lan lại ngạc nhiên phát hiện Hứa Thanh Uyển có rất nhiều suy nghĩ giống bà!

Vật hợp theo loài, sự khinh thường của Đoạn Như Lan cũng dần dần biến mất, bà bắt đầu chậm rãi kể khổ với Hứa Thanh Uyển, ví dụ như vị phu nhân gia tộc nào đó mua được chiếc vòng cổ đẹp, hay buổi tiệc xã giao nào đó bà bị người khác chiếm phong nền, Hứa Thanh Uyển lúc nào cũng đứng ở bên bà lên án công khai những người khác, cuối cùng Đoạn Như Lan coi cô thành tri kỉ. Chờ tới thời điểm thích hợp, Hứa Thanh Uyển mồm mệp nhắc tới chuyện Tư Vũ thân thiết với Kỷ Lâm, lúc này Đoạn Như Lan đã vô cùng tín nhiệm cô, nghe xong liền vô cùng giận dữ.

Không nghĩ tới việc hủy đầu tư lần đó thế nhưng không ảnh hưởng chút nào đến con nợ Tư Vũ!

Cứ như vậy dưới sự ủng hộ của Hứa Thanh Uyển, Đoạn Như Lan không chút do dự gọi Kỷ Lâm về.

Kỷ Lâm nghe hai người phụ nữ này song ca, không khỏi cười châm chọc: "Mẹ, không lằng nhằng nữa, có phải mẹ thấy không có cách nào đuổi chị gái đi nên mới khuyên con như vậy?"

Đoạn Như Lan nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, thét chói tai nói: "Nó không phải là chị con! Mẹ chỉ có một đứa con trai, Kỷ gia cũng chỉ có một mình con là con trai!"

Phản ứng kịch liệt của Đoạn Như Lan ngoài dự đoán của Kỷ Lâm, dường như hai chữ "chị gái" là cấm kỵ của bà, nhắc cũng không được nhắc, Đoạn Như Lan cũng cảm giác được mình phản ứng thái quá, chậm rãi thu hồi cảm xúc rồi mới cười nhẹ: "A Lâm, có một số việc con không cần biết, con chỉ cần nhớ kĩ chỉ có con là con ngoan của mẹ."

Hứa Thanh Uyển ngồi ở một bên khuyên nhủ: "Di Lan, xin ngài bớt giận, đừng làm ảnh hưởng thân mình."

Kỷ Lâm ngồi thờ ơ lạnh nhạt nhìn mẹ ruột khen Hứa Thanh Uyển ngoan ngoãn hiểu chuyện, lúc này hẳn mới hiểu ra một chuyện: Hẳn không hề có hảo cảm với Hứa Thanh Uyển bởi vì cô quá giống mẹ hẳn.

Giống cách nhập vai, trên mặt luôn đeo một tầng mặt nạ, lúc nào cũng nở nụ cười giả tạo, đầy mặt toàn là dối trá. Kỷ Lâm thuở nhỏ không thích người mẹ này bởi vì Đoạn Như Lan chỉ quan tâm tới vòng xã giao của bà, mỗi ngày đều nghĩ cách làm thế nào để đứng vững gót chân trong giới thượng lưu, vứt con trai cho bảo mẫu chăm sóc, cách mấy ngày mới hỏi thăm một câu coi như làm tròn bổn phận của một người mẹ.

Mà Hứa Thanh Uyển thật sự chính là phiên bản thứ 2 của Đoạn Như Lan, lúc trước Kỷ Lâm không có bao nhiêu cảm xúc nhưng tiềm thức lại kháng cự sự tiếp cận của Hứa Thanh Uyển, cho tới bây giờ hẳn mới hiểu rõ vì sao.

"Nếu mẹ giục con trở về chỉ để nói chuyện này, vậy con nghĩ chúng ta không cần nói tiếp nữa." Kỷ Lâm đứng lên, dù đã kìm nén nhưng vẫn nghe ra sự tức giận trong lời nói, Đoạn Như Lan là mẹ ruột của hẳn, cũng là trưởng bối, hẳn không thể vô lễ nên chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

"Chờ một chút! A Lâm, lời của mẹ con cũng không chịu nghe à?" Đoạn Như Lan còn chưa nói được mấy câu, Kỷ Lâm đã xoay người muốn đi, bà ngăn người một lúc rồi mới gọi lại hẳn.

Kỷ Lâm dừng bước, quay lưng về phía Đoạn Như Lan, giọng nói chứa chút mỉa mai khó có người nhận ra: "Nhưng từ nhỏ mẹ chưa dạy dỗ con ngày nào, lúc con trưởng thành mẹ lại muốn con nghe lời, mẹ cảm thấy có khả năng không?"

Đoạn Như Lan đã bao giờ bị con trai làm mất mặt, lập tức ngồi không yên, bà đổ hết sai lầm này lên đầu Tư Vũ, nhất định là đứa con gái bản thủ kia đầu độc Kỷ Lâm! Bản thân không có bản lĩnh liền làm hư con trai của bà, quả nhiên là đứa con gái nhà quê xấu xí lạc hậu, không lên mặt được lại dùng kẻ sách xấu xa!

Con nhãi kia muốn lấy lòng Kỷ Lâm để bước vào cửa lớn Kỷ gia? Nằm mơ! Kỷ gia tuyệt đối sẽ không nhận con nợ này, cũng tuyệt đối không cho phép cô ta làm hư hỏng người thừa kế tương lai!

Hứa Thanh Uyển nhìn bóng dáng của Kỷ Lâm, móng tay cắm thật chặt vào lòng bàn tay cũng không biết, cô cho rằng Đoạn Như Lan có thể khuyên được Kỷ Lâm nhưng không nghĩ tới ngay cả với mẹ ruột của mình Kỷ Lâm vẫn kiên định bảo vệ Tư Vũ, rốt cuộc sai ở chỗ nào? Đòi trước người người đều ghét Chu Tư Vũ, Kỷ Lâm cuối cùng cũng thất vọng với cô ta, trái tim rét lạnh đuổi cô ra khỏi nhà không quan tâm, nhưng vì sao kiếp này dù đối mặt với chuyện gì Kỷ Lâm cũng trước sau như một tin tưởng Tư Vũ, đứng ở bên cạnh Tư Vũ?

Hứa Thanh Uyển nghĩ không thông, nhưng cô có loại dự cảm nếu để Kỷ Lâm rời khỏi đây, về sau muốn khuyên bảo hẳn sẽ càng thêm khó khăn, vừa mới Kỷ Lâm xoay người còn nhìn cô một chút..... Lạnh lẽo thấu xương như nhìn rõ hết bản tính của cô vậy.

"Kỷ ca, anh đừng vội, di Lan nói chuyện có hơi khó nghe nhưng di cũng chỉ muốn tốt cho anh, em cảm thấy anh vẫn nên nghe di một chút, tri nhân tri diện bất tri tâm, Tư Vũ cô ấy..... Đoàn phim đều nói cô ấy đi quy tắc ngầm..... Có một số chuyện không nhất định là tin đồn vô căn cứ." Hứa Thanh Uyển cũng đứng lên định kéo lại Kỷ Lâm, nhưng cô vừa mới tới gần Kỷ Lâm lại đột nhiên xoay người ném tay cô ra.

Sau đó Hứa Thanh Uyển cảm giác được một ánh mắt cực kì tức giận khóa trên người, cô hoảng loạn ngẩng đầu liền thấy Kỷ Lâm nhìn chằm chằm cô, trong mắt tràn đầy chán ghét, hẳn trầm giọng nói: "Tôi nói rồi tôi không đánh phụ nữ, nhưng nếu cô dám nói một câu bậy bạ nữa về chị tôi, tôi sẽ về sau bắt kỳ tác phẩm nào của đạo diễn có tiếng sẽ không xuất hiện tên của cô!"

Hứa Thanh Uyển nghe mà sợ, Đoạn Như Lan lại càng thêm tức giận, Kỷ Lâm cảnh cáo Hứa Thanh Uyển chẳng khác nào đánh vào mặt bà, bà sao có thể nhịn được nữa: "Kỷ Lâm, con đừng quên mỗi bộ phim con đóng đều có Kỷ thị đầu tư, không có người nhà lột đường con có thể yên ổn bước đến

địa vị ngày hôm nay sao? Con nghĩ một mình con có thể tuyệt tâng Hứa tiểu thư?"

Đoạn Như Lan chắc chắn Kỷ Lâm một cây chẳng chống vững nhà, không có Kỷ thị chống lưng ở đằng sau hẳn có thể làm nên chuyện gì?

Ai ngờ đối với lời này của bà, Kỷ Lâm chỉ trầm mặc một lúc lâu, giống như dự đoán, trong lòng hẳn thờ dài, mẹ ruột vẫn như vậy.....trước sau như một không hiểu hẳn một chút nào.

"Mẹ cho rằng con chỉ là đứa con trai không có lý tưởng chỉ biết dựa vào gia đình à?" Sự thất vọng trong lòng ngày càng lan rộng, biểu tình Kỷ Lâm càng thêm lạnh lùng: "Một ít cơ hội của con có thể do trong nhà hỗ trợ, nhưng đi đến ngày hôm nay đều do con tự mình nỗ lực, con nói tuyệt tâng Hứa Thanh Uyển thì con sẽ làm được!"

Hứa Thanh Uyển càng nghe càng hoảng, cô lắp bắp nói: "Kỷ ca, chúng ta không nói vấn đề này nữa được không?"

Kỷ Lâm lạnh lùng nói: "Không được, cô dám nói bậy chị Tư Vũ trước mặt mẹ tôi, cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho cô?"

Hứa Thanh Uyển tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào mới tốt, cửa lớn bỗng nhiên bị người mở ra, người hầu của Kỷ gia mời một cô gái váy áo xúng xính bước vào, vừa đi vừa thân thiết tiếp đón: "Sở tiểu thư, dạo gần đây không thấy cô tới chơi, phu nhân rất nhớ cô đó."

Sở Song Nghiên! Hứa Thanh Uyển cắn răng, cô xem nhẹ vị tình đình này! Kiếp trước trước khi cô gả vào Kỷ gia, Sở Song Nghiên gây ra không ít chuyện, suýt chút nữa Đoạn Như Lan còn nhận Sở Song Nghiên làm con dâu! Sao cô ta lại tới đây lúc này!

Sở Song Nghiên cũng nhìn thấy Hứa Thanh Uyển đang xấu hổ núp ở đằng sau lưng Kỷ Lâm, bởi vì đã cho người điều tra cô ta nên Sở Song Nghiên nhận ra rất nhanh, lửa giận bùng bùng nổi lên.

"Cút cho tôi!" Tất cả mọi người không dự đoán được – câu đầu tiên của Sở Song Nghiên không phải xum xoe với Kỷ Lâm, cũng không phải nũng nịu với Đoạn Như Lan mà bước tới trước mặt Hứa Thanh Uyển, giơ tay lên không chút do dự tát vào mặt cô ta: "Cô cố ý đứng không? Phóng viên kênh giải trí Chanh Từ gì chứ, trong miệng không có câu nào là thật, bọn họ phỏng vấn cô đứng không, bôi nhọ Chu Tư Vũ theo đuổi A Lâm cũng là cô! Cô còn dám da mặt dày bước vào Kỷ gia!"

Hứa Thanh Uyển không đề phòng bị Sở Song Nghiên cho một bạt tai, cả người đều ngốc.

Kỷ Lâm đứng ở bên cạnh cũng sợ ngây người. Chuyện này là sao, Sở Song Nghiên quen biết Hứa Thanh Uyển? Hai người tại sao lại gây gỗ với nhau?

Sở Song Nghiên còn không chịu bỏ qua, ném túi xách hàng hiệu đắt tiền vào người Hứa Thanh Uyển khiến cô ta bị đau phải lùi về phía sau vài bước, lúc này mới ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh miệt nói: "Nếu không phải cô tôi sẽ không tìm làm người! Bây giờ có nhà cũng không dám về đều do tiện nhân cô hãm hại!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phân Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Sở Song Nghiên hung hăng mắng chửi Hứa Thanh Uyển một hồi mới cảm thấy trong lòng có chút vui sướng, cô thấy Hứa Thanh Uyển che lại nửa bên mặt bộ dáng giận mà không dám nói gì, hừ lạnh: "Cô già tạo vừa thôi! Hứa Thanh Uyển nếu cô còn dám xuất hiện trước mặt A Lâm tôi nhất định sẽ giết cô!"

Hứa Thanh Uyển cắn răng, người phụ nữ này thế nhưng vừa gặp đã đánh người, y hệt kiếp trước gặp người liên can không khác gì chó điên!

Nhưng để làm trò trước Kỷ Lâm, cô không những không thể đánh trả còn phải bày ra bộ dáng uất ức, đôi mắt lã chã chực khóc nhìn về phía Sở Song Nghiên: "Tôi không biết mình có xích mích gì với cô nhưng cô tự dưng hùng hổ đánh người cũng phải cho lý do chứ."

"Lý do? Cô còn muốn lý do? Không phải cô cố ý nhằm vào Chu Tư Vũ à, mua thủy quân khiến chị ấy dính scandal, cô có biết vì thế mà tôi đắc tội với ai không hả!" Sở Song Nghiên khó thở, giơ tay chuẩn bị cho cô ta một vạ, cô bối vì lời đồn ác ý do Hứa Thanh Uyển cố ý thả ra nên đắc tội Lục Ngũ gia, còn không biết gặp chuyện gì về sau, Hứa Thanh Uyển còn không biết xấu hổ hỏi cô lý do?

"Sở Song Nghiên, cô bình tĩnh một chút." Kỷ Lâm nhủ mảy cán lại cô. Kỷ Lâm tuy rằng chán ghét Hứa Thanh Uyển nhưng hẳn không chấp nhận được chuyện có người trong nhà hẳn bị đánh, nhưng lời vừa rồi của Sở Song Nghiên lại khiến hẳn chú ý."Nãy cô nhắc tới chị Tư Vũ?"

"Nghiên Nghiên, con quen Chu Tư Vũ?" Vừa rồi động tác của Sở Song Nghiên quá nhanh, Đoạn Như Lan lúc này mới phản ứng lại, bà cực kỳ miễn cảm với cái tên Chu Tư Vũ, kinh nghi bất định hỏi.

Sở Song Nghiên lại ghen. Cô phải nói thế nào bây giờ, chẳng lẽ nói cô chạy tới trước mặt Tư Vũ kêu ngao rồi bị vả mặt? Quá mất mặt!

"Vị Sở tiểu thư này, tôi cảm thấy hình như cô có chút hiểu lầm." Hứa Thanh Uyển ôn hòa nói, dù cô cực kì hận Sở Song Nghiên nhưng vẫn cố gắng kìm nén, còn phải cố cười giả tạo: "Tôi là bạn của Tư Vũ..."

Nếu lúc trước Sở Song Nghiên bôi vì tình báo giả của Hứa Thanh Uyển mà tức giận, giờ phút này lại cực kì khinh thường cô. Bạn bè sao, Hứa Thanh Uyển mặt dày thật sự, mọi nơi mọi chỗ đều muốn bôi đen người ta cũng được gọi là bạn bè?

"Đúng vậy Nghiên Nghiên, tại sao con có thể đánh người vô cớ như thế, con mau xin lỗi Hứa tiểu thư đi." Sở Song Nghiên không dám tin nhìn về phía Đoạn Như Lan xưa nay luôn nuông chiều mình, lại thấy bà thờ dài, khuyên giải an ủi: "Chu Tư Vũ không phải người tốt gì đâu, nó không sạch sẽ, lúc nào cũng muốn trèo cao, nếu con quen nó bác khuyên con nên sớm chặt đứt quan hệ, chẳng may về sau nó lại liên lụy tới con."

"Mẹ, đủ rồi!" Kỷ Lâm nhăn lại mày, Sở Song Nghiên vốn dĩ đã có địch ý với chị gái, Đoạn Như Lan nói vậy chẳng phải là lửa cháy đổ thêm dầu.....

Nhưng ngoài dự kiến của Kỷ Lâm, về mặt Sở Song Nghiên khó hiểu hỏi lại: "Bác đang nói gì vậy, Chu Tư Vũ còn cần trèo cao gì nữa?"

Cảnh cây cao nhất đã bị Tư Vũ bẻ, còn trèo lên đâu nữa?!

Đoạn Như Lan sững sốt nhưng cũng không để trong lòng, trong suy nghĩ của bà Tư Vũ là một con nợ không ai muốn, đời này chắc chắn không có cơ hội bước vào nhà cao cửa rộng nên bà không coi lời Sở Song Nghiên ra gì: "Nghiên Nghiên con đừng bát nháo, chắc con không biết thân phận bản thiêu của nó, bác chỉ muốn tốt cho con....."

Kỷ Lâm không thể nghe nổi nữa, Đoạn Như Lan là mẹ ruột hấn không sai - hấn không thể đánh không thể mắng, nhưng Tư Vũ cũng là chị ruột của hấn, hấn không cho phép ai tùy ý bôi nhọ cô!

"Mẹ, con còn có việc, đi trước." Kỷ Lâm cầm lấy áo khoác không chút do dự bước ra ngoài cửa lớn, lúc đi ngang qua người Hứa Thanh Uyển còn nhìn cô một cái, nói nhỏ chỉ có hai người nghe được: "Còn cô, lời cảnh cáo vừa rồi của tôi không phải nói suông, tự giải quyết cho tốt."

"A Lâm, A Lâm từ từ, em có việc muốn hỏi anh, A Lâm!" Sở Song Nghiên vội vàng đuổi theo, đáng tiếc lại chậm một bước, Kỷ Lâm đã ngồi lên xe đi trước, cô không khỏi dậm chân, vẻ mặt buồn chán. Hồng, vốn định thông qua Kỷ Lâm để cầu xin Tư Vũ năn nỉ Lục Ngũ gia, đều do tiện nhân Hứa Thanh Uyển trong ngoài không đồng nhất kia!

.....

Người bị nhớ thương - Tư Vũ lúc này đang nom nớp lo sợ, bị Lục Ngũ gia mang về đồng biệt thự vùng ngoại ô.

Nãy Lục Ngũ gia ép cô uống viên thuốc đắng chết kia hình như vừa mới cướp được ở đâu, tác dụng rất lớn, sau khi Tư Vũ uống xong, bị tên bệnh thần kinh kia ôm vào lòng ngồi xe một đường thế nhưng không có cảm giác muốn học máu, đúng là kỳ tích.

"Đây là thuốc gì vậy?" Cô tò mò hỏi.

Lục Ngũ gia nắm bàn tay nhỏ bé bước vào biệt thự, không chút để ý trả lời: "Tái tạo xương cốt, da thịt của mỗi người, nhưng có vẻ không có tác dụng nhiều với cô."

Tư Vũ lập tức ngậm miệng, không dám hỏi làm cách nào mà mua được, vừa nghe đã biết công dân bình thường như cô không thể với tới, chắc chỉ có người một tay che trời như Lục Ngũ gia mới có thể mua được, còn cho cô hấn một bình!

Cô uống cả đồng tiền đó.....

Lục Ngũ gia nhìn biểu tình của cô gái nhỏ liền biết cô suy nghĩ điều gì, khóe môi cong lên, lần này không ngồi lại ở phòng khách mà kéo cô bước lên lầu, đi tới phòng ngủ.

Cảm giác được chỗ này có chút không thích hợp, Tư Vũ dừng bước, do dự hỏi: "Ngũ gia, chúng ta ngồi dưới lầu được không?"

Lục Ngũ gia mắt diếc tại ngoại, tiếp tục kéo cô vào trong phòng, tay nhỏ chân nhỏ của Tư Vũ làm sao là đối thủ của hấn, không có sức phản kháng nào bị kéo vào phòng ngủ. Nhưng Lục Ngũ gia cũng không dừng lại ở mép giường, bước tiếp vào bên trong mở ra một cánh cửa gỗ, kéo cô vào trong phòng tắm.

"Ngũ gia, có chuyện gì nói trước đã ——" Tư Vũ không tránh được tay của hấn, đi vào phòng tắm mới nhìn thấy một chiếc thùng gỗ được đặt sẵn, kích cỡ vừa đủ một người trưởng thành ngồi vào, nước ấm trong thùng lại có màu đen, sương trắng hơi hơi bốc lên tản ra mùi thuốc đông y quen thuộc.

"Thân thể cô quá kém, nước thuốc không được ngâm lâu, mười lăm phút sau tôi sẽ gọi cô, thay quần áo ngồi vào đi." Lục Ngũ gia nói chậm rãi, cúi đầu nhìn xuống cô gái nhỏ này còn đang đứng bất động, lại nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: "Sao vậy, còn cần tôi chỉ cho cô từng tí một?"

Tư Vũ liên tục lắc đầu, cô không nghĩ tới Lục Ngũ gia mang cô lên đây chỉ để tắm nước thuốc! Nghĩ tới viên thuốc vừa rồi, còn có thùng nước này, Tư Vũ dám nhắm xem tiêu tốn bao nhiêu tiền.

Nếu cẩn thận tính toán, từ bắt đầu đến bây giờ số được liệu Lục Ngũ gia đưa cô chỉ sợ đã lên con số thiên văn, tuy rằng Tư Vũ sợ hấn nhưng không thể phủ nhận số được liệu ấy vô cùng hữu dụng, bản thân cô lại không thể mua được, Tư Vũ buồn rầu một điều là nợ ân tình bao giờ mới trả đủ?

Đừng nói lấy việc công làm việc tư, bán mình trả nợ!

Trong phòng tắm đã sớm chuẩn bị một bộ váy mỏng, đợi Lục Ngưu gia đi ra ngoài Tư Vũ mới dám thay quần áo, chậm rãi bước vào trong thùng gỗ, độ ẩm hình như đã được điều chỉnh, không nóng cũng không lạnh, cảm giác toàn thân ngâm trong nước thuốc thật thoải mái, Tư Vũ dựa vào vách thùng nhẹ nhàng thở dài.

Cô nhớ rõ Lục Ngưu gia nói chỉ có thể ngâm mười lăm phút, nhưng ngồi không đến vài phút cô đã mơ màng sắp ngủ, đầu nặng trĩu suýt chút nữa rơi vào trong nước, không bao lâu liền bất tỉnh nhân sự.

Lúc thân thể Tư Vũ dần dần chìm vào trong nước, một đôi tay kịp thời đỡ lấy cô nhẹ nhàng nhắc ra khỏi thùng, Tư Vũ hình như cảm giác được cái gì nhưng được liệu khiến cô không thể mở nổi mắt, theo trực giác ngã vào trong lòng đối phương tìm một tư thế thoải mái để ngủ, còn rất vừa lòng, đôi lông mày giãn ra, hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng, đích thị là đã ngủ say.

Bởi vì khí nóng ở trong phòng tắm, trên mặt Tư Vũ có thêm chút khí sắc, nhưng tay chân lại không ấm lên chút nào, vẫn là nhiệt độ lạnh lẽo mà Lục Ngưu gia thích nhất.

Lục Ngưu gia nhìn cô gái nhỏ trong lồng ngực, không biết vì sao thế nhưng không nhìn được thờ dài, là hần tính sai phân lượng, cũng may hần chờ ở bên ngoài, không nghe thấy được tiếng thờ của Tư Vũ mới bước vào, nguy hiểm thật, suýt chút nữa con thỏ ngọc này ngã vào trong nước.

Bởi vì Tư Vũ vừa mới ngâm nước, chiếc váy mỏng ướt hết sạch dính lại trên người phác họa ra đường cong tinh tế, mà Lục Ngưu gia ôm cô, nước trên váy tất nhiên làm ướt bộ đường trang của hần.

Nếu là người khác dám can đảm làm vậy, hần tuyệt đối sẽ không buông tha, nhưng với cô gái nhỏ này, Lục Ngưu gia lại có cảm giác bất lực.

Loại cảm giác này rất mới mẻ, rất đặc biệt, hần sống mấy năm nay chỉ thích đem mọi chuyện nắm chặt trong lòng bàn tay, dù rơi vào hoàn cảnh xấu cũng biết làm cách nào để lật ngược thế cờ, chỉ khi đối mặt với Tư Vũ mọi bố trí của hần đều thất bại, khiến hần không đành lòng ép cô gái nhỏ này quá chặt, cứ như vậy thoái nhượng từng bước, hần bưng bình quay đầu mới phát hiện bản thân vì Tư Vũ đã bỏ qua rất nhiều điểm mấu chốt.

Chuyện này không phải là một hiện tượng tốt, không ngừng thoái nhượng với sủng vật mình nuôi, rất nguy hiểm, dù hần rõ ràng điểm này nhưng lại không muốn dừng lại.

Cả người Tư Vũ ướt đầm mồ hôi có thể thấy da thịt trắng nõn bên trong, nhưng Lục Ngưu gia làm như không thấy, gọi người mang một chiếc khăn lông lên, sau đó mắt nhìn thẳng coi chiếc váy trên người cô ra, lấy khăn lông bao lấy cả người cô, ôm lên giường.

Tư Vũ cảm thấy giấc ngủ này vô cùng thoải mái, thân thể nhừ nhối mềm mại hơn nữa, cả người lười biếng không muốn nhúc nhích, đợi cô mở mắt mới phát hiện bị ai đó ôm vào trong ngực, cô vừa tỉnh liền ngửi được một mùi gỗ đàn nhẹ nhàng, ngay sau đó lại thấy bộ đường trang Lục Ngưu gia hay mặc.

Chỉ, cách, có, vài, cm

Chuyện gì vậy?!

Não Tư Vũ hoạt động không kịp, cô có thể cảm giác được mình đang nằm trên giường, còn người ôm cô chẳng nhẽ là.....

Cô theo bản năng động đậy muốn thoát ra khỏi đôi cánh tay như kim sắt này, nhưng chỉ vừa nảy lên ý đồ hình như người nọ đã phát hiện ra, Tư Vũ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đã bị nhấn xuống đệm, bên trên đè nặng một người. Mà đôi bàn tay xinh đẹp tựa tác phẩm nghệ thuật của Lục Ngưu gia lại đang đặt trên chiếc cổ mảnh khảnh của Tư Vũ.

Sức lực Lục Ngưu gia rất lớn nhưng dù trong trạng thái không thanh tỉnh, hần như cũ có lực khống chế đáng sợ, Tư Vũ không hề nghi ngờ việc hần có thể bẻ gãy cổ cô, nhưng ở thời điểm mấu chốt hần lại không chế được bản thân.

Tư Vũ hoảng loạn nhìn lên chỉ thấy đôi mắt chứa đầy lệ khí của người đang đè nặng trên thân thể cô, trong đó còn chứa sự không kiên nhẫn của người vô cơ bị đánh thức, giống như tu la vừa mới ngủ một giấc dài bỗng chợt tỉnh lại khiến người khác sợ hãi.

"Ngũ, ngũ gia?" Tư Vũ run rẩy, hoàn toàn không dám nhúc nhích, vị này sẽ bực tức khi không ngủ đủ giấc à, thật đáng sợ, khác hoàn toàn với bộ dáng "ăn tiền khỉ" bình thường T_T.

Lục Ngưu gia nhìn chằm chằm cô gái nhỏ xinh xắn nằm ở dưới, qua hồi lâu hần mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhận ra là Tư Vũ, ngón tay chậm rãi từng chút từng chút buông ra chiếc cổ mảnh khảnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Mãi đến lúc đôi bàn tay của Lục Ngũ gia rời khỏi cổ của Tư Vũ, cô mới dám hô hấp, sau đó kinh ngạc phát hiện trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi cô thể nhưng đồ một thân mồ hôi lạnh, sau lưng đã ướt đẫm.

Mà sát khí trên người Lục Ngũ gia như một ngọn núi lớn đè xuống người Tư Vũ, cô quay đầu ho khan, vết máu ở trên khăn trải giường màu trắng như một đóa hồng mai nở rộ.

Nguy hiểm thật..... Tư Vũ dám khẳng định Lục Ngũ gia vừa rồi thật sự có thể bóp chết mình, nếu không phải hần tự chủ đúng lúc có lẽ bây giờ cô chỉ là một cỗ thi thể, sát khí không lồ kia như lưỡi hái của tử thần đặt trên cổ, Tư Vũ suýt chút nữa cho rằng mình khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Lục Ngũ gia trầm mặc nhìn Tư Vũ đang bị đè nặng trên giường, mái tóc đen dài của cô gái nhỏ xõa tung trên đệm, khuôn mặt tái nhợt, mắt hạnh lóng lánh nước, trong đó còn chứa sự sợ hãi kinh hoàng chưa tan. Cô gái nhỏ lúc này dù đang ho ra máu nhưng ánh mắt vẫn nhìn hần chăm chú, biểu tình giống như nhìn thấy quý, vô cùng mảnh mai đáng thương.

..... Tựa như chỉ dùng thêm chút lực sẽ vỡ vụn, quá mềm mại quá dễ vỡ y một con búp bê sứ.

Một lúc lâu sau Lục Ngũ gia mới nhắm mắt, cố gắng áp chế sự tức giận khi bị người khác quấy rối giấc ngủ, xoay người rời khỏi người Tư Vũ, ngồi ở mép giường cõng Phật châu đeo ở tay ra, không ngừng chú niệm.

Đây là thói quen từ nhỏ khi hần sống ở chùa, trụ trì muốn hần thời thời khắc khắc có thể tĩnh tâm đã cố ý tìm một góc bỏ đề ngàn năm, lấy quả chế tạo cho hần một chuỗi Phật châu, mỗi khi hần cảm thấy trong lòng không bình tĩnh sẽ niệm một lần thanh tâm chú.

Từ nhỏ hần đã rèn luyện sự tự chủ, trong tình huống bình thường gần như không có chuyện gì có thể khiến hần niệm hết một lần, nhưng hôm nay hần niệm xong một lần còn cảm thấy chưa đủ, nội tâm không thể nào bình tĩnh được.

"À, Ngũ gia..... Ngài có thể đi ra chỗ khác một chút được không?" Tư Vũ từ chỗ này nhìn qua chỉ thấy Lục Ngũ gia vẫn về Phật châu, trên môi mấp máy nói gì đó, không hiểu hần định làm gì nên mới cẩn thận hỏi, bởi vì bây giờ Tư Vũ mới phát hiện trên người cô chỉ bọc một chiếc khăn lông, bên trong không hề mặc quần áo!

Cũng không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không có ấn tượng bị người khác ôm lên giường, mà bộ váy kia cũng mất tích..... Quan trọng nhất là cả đêm qua cô bị Lục Ngũ gia ôm ngủ?

Thật là đáng sợ! Chuyện này so với chuyện mới sáng sớm tên bệnh thần kinh bóp cổ cô càng đáng sợ!

Nghe thấy thanh âm mềm mại của Tư Vũ, động tác trên tay Lục Ngũ gia dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô. Cô gái nhỏ này hình như không nhận ra lúc cô ngủ thật không ngoan, khăn lông trước ngực đã tụt xuống, xương quai xanh tinh xảo lộ ra một mảng lớn.

"Tôi gọi người mang quần áo lên cho cô, thay đồ xong thì đi xuống." Lục Ngũ gia dời đi tầm mắt, tay lại nắm chặt Phật châu, đến giờ hần mới ý thức được một lần niệm thanh tâm chú vừa rồi hoàn toàn không có tác dụng.

Tư Vũ không ngừng gật đầu, đợi vị đại gia này rời khỏi, cô lập tức chạy vội vào phòng vệ sinh học máu, sau đó tay chân nhũn ra thay chiếc váy vừa được mang lên.

Cô thể nhưng ngủ chung một đêm với Lục Ngũ gia mà vẫn an toàn sống sót, quả thực là kỳ tích!

Lúc Tư Vũ xuống lầu, Lục Ngũ gia đã chờ ở phòng khách, không biết có phải ảo giác hay không Tư Vũ cảm thấy biểu tình của hần còn lạnh đậm hơn ngày thường, Tư Vũ một bên suy nghĩ ai chọc phải tên bệnh thần kinh này, một bên hỏi nhỏ nhẹ mình đã được về hay chưa.

"Tôi hôm qua tắm nước thuốc chắc là hấp thụ xong rồi, thân thể của cô cần ăn để bổ sung thể lực, muốn ăn gì không?" Lục Ngũ gia nhìn cô hỏi.

Tư Vũ lập tức nghĩ tới vị này kén ăn thật sự, bữa cơm kia cô còn nhớ rõ như in, ngồi cùng một bàn với một vị có vị giác không giống con người đúng là tai họa, để không đi vào vết xe đổ Tư Vũ vội vàng xua tay: "Không cần, trong nhà còn chút nguyên liệu tôi sẽ tự nấu."

Ngoài dự đoán Lục Ngũ gia cũng không hề cưỡng ép, hơi gật đầu, kéo cô đi ra ngoài biệt thự. Bình thường bên người Lục Ngũ gia luôn có một đội bảo tiêu nhưng thái độ bây giờ của hần rất khác lạ, đuổi thuộc hạ đi hết, tự mình bước vào gara lái một chiếc xe thể thao ra.

Tư Vũ tròn mắt há hốc mồm, cô nhìn quen Lục Ngũ gia ăn mặc nhã nhặn, cảm thấy màu sắc chói lóa này không hợp với hần một chút nào, nhưng Lục Ngũ gia lại bộ dáng tập mãi thành thói quen, lái xe đến bên người Tư Vũ, thấy cô ngốc ngốc, khóe môi hần liền cong lên: "Còn cần tôi mời cô lên xe à?"

Tư Vũ như người mộng du bước lên, mãi đến lúc xe thể thao phóng vút đi cô mới nắm chặt dây an toàn, có chút khẩn trương: "Ngũ gia, tại sao anh lại muốn tự mình lái xe?"

Tốc độ lái xe của Lục Ngũ gia chỉ có thể hình dung hai chữ "ăn cướp", hình như không biết giảm tốc độ là gì, nhưng dù thế khuôn mặt hần vẫn cực kì bình tĩnh. Nghe thấy câu hỏi của Tư Vũ, Lục Ngũ gia cười cười, ôn nhu trả lời: "Bởi vì tôi không thoải mái, có người đi theo tôi càng không thoải mái, hiểu chứ?"

Tư Vũ lập tức im như ve sầu mùa đông.

Chiếc xe thể thao lấy tốc độ đáng sợ phi thẳng về nhà Tư Vũ, cô một đường lo lắng đề phòng, chẳng may Lục Ngũ gia không giữ được tay lái cô sẽ

thành oan hồn ở đường lớn đó T_T. Lúc này nhìn đến cánh cửa quen thuộc, nội tâm lập tức kích động, cô vội vàng nói: "Ngài thả tôi ở đây là được rồi, chỗ này là khu chung cư cũ nên đường vào rất nhỏ, ô tô không đi vào được."

Lục Ngũ gia dứt khoát dừng bên lề đường, tắt máy xuống xe, đi sang cửa xe bên ghế phụ nhìn Tư Vũ nói: "Vội đi bộ vào."

Tư Vũ tròn tròn mắt, ô tô không vào được hẳn còn muốn đi bộ?

Tư Vũ cảm thấy Lục Ngũ gia hôm nay vô cùng kỳ quái, nhưng kỳ quái chỗ nào lại không rõ.

"Không cần phiền toái như vậy, chỗ kia có một quầy ăn sáng, tôi định mua chút đồ ăn mang về, ngài không cần đi theo tôi đâu, thật đó." Tư Vũ vội vàng lấy cớ, cô rất sợ vị đại gia không theo lẽ thường này.

Ai ngờ Lục Ngũ gia nhìn theo hướng ngón tay của Tư Vũ, nắm tay cô đi qua.

Cửa hàng kia nổi danh trong khu đã lâu, đông khách nhất vào lúc 6 giờ đến 8 giờ, Lục Ngũ gia đưa Tư Vũ về cũng đã gần 10 giờ, quán đang chuẩn bị dọn hàng lại thấy một người đàn ông khí chất trầm tuyệt bước tới, hẳn còn nắm tay một cô gái tuy sắc mặt tái nhợt nhưng lại cực kì xinh đẹp, chủ quán la đôi vợ chồng già không dám trộm trề: "Không biết ngài muốn ăn gì? Bánh bao tiệm chúng ta đã bán hết, chỉ còn lại một chút cháo....."

Lục Ngũ gia cúi xuống nhìn cửa hàng, vẫn còn mùi dầu khói, dọn dẹp coi như sạch sẽ nhưng đồ ăn bày ra không nhiều lắm, thậm chí có chút keo kiệt, khác biệt một trời một vực với đồ ăn hắn từng thấy. Cô gái nhỏ lại thay hắn trả lời: "Cho cháu một chén cháo ạ, thả nhiều hành một chút, cháu ăn ở chỗ này."

"Ăn ở đây?" Lục Ngũ gia nhìn xung quanh, trong quán chỉ bày 5-6 bộ bàn ghế, còn để rất nhiều ghế nhỏ, chỗ này lại nằm ngay sát đường lớn, thật sự không phải nơi lí tưởng để ngồi ăn uống.

Tư Vũ nhận lấy bát cháo nóng hổi của đôi vợ chồng già, thấy bọn họ đi hai người chủ quán còn nhiệt tình đưa thêm một chiếc thìa. Tư Vũ dờ khóc dờ cười, Lục Ngũ gia cực kì bất bẽ làm sao có thể ăn thứ này?

"Đúng vậy, tôi ăn xong sẽ đi, ngài không cần chờ đâu, tôi ăn chậm lắm, chẳng may ảnh hưởng thời gian quý báu của ngài." Tư Vũ hận không thể đuổi vị này đi nên mới cố ý ngồi ăn ở đây, cô không tin tên bệnh thần kinh lại còn hay bất bẽ như hắn sẽ chịu được!

Nhưng lần này Tư Vũ đã đoán sai, Lục Ngũ gia thể nhưng gặt đầu, còn đi trước chọn một bộ bàn ghế sạch sẽ, sau khi ngồi xuống lấy tay gõ gõ mặt bàn: "Còn không qua đây?"

"....." Tư Vũ một lần nữa xác định Ngũ gia hôm nay không giống ngày thường.

Cô bụng bát cháo đi tới, dưới đôi mắt chăm chú của Lục Ngũ gia từng ngậm từng nhậm nhỏ uống cháo. Hắn nhìn động tác của cô, nhìn một lúc bỗng nhiên đeo chuỗi Phật châu vào tay, cầm lấy chiếc thìa còn lại múc một chút cháo bỏ vào miệng nhắm nuốt.

"!!!" Tư Vũ cả kinh, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Lục Ngũ gia chỉ múc một nửa thìa liền thôi, để chiếc thìa về chỗ cũ, nhìn biểu tình kinh ngạc của Tư Vũ, nhàn nhạt nói: "..... Hương vị cũng được."

Tư Vũ: "???" Ngài bị làm sao vậy, tôi thật sự không quen!

Miêu: Chắc sắp tới nghỉ lễ mấy ngày ạ:> Mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình:3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Sau khi quay xong《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》, Tư Vũ vội vàng thu dọn hành lý quay trở về đoàn phim bởi cô cảm thấy Lục Ngũ gia hôm nọ tự mình đưa cô về nhà rất không bình thường. Sợ người này lại làm gì khác người, sau khi Lục Ngũ gia lái xe đi, Tư Vũ lập tức đón xe ra sân bay.

Vừa bước vào đoàn phim liền có một đồng nghiệp bước tới làm quen, vây quanh Tư Vũ hỏi bóng hỏi gió về chương trình, dù sao trong suy nghĩ của đa số mọi người chương trình ratings cao như《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》chỉ mời những minh tinh nổi tiếng. Tư Vũ mới tham gia một bộ điện ảnh, phim còn chưa được chiếu vậy mà nhận được lời mời quý giá này, thật sự có chỗ không bình thường.

Tư Vũ tất nhiên không thể nói nhờ phúc của Kỷ Lâm nên cô mới được mời, thế nên thống nhất: "Do chương trình sắp xếp, tôi không biết gì cả!" cực kì qua loa lấy lệ, vất vả ứng phó mọi người xong, Tư Vũ ra khỏi vòng vây liền thấy Hàn Diễm Diễm - người vào vai nữ chính là thanh mai trúc mã của tân đề đang hoảng hốt bước tới.

Cô ấy thất thần, không thèm nhìn đường, đi thẳng phía trước lập tức va trực diện Tư Vũ. Lúc này Hàn Diễm Diễm mới hoàn hồn, thấy Tư Vũ bị mình đẩy ra sau vài bước, vội vàng giữ chặt cô, hỏi: "Cô không sao chứ?"

Thật ra Hàn Diễm Diễm đi cũng không nhanh, chẳng qua thân thể Tư Vũ quá yếu - va chạm nhỏ cũng đủ khiến cô choáng váng một lúc. Tư Vũ xoa tay ý bảo mình không có việc gì, ngẩng đầu lên liền thấy vận khí trên đầu Hàn Diễm Diễm đang chuyển dần sang màu xám.

Màu sắc này chứng tỏ người nọ sẽ gặp xui xẻo, màu càng đậm vận xui càng nhiều, nếu chuyển sang màu đen sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.. tất nhiên Lục Ngưu gia là một ngoại lệ, Tư Vũ đến bây giờ cũng không hiểu tại sao sát khí hẳn nhiều như vậy mà vẫn sống an ổn đến giờ?

"Không có việc gì là được rồi." Hàn Diễm Diễm nhẹ nhàng thờ ra, cả đoàn phim đều biết thân thể Tư Vũ rất kém, đạo diễn còn cố ý dặn dò mọi người nên đề ý một chút, chẳng may xảy ra chuyện gì liền không hay. Hàn Diễm Diễm thật sự xin lỗi: "Này tôi đang suy nghĩ vài chuyện, thật ngại quá, tôi sẽ nói trợ lý mang trà chiều "bồi tội". Tôi vừa quay xong rồi, còn có chút việc gấp, đi trước nhé."

Hàn Diễm Diễm người cũng như tên, khuôn mặt nở nà ngọt ngào, rõ ràng hơn hai mươi tuổi nhưng nhìn qua chỉ mới 16,17, tính cách cũng hiền hoà đáng yêu rất khiến người ta thích. Cô tuy rằng nhận vai chính trong 《 Khuyên Quốc 》 nhưng thời lượng không nhiều. Motip thanh mai trúc mã cũng không thịnh hành như trước, Hàn Diễm Diễm vào vai biểu muội được đính hôn từ nhỏ của nam chính, trong cốt truyện vô cùng nhạt nhòa, so sánh với vai Vân Mộng của Hứa Thanh Uyển thật sự không bằng cả nữ 2.

Vai diễn của Tư Vũ không chung cảnh với Hàn Diễm Diễm nên cô rất ít khi gặp được cô ấy trong đoàn phim, dù như vậy nhưng Tư Vũ nhớ rõ khí vận của Hàn Diễm Diễm không phải thế này. Tư Vũ làm bộ vô tình duỗi tay chạm vào làn sương mù màu xám trên đầu Hàn Diễm Diễm, trước mắt cô lập tức hiện lên một cảnh tượng: Hàn Diễm Diễm trong buổi tiệc uống một ly rượu do nữ minh tinh khác đưa tới, vài phút sau đã say bất tỉnh nhân sự, bị một người đàn ông trung niên ôm lấy đưa lên phòng khách sạn. Càng xui xẻo là có một đám phóng viên chạy tới ngay sau đó. Hàn Diễm Diễm sau khi tỉnh lại thấy mình cả người trần truồng nằm cạnh một người đàn ông xa lạ, xung quanh còn có không ít phóng viên chụp ảnh. Cô hét đường chối cãi, trong lúc hoảng loạn còn bị phóng viên xô đẩy đập đầu vào cạnh tủ.....

Tư Vũ ở trong lòng ngẫm nghĩ, cô có thể thấy nguyên nhân sinh ra vận xui của mỗi người, mà hiển nhiên thứ khiến Hàn Diễm Diễm thân bại danh liệt chính là ly rượu kia.

Dù Tư Vũ không thân với Hàn Diễm Diễm nhưng có ấn tượng rất tốt với cô ấy. Cô gái này tính tình rất tốt, bản thân cũng chịu nỗ lực, nếu vì chuyện này mà hủy cả đời thì thật đáng tiếc.

Trực tiếp cảnh báo lại không ổn, chưa nói Hàn Diễm Diễm tin hay không, việc chính là Tư Vũ không biết phải giải thích thế nào, suy nghĩ một lúc cô mới hỏi: "Hàn Diễm Diễm, cô có quen ai mà cao hơn cô một chút, khóe mắt trái có một nốt ruồi....."

Tư Vũ miêu tả kỹ càng tỉ mỉ bộ dạng người đưa rượu cho Hàn Diễm Diễm, quả nhiên Hàn Diễm Diễm rất nhanh nhận ra: "Ý cô là nhóm trưởng Tô Minh Tuyết của chúng tôi?"

Nói đến người này trong giọng nói của Hàn Diễm Diễm có chút không vui.

Hàn Diễm Diễm xuất thân từ một nhóm nhạc nữ, nhóm của các cô có 7 người, nhóm trưởng Tô Minh Tuyết là người được đối xử tốt nhất. Tài nguyên của công ty hữu hạn, bọn họ đang thương lượng từ bỏ một trong hai người các cô để đem toàn bộ tài nguyên cung cấp cho người còn lại, mà người may mắn này không thể nghi ngờ là Tô Minh Tuyết.

Quan hệ của các cô vô cùng nhạt nhòa, bởi vì chuyện này mà xuống dưới đáy. Hàn Diễm Diễm không xinh đẹp hay tài giỏi như Tô Minh Tuyết nhưng rất liêu mạng, cô điên cuồng nhận quảng cáo, dưới vòng sáng của Tô Minh Tuyết vậy mà tìm được một con đường riêng, trở thành người có số fans hâm mộ chỉ sau cô ta, nhưng công ty nói từ bỏ liền từ bỏ, đem cô trở thành đá kê chân lót đường giúp Tô Minh Tuyết cô làm sao có thể cam tâm?

"Cô muốn làm quen với Tô Minh Tuyết? Sợ là tôi không giúp được cô rồi, tôi không thân thiết với cô ấy nên không nói được gì đâu." Hàn Diễm Diễm cho rằng Tư Vũ muốn cô làm cầu nối nên rất thành thật nói ra quan hệ của mình với Tô Minh Tuyết, không chút kiêng dè sợ người khác biết cô cùng Tô Minh Tuyết không hợp.

Tư Vũ rất thích tính cách này của Hàn Diễm, càng kiên định muốn giúp cô tránh được một kiếp này: "Không, tôi chỉ muốn nói cho cô đừng tin tưởng vị nhóm trưởng này."

Hàn Diễm Diễm sững sờ: "Cái gì?"

Đúng lúc này có nhân viên công tác tới kêu Tư Vũ đi đóng phim, Tư Vũ dặn dò cô một câu cuối: "Cô đi đi, đến trễ tiệc rượu không tốt lắm đâu, nhớ uống ít rượu thôi."

Chờ Tư Vũ vội vàng bước đi, Hàn Diễm Diễm còn đứng tại chỗ nghi ngờ: Không đúng, Chu Tư Vũ làm sao biết cô chuẩn bị đi dự tiệc?

Cảnh diễn đầu tiên sau khi Tư Vũ trở về là diễn phối hợp với Hứa Thanh Uyển, trong kịch bản Hứa Thanh Uyển đóng vai Vân Mộng lúc vô ý phát hiện ra tỷ tỷ Vân Hòa bị tấn để cảm tử ở dưới địa cung, tỷ muội mất nước thất lạc nhiều năm gặp lại qua song sắt.

Tư Vũ thay xong trang phục, bản thân cô sớm đã tái nhợt suy nhược, không cần phải hóa trang thành "mỹ nhân bệnh", chuyên viên trang điểm chỉ tùy tiện đánh chút son để khí sắc trông ổn hơn một chút.

So với sự đơn giản gọn lẹ của Tư Vũ, Hứa Thanh Uyển lại chiếm không ít thời gian, khuôn mặt cô chỉ tính là thanh lệ không chút nào liên quan đến vai

diễn này, nhưng cô cố tình muốn cướp lấy vai nữ 2 của Tư Vũ kiếp trước, chuyên viên trang điểm tốn một đồng thời gian mới khiến khuôn mặt cô phù hợp với vai diễn.

Tư Vũ còn phát hiện chỉ mấy ngày không thấy, Hứa Thanh Uyển không biết đã trải qua việc gì mà cả người tiều tụy trông thấy, quần thâm mắt rất rõ ràng, trang điểm đậm một chút mới giấu đi được.

Tư Vũ có chút tò mò, ngày thường Hứa Thanh Uyển luôn gọn gàng sạch sẽ, tại sao chỉ mấy ngày cô lại trở nên như vậy?

Chuyên viên trang điểm đang làm tóc giúp Tư Vũ hình như nhìn ra được sự nghi hoặc của cô, nhìn Hứa Thanh Uyển nhỏ giọng nói: "Chị nghe một người bạn nói Hứa Thanh Uyển vốn dĩ đã bàn bạc xong nhận vai nữ chính trong một bộ phim khác, mắt thấy mọi chuyện đã ổn thỏa nhưng hình như nam chính nói với đạo diễn nếu có Hứa Thanh Uyển hẳn sẽ không diễn, nên việc này liền thất bại."

Tư Vũ chớp mắt: "Có chuyện này nữa à?"

"Cũng không phải!" Chuyên viên trang điểm rất thích cô gái nhỏ đáng yêu này, nhin không được nhiều lời: "Tiểu Vũ, chị nói với mình em thôi đó, vai nam chính bộ phim kia chính là Kỳ ca! Hành động Hứa Thanh Uyển bung trà rót nước cho Kỳ ca lúc trước còn tưởng rằng bọn họ quen nhau, xem ra chỉ là cô ta tự mình đa tình!"

Kỳ Lâm từ chối đóng chung một bộ phim với Hứa Thanh Uyển?

Nghe thấy tin tức này Tư Vũ không khỏi ngẩn ngơ, nhưng không để cô nghĩ nhiều, Lương đạo đã hô bắt đầu, Tư Vũ lập tức vứt hết thứ khác ra sau đầu, điều chỉnh tốt trạng thái.

Cốt truyện lúc này đã đến đoạn Vân Mộng vào cung làm phi để báo thù, nhưng lại dần dần luân hãm vào sự ôn nhu của tân đế, yêu kẻ thù. Nàng phát hiện mỗi tháng có vài ngày tân đế sẽ mất tích vì thể trộm theo dõi, tìm được Vân Hòa bị cầm tù ở địa cung.

Lần nữa gặp lại, Vân Mộng kinh ngạc phát hiện ra trong lòng tân đế ẩn giấu một nốt chu sa, hơn nữa nó còn là người tỷ tỷ trước đây cô luôn khinh thường ốm yếu vô năng! Vân Hòa tuy rằng bị nhốt nhưng địa cung được bố trí xa hoa, cả phòng đều là kỳ trân dị bảo, không biết hoa lệ hơn bao nhiêu lần so với cung điện của nàng - có thể thấy tân đế dụng tâm với Vân Hòa như thế nào!

Vân Mộng lập tức ghen ghét, cô có thể chấp nhận tân đế không yêu cô nhưng không cách chấp nhận tân đế yêu người tỷ tỷ cô đã từng giẫm đạp dưới chân!

Cố tình Vân Hòa trải qua mấy năm bị cầm tù, tính tình càng thêm lãnh đạm, muối muối giận mắng cùng chửi rủa không thương tổn nàng chút nào, nàng qua song sắt lẳng lặng nhìn người muối muối đã từng không sợ trời không sợ đất, bây giờ lại bị tình yêu tra tấn đến đánh mất tôn nghiêm của một người công chúa, nhẹ giọng nói: "Người tự mua dây buộc mình có liên quan gì đến ta đâu? Vân Mộng, ngày xưa người nói ta không có tư cách là người hoàng gia, hiện tại người soi gương nhìn bộ dáng của bản thân đi, vì một nam nhân mà muốn chết muốn sống, người có nghĩ tới người từng là một vị công chúa không?"

Vân Mộng đã không nghe được gì, nữ nhân trước mắt này vẫn thế vẫn ốm yếu dựa vào thành giường, nhưng khí độ ung dung, nhìn nàng như nhìn một tuồng kịch, Vân Mộng nắm chặt song sắt, cắn hận nói: "Người không xứng! Cuộc sống của người chỉ có bị người khác dẫm đạp, lúc trước người không chết chẳng qua là do may mắn, bây giờ người nghĩ người có thể sống sót ra khỏi lòng bàn tay ta?"

Không biết có phải ảo giác của Tư Vũ hay không, cô cảm thấy câu này Hứa Thanh Uyển rất chân thật, nổi hận như từ trong lòng bày tỏ ra.

Cảnh này vẫn còn tiếp tục, tình tiết lúc sau là Vân Mộng bí mật mang một thùng dầu xuống địa cung, thừa dịp tân đế đi vùng ngoại ô săn thú, thu mua được thị vệ tâm cung, lên vào địa cung, đổ dầu ra xung quanh rồi châm một ngọn lửa.

Vân Hòa bị nhốt ở đây căn bản không có đường nào để trốn, thân thể nàng lại suy yếu, muốn chạy cũng không thể, chỉ có thể chờ chết.

"Người chậm rãi chờ bị thiêu thành tro tàn đi!" Hứa Thanh Uyển vui sướng nói ra câu này, cuối cùng còn cong môi.

Nguyên liệu đã được tổ đạo cụ chuẩn bị tốt, sau khi kiểm tra an toàn mới được diễn, tất cả đạo cụ đều không có nguy hiểm. Dầu mà Hứa Thanh Uyển đổ ra đều là dầu ăn, vô cùng an toàn, nhưng ai ngờ que diêm vừa ném vào thế nhưng bốc cháy, ngọn lửa hùng hực nổi lên!

Thùng dầu vừa rồi bị Hứa Thanh Uyển đổ đầy đất, còn cháy tới dưới chân Tư Vũ, ngọn lửa nhanh chóng cháy tới chỗ cô!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sự việc ngoài ý muốn này khiến mọi người không kịp phản ứng, tất cả đều sợ ngây người, chờ ngọn lửa ngày càng lớn mới có người hô to: "Chữa cháy

chữa cháy! Nhanh lấy bình chữa cháy lại đây!"

Tiếng hét này như đổ dầu vào lửa, không khí nháy mắt nổ tung, đám người vừa kêu vừa chạy loạn thành một đoàn.

Lương đạo bị sự cố này làm tức giận, ông xưa nay theo đuổi hoàn mỹ nên đạo cụ hỗ trợ đều cố gắng đạt đến độ chân thật nhất, không làm đến chột nhưng cũng phải tương đối. Công việc kiểm tra an toàn của đoàn phim bọn họ đều tuân theo quy trình rất nghiêm khắc. Ông vào nghề hơn hai mươi năm, trước nay chưa từng xảy ra chuyện này!

Có tức giận bây giờ cũng không thể để lộ ra, Lương đạo hít sâu một hơi, giọng loa chỉ huy mọi người mau rút lui khỏi hiện trường.

Bởi vì cảnh này được quay ở địa cung, Tư Vũ lại ở phòng trong cùng, đám người rối loạn khiến cô rất khó đi ra ngoài, hít thở vài nhịp thôi cũng cảm nhận được lửa lớn đang cháy tới. Toàn bộ căn phòng đều là vật dễ cháy, thật sự là không không chế được ngọn lửa.

Cũng chính vào lúc này Tư Vũ mới phát hiện đuôi váy đã dính chút dầu, không biết có phải do vừa rồi Hứa Thanh Uyển dùng sức hất vào hay không. Đoàn phim chuẩn bị đạo cụ vô cùng an toàn nhưng không hiểu sao dầu lênh láng dưới chân lại rất dễ bắt lửa. Tư Vũ dám khẳng định nếu có chút lửa nào dính vào váy thì cả người cô sẽ cháy lụi.

Cô nhanh chóng quyết định cởi tầng váy bên ngoài ra, cẩn thận né đi dầu loang ở trên sàn, từng bước từng bước đi ra ngoài cửa.

Toàn bộ đoàn phim đại loạn, không có ai chú ý tới Hứa Thanh Uyển đang đứng ở một góc, cô giống như hưng phấn lại có chút khẩn trương nắm chặt tay, thở hổn hển dồn dập, trong mắt rừng rực lửa. Cô nhìn ngọn lửa một đường cháy tới chỗ Tư Vũ, nhìn cô ta chặt vật trốn tránh.

Nửa tiếng trước Hứa Thanh Uyển đi ngang qua kho chứa đạo cụ, ngẫu nhiên thấy một người đàn ông xa lạ lén lút thì thầm với người quản kho, trong lòng lập tức có chút nghi ngờ. Hứa Thanh Uyển học được rất nhiều thủ đoạn của Đoàn Như Lan, vào đoàn phim nào cũng tặng quà cho nhân viên công tác, cô rất rõ ràng người nọ cô chưa bao giờ gặp qua. Lương đạo quản lý đoàn phim rất nghiêm khắc, không cho người vào lúc đang quay, người nọ rốt cuộc trà trộn vào như thế nào?

Vận mệnh chủ định, Hứa Thanh Uyển hình như dự cảm được điều gì nên cô không lên tiếng đuổi người, còn lén lút núp ở một góc, cẩn thận nghe lén cuộc nói chuyện của hai người kia. Bởi vì khoảng cách không quá gần nên cô chỉ nghe được vài chữ mấu chốt "Đổi đạo cụ", "Chu Tư Vũ" còn có "Hoà loạn".

Ngay sau đó quản kho khóa lại kho hàng, chỉ để người đàn ông kia ở lại bên trong, hần vác theo một thùng gì đó nhìn rất nặng, không đến hai phút đã quay trở ra, nhét một xấp tiền vào trong tay quản kho.

"Ông coi như có người cạy khóa đi vào, lúc sau nếu có ai hỏi cứ nói không biết." Hứa Thanh Uyển nghe người kia nói câu cuối cùng là vậy.

Cô không dám thở mạnh, mãi đến lúc hai người đều đi khỏi mới chậm rãi bước ra, chạy như bay rời khỏi nơi này. Hứa Thanh Uyển không ngu ngốc, mấy từ mấu chốt đầy đủ để cô đoán được có người thay đổi đạo cụ, hơn nữa còn là thứ dầu Vân Mộng dùng trong cảnh đốt cháy địa cung, mà người bọn họ muốn hại chính là —Chu Tư Vũ.

Có người muốn hại Chu Tư Vũ!

Loại chuyện này cô vốn dĩ nên nói cho đạo diễn, đoàn phim xảy ra sự cố sẽ gây nên hiệu ứng dây chuyền. Nhưng Hứa Thanh Uyển không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại che giấu đi, làm bộ cái gì cũng không biết, như thường diễn theo kịch bản, như thường dùng thùng dầu đã bị đánh tráo, còn không chớp mắt châm lửa.

Cô chưa nghe được gì cả, đạo cụ không phải cô đổi, muốn hại Tư Vũ cũng không phải cô, cô cái gì cũng không biết, chỉ là đóng phim theo kịch bản, việc cháy trường quay không liên quan gì đến cô!

Hứa Thanh Uyển tự huỷ hoại hoặc bản thân giống như làm vậy có thể khiến cô quên đi hết những gì nghe được ở nhà kho. Mất thấy ngọn lửa càng lúc càng lớn, Hứa Thanh Uyển chăm chú nhìn Tư Vũ đang bị sắc khói. Thể chất của cô yếu hơn người bình thường rất nhiều, trong phòng lại đầy khói đen khiến cô không thể hô hấp. Cổ họng và lồng ngực vô cùng đau đớn, vừa ho hộc máu, vì quá đau nên Tư Vũ không thể đi nổi, chỉ có thể tựa vào cây cột cong eo thở dốc.

Đám người chạy trốn cùng với cứu hỏa cực kì hỗn loạn, một mảnh đen nghìn nghịt che đi thân ảnh của Tư Vũ. Chỉ có Hứa Thanh Uyển luôn chăm chăm nhìn mới phát hiện ra vị trí của cô.

Nếu không có người phát hiện Tư Vũ có phải cô ta sẽ xảy ra chuyện đúng không? Ý niệm này cứ quanh quẩn trong đầu Hứa Thanh Uyển tựa như rễ cắm sâu không thể nào nhổ bỏ.

Nếu cô ta xảy ra chuyện cũng chỉ trách do cô ta xấu số..... Trong mắt Hứa Thanh Uyển có một ngọn lửa cháy lên. Cô cắn chặt răng, thấy mọi người không chú ý liền vén tay áo đuổi cánh tay trái ra cho ngọn lửa thiêu đốt. Đợi cánh tay xuất hiện vết máu mới nhịn đau đoạt lấy thùng nước, bắt đầu hắt nước vào phía trong làm bộ mình vẫn đang bận rộn cứu hỏa.

Mà Tư Vũ giờ phút này chỉ cảm thấy một màu đen trước mắt, tay chân nhũn ra không chút sức lực, dựa vào cây cột chậm rãi tụt xuống. Trong lúc mơ hồ cô có thể cảm giác được ngọn lửa cháy tới.....

Đau quá.....

Cô mơ mơ màng màng, ý thức hỗn loạn, tưởng chừng như sắp ngất xỉu thì bỗng tai lại nghe được một trận kinh hô, giống như có người đang ngăn cản thứ gì nhưng cô không nghe được rõ ràng. Vài giây sau Tư Vũ cảm nhận được có người đến bên cạnh.

Một mùi đàn hương quen thuộc bao lấy cô, giây lát đã xua tan không khí nóng rực xung quanh.

Ngay sau đó một đôi tay ôm cô từ dưới mặt đất lên. Tư Vũ cảm thấy thanh tỉnh một chút, cô nỗ lực mở mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt tựa bước ra từ tranh của Lục ngũ gia khắc sâu vào ánh mắt.

Hắn tại sao sẽ xuất hiện..... Không đúng, nơi này đang cháy lớn hắn sao có thể xông vào?!

Tư Vũ muốn hỏi nhưng cổ họng đau rất không thể phát ra tiếng. Hình như trong lòng có dự cảm, Lục ngũ gia cúi đầu nhìn lướt cô gái nhỏ trong lòng ngực, khuôn mặt nhỏ của cô vô cùng tái nhợt, ánh mắt chứa đầy sợ hãi nhìn hắn.

Lại nhớ lại vừa rồi lúc hắn xông vào, cô gái nhỏ cuộn tròn trên mặt đất - giống một con nhím gắt gao bảo vệ bản thân, trên ống tay áo đều là máu. Lúc ấy Lục ngũ gia có chút không khống chế được sát khí của bản thân.

"Nghe lời, nhắm mắt lại." Sợ Tư Vũ bị khói làm nhòe mắt, Lục ngũ gia đặt một bàn tay che đi đôi mắt của cô. Cô gái nhỏ sợ hãi cực kì, lông mi dài run run chạm vào lòng bàn tay hắn tựa như một chiếc bàn chải.

Trước khi bị che lại mắt, Tư Vũ hình như thấy sát khí trên người Lục Ngũ gia càng lúc càng dày đặc, gần như hóa thành vật thật, bao lấy bọn họ kín không một kẽ hở. Mà càng kỳ quái là ngọn lửa chưa chạm được vào góc áo của Lục Ngũ gia đã bị thứ sát khí này đẩy lùi.

Đó là tường phòng cháy hình người sao?

Không biết có phải do có người ở bên cạnh hay không, khủng hoảng trong lòng Tư Vũ tan biến đi chút ít, bàn tay vô lực nắm lấy quần áo của Lục ngũ gia, thậm chí còn không biết điều chửi thề một câu. Trước khi hôn mê, ý nghĩ cuối cùng của cô chính là xuyên Phạt châu cọ cọ vào mặt cô kia hình như có năng lượng bình ổn tâm tính thì phải.

Lục ngũ gia từ lúc xông vào đến lúc ôm Tư Vũ đi ra nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh – tất cả chưa tới 10 giây, tuy rằng ngọn lửa trong phòng rất lớn nhưng hắn lại lông tóc vô thương. Nếu Tư Vũ còn tỉnh táo nhất định sẽ ngạc nhiên vì thấy sát khí trên người hắn đang dung nạp lại.

Lục Tinh Châu tới đây cùng với hắn. Sau khi Tư Vũ rời khỏi Giang Thành, Lục ngũ gia không biết nghĩ gì thế nhưng đuổi tới, may mắn là đến đây, nếu không vừa rồi Tư Vũ chẳng mà xảy ra chuyện..... Lục Tinh Châu cách Lục Ngũ gia gần nhất nên có thể cảm nhận được lệ khí dày đặc, hắn phản xạ có điều kiện run lên.

Đã bao nhiêu năm vị này đều tu thân dưỡng tính, không dễ dàng tức giận, chắc từ thời điểm cha mẹ qua đời hắn chưa từng biểu lộ sự giận dữ ra ngoài như thế này một lần nào.

Lục Tinh Châu hồi nãy chưa kịp ngăn cản Lục ngũ gia xông vào, bây giờ thấy hắn bình an bước ra mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Lại nhìn Tư Vũ ngất xỉu bị Lục Ngũ gia ôm vào trong lòng, Lục Tinh Châu cố nén sự sợ hãi nơi đáy lòng, bước lên nói: "Ngũ gia, cháu đã chuẩn bị tốt, mang cô ấy đến bệnh viện thôi."

Lục ngũ gia chậm rãi nhìn đám người xung quanh, ánh mắt lạnh lẽo không hề có độ ấm, lạnh đến độ khiến người khác run sợ, người bị hắn nhìn tới đều không dám thở mạnh. Hứa Thanh Uyển ở trong đám người che lại cánh tay bị bóng, vừa chột dạ vừa sợ hãi, hai chân không ngăn được phát run.

Bị phát hiện sao? Không, không phải cô làm, không liên quan gì đến cô.....

May mắn Lục ngũ gia nhớ tới tình trạng của Tư Vũ nên không để mất quá nhiều thời gian ở nơi này, nhìn hết một vòng liền thu hồi ánh mắt. Mọi người thấy thế đều trong lòng thở nhẹ một hơi, ngầm suy đoán lai lịch của người đàn ông này, khí thế thật khiến người khác sợ hãi, hơn nữa hắn có quan hệ gì với Tư Vũ, thế nhưng một mình xông vào cứu người?

"Tinh Châu, điều tra kỹ càng, không được bỏ sót một con bọ nào." Lục ngũ gia ôm Tư Vũ bước lên xe chuyên dụng của Lục gia, ngũ khí bình tĩnh nhưng Lục Tinh Châu lại cảm giác được bão táp đang tới: "Điều tra không được thì vĩnh viễn không cản trở về Lục gia."

Lục Tinh Châu vội vàng trả lời.

Sau khi phân phó xong, Lục ngũ gia cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau đi vết bẩn trên mặt cô, con ngươi như giếng cổ không chút gợn sóng lập tức sát ý nồng đậm.

Xem ra hắn tu thân dưỡng tính lâu lắm, có chút người không biết lượng sức thế nhưng dám làm hại người mà hắn bảo vệ!

.....

Lúc Tư Vũ tỉnh lại phát hiện bản thân đã nằm trong bệnh viện. Cô muốn ngồi dậy nhưng cơ thể không có chút sức lực nào. Người bên cạnh liền bị kinh động, ngay sau đó thanh âm hoang mang rối loạn của Kỹ Lâm truyền tới: "Chị đừng cử động, để em đỡ, chậm một chút chậm một chút!"

Kỹ Lâm cẩn thận đỡ Tư Vũ dậy, điều chỉnh lại độ cao của giường, còn lót gối ở sau lưng để cô dựa vào càng thoải mái.

"Cũng may chị không có việc gì, bác sĩ nói chị chỉ bị sặc khói, tình huống tốt là được." Kỳ Lâm cũng bắt chập nắm lấy tay Tư Vũ, cảm nhận được mạch đập mạnh mới thật sự tin cô không có việc gì. Trời biết hấn trở về đoàn phim nghe có hóa hoạn, lại nghe nói chị gái hôn mê được đưa tới bệnh viện, trái tim bị dọa suýt ngừng đập.

Nếu chị hấn xảy ra chuyện, vậy, vậy.....

Kỳ Lâm không dám nghĩ tiếp.

"Chị....." Tư Vũ vừa mới mở miệng đã bị thanh âm khàn khàn của bản thân làm hoảng sợ.

Kỳ Lâm vội vàng nói: "Bác sĩ nói chị bị thương cổ họng nhưng không việc gì, rất nhanh là hồi phục như cũ, chỉ là không được nói quá nhiều."

Tư Vũ gật gù đầu. Cô nhìn xung quanh một vòng, nơi này là phòng bệnh một người vô cùng xa hoa lộng lẫy, nhìn qua có vẻ đắt đỏ. Cô nhớ rõ trước khi mình ngất xỉu là Lục ngũ gia ôm cô thoát ra khỏi đám cháy, vậy người đưa cô tới đây không cần nói cũng biết.

Nhưng phòng bệnh chỉ có một mình Kỳ Lâm chăm nom, vậy Lục ngũ gia đâu?

Đúng lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tư Vũ theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại phát hiện người tới không phải Lục ngũ gia - mà là Lục Tinh Châu. Hấn bước vào thấy Tư Vũ đã tỉnh thiếu chút nữa vui mừng khóc lớn: "Tổ tông của tôi ơi, cô cuối cùng cũng tỉnh! Cô còn ngủ nữa Ngũ gia nhất định sẽ tra tấn tôi đến chết, cũng phá hủy cái bệnh viện này luôn!"

Trời biết hấn đi điều tra sự cố có bao nhiêu áp lực!

Tư Vũ nhìn sau lưng Lục Tinh Châu cũng không nhìn thấy người nọ, có chút thất vọng thu hồi tầm mắt, làm bộ lơ đãng hỏi: "Ngũ gia đâu?"

Lục Tinh Châu trả lời: "À, Ngũ gia đi xử lý thủ phạm." Do dự một hồi hấn lại nói: "Người đánh tráo đạo cụ là người của một gia tộc xuống dốc có hận thù với Ngũ gia. Đám phế vật này không tiếp cận được Ngũ gia, không biết thăm dò được tin cô là người của Ngũ gia ở đâu nên muốn giết cô gián tiếp đả kích Ngũ gia."

Thật ra Lục ngũ gia phái người bảo vệ Tư Vũ không hề ít, ở nơi không nhìn thấy bảo vệ cô kín không kể hở, bọn họ không tìm thấy cơ hội nên chỉ có thể trà trộn vào đoàn phim. Bởi vì Tư Vũ không muốn bản thân quá đặc biệt, không cho người của Lục Ngũ gia bước vào nên đám người kia mới tìm được khe hở làm ra sự cố lần này.

Tư Vũ không nghĩ nguyên nhân là vậy. Cô mím môi, lại nghĩ đến biểu hiện như thật như giả của Hứa Thanh Uyển trước khi xảy ra sự cố, hỏi nhiều một câu: "Chỉ là kế hoạch của bọn họ?"

Lục Tinh Châu gật đầu: "Đúng vậy, đã một lưới bắt hết, bọn họ cho rằng xóa hết camera thì không điều tra ra được? Ngụ ngốc."

Chẳng lẽ Hứa Thanh Uyển là ảo giác của cô? Tư Vũ tin tưởng năng lực của Lục gia, cô hỏi: "Những người đó sẽ thế nào?"

Lục Tinh Châu trả lời nhẹ nhàng bằng giọng như tiện tay giết một con kiến: "Đều chết rồi."

Không chỉ có thế, người chủ mưu nhất định chết vô cùng thê thảm. Bọn họ dám làm Ngũ gia tức giận, thật sự không biết sống chết. Lục Tinh Châu nhớ lại bộ dáng tràn đầy lệ khí của Lục Ngũ gia – gập thân giết thân gập phạt giết phạt đến giờ vẫn còn khiếp sợ.

Tư Vũ cảm thấy đề tài này cô không cần tìm hiểu quá sâu. Kỳ Lâm ở bên cạnh vẫn nắm chặt tay cô, Tư Vũ nghiêng đầu nhìn hấn, thiếu niên lúc nào cũng khí phách hăng hái, rất ít khi có thời điểm bất lực như thế này - giống như trở về thời thơ ấu, bởi vì không có năng lực nên cái gì cũng không làm được, chỉ có thể bất lực cầu nguyện trời xanh.

Hấn không bảo vệ được chị gái... Kỳ Lâm thống khổ nhắm mắt, tay rất muốn dùng sức nắm chặt Tư Vũ nhưng lại sợ làm cô đau. Hấn cật lực áp chế gân xanh trên trán.

"Chị, thật xin lỗi....." Kỳ Lâm chưa bao giờ hối hận như bây giờ, nếu hấn ở đó lúc ấy thì tốt rồi, nếu hấn trở về sớm một chút thì tốt rồi, có phải như vậy chị gái sẽ không đau đớn đến thế?

Tư Vũ ngăn người, bàn tay nắm lấy tay hấn không tiếng động an ủi.

Lục Tinh Châu dựa vào tường nhìn hai người bọn họ, cười cười: "Cảm tình hai người thật tốt."

Không đợi Kỳ Lâm lên tiếng Tư Vũ đã mở miệng trước, cô bình tĩnh nói: "Tất nhiên, A Lâm là em trai của tôi."

Đây là lần đầu tiên Tư Vũ thừa nhận mối quan hệ của bọn họ với người ngoài. Kỳ Lâm vô cùng vui sướng ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin được: "Chị....."

"Tôi đương nhiên biết, nếu không cô cho rằng Ngũ gia sẽ cho tên nhóc này tới chăm cô?" Lục Tinh Châu cười khẩy, tất cả tư liệu của Tư Vũ đã sớm được đưa lên, kể cả thân thể bí mật liên quan đến Kỳ cũng vậy: "Tên nhóc này cũng được đó. Ngũ gia chờ tình hình của cô ổn định, sợ bệnh viện quá ồn ào nghỉ ngơi không tốt nên chuyển cô tới viện điều dưỡng của Lục gia. Tên nhóc này thế nhưng tìm tới đứng chặn ở cửa, không cho vào sẽ không chịu rời"

đi, Ngũ gia nhìn đến phiền lòng mới cho nó vào."

Kỷ Lâm không hề rằng, trong lòng hắn đang tràn đầy sự vui sướng vì Tư Vũ chịu thừa nhận mối quan hệ chị em này. Hắn cầm một quả táo bắt đầu gọt, còn gọt thành hình dáng con thỏ, giống như hiến vật quý đưa nó cho Tư Vũ.

Lục Tinh Châu vẫn tiếp tục nói: "Người của đoàn phim các cô đang điều dưỡng ở bệnh viện kia, truyền thông đã vây chặt chỗ đó. Cô không ở nên trợ lý của cô đang thay mặt tiếp đón."

Lục Tinh Châu không một câu nói dối. Đoàn phim của Lương đạo đều đang ở bệnh viện, sắp xếp phòng bệnh cho người bị thương xong lại phải ứng phó truyền thông, quả thật thể xác và tinh thần đều mệt.

Giữa một mảnh hỗn loạn, có phóng viên nhanh mắt nhìn thấy Hứa Thanh Uyển vừa xử lý xong miệng vết thương, lập tức chen lấn bước tới trước mặt cô: "Hứa tiểu thư, vết thương trên cánh tay cô là bị bóng à, có thể nói cụ thể mọi chuyện được không?"

Hứa Thanh Uyển đã sớm đoán được có người đến phỏng vấn, vội vàng kéo xuống tay áo che đi miệng vết thương. Nhưng động tác của cô lại chậm một nhịp, phóng viên đã chụp được toàn bộ.

"Không có gì, tôi chỉ không cẩn thận một chút, lo cứu hỏa không chú ý, bây giờ mới thấy đau....." Hứa Thanh Uyển miễn cưỡng nở nụ cười: "Tôi không rõ nguyên nhân lắm, có thể do nhân viên công tác không cẩn thận, may mà mọi người đều không có việc gì."

Cô vừa nói vừa véo miệng vết thương, máu tươi lập tức trào ra ướt sũng bông vải vừa cột chắc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Bộ phim « Khuyết Quốc » của Lương đạo là điện ảnh được chú ý nhất thời gian gần đây. Đặc biệt sau khi teaser ra mắt, nữ 3 do Tư Vũ thủ vai gây rất nhiều ồn ào. Không ít người trong nghề đều khinh thường cô, sau khi nghe nói Lương đạo còn thêm thời lượng diễn cho Tư Vũ – bọn họ càng cho rằng lần này Lương đạo đã nhìn lầm người, ngồi chờ bộ điện ảnh này ra mắt sẽ nhận được bao nhiêu lời chê trách.

Dù còn đang trong thời gian quay phim nhưng chủ đề về bộ phim « Khuyết Quốc » vẫn luôn ở nhiệt độ cao – thế nên sự cổ cháy lớn lần này bị truyền thông nắm được lập tức gây ra một hồi xôn xao.

Thành phần bạo động đầu tiên chính là fans của Kỷ Lâm. Các cô hành động rất nhanh: tổ chức một đội đi giám sát trường quay, một đội khác nằm vùng ngoài bệnh viện. Nếu không phải Kỷ Lâm đứng lúc nói hôm đó hắn ở không ở đoàn phim thì chắc các cô đã đập hỏng cửa lớn bệnh viện rồi.

Người có trọng lượng nhất nổi tiếng nhất không có việc gì, ánh mắt mọi người mới nhìn những người khác trong đoàn phim. Đúng lúc này có vài tấm ảnh chụp được tuôn lên trên mạng.

Nghe nói bộ ảnh này phóng viên chụp được ở bệnh viện, trong ảnh Hứa Thanh Uyển tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch, trên cánh tay có một vết thương lớn. Cô hình như không biết phóng viên chụp lên, lúc sau mới vội vàng kéo ống tay xuống che đi miệng vết thương nhưng có thể thấy được mờ mờ băng gạc bị dính chút máu.

Dưới ảnh còn có chú thích ti mỉ, phóng viên này dùng ngữ điệu cực kì khoa trương ca ngợi "Hành vi cứu hỏa" của Hứa Thanh Uyển, còn phóng đại vết thương trên cánh tay cô là bỏng cấp mười - giống như cô là một vị anh hùng vì nghĩa quên thân vậy.

Lúc mấy tấm ảnh này được đăng lên, Hứa Thanh Uyển còn quay một video post lên Weibo, nói muốn cảm ơn các fans đã quan tâm tới cô. Video chỉ quay mỗi nửa người trên nhưng không khó để thấy cả người cô đều gầy gò tiêu tụy, cánh tay bị bỏng tuy rằng có quần áo che đậy nhưng Hứa Thanh Uyển nói được vài câu lại ngừng, dùng tay che lại vết thương, nhủ mày đau đớn.

"Cảm ơn mọi người quan tâm, mình rất khỏe, bác sĩ nói miệng vết thương tuy rằng nghiêm trọng nhưng vẫn có thể khôi phục như cũ... Vâng, lúc ấy chỉ muốn cứu người nên không suy nghĩ được nhiều, cũng may là không có ai xảy ra chuyện, mình bị thương lần này cũng không sao cả... Tham gia vào bộ phim « Khuyết Quốc » mình còn bị rơi xuống nước, lát sau liền sốt cao, cười ngửa thiếu chút nữa cũng ngã xuống, cánh tay bây giờ còn để lại sẹo, có thể nói là chịu rất nhiều tai nạn. Hy vọng những điều không may mắn này có thể đổi lấy doanh thu phòng vé. Các bạn hãy ủng hộ cho bộ phim này của mình nhé."

Video chỉ có vài phút nhưng mấy đoạn cô sụt bật khóc cùng với hành vi giấu đầu lòi đuôi che đi miệng vết thương nhìn qua thật sự rất đáng thương.

Weibo của Hứa Thanh Uyển có không ít fans, đăng sau lại có tư bản chống lưng - Weibo này vừa đăng lập tức trở thành hot search. Vốn dĩ tất cả mọi người đều chú ý đoàn phim « Khuyết Quốc » sẽ ứng phó sự cố lần này thế nào, Hứa Thanh Uyển lại là người lên tiếng đầu tiên nên trong khoảng thời gian ngắn ánh mắt của mọi người đều hướng về đây.

Hứa Thanh Uyển nhìn chằm chằm số lượng người đọc với lượt share trên Weibo tăng lên một cách chóng mặt, thấy bình luận đều là tán dương. Cô xoa xoa miệng vết thương không khỏi cười khinh miệt.

Sự cố lần này là một cơ hội lớn của cô! Chỉ cần ứng phó khéo léo, làm ra vẻ chấp nhận bị thương cũng muốn cứu người, không sợ không có danh tiếng!

Thật ra nếu không phải Kỳ Lâm làm hỏng những lần thử vai của cô, Hứa Thanh Uyển cũng sẽ không vội vã như thế. Phải hiểu rằng Kỳ Lâm có quan hệ vô cùng tốt với các đạo diễn nổi danh, hẳn chỉ cần mở miệng một câu là bản thân cô về sau không có cơ hội tham gia vào các bộ phim được đầu tư kĩ càng, thời đại này không có tác phẩm nổi tiếng thì ai sẽ nhớ rõ mình?

Mục tiêu từ đầu của Hứa Thanh Uyển là trở thành minh tinh nổi tiếng, nếu cô chỉ tham gia những kịch bản mĩ ăn liền thì có ích gì!

Nghĩ đến cách làm của Kỳ Lâm, Hứa Thanh Uyển oán hận nghiêng rằng, cô không hiểu vì sao Kỳ Lâm phải làm như vậy, rõ ràng mình vẫn luôn nỗ lực lấy lòng anh ấy mà?

Hứa Thanh Uyển càng nghĩ càng buồn bực. Cô chỉ muốn đuổi theo bước chân của Kỳ Lâm, trở thành người xúng đòi với hắn, vì sao Kỳ Lâm phải cướp đi cơ hội của cô chứ?

Cũng may cô phản ứng kịp thời, chỉ cần lần lăng xê này thành công cô vẫn có thể xoay người!

.....

"Đoàn phim còn chưa đưa ra thông cáo chính, cô ta đã ra về tội nghiệp!" Kỳ Lâm mấy hôm gần đây đều ngủ ở bệnh viện, ngày qua ngày chăm nom Tư Vũ, lúc này hắn đang lướt Weibo xem dư luận bàn tán gì về sự cố lần này, chẳng mấy chốc nhìn tới video của Hứa Thanh Uyển.

Hứa Thanh Uyển khóc lóc dưới góc nhìn của Kỳ Lâm chỉ thấy sự giả tạo. Hắn cau mày, tắt máy, giọng nói lạnh lùng: "Chị, cô gái này thật biết chọn thời điểm, không có liên quan gì đến cô ta mà cũng nhảy ra nói như người trong cuộc, đúng là bệnh thần kinh!"

Kỳ Lâm được giáo dục rất tốt, ít khi nào sẽ nói người khác nặng lời như vậy. Tư Vũ cầm lấy điện thoại, sau khi xem hết video Hứa Thanh Uyển cô cũng không biết nên có cảm tưởng như thế nào.

Lúc ấy đa số nhân viên đều nhào lên dập lửa với di dòi thiết bị... nhưng chỉ có một mình cô ta lên Weibo kể lể, còn làm bộ để người khác thấy vết thương trên cánh tay.

Tư Vũ chưa hề hết nghi ngờ Hứa Thanh Uyển. Tuy rằng Lục Tinh Châu đã điều tra ra người dôi đạo cụ là ai nhưng giác quan thứ 6 nói cho cô: Dù Hứa Thanh Uyển không liên quan đến chuyện này nhưng chắc chắn có mờ ám, thái độ cô ta trước khi xảy ra đám cháy rất kỳ quái.

"Đúng rồi A Lâm, tại sao em lại ngăn cản Hứa Thanh Uyển tham gia vào mấy bộ phim khác?" Tư Vũ bỗng nhiên nhớ lại lời của chuyên viên trang điểm: "Đã xảy ra chuyện gì, chị nhớ trước kia em đâu có quan tâm mấy việc này."

Nghe vậy, sắc mặt Kỳ Lâm lập tức cứng đờ.

Chuyện gì sao, đương nhiên vì Hứa Thanh Uyển định hắt nước bẩn lên người Tư Vũ, trong lòng hắn khó chịu cho nên cố ý làm vậy. Nhưng Kỳ Lâm không muốn chị gái nhìn thấy một mặt khác của hắn, chỉ nói: "Cô ta giống y hệt kẻ mạo danh, một khi dính vào rất khó kéo ra, hợp tác lần này thôi là quá đủ rồi."

Đoạn Như Lan cho rằng hắn dựa vào Kỳ gia mới được như ngày hôm nay, bà không nghĩ tới gót chân của Kỳ Lâm đã đứng vững ở trong giới giải trí này. Cho dù bây giờ Kỳ thị có phá sản, một mình hắn cũng sợ bất kì ai. Chỉ cần hắn lộ ra chút thái độ không thích Hứa Thanh Uyển, các đạo diễn khác sẽ đồng loạt né xa.

Hứa Thanh Uyển cho rằng cô chỉ bỏ qua một cơ hội tốt, lại không nghĩ rằng ngành giải trí đánh hơi vô cùng nhanh, sau này chắc chắn không có đạo diễn nổi danh nào đến tìm cô.

"Cô ta còn tranh làm chim đầu đàn, đừng quên Lương đạo ông ấy cũng không phải đèn cạn dầu." Kỳ Lâm hừ lạnh một tiếng: "Cả đoàn phim đều yên lặng chỉ có mình cô ta nhảy nhót khắp nơi, không phải muốn chuốc thù oán sao? Mọi người cũng không ngốc."

"A Lâm, em có thể giúp chị hỏi Lương đạo một tiếng được không? Lúc sự cố xảy ra thiết bị vẫn mờ chứ? Có quay lại chút nào không? Nếu có thì chị muốn xem một chút." Tư Vũ không dám coi thường trực giác của mình.

Kỳ Lâm ngăn người, cũng không hỏi nhiều lập tức đi gọi điện hỏi Lương đạo. Ông còn đang thương lượng nên giải quyết sự việc lần này như thế nào, nghe vậy mới đi kiểm tra một chút, phát hiện ra còn một máy quay chưa hỏng, cuộn phim bên trong vẫn có thể xem được.

Kỳ Lâm quay đầu nhìn Tư Vũ: "Lương đạo nói có thể nhưng ông ấy muốn nhìn xem có đoạn nào giữ lại được không, chỉnh sửa xong sẽ gửi cho chị." Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Tư Vũ, Kỳ Lâm tò mò hỏi: "Chị nghi ngờ điều gì sao?"

Nhìn ánh mắt lo lắng của em trai, Tư Vũ mím môi, không hề dấu diếm: "Chị không tin Hứa Thanh Uyển nên muốn nhìn cô ta có hành động gì sau khi xảy ra sự cố. Cô ta kêu cứu hòa từ đầu tới cuối thì chị không tin."

"Cũng đúng, cô gái kia không có lời nào là thật." Kỳ Lâm đồng ý.

Vụ cháy lần này tất cả truyền thông đều bị Hứa Thanh Uyên "dắt mũi". Ngoại trừ Kỳ Lâm, cộng đồng mạng hình như đã quên đoàn phim còn có mình khác, Weibo của Tư Vũ cũng chỉ có vài lời hỏi thăm. Nhưng một điều ngạc nhiên là cô nhận được tin nhắn của Ôn Viễn - hỏi cô có bị thương hay không.

"Không sao, chỉ là cổ họng bị thương chút ít, chắc sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian." Tư Vũ vô cùng ngạc nhiên khi Ôn Viễn còn nhớ cô, nghiêm túc nhắn tin trả lời.

Không đến một phút Ôn Viễn đã gửi lại: "Không có việc gì là tốt rồi, tôi rất lo cho cô, ngày mai đúng lúc tôi cũng đi thành phố C quay phim, sẽ bớt chút thời gian đến thăm."

Nhưng vấn đề là cô không ở bệnh viện..... Tư Vũ hỏi thăm một số người thì được biết viện điều dưỡng này chỉ có người của Lục gia được dùng, đôi khi cũng nhận những người quyền cao chức trọng, người bình thường thật sự không có cách nào bước được vào đây. Ở đây cũng tốt, trợ lý Thẩm Duyệt lúc trước còn gọi điện cho cô khóc lóc kể lể, nói bệnh viện có người nằm vùng khiến bọn họ đi một bước giật thót một bước, không yên ổn được một ngày nào.

Chẳng may chụp được ảnh Ôn Viễn đến thăm, Tư Vũ dám cam đoan ngày hôm sau hai người sẽ lên trang nhất, dù sao thì trường phạt tỏ tình của 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 đã khiến không ít người hiểu lầm.

Nghĩ đến đây Tư Vũ lập tức từ chối khéo léo: "Không cần đâu, tôi không ở bệnh viện, tạm thời ở nhờ nhà một người bạn, cảm ơn anh đã quan tâm."

Tư Vũ có chút kỳ quái, cô cũng chỉ hợp tác với vị anh đế này một lần, trùng hợp ở chung một đội, không thân thiết đến mức Ôn Viễn phải tự mình đến thăm chứ?

Nhận được lời từ chối của Tư Vũ, Ôn Viễn không miễn cưỡng nữa: "Được rồi, lúc trước có người tặng tôi một ít thuốc bổ, tôi sẽ nói trợ lý đưa tới, đoàn phim của tôi cũng rất gần."

Phòng của cô đã bị thuốc bổ của Lục Ngũ gia chất đầy, chỉ sợ không thể nhồi nhét thêm... Tư Vũ cảm thấy từ chối thẳng thừng cũng không tốt lắm nhưng cô nói khéo vài lần đều không được, đành phải bắt lực nhận lấy.

"Lại là Ôn Viễn?" Kỳ Lâm đang ngồi ở mép giường gọt táo, mấy ngày nay hắn học được rất nhiều hình thù, không chỉ có con thỏ còn có rất nhiều loài động vật khác. Hắn ngồi rất gần nên biết người gửi tin là ai, trên tay không không chế được gọt mất đi một cái tai thỏ.

"Đúng vậy." Tư Vũ trả lời Ôn Viễn xong mới ngẩng đầu: "Ngày mai anh ấy tới đây đóng phim, định đến thăm chị nhưng chị cảm thấy không ổn lắm nên từ chối rồi."

Mặt Kỳ Lâm lập tức đen lại. Tên cáo già này! Ôn Viễn đúng là chuẩn bị quay một bộ phim mới nhưng rõ ràng tháng sau mới mở máy! Bây giờ hắn đến thành phố C làm gì, định du lịch à?

Cái tai còn lại của con thỏ trên tay Kỳ Lâm cũng bị hắn "Không cần thận" gọt mất.

"Chị, em cảm thấy anh ta không ổn." Kỳ Lâm ghen nửa ngày vẫn không thể nhìn được, lại nhai bán đứng người anh em của mình: "Ôn Viễn là cái tên cuồng công tác, một khi đóng phim sẽ vài tháng không về nhà. Không những thế anh ta còn cuồng game, rảnh rỗi sẽ ở nhà thức trắng đêm ăn gà (Pubg Mobile>), ngoại trừ biết nấu cơm với mặt mũi ưa nhìn một chút thì không có gì tốt, chị đừng nhìn đám nữ sinh đó gọi anh ta là chồng mà....."

Tư Vũ càng nghe càng cảm thấy không đúng, Kỳ Lâm nói giống như đang xét nét anh rể tương lai?

"Dừng dừng dừng, người ta cũng chỉ hỏi thăm vài câu, em đừng nghĩ nhiều như vậy." Tư Vũ bắt đắc dĩ ngăn lại Kỳ Lâm.

Kỳ Lâm còn lầu bàu: "Con đề ngàn dặm sụp vì tổ kiến, tất nhiên phải phòng ngừa trước khi nó xảy ra..." Chị gái hắn là gốc cải trắng mọng nước ngon ngọt đầu phải con heo nào cũng được gặm, dù sao bây giờ hắn rất không vừa mắt tên Ôn Viễn bụng dạ khó lường kia.

"Đang nói tới Ôn Viễn? Tinh Châu dám cho người khác bước vào đây sao?" Đúng lúc này một giọng nói lạnh lẽo từ ngoài cửa truyền đến. Tư Vũ ngẩng đầu liền thấy Lục Ngũ gia mặt tích mây ngày nay đứng ở cạnh cửa, lạnh lùng chăm chú nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tư Vũ nhìn thấy Lục Ngũ gia lập tức sùng sốt.

Lúc đoàn phim xảy ra sự cố, cô cảm giác có người xông vào đám cháy ôm cô ra, người nọ hình như là hắn. Nhưng từ khi Tư Vũ tỉnh dậy Lục Ngũ gia

lại chưa một lần xuất hiện, điều này khiến cô nghi ngờ đó chỉ là ảo giác của bản thân.

Lục Tinh Châu nói Lục Ngũ gia đi xử lý hung thủ phóng hỏa, cũng không biết tại sao lại đi lâu như vậy, vài ngày trôi qua đều không thấy bóng người. Trong lòng Tư Vũ vẫn luôn muốn nói một tiếng cảm ơn nhưng người nợ lại chẳng hề xuất hiện.

Nợ nhân tình không biết phải trả thế nào, huống chi Ngũ gia còn cứu mạng của cô.

Hắn đột nhiên xuất hiện ở phòng bệnh, Tư Vũ phản xạ có điều kiện run rẩy nhưng nhớ tới người này đã cứu cô nên cố kìm nén sự sợ hãi. Cô mím môi, chủ động cười ngọt ngào, ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Ngũ gia."

Lục Ngũ gia đứng ở đằng xa nhìn Tư Vũ. Cô gái nhỏ này hồng hào hơn nhiều, hẳn là được chăm sóc rất tốt. Lúc ôm cô thoát ra khỏi đám cháy, vật nhỏ vô lực nằm trong lòng hắn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Lục Ngũ gia không muốn nhớ lại cảnh tượng lúc đó, giờ thấy Tư Vũ khỏe mạnh hồng hào, trái tim tràn đầy sát khí mới bình ổn đôi chút.

Hắn tự mình đi xử lý thủ phạm, thật ra việc này hắn không nên ra tay. Vì một lý do đặc biệt, hắn không thể tức giận, không thể sát sinh quá mức, phải tu tâm dưỡng tính. Sự tự chủ của hắn rất cao nhưng không hiểu vì sao chỉ cần có chuyện gì liên quan đến Tư Vũ, đặc biệt nhìn thấy bộ dáng đau đớn bất lực của cô, Lục Ngũ gia thật sự không khống chế được bản thân.

Đương nhiên việc này không thể nói cho Tư Vũ. Lục Ngũ gia chậm rãi bước vào, lại nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô.

Cô gái nhỏ này bình thường sợ hắn sợ chết đi được, đột nhiên đổi tính sao?

Tư Vũ thậm chí còn đuổi em trai qua giường bên cạnh ngồi để lấy chiếc ghế duy nhất ở trong phòng, cầm lấy quả táo hình con hổ Kỷ Lâm vừa mới gọt: "Ngũ gia, ngài nếm thử, buổi sáng Lục Tinh Châu vừa đưa tới."

Kỷ Lâm nhìn chằm chằm con hổ hắn tốn bao nhiêu công sức hong bao nhiêu quả táo mới gọt được:...

Kỷ Lâm trừng mắt nhìn người đàn ông mới xuất hiện, trong lòng tức giận bất bình cực kì. Nhưng hắn cũng biết đúng mực, Lục Ngũ gia dù sao đã cứu mạng chị gái, hắn không nên nói lời không hay, chỉ dùng ánh mắt u oán nhìn Tư Vũ.

"Nhìn gì vậy, em cũng muốn ăn?" Tư Vũ thuận tay cầm lấy quả táo hình cá nóc nhét vào miệng hắn. Kỷ Lâm không đề phòng cắn một miếng lớn, vội vàng phồng má, nhìn qua thật sự giống một con cá nóc.

Lục Ngũ gia cúi đầu nhìn "con hổ" trên tay, không biết nghĩ gì bỗng nhiên cười khế: "Cô thật biết chọn." Đĩa trái cây có rất nhiều loài động vật, Tư Vũ lại cố tình chọn thứ này - xem ra trong tiềm thức cũng cho rằng hắn giống hổ?

Tư Vũ nhìn hắn, không dám nói cô cảm thấy hổ cũng chưa chính xác, thứ phù hợp nhất với Lục Ngũ gia chính là sói, còn là sói xám.

"Nhưng mà tôi thích thỏ hơn." Lục Ngũ gia để con hổ lại trên đĩa, dùng tăm xiên quả táo hình con thỏ. Chú thỏ con này vừa bị Kỷ Lâm "hành hạ", hai chiếc tai bị gọt mất một nửa, nhìn qua có chút buồn buồn. Hắn nhìn một lúc, càng xem càng thấy giống y hệt cô gái nhỏ đang nằm trên giường bệnh kia. Không phải cô cũng uể oải ỉu xiu, hai chiếc lỗ tay cụp xuống sao?

Tư Vũ không trông mong người kén ăn như hắn sẽ nuốt được thứ này, ai biết táo có nằm trong danh sách đen của Lục Ngũ gia không chứ. Nhưng ngoài dự đoán, hắn có vẻ rất thích quả táo hình con thỏ, nhìn chằm chằm Tư Vũ từng miếng từng miếng ăn sạch.

Tư Vũ:..... Vì sao cảm thấy trong ánh mắt hắn có thâm ý gì.

Lục Ngũ gia tất nhiên không đi tay không, hắn lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ đặt ở đầu giường. Tư Vũ mở ra, bên trong là viên thuốc quý báu đất đỏ hôm nào, cô cũng lười đoán phải mua mất bao nhiêu tiền, dù sao chỉ cần biết trả không nổi là được rồi.....

"Có người muốn đưa thuốc bỏ cho cô?" Lục Ngũ gia bỗng nhiên hỏi.

Tư Vũ ngẩn ra, theo bản năng gật đầu, sau đó mới phản ứng lại: hồi nãy cô nói chuyện với Kỷ Lâm về Ôn Viễn đều bị người này nghe được, không đúng, không biết hắn nghe được bao lâu rồi!

Lục Ngũ gia không đề ý: "Không cần thứ kém chất lượng ấy, uống vào chỉ hại thân."

Tư Vũ nghĩ cũng đúng, là thuốc đều có ba phần độc, thuốc bỏ Lục Ngũ gia đưa cho cô còn cả đóng uống chưa hết. Cô ngoan ngoãn "Vâng" một tiếng, tỏ vẻ sẽ đưa đồ của Ôn Viễn tặng cho người khác.

Lục Ngũ gia bấy giờ mới vừa lòng, khí lạnh trên người cũng tan biến một ít, bàn tay vịn về Phật châu nói: "Sự cố lần này là ngoài ý muốn, nhưng cũng do bảo tiêu sơ xẩy, về sau đi chỗ nào cô cũng phải cử một người đi theo, tránh để xảy ra trường hợp vừa rồi."

Ngừng một chút, hắn cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo: "Kết cục của những người đó truyền ra ngoài..... Chắc hẳn sẽ không có kẻ nào dám xuống tay với cô."

Giọng nói chứa đầy sát khí. Tư Vũ vô cùng nấn cảm với sự biến hóa của hắn nên lập tức bị kích thích ho khù khụ. Kỷ Lâm vội cầm lấy khăn lông giúp cô lau đi vết máu bên miệng. Hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ có chị gái là lớn nhất, dù hắn cảm thấy Lục Ngũ gia không để trừu chọc nhưng nhìn Tư

Vũ ho ra máu không ngừng, Kỳ Lâm can đảm quay đầu tròn mắt nhìn Lục Ngũ gia.

"Chị của tôi cần nghỉ ngơi!" Ý tứ của Kỳ Lâm là muốn đuổi người.

Lục Ngũ gia nhìn bộ dạng ghé con mới sinh không sợ cộp của Kỳ Lâm, khẽ nhướn mày. Ngoại trừ Tư Vũ, tên nhóc này là người thứ hai dám nói như vậy với hân..... Hai người này, không hổ là chị em

Tư Vũ sau khi nghe xong ho càng lớn, vừa ho vừa túm lấy ống tay áo của Kỳ Lâm. Đứa nhỏ ngốc, em đừng có trêu chọc tên quái vật hình người này, hôm nay em mắng hăng say thì mai sau chị em sẽ gánh chịu thay đó.

Kỳ Lâm không những không hiểu được suy nghĩ của cô còn tưởng chị gái đang tiếp thêm can đảm, sống lưng càng thẳng nhìn Lục Ngũ gia: "Chỗ này có quy định chỉ được vào thăm 15 phút nhỉ, anh còn chưa đi sao?"

Biểu tình Tư Vũ chết lặng, em trai ngốc, lúc không cần nói thì em lại nói là thế nào?

Ngoài ý muốn Lục Ngũ gia lại không hề tức giận. Hân híp mắt, giống như nghe được chuyện gì buồn cười: "Cậu ở lại đây mấy ngày rồi tại sao còn chưa đi?"

Kỳ Lâm kiêu ngạo ưỡn ngực: "Tôi là người thân!"

Lục Ngũ gia mỉm cười nhìn Tư Vũ đang trằm chằm kín mít. Cô cố tình thu nhỏ sự tồn tại của bản thân để không ai chú ý tới... nhưng đời không như là mơ, Lục Ngũ gia chỉ dùng một tay đã xách được cô ra, xoa mái tóc dài đen nhánh của Tư Vũ, nhàn nhạt nói:

"Viện điều dưỡng này là của tôi." Thế nên hân ngồi bao lâu có ai dám lời ra tiếng vào?

Kỳ Lâm tức ngực.

Tư Vũ cảm giác được bàn tay Lục Ngũ gia ở trên đầu mình, khóc không ra nước mắt: Kỳ Lâm em không có đầu óc sao?

.....

Cùng lúc đó, đoàn phim《 Khuyên Quốc 》thảo luận một hồi lâu mới đưa ra thông cáo giải thích cho chính phủ về sự cố lần này.

Thật ra tất cả đã có Lục gia xử lý. Lương đạo đoán được đôi chút chuyện này có liên quan đến kẻ thù của Lục gia, những người khác lại không hề hay biết gì, còn cho là tổ đạo cụ quản lý không tốt.

Tổ đạo cụ lúc đầu còn ra vẻ oan ức, may là Lục gia nắm được thóp của quản kho, đoàn phim không nói hai lời đem người này ra chịu tội, không những phạt hợp đồng còn kiện cáo ra tòa - cuối cùng mới khiến dư luận bình ổn đôi chút.

Chẳng qua lần này Hứa Thanh Uyển tự tiện đăng Weibo kể về tình huống nguy hiểm lúc đó, lại còn nói ở đoàn phim chịu không biết bao nhiêu vết thương đã khiến rất nhiều người phản cảm. Có bao nhiêu người tham gia cứu hỏa, người bị thương cũng không ít, bọn họ còn chưa than một tiếng mà cô đã ra về tội nghiệp?

Không hành động chung với đoàn phim cũng là một điều tối kị. Hứa Thanh Uyển không phải không biết nhưng cô cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy. Kỳ Lâm đã bắt đầu chặn đứng con đường của cô, nếu cô không PR tăng thêm danh khí thì thật sự không thể nhận được một kịch bản tốt nào, đối với người có dã tâm leo lên vị trí cao thì đây đúng là một vết thương chí mạng.

Nhưng Hứa Thanh Uyển cũng phải trả giá không nhỏ: Hai tháng cô cố gắng tạo ấn tượng tốt ở đoàn phim đã bị video kia phá hủy.

Ngay cả Lương đạo cũng có chút ý kiến với cô. Hứa Thanh Uyển để khiến mình càng tội nghiệp, trong video còn nói ở đoàn phim bị bệnh rất nhiều lần, bị thương cũng không ít, người ngoài không biết nghe cô nói vậy còn cho rằng đoàn phim cô tình khắt khe!

Lợi hại! Hứa Thanh Uyển đúng là cái gì cũng dám nói ra ngoài!

Thế nên lúc chọn lựa poster, Lương đạo suy nghĩ cẩn thận một lúc liền đưa ra quyết định: thay đổi vị trí của Tư Vũ và Hứa Thanh Uyển, đừng nghĩ rằng nó không ảnh hưởng gì, điều này tương đương với việc "thăng cấp" Tư Vũ lên thành nữ 2!

Xử lý xong tất cả mọi việc, Lương đạo mới đột nhiên nhớ tới hình như vừa nãy Kỳ Lâm có gọi điện nói Tư Vũ muốn xem đoạn ghi hình lúc hỏa hoạn xảy ra?

Ông vội vàng kêu người mang đoạn phim tới. Lương đạo ngồi ở trước máy tính nhìn chăm chú, lúc đầu còn bình thường nhưng sau đoạn đoạn Hứa Thanh Uyển châm lửa đốt cháy địa cung, hỏa hoạn xảy ra, ông cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Vị trí của chiếc camera duy nhất không bị hỏng này không quay được toàn cảnh, chỉ ghi hình được một góc nhỏ nhưng nó lại quay được một người - Hứa Thanh Uyển.

Cái cô Hứa Thanh Uyển này..... Ngọn lửa vừa bùng lên đã đứng ở một góc an toàn giống như cô biết trước mọi chuyện. Lúc mọi người kinh hoàng đi dập lửa, biểu tình của cô ta lại không hề sợ hãi, ánh mắt nhìn chằm chằm một góc nào đó.....

Lương đạo thân là đạo diễn tất nhiên biết —— nơi mà Hứa Thanh Uyển nhìn chính là vị trí của Tư Vũ!

Vì sao cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm Tư Vũ?

Ông nghĩ mãi cũng không ra, nhưng rất nhanh ông liền nhìn thấy một cảnh càng đáng sợ: Hứa Thanh Uyển cô ta..... Thế nhưng kéo tay áo lên, cho cánh tay vào lửa lớn!

Miêu: Cảm ơn mọi người đã ủng hộ> Đạo này bạn quá không thể rep cmt của mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Sau khi xem hết đoạn phim, khuôn mặt Lương đạo đen hơn cả đáy nồi.

Hứa Thanh Uyển bị bỏng không phải do cứu hỏa mà chính cô ta tự mình hại mình! Lương đạo lại nhớ tới cảnh Hứa Thanh Uyển khóc lóc ra về tội nghiệp trong video, cô ta luôn miệng nói vết bỏng không đau, vì cứu người mà bị thương rất đáng...Ông cảm thấy thật buồn nôn.

Tại sao cô ta có thể mặt dày đến vậy?

Lương đạo chọn diễn viên vô cùng hà khắc, lần này ông không thể không thừa nhận mắt mình bị mù mới nhìn trúng Hứa Thanh Uyển. Cô ta không chỉ không tôn trọng đoàn phim, nhân cách còn thối nát, tự khiến bản thân bị thương còn ra về tội nghiệp, thật sự —— thật sự không thể chấp nhận!

Sự dối trá của Hứa Thanh Uyển khiến Lương đạo không thể kìm nén được cơn giận, thậm chí còn muốn công bố đoạn phim ngắn này cho truyền thông để mọi người đều nhìn thấy khuôn mặt thật của cô ta. Nhưng lúc bình tĩnh lại ông mới cảm thấy làm như vậy không ổn. Ông là người chịu trách nhiệm lớn nhất trong đoàn, Hứa Thanh Uyển lại là nữ 2 của 《Khuyên Quốc》, sự cố cháy đã khiến một số người phê bình kín đáo, nếu còn tiếp tục xảy ra chuyện thì không biết dư luận sẽ phản ứng thế nào.

Cô gái Hứa Thanh Uyển này không quan trọng, Lương đạo cũng cảm thấy nhân cách của cô ta có vấn đề cần phải dạy dỗ một chút. Nhưng chẳng may sau khi công khai lại ảnh hưởng đến đoàn phim, ảnh hưởng đến điện ảnh thì sao? Là người tổng phụ trách, Lương đạo không thể không suy nghĩ một cách nghiêm túc chuyện này.

Biên tập ngồi cùng Lương đạo nhìn thấy cảnh Hứa Thanh Uyển cho tay vào lửa lớn cũng bị dọa sợ. Hắn quay sang nhìn Lương đạo, cẩn thận hỏi: "Lương đạo, chuyện này..... Chúng ta nên xử lý thế nào?"

Lương đạo không nói một lời. Việc này cũng không lớn, Hứa Thanh Uyển chỉ tự mình hại mình để PR bản thân thôi, cô ta chẳng phải người phóng hỏa, tính ra cũng không làm gì phạm pháp.

"..... Sửa kịch bản đi." Lương đạo suy nghĩ một lúc lâu quyết định không nên lôi cả đoàn phim ra cựa. Nhưng một khi nhìn rõ khuôn mặt thật của Hứa Thanh Uyển ông làm sao có thể để cô tiếp tục nhận đãi ngộ tốt: "Sau cảnh Vân Mộng đốt địa cung sửa thành cô ta muốn hại người ngược lại hại mình, Vân Hòa được Tần Đế cứu sống, kết thúc vai diễn của Hứa Thanh Uyển tại đây!"

"Vây đoạn phim kia....." Biên tập vô cùng khó xử, rốt cuộc xóa hay không xóa?

Giờ phút này Lương đạo mới nhớ ra Tư Vũ yêu cầu muốn xem camera, nhưng mà...cuốn ghi hình này thật sự không thể tuồn ra ngoài.

Mấy hôm trước ông còn hứa với Kỳ Lâm nhất định sẽ đưa cho bọn họ xem, tình hình hiện tại chắc phải nuốt lời rồi. Nhưng Lương đạo có chút nghi hoặc, tại sao Tư Vũ lại nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ cô đã sớm phát hiện Hứa Thanh Uyển có vấn đề?

Vốn dĩ Hứa Thanh Uyển vẫn còn một vài cảnh diễn. Lương đạo đã hoàn toàn thất vọng về cô ta, tuy rằng không thể công khai đoạn phim nhưng sửa kịch bản lại không phải việc gì khó.

Ông lập tức gọi tổ biên kịch tới, trong một đêm sửa lại toàn bộ kịch bản - vai diễn Vân Hòa của Tư Vũ chính thức "thăng cấp" thành nữ 2.

Sau khi làm xong hết mọi chuyện, Lương đạo mới thông báo việc thay đổi kịch bản. Ông nói qua loa là để bộ phim đạt đến trình độ hoàn mỹ nhất nên đã thương lượng cùng tổ biên kịch làm lại kịch bản. Ngay từ đầu 《Khuyên Quốc》 đã thường xuyên chỉnh sửa kịch bản để có kết cấu logic nên mọi người cũng không bàn cãi gì nhiều. Các diễn viên khác đều trở về xem lại kịch bản, riêng chỉ có Hứa Thanh Uyển sau khi phát hiện mình "chết" ở giữa đường, sắc mặt khó coi đi gõ cửa phòng nghỉ của đạo diễn.

"Lương đạo, tôi không hiểu vì sao phải sửa kịch bản?" Hứa Thanh Uyển không biết đã xảy ra chuyện gì, cô vừa bước vào đã thấy gương mặt u ám của Lương đạo, đành kìm nén sự sốt ruột trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười: "Ngài có thể suy nghĩ lại được không? Tôi cho rằng Vân Mộng chết ở cảnh này

có chút đột ngột."

Không biết có phải Lương đạo có ý hay không, cô là người cuối cùng nhận được kịch bản mới! Hứa Thanh Uyển xem xong tức muốn xỉu, đây là cố tình muốn đuổi cô ra khỏi đoàn! Cảnh đặc sắc của cô ở phía sau cũng bị xóa không còn một mảnh!

Làm sao bây giờ! Cô còn định dựa vào《 Khuyñh Quốc 》để thành danh!

Lương đạo đã sớm đoán được Hứa Thanh Uyển sẽ tới nên vẫn bình tĩnh uống trà: "Tôi với tổ biên kịch thương lượng một lúc lâu mới đưa ra quyết định này, tuy rằng có thay đổi suất diễn nhưng lương vẫn như cũ. Mà người lúc đầu nói muốn sửa kịch bản không phải là cô à? Cảnh rơi xuống nước đó tôi vẫn còn nhớ rõ ràng."

Đâu chỉ nhớ rõ ràng, nghĩ tới Hứa Thanh Uyển kể lể khóc lóc chuyện rơi xuống nước nên bị sốt trong video, Lương đạo cảm thấy cô gái này đôi mắt trắng thay đen đã tới trình độ "ki tài". Rõ ràng Tư Vũ ở mới là người ngâm trong nước lạnh nửa ngày, mãi về sau ông mới biết cô bị sốt, người ta còn chưa kêu khổ một tiếng!

Lương đạo lí lẽ vô cùng rõ ràng. Hứa Thanh Uyển cũng không thể đặt dao lên cổ ông đòi lại suất diễn, cô tiếp tục nở nụ cười giả tạo: "Lương đạo, ngài có thể nói cho tôi vì sao được không?"

Hứa Thanh Uyển không phải đồ ngốc, cả đoàn chỉ có mình cô bị cắt suất, Chu Tư Vũ thì lên như điều gặp gió, trở thành nữ 2, nhất định là có ai đó nhắm vào cô!

Lương đạo nhìn biểu tình không cam lòng của Hứa Thanh Uyển, cười lạnh một tiếng, nhắm vào cô đẩy thì sao! Ai bảo cô không biết điều!

"Vết bồng này..... chắc sắp khỏi rồi nhỉ?" Lương đạo không đi thẳng vào vấn đề chính, ông nhìn cánh tay cuộn băng của Hứa Thanh Uyển, hỏi đầy thâm ý.

Hứa Thanh Uyển sùng sốt: "À? À, vâng..... Bác sĩ nói mấy hôm nữa sẽ tháo băng."

Trong lòng cô vô cùng rầu rĩ, Lương đạo tại sao lại nhắc tới vết thương này? Nhưng nhờ thế Hứa Thanh Uyển lại có một lý do ra về tội nghiệp, cô lập tức làm bộ vô tình chạm vào vết bồng, mắt ứa lệ: "Nhưng mà Lương đạo, mấy cảnh đằng sau tôi đã chuẩn bị rất nhiều, ngài có thể vì lần này ngoài ý muốn...vết bồng trên tay tôi cũng không biết có để lại sẹo không..."

Hứa Thanh Uyển không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc lại khiến Lương đạo nhớ tới vết thương này từ đâu mà ra, sự thất vọng trong lòng ngày càng tăng. Lúc đầu ông vì sao cảm thấy Hứa Thanh Uyển không tồi, đúng là mắt bị mù rồi!

Lương đạo càng không có kiên nhẫn giải thích với Hứa Thanh Uyển. Dù không công khai đoạn ghi hình vì sợ làm ảnh hưởng đến bộ phim nhưng Lương đạo có thể ra mặt chỉ trích cô ta làm hỏng hình tượng cả đoàn, ông chưa làm thế vì nể cái tình cô là diễn viên trong đoàn. Nhưng Hứa Thanh Uyển được một tác lại muốn tiến một bước!

"Vết bồng này có phải do cứu hỏa mà bị hay không trong lòng cô tự biết." Lương đạo đặt chén trà xuống, lạnh lùng nhìn cô: "Tôi không so đo đã là nể mặt nhau lắm rồi. Suất diễn của cô đã hết, rời đoàn lúc nào cũng được, đương nhiên, nếu cô không chấp nhận có thể nói cho truyền thông nhưng dư luận đứng ở bên nào thì chưa biết đâu."

Trong lòng Hứa Thanh Uyển hốt hoảng. Có ý gì? Chẳng lẽ Lương đạo biết vết thương này từ đâu ra? Không có khả năng..... Không có khả năng a, lúc ấy bối rối như vậy ai sẽ để ý?

Chu Tư Vũ..... Đúng rồi, nhất định là cô ta!

Hứa Thanh Uyển không rõ Lương đạo có chứng cứ gì, nếu chỉ có lời nói miệng của Tư Vũ thì tốt rồi, chẳng may có ghi hình lại..... cô nhất định sẽ thân bại danh liệt!

"Lương đạo, tôi không có ý này, tôi chỉ sợ sửa kịch bản sẽ ảnh hưởng đến cốt truyện đằng sau, nếu ngài đã nói vậy tôi cũng không có ý kiến gì nữa." Hứa Thanh Uyển quay ngoắt 180 độ, cô không dám đắc tội Lương đạo nên chỉ có thể nuốt ầm ứ vào trong bụng.

Rõ ràng, rõ ràng đây là một cơ hội tốt!

Lương đạo thờ ơ, không kiên nhẫn phất tay ý bảo cô đi ra ngoài. Hứa Thanh Uyển không hiểu được vấn đề là cô tự mình hại mình để PR bản thân, không nghe đoàn phim mà tự tiện hành động, cắt hết suất diễn đã là một hình phạt nhẹ, cô lại còn không biết hối cải!

Thương lượng không có kết quả, Hứa Thanh Uyển không có lý do gì ở lại đoàn phim, xám xịt thu dọn hành lý ngày hôm sau ra khỏi đoàn.

Cô vừa đi, Tư Vũ rốt cuộc được Lục ngũ gia "thả ra", cùng Ký Lâm trở về đoàn phim.

Tư Vũ tất nhiên cũng nhận được kịch bản mới, cô vừa về đã chạy đi tìm đạo diễn, nhũn nhũn hỏi: "Lương đạo, đã xảy ra chuyện gì vậy, có liên quan tới đoạn ghi hình kia à?"

Lương đạo có chút chột dạ nhìn, dù đã quyết định không công khai đoạn ghi hình — ít nhất trước khi công chiếu《 Khuyñh Quốc 》không thể công khai, nhưng chuyện đồng ý rồi lại không làm được ông không khỏi xấu hổ.

"Tur Vũ, ghi hình tôi xem qua rồi, Hứa Thanh Uyển thật sự có vấn đề nhưng không liên quan gì đến chuyện phóng hỏa cả. Cô ta cũng đã ra khỏi đoàn, đoạn phim này để sau hãy nói được chứ?"

Tur Vũ nhướn mày: "Cô ta làm gì?"

Kỷ Lâm sớm đã không thích Hứa Thanh Uyển, hẳn ở bên cạnh hát đệm: "Lương đạo, chúng ta làm bạn đã lâu, không đến mức chuyện này cũng giấu chứ?"

Lương đạo cười khò: "Thật ra là... Vết thương của Hứa Thanh Uyển do cô ta tự làm ra, nhưng cũng quá xui xẻo, camera duy nhất không bị hỏng lại ở đúng vị trí đây." Không biết có phải ý trời hay không.

"..." Tur Vũ không nghĩ tới Hứa Thanh Uyển có thể làm được đến vậy.

Kỷ Lâm ngán ngơ một lúc mới lên tiếng: "Trời đày, cô ta có bệnh hả?"

Đâu chỉ có bệnh, ba người ở đây đều cảm thấy não cô ta có vấn đề.

Lương đạo thở dài: "Đoàn phim hiện giờ rất loạn, Tur Vũ, hy vọng cô hiểu cho, tôi biết cô có xích mích ngầm với Hứa Thanh Uyển nhưng đoạn phim này không nên công khai bây giờ."

Ý là chuyện nhỏ trở thành không có gì, Kỷ Lâm lập tức nhăn mày: "Lương đạo, bụng dạ ngài thật khó lường."

Tur Vũ trầm ngâm một lúc mới nhẹ giọng nói: "Lương đạo, có thể đưa nó cho tôi được không? Ngài yên tâm, tôi biết đúng mực, sẽ không làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến 《 Khuyên Quốc 》, ngài coi như nể mặt Lục gia một lần, được chứ?"

Lục gia là nhà đầu tư lớn nhất của bộ điện ảnh này, trong lòng Lương đạo cũng rõ ràng có nguồn tiền ấy đều nhờ Tur Vũ, cô đã nhắc tới Lục thì ông làm sao dám từ chối, đành phải đưa băng ghi hình cho cô, còn không quên dặn dò: "Đừng quá nóng vội."

Dùng danh tiếng của Lục gia thật sự rất tốt, nếu Tur Vũ không nhắc tới Lục gia chắc có lẽ Lương đạo sẽ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ lại hóa hư vô.

"Chỉ định làm gì Hứa Thanh Uyển?" Kỷ Lâm không hề cảm thấy chị gái quá đáng, dù sao hẳn đã quyết định ngăn cản con đường minh tinh của Hứa Thanh Uyển, cô ta xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến hẳn, chỉ cần chị gái vui là được rồi.

Tur Vũ suy tư nhìn cuốn băng ghi hình: "A Lâm, em nhờ người cắt những đoạn cần thiết trong này ra, sớm hay muộn cũng sẽ dùng, chị chỉ nhận lời trước khi phim công chiếu sẽ không công khai, nhưng về sau có đăng hay không lại là chuyện khác."

Cô có dự cảm Hứa Thanh Uyển sẽ không chấp nhận dừng lại tại đây, đến lúc đó đoạn phim này sẽ là chứng cứ có lợi nhất.

Đoàn phim thiếu mất một người tên là Hứa Thanh Uyển, ai ai cũng vui mừng ra mặt. Cô ta suốt ngày tặng đồ cho mọi người, một hai lần thì không sao nhưng quá nhiều thì là có chuyện, còn cả video ở Weibo đã khiến trái tim bọn họ lạnh giá.

Cô ta vừa đi tất cả đều vui vẻ.

Suất diễn của Tur Vũ tăng lên gấp đôi, cô thay Hứa Thanh Uyển trở thành một trong những nhân vật chính cuối phim, còn nổi bật hơn cả nữ chính Hàn Diễm Diễm, người trong đoàn đều đang chờ phản ứng của Hàn Diễm Diễm... Nhưng cô lại không có chút khúc mắc nào, còn thân mật với Tur Vũ hơn bất kì ai.

"Tur Vũ, cảm ơn cô, cảm ơn cô lần trước đã nhắc nhở." Hàn Diễm Diễm là nữ chính nên được phân một phòng nghỉ riêng, nhân lúc nghỉ ngơi cô kéo Tur Vũ vào phòng, vừa nói một câu vành mắt đã đỏ.

Tur Vũ nhìn lướt qua đầu cô, vận khí màu xám đã biến thành hồng nhạt, xem ra đã thuận lợi thoát khỏi vận xui, chuyển nguy thành an.

Trong lòng Hàn Diễm Diễm vẫn còn sợ hãi, lúc ấy cô tham gia tiệc rượu, các thành viên còn lại trong nhóm cũng tới. Lát sau đàm phán với công ty không thuận lợi, trưởng nhóm Tô Minh Tuyết đứng lên khuyên giải, còn rót cho cô một ly rượu. Hàn Diễm Diễm vốn dĩ định uống nhưng trong đầu lại nhớ tới lời cảnh cáo của Tur Vũ, nhìn chén rượu cũng không uống nổi nữa. Cô nhân lúc Tô Minh Tuyết không chú ý, đổi vị trí ly của cô với cô ta, nhìn Tô Minh Tuyết không hay biết gì uống vào, một lát sau cũng không thấy chuyện gì xảy ra, Hàn Diễm Diễm còn cho rằng mình nghĩ nhiều.

Nhưng một tiếng sau đó lại có một toán phóng viên ập tới, như đã định sẵn mục tiêu trực tiếp xông lên phòng dành cho khách. Hàn Diễm Diễm nhìn thấy Tô Minh Tuyết chỉ cuốn một chiếc khăn lông thét chói tai lao ra, giường đệm trong phòng hỗn độn, còn có một người đàn ông xa lạ đang nằm, cô ta vừa hét: "Không phải tôi, mọi người nhầm rồi" vừa tránh né phóng viên chụp ảnh nên lúc bước xuống cầu thang không cẩn thận trượt chân, đầu đập vào sàn hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này khiến buổi tiệc rượu hoàn toàn rối loạn, Tô Minh Tuyết cũng trở thành trò cười, nhân chứng vật chứng đều có, cho dù công ty cố gắng tẩy trắng nói Tô Minh Tuyết tuyệt đối không làm ra loại chuyện này nhưng truyền thông không tin, trong tay bọn họ có ảnh chụp, vừa đăng lên trên mạng đã đưa tới một hồi xôn xao.

Tô Minh Tuyết được tặng bốc là nữ thần của trạch nam, lúc trước được bao nhiêu người hâm mộ thì bây giờ có bấy nhiêu người phi nhỏ. Các fan không thể chấp nhận việc nữ thần trong sáng của mình lại ngủ với đàn ông nhiều tuổi, chứng cứ còn vô cùng rõ ràng, muốn bênh cũng không bênh được. Đề tài Tô Minh Tuyết mau cút khỏi giới giải trí trở thành hot search, công ty đành phải đóng băng mọi hoạt động của cô vì không chịu được áp lực dư luận, còn da mặt dày đi năn nỉ Hàn Điềm Điềm hy vọng cô nhận lấy trọng trách trưởng nhóm

Hàn Điềm Điềm lúc đầu còn không tiếp thu được, vài ngày sau suy nghĩ cẩn thận lại mới thấy sợ. Cô tuy rằng không thích Tô Minh Tuyết nhưng biết rõ cô ta rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không tự tìm đường chết, chuyện này..... nhất định là do ly rượu kia.

Cô đánh tráo ly rượu của Tô Minh Tuyết nên cô ta mới xảy ra chuyện. Nếu người uống ly rượu kia là cô, kết cục bây giờ của Tô Minh Tuyết sẽ là kết cục của Hàn Điềm Điềm cô...

"Cô nói tôi để ý Tô Minh Tuyết vì lý do này sao?" Hàn Điềm Điềm tỉ mỉ nói lại chuyện xảy ra lúc đó, nhưng cô không hiểu tại sao Tư Vũ biết Tô Minh Tuyết muốn hại cô?

"Cô không có việc gì là tốt rồi." Tư Vũ nghe được Tô Minh Tuyết bởi vì chuyện này có thể bị yêu cầu rời khỏi nhóm, thở dài một hơi: "Cô ta tự làm tự chịu."

Nếu ngay từ đầu không có ý xấu thì làm sao chịu hậu quả như bây giờ?

Hàn Điềm Điềm biết Tư Vũ không muốn nói rõ ràng nên cũng không hỏi nhiều, nhưng lòng cảm kích của cô không vì thế mà biến mất, nếu Tư Vũ không cảnh cáo, tương lai của cô nhất định sẽ bị hủy.....

"Công ty đề cử tôi lên làm trưởng nhóm, nói muốn một lòng nâng đỡ tôi nhưng tôi không biết có nên đồng ý hay không." Trong đầu của Hàn Điềm Điềm đã xem Tư Vũ là thần tiên trên trời, cô biết trước mọi thứ còn cứu mình một lần không phải sao?

Tư Vũ nhìn ánh sáng trên đầu cô, nếu đã thoát khỏi vận xui thì cho dù Hàn Điềm Điềm quyết định thế nào tương lai cũng đều tốt đẹp cả."Tùy tâm đi."

Hàn Điềm Điềm thật ra đã muốn rời khỏi nhóm từ lâu, công ty bắt công vẫn luôn dấn lên cô đề nâng đỡ Tô Minh Tuyết, bây giờ cây rụng tiền đồ mới nhớ tới cô, công ty như vậy có thể ở lại sao? Nhưng cô sợ rời khỏi nhóm sẽ không được đãi ngộ như bây giờ nên vẫn còn do dự. Lời của Tư Vũ như một viên thuốc an thần khiến cô có dũng khí được ăn cả ngã về không, Hàn Điềm Điềm lập tức làm ra quyết định - Cô muốn phát triển một mình!

"Tư Vũ, tôi không biết nên cảm ơn cô thế nào..." Hàn Điềm Điềm ném được tảng đá lớn trong lòng lập tức nhẹ nhõm, càng nhìn Tư Vũ càng cảm thấy thuận mắt, hối hận tại sao không thể gặp cô sớm hơn, khó trách cộng đồng mạng đều gọi cô là thiên sứ!

"Tôi còn một ít hợp đồng quảng cáo, tôi cho cô hết được không? Đúng rồi, tôi còn biết một vài gameshow đang tuyển người, tôi có thể hỏi giúp cô..." Hàn Điềm Điềm vắt hết óc suy nghĩ trả ơn người ta thế nào, ai ngờ Tư Vũ không chút dao động từ chối hết.

Hàn Điềm Điềm lập tức nóng nảy: "Nhưng mà cô giúp tôi nhiều như vậy, trong lòng tôi rất khó chịu!"

Tư Vũ thấy Hàn Điềm Điềm không có ý định bỏ qua, nghĩ ngợi một lúc mới miễn cưỡng hỏi: "Cô thật sự muốn cảm ơn tôi?"

Hàn Điềm Điềm gật đầu mãnh liệt.

Tư Vũ lấy điện thoại ra, nhẹ nhàng nói: "Vậy giúp tôi PR họa sĩ này được không, Weibo là Lại sống 500 năm Cẩm Lí, fans của cô đa số là nữ sinh nên nhất định sẽ kéo được nhiều lượt xem....."

Việc thổ lộ lần trước biên tập Mộc Yên vẫn còn suýt xoa, Tư Vũ lập tức suy một ra ba nghĩ tới người thường sao có thể so với fans của mình tinh, nếu bọn họ chịu PR thì truyện tranh của cô sẽ càng nổi tiếng nhĩ? Quyết định vậy đi! Người đầu tiên sẽ là Hàn Điềm Điềm!

Hàn Điềm Điềm "???"

.....

Weibo gần đây vô cùng rộn ràng, scandal nối tiếp nhau, sự cố cháy đoàn phim 《 Khuynh Quốc 》 còn chưa hết hot lại tới scandal của Tô Minh Tuyết, ngay sau đó là việc Hàn Điềm Điềm thổ lộ công khai trên trang cá nhân, cô còn không ngần ngại tag người nọ vào.

@ Hàn Điềm Điềm: Tôi hận! Thiên sứ Tư Vũ của mọi người bắt tôi đọc một bộ truyện tranh tên là 《 Công lược thời thượng 》， hại tôi thức trắng 2 đêm cố nhai cho sạch, quảng thâm mắt đánh phấn cũng che không hết! @ Lại sống 500 năm Cẩm Lí, xin cô mau cập nhật chương mới! Đào hồ được thì phải lấp được!!

Cộng đồng mạng:..... Gì đây?? Cái tên Cẩm Lí này bọn họ vẫn còn ấn tượng, vài ngày trước không phải Chu Tư Vũ mới thổ lộ công khai à, bây giờ còn xuất hiện ở Weibo của Hàn Điềm Điềm?

Giới giải trí đều trúng độc của Cẩm Lí hả? Tại sao minh tinh như tre già măng mọc giúp cô ta quảng cáo!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Weibo Cẩm Lí chào đón nhóm fans đông đảo của Hàn Diễm Diễm - các cô không ngoài dự kiến đi vào "vết xe đổ" của người đi trước, với ý nghĩ "rót cuộc tên bại hoại nào đã cuốn mất idol" nên khí thế hùng hục lao vào Weibo @Lại sống 500 năm Cẩm Lí dò xét từ trên xuống dưới không bỏ sót thứ gì.

Tất nhiên.....Giống các tiền bối, các cô bắt hạnh rơi xuống hố.

@ Ngọt ngào là Diễm Diễm: Cạn lời, vì sao không có ai nói cho tôi biết 《Công lược thời thượng》 vẫn chưa ra hết? Máy người biết cảm giác tim gan còn cào nó thế nào không hả? Tôi hận!

@ Công chúa nhỏ Diễm Diễm: Diễm Diễm, chị..... Có phải gần đây chị quá áp lực đúng không, làm vậy không vui đâu!

@ Cũ cái đường: Làm gì có ai hãm hại fans như Diễm Diễm chứ..... Ngày hôm qua em tò mò nên có đi xem thử《 Công lược thời thượng 》, ai dè xem xong cũng là lúc trời gần sáng, hậu quả là hôm nay em đi học muộn T^T..... Đúng là lòng hiếu kỳ hại chết mèo!

Các fan vừa tố cáo hành vi "vô sỉ" của Hàn Diễm Diễm vừa lăn lộn khóc lóc đòi Cẩm Lí cập nhật, chương ít như vậy không có xem đủ!

Những người lần trước bị lôi kéo bởi bài thổ lộ của Tư Vũ và cả các fans của Kỳ Lâm lại vui vẻ ra mặt, các cô cũng không cẩn thận chui tọt xuống hố, bây giờ lại nhìn thấy một đám người ngốc nghếch nhảy xuống tự sát y như mình hồi trước, cảm giác này quá ư là vui sướng!

@ Bánh đậu đỏ: Ha ha ha nhìn người khác lọt hố mà sao tôi lại vui vẻ thế này?

@ Tiên nữ xinh đẹp nhất: Từ nay về sau các cô sẽ là thành viên của đội ăn vạ. Các chị em nghe rõ! Mục tiêu của chúng ta là ép Cẩm Lí một ngày ra 3 chương!

@ Meo Meo Meo: Nhảy khỏi hố là không có khả năng, thúc giục cũng không làm được, tôi chỉ có thể lừa mấy tên ngốc nhảy cùng mới có thể yên ổn sống qua ngày>

Biên tập Mộc Yên nhìn lướt xem tăng vọt, phát hiện 《 Công lược thời thượng 》cùng cái tên Cẩm Lí một lần nữa trở thành hot search, cạn lời không biết nói gì thêm.

Bỗng nhiên cảm thấy biên tập như cô thật vô dụng, lúc trước còn khoác lác nói nhất định sẽ giúp Cẩm Lí trở thành họa sĩ hot nhất "Tranh và Chữ", phương án PR của bọn họ còn chưa thảo luận xong mà Cẩm Lí đã nổi tiếng khắp trong ngoài giới.....

....

Lúc này "kẻ gây tội" Hàn Diễm Diễm đang mếu máo nhìn Tư Vũ, lên án: "Cậu rất xấu!"

Tư Vũ: ".....?"

Đôi mắt Hàn Diễm Diễm không khác gì gấu trúc, hẳn là thức trắng đêm không đủ. Về mặt cô rất khó diễn tả, giọng nói như bị tổn thương nặng nề: "Tư Vũ, cậu nói đi, có phải cậu đợi cập nhật một mình quá cô đơn nên muốn kéo mình lọt hố cùng?"

Sau khi xem tin nhắn của các fans cô lập tức nghĩ đây là một thuyết âm mưu, ánh mắt bi thương với chứa đầy sự hối hận nhìn Tư Vũ: "Không nghĩ rằng cậu là loại người này!"

Tư Vũ:..... Cô không phải, cô không hề, đừng nói bừa!

Kỳ Lâm vô tình đi ngang qua, lỡ tai nhạy bén nghe được hai chữ "Cẩm Lí", lập tức dừng bước, đứng im ở một bên nghe góc tường, hẳn nhìn không được nghiêng rằng: Lại là Cẩm Lí, tại sao cô ta xuất hiện trước mặt chị gái nhiều như vậy? Thật sự không ổn, người nọ chuyên về xấu hấn, chẳng may bị Tư Vũ nhìn thấy thì thanh danh một đời của hắn nhất định sẽ bị hủy hoại!

Cuối cùng Kỳ tiểu thiếu gia làm bộ lơ đãng chen vào một câu: "Em biết người tên Cẩm Lí này, cũng không có gì đặc biệt cả."

Tư Vũ còn chưa kịp mở miệng, Hàn Diễm Diễm đã giành trước một bước: "Kỳ ca, anh nói vậy là không đúng, cô ấy vẽ rất đẹp, chỉ không chăm chỉ một chút thôi chứ không có khuyết điểm nào khác."

Vị fan mới rơi xuống hố này không chấp nhận được một lời nói xấu, cất lực ca ngợi Cẩm Lí trước mặt Kỳ Lâm. Tư Vũ vừa nghe vừa đỏ mặt, dù sao cô cũng từng mặt dày ca ngợi bản thân nên thu hồi cảm xúc rất nhanh, nhìn Kỳ Lâm đầy thâm ý: "Chị cảm thấy nét bút của Cẩm Lí rất đáng yêu."

Đặc biệt là tranh cô vẽ Kỳ Lâm, Fans Club của hắn còn coi đó là linh vật đặt làm avatar nữa là.

Nhưng Kỳ Lâm lại không nghĩ vậy, mỗi lần nhìn thấy avatar hình cá nóc bình luận ở Weibo, hắn rất muốn rất muốn úp mặt vào tường mặc kệ thế giới này.

Tư Vũ thấy hắn buồn bực không vui, cười hỏi: "Vậy em thích tranh như thế nào?"

Kỳ Lâm lâu bầu: "Ít nhất cũng phải chân thực một chút, phù hợp với tình huống khách quan." Tên Cẩm Lí đó siêu thích làm hắn xấu mặt!

Tư Vũ: "À..... chị hiểu."

Vì thế lúc ban đêm, Tư Vũ cầm bút dựa theo yêu cầu của Kỳ Lâm từng nét từng nét phác họa bộ dáng ăn tôm hùm đất ngầu ngẩn của hắn, còn có tâm tô thêm chút màu sắc. Sau khi làm xong tất cả mọi thứ liền đăng lên Weibo, lần này không nghĩ ngợi tag cả Weibo của chính chủ.

@ Lại sống 500 năm Cẩm Lí: Tôi nhớ rõ trong một lần talk show, Kỳ ca nói thích ăn tôm hùm đất nhất nên đã tưởng tượng ra cảnh này, vẽ không đẹp lắm, ngại quá ngại quá. @ Kỳ Lâm

Các fans của Kỳ Lâm nhìn thấy bức tranh này nhìn không được cười to ba tiếng "Lần thứ 3 Kỳ ca bị bôi xấu". Còn chính chủ... lập tức cạy lời, hắn cảm thấy trái tim rất mệt.

Cẩm Lí đúng là cái đồ âm hồn không tiêu tan!

.....

Cùng lúc đó,《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》cũng đã cất nôi chỉnh sửa xong.

Toàn bộ chương trình đều rất hài lòng với tập lần này, chưa nhắc đến siêu sao nổi tiếng Kỳ Lâm, bọn họ cho rằng Tư Vũ chỉ là người theo đuôi không có gì đặc biệt, ai ngờ biểu hiện cũng quá sức tưởng tượng.

Theo kinh nghiệm của bọn họ, nếu tập này được công chiếu Tư Vũ nhất định sẽ nổi tiếng! Thật sự cô ấy rất có cá tính, đặc biệt là lúc chung đội với Kỳ Lâm, hai người luôn tạo ra được tiếng cười.

Nhớ tới cộng đồng mạng không ít lần nghi ngờ mối quan hệ của bọn họ, chương trình gạt đầu đồng ý, xem ra những lời đồn đãi này cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 là chương trình có ratings cao nhất trong tuần, sự kiện thô lộ lần trước quảng bá đại chúng không phải con số nhỏ, vô số người xem đều tò mò không biết chương trình đã dùng "chiêu" gì để ép Kỳ Lâm cùng Ôn Viễn hai người không chút tai tiếng nào cùng công khai "thô lộ"?

Thế nên trailer vừa đăng đã có không ít fans vào hóng.

Chương trình rất biết cách khiến người xem háo hức. Cảnh đầu tiên là Kỳ Lâm đứng dưới thùng nước tự tin nói: "Không sao hết", giây tiếp theo đã bị đổ nước ướt như chuột lột; rồi cả đoạn Kỳ Lâm nấu cơm suất đốt cháy phòng bếp đối lập với "đầu bếp" Ôn Viễn tay nghề 5 sao, có cả cảnh Sở Song Nghiên tỏ vẻ bất mãn kết quả chia đội, cho rằng cô hắn là cùng một đội với Kỳ Lâm mới đúng.....

Hai phút ngắn ngủi nhưng nơi nơi đều kích thích sự tò mò của các fans.

@ Quả vài quả trà: Hai ngày nữa mới đến thứ 7! Chương trình xấu lắm, van lạy cầu xin tập này sẽ trên 2 tiếng!!

@ Đùi gà nướng mật: Vì sao tôi cảm thấy Kỳ ca rất thảm...Nhưng cũng đáng để mong chờ đó! Bộ dáng thảm hại của Kỳ ca thật sự quá mê người! Quyết định rồi tôi sẽ xem tập lần này!

@ Bánh quy hạnh nhân: Chỉ có mình em cảm thấy ảnh đế đại nhân tập này rất ôn nhu hà?

@ Đậu hủ: Cậu không hề một mình đầu lâu trên! Mình còn cảm thấy Kỳ ca ngốc ngốc sao ấy, không giống tiểu thiên vương mà mọi người hay nói tới..... Biểu hiện giả dối sao?

@ Bốn mùa đều uống trà sữa: Thiên sứ Tư Vũ của tôi đâu? Tại sao thời lượng của cô ấy ít như vậy? Chương trình thật bất công!

Dưới sự chờ mong của công chúng – tập mới của 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》cuối cùng cũng được công chiếu.

Miêu: Chương sau Lục Ngũ gia lên sàn:>> Spoil 1 đoạn nè:>

Lục Tinh Châu run rẩy, lén lút nhìn về phía Lục Ngũ gia, đúng lúc này trên màn hình chiếu đến cảnh Ôn Viễn thổi ngòi chén thuốc giúp Tư Vũ, hắn đột nhiên hiểu rõ...

Bảo sao sát khí trong phòng ngày càng nhiều, vị này rõ ràng là đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45

《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 được tuyên truyền quảng cáo vô cùng tốt, ngay cả những người không hứng thú với gameshow truyền hình cũng bị trailer hai phút kích thích sự tò mò.

Đương nhiên đều nhờ có Kỳ Lâm cùng Ôn Viễn hai vị tượng phật này tọa trấn. Fans của bọn họ điên cuồng chia sẻ, gameshow chưa đến ngày công chiếu đã có không ít người kê cao cổ ngồi đợi. Đến cả người vô hình như Tư Vũ cũng được săn đón nhiệt tình.

8 giờ tối thứ 7, 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 đúng giờ công chiếu. Liễu Ngọc là fan trung thành của Kỳ Lâm tất nhiên đã bật sẵn TV, cô còn mở cả phát sóng trực tiếp trên Weibo để vừa xem vừa cổ vũ thần tượng.

Mở đầu chương trình là màn đón tiếp các vị khách mời, Liễu Ngọc không hứng thú với bọn họ lắm. Tối nhóm của Kỳ Lâm cô mới phấn chấn tinh thần, đôi tay đặt trên bàn phím gỗ lia lịa. Liễu Ngọc cho rằng Kỳ Lâm tới một mình, ai ngờ hần đột nhiên đứng sang một bên, đằng sau lưng xuất hiện một cô gái nhỏ nhắn.

Liễu Ngọc nhìn chăm chú, ủa, đó không phải Chu Tư Vũ sao, hai người họ đi cùng nhau?

Khán giả hiển nhiên cũng phát hiện, trên màn hình nháy mắt có vô số dòng chữ trôi qua:

【 Cảm thấy Chu Tư Vũ đứng bên cạnh Kỳ ca giống như một con gà con vậy, chân ngắn thật đáng yêu! 】

【 Haha, nhân viên là fan của Tư Vũ, vừa thấy đã nhào lên đòi ký tên, không coi Kỳ ca ra gì, mọi người nhìn ánh mắt anh ấy đi, hình như chuẩn bị phun lửa đến nơi 】

【 Sao mình cảm thấy Kỳ ca không phải bất mãn sự lơ là của nhân viên mà khó chịu vì có người tự ý bóp má xoa đầu Tư Vũ, rõ ràng ánh mắt của anh đang nhìn chằm chằm "móng vuốt" của cô nhân viên! 】

【 chắc chắc chắc, lều trên +1 】

Liễu Ngọc thấy vậy cũng nghiêm túc nhìn kĩ, không sai! Ánh mắt của Kỳ Lâm giống như chó con bị vứt bỏ, xem ra lời đồn Kỳ Lâm có quan hệ tốt với Tư Vũ không phải tin đồn nhảm.

Là fan trung thành của Kỳ Lâm, nếu hần có thái độ đặc biệt với người khác giới, Liễu Ngọc hẳn phải cảnh giác mới đúng. Nhưng không biết có phải do Tư Vũ ở trong màn ảnh quá yếu đuối mềm nhũn hay không, lòng thương người của Liễu Ngọc cứ trào dâng lên, cảm thấy cô gái nhỏ ốm yếu như vậy mình không nên nghĩ xấu!

Liễu Ngọc định spam cổ vũ Kỳ Lâm, ngón tay thế nào lại đánh ra một hàng chữ:【 Chị Tư Vũ có vẻ gầy đi rất nhiều, hay chỉ mỗi mình cảm thấy vậy? 】

Bên dưới lập tức xuất hiện rất nhiều bình luận 【 Đúng vậy, mình cũng thấy thế 】【. Ấn tượng của cộng đồng mạng về Tư Vũ là một người ốm yếu nhiều bệnh, rất dễ khiến người khác đồng tình thương hại nên không có ai nói gì quá nặng lời với cô. Chỉ có một vài người xấu tính châm chọc "Đã bệnh còn có tham gia chương trình" nhưng đều bị các fans phản bác không dám ho he.

Chờ kết quả rút thăm công bố, Liễu Ngọc mở to hai mắt nhìn Tư Vũ, Kỳ Lâm và Ôn Viễn được xếp vào cùng một đội, nhưng Tư Vũ lại là nội gian, Kỳ Lâm không hay biết gì còn đắc ý vênh váo, cô nhện không được cười to, và mặt là đây chứ đâu!

【 Đội này tôi chỉ muốn chúc 666 】

【 Kỳ ca không hay biết gì luôn, nãy anh ấy còn trông mong được vào chung một đội với chị Tư Vũ, cuối cùng.....】

【 Cuối cùng chung một đội, chị ấy lại là nội gian, thân tại Tào doanh tâm tại Hán*, sad】*Quan Vũ trong Tam Quốc =>)

【 Chờ Kỳ ca lật thuyền 】【

【 Sở Song Nghiên có biết xấu hổ hay không, Kỳ ca đã không quan tâm, cô ta còn cố tình nhõng nhẽo để được chung đội, không thấy mặt Kỳ ca tái mét rồi hả 】【

【 Sở Song Nghiên bị điên cũng không phải một hai ngày, cũng may Kỳ ca luôn coi cô ta là không khí, tôi an tâm rồi 】【

Liễu Ngọc nhũn mày nhìn Sở Song Nghiên, fans trung thành các cô không có một tí ấn tượng tốt nào với cô nàng này. Chỉ có chị Tư Vũ tốt nhất, không tranh đoạt không nũng nịu, yên tĩnh làm một đóa hoa nơi góc tường nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người - trái ngược hoàn toàn với đồ phiền phức Sở Song Nghiên. Tư Vũ ở chung đội với Kỳ Lâm mới không liên lụy hần!

Nhưng rất nhanh Liễu Ngọc đã bị vả mặt. Nội gian chính là nội gian! Không làm gì thì quá là có lỗi với hai chữ này rồi.

Đến tiết mục trò chơi hỏi đáp, không một ai nghĩ Kỳ Lâm và Ôn Viễn sẽ thua, dù sao bọn họ cũng là hai vị minh tinh nổi tiếng nhất trong tập này, nếu thua thảm hại chẳng phải rất mất mặt sao? Chương trình có chừng mực nhất định sẽ không làm vậy.

Các cô đều cho rằng Tư Vũ sẽ không hỏi được câu gì xảo quyết. Ai ngờ cô không giống người thường! Câu đầu tiên đã hỏi khuyết điểm của bản thân, Kỳ Lâm lập tức câm nín, máy quay còn quay sát mặt hắn – khuôn mặt "nam thần" ngây ra như phỗng, thậm chí còn có chút ngốc, trái ngược hoàn toàn với vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ngày thường. Các fans lập tức bỏ qua câu hỏi "học búa" của Tư Vũ, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Kỳ Lâm không ngừng tru lên, không ít người còn khen Tư Vũ làm tốt lắm.

Đặc biệt là lúc Kỳ Lâm vừa tỏ vẻ kiêu ngạo, trong giây lát đã bị nước đổ vào người, và mặt không trượt phát nào. Các fans bình thường đều muốn bỏ idol vào trong tủ kính để trưng bày bây giờ đều cười như nắc nẻ, hi hi ha ha một đoạn dài ở khu bình luận

【 cảm ơn chị Tư Vũ đã thực hiện nguyện vọng bấy lâu nay của em, rốt cuộc cũng được thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Kỳ ca! Kỳ ca anh yên tâm, dù bị xối nước nhưng anh vẫn cực kì cực kì đẹp trai! 】

【 Kỳ ca: Tức giận nhưng vẫn phải cố gắng mỉm cười 】

【 Kỳ ca anh nhìn ảnh để đại nhân kia, EQ với tốc độ phản ứng của người ta đó, lời ngon tiếng ngọt hạ bút thành văn khiến mặt chị ấy đỏ bừng rồi kia kia, anh xem lại anh đi, ai da 】

【 Lúc chị Tư Vũ đặt câu hỏi, Kỳ ca cạ lời luôn, em cảm thấy trong đầu anh ấy nhất định đang nghĩ: Khuyết điểm? Không có thì nói thế nào, tôi không biết!!! 】

【 Tư duy của con trai thẳng thắn nhìn mà muốn khóc 】

【 Câu hỏi ghét đồ ăn gì cũng rất hay, mình nhớ rõ trong một lần phỏng vấn Kỳ ca nói cái gì cũng thích ăn! 】

【 ha ha ha ha quá thẳng thắn! Tất cả đều thích thì phải đúng tất cả đều thích, thiếu một thứ cũng không được 】

【 Mọi người đều quan tâm "thảm cảnh" của Kỳ ca, chỉ có em quan tâm Ôn Viễn hả? Hắn với Tư Vũ rất tình cảm nhé, chương trình còn tạo cả không gian riêng cơ, trời ơi trái tim thiếu nữ của em. 】

Liễu Ngọc nhìn khu bình luận nhắc tới Ôn Viễn và Tư Vũ, bĩu môi, cô cảm thấy Kỳ Lâm với Tư Vũ hợp nhau hơn nhiều, nhưng không phải CP, mà có chút giống...chị em? Chẳng lẽ do tuổi tác chênh lệch sao?

Cô tiện tay bình luận một câu: 【 Chị gái xấu xa x em trai ngốc nghếch hai người thật quá đáng yêu, một người đào hố một người nhảy. Chị Tư Vũ rất hiểu Kỳ ca, đặt câu hỏi toàn khiến anh ấy nghẹn họng không thể trả lời được, Kỳ ca thua không oan! 】

Liễu Ngọc viết xong cũng quên sạch, lại không biết chương trình 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 vẫn luôn theo dõi khu bình luận, bọn họ thấy lời nhắn thú vị sẽ lưu lại để đăng lên Weibo kiểm thêm tương tác. Lời đùa giỡn này của cô trùng hợp bị nhân viên "tóm" được.

Liễu Ngọc không nghĩ rằng một câu đó của cô sẽ đưa đến một làn sóng lớn.

.....

Tại Giang Thành lúc này, Lục Tinh Châu theo thường lệ báo cáo tình hình cho Lục Ngũ gia, bước vào cửa lại phát hiện không giống thường ngày ngồi đọc sách mà cầm một chiếc Ipad không biết đang xem cái gì.

Lục Tinh Châu nhón chân nhẹ nhàng đi tới, lén lút nhìn màn hình, bên trên đang chiếu một chương trình gameshow, Lục ngũ gia nhìn vô cùng chăm chú, mắt cũng không chớp.

Lục Tinh Châu:.....Chắc là hắn bước vào nhầm phòng, Lục ngũ gia không phải không có chút hứng thú nào với mấy chương trình ồn ào màu mè như này hả, tại sao lại xem một cách nghiêm túc như vậy?

Lại liếc một cái, Lục Tinh Châu nhìn thấy thân ảnh gầy gò ốm yếu của Tư Vũ thì lập tức hiểu rõ, à há, hóa ra là có con thỏ này, bảo sao.....

Lục ngũ gia xem đến độ nhập thần, một ánh mắt cũng không bỏ thí ra ngoài. Lục Tinh Châu đành phải ngồi yên tĩnh ở một bên chờ hắn xem xong. Nhưng một lát sau Lục Tinh Châu lại có cảm giác không thích hợp, chà xát cánh tay buồn bực nghĩ: tại sao không khí xung quanh đột nhiên lạnh như vậy?

Hắn đứng ngồi không yên, mở điện thoại ra tìm kiếm những chủ đề liên quan đến chương trình này. Nhưng vừa mở Weibo đầu đề đã hiện lên mấy dòng chữ: # Chu Tư Vũ Kỳ Lâm #Bánh bao nhân mè đen và bánh bao nhân trứng sữa.

Đây là gì? Nhìn đến cái tên quen thuộc, Lục Tinh Châu tò mò nhấn vào.

Người xem đều đang thảo luận kịch liệt biểu hiện của Tư Vũ và Kỳ Lâm trong chương trình, đặc biệt là Tư Vũ rút phải vé nội gian, không những không thủ hạ lưu tình với Kỳ Lâm còn ra sức lừa gạt người ta. Kỳ Lâm từ lúc vào giới giải trí đến nay nào đã chật vật như vậy bao giờ, nhưng ở trước mặt Tư Vũ lại liên tiếp thất bại thảm hại. Đến cả fans Kỳ Lâm cũng không hề tỏ vẻ đồng tình mà còn vui sướng khi người gặp họa khen Tư Vũ làm tốt lắm, cuối

cùng các cô cũng được nhìn thấy bộ dáng khác của Kỳ Lâm

"Chị gái xấu xa x em trai gốc gác" trở thành hot search. Lục Tinh Châu kéo xuống khu bình luận nhìn một chút - dân tình vẫn đang bàn luận về chủ đề này.

【 Một chiếc nhân mè đen, một chiếc nhân trứng sữa, hai người thật sự rất xứng, Kỳ ca đứng ở trước mặt chị Tư Vũ như một chút khi con vậy. 】

【 Tôi muốn ăn bánh bao! 】

【 Thật sự, tình chị em của bọn họ quá rõ ràng, em định duy trì CP nhưng thật sự không làm được, không thể làm bản tình chị em thuần khiết này! 】

【 Ảnh để đại nhân đâu! 】

【 Đúng vậy! Ảnh để đại nhân tự tay nấu cháo giúp chị Tư Vũ, mọi người không cảm thấy vô cùng lãng mạn sao? 】

【 Mình cảm thấy Kỳ ca định biểu diễn tài nghệ cho chị ấy xem nhưng lại không may đốt cháy phòng bếp càng lãng mạn...Mấy người thì biết gì chứ! 】

【 Nói thật là lúc Kỳ ca đứng chung một chỗ với chị Tư Vũ, khuôn mặt của hai người đúng là có chút giống, nhất là đôi mắt với miệng giống nhau như đúc, chẳng lẽ quan hệ rất tốt nên nhìn qua có chút giống nhau? 】

Lục Tinh Châu đọc đến đây suýt chút nữa làm rơi điện thoại, đôi mắt của khán giả thật sự quá tình huống, vậy mà cũng nhìn ra được? Dù sao cũng là chị em ruột, tất nhiên sẽ giống nhau.

Nhưng mà người muốn ghép CP Tư Vũ x Kỳ Lâm hay Tư Vũ x Ôn Viễn cũng quá nhiều..... Lục Tinh Châu run rẩy, lén lút nhìn về phía Lục Ngũ gia, đúng lúc này trên màn hình chiếu đến cảnh Ôn Viễn thổi ngòi chén thuốc giúp Tư Vũ, hần đột nhiên hiểu rõ...

Bảo sao sát khí trong phòng ngày càng nhiều, vị này rõ ràng là đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Bánh bao nhân trứng sữa? Gì chứ!" Kỳ Lâm vừa ăn sáng vừa nghe trợ lý Tiểu Ngải kể về phản ứng của cộng đồng mạng sau khi 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》được công chiếu, nghe thấy hần cùng Tư Vũ được lên hot search, Kỳ Lâm còn nhìn không được nhếch miệng... nhưng nghe tiếp đến đoạn fans ví hần như bánh bao nhân trứng sữa - vừa ngây thơ vừa gốc gác, nụ cười trên môi lập tức cứng đờ.

Kỳ tiểu thiếu gia cầm nín cúi đầu nhìn bánh bao nhân trứng sữa đang đặt trên đĩa, thật sự không hạ miệng được.

Đều do đám fans này so sánh kiểu gì không biết, chẳng hợp với hình tượng của mình một tẹo nào! Người ta nói fans của hần cực kì yêu quý idol nhưng tại sao gần đây hần lại không cảm thấy như vậy? Bọn họ nào có yêu quý hần, còn công khai nói xấu đây này!

Tiểu Ngải nhìn Kỳ Lâm, nghĩ thầm: không trách cộng đồng mạng được, ai kêu cậu đứng trước mặt Tư Vũ lại khép nép như vậy, hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày cứ đọng vào cô ấy là bị phá vỡ, không chê cười cậu thì chê cười ai?

Nhưng nhớ tới tiền thưởng cuối năm, Tiểu Ngải không những không dám nói thật còn phải lừa dối lương tâm: "Kỳ ca cậu suy nghĩ nhiều, tất cả mọi người đều đang khen cậu mà, làm gì có ai chăm sóc chị Tư Vũ được như cậu."

Vừa nhắc đến Tư Vũ, Kỳ tiểu thiếu gia dễ dãi vô cùng, lập tức vui sướng ra mặt: "Coi như bọn họ tình mắt!"

Tiểu Ngải: "....." Hết thuốc chữa rồi.

Bình thường nếu hai minh tinh như Kỳ Lâm và Tư Vũ cùng lên hot search thì công ty nhất định phải lên tiếng một chút, nhất là ngôi sao nổi tiếng như Kỳ Lâm làm việc càng phải cẩn thận. Nếu không may dính phải tai tiếng thì thật sự rất khó giải quyết... Nhưng trường hợp lần này đúng là một ngoại lệ.

Những người khác đều mong được ghép CP để tạo scandal thu hút sự chú ý, cổ tình hai người này lại đi con đường không tầm thường — bọn họ dựa vào "tình chị em" thiêng liêng để hot.

Tiểu Ngải quan sát suốt cả đêm cuối cùng quyết định không can thiệp, thích làm gì thì làm, dù sao cũng không gây ảnh hưởng gì xấu cho Kỳ Lâm. Hần bây giờ đang chuyển sang lĩnh vực khác, hình tượng kiêu ngạo lúc trước thật sự không phù hợp, nhân dịp này khiến cho mọi người có cái nhìn khác cũng không tồi.

Trái ngược hoàn toàn với Tiểu Ngải, trợ lý Thẩm Duyệt của Tư Vũ vui sướng nhìn lượt tìm kiếm với chia sẻ không ngừng tăng lên.

"Chị Tư Vũ, chúng ta có nên nhân cơ hội này nói vài ba câu?" Thẩm Duyệt khó nén được kích động. Lúc đầu cô cho rằng Tư Vũ tham gia 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》đều do Kỷ Lâm hỗ trợ, chương trình sẽ không cho cô ấy quá nhiều thời lượng...nhưng thật sự không đoán được sau khi công chiếu, Tư Vũ lại là người được chú ý nhiều nhất!

Chủ đề có tên Tư Vũ một tin thì đứng thứ nhất, còn lại đều đứng trong top 50, thành tích như vậy đối với người mới quả thật rất đáng tự hào! Đây là công ty còn chưa hỗ trợ gì, tất cả đều là khán giả hàng thật giá thật!

Nói cách khác, Tư Vũ đã thành công trong việc khiến người xem nhớ rõ cô!

"Minh không nên nói gì bây giờ cả, để cộng đồng mạng tự thảo luận đi. Chị còn có việc quan trọng." Tư Vũ lấy máy tính bảng ra bắt đầu ngồi vẽ.

Thẩm Duyệt buồn bực, việc quan trọng? Chẳng lẽ là vẽ tranh? Nhưng vẽ tranh thì làm được gì chứ, bây giờ không phải là lúc nên thu hút thêm fans hoặc là đi thương lượng hợp tác với Kỷ Lâm một chút sao? Tính ra thì tổ hợp hai người bọn họ lấy tên "cá trích" cũng không tồi, vừa dễ nghe lại dễ nhớ.

Tư Vũ không biết suy nghĩ của trợ lý nhà mình đã bay xa thật xa, cô còn đang chuyên tâm phác thảo nhân vật mới. Ngày hôm qua sau khi quay xong, cô cũng đi xem phát sóng trực tiếp, tất nhiên thấy được cộng đồng mạng gọi cô là nhân mè đen, Kỷ Lâm là bánh bao nhân trứng sữa. Tư Vũ cười to vài tiếng, lại đột nhiên nghĩ tới đây không phải tư liệu sống sao?!

Bộ truyện《 Công lược thời thượng 》của cô đã đi gần tới hồi kết. Lúc đầu Tư Vũ chỉ định vẽ nháp một chút nên chọn cách vẽ chibi cho đơn giản, không nghĩ rằng nó lại trở nên nổi tiếng như vậy. Gần đây cô còn đang đau đầu vì tìm kiếm ý tưởng cho bộ truyện mới, thật tốt, Kỷ Lâm đúng lúc này lại đưa tới cửa.

Quyết định rồi! Cốt truyện sẽ nói về một cặp chị em cùng gia nhập giới giải trí! Chị gái xấu xa phúc hắc, em trai thì ngây thơ ngốc nghếch. Hai người ra mắt dưới hình thức một nhóm nhạc, chị gái đánh đàn, em trai ca hát, về sau bọn họ lại được một vị đạo diễn nổi danh để mắt tới, từng bước từng bước chạm đến đích.....

Đã có sẵn khuôn mẫu, linh cảm của Tư Vũ như dung nham phun trào, tay cầm bút viết liên xoành xoạch những nội dung chính, sau đó bắt đầu vẽ chương đầu tiên. Có lẽ cô quá chăm chú nên không hề nghe thấy tiếng gõ cửa, Thẩm Duyệt bất đắc dĩ lắc đầu, chạy ra mở cửa. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, người đứng ngoài chính là Kỷ Lâm.

Thẩm Duyệt ngăn người, vội mỉm cười mời hắn vào, dù sao nhờ Kỷ Lâm nên Tư Vũ mới tăng được lượng fans đáng kể, cô không dám làm vị này phật lòng: "Kỷ ca, anh tới đây có chuyện gì thế ạ?"

Kỷ Lâm không trả lời, ngóng cổ nhìn chị gái lại thấy Tư Vũ đang chăm chú làm gì đó, lòng hiếu kỳ trời dấy, hắn nhón chân bước tới gần (giống Lục Tinh Châu dừ). Kỷ Lâm vốn định nhìn trộm chị gái đang làm gì nhưng lại bị cả người Tư Vũ che mắt, chỉ thấy cô cầm bút loay hoay viết, nhìn không được hỏi: "Chị đang làm gì vậy?"

Tư Vũ vừa nghe thấy giọng hắn lập tức khiếp sợ, vội vàng đóng ứng dụng, xoay người đồng thời giấu máy tính bảng đi, làm bộ không có việc gì: "Không có gì, chị đang nghiên cứu kịch bản."

Tên ngốc này đi đường không phát ra tiếng động hả? Cũng may hắn chưa nhìn thấy, Tư Vũ thật sự chột dạ, không phải cô cố ý dấu điểm Kỷ Lâm mà do bộ dáng kinh sợ với tức giận của hắn quá mức đáng yêu, cô còn không ít lần chia sẻ "quá khứ đen tối" của hắn cho các fans nữa chứ. Nếu Kỷ Lâm phát hiện ra cô là Cẩm Lý, không những thú vui tao nhã kia phải dừng lại, hình tượng của cô cũng bị phá hủy... Là chị gái cũng nên giữ chút bí mật với em trai, mà chuyện này..... tốt nhất không nên nói!

Kỷ Lâm ở trước mặt cô lúc nào cũng ngoan ngoan nên không hề hỏi nhiều, hắn quay qua bàn luận vấn đề khi bộ phim kết thúc sẽ đi đâu chơi, không hay biết mình đã bỏ qua một cơ hội tuyệt hảo.

.....

《 Khuynh Quốc 》sau một tháng làm việc đã đến lúc đóng máy. Lần diễn cuối của Tư Vũ là cảnh công chúa Vân Hòa nhảy từ lầu cao xuống tự sát. Lúc cô thay xong trang phục bước ra đã thấy Lương đạo cười tủm tỉm phát lì xì cho mọi người, cô cũng nhận được một bao rất dày. Lương đạo còn hỏi cô có muốn tham gia bộ điện ảnh nào không, nói sẽ giới thiệu cô với các đoàn phim khác.

Tư Vũ từ chối khéo: "Lương đạo, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian, còn phải đi bệnh viện kiểm tra nữa."

"Cũng đúng cũng đúng." Lương đạo rất thích cô gái vừa chăm chỉ vừa có năng lực này, dù bị từ chối cũng không chút tức giận, còn cảm thấy Tư Vũ có kế hoạch rất hợp lý, không vì cái lợi trước mắt mà ảnh hưởng đến sức khỏe của bản thân, đúng là khó được. Ông cười hớn hờ nói: "Không vội, tôi sẽ chú ý giúp cô. Nếu có cơ hội thích hợp, tôi còn muốn hợp tác một lần nữa ấy chứ."

Tư Vũ vội vàng cảm ơn.

Thật ra lúc bước vào đoàn phim 《 Khuynh Quốc 》，vai diễn của cô thời lượng còn chưa tới hai phút. Biến cố lại xảy ra không ngừng - giữa đường Hứa Thanh Uyển bị đuổi ra ngoài, vai diễn của cô ta đều do cô đảm nhận. Một tháng gần đây Tư Vũ thật sự rất mệt, thân thể ốm yếu này sớm đã chịu không nổi, về sau tốt nhất không làm việc này nữa, ở nhà vẽ tranh cho khỏe.

Tiếp theo đến phần chỉnh sửa hậu kỳ, khoảng thời gian này chính là kì nghỉ của diễn viên, đến gần ngày công chiếu bọn họ mới phải ra mặt. Lương đạo

còn dặn dò riêng Tư Vũ chỉ cần tham gia mấy buổi tiệc quan trọng là được, tốt nhất không nên để ảnh hưởng đến sức khỏe.

Đoàn phim giải tán, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy. Hàn Diễm Diễm vô cùng luyến tiếc Tư Vũ nhưng bắt buộc đi cô phải về công ty xử lý việc rồi nhóm, chỉ có thể chia tay trong lưu luyến: "Vũ, mình sẽ không quên việc cậu đá mình rơi xuống hố đâu, cậu giới thiệu cho mình bộ mới của Cẩm Lí là《Hạt mè và trứng sữa》 chỉ có ba chương, ba chương đó, tại sao cậu còn kéo mình theo hả! Mối thù này mình sẽ nh ớ kĩ, lần sau lại báo!"

Tư Vũ: "....." Trách cô?

Kỷ Lâm đứng ở một bên: "....." Cẩm Lí tại sao còn xuất hiện?

《Hạt mè và trứng sữa》chính là bộ truyện tranh cô dựa theo nhân vật có thật để vẽ, không hề che dấu nguyên hình là ai, mọi người nhìn thôi cũng đủ biết. Tổ hợp nhân mè đen x nhân trứng sữa đúng lúc này lại đang nổi như cồn nên bộ truyện vừa ra đã thu hút không ít fans.

Về mặt mọi người khi phát hiện: Trời đâu, còn có thể làm như vậy?

Lúc Kỷ Lâm phát hiện đã quá muộn, các fans đều spam bình luận【 chúc mừng Kỷ ca đã có bộ truyện tranh đầu tiên】. Hấn tức giận đến ngứa răng, nhưng... lại tò mò lần này Cẩm Lí giờ chiêu trò gì nên thần không biết quỷ không hay click vào đọc trộm hai trang.

Sau đó ——

Hmmm, tên Cẩm Lí này cũng có ưu điểm đó chứ, vẽ chị gái đáng yêu như vậy! Khuôn mặt đáng yêu, tính cách đáng yêu, làm cái gì cũng đáng yêu. Hừ, nể mặt cô ta vẽ chị gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu nên hấn sẽ nhân nhượng tha thứ cho cô một lần.

Kỷ tiểu thiếu gia lén lút thêm bộ truyện này vào thư viện của mình, còn cài đặt đặc biệt chú ý, chắc chắn lúc cập nhật sẽ có thông báo, hoàn toàn không cảm thấy có gì không đúng.

Bộ phim đã kết thúc, Kỷ Lâm tất nhiên theo Tư Vũ trở về Giang Thành. Vừa đến sân bay, hai người lại bị bảo tiêu của Kỷ gia ngăn cản.

Kỷ Lâm nhăn mày, trong mắt chứa sự không kiên nhẫn, lạnh giọng hỏi: "Mấy anh muốn làm gì, ép tôi về nhà?"

"Thiếu gia ngài hiểu lầm, chúng tôi không phải tới tìm ngài, mà là phu nhân nhờ chúng tôi đến đón một vị khách." Những người đó cung kính với Kỷ Lâm nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tư Vũ. Giọng nói tuy rằng khách khí nhưng thái độ cực kì kiêu ngạo: "Phu nhân của chúng tôi muốn nói chuyện với vị Chu tiểu thư này, không biết cô có thể đi cùng hay không?"

Miêu: Spoil chương sau:>

Đoạn Như Lan cười lạnh. Chu Tư Vũ có mấy cân mấy lượng chẳng nhẽ bà không biết, hỏi nó có ích lợi gì? Nhưng xem ra Sở gia lại có chút vấn đề.....

Đúng lúc này quân gia vội vàng chạy vào, giọng nói cực kì kinh hoàng: "Phu nhân, Lục gia, người của Lục gia đột nhiên tới đây!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đoạn Như Lan muốn gặp cô?

Tư Vũ nhìn đám bảo tiêu của Kỷ gia, những người này nói mời cô đi làm khách nhưng thái độ rõ ràng không cho phép từ chối, xe cũng đã chờ ở bên ngoài.

Tư Vũ đã đoán trước được việc cô thân thiết với Kỷ Lâm như vậy, Đoạn Như Lan sớm hay muộn sẽ có một ngày đứng ngồi không yên, nhưng không ngờ bà ta quá nóng vội, ngay trước mặt con trai muốn "mời" mình đi.

Đoạn Như Lan coi con gái chồng trước chính là vết nhơ của đời mình. Tư Vũ cho rằng lần và mặt hỏi trước bà ta sẽ không tự tiện đến cửa khiến bản thân mất mặt nữa, nhưng có lẽ cô xem thường sự chán ghét của Đoạn Như Lan với đứa con gái ruột này rồi.

Nếu Đoạn Như Lan đã ghét cay ghét đắng cô thì cô càng muốn bà ta khó chịu.

Tư Vũ cầm lấy tay Kỷ Lâm, ngăn cản em trai chuẩn bị quát nạt, cười nói: "Được thôi, tôi cũng rất lâu rồi chưa gặp Kỷ phu nhân, có rất nhiều lời muốn tâm sự với bà ấy."

Bảo tiêu sớm đã đoán được cô sẽ đồng ý, đứng nép sang một bên mời Tư Vũ lên xe. Bọn họ không hề cảm thấy cô đồng ý có gì không ổn, còn thấy cô gái này thật biết điều. Trước khi đến bọn họ đã điều tra Tư Vũ - chỉ là một cô người mẫu hạ lưu không có gì đặc biệt. Kỷ gia chính là con rắn độc của

Giang thành, làm sao sẽ coi trọng đứa con gái không quyền không thế này, có lẽ do Chu Tư Vũ không biết lượng sức mình đi thông đồng tiểu thiếu gia nên phu nhân mới cảnh giác.

Làm gì có chuyện bước vào cửa Kỳ gia dễ dàng như vậy? Bảo tiêu lắc đầu, nhìn Tư Vũ có chút tiếc nuối.

Tư Vũ không quan tâm biểu tình của họ. Kỳ Lâm lại về mặt sốt ruột, bộ dáng nhìn cô muốn nói rồi lại thôi.

Kỳ Lâm giống cô đều không nghĩ rằng Đoạn Như Lan sẽ tìm tới cửa. Không phải lần trước hẳn đã nói rõ ràng đến thế rồi sao?

"Không có việc gì." Lúc Kỳ Lâm cực kì bất an muốn cho người dừng xe thì trên tay xuất hiện cảm giác lạnh lạnh. Hắn quay đầu nhìn, Tư Vũ không hề nhìn hắn mà nhìn thẳng phía trước, nhẹ giọng nói: "Lí do Đoạn Như Lan tìm chị, chị biết rõ."

Cho nên cô mới ngăn bảo tiêu của Lục gia lại, tuy rằng làm thế gây tiếp theo tin tức sẽ truyền tới tai Ngũ gia nhưng Tư Vũ cũng không để bụng.

Nghe Tư Vũ nói vậy, Kỳ Lâm thoáng bình ổn sự nôn nóng. Hắn không hề xem nhẹ việc chị gái hô cả họ cả tên của mẹ ruột, còn không có một chút cảm tình nào như đang nói về một người xa lạ. Cũng vì thế trong lòng hắn mới nhẹ nhàng đôi chút.

Thật tốt, chỉ cần không chờ mong sẽ không thất vọng.

Xe trực tiếp đi vào Kỳ gia, Tư Vũ được người hầu dắt vào đại sảnh, nhìn qua đã thấy Đoạn Như Lan đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Đoạn Như Lan nay đã gần năm mươi nhưng sống trong nhung lụa hơn hai mươi năm - vết tích của đoạn hôn nhân thời trẻ đã biến mất hầu như không còn, giống như từ lúc sinh ra bà đã sống sung sướng như vậy. Ngày thường Đoạn Như Lan cũng vô cùng coi trọng việc bảo dưỡng nên nhìn qua chỉ hơn ba mươi, trên khuôn vẫn còn đọng lại nhan sắc thời thanh xuân.

Lúc Tư Vũ bước vào bà cũng không thèm liếc một cái, chỉ nhìn về phía Kỳ Lâm giọng nói tràn đầy từ ái: "A Lâm, cha con hôm nay ở nhà đó, con lên phòng nói chuyện với cha được không?"

Kỳ Lâm theo bản năng từ chối: "Mẹ muốn nói gì với chị thì nói luôn bây giờ đi, một lát nữa con lên gặp cha cũng không muộn."

Hắn thật sự không yên tâm người mẹ ruột này.

Nghe thấy chữ "chị" trong miệng Kỳ Lâm, sắc mặt Đoạn Như Lan hơi cứng đờ, móng tay dài được cắt dũa cẩn thận lặng lẽ đâm vào trong thịt.

Mãi đến bây giờ Đoạn Như Lan mới chịu nhìn Tư Vũ, dưới ánh mắt bắt bẻ của bà thì cô con gái này cả người đều là khuyết điểm. Tư Vũ khiến bà nhớ lại đoạn hôn nhân không mấy tốt đẹp, từ ngày cô sinh ra tất cả mọi người đều phải nhường nhịn. Đoạn Như Lan vẫn còn nhớ rõ căn phòng nhỏ hẹp toàn mùi thuốc bắc năm nào, nó như là bóng đè đè nặng tâm can của bà.

Cũng may bà gặp được Kỳ Văn Chương, thoát khỏi cuộc sống địa ngục lúc ấy. Đoạn Như Lan chưa bao giờ cảm thấy tội lỗi với Tư Vũ, cũng chưa bao giờ cảm thấy việc bỏ con gái đi theo nhân tình là chuyện gì sai trái. Kể cả Tư Vũ có chết, bà sẽ chỉ coi là mệnh của cô không tốt.

Lần này chủ động tìm Tư Vũ, trong lòng Đoạn Như Lan đã vô cùng khó chịu, nếu có thể... quãng đời còn lại bà không muốn gặp con nợ chết tiệt này thêm một lần nào nữa.

Đều do chương trình gameshow Tư Vũ và Kỳ Lâm tham dự quá hot, còn có đám cộng đồng mạng xen vào việc người khác kia, nói cái gì mà giữa bọn họ là "tình chị em". Đoạn Như Lan xem xong tức giận đến cả người phát run, bạn bè của bà còn lôi chuyện này ra trêu chọc.

Không được, không được..... chẳng may bị phát hiện thì làm sao bây giờ, thanh danh của bà, địa vị của bà trong giới thượng lưu..... Tất cả sẽ bị đưa con gái thấp kém Chu Tư Vũ phá hủy!

Cho nên Đoạn Như Lan quyết định tiên hạ thủ vi cường.

"Ký phu nhân, chuyện gì gấp như vậy?" Tư Vũ vô cùng bình tĩnh, cô sớm đã không có cảm tình với Đoạn Như Lan, thái độ của bà thế nào cũng không ảnh hưởng đến cô.

Đoạn Như Lan cố gắng giữ bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười nhìn đứa con gái chán ghét: "Hôm nay tôi muốn thương lượng với cô một chuyện. Cô còn trẻ, không biết giới giải trí có nhiều chuyện bẩn thỉu thế nào, con gái một thân một mình như cô khó tránh khỏi việc bị người khác bắt nạt. Nếu có người đứng ở đằng sau chống lưng sẽ tốt hơn nhiều."

Đúng lúc này điện thoại hiện lên tin nhắn, cư nhiên là của Lục ngũ gia. Hắn chỉ nhắn ngắn một câu: "Đi Kỳ gia làm gì?", Tư Vũ một bên nhắn "Bị bắt đi hiểu kính mẹ ruột", một bên cũng không thèm ngần đầu trả lời: "Ký phu nhân, phiền bà nói thẳng ra, người trẻ tuổi như tôi không hiểu bà chỉ dạy gì."

"Chỉ dạy gì chứ, cô thật là." Lòng bàn tay của Đoạn Như Lan sắp bị móng tay cào đến chảy máu, bà hận đứa con gái không biết điều này: "Chu Tư Vũ, các hạng mục đầu tư của Kỳ gia - bao gồm cả điện ảnh bom tấn lớn về sau, tôi có thể giúp cô lấy được vai nữ chính, nhưng điều kiện là -- Sau này nếu nơi nào có A Lâm xuất hiện - cô không được tham dự."

Kỳ Lâm nhìn đã lâu, bởi vì có Tư Vũ âm thầm trấn an nên hắn mới không nói lời nào, nhưng bây giờ không thể nhịn nổi nữa: "Mẹ có ý gì?"

Đoạn Như Lan trừng mắt nhìn Kỷ Lâm. Bà thật sự không hiểu, đứa con trai này điểm nào cũng ưu tú mà tại sao cố tình cứ muốn thân thiết với Chu Tư Vũ?

"A Lâm, việc này con không cần quan tâm, mẹ sẽ không làm hại con, tất cả chỉ để con không bị liên lụy, con có hiểu không?" Giọng nói Đoạn Như Lan vô cùng nghiêm khắc. Hai mắt của bà thật sự rất giống Tư Vũ, nhưng đáng tiếc trong đáy chỉ chứa những điều khắc nghiệt cùng tính kế, sự linh động mẽ mẽ hoàn toàn bị che giấu đi.

Tư Vũ cúi tay ngăn cản Kỷ Lâm: "Liên lụy? Chắc đây là lí do chính của Kỷ phu nhân nhỉ? Lúc trước bà cũng cho rằng tôi liên lụy đến bà nên không chút tội lỗi nào vứt bỏ đứa con gái này chạy theo tình nhân?"

Đoạn Như Lan há miệng thở dốc, nhưng còn chưa kịp phản bác Tư Vũ đã chen miệng: "Những lời vừa rồi của bà là lấy thân phận mẹ ruột khuyên nhủ hay lấy thân phận Kỷ phu nhân cảnh cáo? Và tại sao bà lại cho rằng tôi chỉ có thể sống được ở giải trí, làm như rời khỏi nơi ấy tôi sẽ chết ấy?"

Tư Vũ không hề dùng một từ ngữ nặng lời nào, nhưng đối với Đoạn Như Lan từng chữ từng chữ đều đang châm chọc bà, sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm, bà cười lạnh: "Nếu không có A Lâm dẫn dắt, cô cho rằng mình sẽ đi được tới đâu? Chu Tư Vũ, một đứa ốm yếu như cô, vai không thể gánh tay không thể vác, cô cho rằng nếu rời khỏi giới giải trí ai sẽ nhận cô? Không có tiền, không có thuốc, cô sống được bao lâu?"

Tư Vũ vẫn bình tĩnh như cũ: "Thì ra bà cũng biết tôi cần tiền mua thuốc, lúc trước bà mang hết những thứ quý giá còn lại trong nhà đi là muốn tôi chết đúng không?"

"Mẹ!" Kỷ Lâm ngạc nhiên mở to hai mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Đoạn Như Lan. Hắn chỉ nhờ người kiểm chứng quan hệ huyết thống của mình với Tư Vũ, lại chưa từng đi hỏi cuộc sống sinh hoạt của Đoạn Như Lan trước khi gả vào Kỷ gia, nghe thấy Tư Vũ vạch trần, hắn thật sự không tin vào lỗ tai của bản thân: "Mẹ thật sự..... đã làm như vậy?"

Sắc mặt Đoạn Như Lan nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Không khí ở phòng khách lâm vào bế tắc. Và người đánh vỡ cục diện này lại là Sở Song Nghiên, cô không quan tâm sự ngăn cản của quản gia, khẳng khái xông vào: "Tránh ra, tôi biết A Lâm vừa mới trở lại, anh ấy ở trong nhà đúng không, tôi muốn tìm anh ấy, anh....."

Sở Song Nghiên đúng lúc này mặt đối mặt với Tư Vũ, sững sờ vài giây mới chỉ tay vào người đang ngồi trước mặt: "Chu Tư Vũ?!"

Sở Song Nghiên phản xạ có điều kiện nhìn một vòng xung quanh, phát hiện nhân vật "khủng bố" kia không đi theo mới thở nhẹ nhàng một hơi, thân thể căng chặt thoáng buông lỏng đôi chút. Hừ chết, cô nhìn thấy Tư Vũ lập tức nhớ đến lần chạm mặt hồi trước. Lần đó cô về nhà nói cho cha hình như cô đắc tội với bạn gái của Lục Ngũ gia, cha tức giận đến nỗi suýt chút nữa đánh cô, cô còn bị nhốt ở trong nhà 1 tháng, hôm nay mới được "thả tự do".

Sở gia tất nhiên muốn đi bồi tội với Lục Ngũ gia nhưng vị này đâu có dễ dàng gặp đến thế? Sở gia hết cách, đành phải đi tìm Tư Vũ, nhưng mặt còn chưa thấy đã bị bảo tiêu của Lục gia đuổi ra ngoài. Đến lúc này Sở gia mới biết đắc tội người không nên đắc tội.

Lục ngũ gia bình thường không thích phụ nữ, bây giờ lại ra sức bảo hộ một cô gái, điều này chứng tỏ trong lòng hắn Tư Vũ rất đặc biệt. Sở Song Nghiên lại còn đi tìm chết đắc tội với người ta, ngại sống quá lâu đúng không?

Một tháng bị cấm cửa, người của Sở gia thay phiên ra trận nhắc nhở dằn dò Sở Song Nghiên, khuyên cô nếu gặp Tư Vũ thì nhất định phải làm lạnh, tóm lại là làm đủ mọi cách để Lục Ngũ gia thấy được thành ý của Sở gia.

Lúc này Sở Song Nghiên cũng nhớ tới lời dằn dò của trưởng bối, lập tức sửa miệng, quy quy củ củ: ".....Chị Tư Vũ."

Về mặt Kỷ Lâm như ăn ruồi bọ: Tiểu bá vương này thay đổi tính tình??

Sở Song Nghiên không đoán được đến Kỷ gia sẽ nhìn thấy Tư Vũ, hối hận lúc ra cửa không chuẩn bị gì để bây giờ một món quà cũng không có.

"Nghiên Nghiên, lại đây ngồi." Đoạn Như Lan không nghe thấy câu nói kia của Sở Song Nghiên, vừa nhìn ra người tới là ai lập tức vui sướng! Sở Song Nghiên ghét nhất mấy đứa con gái có ý định tiếp cận Kỷ Lâm, xử lí bọn họ không hề khách khí, nó nhìn thấy Tư Vũ chẳng nhẽ lại không đuổi người?

Sở Song Nghiên bước hai bước, hình như nhớ tới điều gì nên dừng lại xoay người, thử nắm lấy ống tay áo của Tư Vũ, thấy cô không phản đối mới gan lớn kéo người lại gần sofa: "Chị ngồi đi, chị muốn uống gì không em lấy giúp chị?"

Kỷ Lâm chết lặng:..... Đây không phải Sở Song Nghiên chứ?

Nụ cười của Đoạn Như Lan lập tức cứng đờ, chắc bà nhìn nhầm đúng không? Tại sao Sở Song Nghiên khách khí với đứa chết tiệt kia như vậy?

Dưới ánh mắt của mọi người, công chúa nhỏ của Sở gia vô cùng ân cần rót trà đổ nước giúp Tư Vũ, còn thổi nguội nước trà mới đưa cho người ta, cha cô tới đây cũng tìm không thấy ba chữ "bị nuông chiều" trên người cô. Kỷ Lâm cùng Đoạn Như Lan mười phần sợ hãi, nhất là Đoạn Như Lan, bà nhìn Sở Song Nghiên từ nhỏ lớn lên, đã bao giờ nhìn thấy bộ dáng khách khí này của cô?

Chu Tư Vũ sao có thể làm được?

Đoạn Như Lan không hiểu, bà thử hỏi: "Nghiên Nghiên, con tới đây thật đúng lúc, di có chuyện muốn nói với con."

Sở Song Nghiên bấy giờ mới phát hiện trong phòng còn có người khác, lập tức ngồi nghiêm chỉnh: "Đi nói đi ạ."

Đoạn Như Lan nhìn Tư Vũ: "Chuyện là thế này, đi vừa nói với Chu Tư Vũ, cô ấy một thân một mình ở trong giới giải trí rất khó sống, chắc con cũng hiểu đúng không?"

Sở Song Nghiên lại nghe không hiểu: "Một thân một mình? Sao có thể, đi đùa con hả, ngài chẳng lẽ không biết-- ngao!"

Tư Vũ đột nhiên véo eo cô một cái, Sở Song Nghiên ăn đau không kịp nói ra câu tiếp theo. Nếu là người khác cô đã cho một bạt tai, nhưng người bên cạnh là Tư Vũ, Sở Song Nghiên không dám hé răng.

Không cho nói thì không nói, nhưng ánh mắt của Chu Tư Vũ lúc này thật sự rất giống Lục Ngũ gia..... (tướng phu thê>)

Đoạn Như Lan nghi ngờ: "Nghiên Nghiên, con nói rõ ràng một chút, có chuyện gì mà đi không biết?"

Bà không tin Chu Tư Vũ có năng lực nhảy ra khỏi lòng bàn tay của bà, thấy biểu hiện khác thường của Sở Song Nghiên chỉ sợ là Tư Vũ có quan hệ với Sở gia, như vậy bà sẽ không có phương tiện hành động.

Trong lòng Sở Song Nghiên nắm giữ một bí mật lớn, cố tình người trong cuộc lại ngồi ngay bên cạnh, cô nào dám nói, lời dăn dò của trưởng bối Sở gia bắt đầu có tác dụng, Sở Song Nghiên lắc đầu: "Đi đừng hỏi con nữa, nếu chị Tư Vũ muốn nói chị ấy sẽ nói cho đi."

Đoạn Như Lan cười lạnh. Chu Tư Vũ có mấy cân mấy lượng chẳng nhẽ bà không biết, hỏi nó có ích lợi gì? Nhưng xem ra Sở gia có chút vấn đề.....

Đúng lúc này quản gia vội vàng chạy vào, giọng nói cực kì kinh hoàng: "Phu nhân, Lục gia, người của Lục gia đột nhiên tới đây!!"

Đoạn Như Lan nhất thời không nghe rõ: "Ai tới? Hoang mang rồi loạn cái gì!"

Quản gia thở hổn hển: "Lục gia, Dung thành Lục gia! "

Chưa đợi Đoạn Như Lan phản ứng ông ta đã vội vàng chạy lên lầu nói cho Kỷ Văn Chương. Đoạn Như Lan ngẫm nghĩ một lúc mới sợ hãi: "Lục gia?!"

Bọn họ không hề có quan hệ với Lục gia, không, phải nói mục tiêu lớn nhất của Kỷ Văn Chương chính là leo lên thuyền lớn Lục gia, dù bọn họ là "ông lớn" của Giang thành nhưng so với Lục gia thì quả thật con kiến không bằng! Lục gia tại sao sẽ tới đây, chẳng lẽ Văn Chương đắc tội với họ?

Đoạn Như Lan không rảnh quan tâm Tư Vũ, vội vàng phân phó người hầu mang lá trà quý báu nhất trong nhà ra, đồng thời sửa sang lại quần áo, nhìn Kỷ Văn Chương cũng đang hấp tấp bước xuống cầu thang: "Văn Chương, xảy ra chuyện gì....."

Kỷ Văn Chương là con cáo già giới thương trường, vui giận không thể hiện ra mặt nhưng giờ phút này lại không che giấu được sự kinh ngạc, hiển nhiên Lục gia tới chơi nằm ngoài dự đoán của ông.

Ông nhìn mấy người ngồi trong phòng khách, hoàn toàn bỏ qua Tư Vũ, chỉ coi cô là đứa con gái Kỷ Lâm gặp dịp thì chơi mang về nhà, cau mày quát lớn: "Còn không đuổi mấy người này ra ngoài! Như Lan, bà cùng tôi đi ra nghênh đón, A Lâm con cũng đi, Lục gia không hề có quan hệ với chúng ta, lần này tới cửa nhất định là có chuyện lớn."

Trong lòng Kỷ Văn Chương suy nghĩ, có thể do dạo gần đây ông cố gắng lấy lòng người của Lục gia chăng? Nếu người tới có ý định hợp tác thì quá tốt rồi, miếng đất phía Tây Giang Thành ông thêm nhỏ dãi đã lâu, nếu có Lục gia giúp đỡ, hạng mục kia nhất định sẽ nằm gọn trong lòng bàn tay..... Không chỉ có thể, nhân cơ hội này mà kết thân được với Lục gia thì trong giới thượng lưu - Kỷ Văn Chương ông có thể đi ngang!

Giang Thành tính cái gì, sau này hẳn có thể mở rộng đến nhiều nơi khác! Tuy rằng không rõ ý đồ lần này của Lục gia nhưng Kỷ Văn Chương chắc chắn ông làm việc cẩn trọng chưa từng đắc tội với người Lục gia, khẳng định không phải tới cửa trả thù.

"Ba, chị ấy là --" Kỷ Lâm cau mày, đứng chắn trước mặt Tư Vũ, nhưng lại không nói tiếp. Ba bây giờ còn chưa biết Tư Vũ là chị ruột mình, nhưng nếu biết thì dựa theo tính cách của Kỷ Văn Chương - ông nhất định làm mạnh tay hơn người mẹ ruột kia.

Kỷ Văn Chương nhìn đứa con trai không biết cố gắng này, phui tay: "Thôi, con mang Song Nghiên lên phòng đợi đi."

Kỷ Văn Chương khí phách hăng hái, dắt vợ bước ra ngoài nghênh đón. Quản gia được phân phó bước lại gần Tư Vũ, nói: "Chu tiểu thư, ngại quá, mời ngài ra khỏi đây."

Sở Song Nghiên lại nắm chặt tay cô, dùng ánh mắt xua đuổi quản gia, không để cô đi: "Chị Tư Vũ, không phải..... là đến đón chị chứ?"

Tư Vũ vừa định trả lời, điện thoại đúng lúc này rung lên, cô cúi đầu nhìn, là tin nhắn của vị "Đại ma vương" kia gửi tới: "Vậy khiến mẹ ruột của cô thử cảm giác bị bắt đi hiểu kính người khác."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đoạn Như Lan thấp thỏm bắt an nắm lấy tay chồng, đi cùng ông đến trước cửa. Trái ngược với Kỷ Văn Chương mừng rỡ như điên, Đoạn Như Lan lại có chút sợ hãi, bà không cảm thấy Lục gia tới thăm là một chuyện tốt.

Đoạn Như Lan tự cho là đã đứng vững gót chân trong giới thượng lưu Giang Thành... Bà vẫn giữ suy nghĩ ấy cho đến khi một vị tiểu thư họ hàng xa của Lục gia đến Giang Thành du lịch, những quý phu nhân thường ngày mắt cao hơn đỉnh giống như điên rồi đi lấy lòng cô ta – nhưng tất cả đều bị từ chối ở ngoài cửa. Kể từ lúc đó, Đoạn Như Lan không dám hy vọng có thể trèo lên chiếc thuyền lớn này, bà lại càng thêm hiền từ đối đãi Sở Song Nghiên—dù gì Sở gia cũng có quan hệ thông gia với Lục gia, dù có hơi quan hệ có hơi xa xôi nhưng chắc gì không được thơm lây chứ?

"Văn Chương, ông không đắc tội ai đấy chứ?" Đoạn Như Lan không yên tâm hỏi lại một lần nữa, trong lòng bà cảm thấy có chút không ổn nhưng lại không rõ không ổn chỗ nào.

Một đoạn đường ngắn ngủi Đoạn Như Lan đã hỏi không dưới 3 lần, Kỷ Văn Chương thật sự có chút không kiên nhẫn: "Bà cứ hay suy nghĩ vớ vẩn! Lục gia nếu muốn ức hiếp người thì việc gì phải tự mình tới cửa? Chỉ cần bọn họ tỏ thái độ, những gia tộc khác sẽ như ong vỡ tổ công hiến sức lực, đến cuối cùng chết trong tay ai cũng không biết!"

"Cũng đúng....." Đoạn Như Lan cảm thấy chồng nói rất có lý, bà miễn cưỡng áp chế sự bất an trong lòng.

Nhất định là do đưa con gái chết tiết không biết tốt xấu kia khiến bà tức giận đến mù mịt đầu óc. Nghĩ nhiều làm gì không biết, nếu Kỷ Văn Chương đã tự tin như vậy chắc là không có chuyện gì.

Đoạn Như Lan yên tâm, lại trở về dáng vẻ phu nhân giới thượng lưu ngày thường. Bà nở nụ cười hiền lành dịu dàng, đứng ở bên cạnh Kỷ Văn Chương, vợ chồng hai người nắm tay bước ra ngoài cửa, lập tức nhìn thấy một đoàn xe dài được đỗ chỉnh tề bên ngoài cửa.

Cũng chính lúc này Kỷ Văn Chương mới phát hiện có chút gì đó không đúng: Nơi này là một khu biệt thự vô cùng xa hoa, "hàng xóm" xung quanh đều không phải nhân vật tầm thường, có người của Lục gia tới, bọn họ hẳn phải biết mới đúng, tại sao lại yên tĩnh như vậy?

Ông chưa kịp nghĩ nhiều, chiếc xe đầu đoàn đã mở cửa, một người đàn ông tuổi trẻ tuấn mĩ bất phàm bước ra. Kỷ Văn Chương vội vàng nắm tay vợ đi tới, đến gần ông mới phát hiện ra người này vô cùng quen thuộc, đây không phải vị tổng giám đốc mới của Hoàn Nghệ, thái tử nhỏ của Lục gia——Lục Tinh Châu sao!

Thời điểm Lục Tinh Châu đến nhận chức, buổi dạ tiệc do Hoàn Nghệ tổ chức ông cũng đến tham dự, chẳng qua xung quanh Lục Tinh Châu có quá nhiều người, Kỷ Văn Chương chỉ dám đứng nhìn ở xa, không tìm được một cơ hội bắt chuyện nào. Thật không ngờ qua mấy tháng lại gặp được hân ở chính nhà của mình!

Kỷ Văn Chương cân nhắc, Lục Tinh Châu nghe đồn là gia chủ tiếp theo của Lục gia, đến Giang thành tiếp quản Hoàn Nghệ chẳng qua là rèn luyện mà thôi, nếu có thể làm quen với người này.....

Kỷ Văn Chương vội vàng nở nụ cười, ân cần đón tiếp: "Lục tổng, đã lâu không thấy, ngài vẫn phong độ như vậy. Tôi nghe nói Hoàn Nghệ không ngừng phát triển đã thu tóm nửa giang sơn của giới giải trí. Lục tổng đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, ánh mắt rất biết nhìn người, bản thân tôi hổ thẹn không bằng."

Kỷ Văn Chương bắt cháp mọi thứ, lời khen không dứt miệng, bộ dáng vô cùng khiêm tốn. Thực tế so về bối phận ông không cần khép nép như vậy, nhưng thân phận của Lục Tinh Châu cao quý, Kỷ Văn Chương còn hận không thể thân càng thêm thân thì nào quan tâm những thứ đó.

Đoạn Như Lan đứng ở một bên phụ họa theo chồng, giọng nói uyển chuyển hỏi thăm tình hình của Lục Tinh Châu.

Lục Tinh Châu cũng không ngắt lời hai vợ chồng, dựa vào cửa xe cười như không cười nhìn bọn họ: "Kỷ tiên sinh, Kỷ phu nhân, so về ánh mắt nhìn người, hai người mới khiến tôi hổ thẹn không bằng."

Chọc ai không chọc cổ tình đi chọc Tư Vũ. Đừng coi thường con thỏ trắng mềm nhũn không có lực công kích kia, người ta có Lục Ngũ gia che chở, động tới cô không phải động tới Ngũ gia sao? Ánh mắt nhìn người chuẩn xác như vậy, Lục Tinh Châu thật sự bội phục.

Kỷ Văn Chương với Đoạn Như Lan nhìn nhau, không hiểu ý tứ của Lục Tinh Châu là gì, giọng điệu này sao lại cảm giác có chút không thích hợp...

Kỷ Văn Chương không dám tiếp lời, vội đánh trống lảng: "Lục tổng, mời vào mời vào. Tôi và Như Lan vừa mới biết tin ngài tới nên chưa chuẩn bị tốt, còn mong Lục tổng thứ lỗi."

"Không cần nóng vội, Kỷ tiên sinh, còn một vị khách nữa chưa tới."

Lục Tinh Châu đứng bất động như cũ, không có ý định bước vào bên trong: "Còn việc không báo trước một tiếng..... Tất nhiên vì nếu nói trước thì sẽ không gọi là bất ngờ."

Hai chữ "bất ngờ" Lục Tinh Châu nhấn rất mạnh. Trong lòng Kỷ Văn Chương nhảy dựng, cho rằng Lục Tinh Châu cố ý tới cửa ức hiếp người, nhưng bộ dáng của hắn vẫn cười tủm tỉm như không có việc gì, ông lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

"VẬY..... Vị khách kia là...?" Kỳ Văn Chương lo lắng sốt ruột, không biết nhân vật lớn nào có thể khiến Lục Tinh Châu khách khí như vậy?

Đúng lúc này có một chiếc xe đi tới, Lục Tinh Châu nhìn lướt qua, ánh mắt hắn lập tức sáng lên. Đợi đến lúc chiếc xe kia dừng lại, hắn làm lơ về mặt như nhìn thấy quỷ của vợ chồng Kỳ thị, cực kì ân cần chạy qua, lại tự mình mở cửa xe, nói với người đang ngồi bên trong: "Ngũ gia, cháu vừa nhận được tin đã mang theo người tới, nhưng không có chỉ thị của ngài cháu không dám tự tiện hành động. Chúng ta bây giờ trực tiếp xông thẳng vào hay thế nào ạ?"

Kỳ Văn Chương và Đoàn Như Lan không nghe rõ Lục Tinh Châu nói gì, nhưng nhìn biểu hiện của hắn Kỳ Văn Chương lập tức đoán được người tới nhất định có thân phận, địa vị cao quý hơn Lục Tinh Châu.

Nhưng chuyện này thật sự không có khả năng, chẳng lẽ là cha của Lục Tinh Châu – gia chủ đương nhiệm của Lục gia tới?..... Ngôi miếu nhỏ như tập đoàn Kỳ thị làm sao có thể đưa tới tượng Phật lớn này?

Hai vợ chồng đều thấp thỏm bất an. Một người đàn ông mặc đường trang tử trên xe bước xuống, khuôn mặt hắn trắng nõn tinh xảo, trong tay cầm một chuỗi Phật châu – tất cả tựa như người vừa bước ra từ trong tranh, nhưng khí chất lại vô cùng dọa người. Kỳ Văn Chương nhìn hắn một cái liền lập tức cúi đầu, không dám lại quan sát.

Người đàn ông này thật đáng sợ! Trong lòng Kỳ Văn Chương chấn động, ông chưa từng gặp được người nào mang đến cảm giác áp bách khủng bố đến vậy. Trước mặt người này ông giống như một con kiến cùn con tùy tay có thể nghiền chết.

Phản ứng của Đoàn Như Lan càng lớn, bà nắm chặt tay chồng như nắm lấy rom rã cứu mạng. Kỳ Văn Chương chỉ cảm thấy đáng sợ nhưng bà vừa ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt lạnh nhạt của Lục Ngũ gia, sự lạnh lẽo ấy khiến cả người bà như bị đóng băng lại. Sóng lưng Đoàn Như Lan cứng đờ, phản xạ có điều kiện hét lớn một tiếng, thất tha thất thểu lùi một bước, cả người trốn ở sau lưng chồng.

"Văn, Văn Chương ——!" Đoàn Như Lan run bần bật, đáng vẻ quý phu đều quên hết sạch, người đàn ông này..... Nhìn bà như đang nhìn một người chết!

"Đoàn Như Lan bà làm gì vậy!" Đoàn Như Lan bỗng nhiên thất thố khiến Kỳ Văn Chương trở tay không kịp, ông vội vàng nắm lấy tay Đoàn Như Lan kéo bà ta về vị trí cũ, run sợ nhận lỗi với Lục Ngũ gia: "Thật ngại quá, vợ tôi ít kiến thức, đột nhiên nhìn thấy khách quý tới chơi nên có chút không quen. Vị này....."

Kỳ Văn Chương không biết phải xưng hô với Lục Ngũ gia thế nào, đành phải quay đầu hỏi Lục Tinh Châu: "Lục tổng, này, vị này là.....?"

Lục Tinh Châu nở nụ cười... nhưng nụ cười này lại chứa đầy sự vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa: "Đây là Ngũ gia nhà chúng tôi, ông gọi Ngũ gia là được rồi. Kỳ tiên sinh, người cũng đã đến đủ, không mời chúng tôi vào nhà sao?"

Câu tiếp theo của Lục Tinh Châu Kỳ Văn Chương không hề nghe rõ, trong đầu chỉ còn lại hai chữ "Ngũ gia". Ông lẩn lộn nhiều năm như vậy cũng coi như có chút thế lực, tất nhiên đã từng nghe qua cái tên Ngũ gia —— Lục Ngũ gia, vị sát thần của Lục gia? Đích thân tới nhà bọn họ?!

Kỳ Văn Chương có chút đứng không vững, Đoàn Như Lan cũng run rẩy lấy bầy, bà vẫn còn sợ hãi ánh mắt vừa rồi của người nọ. Kỳ Văn Chương không tốt hơn bà ta bao nhiêu nhưng lí trí lại nói cho ông: nếu ông còn tiếp tục thất lễ thì kết cục nhất định thảm không nở nhìn, điều này khiến Kỳ Văn Chương cố gắng thuyết phục bản thân bình tĩnh, cúi đầu nghênh đón hai người bước vào, nửa chữ cũng không dám nói.

Lục Ngũ gia bước từng bước chậm rãi, điệu bộ nhàn nhã giống như hắn không phải một vị khách mà chính là chủ nhân của ngôi nhà này. Kỳ gia có một chiếc sân rất rộng, Kỳ Văn Chương lại thích học đòi văn vẻ nên thuê mấy người làm vườn trồng đầy hoa tươi, gió thổi làm đóa hoa lay động nhìn qua cũng có một phen phong cảnh.

Lục Ngũ gia trầm tư: "Hoa viên không tồi, ông thích hoa?"

Kỳ Văn Chương lập tức gạt đầu, sợ chạm một giây sẽ làm vị đại gia này không hài lòng: "Vâng vâng, trong sân đều là những loài hoa quý báu tôi rất tốn công mới sưu tầm được, Ngũ gia thích cây nào cứ việc mở miệng, tôi lập tức cho người đi nhổ. Ngài nhìn bông hoa lan này, giá trị liên thành..."

Trong lòng Kỳ Văn Chương thật vui vẻ, tự cho là tìm được sở thích của Lục Ngũ gia. Ông cố gắng moi hết kiến thức ít ỏi về hoa cỏ trong đầu ra, trong tối ngoài sáng ra sức lấy lòng, cuối cùng còn kéo cả Đoàn Như Lan: "Như Lan, không phải ngày thường bà rất thích chăm sóc hoa sao, mau giới thiệu một chút cho Ngũ gia đi."

Đoàn Như Lan cứng đờ cả người, bà thấy thái độ ân cần nịnh hót của chồng làm sao lại không hiểu - vị Ngũ gia này bọn họ tuyệt đối không thể trêu chọc. Đoàn Như Lan cũng muốn nói gì đó nhưng ngày thường bà chỉ tưới tí nước, việc nặng như trồng hoa có bao giờ động tới, thật sự cái gì cũng không biết!

"Ngũ gia..... Văn Chương, để tôi gọi người làm vườn tới!" Đoàn Như Lan suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nói được một câu. Trang điểm làm đẹp bà còn hiểu biết tường tận, loại việc nặng này sao bà biết được!

Thật là vô dụng! Trong lòng Kỳ Văn Chương có chút ghét bỏ, Đoàn Như Lan ngoại trừ đi dạo phố tiêu tiền còn có thể làm gì, mỗi ngày tự tập với đám phu nhân kia mà sao không học tập người ta được chút ít nào? Phu nhân các gia tộc khác có người nào không thanh cao trang nhã, mọi thứ tinh thông? Bà đi ngược số đông, hơn hai mươi năm cũng không thêm chính trang lại bản thân, thời điểm quyết định không có cái gì dùng được!

Kỳ Văn Chương lập tức nắm lấy tay vợ không cho bà đi gọi người, dù cho trong lòng có bao nhiêu ghét bỏ nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra chút

nào, ông vội vàng chữa cháy: "Ngũ gia, đó chỉ là một sở thích nhỏ của Như Lan, sợ nói không tốt nên muốn gọi người có kinh nghiệm tới giải thích cho ngài."

"Không cần. Như vậy hoa cỏ ở đây đều do bà thuê người trồng?" Lục Ngũ gia lạnh lẽo nhìn Đoạn Như Lan, thấy bà gật đầu, khóe môi hần hoi cong lên: "Bà không xứng với mấy đóa hoa này, ngay bây giờ tự mình đi nhổ sạch đi."

Đoạn Như Lan còn tưởng là ảo giác: "Ngũ gia, ngài nói..... gì?"

Lục Tĩnh Châu "có tâm" nhắc nhở: "Ngũ gia nói bà lập tức đi nhổ hết đồng hoa cỏ này, ngài ấy thấy chướng mắt, hiểu chứ?"

"Cái, cái gì?" Đoạn Như Lan sống trong nhung lụa hơn hai mươi năm, đã bao giờ nghe được loại yêu cầu này, theo bản năng có chút tức giận. Nhưng bà chỉ vừa mới thể hiện sự oán giận trên khuôn mặt, bảo tiêu đứng đằng sau Lục Ngũ gia đã lập tức bước đến, vịn hai tay Đoạn Như Lan đặt ở sau lưng, áp bà đi đến hoa viên.

"Mấy người muốn làm gì!" Kỷ Văn Chương ngây ngốc vài giây mới phản ứng lại, lập tức duỗi tay muốn kéo vợ, ai ngờ vừa mới nâng tay, sau ót liền chạm phải một thứ gì đó cứng rắn, Kỷ Văn Chương run rẩy quay đầu nhìn, thứ đang đặt ở ót ông chính là họng súng!

"!!" Lúc này ông mới để ý bảo tiêu mà Lục Ngũ gia mang đến, mỗi người đều cầm theo "hàng nóng". Trước đây Kỷ Văn Chương từng nghe đồn thuộc hạ của vị Ngũ gia này quản lý một mạng lưới buôn bán súng ống đạn dược không lồ, xem ra lời đồn này là thật.....

Đoạn Như Lan cũng nhìn thấy thứ đang nhắm vào chồng mình, bên hông bà đồng dạng chạm vào một thứ, không cần cúi đầu bà cũng đoán được nó là gì. Đoạn Như Lan đã bao giờ bị đối xử như vậy, nháy mắt cả người run rẩy.

"Đi đi, lát nữa trời mưa lại chậm trễ thời gian." Lục Ngũ gia nói vô cùng "hiền từ", hần vắn về Phật châu, không hề ngẩng đầu nhìn bầu trời nhưng giọng nói lại chứa đầy sự khẳng định. Bảo tiêu lập tức áp giải Đoạn Như Lan đi, bà ta cũng không dám phản kháng.

"Ông cũng đi đi, vợ chồng đồng tâm, làm gì có chuyện đứng ở một bên nhìn vợ mình vất vả?" Giọng nói của hần nhẹ nhàng chậm rãi, Lục Ngũ gia nhìn bộ dáng cứng đờ như tượng đá của Kỷ Văn Chương, nở nụ cười nhạt: "Đưa ông ta qua."

Bảo tiêu lập tức hành động, Kỷ Văn Chương không dám dùng sức giãy giụa, trong lúc xô đẩy chiếc cà vạt đắt tiền được thắt cẩn thận lệch sang một bên, ông hoảng hốt: "Ngũ gia, ngài có ý gì, hai vợ chồng chúng tôi nếu có chỗ nào đắc tội thì xin ngài thứ lỗi, Ngũ gia có yêu cầu gì cứ nói, tôi sẽ cố gắng hết sức....."

Lục Ngũ gia hình như cảm thấy lời nói của ông vô cùng nực cười: "Không phải tôi yêu cầu rồi sao? Nếu ông đã nói sẽ cố gắng hết sức, tôi sẽ cho người giám sát ông, ngừng một lần thì giá trị cổ phiếu của Kỳ thị sẽ giảm mất một điểm, hiểu chứ?"

Nhỏ hoa nhỏ cỏ, đây là yêu cầu kỳ quái gì! Kỷ Văn Chương suýt chút nữa chửi ầm lên, còn may ông đột nhiên nhớ ra người đứng trước mặt là ai, đồng thời cả người phát run. Kỳ thị so với Lục gia như tép riu so với cá mập lớn, một ngụm nuốt sạch là chuyện dễ như trở bàn tay, câu uy hiếp kia của Lục Ngũ gia tuyệt đối không phải lời nói đùa!

Suy nghĩ cẩn thận, Kỷ Văn Chương cũng không dám dị nghị gì nữa, có lẽ do họng súng sát bên nên ông thành thành thật thật đi đến bên cạnh Đoạn Như Lan. Đảm bảo tiêu ném dụng cụ làm vườn ra trước mặt bọn họ, vợ chồng hai mặt nhìn nhau, họng súng ngay bên ót nên hai người đành phải cảm thér nông cụ xa lạ lên, bắt đầu xúc đất.

Trong lòng bọn họ đều mắng Lục Ngũ gia làm điều xấu, Kỳ gia trêu chọc gì hần hả, thế nhưng bắt bọn họ đi nhổ hoa nhỏ cỏ? Chưa nói tốn mất bao nhiêu thời gian, hai người đã bao giờ làm loại việc nặng này, tư thế cách dụng lực sai hoàn toàn, còn chưa tới mười phút Đoạn Như Lan đã thở hồng hộc, cảm thấy không thể làm nổi nữa.

"Kỷ phu nhân, ngài ngừng một lần." Bảo tiêu giám sát mặt không biểu tình nói.

Kỷ Văn Chương đột nhiên ngẩng đầu, ông tham sống lại yêu tiền, đặc biệt thứ gì làm ảnh hưởng đến công ti ông đều không có sắc mặt tốt, lập tức nhấn nhó quát: "Đoạn Như Lan bà muốn liên lụy tôi à? Mau tiếp tục làm cho tôi!"

Đoạn Như Lan vô cùng âm ức, lại bị vẻ mặt của chồng làm cho hoảng sợ. Bà chỉ biết Kỷ Văn Chương ôn tồn lễ độ, lúc nào thấy bộ dáng tức giận như thế này.

Đoạn Như Lan đương nhiên không muốn công ti Kỳ thị xảy ra chuyện, đành phải nuốt khổ sở vào trong lòng, tiếp tục xúc đất. Hai người bọn họ vì nghề đón khách quý Lục gia nên trang điểm tỉ mỉ một phen, quần áo trên người đều là hàng hiệu sang quý... nhưng sau một hồi "lao động" cực khổ, quần áo đã dính đầy bùn đất, vừa dơ vừa bẩn.

Lục Ngũ gia lạnh nhạt nhìn đôi vợ chồng, nghiêng đầu nói với Lục Tĩnh Châu: "Cho người mang cỏ đuôi chó tới, bọn họ đào xong thì tiếp tục trồng."

Lục Tĩnh Châu ngăn người, vừa nãy Lục Ngũ gia có nói Đoạn Như Lan không xứng với mấy đóa danh hoa này nên bắt bà ta nhổ, bây giờ lại bảo bà ta trồng cỏ đuôi chó, không phải ý nói Đoạn Như Lan chỉ xứng với đám cỏ đại hay sao?

Khiến người khác tức chết, Ngũ gia của bọn họ đúng là lợi hại nhất.

Lục Tĩnh Châu đang muốn khoe khoang một phen, trước cửa biệt thự lại truyền tới một giọng nói nghi hoặc: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Lục Ngũ gia ngược mắt nhìn, Tư Vũ đang đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh, hình như nghe thấy tiếng động nên chạy ra. Hắn lập tức nhú mày, thân thể cô gái nhỏ không tốt, lại chỉ mặc một chiếc váy, không sợ cảm lạnh hả?

Sở Song Nghiên và Kỳ Lâm cũng chạy ra. Công chúa nhỏ Sở gia nhìn thấy Lục Ngũ gia như chuột nhìn thấy mèo, vội trốn đằng sau lưng Tư Vũ. Tư Vũ không quan tâm cô, tò mò nhìn mấy người trong vườn, quan sát một lúc lâu mới nhận ra được hai vợ chồng Kỳ thị.

"Anh bắt bọn họ làm vậy?" Tư Vũ khiếp sợ, quay đầu mới phát hiện ra Lục Ngũ gia không biết từ lúc nào đã bước tới trước mặt, vô cùng tự nhiên nắm lấy tay nhỏ của cô, kéo cô bước vào trong phòng.

Không biết có phải do người này đã từng cứu mạng cô hay không, Tư Vũ không còn sợ hãi như hồi trước... tuy rằng mỗi lần nhìn thấy vận khí đen đặc xung quanh Lục Ngũ gia cô vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng tốt xấu có thể nói chuyện bình thường. Chính bản thân Tư Vũ cũng không phát hiện ra cách cô nói chuyện với hắn đã bớt đi câu nệ, còn thêm vài phần tùy ý.

"Bọn họ làm vậy không phải lật thủ tội hoa (không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp) sao, thật là lãng phí." Tư Vũ tò mò không biết vợ chồng nhà này nói gì khiến Lục Ngũ gia đích thân ra tay trừng phạt, đành lay lay ống tay áo hỏi hắn.

Tay nhỏ mềm mại không chịu để yên cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, Lục Ngũ gia im lặng một chút, cuối cùng trả lời: "Váy đem hoa bọn họ nhỏ ra để vào trong chậu, nếu cô thích tôi sẽ cho người mang tới."

Lục Tinh Châu đứng ở một bên nghe ngóng, chiêu mơn hoa hiển Phật này của Ngũ gia đúng là rất tuyệt. Vợ chồng Kỳ thị dù thích đi tìm đường chết... nhưng mấy danh hoa này cũng rất quý, Ngũ gia ngược đời, dùng một xe cỏ đại trao đổi, đồ tốt thuận tay tặng cho Tư Vũ.

Tư Vũ bất đắc dĩ nói: "Nhà tôi không có chỗ để."

Lục Ngũ gia nhất thời không lên tiếng, hắn bình thường chỉ đưa thuốc cho cô, còn đưa hoa? Hình như chưa từng có. Tặng đồ bị từ chối, hình như cũng chưa từng có luôn.

Nếu không cần hoa... Vậy cho người ngắt lấy cánh làm đồ ăn cho cô đi.

Kỳ Lâm cũng nhìn thấy cha mẹ mình bị bắt đi "lao động", cảnh tượng này có nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến.

Bên cạnh cha mẹ hắn có vài người áo đen đang đứng, chuyện này rõ ràng không phải bọn họ tự nguyện. Dù sao cũng là cha mẹ ruột, tuy rằng Kỳ Lâm rất khó chịu thái độ của bọn họ đối với chị gái nhưng hắn thật sự nhìn không được, lập tức sốt ruột chạy ra ngoài.

"A Lâm?" Tư Vũ không kịp kéo hắn, bàn tay bị Lục Ngũ gia nắm chặt, đồng thời eo cô bị người nọ ôm lấy, cả người ngã vào trong lòng ngực tràn đầy mùi đàn hương.

Lục Ngũ gia nhìn bóng dáng của Kỳ Lâm, giống như là cố ý, đợi đến lúc hắn chạy ra khỏi nơi có mái che mới ung dung nói: "Trời sẽ mưa không ngừng, quan sát kĩ hai người kia, kêu bọn họ nhanh tay nhanh chân lên, tôi không đủ kiên nhẫn để chờ đâu."

Vừa dứt lời trời liền đổ mưa tầm tã, cả người Kỳ Lâm đều ướt nhẹp. Kỳ Văn Chương cùng Đoạn Như Lan lại thảm hại hơn, quần áo trên người bọn họ đều vô cùng quý báu, bị nước thấm ướt thật sự không thể mặc nổi nữa. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của Đoạn Như Lan cũng bị nước mưa "tẩy rửa", chật vật không thể nào nhìn ra bộ dáng cũ.

Miêu: Spoil ạ:>

Lục Ngũ gia nắm lấy bàn tay nõn nà của Tư Vũ, nhàn nhạt nói: "Đúng thật không có quan hệ với mấy người, cô ấy... là người của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Đoạn Như Lan cả người ướt đẫm, chiếc váy xinh đẹp để đón khách quý bị bùn bám bẩn không nỡ nhìn. Bởi vì mưa lớn nên mặt đất vô cùng lầy lội, giày cao gót dính chặt vào trong bùn, bà hét một tiếng muốn rút chân ra nhưng suýt chút nữa thì té ngã.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, hoa viên lại không có mái che, hai vợ chồng tắm mưa như hai con gà tắm mưa. Bảo tiêu có vẻ đã đoán trước được trời sẽ mưa, hắn bung dù che tiếp tục giám sát.

Đời này Đoạn Như Lan chưa bao giờ chật vật như vậy, dù không còn sức để thờ lại chẳng dám dùng tay. Một khi bà buông tay không làm, bảo tiêu áo đen đứng đằng sau sẽ dùng giọng nói lạnh nhạt thông báo giá trị cổ phiếu của Kỳ thị đã giảm bao nhiêu điểm.

Đoạn Như Lan không biết những thứ này, nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt như tờ giấy của chồng thì có gì không rõ nữa. Điện thoại của Kỳ Văn Chương bị đám người đó cầm lấy, nó liên tục thông báo có cuộc gọi tới. Bảo tiêu còn cố ý đứng trước mặt bọn họ mở loa ngoài – Kỳ Văn Chương nghe thấy trợ lý báo cáo giá cổ phiếu của bọn họ liên tục giảm mạnh, hội đồng quản trị đều đang ngồi trên đồng than, chủ tịch mau đến công ti trấn an mọi người. Ông càng nghe trái tim càng ứa máu, nhưng bốn phía đều có họng súng chỉ vào, ông không những không đi được, đến trả lời một câu cũng không thể. Cuối cùng bảo tiêu dứt khoát tắt điện thoại, lạnh lùng nói: "Kỳ tổng, so với việc lo lắng chuyện không đâu, ông tốt nhất làm cho xong việc này đi, càng kéo dài thời gian không biết chừng tổn thất càng nhiều đấy."

Kỳ Văn Chương rất muốn ngắt đi, cả người ông đều đắm chìm trong tuyệt vọng.

Đó là điều là tâm huyết của ông! Kỳ Văn Chương ánh mắt rực lửa nhìn Đoạn Như Lan. Ông không dám phản kháng Lục gia nên đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu vợ mình, đều do người đàn bà này, một chút việc nhỏ cũng không làm được, không phải chỉ là cuộc đất sao, còn đứng ở đó than khổ, đổ phé vật!

Đoạn Như Lan cũng không chịu nổi, trong mắt bà tất cả đều do chồng không có bản lĩnh. Bà còn tưởng rằng gả vào Kỳ gia sẽ được sống sung sướng, ai ngờ Kỳ Văn Chương đứng trước mặt Lục gia đến cả con kiến cũng không bằng, còn làm hại mình phải cùng ông ta làm mấy thứ việc thấp kém này, đúng là kẻ bất lực!

Giờ phút này, tư duy của vợ chồng Kỳ thị lại vô cùng giống nhau.

Bọn họ ra sức làm nửa ngày, từ buổi sáng cho đến buổi tối, cơn mưa cũng chưa một lần ngừng lại. Lúc trước Đoạn Như thích khoe khoang nên thuê người trồng đầy một vườn hoa, bây giờ thật sự muốn quay về quá khứ tát cho bản thân một cái đau điếng. Bà cũng bắt chấp mấy thứ hoa này đắt tiền như thế nào, nhỏ xong liền ném qua một bên. Chờ bọn họ dọn sạch cả khoảng sân rộng, eo mỗi lưng đau nằm trên mặt đất không muốn dậy, bảo tiêu áo đen lại cầm một túi hạt giống bước tới, mặt không biểu tình nói: "Hai vị, Ngũ gia phân phó, sau khi nhổ hết thì trồng hạt giống này xuống."

!!

Đoạn Như Lan suýt chút nữa ngã xiu, tay bà mỗi như không thể nâng lên được, trên mặt không biết là nước mắt hay là nước mưa: "Có thể cho chúng tôi nghỉ một lúc không, tôi thật sự không làm nổi....."

Vừa dứt lời, vị bảo tiêu áo đen kia giờ súng, cực kì chính xác bắn ra một viên đạn sát bên chân Đoạn Như Lan. Bà ta đứng hình vài giây, há miệng thở dốc, không dám nói một chữ.

"Kỳ phu nhân, nếu bà muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi vĩnh viễn đi." Họng súng nhắm ngay về phía bà.

Cả người Đoạn Như Lan run rẩy, những người này, những người này thật sự dám! Sự sợ hãi bao trùm trái tim bà, Đoạn Như Lan không biết lấy sức lực ở đâu ra, vừa nãy còn ngã trên mặt đất không dậy được, bây giờ đã chủ động đứng lên, cầm lấy túi hạt giống bắt đầu làm việc. Kỳ Văn Chương ở bên cạnh cũng sợ hãi chính mình là người tiếp theo bị họng súng nhắm vào, vội chạy theo vợ đi lấy hạt giống.

Lúc bọn họ trồng xong đã là hai tiếng sau, Kỳ Văn Chương cùng Đoạn Như Lan bị bảo tiêu áp giải vào biệt thự. Quần áo của hai người dơ bẩn không nhìn, trên mặt và tay chân đều là bùn đất, nếu bây giờ đuổi bọn họ ra ngoài, nói là ăn xin cũng không một ai nghi ngờ.

Bên ngoài trời đổ mưa nên vô cùng lạnh lẽo, Đoạn Như Lan bước vào phòng khách ấm áp mới cảm thấy tay chân bắt đầu có chút tri giác, đồng thời bà cũng phát hiện cả mười đầu ngón tay đều bị phà da chảy máu, đau đớn khó nhịn khiến khuôn mặt trở nên vặn vẹo.

Đoạn Như Lan bị người kéo vào, bà ngẩng đầu thấy Lục Ngũ gia đang ngồi trên sofa nghiêm túc pha trà. Thủ pháp của hắn vô cùng thành thạo, cùng với khuôn mặt tỉnh táo - tất cả như một bức tranh biết cử động. Nhưng Đoạn Như Lan lại vô tâm thương thức... bởi bà nhìn thấy đứa con gái bà chán ghét nhất đang ngồi bên cạnh Lục Ngũ gia!

Trái ngược với Đoạn Như Lan chật vật bản thủ, Tư Vũ lại khoác một chiếc áo khoác lông chồn, nhìn qua vô cùng ấm áp. Trà ngon Lục Ngũ gia pha đều đổ vào chén nhỏ cô đang cầm trên tay, chiếc miệng nhỏ nhấp uống từng ngụm từng ngụm, trên mặt bởi vì hơi nóng mà đỏ bừng lên, đôi mắt hạnh cũng lấp lánh hơi nước.

Đoạn Như Lan cả kinh, con nợ chết tiết Chu Tư Vũ tại sao còn chưa đi? Không phải bà nói quần gia đuổi nó đi rồi à?!

Trước mặt là Lục Ngũ gia, Đoạn Như Lan không dám kiêu ngạo cũng không dám lỗ mãng. Dù hắn chính là người khiến bà chật vật như hiện tại nhưng Đoạn Như Lan không có gan đi trách móc. Còn Tư Vũ thì khác! Con bé chết tiết này thấy bà bị như vậy còn vui vẻ thoải mái ngồi uống trà?

Đoạn Như Lan lập tức nổi đóa, bà có thể mất mặt với bất kì nhưng không thể mất trước mặt Chu Tư Vũ!

"Ngũ gia, Ngũ gia, con bé chết tiết này không phải người nhà chúng tôi, tôi cho người đuổi nó đi, không làm bẩn mắt ngài..... Chu Tư Vũ!" Đoạn Như Lan muốn chạy đến kéo Tư Vũ ra nhưng vừa đứng lên đã bị bảo tiêu giữ tay đè xuống mặt đất. Bà cho rằng Lục Ngũ gia không biết thân phận của Tư Vũ, vội vàng giải thích: "Ngũ gia, chắc ngài không biết, con bé này chuyên môn đến nhà chúng tôi ăn vạ, còn quần lấy con trai tôi không buông....."

Nói đến đây Đoạn Như Lan mới nhớ ra, đúng rồi, tại sao Kỳ Lâm lại không ở phòng khách?

Tư Vũ không khỏi trều khoe miệng. Còn Kỳ Lâm, đứa nhỏ ngốc kia đi ra ngoài tắm mưa, lát sau bị người kéo vào, cô lập tức xuống bếp nấu chén canh gừng, chẳng qua Lục Ngũ gia nhân lúc cô không chú ý bỏ thêm chút thuốc vào canh. Kỳ Lâm uống xong liền ngủ, bảo tiêu đành phải nâng hắn vào phòng.

Nếu không hẳn nhất định sẽ dầm mưa đi tìm vợ chồng Kỳ thị!

"Bà nói cô ấy không phải người nhà của bà?" Lục Ngũ gia nhàn nhạt nhìn Đoạn Như Lan đang bị đè trên sàn nhà, mỉm cười hỏi.

Sở Song Nghiên ngồi ở vị trí xa Lục Ngũ gia nhất không khỏi run lên, ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Đoạn Như Lan.

Kỷ Văn Chương dù sao cũng là một con cáo già, ông có thể cảm nhận được có hơi thở nguy hiểm trong nụ cười của Lục Ngũ gia, nhưng còn chưa kịp mở miệng giải thích Đoạn Như Lan đã trả lời cực kì chắc chắn: "Đúng đúng, loại người như nó tôi gặp không ít, thấy người sang là bắt quàng làm họ, đến cả mặt mũi cũng không cần."

Lục Ngũ gia nắm lấy bàn tay nõn nà của Tư Vũ, nhàn nhạt nói: "Đúng thật không có quan hệ với mấy người, cô ấy là người của tôi."

"Đúng vậy đúng vậy, ánh mắt của Ngũ gia thật tốt....." Đoạn Như Lan phản xạ có điều kiện đồng ý, nhưng nói được nửa đường lại nghẹn.

Cái, cái gì? Lục Ngũ gia vừa mới nói —— Chu Tư Vũ, con bé xuất thân thấp hèn, ốm yếu đoản mệnh, là người của Lục Ngũ gia?!

Đoạn Như Lan không thể tin được, cả người cứng đờ như tượng đá.

Tư Vũ nghe xong lập tức sặc nước, ho ho thế nào lại ho ra máu, che môi nhũ mảy mòi đỏ hồng cùng khó chịu, Lục Ngũ gia nghiêng đầu nhìn cô: "Vừa mới uống thuốc xong, sao lại phát tác rồi?"

Dứt lời liền muốn nắm tay cô bắt mạch, Tư Vũ dùng cả tay cả chân trốn ra đằng sau, ý đồ tránh thoát bàn tay của "đại ma vương" đang vươn tới. Không đúng, lời này quá đáng sợ, cô trở thành người Lục gia lúc nào!

Lục Ngũ gia rất không vui khi nhìn thái độ kháng cự của Tư Vũ, dứt khoát nắm lấy cổ chân mảnh khảnh kéo người về, ôm cô vào trong lòng, ôn nhu cẩn thận giúp cô lau đi vết máu tươi: "Chạy cái gì, cũng không phải muốn trách cô."

Động tác thân mật ấy rơi vào trong mắt Đoạn Như Lan, giống như dùng chày gỗ đánh vào đầu đánh đến bà hoa mắt chóng mặt, Chu Tư Vũ nó..... có quan hệ gì với Lục Ngũ gia? Không có khả năng, người đàn ông quyền cao chức trọng như Lục Ngũ gia làm sao có thể coi trọng con ma ốm này?

Kỷ Văn Chương cũng sợ ngây người, nhưng ông tỉnh táo hơn Đoạn Như Lan nhiều, mồ hôi lạnh sau lưng lập tức chảy ròng. Ông không quên vừa nãy ông còn định đuổi cô gái này ra ngoài, Lục Ngũ gia chắc chắn là che chở Tư Vũ, thậm chí một loạt yêu cầu tức chết người vừa rồi cũng chỉ để khiến cô gái này hết giận!

Kỷ Văn Chương nhớ có một lần vợ nói cô gái Chu Tư Vũ này suốt ngày quẩn lấy Kỷ Lâm, muốn ông khiến cô ta biết khó mà lui, Kỷ Văn Chương lúc đó cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, cũng không thêm hỏi nhiều, mặc kệ Đoạn Như Lan muốn làm gì thì làm, bây giờ nhớ lại... thật sự là tự đi tìm đường chết!

Tốt lắm, hóa ra đều do người đàn bà ngu ngốc Đoạn Như Lan gây ra tai họa! Kỷ Văn Chương thở hắt hắt, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Đoạn Như Lan, nếu không phải ông cũng bị người kìm chặt thì đã cho bà ta một cái tát, bà ta không những gây họa còn hại mình bị liên lụy!

"Ngũ gia, không, Chu tiểu thư, đều là chúng tôi có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, tôi thay mặt Như Lan xin lỗi, mong ngài giờ cao đánh khẽ, tha thứ bà ấy một lần." Kỷ Văn Chương co được dân được, biết nguyên nhân lập tức đi năn nỉ cầu xin Tư Vũ, trái ngược với bộ dáng kiêu ngạo lúc trước, thái độ hiện giờ lại vô cùng khiêm tốn.

Đoạn Như Lan nghe chồng ăn nói khép nép, cả người giống như đang mơ. Không đúng, con nọ chết tiệt bà luôn khinh thường, từ lúc nào đã chuyển mình khiến bà phải ngẩng đầu nhìn lên?

Đoạn Như Lan không hiểu cũng không muốn hiểu.

Lục Ngũ gia không hề bố thí một ánh mắt cho bọn họ, hần chuyên chú nhìn Tư Vũ, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Cô xem, bọn họ bị bắt hiểu kính cô, vui chứ?"

Tư Vũ: "....." Tất nhiên là vui, nếu vị đại gia này không ôm chặt như vậy cô càng vui hơn nữa.

Tư Vũ không dám hé răng, nhưng Lục Ngũ gia nhìn biểu tình của cô cũng đoán được chín mười, cười khẽ xoa xoa mái tóc dài mềm mại, ôn nhu nói: "Xem ra cô vẫn chưa vừa lòng."

Đoạn Như Lan cùng Kỷ Văn Chương: "!!?"

"Tĩnh Châu." Lục Ngũ gia lại quay sang hỏi Lục Tĩnh Châu: "Nghe nói Kỳ thị sắp đầu thần thành công miêng đất ở phía Tây Giang thành?"

Lục Tĩnh Châu gật đầu: "Vâng, người ta nói ai sở hữu được miếng đất đó sẽ trở thành vua của Giang thành, rất nhiều công ty đều như hổ rình mồi, Kỳ gia là người cạnh tranh có thể lực nhất."

"Rất nhanh sẽ không phải." Lục Ngũ gia cười: "Cháu giữ lấy, coi như là quà chú tặng, dù gì cháu đến Giang thành chú cũng chưa đưa quà ra mắt."

Lục Tinh Châu ngăn người, lập tức vui vẻ nói: "Cảm ơn Ngũ gia!" Hắn đã muốn sở hữu miếng đất ấy từ lâu rồi, nhưng mà Lục gia đã hất ra khỏi nhà để rèn luyện, tất cả đều phải dựa vào bản thân, vốn lưu động của hắn không đủ để đầu thầu miếng đất kia. Nhưng một khi Lục Ngũ gia đã hứa hẹn thì mọi chuyện lại khác, đến cả cha hắn cũng không dám nói gì!

Sắc mặt Kỳ Văn Chương trắng bệch, suýt chút nữa ngã xuống.

Xong rồi, xong rồi, hạng mục này ông nhất định phải có được, vì nó ông còn mặc kệ ý kiến phản đối của hội đồng quản trị, nếu thất bại chưa nói hội đồng quản trị sẽ loạn như thế nào, tài chính của công ty cũng một đi không trở lại.....

Tập đoàn Kỳ thị nhất định sẽ tôn trọng nghiêm trọng!

Tư Vũ không thể hiểu, nhỏ giọng hỏi Lục Ngũ gia: "Tôi chưa nói không hài lòng mà?"

Lục Ngũ gia nắm tay cô, sắc mặt không đổi: "Cô nói." Dù sao chắc chắn không phải hắn hiểu sai.

Tư Vũ: "..... Anh vui là được rồi."

Đạt được mục đích, Lục Ngũ gia lập tức mang Tư Vũ rời khỏi, xe của Lục gia trực tiếp lái vào tận cửa, không hề quan tâm đây là nhà của ai. Tuy rằng trời vẫn còn mưa nhưng Tư Vũ lại không dính một giọt nước nào.

Đại sát thần biến mất, Sở Song Nghiên mới dám thở mạnh, lòng tràn đầy sợ hãi vỗ vỗ ngực, "thảm trạng" của vợ chồng Kỳ thị đã khắc sâu vào trong mắt, may mắn lúc trước cô thông minh kịp thời xử lý tốt, nếu không chắc chắn cô cũng rơi xuống kết cục giống bọn họ ngày hôm nay!

Xúc đất cả ngày, công ty còn chịu tổn thất, nghĩ thôi cũng thấy thảm.

Sở Song Nghiên nhìn hai vợ chồng ngồi bệt trên mặt đất, yên lặng chờ bọn họ ngồi lên sofa, cô cũng không dám ở lại lâu, làm xong liền cuốn gói chạy. Cô còn phải về nói cho trưởng bối trong nhà chuyện Kỳ thị đắc tội Lục Ngũ gia!

Trong chớp mắt toàn bộ người đều đi hết, biệt thự lại trở về sự yên tĩnh vốn có. Kỳ Văn Chương ngồi một hồi lâu mới cảm thấy tay chân có chút sức lực, chuyện thứ nhất ông làm chính là gọi tắt Đoàn Như Lan một cái!

"Bà nhìn xem bà làm 'chuyện tốt' gì!" Kỳ Văn Chương đỏ ngầu hai mắt, giọng nói chứa đầy hận ý: "Đoàn Như Lan, ngày thường ngoại trừ đi dạo phố đánh mặt chược, bà còn làm được cái gì? Bây giờ còn rước họa về nhà, lúc trước đầu óc tôi bị nước vào mới cưới bà!"

Đoàn Như Lan sững sốt vài giây mới phản ứng lại, không dám tin nhìn người chồng trước nay vẫn hòa nhã hiền lành: "Kỳ Văn Chương, ông dám đánh tôi?"

Kỳ Văn Chương cười lạnh: "Vi sao tôi không dám? Bà khiến tôi vô duyên vô cớ mất mặt, còn làm hỏng hạng mục lớn của tôi, nếu không phải bà đắc tội Chu Tư Vũ, Lục Ngũ gia sẽ tìm tới cửa? Bà làm chuyện tốt gì trong lòng bà rõ ràng!"

"Những chuyện đó không phải ông cũng đồng ý sao! Bây giờ ông quay qua trách tôi?" Đoàn Như Lan hận không thể nhào lên đánh hắn. "Tốt tốt, Kỳ Văn Chương, chính ông không có bản lĩnh lại đi trách mắng tôi?"

Đoàn Như Lan lập tức dậm đá Kỳ Văn Chương, vợ chồng hai người bình thường ân ái lập tức trở mặt thành thù, không ai chịu nhường ai, lách cách leng keng rơi vỡ ồn ào cả tầng. Mà ở phòng ngủ trên tầng 2, Kỳ Lâm lại ngủ ngon lành không hề hay biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Tư Vũ bị Lục Ngũ gia ôm đi. Tuy rằng cô không được tận mắt nhìn thấy tình cảnh lúc sau nhưng có thể đoán được hai vợ chồng Kỳ thị nhất định cãi nhau lớn. Tư Vũ nhớ rõ ánh mắt phùng phùng lửa giận của Kỳ Văn Chương nhìn Đoàn Như Lan - như muốn xé nát bà ta ra.

Cô không quan tâm bọn họ cãi cọ thế nào mà chỉ lo lắng cho Kỳ Lâm. Dù gì hai người cũng là cha mẹ ruột của hắn, Kỳ Lâm bị kẹp ở giữa nhất định cũng khó chịu.

Càng nghĩ Tư Vũ càng cảm thấy may mắn vì Lục Ngũ gia đã bỏ thuốc vào canh khiến hắn không nhìn thấy cảnh cha mẹ mất hết thể diện.

Đứa nhỏ ngốc kia chắc còn đang ngủ say, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ.....

Tư Vũ có chút không yên tâm, biết thế lúc cô đi khỏi nhờ người mang theo Kỳ Lâm là được rồi!

Thấy cô phân tâm, Lục Ngũ gia hơi nghiêng đầu, hỏi: "Vẫn không thoải mái?"

Vừa rồi Tư Vũ ho ra máu không ngừng, Lục Ngũ gia không biết lời ở đâu ra một viên thuốc ép cô nuốt vào, bây giờ mới dừng lại được. Trong mắt Lục Ngũ gia lúc này - khuôn mặt của cô gái nhỏ trắng bệch, cả người không có chút sức sống.

"Tạm ổn....." Tư Vũ theo bản năng trả lời, lúc sau mới ngó người, cô nhìn trộm Lục Ngũ gia: "Tôi có chút không yên tâm, hay là quay lại đón A Lâm được không?"

Nếu là trước đây Tư Vũ tuyệt đối không dám cầu xin Lục Ngũ gia vì sợ tên bệnh thần kinh này lại đòi hỏi điều gì khó khăn. Nhưng bây giờ chính cũng có không hề hay biết - cô đã không chút ngại ngần nói ra yêu cầu của bản thân.

Lục Ngũ gia nhảy bèn như vậy làm sao không nhìn ra... nhưng hắn cũng không định nói cho cô gái ngốc nghếch này. Lục Ngũ gia nở nụ cười nhạt: "Không cần thiết, giờ phút này Kỷ gia cực kì rối loạn, bọn họ ồ ồ còn không mang nổi mình ồ ồ, làm gì có thời gian quan tâm chuyện khác."

Tư Vũ nhìn hắn một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Ngũ gia, không phải ngài...có tình đến chống lưng cho tôi đấy chứ?"

Tiềm thức của cô liên tục khẳng định suy nghĩ này là đúng, Lục Ngũ gia không có chút quan hệ nào với Kỷ gia, cô ở đây nên hắn mới tới không phải sao? Nhưng lý trí lại nói cho Tư Vũ – cô đừng quá đề cao bản thân. Nếu Lục Ngũ gia chỉ muốn giúp cô xả giận thì cần gì phải tốn sức khiến công ty Kỷ thị lao đao, cô không quan trọng đến vậy chứ?

Lục Ngũ gia nhàn nhạt hỏi lại: "Không phải thì sao?"

Tư Vũ thật ra muốn hỏi hắn câu "Cô ấy là người của tôi" rốt cuộc là có ý gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng không thêm để ý của Lục Ngũ gia cô lại có chút sợ hãi, mềm mại trả lời một tiếng liền im bặt - rất giống một con đà điểu cẩn thận nhô đầu ra khỏi hố, nhưng phát hiện người kia không để ý tới nó nên hậm hực rút đầu mặc kệ tất cả.

Lục Ngũ gia: "....." Xem ra không thể chờ con thỏ nhút nhát này chủ động mở lời. (Ai kêu anh trang cao lãnh cho lắm>)

Cả đời Lục Ngũ gia sát phạt quyết đoán, chưa từng chậm trễ một giây nhưng lúc này lại có chút chần chờ... Hắn dùng đầu ngón tay quần lấy mái tóc mềm mại của cô, vẫn vẻ thờ ơ coi nó như chuỗi Phật châu hàng ngày hắn vẫn niệm: "Những lời tôi nói ở Kỷ gia cũng không phải bí mật gì, rất nhanh sẽ truyền tới tai các gia tộc khác. Bọn họ không xem quá trình chỉ nhìn kết quả, hiểu chứ?"

Tư Vũ mờ mịt lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu lắm.

Lục Ngũ gia dứt khoát bế cô đặt lên trên đùi, từ đằng sau ôm cô thật chặt, ôn nhu thì thầm bên tai: "Muộn nhất là ngày mai, đám người đó nhìn 'thảm cảnh' của Kỷ gia sẽ biết em là người của tôi."

Lúc trước hắn cho người bảo vệ Tư Vũ hay đưa thuốc đến nhà cô đều làm ở trong tối, chưa bao giờ lộ ra ngoài sáng, hắn không muốn cho người khác biết thì bọn họ có điều tra thế nào cũng không ra. Nhưng vợ chồng Kỷ gia khiến Lục Ngũ gia cảm thấy đám ruồi bọ này thật sự quá phiền phức. Bọn nó lại không dám bay đến phiền nhiễu hắn mà mặt dày mày dạn vây quanh Tư Vũ không chịu đi...điều này khiến hắn cực kì chán ghét.

Nếu bọn họ giống vợ chồng Kỷ gia – không hề hay biết Tư Vũ có hắn bảo vệ nên chẳng chút kiêng nể nào bắt nạt cô, vậy hắn sẽ là người chống lưng cho cô, xem còn ai dám!

Tư Vũ vốn dĩ cảm thấy tư thế này có chút không ổn, thân thể của cô quá khác biệt so với Lục Ngũ gia, trông như đang ôm một đứa trẻ vậy. Nhưng chưa kịp "tránh thoát", câu nói này của hắn khiến Tư Vũ sợ ngây người.

Lục Tinh Châu đang ngồi lái xe, đường đường là tổng giám đốc lại bị bắt đi làm tài xế... nhưng ngược đời – hắn vô cùng thích thú, thậm chí còn vênh tai lên nghe trộm. Mắt thấy Lục Ngũ gia nói quá thẳng quá trắng trợn làm sợ con gái nhà người ta, Lục Tinh Châu nhịn không được thay hắn nói chuyện: "Tư Vũ, thật ra Ngũ gia sợ cô bị người ngoài bắt nạt, chắc cô không biết Ngũ gia vẫn luôn theo dõi cô, bình thường chú ấy bao giờ xem gameshow đâu, vì cô nên mới xem cái chương trình khiêu chiến gì đó —"

Lục Ngũ gia tháo ra một hạt châu từ chuỗi Phật châu vẫn luôn mang theo người, cực kì chuẩn xác búng vào ót của Lục Tinh Châu khiến hắn đau đớn "gào thét" không ngừng.

"Tinh Châu, lá gan của cháu càng lúc càng lớn." Giọng nói của Lục Ngũ gia ôn nhu cực kì: "Chắc là không cần miếng đất kia nữa nhỉ?"

"Những lời vừa rồi là cháu nói vậy!" Lục Tinh Châu nghe thấy vệt béo sáp tới tay lại bay mất, hắn không khỏi kêu rên một tiếng, vội vàng nhìn kính chiếu hậu nháy mắt ra hiệu cho Tư Vũ: "Cô đừng có tin, làm gì có chuyện đấy!"

Cố tình Tư Vũ không nhìn thấy ám chỉ của Lục Tinh Châu, còn tò mò hỏi Lục Ngũ gia: "Anh có xem hả? Tôi biểu hiện cũng ổn đó chứ?"

Trong lòng Lục Tinh Châu đang thầm thiết kêu gào, về mặt sống không còn điều gì luyến tiếc. Lúc ấy sau khi Lục Ngũ gia xem xong lập tức sai hắn đi điều tra Ôn Viễn, tra đến độ lật ba tác đất cũng tra không ra Ôn Viễn và Tư Vũ có quan hệ gì vượt mức bình thường, bây giờ Lục Ngũ gia mới bằng lòng bỏ qua.

Ăn dấm thối có cần bắt nạt người khác đến vậy không, Tư Vũ còn nhắc lại chuyện này, không phải muốn hắn phiền chết sao!

Quả nhiên, Lục Ngũ gia vẫn bộ dáng hiền lành, từng bước từng bước dụ con mồi vào bẫy: "Em chơi rất vui về?"

Tư Vũ nghĩ nghĩ, chủ yếu là cô đi lừa người khác, ai ngờ Kỳ Lâm lần nào cũng mắc câu, cũng có thể nói là thú vị: "Rất vui về."

Lục Tinh Châu vênh lỗ tai, nỗ lực giảm bớt sự tồn tại của bản thân.

Lục Ngũ gia vuốt ve mái tóc dài của Tư Vũ, ôn nhu nói: "Tôi thấy em ăn đồ do Ôn Viễn làm cũng "rất vui về". Tôi vì chuyện của em mà lãng phí cả một ngày rồi, em tự mình xuống bếp nấu một bữa coi như là đáp lễ đi."

Câu này của hắn chẳng có tí logic nào cả! Tư Vũ ngẩn người, sau đó mới phát hiện ra phương hướng của xe thay đổi, không đến mười phút đã dừng trước nhà của cô.

Lục Tinh Châu sợ Lục Ngũ gia nhớ tới chuyện miếng đất, vì thế sau khi đưa người tới lập tức rời đi, để lại Tư Vũ tròn tròng hai mắt: "Anh muốn đến nhà tôi?"

Lục Ngũ gia cũng không trả lời, trực tiếp kéo cô đi lên phòng. Tư Vũ mơ mơ màng màng bị Lục Ngũ gia dắt vào phòng bếp, bấy giờ mới biết là thật không phải mơ.

Thôi được, dù gì hắn đã giúp mình khiến Đoạn Như Lan mất hết thể diện.....

Tư Vũ bắt đầu đi buộc tóc lên, đeo tạp dề vào, cô mở tủ lạnh ra... cả nhà cả cửa chỉ còn một chút mì sợi với mấy quả trứng gà! Trứng gà và mì sợi, chắc là không có trong danh sách đen của Lục Ngũ gia chứ?

Hết cách rồi, khẩu vị của vị này rất khó chiều, Tư Vũ nhìn nguyên liệu thôi cũng phải nghiêm túc phân tích một chút.

Vậy nấu mì trứng đi, tuy rằng có hơi đơn giản nhưng đêm hôm khuya khoắt thế này kiếm đồ ăn ở đâu ra. Tư Vũ lấy ra mấy cọng hành chuẩn bị thái. Ai ngờ Lục Ngũ gia đứng ở đằng sau cô nhìn lại mày, thỉnh thoảng nói: "Không cho hành."

Tư Vũ: "....." Được thôi, anh là khách, nghe theo anh.

Cô định băm chút tỏi bỏ vào nước tương, nhưng tay còn chưa kịp đuổi Lục Ngũ gia lại nói: "Không cho gì hết."

Tư Vũ: "....." Được thôi, dù sao cũng không phải cô ăn.

Trung mì xong, Tư Vũ chiên hai quả trứng vàng ươm, muốn nêm thêm chút muối, Lục Ngũ gia "lại" đứng ở đằng sau bắt bẻ: "Quá nhiều, cho một ít thôi."

Tư Vũ: "... " Cô sai rồi, đáng nhẽ chỉ nên nấu mì với nước trong thôi!

.....

Giờ phút này, Kỳ gia vẫn đang là một bãi chiến trường, trên mặt Kỳ Văn Chương bị Đoạn Như Lan cào ra mấy vết máu, hai người vừa đánh vừa chửi, mãi đến lúc công ty gọi điện tới mới chịu ngừng lại.

Trợ lý của Kỳ Văn Chương vô cùng lo lắng: "Kỳ tổng, ngài mau nghĩ cách đi! Miếng đất phía Tây Giang thành đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị người khác mua mất? Tôi sắp không ứng phó nổi rồi, ngài mau đến công ty giải quyết."

Giải quyết? Còn giải quyết được chuyện gì? Trên mặt Kỳ Văn Chương chỗ xanh chỗ trắng, ông cũng muốn ngăn con sóng dữ nhưng người nợ là Lục gia, còn là Lục Ngũ gia, có ai dám đứng ra giúp ông cơ chứ? Không nhân lúc bỏ đá xuống giếng đã là quá tốt rồi!

Trần an trợ lý xong, Kỳ Văn Chương cũng không còn tâm tình cãi nhau, ông đi qua đi lại giống như kiến bò trên chảo nóng, đột nhiên nhớ tới cái gì, lạnh giọng hỏi Đoạn Như Lan: "Bà nói thật cho tôi, Chu Tư Vũ là ai, tại sao bà lại muốn nhắm vào cô ta?"

Đoạn Như Lan còn đang bụm mặt khóc lớn, nghe vậy mới ngừng lại vài giây: "Cô ta là, là....."

Thấy Đoạn Như Lan ấp a ấp úng, Kỳ Văn Chương càng thêm chắc chắn chuyện này không đơn giản chỉ liên quan đến Kỳ Lâm, ông đen mặt: "Đã tới nước này bà còn muốn giấu gì nữa? Bà đắc tội người ta, Lục Ngũ gia khiến tài sản của tôi rơi đi một phần, nhưng về sau thì sao, có chắc hẳn không nổi hứng muốn Kỳ thị phá sản? Bà còn có đầu óc hay không, hay bà không thích cuộc sống giàu sang này?"

"Không phải, Văn Chương, tôi thật sự không biết....." Lời uy hiếp này thật sự rất hữu dụng với Đoạn Như Lan, bà lập tức hoang mang rồi loạn giải thích: "Con bé kia, là con ruột của tôi....."

"Con của bà?" Kỳ Văn Chương sùng sốt, ánh mắt khiếp sợ: "Không phải bà nói nó mắc bệnh nan y không sống nổi đến lúc trưởng thành sao?"

"Tôi cũng không rõ!" Đoạn Như Lan khóc lóc: "Tất cả bác sĩ đều nói như thế, tôi không nghĩ rằng... nó chỉ là một đứa nghèo khổ, sao có thể có quan hệ với Lục gia!"

"Vấn đề này bây giờ có quan trọng không!" Kỳ Văn Chương thật sự bị người đàn bà ngu xuẩn này đánh bại, việc cấp bách hiện giờ là xin Tư Vũ tha thứ, có như thế Lục Ngũ gia mới chừa lại một con đường sống cho Kỳ thị. Kỳ Văn Chương đỡ trán: "Bà là mẹ ruột của Chu Tư Vũ, dù gì cũng có quan hệ

huyết thống nên nó sẽ không quá tuyệt tình. Ngày mai bà mua quả đến cửa xin lỗi, giải thích hiểu lầm lúc trước, nếu thân thiết được với nó thì càng tốt, không được cũng không quan trọng, tóm lại phải để Chu Tư Vũ thấy được thành ý của chúng ta, hiểu chứ?"

Đoạn Như Lan liên tục chịu đả kích khiến bà cực kì hoang mang lo sợ, nghe thấy lời chồng nóng cũng không dám phản bác, vội vàng gật gật đầu: "Đúng đúng, ngày mai tôi sẽ đi!"

Trong lòng bà lại oán hận, con bé chết tiệt Chu Tư Vũ, bay lên đầu cành cũng không thèm nói cho bà, trong mắt nó có coi bà là mẹ nữa hay không! (Tiện quá tiện, tra quá tra =.)

Hai người đều tìm cách giúp bản thân thoát ra khỏi khốn cảnh, lại không hề phát hiện Kỳ Lâm đã đứng nghe ở cầu thang từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Lúc Tư Vũ rời khỏi Kỳ gia đã gần nửa đêm, vất vả "hầu hạ" Lục Ngũ gia ăn no xong, cô thật sự vô cùng vô cùng buồn ngủ.

Đồng hồ sinh học sao có thể thay đổi trong một sớm một chiều, nỗ lực đến bây giờ cũng là do muốn tận mắt nhìn thấy "thảm cảnh" của vợ chồng Kỳ gia thôi.

Lục Ngũ gia đang thông thả ung dung ăn mì trứng. Tư Vũ nhìn vị này ăn sạch sẽ lòng trắng, lòng đỏ bên trong lại không hề đụng dũa, còn bắt bẻ khảy sang một bên, cô thật sự cạn lời!

Được rồi, danh sách đen của Lục Ngũ gia lại thêm một thứ nữa là: lòng đỏ trứng.

Tư Vũ chống má nhìn hần ăn một bát mì trứng bình thường như thứ gì ăn cao lương mỹ vị, nhìn nhìn một lúc toàn thân bỗng nhiên mệt rã rời, mơ mơ màng màng tựa vào sofa ngủ. Cô không hề kén cá chọn canh, ngủ ở đâu cũng rất ngon... nhưng sáng sớm hôm sau tỉnh dậy lại phát hiện ra mình đã trở về với ổ chăn từ lúc nào.

Không chỉ có thế, bên cạnh cô còn có một người đang nằm. Tư Vũ nghiêng đầu, tư thế Lục Ngũ gia ôm cô không khác gì một đứa trẻ đang ôm gấu bông cả. Chiếc giường này không lớn, hai người ngủ có chút chật, nhất là người cao lớn như Lục Ngũ gia phải co chân co tay mới vừa. Cô còn cho rằng với trình độ bất bệ của hần nhất định sẽ khó chịu, nhưng mảy của Lục Ngũ gia chẳng thêm nhũ, ngủ ngon vô cùng.

Tư Vũ nhớ tới lần trước không cẩn thận đánh thức hần, bị đè nặng trên giường bóp cổ, vốn định đứng dậy lại không dám cử động mạnh.

Nếu là người khác ôm, Tư Vũ có thể thôi miễn mình hần chỉ là một khúc gỗ, nhưng người ôm cô hiện tại chính là Lục Ngũ gia! Có vị này nằm bên cạnh, thật sự rất muốn rất muốn học máu! Chưa tới mười phút cô đã không nhịn được, quay mặt sang một bên che miệng ho khan.

Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ để đánh thức Lục Ngũ gia, Tư Vũ còn chưa kịp phản ứng đã bị người nọ siết cổ.

Trước lạ sau quen, cô cũng không còn kinh sợ như lần đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay của Lục Ngũ gia, chậm rãi nói: "..... Là tôi."

Lục Ngũ gia vẫn bộ dáng hung ác tràn ngập sát khí, nhưng hình như cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bàn tay Tư Vũ truyền tới, trông mắt hần lay động, chẳng mấy chốc đã tỉnh táo lại, nhìn chăm chú cô một hồi lâu mới từ từ buông tay.

Thời gian mất không chế lần này ít hơn lần trước, lực cũng nhẹ hơn, Tư Vũ xoa xoa chiếc cổ yếu ớt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vị này ngủ không đủ giấc thật đáng sợ.

"Ngũ gia, anh có muốn ngủ tiếp không?" Tư Vũ lén lút di chuyển ra thành giường, duỗi tay lấy một tập khăn giấy lau đi vết máu bên khóe môi, khéo léo đề nghị: "Hay tôi gọi Lục Tinh Châu đến đón anh nhé? Chiếc giường này thật sự quá nhỏ, anh nằm nhất định không thoải mái..."

Lục Ngũ gia không chút biểu tình nhìn cô. Tư Vũ đột nhiên phát hiện ra bộ dáng của vị này lúc mới tỉnh dậy lạnh như băng vậy, ánh mắt vô hồn, sự uy hiếp chẳng những không giảm còn tăng mạnh – khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Nhưng Tư Vũ bị hần áp bức đã bao lâu chứ, Lục Ngũ gia mới tỉnh dậy thật sự không uy hiếp gì nhiều đến cô. Thấy hần không nói lời nào, cô đành phải chậm rãi bò xuống giường định trốn ra xa thật xa.

Ai ngờ chân còn chưa chạm xuống sàn, eo đã bị nắm lấy, cô bị người nào đó ôm vào trong lòng.

"Tôi không quen có người ngủ bên cạnh. Trước kia có rất nhiều người muốn tôi chết, lúc ngủ lại là thời điểm con người mất cảnh giác nhất, không cẩn thận thì chết lúc nào cũng không biết." Lục Ngũ gia nhàn nhạt băng quơ, giống như đang giải thích vì sao hần lại siết cổ người.

Tư Vũ nghĩ thầm: Vậy anh cần gì phải ngủ cùng với tôi chứ, với lại cô yếu đuối như vậy, Lục Ngũ gia chẳng lẽ cho rằng cô giết được hắn?

Lục Ngũ gia cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, đối với hắn mà nói việc xem hiểu ý nghĩ trong ánh mắt Tư Vũ là một chuyện rất đơn giản: "Tôi biết là em nên đã cố gắng khắc chế, nếu không em nghĩ em còn có thể ngồi ở đây sao?"

Ôm Tư Vũ ngủ là một việc vô cùng thoải mái, Lục Ngũ gia vô cùng vừa lòng, nhưng thói quen bao nhiêu năm sao có thể thay đổi dễ dàng? Hắn tỉnh lại phát hiện ra bên cạnh có người sẽ phản xạ có điều kiện đi công kích người nọ. Nhưng nếu người ấy là Tư Vũ thì lại là một chuyện khác.

Tư Vũ cạ lờ: "Vậy hà... Ý là anh đã "tiến bộ" hơn trước kia? Nhưng mà tôi cảm thấy không cần phiền toái như vậy đâu, lần sau anh cứ mặc kệ tôi mà ngủ một mình một giường, thật sự, tôi ngủ chỗ nào cũng được."

"Không được." Lục Ngũ gia kiên quyết, ôm cô gái nhỏ này ngủ thật ngoài sức tưởng tượng của hắn, chẳng những tốc độ đi vào giấc ngủ nhanh hơn nhiều mà còn một đêm không mộng... thế nên hắn không muốn chấm dứt hành động này: "Em làm quen một chút đi."

Tư Vũ: "...Còn có lần sau chứ?" Vấn đề không phải làm quen hay không, mà tại sao cô phải làm gối ôm cho hắn hả!

Lục Ngũ gia mỉm cười, hắn chẳng thèm dẩu dẩu điểm điểm, muốn làm gì liền nói thẳng: "Tất nhiên."

Tư Vũ muốn mắng cũng không dám, vì thế lúc nấu bữa sáng coi hắn trở thành cộng hành, đặt trên thớt lạch cạch cạch cạch chém không trượt phát nào. Còn chút mì sợi cuối cùng cô nấu một bát mì, còn cố ý thả hành dây chén, sau đó bung ra, về mặt tràn đầy tiếc nuối: "Ngũ gia, ngại quá, buổi sáng đầu óc tôi không tỉnh táo lắm, quên mất anh không thể ăn hành, xem ra bát mì này tôi phải tự ăn rồi."

Lục Ngũ gia ngồi ngay ngắn ở trên sofa, bàn tay vân vê Phật châu, bộ dáng xuất trần, thấy thế cũng chỉ mỉm cười: "Em uống thuốc trước đi, ăn uống tốt như vậy chắc không cần thêm cam thảo* đâu nhỉ, thuốc đắng dã tật mà." (Một vị thuốc có vị ngọt =)))

Tư Vũ: "....." Anh rất tàn nhẫn!

Có Lục Ngũ gia giám sát, Tư Vũ không dám như bình thường uống một ngụm rồi lại ngừng một chút, mãi đến lúc nguội lạnh mới uống xong. Bộ dáng của Lục Ngũ gia chính là cô không chịu uống hắn sẽ tự tay rót vào miệng cô. Tư Vũ nếu uống hết chén thuốc không có cam thảo, mặt nhăn nhó vì đắng. Lúc này Lục Ngũ gia mới cong môi vừa lòng.

Hắn đã nghe thuộc hạ nói cô gái nhỏ này rất bướng, một chén thuốc mất cả buổi mới uống xong, người khác lại không dám ép cô uống: ví dụ như bảo tiêu thật sự không chịu nổi ánh mắt đáng thương của cô, không nỡ nói điều gì nặng lời, hay Kỳ Lâm với Thẩm Duyệt fanboy fangirl lâu năm cũng chẳng dám trách móc một câu – tất cả khiến cô gái nhỏ này bị chiều chuộng thành ra sinh hư.

Tư Vũ sợ Lục Ngũ gia cực kì, cũng chỉ lúc nào có hắn ở bên cạnh cô mới không dám chơi "chiều", một ngụm uống xong hết.

"...Được rồi chứ?" Không có cam thảo thật sự rất khó uống, thuốc Lục Ngũ gia đưa tới đều đã tỉ mỉ điều chỉnh phân lượng, biết cô sợ đắng nên cho không ít vị thuốc có tính ngọt. Đúng là lên voi xuống chó, lúc Tư Vũ xuyên tới còn có thể mặt không đổi sắc uống thuốc, bây giờ mới mấy tháng trôi qua mà hơi đắng cũng không ngửi được.

Cô còn chưa phát hiện ra bản thân đã được nuông chiều trong vô thức.

Vừa dứt lời, Tư Vũ nhìn thấy Lục Ngũ gia lôi ra một bình sứ nhỏ, đổ một viên thuốc đưa tới trước mặt cô: "Tự mình uống."

Không, nhất định là cực kì cực kì đắng! Tư Vũ kiên quyết lắc đầu, xoay người muốn trốn. Lục Ngũ gia nhíu mày, chậm rãi đứng lên. Tư Vũ còn chưa kịp nhìn đã bị tóm lấy cổ áo. Cô gái nhỏ thất thểu ngồi lại trên sofa, hắn nâng cằm Tư Vũ lên, nhét viên thuốc vào miệng cô.

Tư Vũ kháng cự, nhưng đầu lưỡi chạm vào viên thuốc lại đột nhiên ngán người: Có chút..... Ngọt?

Hóa ra không phải thuốc mà là một viên kẹo, hương vị ngọt ngào vừa lúc trung hòa vị đắng trong miệng cô.

Lục Ngũ gia thấy cô ngơ ngẩn ngậm kẹo, còn không tự giác liếm liếm môi, ánh mắt hờ hững lập tức trở nên ôn nhu: "Vừa này không phải rất đắng sao?"

Cho nên giúp cô đỡ đắng? Tư Vũ sùng sốt, Lục Ngũ gia đột nhiên hiền lành như vậy, thật sự là..... Có chút đáng sợ.

"Ngũ gia, có phải ngài định nói chuyện gì hay không?"

"Tôi không thích em gọi tôi như vậy." Hời một đẳng Lục Ngũ gia lại trả lời một nẻo, hắn hình như cực kì thích ngón tay của Tư Vũ, ra sức xoa nắn đùa nghịch.

Tư Vũ hỏi: "Cho nên?"

Lục Ngũ gia nắm lấy bàn tay của cô, yên lặng một hồi lâu mới nói: "... Không có gì."

Từ khi cha mẹ hắn mất, bọn họ cũng chỉ biết đến cái tên Lục Ngũ gia, năm này qua năm khác ba chữ đó trở thành nỗi sợ hãi của rất nhiều người, người biết tên thật của hắn cũng rất ít, cho tới bây giờ cũng không còn ai dám nhắc tới. Người đời gọi hắn như vậy một nửa là tôn kính, một nửa là sợ hãi... nhưng hắn không muốn Tư Vũ tôn kính mình, cũng không muốn cô sợ hãi mình.

Nhưng không gọi vậy thì phải gọi như thế nào - hẳn lại chưa nghĩ ra. Trải qua rất nhiều năm, đến hẳn còn không có thói quen người khác gọi tên thật của hẳn.

"Cha mẹ gọi tôi là Uyên Hòa, Uyên trong uyên thâm, Hòa trong âm dương hòa hợp, bọn họ đặt tên này hy vọng tôi có thể bình an lớn lên. Lúc tôi còn nhỏ, có người nói mệnh của tôi rất xấu, dễ dàng chết non, bọn họ đành phải gửi tôi lên chùa tu hành hy vọng có thể cải thiện số mệnh. Kể từ lúc ấy cho đến khi hai người họ qua đời, tôi chưa gặp bọn họ một lần nào nữa, cái tên này... cũng không còn người gọi." Lục Ngũ gia vẫn về Phật châu, thái độ lạnh nhạt giống như đang nói về ai khác chứ không phải hẳn.

Đây là lần đầu tiên Tư Vũ được nghe kể về thân thế của Lục Ngũ gia, thật ra lúc trước cô cũng hỏi qua Lục Tinh Châu nhưng hẳn cực kì áp úng, tỏ vẻ không biết gì cả.

Khó trách sát khí trên người Lục Ngũ gia nhiều như vậy...Ánh mắt Tư Vũ nhìn chăm chú "đám mây" màu đen trên đầu hẳn, nếu là người bình thường quả thật sống không hề dễ chịu.

Tuy rằng Tư Vũ không cảm thấy trên người Lục Ngũ gia có chút đau buồn nào nhưng không hiểu vì sao nghe hẳn nói như vậy, Tư Vũ lại có chút không thoải mái. Cô nhìn không được mở miệng: "Cái tên Uyên Hòa này... Thật sự rất hay."

Lục Ngũ gia nhìn cô, trầm ngâm vài giây, nói: "Tôi không quen người khác gọi tôi như vậy."

Tư Vũ: "....." Là cô nhiều chuyện!

Nhưng giây tiếp theo, trên môi Lục Ngũ gia lại có chút ý cười: "Nhưng em có thể gọi, nghe nhiều thành quen."

Giống như hẳn thích ôm Tư Vũ ngủ, ngủ nhiều có lẽ ngày nào đó sẽ quen cảm giác có người nằm bên cạnh. Con đà điểu lười biếng không chịu nhúc nhích này, hẳn đành phải chủ động thôi.

Lục Ngũ gia là một người bận rộn, ngồi chẳng bao lâu đã bị Lục Tinh Châu "đón về". Hiếm khi Tư Vũ không cần đi đóng phim, rảnh rỗi ở nhà chả có việc gì làm, vốn dĩ định cập nhật chương mới, tay cầm bút không hiểu thế nào lại nghĩ tới câu nói của Lục Ngũ gia, cuối cùng vẽ chẳng ra hồn.

Vì thế cô dứt khoát dừng lại, khoác áo định ra ngoài tản bộ một chút. Có lẽ do căn phòng này quá nhỏ, người kia còn ở lại một đêm, Tư Vũ cảm giác hơi thở của Lục Ngũ gia đã xâm chiếm toàn bộ không gian, ngồi ở trong này thật sự không thích hợp.

Nhưng vừa bước xuống lầu, Tư Vũ lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Người nọ hình như nghe được tiếng động nên xoay người lại, đôi mắt đỏ bừng, trên mặt chứa đầy sự mệt mỏi.

"A Lâm?" Tư Vũ kinh ngạc nhìn em trai: "Em sao thế, không ngủ được hả?"

Lúc trước Lục Ngũ gia cố ý cho thuốc ngủ vào canh gừng, Tư Vũ còn cảm thấy may mắn vì Kỳ Lâm không cần nhìn thấy bộ dáng thảm hại của cha mẹ. Theo lý thì hẳn không nên tỉnh lại sớm như vậy, tại sao bây giờ đột nhiên xuất hiện ở nhà cô?

"Em đến lâu chưa, tại sao không lên lầu?" Tư Vũ nắm lấy tay Kỳ Lâm lại phát hiện bàn tay hẳn lạnh lẽo cực kì, nhất định là đứng ở đây rất lâu rồi, vội vàng đẩy hẳn lên phòng: "Không cần nói chuyện ở đây....."

Lời còn chưa dứt, Kỳ Lâm đột nhiên ngăn cản Tư Vũ, cầm tựa vào vai cô, giống như chim mồi về tổ, nhìn thấy Tư Vũ thần kinh mới buông lỏng đôi chút, trầm ngâm nửa ngày mới khàn khàn gọi một tiếng: "... Chị."

Tư Vũ bị cái ôm bất thành linh của hẳn dọa sợ, lát sau bình tĩnh lại mới nâng tay vỗ vỗ lưng hẳn, kiên nhẫn hỏi: "Có phải nhà em xảy ra chuyện gì đúng không?"

Tư Vũ không ngốc, vẻ mặt của Kỳ Lâm đã thể hiện rõ cha mẹ hẳn lại định làm chuyện xấu xa gì rồi.

Kỳ Lâm suy nghĩ một lúc lâu giống như quyết định việc gì quan trọng, lát sau hẳn nhẹ giọng nói: "Chị, em biết chị không thích cha mẹ, cũng không muốn nhận lại bà ấy... nhưng em nghe bọn họ nói muốn nhận lại chị... chị không cần để ý bọn họ..... nhưng đừng bỏ mặc em được không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Trước khi Kỳ Lâm chạy tới tìm Tư Vũ, trong đầu hẳn đã nghĩ bản thân nên nói điều gì, nhưng lúc đối mặt với cô thì một chữ cũng không nhớ nổi, lòng tràn đầy bất an cùng lo sợ.

Nếu không phải nghe lén cha mẹ cãi nhau, Kỳ Lâm vĩnh viễn cũng không biết mẹ ruột hấn - Đoàn Như Lan gả vào Kỳ gia chẳng phải một chuyện gì đáng tự hào. Bà phản bội người chồng cũ để đến với Kỳ Văn Chương, châu thai ám kết, ý nghĩ dựa vào con trai để gả vào nhà giàu—điều đó khiến Tư Vũ từ nhỏ đã phải chịu cảnh mẹ ruột vứt bỏ.

Kỳ Lâm cảm thấy bản thân chính là con ác mộng của Tư Vũ. Nếu hấn không tồn tại, tên cáo già xảo quyệt như Kỳ Văn Chương sao có thể cưới người đàn bà bỏ chồng Đoàn Như Lan... nhưng thân thể Kỳ Văn Chương có bệnh thì trách ai bây giờ? Ông có nhiều tình nhân như thế, mấy chục năm cũng chỉ có Đoàn Như Lan mang thai nên đành phải cưới bà ta về nhà.

Có lẽ nếu không có Kỳ Lâm, Đoàn Như Lan đời này chỉ có thể là tình nhân của Kỳ Văn Chương mà không phải là Kỳ phu nhân!

Phản bội hôn nhân, châu thai ám kết, thì cốt chồng trước chưa lạnh đã vứt bỏ con gái nhỏ tuổi để chạy theo tình nhân... Từng chuyện từng chuyện bị vạch trần khiến trái tim hấn lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương.

Kỳ Lâm không dám đoán Tư Vũ có biết mấy chuyện này hay không, nếu biết thì lúc đối diện hấn trong lòng cô sẽ nghĩ thế nào? Có lẽ cảm thấy người em trai này không biết xấu hổ nhỉ, rõ ràng là hấn phá nát gia đình cô, còn mặt dày nhận người thân...

.....Thật ra chị gái không hề thích hấn...

Loại chuyện này không nên nghĩ nhiều, có mở đầu liền sẽ miên man không dứt. Kỳ Lâm càng nghĩ càng sợ hãi, sau lưng mồ hôi lạnh ướt đầm, hấn chờ cha mẹ đi khỏi nhà mới chạy đi tìm Tư Vũ.

Nhưng đứng dưới lầu rồi hấn lại không có dũng khí đi lên, đành phải đứng chờ ở một góc. Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tư Vũ hấn chỉ muốn giải thích rằng bản thân không biết chuyện Đoàn Như Lan làm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Tư Vũ hỏi hấn có lạnh hay không, Kỳ Lâm chẳng thể suy nghĩ được gì nữa, lập tức ôm lấy chị gái.

"Chị, vô cùng xin lỗi..." Kỳ Lâm tựa vào vai Tư Vũ, nói lí nhí.

Tư Vũ im lặng, tuy rằng Kỳ Lâm không giải thích rõ ràng nhưng cô có thể đoán được lý do.

Vợ chồng Kỳ gia rất biết tôn trọng phần, là trời đất tạo nên một đôi, bọn họ diễn lâu như vậy làm sao sẽ nói sự thật cho Kỳ Lâm. Lục Ngưu gia suýt chút nữa khiến công ty Kỳ thị phá sản, hai người bọn họ không diễn nổi nữa mới lộ ra đuôi cáo, Kỳ Lâm lúc này mới tỉnh ngộ.

Tư Vũ có thể cảm nhận được sự mờ mịt của hấn, cô vỗ nhẹ lưng Kỳ Lâm, hỏi: "Em làm chuyện gì mà phải xin lỗi chị?"

Kỳ Lâm ủ rột trả lời: "Nếu không có em, mẹ sẽ không bỏ rơi chị..."

"Không liên quan đến em." Tư Vũ ngắt lời, giọng nói cực kì lí nhí: "Đó chỉ là một cái cớ mà thôi, từ nhỏ Đoàn Như Lan đã không thích chị, kể cả không có em, kể cả cha em không xuất hiện, bà ta vẫn sẽ tìm cớ bỏ đi, em tin hay không?"

Kỳ Lâm mờ mịt "Vâng" một tiếng, nhìn qua vẫn có chút ngốc.

Tư Vũ kiên nhẫn giải thích: "Bệnh của chị là bẩm sinh, tiền trong nhà đều dùng để mua thuốc, không có chút tiền thừa nào để Đoàn Như Lan tiêu xài. Bà ta không chịu được cuộc sống khổ sở này, trong lòng có bất mãn, lại gặp được cha em, chỉ có thể nói là gặp được vận may lớn. Thật sự thì từ rất lâu bà ta đã có ý định ly hôn rồi, bà nói bà còn trẻ, không thể bị chị liên lụy."

Kỳ Lâm sùng sốt, một lúc sau mới ấp úng: "Nhưng mẹ vì có em nên mới..... chị, em sợ....."

"Em sợ chị không thích Đoàn Như Lan nên cũng không thích em?" Tư Vũ thuận miệng tiếp lời, thấy hấn phản xạ có điều kiện gật đầu, lập tức thở dài: "Chị khác Đoàn Như Lan, sẽ không ghen ghét đánh mềo sang người khác, em là em, bà ấy là bà ấy, em tới đây đã chứng minh em không ủng hộ cách làm của bà ấy, tại sao chị phải ghét em chứ?"

Đây là lần đầu tiên Tư Vũ nhìn thấy bộ dáng không có cảm giác an toàn của Kỳ Lâm, cô nghĩ nghĩ, giọng nói chứa đầy sự chắc chắn cùng trấn an: "Em là em trai ruột của chị, chuyện này sẽ không thay đổi. Em yên tâm, ai thật lòng ai giả dối chị đều biết."

Kỳ Lâm vô ý thức dụi đầu vào người Tư Vũ, đã lâu rồi hấn mới buồn bã như vậy, bản thân lo sợ bất an suy nghĩ cả đêm thế nhưng chưa tới mấy phút đã bị Tư Vũ xoa tan đi hết.

Hấn thật sự vô cùng sợ hãi, gia đình không cho hấn sự ấm áp, nhìn căn nhà trống rỗng cảm thấy mình tựa như không thuộc về nơi này. Nhưng từ khi Tư Vũ xuất hiện, Kỳ Lâm đột nhiên phát hiện ra có người thân không hề tệ như hấn nghĩ. Dù chưa từng gặp người chị ruột cùng mẹ khác cha này nhưng từ ánh mắt đầu tiên cô đã cho hấn một cảm giác ấm áp lạ thường.

Cô giống như ánh nắng giữa trời đông giá rét, bởi vì cô xuất hiện, trái tim lạnh lẽo của Kỳ Lâm lần đầu trở nên sôi sục.

Cho nên hấn sợ mất đi.

"Nói vậy thì..... Chị sẽ không ghét em, sẽ tiếp tục coi em là em trai?" Kỳ Lâm ngẩng đầu, cẩn thận hỏi.

Nhìn bộ dáng đáng thương này của hấn, Tư Vũ lại nảy ra ý xấu, cô cố ý kéo dài giọng: "Lừa em đó ——"

"Chị!" Kỳ Lâm lập tức tức giận: "Chị nói chuyện không giữ lời!"

Tư Vũ nhẹ nhàng gõ trán hấn: "Ngốc."

Kỳ Lâm che trán, ai oán nhìn cô, chị gái còn ghét hấn!

Nhưng lúc này Kỳ Lâm mới biết cô nói đùa, nhỏ giọng lầu bầu: "Trước kia chị không như vậy....."

"Do em ngày càng ngốc thì có." Tư Vũ chấp tay sau lưng đi phía trước vài bước, cười tùm tùm nhìn Kỳ Lâm: "Chị muốn đi dạo một chút, thuận tiện ra siêu thị mua đồ, em có ở lại ăn cơm trưa không?"

"Có có có!" Kỳ Lâm nhảy mắt sống lại, vội đuổi theo Tư Vũ: "Chị, em muốn ăn tôm hùm đất!"

"Sáng sớm đã ăn tôm hùm đất, em không thấy đau mỡ hả? Với cả kính râm với khẩu trang đâu, em nghênh ngang đi ra ngoài như vậy không sợ tối nay không bước nổi chân vào nhà sao!"

"Chị yên tâm, em có mang theo mà!....."

Hai người ra ngoài không đến mười phút, một chiếc siêu xe lái vào khu dân cư nhỏ, dừng ở trước nhà Tư Vũ. Cửa xe mở ra, Đoạn Như Lan bước xuống, tài xế cũng xách ra một đồng túi đồ ở trong cốp. Bà ta chỉnh trang lại tóc tai, ngẩng đầu nhìn căn phòng của Tư Vũ.

Con bé kia đúng là mệnh tiền, ôm được đuôi vàng của Lục Ngũ gia mà vẫn ở cái nơi tồi tàn này, đúng là nghèo khổ vẫn hoàn nghèo khổ, bay lên đầu cành cũng không biến được thành phượng hoàng.

Trong mắt Đoạn Như Lan chứa đầy sự châm chọc, bà xoa xoa khoe miệng, đau đớn khiến bà oán hận cực kì, vết thương này là do cuộc ẩu đả hôm qua, bà đề mới tăng phần mới miễn cưỡng che đi vết xanh tím trên mặt. Kỳ Văn Chương trách bà không đối xử với đứa con gái của chồng trước nên mới đưa tới sát thân Lục Ngũ gia, nhưng việc này có thể trách bà sao?

Con bé chết tiệt Chu Tư Vũ có chuyện gì cũng không thèm nói, trong mắt có người mẹ này đâu!

Thật ra Kỳ Văn Chương bắt bà nhận lỗi với Tư Vũ, trong lòng Đoạn Như Lan vô cùng khó chịu, dựa vào cái gì, trước nay chỉ có con hiếu kính mẹ, nào có đạo lý mẹ phải đi hiếu kính con?

Nhưng Kỳ Văn Chương bị tin tức xấu ở công ty khiến cho tâm phiền ý loạn, nổi trận lôi đình đập nát hết đồ trong phòng khách, ánh mắt nhìn Đoạn Như Lan lại lạnh như băng, bà cảm thấy nếu bà không đồng ý chỉ sợ ông ta càng làm điều gì quá quắt hơn.

"Mang mấy thứ này đi lên đi." Đoạn Như Lan đứng ở một bên chỉ huy tài xế, đồng quà này tất nhiên không phải bà chuẩn bị, tất cả đều sai người đi mua, bà không nghĩ tới chuyện Tư Vũ sẽ không nhận, một cuộc gọi báo trước cũng không có đã tìm tới cửa.

Bọn họ còn chưa bước vào sân đã bị 7-8 người áo đen ngăn cản.

Đoạn Như Lan từng bị đám người này nhìn chằm chằm nguyên ngày, bây giờ nhìn thấy lập tức sợ tới mức hồn đều bay, liên tục lùi về sau mấy bước: "Mấy người, mấy người muốn làm gì....."

Đám bảo tiêu này đều do Lục Ngũ gia đưa tới. Sau khi xảy ra sự cố cháy lần trước, bọn họ không dám buông lỏng một phút một giây nào, Tư Vũ đi chỗ nào cũng có người âm thầm đi theo, còn loại người như Đoạn Như Lan... Lục Ngũ gia trước đi đã cẩn thận dặn dò nếu có đám ruồi bọ bu tới, cứ việc ném ra xa, càng xa càng tốt.

"Kỳ phụ nhân, ngày hôm qua bà còn chưa được dạy dỗ tốt sao?" Người cầm đầu lạnh lùng nhìn Đoạn Như Lan: "Chu tiểu thư không muốn gặp bà, không cần mất thời gian."

Trong lòng Đoạn Như Lan sợ hãi cực kì, những người này không chỉ cao to lực lưỡng mà còn mang theo vũ khí, cậy mạnh chắc chắn không được, bà nở nụ cười, có chút lấy lòng: "Tôi là mẹ ruột của Tư Vũ, muốn tâm sự với nó một chút....."

Người cầm đầu cười lạnh, lười diễn trò với người này, hấn gơ tay, bên cạnh lập tức có vài người tiến lên "hắn" bà ta đi, Đoạn Như Lan hoảng sợ định mở miệng kêu cứu, cả người đã bị ném vào trong xe, vài giây sau, tài xế cũng bị ném vào, toàn thân run rẩy lấy bối.

Người cầm đầu qua khung cửa sổ nhìn Đoạn Như Lan: "Nếu không cút, tôi đành phải mời bà đi uống trà với Lục Ngũ gia một chuyến vậy."

Cái tên Lục Ngũ gia đã trở thành cơn ác mộng của Đoạn Như Lan, bà sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bất chấp việc trở về sẽ bị chồng trách mắng, liều mạng thúc giục tài xế: "Nhanh, đi nhanh!"

Tài xế cũng bị đám người này dọa nát cả thần hồn thần tính, không cần Đoạn Như Lan nói đã giẫm chân ga phóng nhanh rồi đi, hai người giống như nhìn thấy quỷ, chớp mắt đã biến mất khỏi khu dân cư.

... Nhưng quà cáp lại để lại toàn bộ. Người cầm đầu nhìn một chút, bên trong toàn là quần áo trang sức hàng hiệu, lập tức mất đi hứng thú.

"Vứt toàn bộ đi, đừng để Chu tiểu thư phiền lòng." Đầu óc Đoàn Như Lan đúng là có vấn đề, quả cáp chẳng có chút thành ý nào, còn nói là mẹ ruột, người ngoài còn tưởng là mẹ kế chứ.

.....

Tư Vũ khó được nghỉ ngơi một thời gian dài, rốt cuộc có thể mặc kệ những việc khác, chỉ chuyên tâm vẽ tranh. Không ngờ chuyện Lục Ngũ gia chống lưng cho cô đã nổi khắp xã hội thượng lưu.

Đương nhiên, việc này có thêm sự đồng ý của hân, chẳng khác gì phun thêm dầu vào lửa khiến nó càng cháy càng lớn.

Không chỉ có một mình Đoàn Như Lan, gia tộc khác biết tin đều chuẩn bị quà cáp đến lần la làm quen, nhưng mà chưa bước được vào sân đã bị đám bảo tiêu ném văng ra ngoài, tới một cái ném một cái, tới một đôi ném một đôi, không hề cho ai mặt mũi.

Đã từng rất thân thiết với Hứa Thanh Uyển, còn giúp cô ta cầm được vai diễn của 《 Khuyên quốc 》- Vương Đồng cũng là một trong số đó.

Từ lúc nghe tin Chu Tư Vũ thế nhưng là người Lục Ngũ gia nhìn trúng, ông cả kinh rơi cả cằm, sau đó lại cảm thấy may mắn, may mà lúc trước mình ra tay không nặng, việc Hứa Thanh Uyển nhờ ông bồi đen Tư Vũ ông đều đã xử lý sạch sẽ, nếu bị Lục Ngũ gia điều tra ra...

Vương Đồng hận không thể quay ngược thời gian bóp chết bản thân, nhưng làm là làm, bây giờ chỉ có thể tìm cách giữ mối quan hệ tốt với Tư Vũ, chẳng may xảy ra chuyện gì cứ đổ hết tội cho Hứa Thanh Uyển, dù sao ngay từ đầu không phải ông đầu têu.

Quả thật ông rất biết nghĩ, nhưng thực tế luôn phũ phàng, đến mặt của Tư Vũ còn chưa thấy đã bị ném ra ngoài, chỉ có thể buồn bực về nhà.

Tư Vũ không biết dưới nhà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không có việc gì làm, hợp đồng với Hoàn Nghệ lại là hợp đồng tự do, không có bất kỳ ai có thể ép cô làm việc. Nhưng trợ lý Thẩm Duyệt lại cuồng công việc vô cùng, mỗi ngày đều mang theo quảng cáo đến cho Tư Vũ chọn lựa. Tư Vũ thật sự không lay chuyển được cô, đành phải chọn một nhà làm người phát ngôn, những cái khác đều từ chối.

Trừ việc này ra, Tư Vũ ngồi lì ở trong nhà điên cuồng cập nhật, không tới mấy ngày, biên tập Mộc Yên tự mình gọi điện thoại tới, vô cùng vui sướng: "Cầm Lí, lúc trước chị nói với em chuyện bản quyền điện ảnh của《 Công lược thời thượng 》 đã được bán đi rồi nhỉ?"

"Vâng, đúng rồi, làm sao vậy ạ?" Tư Vũ tất nhiên nhớ rõ, bộ truyện này hiện đang là bộ truyện hot nhất trong mục chưa hoàn, số lượng fans cực kì khổng lồ, bản quyền bán ra được hơn trăm vạn, trong giới giải trí không hề coi trọng tác phẩm cải biên này - giá đó có thể coi là giá trên trời, cũng vì thế nên Tư Vũ không còn lo lắng chuyện phải kiếm kế sinh nhai nữa. (Có anh nhà rồi lo gì nữa T_T)

"Chị nói cho em, cục điện ảnh đã duyệt, phim chuẩn bị được quay rồi!" Mộc Yên có vẻ vô cùng hưng phấn, đây là bộ truyện đầu tiên cô biên tập được chiếu thành phim, ý nghĩa lớn lao! Cô gấp không chờ nổi muốn chia sẻ sự vui sướng này cho Tư Vũ: "Cầm Lí, em nghĩ nữ chính sẽ là ai? À còn chuyện này nữa! Em biết không, bộ 《 Nhân hạt mè và nhân trứng sữa 》 cũng có người hỏi giá, đúng rồi, bộ 《 Cha mèo 》chị đã liên hệ với hội gây quỹ cho trẻ em tự kỉ, dự định sẽ hợp tác tuyên truyền trong thời gian tới. Có công ty nghe nói em còn một bộ truyện nữa, chưa xem qua nội dung đã hỏi mua! Bây giờ em chính là người nổi tiếng chạm tay có thể bỏng đó!"

Tư Vũ chớp mắt: "Không khoa trương như vậy chứ....."

"Thật mà, chị lừa em làm gì!" Mộc Yên đã bắt đầu tính toán: "Cầm Lí,《 Công lược thời thượng 》 đang trong giai đoạn chọn diễn viên, bọn họ muốn mời em làm cố vấn, dù gì em cũng là tác giả, ắt hẳn vô cùng quen thuộc cốt truyện, khả năng dễ dàng cải biên hơn."

"....." Tư Vũ thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh nếu công khai thân phận của Cầm Lí sẽ tạo ra hậu quả như thế nào, vì thế cô khéo léo từ chối: "Không cần, em tin năng lực của đoàn phim, với cả em còn có bản thảo....."

Mộc Yên đang trong trạng thái phấn khởi, hoàn toàn không nghe Tư Vũ nói, tiếp tục hứng thú bùng bùng: "Về vai nữ chính ấy, em thích diễn viên nào không? Chị cảm thấy Chu Tư Vũ không tồi, chị thật sự bị cô ấy trong chương trình 《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》 đánh gục, nhìn mặt ngoài không khác gì một con thỏ trắng, bên trong lại xấu xa đen tối, em không cảm thấy rất phù hợp với vai nữ chính sao? Cầm Lí, em nghe thấy chị nói gì không, nói một câu đi chứ....."

Tư Vũ: "....." Cô không muốn nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Tư Vũ sợ Mộc Yên nói tiếp sẽ thuyết phục được bản thân, cô vội vàng ngắt lời: "Chị Mộc Yên, em biết rồi, có thể chuyển thể thành phim là một chuyện tốt, còn vấn đề đề cử diễn viên... để đoàn phim tự quyết định đi, chúng ta không nên can thiệp vào việc này."

Mộc Yên nghĩ cũng đúng, tuy rằng cô rất thích Chu Tư Vũ nhưng có tác dụng gì đâu, quyền lựa chọn nằm ở trong tay đoàn phim, trên hợp đồng Cẩm Lí chỉ có quyền thay đổi diễn viên mà cô cảm thấy không hài lòng.

"... À đúng rồi, em tiết lộ chút thông tin bộ truyện này sắp được chuyển thể thành phim nhé." Mộc Yên bỗng nhiên nhớ ra, vội dặn dò: "Nói qua một chút là được, "Tranh và chữ" sẽ trao đổi cùng đoàn phim PR giúp em."

Sau khi nói xong Mộc Yên mới nghĩ tới... thật ra thì 《 Công lược thời thượng 》 không cần phải PR quá nhiều, nó vốn dĩ đã nổi đình nổi đám, luôn lên hot search một cách khó hiểu, và tác giả truyện tranh như Cẩm Lí, cũng là lần đầu tiên cô gặp được.....

Tư Vũ đồng ý, chờ kết thúc cuộc gọi, cô suy nghĩ một lúc, đăng lên Weibo của Cẩm Lí một dòng trạng thái:

@ Lại sống 500 năm Cẩm Lí: Mới nhận được một tin từ biên tập, 《 Công lược thời thượng 》 sắp được chuyển thể thành phim, nam thần của mọi người sẽ bước ra ngoài đời thật, vui không, bất ngờ không?

Cẩm Lí cực kì kiệm lời, một là cập nhật chương mới, hai là đăng tranh vẽ em trai ngốc nhà mình, rất ít khi đăng những thứ không liên quan – thế nên người theo dõi là đều là fan hàng thật giá thật. Bài viết này vừa được đăng đã đưa tới một con sóng lớn.

《 Công lược thời thượng 》 được chuyển thể? Có thể nhìn thấy nam thần nữ thần bằng xương bằng thịt?!

Các fans lập tức nổ tung, trời đậuuu, Cẩm Lí xem như cô lợi hại! Chuyển thể đó! Chọn được diễn viên chưa? Kịch bản thế nào rồi? Quan trọng nhất là khi nào quay hả!

@ Kẹo ngọt: Khóc ròng, hôm qua mình còn nói với bạn nếu bộ truyện này được cải biên thì không biết thu hoạch được bao nhiêu trái tim thiếu nữ, kết quả hôm nay lại thấy thông báo nó sắp được chuyển thể! Cẩm Lí cô thành tinh rồi đúng không!!

@ Meo meo meo meo: A a a tôi kích động đến nỗi chạy mười vòng quanh sân! Từ đầu tới cuối chỉ ước có một ngày này! Tôi viên mãn rồi!

@ Bé quá làm sao bây giờ: Chỉ có tôi quan tâm chuyện diễn viên hả? Nhân vật trong truyện ai cũng xinh ai cũng đẹp, tôi sợ không có người nào đáp ứng được, chẳng may bộ phim trở thành thảm họa.....

@ Vây cá kho: Ai nói không có! Mình đề cử Kỳ ca! Cẩm Lí không phải fan của Kỳ ca à, nếu anh ấy tham gia Cẩm Lí nhất định sẽ rất vui!

@ Lê tuyết hàm đường phèn: Tuy rằng khả năng không lớn nhưng mình muốn đề cử Ôn Viễn! Ảnh đế đại nhân siêu hợp vai ôn nhu!

@ Quán quân: Nghĩ gì vậy, với địa vị của Kỳ ca với Ôn ảnh đế làm sao sẽ tham gia loại phim thần tượng này? Miễn cưỡng làm gì.

@ Cá khô nhỏ: Tôi càng muốn miễn cưỡng! Cẩm Lí nhất định sẽ làm được! Hy vọng của con dân đều đặt trên người chị đó!!

Tư Vũ: "....." Độc giả bây giờ càng ngày càng biết nghĩ.

Tư Vũ cũng không dám hy vọng quá nhiều, dù gì đây là tác phẩm đầu tiên của cô được chuyển thể, nhất định sẽ không được đầu tư chế tác nhiều, chỉ cần thuận lợi quay xong là cô thỏa mãn rồi.

Nhưng thấy sự nhiệt tình của các fans, trong lòng Tư Vũ vô cùng ấm áp, có nhiều người thích tác phẩm của cô như vậy, còn yên lặng ở đằng sau cổ vũ, đối với cô mà nói là một chuyện vui sướng cực kì.

《 Khuyên Quốc 》 tuy rằng đã quay xong nhưng việc tuyên truyền chỉ vừa mới bắt đầu, Tư Vũ nghỉ ngơi không tới nửa tháng đã bị kéo đi làm việc. Thẩm Duyệt rảnh rồi lâu như vậy cuối cùng cũng có việc để làm, cả người hừng hực khí thế, trái ngược hoàn toàn với cô là Tư Vũ vẻ mặt buồn ngủ ngáp ngáp dài.

"Chị Tư Vũ, không phải mấy ngày này chị đều ở nhà à, sao em cảm thấy chị có vẻ rất mệt mỏi?" Thẩm Duyệt khó hiểu hỏi.

"Chị có việc cần làm" Tư Vũ nói qua loa, lúc trước bởi vì đóng phim nên tiến độ ra chương rất chậm, cô nhân kỳ nghỉ lần này lập tức "bù đắp" đủ, nếu không độc giả sẽ bạo động!

Mộc Yên còn gửi kịch bản của 《 Công lược thời thượng 》 tới, mong cô hỗ trợ sửa chữa một chút, còn nói đây là ý tứ của đoàn phim, Tư Vũ hết cách đành phải dành ra số thời gian ít ỏi còn lại, khó khăn lắm mới chỉnh sửa xong trong ngày hôm qua.

Liên tục làm việc như vậy, may là thuốc mà Lục Ngũ gia đưa tới có tác dụng rất lớn, nếu không Tư Vũ hôm nay khẳng định không thể đứng lên được.

Thẩm Duyệt không biết cô còn một nghề nữa, buồn bực nghĩ: Chị Tư Vũ không phải từ chối hết hợp đồng quảng cáo rồi sao?

Tư Vũ mặc kệ sự tò mò của trợ lý, nhắm mắt ngẩng đầu để thợ trang điểm đánh phấn. Thợ trang điểm là một người phụ nữ trung niên, có lẽ đã có con nên nhìn cô gái nhỏ yếu ớt mảnh mai này đầy triu mến, cô thấy sắc mặt Tư Vũ tái nhợt vì mấy ngày điên cuồng làm việc, nhìn không được hỏi nhiều vài câu: "Em muốn trang điểm như thế nào? Ánh đèn trên sân khấu rất sáng, nếu quá đậm lúc chụp ảnh sẽ bị bóng dầu, nhưng nhạt quá thì lại không có sức sống."

Bình thường thợ trang điểm sẽ không dài dòng như vậy mà tự động trang điểm đậm, rất nhiều nghệ sĩ ngã ngựa ở điểm này, lúc lên sân khấu khuôn mặt

cực kì mất tự nhiên. Tư Vũ đương nhiên trân trọng ý tốt của cô, vội nói tiếng cảm ơn: "Trang điểm nhẹ là được ạ, khán giả cũng quen bộ dạng này của em rồi, không có việc gì đâu."

Thợ trang điểm đồng ý.

Lần này Tư Vũ cùng dàn diễn viên chính của 《 Khuyñh Quốc 》 tham gia một chương trình phát sóng trực tiếp tên là 《 Phòng phát sóng Tinh Tú 》， nội dung chủ yếu là hỏi han nghệ sĩ và phát trực tiếp lên trên mạng. Do mục đích chính là để tuyên truyền nên đa số diễn viên nòng cốt đều đến đông đủ.

Đang nghĩ ngợi, Tư Vũ bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói bất mãn trong phòng: "Sao chị trang điểm cho chị Thanh Uyển đậm như vậy?"

Tư Vũ nhìn vào gương quan sát tình hình bên đây. Hứa Thanh Uyển không biết tới từ lúc nào, nhiều ngày không gặp, sự tự tin trên người cô đã tan biến đi nhiều, nhìn qua có chút tiêu tụy, trợ lý của cô ta lại đang vênh mặt hất hàm sai khiến thợ trang điểm trang điểm lại.

Thợ trang điểm là người của chương trình, nghệ sĩ một khi tham gia chương trình đều phải thống nhất một kiểu trang điểm, ít ai yêu cầu thể nọ thể nài như cô trợ lý này. Ratings của 《 Phòng phát sóng Tinh Tú 》 rất cao, nghệ sĩ tham gia ai không muốn mặt mình xinh đẹp một chút, làm sao dám đắc tội thợ trang điểm, kể cả siêu sao nổi tiếng cũng không yêu cầu quá quắt như vậy.

Sắc mặt của thợ trang điểm lập tức trở nên không tốt lắm, Hứa Thanh Uyển lúc này mới lên tiếng ngăn cản: "Tiểu Lâm, không cần phiền toái như thế. "

Cô ngẩng đầu cười: "Không sao đâu ạ, tất cả mọi người đều giống nhau, em cũng không muốn bản thân quá khác biệt."

Lời này nghe qua giống như làm hòa nhưng thà đừng nói còn hơn. Trợ lý làm khó dễ, lời đều nói hết cô mới nói không sao, sao không nói từ đầu đi, không phải gián tiếp tỏ ý khó chịu hả? Thợ trang điểm bĩu môi, còn chưa nổi tiếng đã mắc bệnh ngồi sao.

Nếu là lúc trước Hứa Thanh Uyển nhất định sẽ ngăn cản, nhưng gần đây cô làm việc gì cũng không thuận, mỗi một bộ phim đến thời điểm mấu chốt đều sẽ xảy ra sự cố, về sau không còn đạo diễn nào dám mời cô. Hứa Thanh Uyển tất nhiên biết người đứng đằng sau là Kỳ Lâm, nhưng biết rồi cô lại càng cảm thấy buồn bực.

Chưa hết, những nhà đầu tư có quan hệ tốt với cô không biết vì lý do gì bặt tăm liên miên, Hứa Thanh Uyển hẹn rất nhiều lần cũng không gặp được. Cô không ngu, làm sao nhìn không ra người ta muốn tránh né, nhưng cô thật sự không hiểu, cô chưa làm gì đắc tội với họ mà?

Từ khi cô hết suất diễn ở đoàn phim 《 Khuyñh Quốc 》， cho tới bây giờ cũng chưa nhận thêm được một phần hợp đồng nào. Phát sóng trực tiếp lần này đòi hỏi diễn viên chính ra mặt, dù suất diễn của Hứa Thanh Uyển ít ỏi đến đáng thương nhưng cũng được tính là nữ 3 – thế nên cô mới có cơ hội tham gia chương trình.

Khó được có cơ hội lộ mặt, Hứa Thanh Uyển tất nhiên muốn khuôn mặt mình xinh đẹp một chút, trong lòng cô có uất nghẹn nên mới không ngăn cản trợ lý can quấy đúng lúc.

Hứa Thanh Uyển ngẩng đầu nhìn vào trong gương, bỗng nhiên nhận ra một hình bóng quen thuộc, thần sắc lập tức cứng đờ. Lại là Chu Tư Vũ!

Hứa Thanh Uyển nhớ rõ, Vương đồng mấy ngày trước gọi điện thoại mạ cô một hồi, mắng cô không nên thuê người bôi đen Tư Vũ, còn cảnh cáo cô về sau không được đụng tới người ta. Hứa Thanh Uyển không hiểu, dù cô có hỏi nhưng Vương đồng lại không chịu nói lý do.

Cô không nghĩ tới Vương đồng không chịu nói là vì sợ mất mặt! Chẳng những không nịnh bợ được Tư Vũ còn bị bảo tiêu của Lục Ngũ gia ném ra ngoài cửa, chuyện này bị người khác truyền ra ngoài thì mặt mũi của ông biết để đi đâu?

Hứa Thanh Uyển không biết ngọn ngành, cho rằng Vương đồng bị Chu Tư Vũ rót mê hồn canh, còn kiêng kị đến mức độ này.....

Tư Vũ chẳng hề để ý Hứa Thanh Uyển, hai người các cô vốn dĩ không chung một con đường. Tư Vũ chỉ coi cô ta là không khí. Lúc cô hóa trang xong chuẩn bị bước đi, ai ngờ Hứa Thanh Uyển thấy cô lại mỉm cười gọi một tiếng: "Tư Vũ, lâu rồi không gặp, cũng không thêm chào một tiếng, lạnh lùng quá đi thôi!"

Thẩm Duyệt nhăn mày muốn phản bác, Tư Vũ vỗ nhẹ tay cô, ý bảo tạm thời đừng nóng nảy. Ánh mắt Tư Vũ chăm chú nhìn vết thương trên cánh tay trái của Hứa Thanh Uyển — vết bỏng đã kết vảy nhưng hình như không được bôi thuốc tốt nên để lại một vết sẹo lớn. Không biết Hứa Thanh Uyển cố ý hay vô tình, cô ta mặc một chiếc váy dài để lộ hai cánh tay, vết sẹo không chút che đậy triển lộ ra trước mặt mọi người.

Tư Vũ thậm chí còn nghĩ lát nữa lên sân khấu, Hứa Thanh Uyển nhất định sẽ chọn một góc độ để máy ảnh chụp được toàn bộ vết sẹo này, sau đó kể khổ một phen.

Cô khẽ cười, hỏi: "Hứa tiểu thư chỉ li như vậy, sợ lên sân khấu khác biệt với mọi người, tại sao lại không đội bộ váy khác che đi cánh tay nhỉ?"

Hứa Thanh Uyển phản xạ có điều kiện muốn giơ tay chạm vào vết sẹo, nửa đường lại miễn cưỡng kiềm chế lại. Thật sự cô cũng vô cùng đau lòng, lúc trước vì muốn dựa vào vết thương để lăng xê nên cô cố ý không bôi thuốc theo lời của bác sĩ, thế nên dù bây giờ vết thương đã lành nhưng để lại một vết sẹo cực kì chướng mắt.

"Chuyện này không cần cô lo. À, Tư Vũ, sau khi hết suất diễn cô không nhận hợp đồng mới sao? Tôi nghe nói mấy hôm nay cô đều ở trong nhà không ra ngoài? Như vậy không ổn đâu, nhờ Lương đạo cùng với 《 Khuyñh Quốc 》 cô mới có chút tiếng tăm, hẳn phải nắm chắc cơ hội nhận một ít quảng cáo mới đúng." Hứa Thanh Uyển bị chọc trúng chỗ đau, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Cô đến bây giờ cũng nở trách Kỳ Lâm, vì thế đem mọi trách nhiệm đều đổ lên trên đầu Tư Vũ, nhất định là do Tư Vũ nói xấu nên Kỳ Lâm mới làm vậy với cô!

Tư Vũ đã sớm biết chuyện Kỳ Lâm cố ý muốn ngăn chân Hứa Thanh Uyển, khiến cô ta không tham gia được bất kì đoàn phim nào, cô cười khanh khách, giúp em trai mình chém thêm một đao: "Quảng cáo sao..... Có rất nhiều, tôi chọn không hết."

Nhìn sắc mặt Hứa Thanh Uyển ngày càng đen, Tư Vũ chậm rãi nói: "Tôi ngại phiền nên từ chối hết rồi. Thế nào, cô hỏi vậy là muốn tôi giới thiệu cho cô một ít hả?"

Miêu: Mong mọi người cho 1 sao ủng hộ tinh thần ạ <3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phân Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Tư Vũ không thừa tình lực dây dưa với Hứa Thanh Uyển, huống chi phòng hóa trang còn có người ngoài, cãi nhau ở đây khác gì làm trò cười cho bọn họ - Thế nên cô chỉ nói hai ba câu rồi đi, bỏ lại Hứa Thanh Uyển xấu hổ sững sờ đứng tại chỗ bị các nhân viên chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Không phải Hứa Thanh Uyển nói cô ta là bạn tốt của Chu Tư Vũ à, nhưng nhìn qua... có chút không giống lắm nhì?"

"Lời của mình tỉnh cô cũng tin? Tôi lại thấy Hứa Thanh Uyển cố tình bảm đuôi ấy, nếu là tôi tôi cũng thấy phiền."

"Đúng đúng, cách cô ta nói chuyện không phải cố tình gây sự sao?"

Những người này tuy rằng nói rất nhỏ nhưng phòng hóa trang đâu có rộng lớn gì, Hứa Thanh Uyển nghe được không ít. Dù cô có xấu hổ bức tức thế nào cũng không thể bỏ đi vì chưa trang điểm xong, đành phải ngồi yên trên ghế, trong lòng lại uất ức cực kì.

Chu Tư Vũ đúng là khắc tinh của cô! Đồi trước người phụ nữ độc ác này không ngừng hãm hại Kỳ gia cùng những người liên quan, Hứa Thanh Uyển bị cô tính kế không biết bao nhiêu lần, sợ hãi đến độ tránh cô như tránh tà. Đồi này Hứa Thanh Uyển biết trước tương lai, nghĩ rằng có thể chen ép được Chu Tư Vũ, nhưng không biết vì sao cô ta không nổi điên cũng không hề đi trả thù Kỳ gia, Kỳ Lâm còn bảo vệ cô ta tầng tầng lớp lớp!.

Hứa Thanh Uyển tính kế lần nào cũng thất bại, cô cũng nghĩ đến chuyện từ bỏ nhưng lại cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì kiếp trước cô có được hết thảy mọi thứ - danh vọng, tiền tài, người yêu, kiếp này chỉ vì Tư Vũ trở nên bình thường mà cô phải vứt bỏ toàn bộ!

Những thứ đó vốn nên thuộc về cô!

Hứa Thanh Uyển càng ngày càng khó chịu, mỗi lần nhìn thấy Tư Vũ liền không khống chế được bản thân, cô nhìn vào gương hít thật sâu một hơi, nói cho bản thân phải bình tĩnh, chương trình lần này rất quan trọng, người khác thế nào cô mặc kệ, nhưng cô là nhất định phải bực lộ hết tài năng!

Nếu không, cô sẽ không còn cơ hội chuyển mình.....

Trái ngược với ý chí quyết tâm của Hứa Thanh Uyển, Tư Vũ lại nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, dù sao cô không phải có mỗi công việc kiếm cơm này, cứ như bình thường là được.

Ra khỏi phòng hóa trang, Thẩm Duyệt lập tức nhủ mày: "Chị Tư Vũ, cô gái Hứa Thanh Uyển này càng ngày càng quá đáng, em cảm thấy cô ta đang cố tình nhắm vào chị thì phải?"

Tư Vũ nhún vai: "Ai biết." Cô cũng không hiểu vì sao Hứa Thanh Uyển có địch ý với cô, thật đúng là bất đắc dĩ.

...

Sau khi nhóm diễn viên chính chuẩn bị xong, đạo diễn nói mọi người có thể lên sân khấu, chỗ ngồi đã được sắp xếp ổn thỏa: Kỳ Lâm và Hàn Diễm Diễm là nam nữ chính của 《Khuyên Quốc》- tất nhiên sẽ ngồi vị trí đầu, tiếp đến là Tư Vũ, rồi sau đó mới là Hứa Thanh Uyển.

Lúc công bố teaser, vai diễn của Hứa Thanh Uyển được chọn là nữ 2, nhưng về sau Lương đạo lại cắt xén suất diễn khiến cô ta rơi xuống vai nữ 3. Tuy rằng chuyện sửa kịch bản đoàn phim không công bố ra ngoài nhưng poster đã làm xong – vị trí của Hứa Thanh Uyển nằm sau Tư Vũ, người sáng suốt sao lại không hiểu.

Thấy cách sắp xếp này, sắc mặt Hứa Thanh Uyển lập tức trở nên không tốt lắm, dù cô hiểu được thâm ý trong đó nhưng tình thế nay đã khác xưa, nơi này không có chỗ cho cô nói chuyện! Hứa Thanh Uyển đành phải kiềm chế sự uất ức trong lòng, miễn cưỡng nở một nụ cười tươi, từng bước từng bước đi lên sân khấu.

Khách mời đã ngồi đúng chỗ, tiếp theo là đến phần giới thiệu. MC vô cùng chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc đã làm không khí ở trường quay nóng lên, không chút dấu vết lải sang phần kế.

Những câu hỏi đầu tiên cũng không khó nhằn gì, ví dụ như khi quay có chuyện gì thú vị hay kỉ niệm nào đáng nhớ nhất, nhưng dần dần MC lại trở nên sắc bén hơn, phát súng đầu tiên nhắm ngay vào Tư Vũ.

"Tôi nghe nói từ lúc chọn diễn viên Lương đạo đã đặc biệt chú ý cô, còn nhiều lần khen cô chăm chỉ, là một diễn viên trời phú trên Weibo, Tư Vũ, hình như cô có quan hệ rất tốt với Lương đạo nhỉ?" MC mỉm cười rất tươi nhưng câu hỏi đặt ra lại không đơn giản chút nào.

Chương trình vì tăng ratings tất nhiên sẽ hỏi một vài vấn đề thu hút sự chú ý, nhưng nó cũng có mặt tốt mặt xấu: chỉ cần minh tinh xử lý khôn ngoan sẽ thu hút được số lượng lớn fans, còn trả lời không ôn thì...

Nghe vậy, Tư Vũ lẳng lặng ngược mắt nhìn màn ảnh.

Toàn bộ Talk Show đều phát sóng trực tiếp, nói cách khác lời cô nói không sót một chữ sẽ truyền đến tai cộng đồng mạng, không hề cắt nối biên tập, chẳng may nói sai thì hậu quả nghĩ thôi cũng khiến người khác đau đầu.

"Lương đạo là 'ân sư' của tôi, trong lòng tôi vô cùng tôn kính ông." Vài giây sau, Tư Vũ trầm tĩnh ôn nhu nói, ánh mắt của cô như đang nhớ lại hồi ức gì đó, khóe miệng hơi cong nở ra nụ cười.

MC ép sát: "Nói vậy thì Lương đạo có vẻ cho cô rất nhiều cơ hội nhỉ? Tôi nghe nói lúc đầu suất diễn của cô chỉ có một đoạn bé tẹo, nhưng do Lương đạo thiên vị nên kịch bản mới phải sửa lại?"

Tư Vũ mặt không đổi sắc: "Tục ngữ nói: công cha, áo mẹ, chữ thầy, gắng công mà học có ngày thành danh. Lương đạo là thầy cũng là một người yêu tài, ông cho đám học sinh chúng tôi cơ hội, nhưng nào có chuyện cầm tay chỉ dẫn từng bước. Mỗi cơ hội lại có một khó khăn riêng. Tôi nghĩ Lương đạo cho tôi nhiều cơ hội như vậy... có lẽ là bởi trong mắt ông tôi có thể hoàn thành tốt, không làm xấu danh tiếng của ông."

MC thuận miệng khen hai ba câu nhưng ánh mắt nhìn về phía Tư Vũ đã có sự thay đổi lớn. Không ngờ cô gái nhu nhược này thế nhưng trả lời thông minh như vậy, tìm không ra chút điểm yếu nào.

MC không có ý định dồn người ta vào chỗ chết, thấy Tư Vũ trả lời thản nhiên hẳn cũng không muốn xoáy sâu vào nữa, nhưng còn chưa kịp nói đã bị Hứa Thanh Uyển ngồi ở một bên ngắt lời: "Đúng vậy, Lương đạo rất thích Tư Vũ. Người trong đoàn phim còn đùa với nhau rằng Lương đạo thật sự bất công, bọn họ diễn không tốt một chút sẽ bị ông mắng xối xả, nhưng chỉ cần là Tư Vũ, cô ấy NG (Not good) bao nhiêu lần ông cũng chỉ cười, còn chỉ điểm để Tư Vũ hoàn thành để dàng hơn."

Không khí trên sân khấu lập tức ngưng trệ, MC không nghĩ tới việc Hứa Thanh Uyển đột nhiên mở miệng, rõ ràng đang hỏi Tư Vũ, cô ta xen vào làm cái gì? Lời nói còn chứa đầy thâm ý, người không biết còn tưởng rằng Tư Vũ đóng phim toàn NG, Lương đạo che chở cô ấy nên làm trễ nải tiến độ của đoàn phim ấy chứ!

Không chỉ có MC, sắc mặt của Kỷ Lâm và Hàn Diễm Diễm cũng không tốt lắm. Hàn Diễm Diễm cười ngọt ngào mở lời, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Uyển lại tràn đầy tức giận: "Chuyện mà cô nói tôi vẫn còn nhớ, lúc ấy Tư Vũ sốt cao, cảnh đó lại được quay ở ngoài trời, cô ấy choáng váng đến đứng còn không vững. Lương đạo suýt chút nữa gọi xe cứu thương đưa Tư Vũ đến bệnh viện, do Tư Vũ kiên trì muốn quay nên ông mới đổi thành nội cảnh để cô ấy có thể ngồi được. Chẳng lẽ cô muốn Lương đạo phải mắng chửi người bệnh mới đúng lý hợp tình hả?"

Cái cô Hứa Thanh Uyển này bị làm sao không biết, hôm nay tất cả mọi người tới đây là để tuyên truyền, người trong đoàn chẳng những không thân thiện với nhau mà còn hăm hại bôi đen nhau, cô ta muốn làm xấu mặt « Khuyết Quốc » hả, còn có não hay không! Hàn Diễm Diễm bất mãn cực kì, bản thân cô cũng rất thích Tư Vũ, không nhìn được cảnh người khác chỉ cây dâu mà nằng nặc gây hờ.

Hứa Thanh Uyển không nghĩ tới Hàn Diễm Diễm sẽ giúp Tư Vũ nói chuyện, hai người này không phải không quen biết nhau sao?

"Diễm Diễm, tôi chỉ muốn nói Lương đạo rất quan tâm Tư Vũ..." Hứa Thanh Uyển vội vàng mở miệng, nhưng chưa nói được mấy chữ đã bị Kỷ Lâm ngắt lời.

"Không nói đến cảnh đó, tính cách của Lương đạo mọi người không phải không biết, ông ấy vô cùng coi trọng diễn viên giỏi, chị Tư Vũ lại có số lần NG ít nhất đoàn phim, Lương đạo đối xử tốt với chị ấy có gì không đúng hả?"

Sớm biết vậy hẳn nhất định sẽ nghĩ cách khiến cho Hứa Thanh Uyển không thể tham gia chương trình!

Hai diễn viên chính đều phản bác Hứa Thanh Uyển, cật lực "bảo vệ" Tư Vũ. MC đứng ở một bên cảm thấy lạ lùng vô cùng, bên ngoài là chị em tốt sau lưng lại nói xấu lẫn nhau hẳn gặp không ít, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh nhất trí đồng lòng như Kỷ Lâm và Hàn Diễm Diễm, xem ra quan hệ của Chu Tư Vũ với đoàn phim không tồi, diễn viên chính đều che chở cô hết mực!

Tư Vũ ngồi khi định thần nhàn (Dáng vẻ bình tĩnh, **nhàn** nhã), thấy Hứa Thanh Uyển bị hai người kia "vây công" đến đỏ mặt hời lạnh, ánh mắt cô ta lộ ra chút hối hận vì không giữ được miệng, lúc này cô mới mỉm cười: "Tôi cũng không dám nói xấu 'thầy Lương kính mến', chẳng may Lương đạo cũng đang xem chương trình, cảm thấy chúng tôi cố tình hăm hại ông ấy, nhất định lại muốn mắng chửi người, tha cho tôi đi."

MC bị cô chọc cười, vội thả cho cô một bậc thang, khéo léo dẫn dắt đề tài sang hướng khác. Tuy nói muốn thu hút sự chú ý nhưng cũng không thể quá

đáng quá, nếu không nước miếng của các fans đủ khiến chương trình chết chìm. Cô gái này nâng được thì buông được, đúng là rất thông minh khôn khéo.

So sánh thì, cô gái tên Hứa Thanh Uyển thật không biết thức thòi... MC nhìn Hứa Thanh Uyển, ở trong lòng thờ dài lắc đầu.

Không khí trên sân khấu lại trở về như cũ, MC có ấn tượng xấu với Hứa Thanh Uyển nên không hề cho cô quá nhiều đất diễn, kết thúc phỏng vấn Hứa Thanh Uyển nói còn chưa được mười câu. Những người khác cười nói đến vui vẻ, cô lại bị xa lánh không chen nổi miệng.

Ở góc máy quay không quay tới, Hứa Thanh Uyển nghiêng răng đâm sâu móng vào trong thịt.

"Phỏng vấn cũng nhiều rồi, kế tiếp đến phần đáng mong đợi nhất là trả lời câu hỏi của fans, chương trình sẽ chọn ra mười câu hỏi bất kì, vị nào được nhắc tên nhất định phải trả lời thật lòng đây." MC vô cùng hứng thú, phân đoạn này không hề có kịch bản gì, toàn bộ đều do máy tính chọn lựa, câu hỏi của cộng đồng mạng kỳ quái cực kì, vấn đề gì cũng có, tất cả đều phải dựa vào nhân phẩm của người ngồi ở đây.

Màn hình đằng sau lóe lên, kênh phát sóng trực tiếp hiện ra, máy tính rất nhanh đã chọn ra được câu hỏi đầu tiên, MC nhìn vào màn hình, cười nói: "Vấn đề của người bạn này có liên quan đến Kỳ ca cùng Tư Vũ, câu hỏi của cô ấy là: không biết hai người có mối quan hệ không thể cho ai biết không?"

Dứt lời, kênh phát sóng trực tiếp lập tức nổ mạnh, các fans điên cuồng spam bao phủ cả màn hình.

Thật ra MC cũng từng nghe một vài lời đồn về hai người bọn họ, vì thế cũng cũng có chút tò mò: "Kỳ ca mau thỏa mãn lòng hiếu kì của đám fans chúng tôi đi."

Hứa Thanh Uyển có chút thả lỏng, cô chắc chắn dù là Kỳ Lâm hay Chu Tư Vũ cũng không dám công khai mối quan hệ ruột thịt, thế nên vấn đề này đối với bọn họ vô cùng khó giải quyết. Chỉ cần nhìn Tư Vũ xấu mặt thôi trong lòng cô cũng vui vẻ.

Ai ngờ, Kỳ Lâm lại thoải mái trả lời: "Mối quan hệ không thể cho ai biết, tất nhiên là có."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

MC không nghe rõ lắm, nhưng theo kinh nghiệm bao nhiêu năm của hần thì vấn đề này mình tinh không bao giờ nói lời nói thật, chắc chắn Kỳ Lâm sẽ phủ nhận. Thế nên câu trả lời "Mối quan hệ không thể cho ai biết, tất nhiên là có" bị MC tự động đổi thành "Tất nhiên là không có", hần cười nói:

"Khiến các fan thất vọng rồi, Kỳ ca từ lúc vào giới giải trí tới nay thật sự nói không với tai tiếng, cậu ấy chắc chắn không có quan hệ gì với Tư Vũ..."

Đội đã, có phải hần nhầm lẫn điều gì đúng không?

Nói đến đây, MC bỗng nhiên nhìn thấy biểu tình như ăn phải ruồi bọ của Hứa Thanh Uyển, lúc bấy giờ hần mới phản ứng lại.

Trời đầu, vừa nãy Kỳ Lâm nói gì vậy? Nhất định là "Không có", chẳng lẽ hần lại đi thừa nhận?! Chuyện này có gì đó không đúng!

MC đứng nghếch ra một chỗ.

Hần ngốc, khán giả đang xem phát sóng trực tiếp cũng ngốc, khu bình luận bỗng nhiên im lặng một cách kỳ lạ, vài giây sau lại nổ tung như pháo hoa.

【 Có nhầm lẫn gì đúng không? Tôi không nghe tôi không nghe! Nhất định là lỗi tai hỏng rồi! 】

【 Rốt cuộc là ai đưa ra câu hỏi này! Rốt cuộc là ai!!! 】

【 Lúc nhìn thấy câu hỏi tôi còn cười rất vui vẻ, vì tôi biết Kỳ ca nhất định sẽ bị chị Tư Vũ trêu chọc một chút, nghĩ thôi cũng thấy buồn cười rồi. Nhưng Kỳ ca hôm nay lại không giống bình thường! Vì sao lại thừa nhận cơ chứ, hai người không phải chị em hả!! 】

【 Mối quan hệ không thể cho ai biết, nào, nhấn mạnh cùng mình, **KHÔNG THỂ CHO AI BIẾT!** Tinh chị em đều do mấy người tưởng tượng ra chứ ai, hai người bọn họ vừa nhìn đã biết là có miềm nị. 】

【 Lệ rơi đầy mặt, là tà giáo nào nói tinh chị em mới là chân lý, mặt của mấy người bị và có đau không? 】

MC nhìn bình luận không ngừng tăng trên màn hình, hít sâu một hơi, khóe mắt lại trông thấy đạo diễn đang nháy mắt ra hiệu ở sau cánh gà, ý bảo hần mau đảo sâu chuyện này một chút.

Nhờ một câu này của Kỳ Lâm, ratings nháy mắt tăng lên nhanh chóng, trang web phát sóng trực tiếp cũng có thêm mấy ngàn người theo dõi. Bọn họ liên

tục thể hiện sự kinh ngạc, vui sướng có, không thể tưởng tượng có, kêu gào Tur Vũ không xứng muốn anti cô cũng có khối người, thiếu chút nữa khiến sever tạm ngưng. Nhưng mặc kệ, dù thế nào chương trình đã có điểm nhấn, doanh thu sau khi kết thúc nhất định không ít!

MC vội vàng hỏi: "Kỷ ca, ý của anh là sao?"

Hân Điền Điền tò mò nhìn Kỷ Lâm cùng Tur Vũ. Ở đoàn phim 3 tháng, cô biết bọn họ thân thiết cực kì, nhưng không khí giữa hai người không hề giống một đôi đang yêu nhau. Hân Điền Điền cảm thấy tình chị em mà các fans nói có vẻ hợp với bọn họ hơn.

Tur Vũ không đoán được Kỷ Lâm sẽ nói như vậy, nhưng cô chỉ sững sốt vài giây rồi lại bình tĩnh như thường. Kệ đi, có công khai quan hệ ruột thịt hay không cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, nếu Kỷ Lâm muốn nói thì cứ để hắn nói. Còn Kỷ gia có ý kiến gì hay không, Tur Vũ không hề quan tâm.

Thật ra Kỷ Lâm cũng thấp thòm lo âu. Hắn nhìn trộm chị gái, thấy trên mặt Tur Vũ không có chút ghét bỏ nào mới thở nhẹ một hơi, trong lòng lại vui sướng không chịu được.

Kết quả là... Lá gan của Kỷ Lâm dần dần to lên, khí thế hùng hục, sống lưng thẳng đứng.

Hứa Thanh Uyển thấy biểu tình này của hắn, trong lòng lập tức sinh ra dự cảm không lành. Chẳng lẽ Kỷ Lâm muốn thông qua chương trình công khai quan hệ với Tur Vũ? Không được, tuyệt đối không được, bây giờ Tur Vũ đã đề đầu cười cô, kể cả là danh tiếng hay số lượng fans cũng gấp cô mấy lần, nếu mối quan hệ này được đưa ra ngoài ánh sáng thì chẳng khác gì fans của Kỷ Lâm sẽ một lòng ủng hộ cô ta! Cứ như vậy Tur Vũ sẽ vô duyên vô cớ có thêm một số lượng lớn fans trung thành, bản thân muốn đuổi kịp cô ta cũng càng thêm khó khăn! Hứa Thanh Uyển vội mở miệng ngăn cản: "Kỷ ca, chắc anh đang đùa đúng không? Chuyện này có chút liên quan đến đời tư, hay chúng ta chọn lại câu hỏi khác....."

Kỷ Lâm xem lời cô nói như gió thoảng bên tai, nhìn cũng không thèm nhìn. Nhưng MC lại một lần nữa quan sát Hứa Thanh Uyển, ấn tượng xấu tăng lên không ngừng. Không nhìn thấy cậu ta muốn công khai sao, chen miệng vào làm cái gì!

Kỷ Lâm nhìn Tur Vũ, giọng nói chứa đầy sự tự hào, giống như đang khoe mẽ: "Chị Tur Vũ là chị gái của tôi!"

Hắn nói ra rồi, còn nói ở trước mặt rất nhiều fans! Ngày này Kỷ Lâm đã chờ từ lâu lắm, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại tuyên bố với mọi người: Chu Tur Vũ là chị gái hắn!

Ai ngờ MC không hề ngạc nhiên: ".....À, còn gì nữa?"

"???" Còn gì nữa? Hắn nói chưa rõ ràng hả? Kỷ Lâm vốn dĩ đang vô cùng hào hứng lại bị MC hắt cho một chậu nước lạnh, hắn có chút giận dữ nhấn mạnh: "Là chị em chân chính!"

MC: "....." Kỷ ca, cậu là người tiền sử hả. CP chị em của hai người sớm đã lan truyền trên mạng, cậu có nhấn mạnh bao nhiêu lần cũng chỉ có thể thôi.

Nhưng MC không hổ là có nhiều năm kinh nghiệm, năng lực ứng biến rất mạnh, lập tức cười hi hi trên choker: "Kỷ ca, bí mật này đầu được coi là không thể cho ai biết, hoá nhân kim tinh của cộng đồng mạng đã nhìn thấu từ lâu rồi, coi như câu trả lời này không tính, lát nữa phạt Kỷ ca của chúng ta hát một bài được không?"

Kỷ Lâm: "???!?" Chờ đã, lời hắn nói là sự thật mà!!!

Hắn ngần ngại nhìn màn hình lớn, bình luận không ngừng nhảy lên, khó khăn lắm mới đọc được một vài "còm men":

【 Vừa rồi ai gọi chúng ta là tà giáo còn không mau bước ra đây ăn đánh! Chính chủ đã thừa nhận rồi, mặt mấy người sưng lên chưa? 】

【 Hạt mè với nhân trứng sữa nhất định không chịu thua! Tiến lên, 500 anh em mau spam san bằng chỗ này! 】

【 Nhìn bộ dáng đắc ý của Kỷ ca khi tưởng rằng mình đã công khai một bí mật kinh thiên động địa nào đó kia, đau lòng thật sự. Tôi đoán anh ấy không hề theo dõi Weibo, chuyện này mọi người biết hết rồi, chờ đợi câu hỏi tiếp theo thôi. 】

【 Cái gì, Kỷ ca thừa nhận bọn họ là chị em? Chuyện này không phải ai cũng biết sao?! 】

【 Kỷ ca quả thật là nhân trứng sữa, nguyên hình trong truyện tranh đúng là hắn rồi. 】

【 Đăng trên oi, cậu cũng là fans của Cẩm Lí đúng không! 】

.....

Kỷ Lâm: Tôi không hề, tôi nói thật mà, chị em hàng thật giá thật đó, vì sao mọi người không tin tôi!

Kỷ Lâm còn chưa kịp biện giải đã bị MC kéo ra giữa sân khấu, mơ mơ màng màng hát xong một bài, lúc về lại chỗ ngồi hắn vẫn còn muốn giãy giụa một chút: "Không phải như mọi người nghĩ đâu, là chị em ruột, chị em ruột hiểu không!"

MC làm mặt quỷ: "Hiểu hiểu hiểu, Kỷ ca đang nhấn mạnh tình chị em của hai người vô cùng thuần khiết, giống như là ruột thịt đúng không? Yên tâm, chúng tôi không nghĩ nhiều đâu."

Kỷ Lâm: "....." Không, mấy người mau nghĩ nhiều một chút đi!

Tư Vũ cố gắng nín cười, thấy Kỷ Lâm còn muốn tranh cãi, cô đành phải lén lút kéo kéo áo hần, trên mặt thì mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi là chị em."

Cô thoải mái hào phóng thừa nhận, Kỷ Lâm lập tức cảm động không chịu được.

Đáng tiếc khán giả không nghĩ được nhiều như vậy. Chương trình《 Khiêu chiến bất khả tư nghị 》đã bén lên ngọn lửa về tình chị em, bộ truyện《 Nhân hạt mè và nhân trứng sữa 》 lại khiến ngọn lửa càng cháy càng mạnh. Mối quan hệ "chị em" của bọn họ đã sớm được cộng đồng mạng thừa nhận, ngay cả fans của Kỷ Lâm cũng tham gia hàng ngũ này. Thế nên khi nghe hần trả lời các fan chỉ biết cười lớn, cho rằng chuyện này không phải ai cũng biết sao chứ không hề coi nó là thật.

Tư Vũ thừa nhận cũng chỉ là một chứng cứ hữu lực chứng tỏ chính chủ đồng ý thôi.

Bình luận trên màn hình Hứa Thanh Uyển đọc được không ít, cô chậm rãi thả lỏng, thở phào một hơi, trong lòng lại cười châm chọc. May mắn thật sự, dù có nói thật thì thế nào, cũng không có ai tin!

MC cười nói: "Ha ha, xem ra Tư Vũ không muốn Kỷ ca bị phạt, đúng là tỷ đệ tình thâm! Nào, chúng ta chọn ra câu hỏi tiếp theo....."

Tuy rằng vô cùng đáng tiếc khi không phải mối quan hệ bí mật gì, nhưng Kỷ Lâm chính miệng thừa nhận tình chị em cũng có thể coi là một điểm nhấn, cắt nối biên tập một chút cũng đủ để thu hút khán giả!

Rất nhiều câu hỏi của fans đã được chọn nhưng Kỷ Lâm vẫn trong trạng thái mờ mịt "Tôi là ai, đây là đâu, vì sao nói thật lại không có ai tin ". MC hỏi gì hần cũng chỉ máy móc trả lời, giống như một lũ u hồn vậy. Các fans nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của nam thần không ngừng thét chói tai, chờ Kỷ Lâm phản ứng lại thì đã quá muộn, biểu cảm ngỡ ngàng của hần không biết đã bị chụp lại bao nhiêu lần.

Câu hỏi của khán giả không khuôn phép như kịch bản mà thú vị cực kì, không khí trở nên thoải mái hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn có những tràng cười giòn tan, nhưng ngoại trừ một người — Hứa Thanh Uyển.

Nguyên nhân rất đơn giản, câu hỏi không có một câu nào liên quan tới cô. Dù đã cố tình lộ ra cánh tay nhưng không một ai hỏi thương thế của cô thế nào hay vị trí trên poster tại sao lại thay đổi, KHÔNG MỘT AI ĐỀ Y.

Dù Hứa Thanh Uyển vẫn nở nụ cười tươi nhưng ánh mắt lại oán hận nhìn chằm chằm Tư Vũ, tất cả mọi thứ đều bị cô ta cướp sạch! Sự chú ý của cộng đồng mạng tại sao chỉ đặt ở trên người Chu Tư Vũ, cô ta có gì tốt cơ chứ!

Nhưng không một ai chú ý cảm xúc của Hứa Thanh Uyển, thậm chí bởi vì câu hỏi của khán giả chỉ tập trung vào ba diễn viên chính, máy quay lia đến chỗ cô cũng ít đến đáng thương.

MC chọn ra câu hỏi cuối cùng: "Lại là câu hỏi dành cho Tư Vũ. Bạn gái này thắc mắc: nghe nói chị là fan trung thành của tác giả truyện tranh Cẩm Lí, còn từng thổ lộ ở trên Weibo nữa. Truyện tranh của Cẩm Lí lại sắp được chuyển thể thành phim truyền hình, với tư cách là một fan trung thành, chị có tham gia thử vai nữ chính không ạ?"

MC nín cười, chuyện này hần đã từng nghe qua, Tư Vũ không ít lần kéo người xuống hố, fans bị cô hăm hại không biết đã lên cơn số bao nhiêu, hần cũng tò mò hỏi: "Tư Vũ, cô có ý định này không? Nếu thành công, cô nhất định sẽ trở thành fan trung thành nhất trong lịch sử đó!"

Nụ cười trên môi Tư Vũ lập tức cứng đờ: "....." Không phải chứ, sao lại nhắc tới chuyện này nữa?

Các fans đằng sau màn hình không biết nội tâm Tư Vũ chịu dày vò thế nào, vừa nhìn thấy câu hỏi đã sôi nổi ồn ào:

【 Chị nhất định phải cảm được vai nữ chính đó! Em tin tưởng chị! 】

【 Không cần hỏi, chị ấy không từ chối đâu, dù gì chị Tư Vũ cũng là người đầu tiên thổ lộ với họa sĩ Cẩm Lí mà, mình cảm thấy chị ấy chính là người có thể vì idol mà đầu rơi máu chảy! 】

【 Bản thân nhảy hố, quỳ cũng phải diễn bằng hết! 】

【 Tấm lòng của fan dành cho thần tượng thật là cảm động trời đất! Cẩm Lí cô thấy không, nhìn thấy thì! Mau! Láp! Hố! Cho! Tôi! 】

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

《 Phòng phát sóng Tinh Tú 》 thường xuyên sẽ mời những ngôi sao đang lên trong giới làm khách mời tham gia chương trình. Bởi vì chuyên mục trả lời câu hỏi của fans rất được yêu thích thế nên ratings ở thời điểm này sẽ cao hơn một chút. Nhưng nhân viên quản lý web phát sóng trực tiếp hôm nay lại phát hiện ra rằng... ratings đâu chỉ tăng cao mà nó còn tăng lên gấp 2 gấp 3 lần bình thường!

Server suýt chút nữa đã bị fans "đánh" sập!

Trong khi trang web đang cố gắng bảo trì, các fan lại hứng thú bùng bùng liên tục đăng tải những khoảnh khắc khó đỡ.

@ Chính phủ hạt mè: Tin nóng sốt đây, @Kỷ Lâm và @Chu Tư Vũ Ngư Ngư đã thông qua chính phủ đóng dấu quan hệ chị em, 500 anh em hạt mè chúng ta đã chiến thắng vô cùng oanh liệt. Còn một vấn đề nữa là《 Khuyết Quốc 》khi nào được công chiếu vậy? Tôi hóng lắm rồi!!

Weibo Chính phủ hạt mè là do fans thành lập ra. Lúc trước Kỷ Lâm và Tư Vũ nổi đình nổi đám trên mạng, người hâm mộ CP chị em nhà này phải lập ngay ra một đại bản doanh để thỏa lòng mong ước, ngày ngày sưu tầm ảnh của hai người bọn họ. Tuy rằng câu trả lời của Kỷ Lâm không phải bí mật gì, nhưng chính chủ đã tự mình xác nhận, Fans Club làm sao không vui sướng cho được.

Nhưng mà con người luôn có lòng tham vô đáy, các fans không hề thỏa mãn khi chị em nhà họ chỉ tham gia cùng nhau có 2 gameshows, ảnh chụp cũng cực kì ít. Cũng may nhờ có "chính phủ" nhắc nhở, các cô mới đột nhiên nhớ tới: Đúng rồi, không phải còn một bộ phim chưa công chiếu sao? Không những thế kịch bản nghe đồn đã được sửa đổi, hai người phối hợp với nhau nhiều không sao kể xiết. Các fans không ăn đủ "thức ăn cho chó", người người ngửa đầu tìm mồi tìm phôi, mỗi ngày qua Weibo Official không ngừng khóc lóc thúc giục bọn họ mau chóng công chiếu. Các cô hận không thể nắm cổ đoàn phim lắc lư hỏi vì cái gì còn chưa chịu nhả hàng.

Đoàn phim làm sao bỏ qua cơ hội tuyên truyền tốt như vậy. Thật ra việc chế tác hậu kì đã xong từ lâu rồi, ngày công chiếu cũng đã quyết định là ở cuối tháng sau. Nhưng Lương đạo cảm thấy nhân lúc Kỷ Lâm và Tư Vũ đang hot - tại sao không tổ chức một buổi xem thử cùng gặp gỡ diễn viên chính, khách mời sẽ là những fans may mắn được chọn ngẫu nhiên, cách này không chỉ làm tăng danh tiếng còn giúp đoàn phim PR một cách gián tiếp.

Tin tức vừa truyền ra, các fans đều điên rồi, nhưng chỉ có 50 vé mà người muốn xem đâu phải con số ít, cuối cùng chỉ phải dựa vào nhân phẩm của mỗi người.

Liễu Ngọc thật sự vô cùng may mắn khi là một trong 50 người được chọn. Lúc nhìn thấy Weibo Official gửi tin nhắn trúng thưởng, cô không thể tin được hai mắt, lát sau mới dám tin đây là sự thật, Liễu Ngọc không thể kìm nén sự vui sướng mà nhảy cẫng lên ghé.

Buổi xem thử chỉ tổ chức một lần, không mời truyền thông, chỉ có fans tham dự, không những thế còn được tâm sự trò chuyện với diễn viên chính, đây quả thật là cơ hội ngàn năm có một!

Cô thế nhưng trúng thưởng! Có lẽ việc cô thành lập Fan Club hạt mè, mỗi ngày kiên trì cổ vũ hai người đã cảm động được trời xanh!

Liễu Ngọc vội vàng chia sẻ chuyện này cho hội chị em, những người kia thêm khát đến không được, đều sôi nổi dặn dò: "Nhớ phải chụp ảnh Kỷ ca cùng chị Tư Vũ nhiều một chút!"

Liễu Ngọc sung sướng mỉm cười: "Yên tâm, mình biết phải làm gì mà."

Từ fan trung thành của Kỷ Lâm đến fan của Tư Vũ, lại thành fan của CP chị em nhà họ, là một cô gái hạt mè có lý tưởng có tam quan, Liễu Ngọc vững chắc khẳng định với hội chị em nhất định sẽ không là nhục sứ mệnh!

.....

Lần xem thử được tổ chức vào buổi tối cuối tuần, lúc Tư Vũ được gọi đến còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Từ khi bị fans dồn dập hỏi ở chương trình《 Phòng phát sóng Tinh Tú 》về chuyện cô có tham gia thử vai nữ chính không, cô lại không thể thừa nhận mình là tác giả trước mặt bao nhiêu người, cũng không thể nói thẳng không muốn diễn, chỉ có thể cười nói đùa do duyên số. Nhưng ai ngờ mấy ngày sau, trợ lý Thẩm Duyệt lại đem tới kịch bản thử vai của《 Công lược thời thượng 》đặt trước mặt cô...

Nhìn đôi mắt sáng long lanh, vẻ mặt tự hào của Thẩm Duyệt: "Em biết chị muốn diễn, xem đi, em khó khăn lắm mới lấy được cho chị đó", Tư Vũ trầm mặc.

Tư Vũ... Cho nên nói trợ lý quá cuồng công việc, quá am hiểu lòng người cũng không phải chuyện tốt gì.

Bởi vậy mấy ngày gần đây Tư Vũ không biết tìm bao nhiêu cớ để từ chối. Nghe nói đoàn phim《 Khuyết Quốc 》sẽ tổ chức một buổi xem thử, sự chú ý của Thẩm Duyệt chuyển hướng, không quản lấy cô đẩy mạnh tiêu thụ nữa, lúc này Tư Vũ mới dám thở phào một hơi.

Mà tham dự trường hợp như thế này thì phải chuẩn bị một bộ trang phục dạ hội, nhưng Tư Vũ không có. Lại không biết Lục Tinh Châu nghe ngóng ở đâu, lúc cô còn đang phiền não về chuyện quần áo, Thẩm Duyệt đã xách một chiếc váy tìm tới cửa.

"Này... Là bí thư của Lục tổng đưa cho em." Thẩm Duyệt không biết Lục Tinh Châu có quan hệ gì với Tư Vũ, sau khi đưa đồ cho cô lập tức nhỏ giọng hỏi: "Chị Tư Vũ, Lục tổng có phải..."

Cũng không trách cô hiểu lầm, dù gì ở trong mắt Thẩm Duyệt, người ta đường đường là tổng giám đốc của Hoàn Nghệ, nghe tin Tư Vũ thiếu một bộ lễ phục liền đưa đồ tới, đây không phải có ý thì là gì?

Nếu Lục Tinh Châu ở đây nhất định sẽ bịt miệng Thẩm Duyệt lại không cho cô nói những nói cuội nữa. Đó không phải là chủ ý của hắn, từng phút từng giây chú ý Tư Vũ cũng không phải hắn, kiểu dáng của lễ phục đều do Lục Ngũ gia chọn, quần áo cũng là Lục Ngũ gia cho người đưa qua, hắn không dám tranh công!

Tư Vũ mở hộp ra, lễ phục không chỗ nào là không tinh xảo, tất cả chi tiết đều được thêu bằng tay, chỉ tiếc quá mức đơn giản. Cô mặc thử một chút, lúc soi gương lại đột nhiên cảm thấy bộ dáng này... hình như rất giống người nào đó... Tư Vũ lập tức đoán ra người đưa đồ tới là ai.

Cô lục lợi chiếc hộp một lần nữa, quả nhiên ở dưới đáy có để một tờ giấy, bên trên chỉ có 3 chữ hữu lực: Lục Uyên Hòa.

Tư Vũ sờ bộ lễ phục, trong lòng chửi thầm: tên này đúng là bá đạo, cũng không thèm hỏi ý kiến của cô mà tự ý chọn theo sở thích của hắn, lại còn sợ cô hiểu lầm là người khác đưa nên để một tờ giấy ký tên ở đáy hộp, y hệt một đứa con nít vậy.....

Thẩm Duyệt đứng ở một bên nhìn trộm, phát hiện khóe môi Tư Vũ cong lên nhưng biểu tình lại có chút phức tạp, chẳng lẽ chị Tư Vũ không thích chiếc váy này sao? Cơ mà nhìn bộ dáng của chị ấy lại không giống lắm... Aizz, đúng là con gái.

Ngày tổ chức buổi xem thử, bên ngoài rạp chật ních truyền thông cùng các fans muốn tận mắt nhìn thấy idol, tuy rằng bọn họ không được vào bên trong nhưng vẫn chen lấn chật như nêm cối. Tư Vũ thấy thế, vội vàng kéo Thẩm Duyệt đi cửa sau, lúc này mới may mắn thoát nạn.

50 fans được chọn đã chờ sẵn ở bên trong, chỗ ngồi của diễn viên là ở hàng ghế đầu, Tư Vũ còn chưa kịp bước tới đã đụng mặt với Kỳ Lâm.

"Chị, ngồi bên này, ngồi bên này đi!" Kỳ Lâm kéo cô tới vị trí có tầm nhìn tốt nhất, sau đó vô cùng tự nhiên bưng trà đồ nước giúp Tư Vũ, động tác còn thuần thục hơn cả trợ lý Thẩm Duyệt.

Thẩm Duyệt ở đằng sau nhìn, cảm thấy bản thân thật sự không có đất dụng võ.

Lúc Kỳ Lâm kéo tay cô, Tư Vũ có thể cảm nhận được 50 cặp mắt nhất trí nhìn qua bên này, thậm chí còn nghe được tiếng máy ảnh chụp tanh tách. Cô đỡ trán, nhìn em trai ngốc đang vô cùng vui sướng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Có bao nhiêu người đang nhìn kia kia, giữ hình tượng đi."

Kỳ Lâm không những không để ý, còn vui tươi hơn hờ vẫy tay với các fans, lập tức tiếng hét chói tai không ngừng vang lên, hắn lại nháy mắt với trợ lý Tiểu Ngải, cô hiểu ý xách theo hai chiếc túi lớn đi tới chỗ fans đang ngồi. Kỳ Lâm cầm một chiếc mic lên, cười nói:

"Mọi người từ xa tới đây vất vả rồi, đây là món quà tôi cùng chị tôi đã chuẩn bị, mỗi người sẽ được tặng một chiếc bánh bao nhân mè đen với một chiếc nhân trứng sữa, các vị cứ coi đây là món ăn vặt khi xem phim. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ 《Khuyên Quốc》."

Không biết là cố ý hay vô tình, hai chữ "chị tôi" bị Kỳ Lâm nhấn mạnh hết cỡ.

Tư Vũ kinh ngạc hỏi: "Chị chuẩn bị bao giờ?"

Nhưng các fans không nghe thấy, một số người không kìm nén được sự vui sướng liên tục hét lên. Tư Vũ quay đầu nhìn, có mấy cô gái giơ băng rôn, bên trên hình như viết — Đây thuyền hạt mè trứng sữa cả đời?

Buổi xem thử này rốt cuộc có bao nhiêu người trà trộn vào vậy!!!!

50 người may mắn hầu như đều biết CP hạt mè trứng sữa. Kỳ Lâm lại tặng món quà hợp tình hợp lý như vậy, các cô trong lòng hiểu rõ nhưng đều cười nhất trí không nói ra. Ánh mắt nhìn hai người lại thêm một chút bao dung giống như người mẹ hiền đang nhìn hai đứa con nhỏ.

Liễu Ngọc đúng lúc này được phân tới hàng ghế gần với vị trí của các diễn viên nhất, còn trùng hợp đến độ ngồi ngay sau Kỳ Lâm và Tư Vũ. Cô kích động mở điện thoại ra chụp ảnh hai chiếc bánh bao vừa được phát.

@ Tôi yêu bánh bao nhân trứng sữa: Chị em mau đến ăn đường! @ Chính phủ hạt mè, hôm nay Kỳ ca đã tặng bản thân và chị gái cho tôi, mấy người thấy tôi có nên ăn không nhiiiiii?

Không đến vài phút, bình luận "Ăn ăn ăn!" tràn ngập màn hình, tuy rằng bọn họ không ở hiện trường nhưng hội chị em chúng ta là nhất thể đúng không, cô vui tôi cũng vui.

Tư Vũ nhìn hai chiếc bánh bao suýt chút nữa khiến fans bạo động, kéo kéo ống tay áo của Kỳ Lâm, nhỏ giọng hỏi: "Em làm gì thế?"

Kỳ Lâm hỏi một đấng trả lời một nẻo, lớn tiếng nói: "Không có gì đâu, chị không thấy mọi người đều vô cùng vui vẻ sao. Làm phiền mọi người nói cho chị tôi biết mọi người có thích món quà này hay không ạ?"

Câu cuối cùng là nói với toàn bộ fans đang ngồi ở đây.

Các fans đồng thanh trả lời: "Thích ——"

A a a a bộ dạng Kỳ ca khoe mẽ với chị gái thật đẹp trai!

Tư Vũ: "??!" Cô không có ý này!

Kỷ Lâm chín bỏ làm mười, tự đông coi các fans nói thích món quà này = thích chị gái hần.

Hừ, bọn họ không tin lời hần nói cũng không sao, sự thật thắng cho hùng biện!

Spoil:

Lục Ngũ gia vân về Phật châu, trong lòng vô cùng sung sướng, nể tình khen cô một câu: "Diễn không tồi."

...

Nhưng Lục Ngũ gia vừa dứt lời, màn ảnh lại chiếu đến cảnh sau khi Vân Hòa ngủ say, tân đề lén lút bước vào địa cung, ngồi ở mép giường nhìn nàng cả đêm, cuối cùng nhin không được nắm lấy tay nàng cùng nhau ngủ. Lục Ngũ gia âm trầm, lập tức sửa lại lời nói, lãnh khốc vô tình bình luận:

"Đoạn này diễn quá thừa, biểu hiện cũng kém."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Sau khi nhún mạnh Tur Vũ là "chị tôi" một lần nữa, Kỷ Lâm nghe tiếng hét đồng thanh của các fans, cảm thấy tinh thần thật là thoải mái dễ chịu. Tur Vũ lại giờ tay che mặt, không biết có bao nhiêu người đang nhìn, ngượng chết đi được T_T.

Là một minh tinh, cô hẳn phải làm quen với điều này mới đúng, nhưng đáng tiếc Tur Vũ không có ý định ở lại giới giải trí – ngoại trừ đóng phim với tham gia gameshow, cô chưa từng tiếp xúc gần gũi với fans như vậy, đến hôm nay mới được tận mắt chứng kiến fans cuồng nhiệt thế nào.

Tur Vũ bị bao nhiêu ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm, cảm thấy mất tự nhiên cực kì, vội vàng kéo Kỷ Lâm ngồi xuống. Cũng may hàng ghế diễn viên cách hàng ghế fans một khoảng khá xa, đáng người cô lại nhỏ nhắn, ngồi xuống là bị lưng ghế che chắn hết tầm nhìn. Đến tận lúc này Tur Vũ mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

"A Lâm, đừng đùa nữa, hôm nay chúng ta không phải vai chính đâu." Chẳng cần nghĩ cũng biết tại sao Kỷ Lâm lại muốn làm như vậy. Chương trình phát sóng trực tiếp lần trước tên gốc này đặc ý đào tạo công khai mối quan hệ của hai người, nhưng cộng đồng mạng lại không tin, còn cho là hần đùa. Kỷ Lâm vì chuyện này mà nản lòng thoái chí một khoảng thời gian, đến tận bây giờ hần vẫn đang cố tìm một thời điểm thích hợp để công bố lại.

Nhưng bí mật này quả thật không có gì tốt đẹp cả, nếu không cẩn thận sẽ làm ảnh hưởng xấu đến hình tượng của Kỷ Lâm. Tur Vũ suy nghĩ, có lẽ không cần công khai quá vội vàng, phải để Kỷ Lâm cắt đứt quan hệ với Kỷ gia trước đã.

"Em tặng chút quà nhỏ thôi mà, cũng không phải em bắt bọn họ gọi..." Kỷ Lâm cố gắng biện minh, nhưng nhìn thấy ánh mắt bắt đắc dĩ của chị gái, lập tức thay đổi thái độ ngoan ngoãn nhận sai: "Là em không đúng, lần sau em nhất định sẽ không lỗ mắng như vậy!"

Tur Vũ: "....." Cô còn có thể nói cái gì?

Lúc điện ảnh chuẩn bị công chiếu, Tur Vũ mới thấy Hàn Điềm Điềm cùng Hứa Thanh Uyển một trước một sau đi tới. Hàn Điềm Điềm mỉm cười, cả khuôn mặt đen lại, giống như đang cố kìm nén sự tức giận, mà Hứa Thanh Uyển đằng sau lại có vài phần đắc ý, cả người từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, bộ dáng điệu chảy nước khiến người khác phải nhin mảy.

Hàn Điềm Điềm nhìn cũng không thèm nhìn, đi thẳng tới ghế trống bên cạnh Tur Vũ, đặt mông ngồi xuống, mặt lạnh không nói một tiếng nào.

Còn Hứa Thanh Uyển vừa phát hiện mục tiêu, lập tức bước đến chỗ Kỷ Lâm, hiển nhiên muốn chiếm lấy vị trí bên cạnh hần.

Má! Trong lòng Kỷ Lâm chửi thề một tiếng, bà diễn này có mắt như mù hả, rõ ràng hần đã công khai muốn bài trừ cô ra khỏi giới, cô còn mặt dày "dán" lên? Người bình thường gặp phải chuyện này đều cách hần xa thật xa, hần không thể biến mất khỏi tầm mắt của hần, nhưng Hứa Thanh Uyển không phải người bình thường nữa rồi, cô ta có thể bắt chấp tất cả để làm quen với hần, Kỷ Lâm không hiểu, chẳng lẽ Hứa Thanh Uyển là M sao?

Kỷ Lâm lập tức muốn đổi chỗ ngồi, nhưng vị trí bên cạnh Tur Vũ đã bị Hàn Điềm Điềm "chiếm lấy", hơn nữa có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm, hần cũng không thể giống một đứa trẻ con to tiếng đuổi Hứa Thanh Uyển đi, như thế sẽ khiến danh dự của đoàn phim sụt giảm nghiêm trọng.

Hứa Thanh Uyển hiểu rõ điều này nên không chút do dự bước tới. Mắt thấy cô chuẩn bị ngồi xuống, ánh mắt Kỷ Lâm sáng lên, hần nhìn thấy Lương đạo đang bước vào từ cửa chính, vì thế nhỏ giọng "kể rõ tình hình" với Tur Vũ xong, hần lập tức đứng dậy đi đến chỗ Lương đạo, vô cùng tự nhiên bắt chuyện với ông, nói nói một hồi lại thuận thế ngồi xuống.

Hứa Thanh Uyển tro mắt nhìn Kỷ Lâm chuồn mắt, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào trong ghế: "....."

Thật sự là Hứa Thanh Uyển sợ Lương đạo cực kì, cô biết ông không hề thích mình. Kỳ Lâm lại trốn sau lưng ông ta, cô nào có gan tiếp tục bám chặt không buông.

Kỳ Lâm đi rồi, cô đương nhiên không có khả năng ngồi gần Tư Vũ, xoay người không chút chần chờ bước tới hàng ghế xa nhất.

Hàn Diễm Diễm ngồi bên cạnh nhìn không sót một "cảnh" nào, cô không thèm che dấu sự chăm chọc nơi đấy mắt, hừ lạnh một tiếng, lầu bầu nói: "Xứng đáng!"

"Hứa Thanh Uyển chọc giận cậu?" Tư Vũ nghiêng đầu hỏi nhỏ. Nếu cô không làm thì Hàn Diễm Diễm rất ít khi tiếp xúc với Hứa Thanh Uyển, hai người hẳn là không có quan hệ gì, nhưng vừa rồi Hàn Diễm Diễm lại nổi giận đùng đùng đi tới, còn mở miệng trào phúng, nhất định là Hứa Thanh Uyển trêu chọc cô rồi.

Mối quan hệ giữa Hàn Diễm Diễm với Tư Vũ đủ khiến cô không giữ ở trong lòng, lạnh giọng nói: "Cô ta đoạt vai diễn của tớ thì thôi đi, chuyện này trong giới cũng không phải hiếm thấy, có năng lực cướp đoạt thì tất nhiên sau lưng phải có chỗ dựa vững trãi, chỉ cần không quá đáng quá là được, nhưng mà Hứa Thanh Uyển lại đi xin lỗi tớ!"

Hàn Diễm Diễm tuy rằng đi theo hướng thanh thuần hiền lành nhưng bản thân cô lại cực kì nóng tính, nếu không cũng sẽ không vì chuyện công ty 2 mặt mà rời nhóm. Lại nhắc đến Kỳ Lâm, hẳn rất có tiếng nói trong giới điện ảnh thế nên chuyện đóng băng hoạt động của Hứa Thanh Uyển ở mảng này vô cùng đơn giản, nhưng hẳn lại không có năng lực đến độ đuổi tay được vào mảng phim truyền hình. Hứa Thanh Uyển không tìm được chỗ trú thân, cô hết cách đành phải từ bỏ con đường điện ảnh chuyển sang phim truyền hình.

Nhưng mà cô lại không phải minh tinh nổi tiếng gì, phim truyền hình có kịch bản tốt thì vai chính không đến phiên cô, cô lại không cam lòng diễn vai quần chúng, vì thế đành phải nghĩ ra một chiêu — hoa hồng kiếm được từ việc chơi cổ phiếu cô đầu tư hết vào đoàn phim, cứ như vậy trùng hợp đụng phải Hàn Diễm Diễm đang đi tìm "kỳ ngộ". Vốn dĩ đoàn phim đã đàm phán xong với Hàn Diễm Diễm, Hứa Thanh Uyển lại lấy tiền ném người, không có đoàn phim nào là không thiếu tiền cả, vì thế bọn họ đá Hàn Diễm Diễm ra, đưa vai diễn cho Hứa Thanh Uyển.

Hàn Diễm Diễm không hề tính toán so đo, nhưng vừa nãy lại đụng phải Hứa Thanh Uyển ở hành lang, cô ta liên tục xin lỗi, nói gì mà bản thân rất cần cơ hội lần này, về sau sẽ tận lực bồi thường cô, còn hỏi Hàn Diễm Diễm có ý định diễn vai phụ hay không.

Hàn Diễm Diễm tức giận suýt nôn ra máu, vai phụ? Cô còn không thèm hại đến độ cần Hứa Thanh Uyển cứu rồi!

Trước kia cô không hiểu vì sao Kỳ Lâm lại ghét Hứa Thanh Uyển như vậy, mãi đến bây giờ mới minh bạch, đầu óc của cô gái này thật sự có vấn đề!

Hàn Diễm Diễm càng nghĩ càng giận, mất một cơ hội không quan trọng, nhưng dám diễn võ giương oai trước mặt cô thì thật sự không thể nhin nổi nữa! Cô trước nay đều thẳng như ruột ngựa, thế nên không chút do dự cãi nhau với Hứa Thanh Uyển ở ngay hành lang. Lúc ấy Hàn Diễm Diễm không hề thấy có người nào khác ở xung quanh, nhưng mắng một hồi cô lại nghe được tiếng chụp ảnh tanh tách, nhìn qua chỉ thấy một bóng người đang vội vã chạy ra ngoài cửa, không cần nghĩ cũng biết có người nghe được cuộc cãi vã vừa rồi.

Hàn Diễm Diễm lập tức chất vấn Hứa Thanh Uyển, nhưng cô ta cắn chặt răng, nói mình không biết gì hết, chết cũng không chịu nhận, còn khốc lóc om sòm. Cô không có chứng cứ nên không làm gì được cô ta.

Chuyện tới đây Hàn Diễm Diễm còn không biết nó là một cái bẫy thì quả thật nên về quê nuôi cá và trồng thêm rau.

"Tớ đã nhờ trợ lý đi điều tra, cũng nhờ người nhìn chăm chăm báo chí, chỉ sợ có ghi âm thôi." Hàn Diễm Diễm đen mặt: "Khó trách lúc ấy Hứa Thanh Uyển không thèm phản bác một câu, hóa ra đã chuẩn bị sẵn."

Tư Vũ nhăn mày: "Cô ta bị điên à?"

Hứa Thanh Uyển giống như trở thành một người khác vậy, quá mức cầu tiến, càng ngày càng không từ thủ đoạn. Cô ta lại muốn làm lại trò cũ, giống như lần trước thuê người bôi đen Tư Vũ, dẫn Hàn Diễm Diễm xuống để nâng bản thân lên, cô muốn kiếm fame đến vậy sao?

Hàn Diễm Diễm nói: "Cô bị điên hay không tớ không biết, cô ta dám tính kế tớ, tớ sẽ không để yên đâu."

Đúng là một con chó điên cắn loạn, bản thân chưa từng đụng chạm gì đến cô ta, bình thường cũng không nói với nhau được vài câu, thế nhưng dám hăm hại cô... Hàn Diễm Diễm cũng có chút lo lắng, cô rời khỏi công ty tự đứng bằng hai chân mình, mọi thứ đều không bằng lúc trước, phòng làm việc chỉ có mấy người, năng lực cũng không có bao nhiêu. Tuy rằng cô rộng rãi tuyên bố không để yên nhưng trong lòng làm sao không rõ, chỉ sợ lần này không tránh khỏi scandal.

"Cậu đừng sợ, tớ giúp cậu nghĩ cách." Tư Vũ nhìn điện thoại trong tay, trong đầu nghĩ ngay tới Lục Tinh Châu, hẳn là tổng giám đốc Hoàn Nghệ, đồng thời cũng là người lãnh đạo trực tiếp của Hứa Thanh Uyển. Một mình Hàn Diễm Diễm không thể nhưng Hoàn Nghệ lại có thể, chỉ cần nói trước một tiếng với các nhà truyền thông lớn là được, rồi sau đó cố gắng đè ép những tin tức gây bất lợi cho Hàn Diễm Diễm xuống.

Hàn Diễm Diễm cười miễn cưỡng, cũng không để lời Tư Vũ nói ở trong lòng. Cô biết Tư Vũ có quan hệ tốt với Kỳ Lâm, nhưng có quan hệ tốt cũng không đủ để bịt miệng truyền thông! Huống chi cô còn không biết người đứng đằng sau chơi xấu là ai!

"Cảm ơn cậu... Thôi, chuyện này để tớ tự mình giải quyết, cậu đừng dính vào thứ ruồi bọ khiến người khác chán ghét kia." Nhắc tới Hứa Thanh Uyển, Hàn Diễm Diễm giận không thể át.

Tư Vũ vỗ vỗ tay cô giống như đang yên lặng an ủi.

Người đã đến đông đủ, Lương đạo theo thường lệ đứng lên nói một vài câu cảm ơn, sau đó phim ngay lập tức được chiếu. Mở màn là cảnh một toán binh lính đuổi theo mấy người phụ nữ mặc cung trang, xuyên qua hành lang gấp khúc, xuyên qua Ngự Hoa Viên, xuyên qua cung điện tráng lệ huy hoàng, dọc đường đi tiếng chém giết không ngừng, đám nữ quyến người bị đao kiếm ngộ thương chết thảm, người quá hoảng loạn chạy sai đường, cuối cùng chỉ còn lại hai tỷ muội Vân Hòa và Vân Mộng.

Đoạn mở màn không một lời dẫn không một câu nói nhưng bản lĩnh của Lương đạo vô cùng thâm hậu, chỉ cần một đoạn phim ngắn đã khắc họa hoàn mỹ cảnh tượng sau khi thành phá hoàng cung loạn lạc như thế nào. Các fans không tự chủ nín thở, đặc biệt là lúc đôi tỷ muội bị phản quân phát hiện, không ngừng truy đuổi từng bước ép sát, một ít nữ sinh khẩn trương đến chảy mồ hôi lạnh.

Liễu Ngọc vốn đang gặm bánh bao nhân trứng sữa lại bị tình tiết cốt truyện thu hút, không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, bánh bao ở trong miệng cũng quên nuốt. Đến cảnh Vân Mộng vì có thể chạy thoát mà đẩy tỷ tỷ mình ra, bản thân lại lách mình trốn vào mật đạo, còn Vân Hòa lại bị phản quân thô lỗ trói lại, dùng các loại hình tra tấn ép nàng phải khai ra vị trí của tàn dư tiền triều, trái tim của cô lập tức đau nhói.

Liễu Ngọc cũng không phải người duy nhất cảm thấy như vậy. Các fan nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tái nhợt như tờ giấy cùng với thân hình run rẩy không ngừng ho ra máu của Tư Vũ đều vô cùng đau lòng.

Thân thể Tư Vũ không tốt các fans đều biết, nhưng bình thường khi tham gia gameshow cô đều che dấu rất tốt, nhìn qua không quá mức nghiêm trọng. Nhưng nghe đoàn phim nói, lúc đóng phim Tư Vũ hoàn toàn dùng hết sức, nói cách khác đây là đáng về chân thật nhất của cô ấy! Vậy học mẫu không phải cũng là thật chứ?

Mà cũng lạ, Tư Vũ diễn cảnh ôm yếu có một loại khí chất vô cùng đặc biệt, diễn viên khác có thể nhiều kinh nghiệm nhiều kỹ thuật hơn cô nhưng lại không thể tròn vai bằng cô, giờ tay nhắc chân cũng thể hiện sự ốm yếu, mềm mại lại yếu ớt giống như một con búp bê sứ vậy.

Nhưng phim chiếu đến đoạn lần đầu tiên Vân Hòa nhìn thấy tân đế, cảm giác đau lòng của fans lại chuyển thành mong đợi.

Các cô chờ đã lâu, cuối cùng cũng tới cảnh này!

Một người đang cơ trở thành hoàng đế, một người lại trở thành tù nhân mất nước. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, tân đế chưa từng gặp nữ nhân nào có cốt khí lại nhìn thấu thế sự như nàng, xung quanh hẳn không thiếu người tài nhưng lại không tìm nổi một tri âm. Vì thế tân đế giấu diếm mọi người, bí mật cầm tù Vân Hòa ở địa cung.

Lúc tân đế nắm lấy cảm Vân Hòa bắt nàng nhìn thẳng bản thân, Liễu Ngọc không thể kìm nén được sự hưng phấn trong lòng, khi tân đế ôm Vân Hòa bước vào địa cung, nụ cười trên môi Liễu Ngọc cũng chưa từng biến mất, đến thời điểm tân đế bị tài học của Vân Hòa thuyết phục hoàn toàn, từ thái độ chỉ coi nàng là tù binh dần dần biến chất thành thái độ ý lại trường bối, đặc biệt là cảnh tân đế thừa dịp Vân Hòa dựa vào mép giường ngủ, hẳn cẩn thận quý xuống, nhẹ nhàng gối đầu lên đùi nàng, ánh mắt không muốn xa rời, Liễu Ngọc thiếu chút hết lên.

Giờ phút này trong lòng cô ngứa ngáy đến khó chịu, đúng là mật ngọt chết ruồi —

Ở hàng ghế diễn viên, Tư Vũ cũng xem vô cùng nghiêm túc, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thành phẩm, vốn dĩ cho rằng bản thân diễn không tốt lắm, nhưng xem hết toàn bộ cô lại có chút kinh ngạc: Hóa ra cô biểu hiện tốt như vậy?

Ánh đèn trong phòng rất tối, ngẫu nhiên sẽ có người đi qua đi lại, thế nên có người đi qua trước mặt Tư Vũ cũng không hề để ý, nhưng người này lại ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Mùi gỗ đàn hương quen thuộc phảng phất ở trong không khí, radar cảnh báo của Tư Vũ lập tức được bật lên.

Cô hoang mang rối loạn quay đầu, khoảng cách gần như vậy chỉ cần chút ánh sáng cũng đủ để cô nhìn thấy người bên cạnh là ai, quả nhiên là...

"Ngũ gia?" Tư Vũ hô nhỏ, cũng may là âm thanh đủ lớn lấn át đi giọng nói của cô, Hàn Điềm Điềm bên cạnh không hề hay biết gì vẫn chăm chú ăn bắp rang.

Lục Ngũ gia ngồi ngay ngắn ở trên ghế, giống như việc hắn xuất hiện ở đây là một chuyện rất bình thường không có gì đáng để bàn cãi. Nhưng nghe thấy xưng hô của Tư Vũ, hắn lại hơi hơi mỉm cười: "Em gọi sai rồi."

Tư Vũ sùng sốt, một lát sau mới nhớ tới... hình như lần trước Lục Ngũ gia cho phép cô gọi tên của hắn, do dự vài giây, 3 chữ nhỏ như muỗi kêu từ trong miệng cô phát ra: "Lục..... Uyên hòa?"

Lục Ngũ gia vẫn vẻ Phật châu, trong lòng vô cùng sung sướng, nể tình khen cô một câu: "Diễn không tồi."

Dù hắn chỉ vừa mới tới, chưa xem được gì nhiều, nhưng lời hắn nói lúc nào cũng khiến người khác tin tưởng 100%. Tư Vũ gật đầu nói tiếng cảm ơn, trong lòng lại cảm thấy quái lạ, cũng không phải cô miễn cảm, dù gì Lục Ngũ gia vui giận hay thay đổi, ai biết hắn khen xong lại đột nhiên nói câu gì khiến người khác tức chết.

Hiếm khi thấy hắn ôn nhu như vậy, Tư Vũ có chút không biết phải làm sao

Nhưng Lục Ngũ gia vừa dứt lời, mản ảnh lại chiếu đến cảnh sau khi Vân Hòa ngủ say, tân đề lên lút bước vào địa cung, ngồi ở mép giường nhìn nàng cả đêm, cuối cùng nhin không được nắm lấy tay nàng cùng nhau ngủ. Mặt hấn đen thui, lập tức sửa lại lời nói, lãnh khốc vô tình bình luận:

"Đoạn này diễn quá thừa, biểu hiện cũng kém."

Tư Vũ: "??!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chì Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Tư Vũ không trông cậy Lục Ngũ gia có thể nói ra lời gì hay, câu khen của hấn vừa rồi chính là một ngoại lệ, bây giờ hấn móc mĩa châm chọc cô mới cảm thấy bình thường.

"Tôi là người mới mà, không thể yêu cầu quá cao..." Tư Vũ sợ làm ảnh hưởng những người khác nên cố ý nhỏ giọng lại. Vì đề đề nói chuyện hơn, cô hơi nghiêng người sang hướng Lục Ngũ gia, hấn chỉ cần cúi đầu là môi sẽ chạm được vào mái tóc dài của cô.

Nhưng Lục Ngũ gia không làm vậy, hấn nhìn chăm mản hình, thần sắc đậm mạc nói: "Tôi không nói em."

Tư Vũ không thể tin được: "Vậy anh nói ai?"

Phim vẫn tiếp tục chiếu, cảm tình của tân đề đối với Vân Hòa chậm rãi biến chất, từ thường thức đến ngưỡng mộ. Vân Hòa tuy rằng bị cầm tù ở dưới địa cung không nhìn thấy ánh mặt trời, ngao khí trên người lại không giảm bớt nửa phần, dù tân đề có mang tới thiên tài địa bảo của ngũ hồ tứ hải nàng cũng không hề dao động mây may. Hai người bọn họ ở cạnh nhau vĩnh viễn chỉ nói về chuyện quốc sự, tân đề cuối cùng chịu không nổi. Cậu mà không được khiến hấn gần như mất khống chế, ánh mắt nhìn Vân Hòa cũng càng ngày càng ái muội. Lục Ngũ gia thấy cảnh tân đề nhìn Vân Hòa ngủ cứ lặp đi lặp lại, lạnh giọng bổ sung một câu: "Tên nhóc Ký gia."

Tư Vũ nhìn mản hình, cô ngó trái ngó phải ngó nghiêng ngó dọc thế nào cũng cảm thấy Kỳ Lâm diễn tốt hơn mình không biết bao nhiêu lần, dù gì hấn vào giới đã nhiều năm, kinh nghiệm tất nhiên là dày dặn: "Kém chỗ nào chứ, tôi thấy rất tốt mà."

Lục Ngũ gia vẫn về Phật châu, trong lòng có chút bức bối: "Hai người phối hợp quá nhiều, nên xóa bớt đi."

Tư Vũ: "...". Cô không dám khen trình độ thường thức của đại boss. Lương đạo là một đạo diễn lão luyện, điện ảnh lần này lại do ông tự mình cất nói biên tập, làm gì có cảnh nào dư thừa. Không thể hiểu nổi tại sao Lục Ngũ gia lại đưa ra kết luận như vậy.

Nhưng mà tranh cãi với đại boss không phải là một quyết định sáng suốt gì, Tư Vũ hiểu rõ điều này nên có bao nhiêu uất ức cũng cố nuốt vào trong bụng.

Lúc này Hàn Diễm Diễm theo thói quen đưa bắp rang cho Tư Vũ, chờ mãi không thấy ai cầm nên cô đành phải quay đầu nhìn sang, bây giờ mới nhận ra bên cạnh Tư Vũ còn có một người đang ngồi, tuy rằng không thấy rõ mặt nhưng dựa vào dáng vóc có thể nhận ra đây là một người đàn ông.

"Ừa, không phải Ký ca ở chỗ Lương đạo hà, lại trở về rồi?" Hàn Diễm Diễm cảm thấy người này không ai khác chính là Kỳ Lâm, cô cũng không hề suy nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi một câu.

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra trên trán Tư Vũ, bây giờ cô mới nhớ tới mình đang ở đâu. Đây là buổi xem thử đó, còn có fans tham dự đó, vé vào cửa số lượng có hạn, huống chi đây là hàng ghế dành cho diễn viên, tất cả mọi người đều biết hết mặt nhau, nhìn một chút cũng đủ biết là người nào, đừng nói người có khí thế khủng bố nhìn qua là không thể quên được như Lục Ngũ gia!

Tư Vũ không hỏi hấn vào bằng cách nào, dù gì hấn là đại boss chân chính của Lục gia, muốn đi đâu chỉ cần nói một câu là được, nhưng mà chẳng may bị các fans phát hiện ra có một người "trà trộn" vào...

Hơn nữa cô ngồi cạnh Lục Ngũ gia, cổ họng lại bắt đầu ngứa, muốn nôn ra máu. Tư Vũ đau đầu thật sự, cô nói nhỏ với Hàn Diễm Diễm, sau đó liền kéo Lục Ngũ gia vội vội vàng vàng lên qua cửa hông chuẩn ra ngoài. Kỳ lạ là hấn không hề hỏi nhiều một câu, tùy ý để Tư Vũ kéo bản thân bước đi, thậm chí còn nắm chặt lấy bàn tay của cô.

Nhưng Tư Vũ đang phân tâm nhìn người xung quanh có để ý đến bọn họ hay không nên không hề phát giác, chờ cô phản ứng lại thì mười ngón tay đã đan vào nhau từ bao giờ.

Hứa Thanh Uyển ngồi ở cạnh cửa, đạo diễn không thích cô thì việc gì cô phải xán lại gần, mà Hàn Diễm Diễm với Tư Vũ cũng đã xé rách mặt nên không thể ngồi cạnh. Nhưng... những người khác cũng không một ai chào đón cô, Hứa Thanh Uyển đành phải uất ức ngồi một mình một góc, vị trí này lại khiến cô nhìn thấy Tư Vũ đang kéo tay ai đó đi ra ngoài

Người đàn ông kia..... Nhìn rất quen?

Là ai chứ? Còn thân mật với Tư Vũ như vậy, chẳng lẽ là tình nhân? Hứa Thanh Uyển vô cùng ác ý nghĩ: Chu Tư Vũ quả nhiên không đơn giản, Kỳ Lâm bị cô ta lừa rồi. Cô nhớ rõ kiếp trước Chu Tư Vũ dựa vào khuôn mặt dụ dỗ không biết bao nhiêu đàn ông nên mới trèo lên cao nhanh như vậy, vị kia... chắc là kim chủ của cô ta nhỉ?

Nếu chụp được ảnh của hai người... Danh tiếng của Chu Tư Vũ nhất định sẽ sụp đổ, fans đều là lũ ngu dốt gió chiều nào theo chiều đấy, có ảnh chụp xem cô ta có thể giả tạo đến bao giờ!

Hứa Thanh Uyển thấy không ai chú ý, cô vội vàng lén lút đi đằng sau Tư Vũ, trái tim lại đập liên hồi, không phải vì sợ mà là quá đổi vui mừng.

Hứa Thanh Uyển vô cùng cẩn thận, Tư Vũ không hề hay biết có người đang theo dõi mình, sau khi ra ngoài cô liền chạy vào toilet nữ phun hết máu bầm trong cổ, rửa mặt sạch sẽ rồi mới chậm rãi bước ra cửa, dựa vào tường suy yếu hỏi: "Ngũ... Lục Uyên Hòa, sao anh lại tới đây?"

Lục Ngũ gia cầm lấy bình sứ nhỏ đỏ ra một viên thuốc, mặc kệ Tư Vũ phản đối, nắm lấy cằm cô bắt cô nuốt vào: "Thế nào, tôi không thể tới?"

Tuy rằng hần cười nhưng Tư Vũ lại cảm thấy sồn tóc gáy, cô vội vàng lắc đầu: "Tôi không có ý này, anh nói trước với tôi một tiếng là được rồi, tôi có thể nhờ Lương đạo đưa cho anh một vé. Anh đột nhiên xuất hiện như vậy, ở đây có bao nhiêu người chứ....."

Tư Vũ khéo léo ám chỉ hần không thích hợp xuất hiện ở nơi này.

Lục Ngũ gia ôn nhu ngắt lời cô: "Không cần thiết."

Từ trước đến nay hần đều tùy tâm sở dục, lúc đầu dự định chờ bộ phim kết thúc sẽ mang Tư Vũ đi, nhưng nghĩ một hồi lại cảm thấy không nên nuông chiều cô gái nhỏ này quá mức. Hần biết cô không có lễ phục để mặc, cố ý tìm người thiết kế một bộ đưa đến tận nhà. Nhưng cô gái nhỏ thật sự không biết điều, một câu cảm ơn cũng nhờ Lục Tinh Châu nói hộ, dứt khoát không chịu đến gặp hần.

Là sợ hần vẫn là không muốn nhìn thấy hần? Không có chút thành ý nào cả!

Tư Vũ càng trốn tránh Lục Ngũ gia lại càng muốn xuất hiện trước mặt cô, muốn nói gì thì gặp mặt rồi nói, thói quen hư hỏng trước kia cũng phải thay đổi toàn bộ.

"Tôi chẳng qua là đứng ở nơi khác chờ em thôi." Lục Ngũ gia chăm chú nhìn Tư Vũ. Dưới ánh đèn vàng, chiếc váy của cô như sáng bừng lên, eo thon được bó chặt vô cùng động lòng người. Nhưng nó lại được thiết kế dựa trên sở thích của Ngũ gia, thế nên sự giản dị lãnh đạm vẫn tồn tại ít nhiều. Hần đánh giá Tư Vũ, dường như cô gái nhỏ này không phải đang mặc một chiếc váy bình thường mà là đích thân hần mặc giúp cô, khắp nơi đều chứa đầy hơi thở của hần.

Tư Vũ bị hần nhìn không khỏi nổi da gà, không tự chủ co rúm người lại, nhưng đằng sau cô lại là bức tường vững chãi, lùi cũng không thể lùi, cô hận bản thân không thể thấp bé đi một chút để tránh né ánh mắt đáng sợ này.

May mắn Lục Ngũ gia "rụt rè" thật sự, hần chỉ thuần túy đứng nhìn, cũng không định làm gì "xấu xa", nhìn thấy động tác né tránh của cô không khỏi bật cười: "Lá gan vẫn bé như vậy, cũng không định ăn em."

Tư Vũ nghĩ tới chuyện lát nữa phải trả lời câu hỏi của fans, không thể ở lại đây quá lâu, đành phải dõ dành đại boss mong hần mau mau biến đi: "Ngũ gia, không không, Lục Uyên Hòa, anh chờ ở đây cũng vô ích, tôi còn có việc chưa làm xong, đợi lát nữa rồi nói tiếp được không?"

Cô vẫn thói quen gọi Ngũ gia, nhưng nhìn thấy ánh mắt nhắc nhở của hần lại ngượng ngùng sửa miệng.

"Không tốt lắm." Lục Ngũ gia khí định thần nhàn.

Lúc này Hứa Thanh Uyển đã lén lút theo tới, cô đứng ở chỗ rẽ yên lặng quan sát, ánh mắt lập tức bị Lục Ngũ gia hấp dẫn.

Đó không phải... Người của Lục gia cô từng có duyên gặp 2 lần sao?

Hứa Thanh Uyển kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Cô đã dò hỏi khắp mọi nơi với mong muốn tìm được phương thức liên hệ với Ngũ gia nhưng không hề có kết quả, ai ngờ lại nhìn thấy hần ở đây, Lục Ngũ gia thế nhưng vẫn còn qua lại với Chu Tư Vũ!

Cô còn đang thắc mắc vì sao Chu Tư Vũ đời này lại trở thành một khối xương khó gặm, hoá ra đằng sau cô ta là Lục gia!

Hứa Thanh Uyển nhìn không chớp mắt. Lúc này Lục Ngũ gia đang giờ tay vuốt nhẹ sợi tóc rối trên đầu Tư Vũ, tuy rằng thần sắc lãnh đạm nhưng khí thế không hề sắc bén dọa người như lần trước hần nhìn thấy cô, thậm chí còn có chút bình thản. Chỉ điểm này thôi, người mù cũng có thể nhìn ra Tư Vũ vô cùng đặc biệt đối với hần.

Hứa Thanh Uyển nắm chặt điện thoại trong tay, vốn dĩ cô định chụp lại bằng chứng Tư Vũ "hẹn hò", nhưng sau khi phát hiện người nọ là Lục Ngũ gia, cô lại không dám nhấn nút.

Lục gia... Cô không những không thể trêu vào mà còn phải né xa thật xa, chẳng may bị phát hiện thì chính là tai họa ngập đầu. Hứa Thanh Uyển còn không có lá gan đấy, nhưng cô thật sự không cam lòng!

Do dự vài giây, Hứa Thanh Uyển cắn môi, chỉnh trang lại quần áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, mỉm cười bước ra khỏi chỗ rề: "Tur Vũ, lâu lắm không thấy cô trở về, tôi còn tưởng cô lại phát bệnh, ai nha, vị này không phải — mấy người muốn làm gì, buông tôi ra!"

Hứa Thanh Uyển sớm đã nghĩ trong đầu nên nói cái gì, trên mặt tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng chưa bước được hai bước đã bị một đôi tay khóa chặt bả vai, người vừa xuất hiện hiển nhiên không có ý định thương hoa tiếc ngọc, không hề do dự ấn Hứa Thanh Uyển dính chặt ở trên tường, bẻ hai tay cô đặt ra sau lưng, không cho cô có cơ hội phản kháng.

Đau đớn ập đến khiến Hứa Thanh Uyển lập tức kêu lên, giọng nói cực kì sợ hãi.

Ngay sau đó, cô nghe thấy người chế trụ bản thân cung kính nói: "Ngũ gia, cô gái này này giờ theo dõi ngài cùng Chu tiểu thư."

Trong lòng Hứa Thanh Uyển nháy mắt xuất hiện sóng to gió lớn, cái gì, mọi hành động của cô đều bị người này nhìn chăm chăm?!

Tur Vũ bị động tĩnh bên kia làm cho hoảng sợ, cô nghiêng đầu nhìn sang, kinh ngạc nói: "Hứa Thanh Uyển?"

Lục Ngũ gia đang thông thả ung dung chải tóc giúp cô, thấy sự chú ý của Tur Vũ bị phân tán, lập tức có chút không vui, hần nắm lấy cằm Tur Vũ bắt cô quay đầu lại. Không biết là cố ý hay vô tình, ngón tay cái của hắn lại chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại của cô...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tur Vũ để ý thấy ánh mắt Lục Ngũ gia đang dừng trên môi mình. Ngón tay ấm áp của hắn vuốt ve cánh môi giống như đang nâng niu một thứ đồ cổ quý hiếm, điều này khiến cô có cảm giác bản thân đang bị một tên thợ săn hung tàn theo dõi.

Cũng may Hứa Thanh Uyển là một người không biết điều, cô ta liều mạng vận vẹo thân thể, giọng nói run rẩy nhưng vẫn cố tỏ ra trấn định: "Tur Vũ, cô làm gì vậy, cô mau bảo bạn cô buông tôi ra, chúng ta đang ở buổi xem thử đó, chẳng may bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm đâu..."

Hứa Thanh Uyển hoàn toàn quên mất ngay từ đầu chính cô ta có một bụng ý xấu: theo đuổi Tur Vũ tới đây muốn tìm được nhược điểm của người ta, còn âm thầm cầu nguyện Tur Vũ có bí mật không thể cho ai biết, nếu có chứng cứ cô ta nhất định sẽ khiến Tur Vũ thân bại danh liệt. Bây giờ lại tỏ vẻ đường hoàng vô tội, giống như hành động lén lút vừa rồi là người khác chứ không phải cô ta.

Tur Vũ nghe Hứa Thanh Uyển nói, trong lòng thở phào một hơi, cô làm bộ nhìn về phía Hứa Thanh Uyển, né tránh ngón tay của Lục Ngũ gia, không tiếng động kéo giãn khoảng cách giữa hai người, lúc này cảm giác áp bách mới giảm đi một chút.

"Anh ấy không phải bạn tôi, tôi không có quyền gì ở đây cả, cô đừng cầu xin tôi." Tur Vũ thấy Hứa Thanh Uyển tha thiết nhìn mình, cô không khỏi nhíu mày. Cô cũng không ngạc, vết xe đổ của Hàn Diễm Diễm còn ngay đó, Hứa Thanh Uyển âm thầm theo dõi bọn họ, cô ta định làm gì không cần nghĩ cũng biết, Tur Vũ không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hai tay Hứa Thanh Uyển vẫn bị khóa chặt, cả người vừa đau vừa mỏi khiến khuôn mặt cô có chút vận vẹo, lại nghe thấy Tur Vũ từ chối dứt khoát như vậy, đáy mắt lập tức có một chút oán hận.

Lục Ngũ gia lúc này mới chú ý tới cái người dư thừa kia, hắn không tự giác vuốt ve ngón tay cái, giống như nhớ nhung cảm giác mềm mại vừa rồi, mà bàn tay còn lại lại chậm rãi vịn về Phật châu, một bộ siêu phàm thoát tục.

"Em có quyền." Lục Ngũ gia vừa mở miệng câu đầu tiên đã và mặt Tur Vũ, nhìn về mặt khó hiểu của cô, hắn cười khế, một ánh mắt cũng không thèm bỗ thí cho Hứa Thanh Uyển: "Em muốn xử lý cô ta thế nào?"

Hỏi cô? Tur Vũ cho rằng mình nghe lầm rồi, nhưng quan sát một lúc lại phát hiện vẻ mặt Lục Ngũ gia vô cùng nghiêm túc — hắn thật sự đang hỏi ý kiến của cô.

Từ đầu cho đến bây giờ, Tur Vũ không dám khẳng định mình hiểu biết Lục Ngũ gia bao nhiêu, nhưng có một điều cô cực kì chắc chắn: Người đàn ông này có bệnh khổng chế rất mạnh, mọi chuyện phải nghe theo ý hắn thì hắn mới vừa lòng, nhưng chỉ cần lệch khỏi quỹ đạo vốn có một chút hắn nhất định sẽ không chịu được. Ví dụ như thuốc mê Tur Vũ uống đều do hắn điều chế, hay chính bộ váy trên người Tur Vũ - kiểu dáng nhan sắc đều phải phù hợp với sở thích của hắn, những kẻ khiến hắn khó chịu cũng sẽ trở nên xui xẻo không hay ho.

Thế nên Lục Ngũ gia đột nhiên hỏi ý kiến của cô khiến Tur Vũ không biết phải làm sao: "Tôi, tôi không biết.....?"

Bởi vì biểu tình của hắn rất nghiêm túc nên Tur Vũ cũng bất tri bất giác nghiêm túc tự hỏi bản thân. Cô thật sự cảm thấy Hứa Thanh Uyển rất phiền, nhưng tránh xa cô ta một chút là được rồi, những cách khác cô lại chưa từng nghĩ đến.

Nhìn về mặt của Tư Vũ, Lục Ngũ gia có thể đoán được cô gái nhỏ này đang nghĩ gì, trong lòng thở dài một tiếng, thật là nhu nhược.

"Ném ra ngoài." Lục Ngũ gia không chút chần chừ quyết định.

"Đợi đã, Lục tiên sinh, không — Ngũ gia, ngài nghe tôi nói, tôi không phải cố ý!" Hứa Thanh Uyển cảm nhận được hai bả vai bị khóa chặt, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không dám làm bộ làm tịch nữa, cô biết người đàn ông trước mắt này không hề nói đùa, lập tức luống cuống nói: "Tôi, lần sau tôi nhất định sẽ không làm như vậy....."

Giờ phút này, lòng ghen tỵ cũng không còn quan trọng nữa rồi, Hứa Thanh Uyển chỉ biết cô không thể bị kéo ra ngoài, bên ngoài có nhiều phóng viên như vậy, nếu bị chụp được cô nhất định sẽ tiêu đời!

Tư Vũ bỗng nhiên nhớ tới chuyện của Hàn Điềm Điềm, lập tức nói: "Đợi chút, tôi có việc muốn hỏi cô ấy."

Bảo tiêu thấy cô lên tiếng, hỏi cũng không hỏi, dứt khoát buông lỏng tay, giống một chiếc bóng lui về góc tối.

"Hứa Thanh Uyển, hỏi này cô định hãm hại Hàn Điềm Điềm đúng không?" Tư Vũ bước lên một bước, cau mày hỏi.

Hứa Thanh Uyển đi giày cao gót, được thả ra suýt chút nữa đứng không vững, vừa rồi cô ra sức giãy giụa khiến đầu tóc rối bời, cả người chật vật không chịu được. Cô ngẩng đầu nhìn Tư Vũ, trong lòng ghen tỵ cực kì, vốn định châm chọc liên quan gì đến cô, lại đụng phải ánh mắt như đang nhìn người chết của người đàn ông kia, Hứa Thanh Uyển lập tức run rẩy, ma xui quỷ khiến gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy."

Lời vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận, tại sao cô phải thừa nhận chứ?

Nhưng mà ánh mắt của Ngũ gia thật sự quá dọa người, cô có cảm tưởng nếu mình không chịu nói thật... hẳn nhất định sẽ giết cô. Trước đây Hứa Thanh Uyển còn có ý định trèo lên người đàn ông này, nhưng hiện tại cô hận không thể né hẳn thật xa, cả người không khống chế được run rẩy lấy bầy.

Tư Vũ không thêm đề ý nội tâm Hứa Thanh Uyển hối hận thế nào, tiếp tục hỏi: "Đồng phạm của cô là ai, có ghi âm lại không?"

Lúc này Hứa Thanh Uyển liên tục lắc đầu.

Thấy cô ta không phối hợp, Tư Vũ đành nhẹ giọng: "Cô nói tên người kia cho tôi, tôi sẽ để cô trở về hội trường, nếu không... những người này muốn cô biến mất là một chuyện vô cùng đơn giản, cô hiểu chứ?"

Tư Vũ cũng không định uy hiếp người khác, nhưng Hứa Thanh Uyển quá đổi giáo hoạt, chỉ có nhân cơ hội này mới ép được cô ta nói thật.

Hứa Thanh Uyển nghe thế, quả nhiên có chút dao động, nghĩ tới nghĩ lui cũng không dám bước bình nữa, bất đắc dĩ đành phải khai ra phóng viên hợp tác với cô.

Có được tư liệu hoàn chỉnh, Tư Vũ định nhờ Lục Tinh Châu đi cảnh cáo một chút, ai ngờ vừa lấy điện thoại ra, Lục Ngũ gia lập tức nhăn mày: "Em còn muốn gọi cho ai?"

Cô gái nhỏ này có chuyện không nhờ hần giải quyết còn muốn đi nhờ ai hả? Lá gan đúng là càng ngày càng to.

Tư Vũ trả lời đương nhiên: "Lục Tinh Châu chứ ai, hẳn không phải là tổng giám đốc Hoàn Nghệ sao, hẳn phải rất quen thuộc với giới truyền thông mới đúng, tôi định hỏi hẳn có thể liên hệ người này thu hồi bản thảo hay không..."

Hứa Thanh Uyển đứng ở một bên nghe ngóng, trong lòng nháy mắt trở nên lạnh lẽo, Chu Tư Vũ hình như có quan hệ không tồi với tổng giám đốc Hoàn Nghệ, nếu vậy... mình còn có cơ hội đẩy ngã cô ta sao?

Lục Ngũ gia lười hỏi lại, dứt khoát phân phó thủ hạ đi làm việc, nhân tiện cũng cho người đưa Hứa Thanh Uyển trở về hội trường. Lúc này hẳn mới bước đến gần Tư Vũ, cười như không cười hỏi: "Em gặp chuyện gì cũng nghĩ tới Lục Tinh Châu trước tiên, nhỉ?"

Một chữ cuối cùng chứa đầy ý cười, nhưng không hiểu sao Tư Vũ lại cảm thấy vô cùng áp bách. Cô liên tục lắc đầu: "Không có, tuyệt đối không có, tôi chỉ cảm thấy đưa hần xử lý có vẻ dễ dàng hơn....."

Lục Ngũ gia nhìn con thỏ không biết điều này, trong lòng tràn đầy tức giận. Hần trời nam biển bắc vợ vét các loại thuốc quý hiếm, vất vả nuôi béo cô, khiến cô không còn gầy trơ xương như lần đầu mới gặp, vậy mà cô dám quên sạch, số lần gọi cho Lục Tinh Châu còn nhiều hơn cả hần — đã thế đa số đều là hần chủ động gọi tới.

Như vậy không được.

Hần nuôi béo con thỏ trắng này là để bản thân dùng chứ không hề có ý định bán cho kẻ khác, thế nên hành vi của Tư Vũ khiến Lục ba tuổi vô cùng vô cùng chướng mắt.

Lục Ngũ gia nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô quan sát vài giây. Lúc Tư Vũ còn đang nghĩ hoặc không hiểu chuyện gì, người đàn ông này đột nhiên cúi đầu, giống như chuồn chuồn lướt nước hôn lên mi mắt cô.

Tư Vũ: "!!!"

Tur Vũ sợ ngây người.

Hắn muốn làm gì?

Động tác này cũng không được tính là hôn, chỉ chạm vào rồi tách ra, không có chút hành động dư thừa nào. Nhưng nó đủ khiến Tur Vũ chấn động tột cùng, quá đổi kinh ngạc này khiến cô quên đi chuyện học máu, chỉ biết ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, nửa ngày không nói ra được một chữ.

Lục Ngũ gia lại ra vẻ đúng lý hợp tình, không hề cảm thấy động tác thân mật này có gì không đúng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của cô, hắn nhỏ giọng dụ dỗ: "Lần sau có chuyện gì cũng đừng đi tìm người khác, được chứ?"

Đầu óc của Tur Vũ còn chưa kịp trở lại bình thường, cô chỉ biết gật đầu trong chết lặng, cũng không biết bản thân vừa đồng ý điều gì.

"Đừng sợ." Lục Ngũ gia ôn nhu nói: "Tôi không có ý gì cả."

Trêu chọc cô một chút thôi, hắn đã suy nghĩ cho lá gan của con thỏ này rất nhiều rồi, nếu không phải nơi này không đúng, cũng sợ dọa cô chạy, hắn nhất định sẽ càng quá đáng

Lục Ngũ gia ngồi trên địa vị cao nhiều năm, vô cùng am hiểu đạo lý mềm nắn rắn buông, một lát nữa chờ cô gái nhỏ phản ứng lại nhất định sẽ cháy lớn. Vì thế hắn sẵn sàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Tur Vũ: "Trở về đi, tối nay tôi sẽ đến đón em."

.....

Tur Vũ giống như một lũ u hồn "bay" trở về hội trường, trong đầu cô loạn cực kì, tất nhiên không nghe thấy câu nói cuối cùng của Lục Ngũ gia. Cô thất thần đến mức lúc quay về chỗ ngồi suýt chút nữa va vào chân Hàn Điềm Điềm ngã cái chổng vó, nhưng dù vậy ánh mắt Tur Vũ vẫn không hề có tiêu cực.

Phim đã đến hồi kết, công chúa Vân Hòa do Tur Vũ thủ vai cũng đã chết, trong phòng có thể nghe thấy tiếng khóc nỉ non, các fan đều đang đắm chìm trong bộ phim, không có một ai để ý đến Tur Vũ.

Hàn Điềm Điềm vốn dĩ đang lau nước mắt, lại bị Tur Vũ va phải chân, ba hồn bảy vía vội vàng đỡ lấy tay cô: "Cậu làm sao thế, có chỗ nào không thoải mái hả?"

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Hàn Điềm Điềm có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tur Vũ, lúc này cả người cô đỏ ửng, đôi mắt hạnh phúc lánh lánh hơi nước, giống như bị ai trêu chọc đến phát khóc vậy, Hàn Điềm Điềm hoảng sợ.

Đã xảy ra chuyện gì, không phải Tur Vũ vừa rồi đi ra ngoài cùng Kỳ Lâm ư, hai người quan hệ tốt lắm mà, đừng bảo là cãi nhau chứ, nếu không tại sao cô ấy lại tức giận đến đỏ cả mặt như vậy, hình như còn rơi nước mắt nữa?

Hàn Điềm Điềm lo lắng gọi một tiếng: "Tur Vũ?"

"... Tổ không sao." Tur Vũ phản xạ có điều kiện trả lời, trong mắt dần dần có tiêu cực. Ba loại cảm xúc khiếp sợ, ngượng ngùng cùng hoảng loạn đan xen vào nhau khiến đôi mắt của cô càng trở nên ướt át. Không đến vài giây, Tur Vũ nhin không được bặm mặt: "Không được, mình không chấp nhận....."

Chắc là Lục Ngũ gia đang đùa cô đúng không? Hay là động tác này ám chỉ điều gì đó hoặc là hắn định tìm cô tính sổ?

Tur Vũ liều mạng tìm cớ. Hàn Điềm Điềm ngồi bên cạnh lại kinh ngạc cực kì, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Cô không chấp nhận chuyện gì? Quan hệ chị em của Tur Vũ và Kỳ Lâm tan vỡ?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Hàn Điềm Điềm vốn định hỏi han Tur Vũ một chút, nhưng bộ phim đã kết thúc, ánh đèn trong phòng cũng sáng lên, cô đành phải kiềm chế sự nghi ngờ trong lòng, ngồi thành thành thật thật, nghe Lương đạo kể một ít chuyện vui trong lúc đóng phim cho các fans.

"Tur Vũ, tập trung đi, lát nữa còn gặp mặt fans đó, cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa." Cô lo lắng dặn dò.

Trạng thái hiện giờ của Tur Vũ chính là vào tai này ra tai kia, thân thể ở đây nhưng hồn đã bay xa, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm sàn nhà, Lương đạo nói gì cũng không biết, kể cả ông khen cô chăm chỉ nỗ lực cũng không hay. Thế nên lúc Lương đạo mời các diễn viên chính lên sân khấu, chỉ có một mình Tur Vũ không hề nhúc nhích.

"Tur Vũ, Tur Vũ, đi thôi!" Hàn Điềm Điềm bước vài bước vẫn không thấy người đằng sau đi theo, nghi hoặc quay đầu, Tur Vũ vẫn bộ dáng hồn lìa khỏi xác. Hàn Điềm Điềm âm thầm nhéo eo cô một cái, lúc này Tur Vũ mới có chút phản ứng: "Cậu đang nghĩ gì vậy, Lương đạo gọi 2 lần rồi, tất cả mọi người đều đang nhìn cậu đó."

Kỷ Lâm cùng Hứa Thanh Uyển đã đứng chờ ở trên sân khấu, fans hò hét muốn banh nóc nhà, nhưng rất nhanh các cô phát hiện ra còn thiếu một người, vì thế ánh mắt mọi người nhất trí đổ dồn về phía Tur Vũ.

Bị Hàn Điềm Điềm kéo tay, Tur Vũ đi đường có chút không vững. Lương đạo thấy sắc mặt của cô không tốt, còn tưởng rằng bệnh cũ tái phát. Lúc còn ở đoàn phim, ông đã vô cùng chiều cô, bởi vậy dù Tur Vũ có thất thần, Lương đạo cũng không hề trách móc, còn nói đỡ:

"Xem ra Tur Vũ của chúng ta còn đang đắm chìm trong bộ phim nên nghĩ đến mê mẩn, hay là mọi người ở đây đánh giá một chút, cô đi chú bác cảm thấy Tur Vũ diễn có tốt không?"

Các fans thấy Tur Vũ theo bản năng đi tới đứng bên cạnh Kỷ Lâm, mà Kỷ Lâm lại tri kỷ giờ cánh tay ra đỡ giống như sợ cô đứng không vững, kích động đến điên rồi: "Tốtttt ——"

Có một vài cô gái gan lớn thậm chí lấy ra băng rôn sớm đã chuẩn bị từ trước, bên trên ghi mấy chữ to "Tôi vĩnh viễn yêu hạt mè và trứng sữa" vô cùng bắt mắt.

Tiếng gào thét khiến Tur Vũ khôi phục lí trí, cô lắc lắc đầu, cường bách bản thân vứt Lục Ngũ gia ra khỏi óc.

Chỉ có Hứa Thanh Uyển lẻ loi đứng ở một bên, Lương đạo không thích cô, Kỷ Lâm và Hàn Điềm Điềm cũng cảm thấy cô quá phiền, tất cả đều nhất trí né cô xa thật xa. Hứa Thanh Uyển đành xấu hổ đứng một mình một góc, không có fans cổ vũ, diễn viên chính lại cố tình né tránh, cô giống như một người thừa vậy. Thế nên khi nhìn thấy fans nhiệt tình chào đón Tur Vũ, Hứa Thanh Uyển hận đến đỏ cả mắt.

Vừa rồi bị báo tiêu "đưa" về, những người đó không hề sợ cô la lên, chỉ lạnh nhạt nói: "Chu tiểu thư kêu cô đi về trước, thành thật ngồi đợi đi." rồi biến mất trong chớp nhoáng.

Hứa Thanh Uyển nghe bọn họ nhắc tới Tur Vũ với thái độ vô cùng cung kính, trong lòng liên tục nổi lên sóng to gió lớn. Nếu là mệnh lệnh của Ngũ gia, cô chấp nhận bởi vì cô cũng sợ hãi cực kì, nhưng Chu Tur Vũ nói gì báo tiêu cũng nghe theo... Vậy không phải cô đã thua trong tay cô ta rồi sao? Cách biệt quá lớn, Hứa Thanh Uyển thật sự không thể chấp nhận được.

Nhưng sự thật rõ ràng trước mắt cô không muốn tin cũng không được, danh tiếng của Tur Vũ cao hơn cô là thật, có chỗ dựa vững trãi hơn cô cũng là thật! Hứa Thanh Uyển đứng ở trên sân khấu, ánh mắt của mọi người lại chỉ hướng về phía Tur Vũ, cô không khác gì một người vô hình cả, vì thế giờ phút này Hứa Thanh Uyển tính ngộ, những kẻ sách cô nhắm vào Tur Vũ lúc trước, có lẽ người ta không thêm đề vào trong mắt.

Tur Vũ hoàn toàn không biết Hứa Thanh Uyển suy nghĩ điều gì, cũng không muốn quan tâm. Sau khi Lương đạo giới thiệu dàn diễn viên xong, tiếp theo là phần rút thăm trúng thưởng.

Fans tham gia buổi xem thử lần này không quá nhiều, mỗi người trước khi vào hội trường sẽ được phát cho một số bất kì, người được chọn có quyền đặt câu hỏi cho diễn viên hoặc bắt bọn họ làm những hành động không quá kỳ quái, giống với trò chơi thật hay thách. Vô số fans vì tiết mục này mới muốn tham gia buổi xem thử, người không may mắn ai oán mấy ngày trời, cuối cùng phía chính phủ thông báo sẽ công khai Video tiết mục, lúc này mới bình ổn được "sự phẫn nộ của dân chúng".

Người đầu tiên được chọn là một cô gái mặt tròn, trên tay vẫn đang cầm bánh bao chưa ăn hết, nhìn qua vô cùng phúc hậu nhưng lời nói lại khiến người ta kinh ngạc: "Kỷ ca, anh có thể ôm chị Tur Vũ theo kiểu công chúa không, sau đó đi một vòng trên sân khấu?"

Yêu cầu này cũng không quá đáng, nhưng Kỷ Lâm có chút không hiểu, hần nhin không được hỏi: "Vì sao?"

Cô gái kia cười hiền lành: "Là vì...Trong phim có rất nhiều đoạn tân đề ôm công chúa Vân Hòa, em muốn biết những cảnh đó có thật không..."

Kỷ Lâm: "....." Ý của cô là hần không thể ôm chị gái lên sao?

Kỷ Lâm cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc, hần không nói hai lời, cong lưng bế Tur Vũ lên. Cô vốn định nghĩ cách từ chối yêu cầu này, ai ngờ không kịp phòng bị bị Kỷ Lâm bế lên.

Kỷ Lâm hình như cảm thấy làm vậy vẫn chưa đủ để rửa sạch "Oan khuất" của bản thân, thế nên không chỉ dừng lại ở cái ôm công chúa, hần bế Tur Vũ ngồi lên trên vai, sau đó hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang công chị gái đi một vòng, xong rồi còn không chịu thả người, vẫn duy trì tư thế hỏi cô gái kia: "Như vậy đã đủ để chứng minh chưa?"

Tur Vũ bị hành động của hần làm cho hoảng sợ, tay không biết để đâu đành phải tựa vào cánh tay của Kỷ Lâm, nhiều người nhìn như vậy, da mặt cô lại mồng. Tur Vũ lập tức đỏ mặt lí nhí: "A Lâm, đủ rồi đủ rồi."

Cô gái kia há to miệng, gật đầu liên tục: "Đủ đủ, Kỷ ca thật là khỏe!"

Các fans điên cuồng hét lên, Tur Vũ có thể thấy đèn flash điện thoại không ngừng lập loè, ngại chết đi được, đang muốn kêu Kỷ Lâm thả cô xuống, bỗng nhiên khỏe mắt nhìn thấy một người đang đứng ở cửa ra vào, người nọ mặc một bộ đường trang hoa lê trắng, trong tay vẫn vơ Phật châu, ánh mắt nhìn cô chăm chú, trên mặt không rõ vui giận.

Tư Vũ nháy mắt không dám hô hấp.

—— Lục Ngũ gia?! Hắn đứng ở đó từ khi nào? Chắc không nhìn thấy cảnh Kỳ Lâm công cô vừa rồi chứ?

Cảm giác chột dạ ngập tràn trong tâm trí, chính cô cũng không biết vì sao phải để ý chuyện Lục Ngũ gia có nhìn thấy hay không. Tư Vũ luống cuống tay chân bám vào cánh tay Kỳ Lâm nhảy xuống, không biết làm sao nắm chặt góc váy, vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn qua hướng bên kia.

Kỳ Lâm không nghĩ tới Tư Vũ sẽ đột nhiên nhảy xuống, chị gái còn đang đi giày cao gót, chẳng may tụt chân thì làm sao bây giờ, vì thế giang tay ra đỡ, lại phát hiện chị gái nghiêng người... tránh né tay hắn!

Kỳ Lâm: "... " Đứng là hắn không nên chưa nói một câu đã bế Tư Vũ lên, nhưng đừng mặc kệ hắn như vậy chứ T^T!

Tư Vũ cũng không phải cố ý, nhưng nghĩ tới chuyện có người nào đó đang nhìn chăm chăm, cô không tự giác mà..... Đợi đã, tại sao cô phải sợ, cô có làm sai chuyện gì đâu trời!

Lương đạo không để ý tới tình hình bên này, cười ha hả chọn ra fans may mắn tiếp theo. Nghe thấy dây số của bản thân, Liễu Ngọc không dám tin chậm rãi đứng lên, thật sự là quá may mắn, hôm nào cô phải đi mua vé số mới được!

Liễu Ngọc nuốt nước bọt, cầm lấy mic, giọng nói vô cùng hưng phấn: "Em muốn biết mẫu người lý tưởng của anh chị!"

Vấn đề này rất hợp tâm ý của các fans, hội trường lập tức trở nên sôi sục... chỉ có Tư Vũ đau khổ ra mặt.

Diễn viên chính từng người từng người trả lời, Kỳ Lâm suy nghĩ vài giây, vô cùng thành thật nói: "Vấn đề này tôi chưa nghĩ ra, nhưng người ấy nhất định phải giống tôi đối xử thật tốt với chị gái."

Liễu Ngọc kích động đến nổi suýt chút nữa làm rơi micro, nghe đi, tình chị em cảm động trời đất là đây chứ đâu!

Lục Ngũ gia dựa vào tường, cười như không cười. Cô gái nhỏ vừa nãy bị người công đi một vòng sân khấu, nhìn thấy hắn còn cố tình trốn tránh, bây giờ hắn muốn nghe xem Tư Vũ định trả lời như thế nào.

Cuối cùng cũng đến phiên Tư Vũ, nụ cười trên mặt cô cứng đờ, tuy rằng cố tình không nhìn sang hướng của Lục Ngũ gia nhưng cô có thể cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo đang quan sát nhất cử nhất động của mình, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Mẫu người lý tưởng, nên nói gì đây, có cảm giác nếu cô nói bừa cho xong chuyện...người nọ nhất định sẽ hành cô ra bã!

Dưới ánh mắt sáng quắc của fans, Tư Vũ chậm rãi mở miệng: "Tôi không có yêu cầu đặc biệt gì, tính cách hiền lành là được... và phải nói chuyện phải có lý một chút, với không cần kén ăn ——"

Nói một hồi, Tư Vũ nhìn không được nhìn trộm Lục Ngũ gia, quả nhiên nụ cười trên mặt hắn ngày càng sâu, cười đến nỗi làm Tư Vũ sờn cả tóc gáy, vì thế cô vô cùng sáng suốt quay ngoắt 180 độ: "... Máy thứ vừa rồi tôi không hề để ý, thật sự, tôi cảm thấy kén ăn rất tốt."

Nói đến đây, độ ẩm trên người mới dần dần tăng trở lại, cô không ngừng cố gắng, tiếp tục bổ sung: "Nếu tôi thích một người nhất định sẽ không để ý hắn là người như thế nào."

Vất vả trả lời xong câu hỏi, Tư Vũ lau mồ hôi trên trán, trong lòng thở dài một hơi, may quá, Ngũ gia không tức giận... Nghĩ đến đây, cô có chút sùng sốt, không đúng, vì sao cô phải để ý hắn có tức giận hay không?

Trong đầu Tư Vũ đột nhiên xuất hiện cảnh tượng Lục Ngũ gia cúi đầu hôn lên mi mắt cô, rõ ràng lúc ấy bị dọa đến nỗi không suy nghĩ được gì khác, thế mà vẫn còn nhớ rõ như vậy, đến cả đôi mắt hắn chăm chú nhìn cô cũng nhớ vô cùng rõ ràng.

Ánh đèn lóa mắt trên sân khấu bao phủ lấy Tư Vũ, rõ ràng không nóng nhưng cô lại cảm thấy hai tai đang đỏ rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Bởi vì fans tham dự không nhiều, thế nên sau khi buổi xem thử kết thúc mỗi người sẽ được tặng một poster có chữ kí của các diễn viên chính, đây quả thật là một tin vui ngoài ý muốn. Cầm món quà này trên tay, các fans đều vui sướng đến phát điên rồi, ai nấy đều nâng niu trong lòng không chịu buông tay.

Liễu Ngọc thận trọng cất vào trong túi. Đây chính là bản giới hạn không xuất bản nữa, các fans không tham dự được nhất định sẽ ghen tị chết mất, tám

poster này mà đem bán chắc là được cả đồng tiền, nhưng cô sẽ không làm vậy, bản thân nàng niu còn không kịp ấy.

Kết thúc chương trình, Liễu Ngọc thể hiện mình là một fans cuồng có kinh nghiệm nhiều năm, mạnh mẽ chen vào đám người, chẳng mấy chốc đã đứng ở trước mặt Tư Vũ. Cô có chút khấn trương xoa xoa tay, ngượng ngùng chào một tiếng: "Em chào chị....."

Tư Vũ đang ký tên cho fans, nghe vậy ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Liễu Ngọc, vẻ mặt có chút hoang mang.

Đôi mắt của cô vô cùng xinh đẹp, trong sáng như làn thu thủy, thế nên khi Tư Vũ ngẩng đầu nhìn chăm chú, trái tim của Liễu Ngọc như bị ai bắn trúng một tên vậy.

Đáng yêu quá đi mất! Trong lòng Liễu Ngọc không ngừng hò hét, mặt ngoài lại ngượng ngùng cực kì, cô liếc thấy Kỷ Lâm hơi tí lại nhìn trộm sang bên này, có chút đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Chị Tư Vũ... câu hỏi mẫu người lý tưởng hỏi này à, em có thể thêm một câu không?"

Tư Vũ cũng nhận ra Liễu Ngọc, bởi vì câu hỏi của cô ấy hại cô suy nghĩ miên man này giờ, làm việc gì cũng thất thần, trái tim đập như sấm. Nhưng lúc Tư Vũ nhìn về phía cửa, Lục Ngũ gia lại biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng cô lại càng loạn.

Vì vậy khi nhìn thấy Liễu Ngọc, Tư Vũ không khỏi đề cao cảnh giác: "Câu hỏi gì thế?"

Liễu Ngọc cố gắng kiềm chế sự kích động: "Kỷ ca có phải mẫu người lý tưởng của chị không ạ?"

Kỷ Lâm ngồi ở một bên vênh tai lên nghe trộm.

Ai ngờ chị gái hần trả lời vô cùng quyết đoán: "Không phải."

Kỷ Lâm: "....."

Hần yên lặng nhặt trái tim vỡ vụn rơi đầy đất lên, an ủi bản thân không quan trọng, không phải mẫu người lý tưởng vậy là em trai lý tưởng đúng không?

Lúc đầu Liễu Ngọc có chút thất vọng với câu trả lời của Tư Vũ, nhưng nghĩ kĩ lại thì đây đúng là một chuyện tốt, dù sao các cô ủng hộ CP chị em của Tư Vũ và Kỷ Lâm, Tư Vũ dứt khoát phủ nhận như vậy, chẳng phải chứng minh hai người bọn họ không có gì mờ ám với nhau, chỉ có tình chị em trong sáng sao?

Chào tạm biệt vị fan cuối cùng, Tư Vũ nhẹ nhàng thở ra, buổi xem thử lần này xem như kết thúc tốt đẹp, phản hồi của các fans cũng tích cực vô cùng. Bởi vì khán giả đều là những người may mắn được chọn ngẫu nhiên nên không hề có truyền thông can thiệp, bọn họ thuần túy dựa vào chất lượng của bộ phim để đánh giá, không khó để nghĩ, rất nhanh trên mạng sẽ xuất hiện những chủ đề liên quan đến bộ điện ảnh này.

Lương đạo có vẻ vô cùng vui sướng, lôi kéo mọi người đi "tầng 2", định tổ chức một buổi tiệc chỉ có người trong đoàn tham gia. Tư Vũ nhớ Ngũ gia nói tối nay sẽ đến đón mình, vì thế lấy cớ thân thể không thoải mái đi về trước. Vừa này cô rất mất tập trung nên mọi người không hề nghĩ ngờ, Lương đạo cũng không bắt ép, vung tay thả người.

Kỷ Lâm không yên tâm muốn đi theo: "Em đưa chị về nhé."

"Ai cần cậu chứ, người ta không phải không có trợ lý." Lương đạo giữ Kỷ Lâm lại, nói nam chính nhất định không thể thiếu: "Yên tâm đi, còn phần của Tư Vũ nữa, hôm nay cậu phải uống giúp cô ấy."

Kỷ Lâm còn muốn nói gì lại bị một đồng người xô đẩy ra ngoài. Hàn Diễm Diễm đóng vai nữ chính nên không thể nói không đi là không đi được, cô thấy vẻ mặt của Tư Vũ có chút không đúng, còn lại vẫn bình thường không làm sao cả nên cũng hơi an tâm, vội dặn dò Tư Vũ về nhà nghỉ ngơi cho tốt rồi đi theo đoàn người. Nhưng Hàn Diễm Diễm vừa đi vừa thờ dãi, Tư Vũ không có việc gì nhưng cô lại có cả đồng việc cần giải quyết, không biết Hứa Thanh Uyển nắm được bao nhiêu nhược điểm, cũng không biết cô ta định làm gì, chẳng may xử lý không tốt... Hàn Diễm Diễm trầm mặt, cố gắng áp chế sự lo lắng bất an trong lòng.

Tư Vũ không hề để ý nét mặt lo lắng của Hàn Diễm Diễm, đầu óc của cô hiện giờ đang vô cùng rối bời. Tư Vũ xoay người đi ra ngoài cửa, lại nhìn thấy Hứa Thanh Uyển không đi theo đoàn phim mà đứng ở ngoài hành lang, hình như đang chờ ai đó, ánh mắt mờ ám không rõ.

Hiện giờ Hứa Thanh Uyển chẳng khác gì một người vô hình trong đoàn, Lương đạo ghét cô, cô không đi ông càng vui mừng. Nhưng Hứa Thanh Uyển không phải vì lí do này mà ở lại, cô chỉ muốn nhân dịp này hỏi Tư Vũ một chuyện: "Chu Tư Vũ, cô có quan hệ gì với Lục gia?"

Trời biết Hứa Thanh Uyển muốn hỏi câu này bao lâu rồi, từ khi chạm mặt Lục Ngũ gia cho đến lúc nhìn thấy hần thân mật che chở Tư Vũ, rồi tận mắt chứng kiến hần ra lệnh cho bảo tiêu ném mình như ném một cọng rác. Hứa Thanh Uyển lúc đầu còn muốn trào cao nhưng giờ thứ cảm xúc ấy đã tan biến hết sạch, trái tim của cô lạnh lẽo như đặt trong hầm băng vậy.

Đây chính là Lục gia! Gia tộc lớn mà đòi trước cô chỉ dám ngẩng đầu nhìn lên! Tại sao Chu Tư Vũ luôn muốn chiếm hết mọi thứ của cô, danh tiếng sự nghiệp không có gì là cô ta không có, còn Hứa Thanh Uyển cô lại thất bại thảm hại! Đây chắc chắn không phải sự thật!

Lòng ghen tị khiến Hứa Thanh Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tư Vũ, giọng nói chứa đầy sự tức giận: "Có phải vì có Lục gia hộ tống nên cô ra sức nhắm vào tôi, bản thân cô lại xuôi gió xuôi nước trôi lên cao?"

Tư Vũ đột nhiên bị Hứa Thanh Uyển chặn lại đã không kiên nhẫn, giờ nghe cô ta nói bậy nói bạ, trong lòng khó hiểu cực kì. Hứa Thanh Uyển không

phải bị bệnh ảo tưởng chứ, ra sức nhắm vào cô ta? Cô đâu có rảnh rỗi đến vậy, huống chi nếu cô nhớ không lầm thì rõ ràng là Hứa Thanh Uyển đến chọc cô trước mà?

Tư Vũ nhăn mày, giọng nói trở nên lạnh băng: "Liên quan gì đến cô."

Quan hệ của cô với Lục gia thế nào đâu nhất thiết phải báo cáo cho cô ta? Dứt lời Tư Vũ định vòng qua người Hứa Thanh Uyển bước đi.

Ai ngờ cô ta đột nhiên gây khó dễ, lúc hai người lướt qua nhau Hứa Thanh Uyển bất ngờ nắm chặt cánh tay của Tư Vũ. Cô ta dùng lực rất lớn, móng tay sắc nhọn cắm thật sâu vào làn da non mịn, trong chớp mắt đã xuất hiện vết máu, Hứa Thanh Uyển không những không dừng lại còn ra sức niết, giống như muốn bẻ gãy cánh tay của kẻ thù không đội trời chung.

Làn da của Tư Vũ rất mẫn cảm, va chạm nhẹ một chút cũng đỏ lên. Hứa Thanh Uyển lại dùng lực lớn như vậy, cánh tay của cô lập tức xuất hiện mấy vết xanh tím, Tư Vũ đau đến nhăn mày.

"Cô mau nói rõ ràng!" Hứa Thanh Uyển không nghe được câu trả lời thích đáng thì sẽ không buông tay, cũng không biết cô ta cố ý hay vô tình – ra sức bấu véo cánh tay đáng thương của Tư Vũ, ánh mắt trở nên điên loạn: "Tôi không tin, tôi không tin lần này sẽ thất bại thảm hại như vậy, thanh danh của cô vốn dĩ không tốt được như bây giờ, cô cũng không thân thiết với A Lâm đến vậy, đây không phải sự thật, nhất định là do cô thông đồng với Lục gia —!"

Hứa Thanh Uyển đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, càng nói càng kích động. Kiếp này quá khác biệt so với kiếp trước, mà Tư Vũ chính là kẻ gây ra sự thay đổi này!

Trong mắt Hứa Thanh Uyển chứa đầy hận thù, nhìn Tư Vũ như nhìn kẻ thù không đội trời chung, vì sao Chu Tư Vũ không hề giống kiếp trước? Nếu không có cô ta, cuộc sống của cô nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tư Vũ cảm thấy hình như Hứa Thanh Uyển điên rồi, lời nói không hề có chút logic nào, "vốn dĩ" cái gì chứ?

Tư Vũ còn chưa kịp hỏi, đằng sau đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí đáng sợ, nó như một trận cuồng phong bao phủ cả hành lang dài đằng đằng, có cảm giác luồng sát khí này như muốn đem tất cả mọi thứ nghiền thành tro bụi vậy.

Cùng lúc đó, Tư Vũ ngửi thấy mùi đàn hương quen thuộc, có lẽ là ở chung với Lục Ngũ gia đã lâu, cô không khó để biết người tới là ai.

Cảm giác bất an không ngừng bao vây Hứa Thanh Uyển, trong lòng cô hốt hoảng cực kì, bàn tay nắm chặt Tư Vũ cũng không tự giác buông lỏng ra. Giây tiếp theo, cô đã bị hai bảo tiêu một trái một phải chế trụ. Có lẽ hai người tận mắt nhìn thấy cảnh Hứa Thanh Uyển bắt nạt Tư Vũ nên vô cùng dứt khoát bẻ gãy hai cánh tay của cô.

Hứa Thanh Uyển còn chưa kịp hét lên đã bị người bịt kín miệng, chỉ có thể rơi nước mắt, mồ hôi lạnh chảy tong tong, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Nhưng ở đây không một ai để ý đến cô.

Tư Vũ xoa xoa chỗ bị niết, giương mắt nhìn Lục Ngũ gia đang bước tới gần. Trên mặt hắn tràn đầy tức giận, ánh mắt lạnh lẽo không chút độ ấm, Phạt châu cũng không thêm niệm. Cô chưa từng thấy Lục Ngũ gia tức giận như thế bao giờ, thế nên có chút ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Thấy Tư Vũ như vậy, Lục Ngũ gia tưởng rằng cô bị hấn dọa sợ, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh Uyển một cái rồi mới nhắm lại đôi mắt, chậm rãi bình ổn tâm tình.

"Tôi nói sẽ đến đón em." Vì không muốn Tư Vũ sợ hãi, Lục Ngũ gia đã cố gắng kiềm chế sự tức giận nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như băng. Hắn nắm lấy tay cô quan sát một chút, lúc nhìn thấy vết bầm tím máu còn chưa khô trên làn da non mịn, lập tức cười lạnh: "Gan to đấy."

Lục Ngũ gia quay đầu nhìn Hứa Thanh Uyển, đôi mắt hơi nheo lại. Cô ta hình như bị ánh mắt của hắn dọa sợ nên ra sức giãy giụa, bởi vì miệng bị bịt kín không nói được gì nên chỉ có thể bắt lực mở to hai mắt.

Lục Ngũ gia ôn nhu chạm nhẹ vào vết thương của Tư Vũ, thấy cô đau đón hít một ngụm khí lạnh, Ngũ gia nhắm mắt, lạnh nhạt phân phó bảo tiêu: "Đưa cô ta đi."

Dám làm tổn thương người hắn che chở, đúng là không biết sống chết!

Hứa Thanh Uyển hiếm khi thông minh một lần, cô như nhìn thấy tương lai mờ mịt của bản thân qua lời nói của hắn. Cảm giác bất an khiến Hứa Thanh Uyển không ngừng giãy giụa, có lẽ do tiếng động quá lớn nên Lục Ngũ gia phiền lòng cực kì, hắn ra lệnh cho thuộc hạ không cần bịt miệng Hứa Thanh Uyển nữa.

"Tư Vũ, không phải cô từng hứa chỉ cần tôi khai ra đồng phạm hãm hại Hàn Điềm Điềm thì cô sẽ không truy cứu nữa sao?" Hứa Thanh Uyển cố kiềm nén sự đau đớn, van nài cầu xin: "Cô đã hứa, không thể nói chuyện không giữ lời!"

Tư Vũ thở dài, hôm nay Hứa Thanh Uyển thật sự đã chọc giận cô thành công, thế nên cô cũng không muốn nhiều lời: "Tôi chỉ hứa đưa cô về lại hội trường, nhưng bây giờ buổi xem thử đã kết thúc, tôi không có quyền gì ở đây nữa. Tôi nói rồi, cô đừng cầu xin tôi."

Tư Vũ nghiêng đầu nhìn Lục Ngũ gia, vừa rồi mãi chú ý Hứa Thanh Uyển nên quên mất một chuyện, giờ nhìn thấy hắn cô lại nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, cả người có chút khấn trương.

Lục Ngủ gia rất vừa lòng, trên mặt có chút ý cười: "Không tồi."

Hai mắt Hứa Thanh Uyển dần dần trở nên u ám.

Miêu: Chương sau nguyên nữ chính chính thức K.O =))

À không liên quan một xíu là có ai chơi Âm Dương Sư của Garena không ạ?> hihiu tìm đồng đạo kéo rần:3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Hứa Thanh Uyển bị người kéo đi cũng không phản kháng, chỉ biết ngơ ngác nhìn Tư Vũ, trên mặt không biết là ghen tị càng nhiều hay oán hận càng nhiều, cô không hiểu cũng không muốn hiểu tại sao mọi chuyện lại đi đến nước này.

Kẻ thất bại đời trước giờ vẫn sống êm đẹp, còn cô... ngoại trừ dựa theo trí nhớ kết bạn với vô số quý nhân, tích góp được một số tiền lớn trong tay, thuận lợi bước vào giới giải trí, từ đó về sau không hề có một chuyện nào khiến cô vừa lòng.

Kỷ Lâm lúc đầu thì lạnh nhạt, dần dà trở nên phiền chán cô, thậm chí tự mình lên tiếng khiến giới điện ảnh không ai dám nhận cô. Còn quý nhân sau sự cố cháy lần trước, từng người từng người tìm cách tránh né, lúc đầu còn nói lấy tiền nâng đỡ, bây giờ một bóng người cũng không thấy.

Hứa Thanh Uyển không biết mình sai ở chỗ nào, đời này thật sự quá khác biệt với đời trước.

Cô bị bảo tiêu đưa lên một chiếc xe, Hứa Thanh Uyển kinh hồn táng đảm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ không ngừng lướt qua, nếu cô không nhầm thì đây là đường đi đến tổng công ty Hoàn Nghệ. Hứa Thanh Uyển khẩn trương cực kỳ, nhỏ giọng hỏi: "Các anh... Rốt cuộc muốn làm gì, mấy người đang đưa tôi đi đâu vậy?"

Không biết vì sao, trong lòng cô vô cùng bất an, có cảm giác sắp mất đi thứ gì đó quan trọng. Đồng thời cô cũng cảm thấy không cam lòng, không phải chỉ là không cần thận bầu Chu Tư Vũ một chút sao, có cần đối xử với cô như vậy không?

Trong xe yên lặng cực kỳ, không một ai để ý tới Hứa Thanh Uyển khiến cảm giác bất an trong lòng cô càng ngày càng tăng. Ngủ gia nói "Đưa cô ta đi" rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ muốn giết cô? Không, không thể nào, dù gì cô cũng là một minh tinh – là nhân vật của công chúng, kể cả Lục gia cũng không dám làm như vậy đâu.....

Nhưng trong lòng Hứa Thanh Uyển lại rất rõ ràng, tất cả chỉ là cô tự mình an ủi mình thôi, nhưng nếu không suy nghĩ miên man cô nhất định sẽ bị không khí trên xe tra tấn đến điên mất. Lục gia một tay che trời, đời trước cô sớm đã biết không một kẻ nào đắc tội Lục gia mà có kết cục tốt cả, nghĩ đến đây, Hứa Thanh Uyển cảm thấy có chút hối hận, sớm biết như thế, lúc trước không nên quan tâm Chu Tư Vũ làm gì, mọi chuyện sẽ không đến mức dẫn lửa thiêu thân như bây giờ.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước cửa tổng công ty Hoàn Nghệ, nơi này có vô số nghệ sĩ nổi tiếng ra vào vào thế nên rất nhiều paparazzi đều ngồi canh 24/24 ở ngoài cửa. Xong rồi, nếu chút nữa có ai nhìn thấy cô bị người kéo vào, danh tiếng của cô nhất định sẽ rơi xuống đáy vực!

Cũng may là bảo tiêu không có ý định "nồi" cô xuống xe, hình như chỉ tiện đường tạt qua đây làm việc gì đó, Hứa Thanh Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không bao lâu, một thanh niên từ trong công ty bước ra, tài xế tập mãi thành quen xuống xe mở cửa bên ghế phụ, cung kính nói với hắn: "Tiểu thiếu gia, Ngủ gia nói cô gái này là người của ngài nên mặc cho ngài xử lý."

Người thanh niên kia "Ừ" một tiếng, giống như đã sớm biết chuyện này, không hề có chút ngoài ý muốn nào.

Hứa Thanh Uyển chăm chú nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ ra, đây không phải tổng giám đốc của Hoàn Nghệ - Lục Tinh Châu sao?

Sau khi Lục Tinh Châu bước vào, xe một lần nữa lăn bánh, hắn nhìn qua kính chiếu hậu thấy Hứa Thanh Uyển đang vô cùng bất an, không khỏi nở nụ cười: "Cô là Hứa Thanh Uyển nhỉ? Cô cũng thật là, chộc ai không chộc lại đi chộc Chu Tư Vũ, thế này có khác gì tạo "công ăn việc làm" cho tôi."

Ngủ gia của bọn họ đối với cô gái kia nâng trên tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan, tuy rằng chính hắn cũng không cảm thấy như vậy, nhưng người ta có câu trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường, Lục Tinh Châu sao lại không nhìn ra, Ngủ gia sớm đã sùng Tư Vũ đến vô pháp vô thiên.

Nhắc đến Tư Vũ, Hứa Thanh Uyển oán hận cắn môi, nhưng lần này cũng không dám nói thành tiếng.

Lục Tinh Châu tiếp tục nói: "Hợp đồng của cô với Hoàn Nghệ chấm dứt tại đây, cô dựa vào Hoàn Nghệ kiếm được bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ cho người lấy lại."

Hứa Thanh Uyên giống như sét đánh bên tai, nếu không phải bên cạnh có người kèm chặt thì cô đã nhảy dựng lên rồi: "Vì sao?! Lục tổng, tuy rằng ngài là tổng giám đốc nhưng cũng không thể không nói lý như vậy? Hợp đồng viết rõ ràng rành mạch là ký kết 5 năm, tôi cũng không làm sai điều khoản nào, nếu ngài muốn đơn phương chấm dứt hợp đồng thì phải bồi thường cho tôi gấp mười!"

Sau khi trọng sinh Hứa Thanh Uyên biết rõ một điều, Hoàn Nghệ về sau sẽ càng làm càng lớn, trở thành bá chủ giới giải trí, thế nên cô mới tìm mọi cách để ký được hợp đồng với Hoàn Nghệ, nếu không có chỗ dựa vững trãi này, con đường về sau chỉ sợ vô cùng khó đi..... Không, cô còn có con đường nào để đi chứ?

"Bồi thường cô?" Lục Tinh Châu giống như nghe thấy chuyện gì nực cười, hần cũng không thèm quay đầu lại, ném một xấp văn kiện cho Hứa Thanh Uyên, lạnh lùng nói: "Những lời này phải là tôi nói mới đúng! Ai bảo cô không làm sai điều khoản nào, hợp đồng giấy trắng mực đen viết không được vu hãm hay bôi đen nghệ sĩ cùng công ty, cô làm gì Tư Vũ trong lòng cô rõ ràng. Người phải bồi thường là cô mới đúng, Hứa Thanh Uyên."

Trái tim Hứa Thanh Uyên như muốn ngừng đập, đây...là có ý gì? Chẳng lẽ có người biết được chuyện cô thuê người bôi đen Tư Vũ? Nhưng rõ ràng cô đã xử lý sạch sẽ, Vương Đồng cũng nói sẽ xử lý giúp cô, hần không để lại chứng cứ gì mới đúng.

Lục Tinh Châu bình tĩnh trả lời: "Bạn của cô, Vương Đồng của công ty Phong Thượng đã đưa bằng chứng cho tôi, không bằng cô với ông ta đến đây ba mặt một lời, xem rốt cuộc là ai hãm hại ai?"

Lại nói đến Vương Đồng, ông ta là một người rất biết thời thế. Sau khi quà gửi cho Tư Vũ toàn bộ đều bị ném ra ngoài, ông lập tức đi sưu tầm chứng cứ liên quan đến Hứa Thanh Uyên, đêm nay lại nhận được tin cô ta đắc tội Lục Ngũ gia, ông vội vàng vàng nộp sổ văn kiện này lên, chứng minh bản thân không hề liên quan gì đến Hứa Thanh Uyên, miễn bị cô ta liên lụy.

Hứa Thanh Uyên không thể ngờ người bỏ đá xuống giếng chính là người quan tâm chăm sóc cô nhiều nhất!

Lục Tinh Châu vẫn cảm thấy không đủ: "Chưa hết, cô còn tìm người hãm hại Hàn Điềm Điềm để đánh bóng tên tuổi. Nếu không phải tôi cho người ngăn lại, bản thảo kia chỉ sợ đã công khai ra ngoài."

Hứa Thanh Uyên vừa kinh vừa giận, chắc chắn là Chu Tư Vũ cáo trạng, cô tức muốn học máu: "Lục tổng, nhưng Hàn Điềm Điềm không phải nghệ sĩ của Hoàn Nghệ, chuyện này đâu có liên quan gì đến ngài?"

"Ai nói không liên quan?" Lục Tinh Châu chậm rãi nói: "Nghe đồn Hàn Điềm Điềm vừa hết hợp đồng với công ty cũ, đang đi tìm nhà mới. Ngày mai nhân viên của Hoàn Nghệ sẽ đi tìm cô ấy để thương lượng. Tôi lo lắng cho nghệ sĩ của công ty có gì là không được, còn cô, Hứa Thanh Uyên, kẻ cả không nhắc đến chuyện này, chỉ bằng chứng cứ trong tay tôi đủ để kiện cô ra tòa."

Khuôn mặt Hứa Thanh Uyên cắt không còn một giọt máu.

Lục Tinh Châu cho cô hai con đường, nhưng thực tế hai con đường này đều bị phá hủy, đắc tội Hoàn Nghệ, đắc tội Lục gia, cô bị đuổi khỏi giới giải trí, còn muốn bồi thường đến táng gia bại sản, còn có ai chịu giúp cô nữa chứ? Đám người cô quen đều là mấy con cáo già, tuyệt đối sẽ không làm một vụ mua bán không có lợi cho bản thân.

Lúc đầu Hứa Thanh Uyên còn lo rằng Lục Tinh Châu sẽ sử dụng vũ lực, nhưng phần văn kiện này đã đủ khiến cô mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần rồi. Chỉ có điều, cô thật sự không hiểu tại sao ông trời lại cho cô sống thêm một lần nữa. Sống lại để nhìn bản thân thua đến thảm hại sao?

"Hứa Thanh Uyên, cô chọn đi." Lục Tinh Châu nhìn chằm chằm cô, trong mắt chứa đầy ánh sáng lạnh: "Chấp nhận chấm dứt hợp đồng, đồng thời bồi thường tổn thất cho Hoàn Nghệ, hay là... trở thành kẻ thù của Lục gia?"

Hần đã tính toán qua, tiền bồi thường vừa đủ với số tài sản Hứa Thanh Uyên đang nắm giữ, dù gì Lục gia cũng là dân kinh doanh, làm gì có chuyện chịu lỗ vốn bao giờ?

.....

Tư Vũ ngoan ngoãn để Lục Ngũ gia "ôm" về nhà. Hứa Thanh Uyên bị lôi đi ngay trước mặt, cô rất muốn hỏi kết cục của cô ta sẽ thế nào, nhưng nhìn thấy sát khí còn chưa lui trên mặt hắn, Tư Vũ thông minh không dám hó hé nữa lời.

Hứa Thanh Uyên nhất định không tránh khỏi việc "đổ máu", nhưng Tư Vũ chẳng muốn quan tâm, cô tin tưởng Ngũ gia có chừng mực, so với Hứa Thanh Uyên, cô tất nhiên càng hướng về phía Ngũ gia, dù gì người ta đã giúp cô hả giận không phải sao?

Mãi đến khi đứng dưới nhà cô, hần vẫn mặt lạnh không nói một chữ. Lục Ngũ gia theo thường lệ đuổi đám thuộc hạ đi, nắm tay Tư Vũ bước lên lầu.

Trong bầu không khí kỳ quái này, cô cảm thấy bất an lo sợ vô cùng, hồi nãy may là có Hứa Thanh Uyên gây rối nên Tư Vũ không cảm thấy gì, nhưng bây giờ chỉ còn lại hai người, cô bất tri bất giác nhớ tới nụ hôn vừa rồi.

..... Lục Ngũ gia rốt cuộc muốn làm gì?

Sau khi về nhà, Tư Vũ dưới sự giám sát gắt gao của Ngũ gia uống xong một chén thuốc, chính cô cũng không biết lúc ở gần hắn số lần học máu của mình đã ít đi nhiều, tuy rằng vẫn cảm thấy khó chịu nhưng ở trong phạm vi có thể chịu đựng được, không đến mức học máu không ngừng nghỉ như hồi trước.

Tư Vũ ngoan ngoãn ngồi trên sofa, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh cửa sổ. Cô do dự một lúc lâu, cuối cùng lòng hiếu kì

đã chiến thắng: "Lục Uyên Hòa, vừa nãy anh làm vậy... Là có ý gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tư Vũ lại có chút hối hận, đây không phải thời điểm phù hợp để ra câu hỏi, chẳng may là cô suy nghĩ nhiều thì thật sự vô cùng vô cùng xấu hổ luôn á!

Cô còn đang vất hết óc để lảng qua vấn đề khác, Lục Ngũ gia lại xoay người, chăm chú nhìn cô vài giây, một lúc sau thờ dài một tiếng, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

"Tôi đã nói rồi, em là của tôi."

Hắn tiếp tục nói:

"Hay lời này chưa đủ rõ ràng?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Tư Vũ ngáy ngẩn cả người.

Em là của tôi... Đây cũng được gọi là giải thích hả? Tách từng chữ ra cô còn hiểu, hợp lại thành một câu thì cô không hiểu cũng không muốn hiểu!

Thấy Tư Vũ ngơ ngác nhìn hắn, Lục Ngũ gia hơi nhíu mày, hình như đang suy tư câu nói vừa rồi có gì không ổn.

Lúc cô cho rằng hắn sẽ nói càng rõ ràng, người này lại lặp lại một lần nữa: "Em là của tôi."

.....

Lục Ngũ gia không hề cảm thấy câu này có vấn đề gì, từ trước đến nay hắn thích đi thẳng vào vấn đề, thẳng thắn không quanh co lòng vòng, nhiều năm quyền cao chức trọng như vậy cũng chưa hề thay đổi tính nết. Nếu hắn muốn Tư Vũ ở bên cạnh mình, vậy nói thẳng ra, dư thừa vô nghĩa nhiều làm gì. Chỉ có điều đây không giống một lời giải thích mà giống một lời tuyên bố hơn, còn Tư Vũ có hiểu hay không, có đồng ý hay không... Chuyện này cần thiết phải suy nghĩ sao?

Trong từ điển của Lục Ngũ gia không hề có khái niệm này. Nếu là trước đây, hắn để ý thứ gì cũng không thèm nói trước một tiếng, trực tiếp cướp lấy giấu nó đi, nhẹ nhàng không dây dưa, người của Lục gia cũng không dám trách móc nửa lời. Nhưng thói quen này lúc đối diện Tư Vũ lại có một chút thay đổi.

Tuy rằng rất nhỏ, thậm chí không khá hơn là bao, nhưng tóm lại là có thay đổi!

Tư Vũ cảm thấy may mắn vì mình đang ngồi trên sofa, nếu không nhất định sẽ đứng không vững. Cô nhìn Lục Ngũ gia gần một phút đồng hồ mới lắp bắp hỏi: ".....Anh đang đùa đúng không?"

Quan hệ của hai người bọn họ thật sự vô cùng mơ hồ. Lúc đầu Tư Vũ sợ hắn cực kì bởi sát khí trên người Lục Ngũ gia quá dày đặc, lại gần một chút cũng sẽ học máu không ngừng, thế nên cô chỉ muốn cách hắn càng xa càng tốt. Nhưng về sau Lục Ngũ gia lại đưa tới một đồng thuốc bỏ, nhờ số thuốc này mà thân thể cô ngày càng khỏe mạnh, lúc này Tư Vũ chợt dạ, chẳng nhẽ lại mặt lạnh đón tiếp người ta... vậy nên cô cố gắng áp chế sự sợ hãi trong lòng, thử đối đãi bình thường với người đàn ông này. Kết quả, sợ hãi là có giảm... nhưng trí tò mò lại tăng lên!

Có đôi khi Tư Vũ cũng ngăn người suy nghĩ, vì sao Lục Ngũ gia lại làm vậy? Chỉ đơn giản là chơi đùa thôi sao?

Cứ thế cho đến lúc trường quay bị cháy, Tư Vũ mơ mơ màng màng nhìn thấy hắn xông tới ôm mình ra ngoài, trong lòng cô cực kì cảm kích. Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện tương tự, ví dụ như Ngũ gia đến Kỳ gia chỉ để chống lưng cho mình, hay không nói một tiếng đã đến buổi xem thử, Tư Vũ cảm thấy hắn hẳn là loại người không dính đến vũng nước đục như giới giải trí mới đúng, nhưng hắn vẫn đến.

Nói Lục Ngũ gia hoàn toàn không có ý đồ gì chỉ là thuận tay thì Tư Vũ không tin, cô không có ngốc như vậy! Nhưng bởi vì không biết nên Tư Vũ mới cẩn thận sống chung với hắn đồng thời lại suy nghĩ miên man.

Chẳng qua... câu trả lời của Lục Ngũ gia cô chưa từng nghĩ tới bao giờ.

Tư Vũ trong lúc hoảng loạn không biết mình đã nói những gì: "Lục Uyên Hòa, không, Ngũ gia, anh đừng đùa nữa, nói như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó....."

Cô sẽ không nhịn được mà nghĩ tới chuyện Ngũ gia thích cô — điều này thật quá đáng sợ!

Lục Ngũ gia bình tĩnh ngắt lời: "Hiểu làm cái gì? Tôi nói rất rõ ràng."

Hắn không thấy có điểm nào đáng để hiểu làm. Tư Vũ là của hắn, điều này không phải đã quyết định từ lâu rồi sao? Nếu không hắn lo lắng che chở cô như vậy làm gì.

Tư Vũ gấp đến độ hai má ửng đỏ, có cảm giác não của mình với Lục Ngũ gia không cùng một tần số, cô ngượng ngùng nhắm hai mắt hỏi: "Anh cho tôi câu trả lời chắc chắn đi, ý của anh có phải là..... Có phải là anh thích tôi đúng không?"

Lúc đầu cô còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, bộ dạng không nghe được câu trả lời thích đáng thì sẽ không bỏ qua, nhưng càng về sau giọng nói lại càng nhỏ, nhất là 5 chữ cuối cùng nhỏ như muỗi kêu, đồng thời hai tai cũng đỏ rực lên.

Thích? Lục Ngũ gia chau mày, nghiêm túc suy nghĩ, thứ cảm xúc này hình như hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua nên cũng không rõ nó như thế nào.

Nhưng hắn chắc chắn một điều, Tư Vũ chỉ có thể ở bên cạnh hắn, những người khác bất kể là ai cũng không được, bởi vì cô gái nhỏ này là của hắn. Giống như hắn có được một món đồ vô cùng quý báu, bản thân không nỡ chạm, người khác cũng không được chạm vào vậy. Nhưng lại có chút gì đó rất khác, tính chiếm hữu này không đủ để thể hiện tình cảm mà hắn dành cho cô.

Lục Ngũ gia lần đầu tiên gặp được vấn đề nan giải. Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn: tình cảm là một thứ dư thừa, nhưng Tư Vũ lại không giống, mà không giống chỗ nào... Lục Ngũ gia nhăn mày, trầm ngâm không nói.

Tư Vũ nhìn hắn suy nghĩ một lúc lâu, chỉ cảm thấy khuôn mặt cũng không còn nóng cháy như trước, đáy lòng lại lạnh lẽo vô cùng. Cô không đợi được câu trả lời, đứng lên bước vào phòng bếp, cố gắng đánh trống lảng: "Anh đợi tôi cả một buổi tối rồi, hay tôi nấu đồ ăn khuya cho anh nhé? Yên tâm, tôi nhớ anh không ăn được gì, lần này nhất định sẽ không làm sai."

Tư Vũ thất thần đi tìm nguyên liệu nấu ăn, nhưng còn chưa mở được tủ lạnh - Lục Ngũ gia đã vô thanh vô tức đứng ở đằng sau, ôm lấy eo của cô, xoay người cô lại đè ở trên kệ bếp.

Hắn đặt một bàn tay ở eo của Tư Vũ để ti vào thành bếp không bị đau nên cô không hề cảm thấy khó chịu, nhưng lại có chút không quen mùi đàn hương quần quanh nơi chớp mũi.

Theo lý mà nói cô không nên phản ứng lớn như vậy, dù gì cô với Lục Ngũ gia không phải không ôm qua, ngủ trên một chiếc giường còn có nữa là, khoảng cách thế này cũng chưa gọi là gần, nhưng Tư Vũ bỗng dưng lại cảm thấy hoảng hốt.

Có lẽ do cô vừa thăng thần với Lục Ngũ gia nhưng chưa nhận được câu trả lời, cũng có thể là hơi thở nguy hiểm trên người Lục Ngũ gia đã vượt qua mức an toàn khiến Tư Vũ cảm thấy bất an, tóm lại là cô cực kì hoảng loạn.

Nhưng động tác tiếp theo của Lục Ngũ gia khiến cô choáng váng hân hoan. Tư Vũ bị ôm chặt cứng không thể nhúc nhích, hắn nắm lấy cằm cô không cho cự quậy, cúi đầu...môi chạm vào môi.

Dù làm hành động thân mật thế này nhưng Lục Ngũ gia không hề nhắm mắt, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh của cô gái nhỏ.

Dưới khoảng cách gần như vậy, Tư Vũ thậm chí có thể nhìn thấy một ngọn lửa ở sâu trong mắt hắn, ngọn lửa càng cháy càng lớn, hình như lan ra cả làn da của cô khiến nó không ngừng đỏ ửng lên.

"Bây giờ còn hiểu làm không?" Lục Ngũ gia thật ra cũng không muốn cưỡng ép Tư Vũ, hắn chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại của cô. Hô hấp của hai người đan xen vào nhau, hắn chậm rãi thả lỏng bàn tay đang nắm lấy cằm Tư Vũ, đưa nó ra sau gáy cô, có chút dụ dỗ nói: "Đây là ý tứ của tôi."

Tư Vũ không nói được một chữ, chỉ có thể trợn mắt nhìn người đàn ông vừa cưỡng hôn mình.

.....

Các fans vừa rời khỏi buổi xem thử không hề hay biết Hứa Thanh Uyển gặp phải chuyện xui xẻo, cũng không biết Tư Vũ bị người nắm gáy cưỡng hôn, tất cả bọn họ đều vô cùng sung sướng, hận không thể lên Weibo kể về một hồi: nào là bao nhiêu quà, phim có bao nhiêu chất lượng, CP chị em có bao nhiêu "thánh thiện", trong sáng.

Liễu Ngọc cũng là một người trong số đó. Cô chờ không kịp chụp lại poster, đem cả ảnh chụp ở hội trường đăng lên Weibo.

@ Tôi yêu bánh bao nhân trứng sữa: Đoàn phim hào phóng cực kì, anh chị em mau ra xem poster này. Kể cho mọi người nghe có nhiều chuyện thú vị lắm! Ký ca công chị Tư Vũ đi một vòng đó. Anh ấy còn chính miệng nói mẫu người lý tưởng của mình là phải đối xử thật tốt với chị Tư Vũ nè. Mình cảm động khóc tại chỗ luôn T^T, tình chị em của bọn họ đúng là thiêng liêng mà!!!

Liễu Ngọc là một trong những lực lượng chủ chốt của Fan Club Kỷ Lâm nên fans ở Weibo không ít, cô đăng bài chưa đến vài phút đã có rất nhiều người vào bình luận.

【 Ký ca Ký ca, em biết nấu cơm giặt giũ mát xa, bảo đảm sẽ đối xử tốt với chị Tư Vũ. Ký ca anh mau nhìn em một chút đi, chẳng lẽ em không phải là mẫu người lý tưởng của anh sao! 】

【 Tôi cảm thấy... Kỳ ca định nói chị Tư Vũ chính là mẫu người lý tưởng của anh ấy đó! 】

【 Hạt mè nhân trứng sữa vạn tuế! Bức ảnh này đáng yêu quá đi mất! Chiều cao của hai người vốn dĩ đã chênh lệch, chị Tư Vũ có ngồi ở trên vai Kỳ ca cũng vẫn chênh lệch. Cười chết. 】

【 Không đúng, tại sao Kỳ ca không ôm kiểu công chúa mà lại vác như vác bao tải vậy... Mọi người không thấy vẻ mặt chị Tư Vũ luống cuống giống như sắp ngã à? Kỳ ca rốt cuộc anh đang làm gì thế hả! 】

Liễu Ngọc vừa nhìn vừa cười, nói thật đa số các cô chỉ muốn trêu chọc chứ chưa từng nghĩ đến chuyện Kỳ Lâm và Tư Vũ sẽ thành một đôi. Có lẽ là do không khí giữa hai người vô cùng ấm áp, nhìn qua rất giống người thân trong nhà nên mọi người không hề liên tưởng đến thứ gì khác. Nghĩ đến đây, Liễu Ngọc thờ dài, đáng tiếc, nếu là chị em ruột có phải tốt hơn không.

Vui mừng phấn khởi trêu đùa xong, Liễu Ngọc bình tĩnh hơn đôi chút, lại đăng một status khá dài, lần này không phải phát kẹo mà nghiêm túc nhận xét về bộ phim điện ảnh 《 Khuyh Quốc 》:

@ Tôi yêu bánh bao nhân trứng sữa: Tôi biết trước khi 《 Khuyh Quốc 》 được công chiếu, có rất nhiều người nghi ngờ một người mới không có chút kinh nghiệm nào như chị Tư Vũ sẽ phá hủy tác phẩm của Lương đạo. Còn có một số người cả ngày ra sức hắt nước bẩn, nói chị ấy đi cửa sau, nói chị ấy là một bình hoa di động, nhưng hôm nay tôi xin đánh vào mặt bọn họ: Chị Tư Vũ vô cùng xuất sắc! Diễn suất của chị ấy thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người. Theo ý kiến cá nhân của tôi, nếu là không có chị Tư Vũ, 《 Khuyh Quốc 》 sẽ mất đi một nửa ý nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phần Điện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Không chỉ mỗi Liễu Ngọc có suy nghĩ như vậy. Sau khi buổi xem thử kết thúc, những fans may mắn được tham dự đều viết một vài nhận xét cho bộ phim, tất cả đều khẳng định Tư Vũ biểu hiện vô cùng xuất sắc.

@ Vật cách điện: Đầu tiên em muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến chị Tư Vũ. Trước khi điện ảnh được công chiếu, thật ra em là antifan của chị... Che mặt, thế nên lần này tham dự chỉ để xem chị thể hiện tệ như thế nào. Nhưng thật ngoài dự đoán! Lương đạo quả thật đào được một kho báu, những người lúc trước nói xấu chị Tư Vũ chuẩn bị bị vả mặt đi! Em nói xong rồi, muốn đánh muốn giết tùy mọi người!

@ Bánh đường phèn: Cả bộ phim mình có ấn tượng sâu nhất với nhân vật Vân Hòa. Cuối cùng cũng hiểu vì sao tân đề lại coi nàng ấy là bạch nguyệt quang (mối tình đầu) của đời mình. Thân thể nhu nhược nhưng tâm lý lại cứng cỏi, dù bị ép đến tuyệt cảnh cũng thà gãy chứ không chịu cong, không chỉ thể cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, trên biết thiên văn dưới tường địa lý, khuôn mặt xinh đẹp 360 độ không góc chết. Nếu mình là một nam tử hán đại trượng phu cũng muốn ôm nàng vào lòng sung ái cả đời! Nhưng kể cả mình là một đứa con gái đi chăng nữa, trong đầu vẫn chỉ có một suy nghĩ — chị Tư Vũ gả cho em đi!!!

@ Lớn lên thật đáng yêu: Mỗi lần nhìn thấy Vân Hòa học máu mình đều vô cùng đau lòng T^T. Chất lượng phim rất tốt, nhìn nàng ấy không có chút giả tạo nào, nhất là cảnh kết, Vân Hòa cuối cùng cũng được tân đề mang ra ngoài địa cung, nhìn thấy non sông gấm vóc dưới sự cai trị của hắn, nàng yên lòng nhắm mắt xuôi tay, biểu tình của tân đề lúc ôm thi thể của Vân Hòa quả thật... Mình đã khóc như mưa đó, bạn trai ngồi cạnh luống cuống đưa khăn giấy, nguyên một bịch mình dùng hết sạch, cảm thấy ngày mai hai mắt nhất định sẽ sưng lên. Nghe đoàn phim nói, chị Tư Vũ không hề dùng đạo cụ mà là máu thật 100%? Thật sự quá khó tin!

Bọn họ càng nói càng vui sướng, các fans không may mắn khác hận không thể bóp cổ bọn họ lắc qua lắc lại: Nói gì nói lắm vậy hả? Có giỏi thì kể chi tiết cho bọn tôi nghe xem nào.

Đáng tiếc buổi xem thử này quy mô rất nhỏ, fans tham dự cũng có tổ chức, tất cả đều ngậm miệng không hé răng nửa lời, nhiều nhất cũng chỉ là bày tỏ chút tình cảm khiến người khác càng thêm cơn cào khó chịu - bọn họ gào thét muốn 《 Khuyh Quốc 》 mau chóng công chiếu, Weibo Official của đoàn phim không ngừng có người kêu rên.

Buổi xem thử đạt kết quả tốt ngoài dự đoán, Lương đạo đang ăn mừng lại nghe được tin 《 Khuyh Quốc 》 một lần nữa lên hot search, ông cười lớn: "Tốt tốt, mỗi người đều sẽ có thêm li xì, đợi đến lúc phim công chiếu chỉ sợ mọi người phải co chân lên cổ mà chạy rồi!"

Thật ra Lương đạo đã sớm đoán được Tư Vũ sẽ nổi tiếng nhờ bộ phim này nhưng không nghĩ lại nhanh tới vậy. Cộng đồng mạng kể cả chưa xem hay đã xem đều chú ý vào vai diễn Vân Hòa của cô. Tuy rằng có một số ít người nói fans thiên vị đánh giá không khách quan, có ý thổi phồng chứ thực ra Tư Vũ diễn rất tệ; nhưng lại không thể phủ nhận mọi người đã bị kích thích trí tò mò, doanh thu phòng bán vé nhất định sẽ tăng cao.

Nghĩ đến đây, Lương đạo không khỏi đắc ý vì lúc trước đã nhìn trúng Tư Vũ. Ông gọt chén rượu cùng ly với Kỳ Lâm đang ngồi bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Chị gái cậu rất giỏi. Nếu tiếp tục đi theo con đường này tương lai chắc chắn sẽ tiền đồ vô lượng."

Lương đạo là một trong số ít người biết bọn họ có quan hệ máu mủ ruột thịt. Gia cảnh của ông không tồi, muốn tìm hiểu một số chuyện cũng không khó, mới đây trong giới thượng lưu có lời đồn vợ chồng Kỳ gia đắc tội Lục Ngũ gia vì hai người bọn họ không chịu nhận lại con chồng trước của Kỳ phu nhân

— cũng chính là Chu Tư Vũ, thế nên Ký phu nhân ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, tìm đủ mọi cách để được gặp mặt con gái, nhưng đến bao nhiêu lần lại bị đuổi bấy nhiêu lần.

Nhưng Lương đạo cũng không tính nói ra ngoài. Mỗi lần thấy các fans cầu nguyện quan hệ chị em của Tư Vũ và Kỳ Lâm trở thành sự thật, trong lòng ông vui sướng cực kì, chuyện của người trẻ tuổi để cho người trẻ tuổi giải quyết, lão già như ông đứng ở một bên nhìn trò hay thôi.

Kỳ Lâm nhìn qua có chút thất thần, nghe vậy cũng chỉ nói: "Chị ấy nói muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Đóng phim quá mệt, tôi sợ thân thể chị ấy không chịu đựng được."

"Cũng đúng." Lương đạo ngẫm nghĩ, đáng tiếc, ông vô cùng coi trọng Tư Vũ nhưng thân thể cô ấy lại quá kém, không thể liên tục đóng phim, giới giải trí bây giờ nếu không xuất hiện thường xuyên thì ai sẽ nhớ tới chứ? Ông thở dài: "Tư Vũ đã nói qua với tôi rồi. Tôi còn định đề cử cô ấy cho đoàn phim khác nhưng lại bị cô ấy từ chối. Xem ra tâm tư của cô không đặt ở giới giải trí."

Kỳ Lâm không hề nghe Lương đạo đang nói gì, hần có chút lo lắng chị gái nhà mình. Không biết vì sao mắt của hần nháy liên hồi, có dự cảm không tốt lắm. Thế nên sau khi kính rượu mọi người xong, Kỳ Lâm trốn ra một góc yên tĩnh, rút điện thoại gọi cho Tư Vũ.

Ai ngờ đồ chuông chưa được ba giây đã bị bên kia từ chối.

Hần mở to hai mắt nhìn cuộc gọi đã chấm dứt trên màn hình: ".....?"

Rõ ràng đã cài thành liên hệ ưu tiên rồi mà, với cả tại sao chị gái lại từ chối cuộc gọi của hần?

Kỳ Lâm không tin gọi lại một lần, vẫn bị từ chối, lại gọi một lần... Tốt rồi, lần này bị cho vào danh sách đen luôn.

Kỳ Lâm: "....." Chuyện này không có khả năng!

Trái tim của Kỳ tiểu thiếu gia rơi vỡ đầy đất, hần run rẩy gửi WeChat cho Tư Vũ, làm nũng lặn lộn hỏi vì sao không trả lời điện thoại, lại hỏi cô đang làm cái gì. Lần này may mắn không bị cho vào danh sách đen nhưng đợi gần hai mươi phút đầu dây bên kia mới trả lời: "Người quấy nhiễu này giờ là cậu?"

Tuy rằng chỉ là một dòng chữ nhưng không biết vì sao Kỳ Lâm lại cảm nhận cả người lạnh lẽo cực kì.

Thái độ này, từ ngữ này, đây rõ ràng không phải chị hần! Kỳ Lâm lập tức khẩn trương, chẳng lẽ Tư Vũ đang ở cạnh người nào đó?

Hần chưa kịp hỏi thì tin nhắn đã bị xóa, bên kia gửi tới một tin nhắn thoại, hần click vào, là giọng nói ôn nhu mềm mại của chị gái: "A Lâm, chị không sao. Xin lỗi, tin nhắn vừa rồi chị gửi nhầm, em đừng để ý."

Làm gì có chuyện gửi nhầm? Hần không phải một đứa con nít!

Kỳ Lâm tất nhiên không tin, ngoài miệng hần trấn an Tư Vũ nói không có việc gì, hai chân lại bước tới chỗ Lương đạo xin phép có việc gấp nên về trước. Lương đạo nhìn sắc mặt hần không tốt, lại có chút tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cho rằng nhà hần xảy ra chuyện nên hào phóng phui tay thả người.

Thật ra thì Lương đạo đoán cũng không sai, Kỳ Lâm chính xác là đang đi về giải quyết việc nhà.

Trợ lý Tiểu Ngải đã đứng chờ ở cửa. Hần ngồi lên xe trầm giọng nói: "Đến nhà chị Tư Vũ đi."

Tiểu Ngải chấn động: "Bây giờ?! Kỳ ca của tôi ới, cậu xem bây giờ mấy giờ rồi hả, nếu bị paparazzi chụp được cảnh cậu đến nhà con gái nhà người ta giờ này, ngày mai nhất định sẽ có scandal đó!"

Tiểu Ngải còn chưa dứt lời, sắc mặt Kỳ Lâm càng đen: "Đã trễ thế này rồi!" Chị gái còn ở cạnh ai nữa không biết?

Cũng không biết có phải trực giác của người trưởng thành hay không, Kỳ Lâm cực kì chắc chắn người cho hần vào danh sách đen là một người đàn ông. Nghĩ đến cảnh nửa đêm trong nhà Tư Vũ có một người đàn ông lạ mặt, Kỳ Lâm hận không thể lập tức đứng ở trước cửa nhà cô.

"Mau lái đi đi." Kỳ Lâm khó nén bực bội.

Tiểu Ngải cũng không dám khuyên nữa, đành phải đọc địa chỉ cho tài xế, trong lòng lại không ngừng thở dài, Kỳ ca hình như định đi bắt gian, không phải cậu ta nói chỉ có quan hệ chị em với Tư Vũ thôi sao, chẳng lẽ đều là giả?

Mà giờ phút này, Tư Vũ khó khăn đẩy người đàn ông đang đè trên người cô ra, tìm được khe hở chui ra ngoài. Cô cố gắng bỏ qua ánh mắt như lửa nóng đằng sau lưng, vội vàng vàng chạy vào buồng vệ sinh phun ra một búng máu, sau đó không ngừng lấy nước lạnh rửa mặt.

Bị Lục Ngũ gia hôn nãy giờ, khuôn mặt Tư Vũ nóng bỏng cả tay, dù rửa bao nhiêu nước lạnh cũng không giảm đi chút nào. Cô ngẩng đầu nhìn mình ở trong gương, hai má ửng hồng, không giống như người đang bị ồm mà có chút gì đó ngượng ngùng, đôi mắt hạnh cũng long lánh hơi nước.

Tệ nhất là đôi môi vừa sưng vừa đỏ, người sáng suốt nhìn qua cũng biết hai người vừa làm chuyện xấu xa gì. Tư Vũ không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, ngại chết đi được, mấy hôm nữa cô cũng không dám bước ra khỏi cửa.....

Vừa rồi cô bị hành động của Lục Ngũ gia dọa ngốc. Hẳn đúng là không biết xấu hổ, đơn phương tuyên cáo xong liền cạy môi cô ra công thành đoạt đất. Người này còn hồ hấp tốt vô cùng, lúc cô cho rằng mình sắp hít thở không thông mà chết, Kỳ Lâm trùng hợp lại gọi điện tới.

Tư Vũ như được đại xá, cô đang muốn duỗi tay lấy điện thoại lại bị Lục Ngũ gia ngăn cản. Người đàn ông này một bên gặm cắn môi của cô, một bên lại phân tâm cúp máy.

Kỳ Lâm kiên trì gọi ba lần, hẳn cũng cúp máy ba lần, cuối cùng hết kiên nhẫn kéo người ta vào danh sách đen.

Lúc sau Kỳ Lâm lại gửi WeChat tới, Tư Vũ thật sự nhìn không được muốn học máu, đành phải mềm mại cầu xin Lục Ngũ gia nghỉ một chút, bấy giờ người này mới chịu thả cho cô một con đường sống. Chẳng qua Ngũ gia vô cùng khó chịu với "kẻ ba lần bốn lượt gây rối" nọ, hẳn lập tức gửi tin nhắn chất vấn, cũng may là Tư Vũ lấy lại điện thoại kịp thời, không thì không biết hai tên nhóc 3 tuổi còn định gây nhau đến bao giờ.

Phun hết máu bầm xong, Tư Vũ mềm nhũn bước ra ngoài, nhìn thấy đầu sỏ gây tội đang thảnh thơi ngồi trên sofa, quần áo sạch sẽ, thông dong bình tĩnh, tay trái vẫn vờ Phật châu, tay phải nhẹ nhàng lật xem bản thảo truyện tranh của cô, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Tư Vũ: "....." Mặt người dạ thú! Trong lòng cô âm thầm mắng một câu.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Tư Vũ nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài: "Chị có ở nhà không? Mở cửa cho em với!"

Tư Vũ cảm thấy vừa nãy mình học máu vẫn chưa đủ, cổ họng lại trào lên một ngụm máu tươi.

Không phải cô đã giải thích với Kỳ Lâm rồi hả, nói tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, tại sao em ấy còn tìm tới cửa nhà nữa hả trời!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Nghe tiếng đập cửa, Lục Ngũ gia hơi nhú mồm, đáy mắt có chút phiền chán.

Tư Vũ nhìn trái nhìn phải, tuy rằng cảm thấy Kỳ Lâm tới lúc này sẽ khiến mọi chuyện càng thêm rối loạn, nhưng cô không nỡ để em trai phải ở bên ngoài một mình, cũng đã trẻ thế này rồi, thế nên nhìn Lục Ngũ gia hỏi: "VẬY... Tôi mở cửa cho em ấy được không?"

Lục Ngũ gia không biết là vui hay giận, chỉ hỏi ngược: "Đây là nhà của em, tại sao lại hỏi tôi?"

Nếu không phải trong mắt hẳn chứa đầy sự bất mãn, Tư Vũ sẽ cho rằng đó là một lời thật không hề có hàm ý gì.

"....." Tư Vũ cắn giận nghĩ, cô đi hỏi Lục Ngũ gia làm gì không biết, có lẽ bị áp bức bóc lột quá lâu rồi chẳng.

Tư Vũ đi ra mở cửa, thấy Kỳ Lâm mặt mày đứng chờ bên ngoài nhưng vẻ mặt vô cùng cảnh giác. Hẳn quan sát cô từ trên xuống dưới, trông thấy quần áo sạch sẽ không nhàu nhĩ mới thở nhẹ một hơi, nhưng lúc nhìn thấy đôi môi mềm mại của Tư Vũ...

Giống như bị người khác tàn nhẫn gặm cắn. Kỳ Lâm dù gì cũng là thanh niên của thế kỉ 21, không ăn thịt heo chẳng nhẽ chưa gặp qua heo chạy, huống chi hẳn còn là người trong giới, nháy mắt đã biết xảy ra chuyện gì, vết thương kia rõ ràng là do hôn môi mà ra! Kỳ Lâm chỉ thấy máu đang xông thẳng lên não — rốt cuộc là tên khốn khiếp nào chà đạp chị gái hắn!

Tư Vũ còn chưa hiểu chuyện gì, lúc phát hiện ánh mắt của Kỳ Lâm dừng ở môi cô, bỗng dưng nhớ tới chuyện vừa xảy ra ở nhà bếp, hai tai lại đỏ rực lên.

Tiêu đòi, tự dưng cô quên mất!

"A Lâm, đã trẻ thế này rồi sao em lại tới đây? Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà rồi nói tiếp..." Tư Vũ che môi, xoay người không dám nhìn Kỳ Lâm, trong lòng hối hận cực kì.

Cô không còn mặt mũi nào gặp em trai nữa!

Kỳ Lâm lạnh mặt, vòng qua Tư Vũ bước vào phòng khách, chạm mặt với Lục Ngũ gia đang ngồi trên sofa nhắm mắt dưỡng thần. Hẳn nhận ra người này, lúc trước từng cứu chị gái hắn một lần, còn hại thăm cha mẹ hắn.

Chuyện hắn cứu Tư Vũ, Kỳ Lâm thật sự cảm kích nên dù Lục Ngũ gia đến thăm nhiều lần hắn cũng không so đo mảy may, còn cha mẹ..... Kỳ Lâm chọn cách im lặng, hẳn biết Lục Ngũ gia chỉ là muốn giúp chị gái hả giận, cha mẹ là tự làm tự chịu.

Nhưng không nghĩ tới nửa đêm lại nhìn thấy hắn ở trong nhà Tư Vũ! Kỳ Lâm nhớ đến vừa nãy bị cúp máy 3 lần, lập tức hiểu rõ là do người nào làm.

Còn vết thương trên môi chị hẳn nữa.....!

Hình như cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Kỳ Lâm, Lục Ngũ gia lười nhác mở mắt, cũng không chào hỏi một câu, tiếp tục vờ về Phật châu trong tay, thông thả ung dung giống như hẳn mới chính là chủ nhân của ngôi nhà này vậy, còn Kỳ Lâm chỉ là một vị khách tới chơi không cần thiết phải quan tâm

Hai người đàn một đứng một ngồi nhưng đều vô cùng trầm ổn. Bọn giống như hai tên thợ săn lần đầu gặp mặt, yên lặng quan sát, đánh giá sức chiến đấu của đối phương.

Phòng khách yên tĩnh vô cùng. Sau khi đóng cửa xong, Tư Vũ bước vào nhìn hai người này, đầu đầu cực kì, một cái Lục Ngũ gia cô đã chịu không nổi, Kỳ Lâm lại chạy tới nữa, đêm nay cô đừng hồng hồng yên giấc ngủ ngon.

Giằng co gần một phút đồng hồ, cuối cùng vẫn là Kỳ Lâm chủ động, hẳn quay đầu nhìn Tư Vũ đang không biết phải giải quyết mọi chuyện như thế nào, theo thói quen làm nũng: "Chị, này Lương đạo rót cho em một đồng rượu. Em có chút khó chịu, chị nấu giúp em một bát canh giải rượu được không?"

Kỳ Lâm lúc đầu vì muốn thể hiện với chị gái mình là một nam tử hán đại trượng phu nên lúc nào cũng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, về sau khi hai người đã thân thiết hơn, hẳn mới dần dần bộc lộ tính tình, làm nũng chơi xấu gì cũng có. Trợ lý Tiểu Ngải nhiều lúc chỉ biết ôm trán, cô thật sự không thể tin được người nọ chính là siêu sao lạnh lùng Kỳ Lâm.

Quả nhiên, nghe hẳn nói không thoải mái, Tư Vũ lập tức xuống bếp nấu canh giải rượu. Phòng khách lúc này chỉ còn lại hai người đàn ông.

Kỳ Lâm vừa mới trưởng thành không lâu, rất thiếu sự kiên nhẫn, nhưng hẳn hiểu thua người không thua trận, Lục Ngũ gia rõ ràng có ý với chị gái, hẳn lại là em trai của Tư Vũ, ngáng người ngoài một chân có gì là sai — không đúng, ngáng chân gì chứ! Phải là đuổi đi mới đúng!

Kỳ Lâm ngồi xuống ghế sofa đối diện với Lục Ngũ gia. Hẳn thẳng sống lưng, cố gắng để giọng nói có trọng lượng nhất có thể: "Anh đang theo đuổi chị tôi đúng không?"

Kỳ Lâm vốn định nhắc khéo một chút rồi mới đi thẳng vào vấn đề, không ngờ ta lại tưởng mình thẳng như ruột ngựa, kém cỏi không có đầu óc. Nhưng không hiểu vì sao, nhìn ánh mắt lãnh đạm của Lục Ngũ gia, hẳn cảm giác mình như đang bị khiêu khích, chưa kịp suy nghĩ kĩ thì lời nói đã thoát ra khỏi miệng.

Lục Ngũ gia chau mày, trên môi nở nụ cười nhạt. Nhưng Kỳ Lâm lại cảm thấy đối phương đang cười nhạo mình.

"Không phải." Lục Ngũ gia phản đối rất dứt khoát, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Kỳ Lâm, hẳn lại bổ sung thêm một câu: "Cô ấy vốn dĩ là người của tôi."

Quan hệ nam nữ là cái gì Lục Ngũ gia không quan tâm, thế nên vấn đề của Kỳ Lâm đối với hẳn chẳng có chút ý nghĩa nào.

Nhưng cậu em vợ lại nghe ra một hàm nghĩa khác. Sắc mặt Kỳ Lâm tối sầm, nhìn không được chỉ vào đối phương: "Anh đã làm gì chị của tôi hả?! Tôi nói cho anh biết, cô tôi ở đây anh đừng hồng hồng đụng vào chị ấy!"

Nếu đây không phải là nhà của Tư Vũ, Kỳ Lâm nhất định sẽ vén tay áo lên làm một trận với người đàn ông giả bộ đứng đắn này. Hẳn thế nhưng không hay biết gì, không được, hẳn không đồng ý!

"Cậu không cần dùng thái độ đó nói chuyện với tôi. Tình tình của tôi không tốt, chẳng may làm cậu bị thương, chị của cậu nhất định sẽ buồn đấy." Lục Ngũ gia bình tĩnh nhắc nhở. Dưới cái nhìn của hẳn, Kỳ Lâm quá ngây ngô, kể cả tuổi tác hay trải nghiệm. Thế nên bộ dáng tự cho là của khí thế Kỳ Lâm hẳn không thêm đề vào mặt, có khác gì một đứa con nít trộm mặc quần áo của người lớn rồi đi điều võ giường oai đầu.

Nhưng vì Kỳ Lâm là em trai của Tư Vũ, Lục Ngũ gia không ngại bỏ ra chút khoan dung, dù gì Tư Vũ vô cùng quý trọng đứa em trai duy nhất này. Lục Ngũ gia chau mày suy nghĩ, nếu hẳn đụng vào tên nhóc miệng còn hôi sữa kia, thô trắng nhà mình nhất định sẽ khó vô cùng thương tâm đúng không? Nghĩ đến đây, Lục Ngũ gia thờ dài một hơi, tức giận từng chút từng chút tan thành mây khói. Chính hẳn cũng không phát hiện - hẳn đã nuông chiều Tư Vũ thành thói quen.

Nếu không phải Kỳ Lâm mà là một người khác, có trên mộ hẳn sớm đã cao 2m có thừa.

"Anh! Anh cho rằng nói vậy tôi sẽ... sẽ sợ sao?" Kỳ Lâm ghé con mới sinh không sợ cạp, hẳn biết người đàn ông này có bao nhiêu đáng sợ, nhìn kết cục của cha mẹ hẳn cũng đủ hiểu chọc vào người của Lục gia không phải là một chuyện sáng suốt gì. Nhưng nghĩ đến Tư Vũ, Kỳ Lâm cắn răng, nói hết tâm tư ở trong lòng: "Chị của tôi rất hiền, không biết cách từ chối người khác. Anh hùng hử dọa người như vậy, chị ấy chỉ biết sợ hãi chứ không dám làm gì khác. Chị tôi không nói được thì để tôi nói!"

Nụ cười trên môi Lục Ngũ gia lập tức biến mất.

Hắn chăm chú nhìn cậu thanh niên trước mặt. Ánh mắt lạnh như băng khiến Kỳ Lâm có cảm giác hẳn chuẩn bị giết mình. Nhưng ngoài dự đoán, Lục Ngũ gia lại nhắm mắt, lạnh lùng nói: "Nói tiếp đi."

Kỳ Lâm cố gắng bình tĩnh, nhìn Tư Vũ vẫn đang bận rộn ở trong phòng bếp, nói: "Trước kia tôi không biết mình có một người chị gái, gần đây mới có cơ hội gặp lại. Mẹ của tôi đối xử với chị ấy không tốt, cho nên chỉ còn một mình tôi được coi là nhà mẹ đẻ... Anh đột nhiên nói chị tôi là người của anh, tôi làm sao có thể chấp nhận được? Không có hứa hẹn, không có hành động, chuyện của hai người tôi cũng không hề hay biết. Đồng nghĩa với việc tôi cũng

không biết anh có đôi xử thật lòng với chị ấy không thì làm sao tôi có thể đồng ý! Chị tôi cũng sẽ không an tâm "

Kỷ Lâm nói chém đing chặt sắt, tuy rằng hần còn non nót nhưng thứ quý giá nhất chính là sự thật lòng. Dù đã bình tĩnh lại nhưng điều đáng lo lắng nhất đang chờ ở phía sau. Hần cũng không định phá vỡ hạnh phúc của chị gái, nhưng phải xác nhận người đàn ông này có xứng đáng để Tư Vũ gửi gắm cả đời không chứ?

Lục Ngũ gia nhìn Kỷ Lâm một lúc lâu, sau đó cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu trong tay, có chút mờ mịt không hiểu.

Thật lòng và thích, hần chưa bao giờ suy nghĩ tới. Chỉ có một điều Lục Ngũ gia dám khẳng định: hần có tính chiếm hữu rất mạnh với Tư Vũ, cô gái nhỏ này chỉ có thể ở bên cạnh hần. Lục Ngũ gia từng nghĩ đến cảnh Tư Vũ sẽ sánh vai cùng người khác, bấy giờ hần mới phát hiện hần không thể ngăn cản sát ý đang trào ra trong lòng. Vì thế không suy nghĩ nhiều trực tiếp nói cho cô biết.

Nhưng giờ lại có người nói cho hần, chỉ biết chiếm hữu là không đủ, cô gái nhỏ kia sẽ không an tâm, chẳng qua cái gọi là "thích" — đối với hần nó quá xa lạ, lần đầu tiên trong đời Lục Ngũ gia được trải nghiệm cảm giác không biết phải làm sao.

Kỷ Lâm cứng người ngồi trên sô pha. Hần nhìn chằm chằm Lục Ngũ gia, tận mắt nhìn thấy sắc mặt của người nọ liên tục biến hóa, sát khí trên người lúc đậm lúc nhạt. Kỷ Lâm cảm thấy mình đang bị đặt trên giá treo cổ, cúi đầu không được, ngẩng đầu cũng không xong.

May mắn, Lục Ngũ gia không suy nghĩ lâu lắm, hần đột nhiên đứng lên, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn Kỷ Lâm nói: "Lời của cậu tôi sẽ xem xét."

Dứt lời, nhìn phía phòng bếp một lúc rồi mới rời đi.

Kỷ Lâm ngậy ngẩn cả người, ngơ ngác ngồi yên một chỗ. Mãi đến khi Tư Vũ bung canh giải rượu ra, hỏi Lục Ngũ gia đi đâu, hần mới tỉnh táo lại, gãi đầu, nhỏ giọng nói với chị gái nhà mình: "Hình như... về nhà úp mặt vào tường suy nghĩ rồi?"

Tư Vũ: "....." Lời này không buồn cười chút nào đâu.

Miêu: Tiếp tục chuyên mục giờ hoàng đạo =))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Kể từ ngày ấy Tư Vũ chưa từng gặp lại Lục Ngũ gia.

Thuốc bổ vẫn đúng hạn đưa tới nhưng người lại không thấy mặt mũi tâm hơi. Nếu là trước kia Tư Vũ nhất định sẽ giống trống khua chiêng nhảy nhót ăn mừng, bởi vì hần không xuất hiện đồng nghĩa với việc cô sẽ ăn no ngủ kĩ béo múp béo mằm. Nhưng không biết vì sao, Tư Vũ lại có chút không quen...

Người như Lục Ngũ gia, bá đạo lại tùy hứng, rất ít khi quan tâm đến cảm nhận của người khác. Người đàn ông này muốn Tư Vũ phải làm quen với việc có hần ở bên cạnh nên tìm đủ mọi cách chen chân vào cuộc sống của cô. Dù bận rộn thế nào cũng sẽ nhờ người truyền lời hay gửi quà tới, tóm lại là không để cô quên mất sự tồn tại của hần.

Kể từ khi Tư Vũ quen Lục Ngũ gia, đây là lần đầu tiên thấy hần biến mất không nói một tiếng nào như vậy.

Mấy ngày hôm nay cô chỉ ở nhà vẽ tranh, cuối cùng không nhận được gọi điện cho hần — dãy số này đã được lưu trong điện thoại từ lâu nhưng Tư Vũ chưa hề chủ động gọi một lần nào. Cô đợi vài giây cũng không nghe được tiếng chuông, bỗng nhiên nhớ tới mình đã bị người nọ cho vào danh sách đen.

"....." Chỉ biết vậy là giỏi, đồ ấu trĩ!

Tư Vũ đen mặt vứt điện thoại sang một bên, đáy lòng lại có chút buồn bực. Phải chăng cô nghĩ quá đơn giản, một cái hôn mà thôi, có thể chứng minh điều gì chứ, còn ngu ngốc cho rằng Lục Ngũ gia thích mình! Giờ thì hay rồi, người chạy mất hút, điện thoại cũng không chịu nghe.

Trong lòng Tư Vũ tràn ngập cảm giác thất bại. Cô cắn môi cầm bút vẽ lên, ép buộc bản thân không suy nghĩ nữa. Vẽ tranh là việc mà cô thích làm nhất, linh cảm nhiều như nước chảy, rất ít khi gặp phải bế tắc, thường thường càng vẽ càng thuận tay. Nhưng hôm nay lại không giống mọi ngày, tay cầm bút nặng trĩu giống như có thứ gì đang ngăn cản cô vậy.

Có lẽ quá tức giận vì Lục Ngũ gia cho cô vào danh sách đen nên làm gì cũng không thuận lợi chẳng? Tư Vũ bắt đầu bướng bỉnh, chuyện này có là cái thái gì đâu chứ? Cô tiếp tục vùi đầu vẽ tranh.

Bộ truyện《Công lược thời thượng》chuẩn bị đi đến hồi kết, nửa năm nữa truyện tranh sẽ được xuất bản, dự án cải biên phim truyền hình cũng đã chuẩn bị xong, tất cả chỉ thiếu một cái kết viên mãn. Tư Vũ đã đồng ý với độc giả sẽ hoàn thành trong tuần này, nhưng bởi vì Lục Ngũ gia biến mất, tâm tình của cô không tốt lắm, chẳng còn chút sức lực nào để cầm bút vẽ tranh.

Dù có vẽ được một bức hoàn chỉnh nhưng lúc nhìn lại thì... khuôn mặt của nhân vật nam giống y hệt Lục Ngũ gia! Ngơ ngác nhìn bản thảo một lúc, Tư Vũ đặt bút xuống, ôm mặt hét lớn một tiếng, không thể tin được bản thân lại mất tập trung đến mức này.

Cô quyết định mặc thêm áo khoác, bước xuống nhà gọi xe đi đến công ty Hoàn Nghệ. Tuy rằng cô không biết đi đâu để tìm Lục Ngũ gia, nhưng có một người chắc chắn biết.

Thời điểm Lục Tinh Châu nghe bí thư nói Tư Vũ đang đứng chờ ở dưới công ty, hắn còn cho rằng mình gặp ảo giác: "Cậu nói Chu Tư Vũ?"

Bí thư nhìn mặt đoán ý, vội vàng gật đầu: "Vâng, Chu tiểu thư đợi đã lâu, vừa này ngài đang họp nên tôi không dám quấy rầy....."

Cô gái tên Chu Tư Vũ này tuy rằng không được coi là đại minh tinh nhưng Lục tổng lại vô cùng khiêm nhường, chiều cô có thêm. Hợp đồng do chính tay Lục tổng kí, đãi ngộ thì tốt nhất công ty, có thể nói Tư Vũ muốn cái gì là được cái nấy, sao hạng A cũng không có quyền lợi như cô. Thế nên lúc bí thư nhận được tin Tư Vũ tìm tới cửa cũng không dám chậm trễ nửa phần.

Lục Tinh Châu đau đầu, bà cô này sao lại đến đây không biết? Nhưng cho hấn một trăm lá gan hấn cũng không dám đóng cửa không tiếp, đành phải kêu bí thư mời người vào. Tư Vũ bước vào văn phòng, Lục Tinh Châu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô gái nhỏ, trong lòng nôn nóng cực kì.

Thân thể cô không tốt không phải chuyện bí mật gì, Lục Tinh Châu sợ Tư Vũ cảm lạnh nên vội vàng kêu bí thư đi pha trà gừng, xong xuôi mới cẩn thận hỏi: "Hai người... cãi nhau nên nhờ tôi đứng ra giảng hòa đúng không?"

Lục Tinh Châu ngẫm suy đoán, vài ngày trước hấn nhận được tin Lục Ngũ gia trở về Dung thành, cả ngày đóng cửa không chịu ra ngoài. Nghe bảo tiêu nói sắc mặt chú ấy lúc vừa vào cửa vô cùng khó coi, tất cả mọi người đều hận không thể trốn đi thật xa, sợ nguồn sát khí khổng lồ kia sẽ lan đến trên người mình lúc nào không hay. Nhưng ngoài ý muốn, Ngũ gia chỉ tự khó chịu một mình, cái gì cũng chưa làm.

Đúng là chuyện lạ trên đời, phải hiểu rằng hấn là loại người không biết nhẫn nại là gì.

Lục Tinh Châu nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy người có thể khiến Lục Ngũ gia tức giận như vậy mà chú ấy lại không dám đụng tới một đầu ngón tay, trên đời này chắc chỉ có một mình Tư Vũ.

Vì thế Lục Tinh Châu nghĩ đến chuyện... chẳng lẽ hai người này cãi nhau?

"Cãi nhau?" Tư Vũ khó hiểu, cô lắc đầu: "Không có."

Lục Tinh Châu cho rằng cô không muốn nói, đành phải khuyên nhủ: "Tình tình của Ngũ gia như vậy đó, cô đừng suy nghĩ nhiều, chờ mấy ngày nữa sẽ tốt lên thôi. Với lại hai người cãi nhau, tôi nào dám chen vào?"

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Kể từ khi Lục Ngũ gia gặp Tư Vũ, không biết vì cô mà phá lệ bao nhiêu lần. Lục Tinh Châu đôi lúc cũng sốt ruột thay Ngũ gia nhà bọn họ, EQ thấp thật đúng là khó chơi, rõ ràng thích con gái nhà người ta thích cực kì, hận không thể mỗi ngày ôm chặt cô chỗ nào cũng không cho đi, nhưng tại sao lại không chịu nói ra cơ chứ?

Chuyện tình cảm, không nói ra thì làm sao đối phương hiểu được?

Đáng tiếc Lục Tinh Châu đời này không sợ trời không sợ đất chỉ sợ Lục Ngũ gia. Hấn sợ nói ra sẽ bị đánh, đành phải giả mù không biết để hai người bọn họ tự gầy vò nhau đi.

Nghĩ đến đây,, Lục Tinh Châu lại khuyên nhủ: "Tư Vũ, cô yên tâm, Ngũ gia không nỡ giận cô đâu."

Sự tồn tại của Tư Vũ cũng không phải chuyện bí mật gì, đa số người của Lục gia đều đã biết. Gần đây còn có người hỏi dò Lục Tinh Châu – Có phải Lục Ngũ gia chuẩn bị mang phu nhân về ra mắt đúng không.

Trời biết Lục gia từ trên xuống dưới đã bị ức hiếp bao lâu. Ngũ gia lục thân không nhận, ai cũng hy vọng tương lai sẽ xuất hiện một vị thiên sứ mang đại sát thần này đi, khiến hấn không còn thời gian rảnh rỗi bắt nạt đám người đáng thương bọn họ, đương nhiên, nếu phu nhân tương lai của Ngũ gia là một người ôn nhu như nước thì càng tốt.

Tư Vũ phủ nhận: "Tôi cùng anh ta có chuyện gì để cãi nhau chứ. Tự dưng anh ta nổi điên lên, tôi đến đây chỉ muốn hỏi anh nguyên do vì sao thôi?"

Lục Tinh Châu còn đang rối rắm có nên gọi Tư Vũ hai tiếng "phu nhân" hay không, nghe vậy liền ngạc nhiên: "Ngũ gia xảy ra chuyện gì cũng đâu nói với tôi. Đến cô còn không biết thì người ngoài như chúng tôi biết thế quái nào được."

Tư Vũ: "....." Người ngoài là có ý gì. Nếu cô nhớ không lầm, Lục Tinh Châu mới là người có quan hệ ruột thịt với Lục Ngũ gia mà?

Tư Vũ không nghe được đáp án, khẽ cắn môi, trong mắt có chút rối rắm. Cô lại ngại ngần không dám hỏi thêm, dưới ánh mắt tò mò của Lục Tinh Châu xách túi chạy vội ra ngoài.

"Hai người này bị làm sao vậy....." Lục Tinh Châu chống cằm suy nghĩ, quyết định kiểm chế lòng hiếu kỳ. Vợ chồng son cãi nhau, hấn không nên tham gia vào làm gì, chẳng may bị Lục Ngũ gia biết thì mất nhiều hơn được.

.....

Tur Vũ cố gắng bình tĩnh lại, miễn cưỡng bắt ép bản thân không nghĩ đến Ngũ gia nữa. Rất nhanh, đoạn kết của《Công lược thời thượng》đã hiện ra dưới ngòi bút của cô.

@ Lại sống 500 năm Cẩm Lí: Cảm ơn mọi người đã làm bạn với tôi trong nửa năm qua, 《Công lược thời thượng》chính thức kết thúc! Nếu cảm thấy chưa đã thèm thì anh chị em chờ đợi phim truyền hình chuẩn bị được cải biên nhé!

Lúc chưa hoàn bộ truyện này đã vô cùng nổi tiếng, không biết bao nhiêu lần ngoài ý muốn lên hot search - thế nên cộng đồng fans cực kì không lờ. Tác giả vừa tuyên bố kết thúc, các độc giả bùng nổ, Weibo của Cẩm Lí cũng bùng nổ, ai ai cũng vui như tết, bình luận chia sẻ không ngừng. Bài đăng lại một lần nữa được lên hot search.

【 Không dám tin, thật sự kết thúc... Cầu xin Cẩm Lí ra thêm một chút ngoại truyện, thêm phần nữa cũng được, chúng tôi không ngại đâu! 】

【 Nhớ những ngày ngồi xỏm dưới hồ ngắm trông cập nhật rồi bao nhiêu đêm thức trắng... Thanh xuân của tôi trôi qua như thế đấy...】

【 Cải biên thành phim truyền hình?! Đúng là niềm vui bất ngờ! Cốt truyện cầu huyết như vậy nếu được chiếu thành phim nhất định sẽ rất lôi cuốn đó. Bộ phim này tôi chắc chắn sẽ xem! 】

【 Bạn ở trên mới từ trên núi xuống hả? Tin này mọi người biết từ lâu rồi. Nghe đồn đạo diễn lần này rất có tiếng, đoàn phim cũng đáng tin cậy, bây giờ chỉ thiếu mỗi khâu chọn diễn viên thôi. Nói thật, mình hy vọng Chu Tư Vũ sẽ vào vai nữ chính, dù gì chị ấy cũng là fan trung thành của Cẩm Lí. Buổi xem thử của《 Khuyết Quốc 》mình may mắn được tham dự, diễn xuất của chị ấy không tệ một chút nào! 】

【 Mình cũng cảm thấy Chu Tư Vũ rất phù hợp, so với việc tìm một diễn viên không hay biết gì về nguyên tác, mình thà chọn chị Tư Vũ còn hơn. Nhưng mình lại có chút lo lắng cho sức khỏe của chị ấy... Không phải chị Tư Vũ nói sau khi quay xong《 Khuyết Quốc 》sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian sao? Không biết có tham gia buổi thử. vai không nữa T^T】

【 Chị em, đây chính là thời điểm chúng ta thể hiện sức mạnh, cùng qua Weibo của cô ấy spam nào! Không phải Tư Vũ từng tỏ lộ với Cẩm Lí sao, nếu có thể nhận được vai chính trong bộ phim cải biên từ truyện của thần tượng, nói không chừng cô ấy sẽ rất vui vẻ.】

Thế gian nhiều chuyện lạ kì, Tư Vũ vốn dĩ không hề liên quan đến Cẩm Lí nhưng lại bị các độc giả lôi vào, Weibo của cô chẳng mấy chốc bùng nổ, thậm chí còn lên cả hot search.

Chuyện còn chưa chấm dứt tại đây. Ngày hôm sau trợ lý Thẩm Duyệt vui sướng cầm theo một xấp giấy tìm tới cửa, cười nói với Tư Vũ: "Chị Tư Vũ, chị xem này, đây là kịch bản thử vai của《 Công lược thời thượng》đó! Đoàn phim nói độc giả nguyên tác đề cử chị rất nhiều nên họ đã chủ động gọi điện cho em mời chị tham gia thử vai, nếu thích hợp họ sẽ giao vai nữ chính cho chị!"

Miêu: Chương sau tình địch của Ngũ gia lên sân =>) mọi người đoán xem là ai nào>>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Weibo của Tư Vũ đều do Thẩm Duyệt quản lý, thế nên mọi bình luận của fan cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thẩm Duyệt nghĩ thầm, nghệ sĩ nhà mình đúng là đặc biệt, quay《 Khuyết quốc 》xong lập tức đi nghỉ dưỡng, quảng cáo cũng chỉ nhận một cái, không hề tính toán sẽ rên sất khi còn nóng đánh bóng tên tuổi bản thân. Lúc nhìn thấy lời kêu gọi thăm thiết của fans, trợ lý cầu tiến lập tức cảm thấy đây đúng là một cơ hội tốt. Trùng hợp đoàn phim của《 Công lược thời thượng 》lại gọi điện tới, hai bên ăn nhịp với nhau, Thẩm Duyệt không chút chần chừ mang theo kịch bản tìm tới cửa.

Tư Vũ nhìn chằm chằm xấp giấy trước mặt, bất đắc dĩ đỡ trán. Lúc trước biên tập Mộc Yên hỏi cô có muốn làm biên kịch hay không, Tư Vũ không dám công khai bí mật động trời này nên tìm đủ mọi lí do để từ chối. Vốn cho rằng đã thoát ly khổ ải, ai ngờ Thẩm Duyệt nhân lúc cô không đề phòng lại ra một đòn chí mạng.

"Đề chị suy nghĩ một lát..." Trong đầu Tư Vũ đang không ngừng tìm cách để đẩy củ khoai nóng này đi. Cô biết bản thân thật sự quá lười so với các minh tinh khác, ví dụ như Kỷ Lâm nè, người ta hết một bộ lại đóng một bộ, chăm chỉ cần cù xứng đáng được nhận phiếu bé ngoan. Còn cô ấy hả, quay xong lập tức đóng cửa không chịu ra, hợp đồng quảng cáo cũng từ chối sạch, khó trách Thẩm Duyệt sẽ sốt ruột như thế.

"Chị Tư Vũ, chuyện này còn cần suy nghĩ nữa sao? Biết bao nhiêu người ủng hộ chị. Tin em đi, chắc chắn sẽ hợp!" Trợ lý cho rằng cô đang lo lắng về vai diễn. Dù gì cũng là phim cải biên, chẳng may thể hiện không tốt sẽ khiến độc giả nguyên tác bùng nổ.

"Chị đi thử một lần cũng được mà."

Thẩm Duyệt ngồi xuống bên cạnh Tư Vũ, kéo tay cô làm nũng.

Tư Vũ hết cách, bộ phim này có lẽ không chỉ đề cử mỗi mình cô, đến tham dự một chút chắc cũng không sao nên gật đầu.

Thẩm Duyệt sớm đã đoán được Tư Vũ sẽ đồng ý, lập tức lôi cô đến đoàn phim, không cho cô có cơ hội thay đổi quyết định. Bấy giờ Tư Vũ mới bừng tỉnh đại ngộ, cô gái nhỏ này rõ ràng đã bày mưu từ trước, đào hồ sẵn chỉ chờ cô nhảy xuống thôi. T^T

Đã lên thuyền giặc làm gì có chuyện đi xuống dễ dàng, cô đành phải thờ dài, ngoan ngoãn để Thẩm Duyệt kéo đi.

Lúc hai người đến trường quay chung quanh đã có không ít diễn viên đứng chờ. Đại sảnh vô cùng náo nhiệt, nhưng lúc Tư Vũ bước vào, nhóm người này còn đang nói chuyện rôm rả lập tức dừng lại, tất cả đều nhìn cô chăm chú, ánh mắt tò mò lại có chút cảnh giác. Tư Vũ thậm chí có thể nghe thấy vài người đang thì thầm "nói xấu" cô.

"Kia có phải là người được fans nhiệt liệt đề cử - Chu Tư Vũ không? Cái cô đi cửa sau ấy?"

"Không phải đâu. Tôi nghe nói đoàn phim sợ phá hỏng nguyên tác nên có hỏi qua ý kiến của độc giả, thế nên mới mời cô ấy tới. Tôi nghĩ vai nữ chính đã được quyết định rồi, chúng ta tới đây chỉ để làm màu thôi."

"Nghe đồn chính tác giả nguyên tác đề cử Chu Tư Vũ với đạo diễn đấy! Trước khi truyện được cải biên, cô ta từng thổ lộ với tác giả, bài đó giờ vẫn còn ở trên Weibo luôn. Các cô có thấy Chu Tư Vũ rất tâm cơ không? Thừa dịp người ta chưa nổi tiếng đi lân la làm quen, bây giờ thì gần quan được ban lộc rồi!"

Tư Vũ: "....." Không phải, tôi không hề, đừng nói bậy.

Mấy nữ diễn viên bà tám cực kì, tin đồn gì cũng có. Đến cả người trong cuộc như Tư Vũ cũng không biết thông tin này bởi ở đâu ra.

Thẩm Duyệt vào giới đã lâu, không còn lỗ mãng hấp tấp như hồi đầu, nghe bọn họ bàn tán tuy rằng cô có chút tức giận nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh, nói nhỏ với Tư Vũ: "Chị đừng để ý, đám người đó chỉ biết ghen ăn tức ở thôi. Muốn tác giả đồng ý cũng phải dựa vào thực lực của bản thân, đi cửa sau gì chứ, nói hươu nói vượn!"

Tư Vũ hỏi: "..... Ai nói cho em thế?"

Thẩm Duyệt nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại ở một chỗ. Nơi đó có một người phụ nữ đang đứng, cô chỉ vào người nọ, nói: "Là chị ấy ạ, hình như là biên tập truyện tranh của Cẩm Lí, được mời tới đây để làm giám khảo. Chính chị ấy nói với đoàn phim Cẩm Lí muốn chị vào vai nữ chính đó."

Hình như nhận thấy được ánh mắt của Tư Vũ, Mộc Yên quay đầu, nhìn cô vài giây, lập tức vui sướng nở nụ cười.

"Chu Tư Vũ?" Mộc Yên chạy tới chỗ cô, nhanh đến nỗi không để Tư Vũ có cơ hội chạy trốn. Trong hiện thực, Mộc Yên là một người phụ nữ giàu có lại xinh đẹp sắc sảo. Thái độ của cô với Tư Vũ vô cùng nhiệt tình: "Cuối cùng em cũng đến!"

Tư Vũ và Mộc Yên hợp tác đã lâu nhưng chỉ giới hạn qua màn hình vi tính mà thôi, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau ngoài đời. Tư Vũ ngần ngại, trong phút chốc không biết nói gì, Mộc Yên bây giờ chỉ coi cô là "Chu Tư Vũ" mà không phải "Cẩm Lí", thật sự thì không biết nên đối diện với biên tập của mình như thế nào.

Thẩm Duyệt ở đằng sau không ngừng ra ám hiệu, nhỏ giọng nhắc nhở: "Chị Tư Vũ, chào hỏi một tiếng đi ạ."

Mộc Yên cũng không ngại, cười tủm tỉm quan sát Tư Vũ, trong lòng vừa ý cực kì. Không tồi, khuôn mặt 10 điểm, khí chất 10 điểm, độc giả còn ra sức ủng hộ, nếu em ấy vào vai nữ chính thì cô không còn gì để tiếc nuối nữa.

Mộc Yên từ trong túi xách lấy ra một quyển truyện tranh đưa cho Tư Vũ, cười nói: "Chị nghe nói em là fans của Cẩm Lí, cũng may chị còn thừa một quyển có chữ kí của cô ấy, tặng cho em làm quà gặp mặt nè. Hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác lâu dài."

Lời này ám chỉ vô cùng rõ ràng. Trong lòng Thẩm Duyệt lập tức an tâm, Mộc Yên nói vậy chứng tỏ cơ hội Tư Vũ được chọn là rất cao, xem ra đoàn phim cũng coi trọng chị Tư Vũ đó chứ.

Nhưng nhân vật chính lại có chút dờ khóc dờ cười, cô lấy chữ kí của mình để làm gì?

Mộc Yên liên tục khích lệ, trong tối ngoài sáng mong lúc thử vai Tư Vũ sẽ giữ được phong độ tốt nhất. Cô lại không thể nói mình chỉ đến đây chơi, đành phải đồng ý trong đau khổ.

Cũng may Mộc Yên rất bận, chưa nói được vài câu đã bị người gọi đi làm việc. Bấy giờ Tư Vũ mới chính thức được giải thoát.

Tại sao hồi trước cô lại công khai thổ lộ với Cẩm Lí làm gì không biết? Đúng là tự tạo nghiệp không thể sống mà.

Suy nghĩ miên man một lúc cuối cùng cũng đến lượt Tư Vũ. Những minh tinh ở đây chắc chắn không ai hiểu rõ được nhân vật trong truyện hơn chính người tác giả này. Vậy nên thử vai đối với cô cũng không có gì là khó khăn cả.

Tư Vũ vốn định qua loa cho xong chuyện. Nhưng Mộc Yên ngồi trên ghế giám khảo lại nhìn cô chăm chăm, ngọn lửa trong mắt cháy hừng hực. Tư Vũ sợ hãi, thậm chí còn nghĩ đến cảnh mình không được chọn, Mộc Yên sẽ gào thét rên rĩ oán trách không ngừng... Dù gì chị ấy đã đề cử mình như thế...

Aizz, diễn thì diễn, xong bộ phim này cô nhất định sẽ tìm cách ra khỏi giới giải trí!

Tư Vũ cố gắng bình tĩnh, nghiêm túc hòa mình vào kịch bản.

Khuôn mặt của cô xinh đẹp lại mềm mại, vô hại giống một con thỏ trắng ấy, cực kì phù hợp với vai nữ chính trong 《 Công lược thời thượng 》 - thế nên Tư Vũ cũng không cần cố sức quá nhiều. Sau khi diễn xong, cô nhìn biểu cảm của ban giám khảo, có lẽ vai nữ chính đã được quyết định rồi.

Quả nhiên, đoàn phim mặt ngoài nói cô ra phòng chờ chờ kết quả, nửa tiếng sau lại mang theo hợp đồng tới bàn bạc lịch quay với Tư Vũ.

"Chị Yên đúng là không nhìn lầm người, ánh mắt tốt thật sự." Nhân viên cười nói: "Nghe nói ngài là fans trung thành của Cẩm Li? Xem ra không phải là lời đồn thất thiệt."

Tư Vũ hỏi: "Vai nam chính đã chọn được người chưa?"

Nhân viên hớn hờ nói: "Đã chọn được rồi, là Ôn ảnh đế Ôn Viễn! Anh ấy đã lâu không tham gia dự án phim truyền hình, không nghĩ tới lần này lại nhận lời. Đúng rồi, hình như Ôn ảnh đế từng đề cử ngài với đoàn phim đó."

Ôn Viễn? Tư Vũ sững sốt, cô còn cho rằng hần chỉ tham gia mấy bộ phim nghệ thuật mang tính triết lí cao thôi, không ngờ lại đổi khẩu vị tham gia bộ phim thần tượng này. Tuy rằng truyện tranh vô cùng nổi tiếng nhưng cô biết tự lượng sức mình, nó thật sự không đủ hấp dẫn một vị ảnh đế đâu.

Thẩm Duyệt cúi đầu hỏi nhỏ: "Ôn Viễn rất ít khi đề cử người khác. Em thấy hình như anh ta có ý gì với chị đó?"

Tư Vũ lắc đầu không thêm đề ý: "Đừng suy nghĩ linh tinh, người ta muốn làm gì mình đâu có quản được."

Thẩm Duyệt tất nhiên không tin, cô càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

Thật ra cô nghi ngờ từ lâu rồi, từ chương trình《Khieu chiến bất khả tư nghị》cô đã cảm thấy Ôn Viễn đối xử với Tư Vũ không giống người khác. Lúc Tư Vũ nằm viện, Ôn Viễn còn mang theo rất nhiều thuốc bổ tới thăm, tuy rằng không gặp được Tư Vũ nhưng số thuốc bổ ấy lại rơi hết vào tay Thẩm Duyệt.

Chưa hết, Ôn Viễn còn dặn dò cô người bệnh phải chú ý những gì, phải ăn cái gì, uống cái gì, cẩn thận đến nỗi khiến Thẩm Duyệt có cảm giác nếu hần có thời gian rảnh nhất định sẽ làm hết tất cả mọi thứ cho Tư Vũ.

Người bạn rạn như hần, kể cả hai người từng tham gia cùng một chương trình nhưng cũng chỉ duy nhất một lần đó mà thôi, không cần quan tâm đến mức như vậy chứ?

Thẩm Duyệt lòng đầy nghi ngờ nhưng lại không dám hỏi. Số thuốc bổ Ôn Viễn đưa tới Tư Vũ không dùng được nên đưa hết cho cô.

Lần này Ôn Viễn chủ động nhận vai nam chính khiến Thẩm Duyệt càng suy nghĩ nhiều: Phải chăng hần nhận lời vì có chị Tư Vũ tham gia?

Miêu: Sắp mất vợ đến nơi:> Người ta ôn nhu không kén ăn lại biết nói đạo lý =)) phù hợp tiêu chuẩn của chị quá rồi J

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Ngày hôm sau, Tư Vũ chuyển vào đoàn phim.

Bởi vì《 Công lược thời thượng 》là một bộ phim hiện đại nên yêu cầu về bối cảnh không cao, chủ yếu tập trung quay ở Giang thành. Tư Vũ vốn có thể ở nhà nhưng cô không muốn bản thân quá khác biệt so với mọi người - thế nên cùng Thẩm Duyệt chuẩn bị một chút đồ dọn vào khách sạn mà đoàn phim đã thuê từ trước.

Đạo diễn lần này họ Nghiêm, tuy rằng thanh danh không hiển hách được như Lương đạo nhưng có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực đô thị. Ông không nghĩ sẽ mời được một vị ảnh đế hàng thật giá thật vào đoàn. Đặc biệt là lúc biết tin Ôn Viễn đồng ý tham gia bởi vì có ý với nữ chính, Nghiêm đạo đối xử với Tư Vũ càng thêm hòa ái.

"Tôi đã nói là không có vấn đề mà. Ngài còn lo lắng chuyện ratings, nếu thật sự mời mấy tiểu hoa đán tới, Ôn ảnh đế chưa chắc đã nhận lời đâu." Mộc Yên cười tủm tỉm nói với Lương đạo.

Hiện giờ cô đã thăng chức thành tổng biên tập của "Tranh và Chữ" - Cẩm Li là họa sĩ kiếm tiền nhiều nhất trang nên địa vị của Mộc Yên cũng bởi thế

nước lên thì thuyền lên. Vì một vài nguyên do tác giả không thể tới, cô đành phải nhận trọng trách biên kịch của đoàn.

Nghiêm đạo nói: "Thế loại phim thần tượng này rất khó bán, tôi cũng không còn cách nào....."

Mộc Yên tự hào: "Nghiêm đạo, chắc là ngài không biết, Cẩm Lí nhà chúng tôi rất nổi tiếng! Fans trung thành nhiều không sao kể xiết, thật sự không hề thua kém bất kì tiểu hoa tiểu sinh nào....."

Hai người đang nói chuyện hăng say, lúc này Tư Vũ đã hóa trang xong ngại ngần bước ra. Mộc Yên quay đầu nhìn, ánh mắt lập tức sáng ngời. Nói thật, đáng người của Tư Vũ nhỏ xinh nhưng tỷ lệ lại vô cùng hoàn hảo, vảy trắng ôm lấy toàn bộ cơ thể, chân dài eo thon, 360 độ không góc chết, cực kì phù hợp với vai nữ chính trong nguyên tác.

Mỗi lần Tư Vũ nhìn thấy Mộc Yên đều có chút chột dạ. Nhất là khi chị ấy dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn cô, quá ư là mắt tự nhiên ~~~

Tư Vũ cứng người để Mộc Yên đánh giá. Biên kịch của chúng ta còn định động tay động chân nhưng nghĩ tới đây là nơi công cộng, đành phải thu hồi ý nghĩ xấu xa, vui sướng khen ngợi: "Thật xinh đẹp, nghe nói em lúc trước từng làm người mẫu, bây giờ vẫn còn làm chứ?"

Tư Vũ nhớ tới lúc mới xuyên vào từng chụp ảnh bìa tạp chí, thật sự là mèo mù vớ phải cá rán. Cô làm gì có tí kinh nghiệm nào, sau khi tìm được con đường kiếm tiền khác thì đã bỏ nghề cũ từ lâu, thế nên lắc đầu: "Không ạ, chị của em không ở đây."

Mộc Yên cho rằng ý của Tư Vũ là nghề người mẫu giống như một chiếc cầu giúp cô bước vào giới giải trí thôi, hiểu ý cười: "Chị hiểu, em có tiềm lực như vậy, sao có thể dừng chân ở đó."

Tư Vũ biết Mộc Yên hiểu lầm nhưng cô cũng lười giải thích. Bản thân còn một bí mật không thể cho người khác biết thì giải thích gì chứ.

Sau khi đạo diễn đánh giá phần hóa trang này không có vấn đề, Tư Vũ định trở lại phòng nghỉ nhưng nửa đường trùng hợp gặp được "người quen" ở hành lang.

"...Chị Tư Vũ?" Sở Song Nghiên suýt nữa va vào Tư Vũ, cau mày định mắng chửi người, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cô sợ tới mức không dám hé răng nửa lời. Sở Song Nghiên phản xạ có điều kiện thẳng lưng, biểu tình kiêu ngạo hồng hách biến mất hết sạch, ngoan ngoãn chào Tư Vũ một tiếng, còn ân cần hỏi thăm: "Em không biết chuyện chị vào đoàn, còn tưởng rằng chị đang ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian ạ....."

Thẩm Duyệt đứng ở đằng sau kính ngạc hai mắt tròn to.

Sở tiểu thư nổi tiếng là tùy hứng, khó chịu sẽ thể hiện ra mặt, chưa bao giờ khách khí với ai, Thẩm Duyệt thật sự chưa từng nhìn thấy cô ta hiền lành như này bao giờ. Nhớ không lầm thì trong chương trình lần trước, Sở Song Nghiên rõ ràng rất ghét chị Tư Vũ, tại sao chỉ trong một thời gian ngắn lại trở nên thân thiết như vậy?

Tư Vũ tuy rằng cũng có chút ngạc nhiên khi thấy Sở Song Nghiên ở đây, chắc là giữa chừng được mời tới chăng? Cô ấy đã khách khí như thế, vậy cô cũng lễ thượng văn lai thôi: "Nghỉ ngơi đủ rồi, ở lì trong nhà cũng không tốt lắm."

Sở Song Nghiên trộm quan sát cô rồi lập tức thu hồi tầm mắt.

"Đúng, đúng ạ ha ha ha..." Sở Song Nghiên xấu hổ cười. Cô không thân với Tư Vũ cho lắm, trước kia còn đắc tội người ta, đành cố vớt vát hết óc để nghĩ ra đề tài: "Nhưng có Ngũ gia ở cạnh, chị Tư Vũ chắc cũng không buồn đâu nhỉ."

Giới thượng lưu đã coi khu nhà mà Tư Vũ đang ở chính là khu vực cấm. Nơi đó dù là ngày hay đêm cũng có người của Ngũ gia đứng canh, ngoại trừ một vài người quen được vào, những người khác định lân la tặng quà đều bị ném ra ngoài, không một ai ngoại lệ. Dân dã bọn họ cũng biết điều chút ít, không dám tìm tới cửa nữa.

Đến cả Sở Song Nghiên cũng nghĩ Lục Ngũ gia đang ở cạnh Tư Vũ, nếu không che chở con gái nhà người ta như vậy làm gì?

Hai chữ "Ngũ gia" vừa thốt ra khỏi miệng, Sở Song Nghiên lập tức cảm bầu không khí có chút khác lạ. Cô nhìn Tư Vũ lại thấy chị ấy không có biểu hiện gì đặc biệt, có chút khó hiểu, hay là mình nhạy cảm thái quá?

"Không có gì, cô nói tiếp đi. Rất lâu rồi tôi chưa gặp Ngũ gia, nếu cô muốn nhờ vả hay hỏi han chỉ sợ tôi không giúp được." Tư Vũ nhìn Sở Song Nghiên cười, giọng nói vô cùng ôn nhu.

Trực giác của Sở Song Nghiên nói cho cô, Tư Vũ nhất định là cãi nhau với Lục Ngũ gia nên mới phải nhận vạ vàng như vậy... Ai nha, chuyện này không ổn, vậy mà có người dám động thổ trên đầu thái tử, Sở Song Nghiên không biết nên bội phục sự can đảm của Tư Vũ hay khiếp sợ với sự ung dung nhẫn nại của Lục Ngũ gia nữa.

Cô sợ giẫm phải mìn nên nhanh chóng chuyển đề tài: "Đúng rồi, chị Tư Vũ, chị có nhớ Hứa Thanh Uyển không?"

Tư Vũ giật mình: "Cô ta làm sao vậy?"

Sau khi Hứa Thanh Uyển bị người của Ngũ gia mang đi, Tư Vũ chưa từng nghe thêm tin tức gì của cô ta, lúc định hỏi thì lại cãi nhau với hấn, bây giờ Sở Song Nghiên nhắc đến cô mới nhớ tới người này.

Sở Song Nghiên bĩu môi, khinh thường nói: "Cô ta ấy hà, còn định đi tìm Kỳ bá mẫu, trùng hợp bị em bắt gặp. Chẳng cần nghĩ cũng biết cái con người đơ bản này muốn chèo kéo A Lâm, cũng may Kỳ bá mẫu không những không chịu gặp còn chửi mắng cô ta. Nói cái gì mà đều do cô ta xúi giục... Thật sự em cũng không hiểu cho lắm."

Hứa Thanh Uyên đi tìm Kỳ Lâm cô còn hiểu, tại sao đi tìm Đoạn Như Lan không biết, bọn họ rất thân với nhau hả? Tư Vũ chau mày, nghĩ mãi cũng không ra.

Sở Song Nghiên vui sướng khi người gặp họa: "Đáng đời! Bị Hoàn Nghệ đuổi việc còn phải đền bù đến táng gia bại sản, con đường diễn viên coi như kết thúc tại đây. Ai bảo cô ta ngay từ đầu không ngoan ngoãn một chút, cả ngày cứ đi xum xoe A Lâm, hừ."

Tuy rằng việc "day đồ" Hứa Thanh Uyên không phải cô làm nhưng Sở Song Nghiên vẫn thích ý cực kì. Bởi có mấy lần cô đi cảnh cáo Hứa Thanh Uyên lại bị bộ dáng bạch liên hoa của cô ta làm cho ghê tởm, oán khí vẫn còn chất chứa chưa lúc nào biến mất.

"...Vậy cô ta định đi đâu?" Nghe được kết quả này, trong lòng Tư Vũ cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Sở Song Nghiên lắc đầu: "Ai biết được, nhưng chắc chắn không có công ty nào dám nhận cô ta đâu ạ." Trong từ điển của cô không có chuyện đồng tình với kẻ thù.

Tư Vũ trầm ngâm một lúc, buồn bã thờ dài, thôi, mấy chuyện này cô cũng không giúp gì được. Cứ để theo tự nhiên đi.

.....

Ôn Viễn tuy rằng nhận lời vào vai nam chính nhưng một tuần sau hần mới chính thức gia nhập đoàn phim.

Nghiêm đạo không dám oán trách, còn vô cùng nhân nhượng - người ta là ảnh đế nên bận bịu một chút cũng không sao cả.

Tư Vũ và Ôn Viễn trước đây chưa từng hợp tác với nhau, thế nên Nghiêm đạo yêu cầu bọn họ mau chóng làm quen - tránh để lúc mở máy lại không thuận lợi.

Lúc cả đoàn nghỉ trưa, Ôn Viễn mang theo bình giữ ấm ngồi xuống bên cạnh Tư Vũ, hần mở nắp, bên trong tràn ra một mùi hương ngọt ngào.

"Ném thử xem, đây là bánh táo đỏ và bánh củ từ tôi làm, sắc mặt cô có vẻ không tốt lắm nhỉ, có phải thường xuyên học máu đúng không?" Hần lấy một chiếc đĩa và một đôi đũa ở trong túi ra, gắp một chiếc bánh đưa cho Tư Vũ, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: "Nghỉ ngơi lâu như vậy sao tôi vẫn chưa thấy cô khỏe hơn chút nào?"

Tư Vũ cười cười đặt kịch bản xuống. Không biết vì sao lúc Ôn Viễn tới gần cô lại muốn né xa hần một chút, cũng may là kiềm chế lại được, nếu không Ôn Viễn nhìn thấy lại nghĩ cô không chào đón hần.

"Bệnh cũ thôi, tôi cũng không hy vọng gì nhiều." Tư Vũ vô cùng câu nệ, có hỏi có đáp, tuyệt nhiên không có chút vui sướng nào. Ôn Viễn xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng nhưng hần vẫn một bộ ung dung thản nhiên.

Thẩm Duyệt bụng chén thuốc đứng ở đằng sau, kiễng chân nhìn một chút, là bánh ngọt! Nhìn nhìn lại thấy hơi đói bụng.

Đồ tự tay làm đó! Ảnh đế vẫn còn nhớ rõ chị Tư Vũ thường xuyên học máu nên toàn làm những thứ bổ huyết! Thẩm Duyệt đau lòng nghĩ, nói Ôn Viễn không có ý gì với Tư Vũ thì cô hoàn toàn không tin...

Tư Vũ cảm thấy từ chối quá nhiều lại không hay nên ăn thử một cái, bánh vừa vào miệng đã tan, độ ngọt vừa phải không giống những chiếc bánh chứa đầy đường hóa học bán ở bên ngoài.

Từ chương trình lần trước cô đã biết hần nấu ăn rất giỏi, vì thế nở nụ cười chân thành khen một câu: "Bây giờ anh đòi nghề đầu bếp tôi cũng ủng hộ 100%."

Ôn Viễn cũng cười, không biết nói đùa hay thật: "Nếu tôi đòi nghề chẳng phải về sau không thể diễn chung với cô nữa sao?"

Miêu: Spoil

"Bánh mà Ôn Viễn đưa, cô ấy ăn bao nhiêu cái?"

=>) Chương sau Lục 3 tuổi lên sàn!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Ôn Viễn là một người kín tiếng trong giới, tuy rằng quay phim chỉ nhìn chất lượng chứ không nhìn số lượng, một năm chẳng ra được mấy bộ nhưng sức ảnh hưởng lại không hề kém cạnh bất kì vị minh tinh nào. Công lao lớn nhất chính là khuôn mặt trời phú của hắn, tiếp đến là khí chất xuất chúng gấp qua là không quên được.

Tư Vũ từng cảm thấy Ôn Viễn rất hợp với vai công tử ôn nhuận như ngọc trong phim cổ trang, nhất là đôi mắt sâu thẳm thẳm kia, người yếu lòng nhất định sẽ chết chìm trong sự ôn nhu thâm tình của hắn.

Cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Ôn Viễn quan tâm cộng sự mà thôi. Nhưng câu nói nửa đùa nửa thật vừa rồi khiến Tư Vũ cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Ảnh đế đại nhân cũng không phải hạng người du côn lưu manh gì, hắn lịch sự giữ khoảng cách nhất định với cô, ánh mắt ôn nhu như nước. Không hiểu sao Tư Vũ lại đột nhiên nhớ tới đôi mắt chứa đầy sự áp bách của người nọ, tuy rằng đôi lúc hắn cũng dịu dàng hiền lành nhưng quả thật số lần chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Gặp được "hoa vương thân thiện" trời sinh - Ôn Viễn, cô thế nhưng lại nhớ tới Lục Ngũ gia!

Tên ấu trĩ hay cầu kinh kia một lời khen còn không nói được, cũng không thèm quan tâm cái gì gọi là dĩ hòa vi quý, khó trách sát khí trên người nhiều như vậy.

Đôi khi Tư Vũ cũng sẽ suy nghĩ miên man, có phải cô bị áp bức bóc lột quá lâu nên trở thành một kẻ thích bị ngược đãi rồi đúng không... Tại sao Lục Ngũ gia tránh mặt cô như vậy cô còn nhớ đến hắn làm gì không biết?

Tư Vũ lắc đầu, thuyết phục bản thân không nghĩ tới nữa, nhìn Ôn Viễn nở nụ cười: "Không có gì là chắc chắn cả, nói không chừng ngày nào đó tôi đổi nghề cũng nên..." Cô không hiểu hàm ý trong lời nói của hắn nên suy nghĩ đắn đo một lúc rồi mới trả lời.

Bánh Ôn Viễn làm ăn rất ngon, nhưng có lẽ do vừa nhớ tới Lục Ngũ gia, Tư Vũ bỗng dưng chẳng còn chút hứng thú nào, đặt nó sang một bên.

Lời này cũng không tính là nói dối. Cô suy nghĩ kĩ rồi, quay xong lập tức xin nghỉ dài hạn, chỉ theo một nghề là họa sĩ truyền tranh thôi. Thật sự thì cô nhận lời tham gia « Công lược thời thượng » chủ yếu là do Thẩm Duyệt và Mộc Yên, một người thì nhiệt tình giúp cô xử lý công việc, một người thì dùng thân phận biên tập câu mong cô có thể vào vai nữ chính. Tư Vũ suy nghĩ một lúc lâu, hmmm, người ta cũng là có ý tốt, đành tính chuyện về hưu sau vậy.

Ôn Viễn thấy Tư Vũ chỉ ăn một chút đã hô no, hắn cũng không để ý lắm, đóng bình giữ ấm lại, nhìn chén thuốc trong tay Thẩm Duyệt, hỏi: "Đúng rồi, thuốc bổ lần trước tôi tặng ấy, cô đã dùng thử chưa? Có tốt hơn chút nào không? Tôi có quen một người bạn chuyên về thuốc đông y, nếu cô thích tôi có thể nhờ cậu ấy mang đến."

Tư Vũ nghe hắn nhắc tới chuyện này, trộm nhìn Thẩm Duyệt, hai người xấu hổ cực kì. Cô không biết nên nói như thế nào, thật sự không thể nói thuốc mà Ôn Viễn đưa quá thừa thãi nên cô đã tặng cho người khác rồi. Thẩm Duyệt thì lại nghĩ đến số thuốc kia đã bị người trong nhà chia năm xẻ bảy, người ta còn hỏi người đại diện nào cũng được ưu đãi nhiều như vậy hả.

Thấy Tư Vũ im lặng, Thẩm Duyệt cảm thấy mình đang "mang nợ", vội vàng đứng ra hoà giải: "Tốt lắm, chị Tư Vũ còn muốn gặp tận mặt để cảm ơn anh đó."

Ý cười trong mắt Ôn Viễn càng sâu, hắn gật đầu: "Vậy thì tốt rồi."

Trò chuyện được một lúc, không khí bỗng nhiên yên ắng lạ thường. Hai người quen nhau chưa được bao lâu, Tư Vũ thật sự không biết phải tìm chủ đề gì để nói với vị tiền bối này. Cũng may là Sở Song Nghiên đã hóa trang xong, giày cao gót lộc c lộc cộc bước tới, cô trông thấy 3 người ngồi cùng một góc nhưng lại nhìn nhau không nói câu nào, khó hiểu hỏi: "Mọi người đang làm gì vậy, diễn tập sao?"

Sở đại tiểu thư có gia đình làm chỗ dựa, theo nghề diễn viên chỉ để theo đuổi A Lâm nên cô không đặt thứ quy củ tiền bối hậu bối ở trong mắt, thấy Ôn Viễn cũng không thèm chào hỏi một tiếng. Có lẽ ngoại trừ Kỳ Lâm ra, không một người đàn ông nào có thể lọt vào mắt xanh của vị đại tiểu thư này. Chẳng qua Tư Vũ ngồi ở đó nên Sở Song Nghiên mới chủ động bước đến chào hỏi thôi.

Trên tay Tư Vũ vẫn còn cầm bánh mà Ôn Viễn đưa, cô cũng không thể trả lại cho người ta. Thấy Sở Song Nghiên tới ánh mắt của cô lập tức sáng lên giống như gặp được cứu tinh. Thái độ của Tư Vũ chưa bao giờ thân thiện như lúc này: "Song Nghiên, cô qua đây đi."

Sở Song Nghiên ngạc nhiên, không hiểu tại sao thái độ của Tư Vũ lại trở nên tốt như vậy, có chút do dự bước tới, lại bị bắt cầm lấy một đĩa bánh. Tư Vũ cười túm túm nhìn cô: "Mau nếm thử bánh ngọt do Ôn ảnh đế tự tay làm xem."

Sở Song Nghiên có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái nên đâm ra lo sợ), đầu óc chưa kịp hoạt động trở lại. Lần trước cô cố tỏ vẻ kiêu ngạo nhưng cuối cùng lại bị vả mặt chan chát, Tư Vũ không thêm so đo nhưng Sở gia vẫn run sợ hãi hùng một khoảng thời gian dài. Khi phát hiện Lục Ngũ gia không hề có ý định ra tay với nhà bọn họ, bấy giờ Sở gia mới dám thả lỏng một hơi, đồng thời lại nghĩ đến Tư Vũ, có lẽ do cô ấy nói đỡ nên Lục Ngũ gia mới không thêm động tay động chân chăng? Thế là Sở phụ vội vàng đi dạy dỗ Sở Song Nghiên, yêu cầu cô về sau phải xây dựng mối quan hệ thật tốt với Tư Vũ.

Sở phụ nói không thể không nghe, Sở Song Nghiên cũng muốn hàn gắn nhưng người ta đâu có đồng ý đâu, Tư Vũ tuy rằng không so đo nhưng thái độ

vô cùng lạnh nhạt, có hỏi có đáp xã giao cực kì, nhưng hôm nay... chị ấy lại chủ động mời cô ăn bánh! Quái lạ, chẳng lẽ do cô biểu hiện quá tốt, tấm lòng chân thành cảm động đến trời xanh?

Thế là đại tiểu thư vừa ăn vừa nhìn trộm Tư Vũ, cố gắng tìm tòi đáp án ở trên mặt cô.

Ôn Viễn không còn gì để nói với Sở Song Nghiên. Có lẽ nhận ra sự xấu hổ của Tư Vũ, hắn ôn nhu chào tạm biệt: "Bánh ngọt không nên ăn quá nhiều, tốt nhất nên uống cùng một tách trà nóng. Về chuyện diễn tập cũng không cần sốt ruột, sau này còn nhiều thời gian, cứ từ từ chậm rãi thôi. Nếu cô rảnh, ăn com chiều xong có thể đến phòng tôi tiếp tục thảo luận."

Sau khi anh để đại nhân rời đi, Sở Song Nghiên quay đầu hỏi Tư Vũ: "Chị Tư Vũ, anh ta kêu chị đến phòng của anh ta hả?"

"Đúng vậy, Nghiêm đạo muốn chúng tôi mau chóng làm quen với nhau, dù gì trước đây chưa từng hợp tác nên chắc sẽ có chút lạ lẫm." Ôn Viễn vừa đi, Tư Vũ cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cô cũng không để tâm, khách sạn toàn là nhân viên của đoàn phim, đôi khi ban ngày quá bận rộn, một số diễn viên đành phải dành ra chút thời gian lúc chiều tối để diễn tập với cộng sự. Ôn Viễn còn có tiếng là chịu khó trong giới, thế nên lời đề nghị này của hắn không có gì là lạ cả.

Sở Song Nghiên cúi đầu lầu bầu vài câu. Tư Vũ không nghe rõ, tò mò hỏi: "Cô nói gì vậy?"

Sở Song Nghiên nghiêm túc: "Buổi tối cô nam quả nữ lại ở chung một phòng.....Chị không sợ Ngũ gia ghen sao?"

Tư Vũ ngây ngẩn cả người.

Thẩm Duyệt đứng ở đằng sau cũng sừng sốt, Ngũ gia là ai? Tại sao cô chưa từng nghe thấy bao giờ, nhìn thái độ của Sở Song Nghiên thì có vẻ như là chị Tư Vũ đang yêu đương đúng không?!

Dưới góc độ của Sở Song Nghiên, những lời này không có gì sai cả. Sở gia bọn họ sớm đã biết Tư Vũ chính là phu nhân tương lai của Lục Ngũ gia, ba của cô còn nói Sở gia dù gì cũng là gia đình bên ngoại của hắn, chờ bọn họ công khai, Sở Song Nghiên nói không chừng có thể gọi Tư Vũ một tiếng chị dâu. Thế nên lúc nhìn thấy thái độ đặc biệt của anh để đại nhân giành cho "chị dâu tương lai", vị đại tiểu thư này mới cảm thấy không đúng lý hợp tình chút nào.

Thật quá trớn, người ta là hoa đã có chủ rồi nhé!

"Ghen cái gì, đừng nói bậy." Mất mấy giây Tư Vũ mới phản ứng lại, cúi đầu thản nhiên nói: "Tôi không có quan hệ gì với anh ta hết."

Sở Song Nghiên có chút khó hiểu, không thể nào, chẳng lẽ bọn họ cho tới bây giờ còn chưa xác định quan hệ? Ngũ gia sao có thể hành động chậm như vậy?

Thẩm Duyệt đứng ngồi không yên, nhỏ giọng hỏi: "Chị Tư Vũ, anh ta là ai thế? Chị đang hẹn hò hả?"

Nghệ sĩ nhà mình có bạn trai, bản thân là trợ lý mà lại không biết, cô thật sự vô cùng thất trách!

Tư Vũ cười lạnh một tiếng: "Không có." Yêu đương gì chứ, hắn chính là đồ trứng thối ăn xong liền chạy mất dạng! Mấy ngày rồi cũng không thèm nói một câu, còn chơi trò mất tích nữa chứ!

Sở Song Nghiên suy nghĩ, cô rất tin tưởng năng lực của Lục Ngũ gia, nhưng nhìn vẻ mặt của Tư Vũ hình như không muốn tiếp tục nói về chuyện này, hay là... hai người bọn họ cãi nhau?

Điều này không phải không có khả năng, tình yêu đôi khi cũng có một vài xung đột cái vãi..... Sở Song Nghiên vô cùng bội phục lòng dũng cảm của Tư Vũ, không phải ai cũng dám nhổ lông trên đầu lão hổ như cô đâu.

Nhớ đến lời dặn dò của cha già mong cô mau chóng xây dựng mối quan hệ tốt với Tư Vũ, Sở Song Nghiên nhỏ giọng khuyên nhủ: "Không có gì đâu, cãi nhau đều là do nóng giận nhất thời mà thôi. Ngũ gia rất thương chị mà, mấy tiếng nữa kiểu gì cũng chạy đến dỗ dành, chị đừng tức giận nữa."

Tư Vũ nhìn cô, không muốn nói hai người bọn họ chưa gặp nhau 15 ngày rồi.

.....

Phân cảnh hôm nay chủ yếu là của Tư Vũ và Ôn Viễn, vai của Sở Song Nghiên rất nhỏ không đáng kể, sau khi quay xong có thể rời đi. Cô nghĩ ngợi một lúc, quyết định mang theo mấy chiếc bánh ngọt mà Tư Vũ đưa cho. Hừ, mấy thứ này đều là của Ôn Viễn, cô chỉ muốn giúp Ngũ gia tiêu diệt khí thế ngạo mạn của tình địch thôi, tránh việc chị dâu ăn mấy cái bánh này vào lại có ấn tượng tốt với tên giả nhân giả nghĩa kia.

Sở Song Nghiên đi giày cao gót bước ra khỏi phim trường, còn chưa kịp nhìn xe nhà mình ở đâu đã bị người nắm cánh tay kéo vào trong một chiếc siêu xe. Toàn bộ quá trình chưa tới hai mươi giây, chờ cô phản ứng lại thì đến cả một cơ hội kêu cứu cũng không có.

Sở Song Nghiên lập tức nghĩ đến mấy từ nguy hiểm như "Bắt cóc", "Cướp sắc", nhưng lúc nhìn thấy người đàn ông ngồi đối diện, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

May mắn, hóa ra là Lục Ngũ gia muốn gặp cô, không phải bắt cóc là tốt rồi..... Đợi chút, Lục Ngũ gia?!

Sở Song Nghiên cứng đờ cả người.

"Không cần lo lắng, hỏi cô mấy câu thôi." Tay người nọ vẫn vắn về Phật châu, giọng nói lạnh nhạt, cũng may là sát khí đã thu hồi nên Sở Song Nghiên không còn run sợ như trước. Đôi mắt của hắn nhìn chăm chú hộp bánh cô cầm theo, trầm tư một lúc lâu mới nhả ra lời vàng ngọc: "Bánh mà Ôn Viễn đưa, cô ấy ăn bao nhiêu cái?"

Sở Song Nghiên mãi mới hiểu Lục Ngũ gia là đang hỏi về Tư Vũ. Cô vội vàng mở hộp bánh bày ra trước mặt hắn, liên tục lắc đầu: "Lúc tôi tới thì chị Tư Vũ đã ăn xong rồi, chị ấy đưa hết phần còn lại cho tôi. Trước đó thì tôi không biết."

Lục Ngũ gia cầm một chiếc bánh lên, động tác rụt rè lại có chút ghét bỏ. Hắn trầm ngâm suy nghĩ thứ gì nhưng không ăn. Chẳng hiểu sao Sở Song Nghiên lại nhìn thấy sự không vui trong đôi mắt của vị sát thần này, cũng không biết không vui vì người hay vì bánh.

Sở Song Nghiên đột nhiên nghĩ tới một chuyện - hai người này đang cãi nhau! Cô vô cùng cẩn thận nói: "Lúc này trợ lý hỏi chị Tư Vũ có phải đang hẹn hò đúng không....."

Lục Ngũ gia quả nhiên ngẩng đầu, nhưng hắn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Sở Song Nghiên, nhìn đến nỗi da gà da vịt của cô nổi hết cả lên, trong mắt chứa đầy sự sợ hãi.

Có lẽ cảm thấy Sở Song Nghiên còn có chút tác dụng, Lục Ngũ gia âm trầm nhắm mắt lại, lạnh nhạt hỏi: "Cô ấy nói như thế nào?"

Giọng điệu thản nhiên cực kì, giống như đang hỏi thời tiết hôm nay thế nào, không hề tò mò với câu trả lời của Tư Vũ.

"..." Sở Song Nghiên nhớ tới lời phủ nhận của Tư Vũ, cho rằng bọn họ giận dỗi nên không nói lời thật lòng, cô tự ý sửa lời: "Chị Tư Vũ vô cùng thận trọng, tôi đoán hình như chị ấy cũng định thừa nhận thì phải?"

Và thế là Sở Song Nghiên được tận mắt chứng kiến cảnh Lục Ngũ gia "hóa đá" vài giây, sau đó... hắn ném hộp bánh về phía cô.

Hmm..... Câu trả lời nhanh trí của cô có hiệu quả không vậy?

"Mang về đi, xử lý cho tốt." Lục Ngũ gia chỉ vào chiếc hộp. Nhưng không hiểu sao Sở Song Nghiên lại có cảm giác hắn định nói ném nó đi.

Trước khi bị mời xuống xe, Sở Song Nghiên tò mò quay đầu, cô nhìn thấy Lục Ngũ gia tựa người vào cửa, Phật châu xoay tròn không ngừng. Có lẽ là ảo giác chăng, Sở Song Nghiên có cảm giác khóe môi hắn đang cong lên, sự lạnh nhạt trên người cũng tan biến đi chút ít.

... Như vậy là vui vẻ đúng không? Cô cũng không dám khẳng định.

Miêu: Chương sau dài gấp đôi nên chậm nhất là ngày kia nha ace T^T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Lục Ngũ gia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Sau khi bị mời xuống, Sở Song Nghiên tò mò ngoảnh đầu nhìn thì cả người cả xe đã không thấy tăm hơi.

Gió thổi từng cơn lạnh buốt, đến giờ đầu óc cô mới tỉnh táo trở lại, cũng chính lúc này Sở đại tiểu thư phát hiện ra sau lưng mình đã ướt đẫm...

Tuy rằng thái độ vừa rồi của Lục Ngũ gia có thể cho là "hiền hòa", "dễ gần", nhưng trong lòng Sở Song Nghiên hắn chính là một đại ma vương độc ác xấu xa nhất trên trần đời - cô tất nhiên sẽ sợ hãi.

Có thể làm trò trước mặt Lục Ngũ gia mà không mất một sợi tóc nào, xem ra bản thân may mắn hơn người chị họ kia nhiều.....

Nhưng Sở đại tiểu thư vẫn có đôi chút khó hiểu, vì thế hỏi nhỏ bảo tiêu áo đen vừa mới mời cô xuống: "Ừa...Ngũ gia không phải đến thăm chị Tư Vũ hả? Tại sao... lại không đi vào?"

Sở Song Nghiên không ảo tưởng đến mức cho rằng Lục Ngũ gia đến đây chỉ để "tâm sự" với mình, hắn rõ ràng muốn gặp chị Tư Vũ, quan hệ của hai người ngay cả tên ngọc cũng nhìn ra được, nhưng tại sao lại không đợi chị ấy quay xong mà đã bỏ đi rồi?

Nghĩ mãi vẫn không ra, cô tò mò hỏi bảo tiêu: "Anh tiết lộ chút xúi đi mà, Ngũ gia đang cãi nhau với chị Tư Vũ đúng không?"

Bảo tiêu hôm nay không mang theo kính râm, hắn kinh ngạc nhìn Sở Song Nghiên như muốn hỏi tại sao cô biết, nhưng đạo đức nghề nghiệp nói cho hắn không thể tiết lộ bất cứ thông tin gì của gia chủ, thế nên lạnh lùng nói: "Tôi không biết."

Chẳng qua ánh mắt vừa rồi đã bán đứng hẳn, Sở Song Nghiên mỉm cười: "Tôi hiểu, tôi sẽ không đi nói lung tung đâu, anh yên tâm."

Xem ra hai người vẫn còn đang giận đối nhau. Ngũ gia có lẽ nhớ con gái nhà người ta nhớ không chịu được nên mới trộm lái xe tới đây? Ai, sao lại giao việc hòa giải này cho người ngoài như cô chứ, đến gặp mặt nói chuyện cũng không chịu, xem chừng xích mích không nhỏ đâu.....

Sở Song Nghiên càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, hình tượng Lục Ngũ gia ở trong lòng Sở đại tiểu thư bất tri bất giác tụt dốc không phanh. Thì ra dù hẳn cô là một vị sát thần đi chăng nữa - lúc đối diện với tình yêu vẫn khúm núm lo sợ như người bình thường.

Bảo tiêu cạn lời nhìn cô vừa cười vừa gật đầu: "... " Hiểu cái gì, hẳn không hiểu cũng không muốn hiểu.

Sở Song Nghiên tự cho là đã hiểu rõ ngọn ngành, cũng không quá rầy người ta nữa, vội ngồi lên xe nhà mình, lúc này cô mới nhớ tới một vấn đề vô cùng quan trọng: Vậy...chuyện Lục Ngũ gia tới đây, cô có nên nói cho chị Tư Vũ không nhỉ?

Hai người đang giận nhau, Ngũ gia chỉ dám đứng bên ngoài nhìn không dám đi vào, có lẽ không muốn cho người khác biết chăng? Nhưng ba ba lại muốn cô thân thiết với Tư Vũ, mà phương pháp hữu hiệu nhất để hai đứa con gái xích lại gần không phải là kể hết bí mật cho nhau nghe hả, chẳng may về sau Tư Vũ phát hiện ra chuyện này lại trách cô không chịu nói...

Sở Song Nghiên không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện tình cảm. Để tránh quyết định sai lầm, sau khi về khách sạn cô lập tức gọi điện cho mẹ yêu cầu chi viện, kể hết mọi chuyện từ trên xuống dưới rồi mới khiêm tốn hỏi: "Mẹ, con nên làm gì bây giờ?"

Sở mẫu thấy con gái ngoan gọi còn tưởng xảy ra chuyện gì, nghe xong lập tức cảm thấy dở khóc dở cười: "Không phải con rất sợ Ngũ gia hả?"

"Đó là trước kia, bây giờ có chị Tư Vũ rồi, con cảm thấy Ngũ gia hiền hòa hơn rất nhiều luôn ý..." Sở Song Nghiên nghiêm túc nói: "Ba từng nói muốn làm lành với Ngũ gia, nhưng con nghĩ Ngũ gia đâu có cần Sở gia giúp bất kì thứ gì. Còn chuyện này thì khác, mẹ nghĩ xem, nếu con giúp hai người họ hòa giải, nói không chừng sẽ trở thành hồng nương cũng nên!"

"Hong nương ấy hả, còn lâu mới đến lượt con. Nhưng mà..." Sở mẫu ngẫm nghĩ lời con gái nói, không thể không thừa nhận rất có đạo lý.

Sở gia hiện giờ không khác gì một con hổ giấy, ai cũng cho rằng bọn họ là nhà ngoại của Ngũ gia nên vô cùng tôn trọng và kính nể. Nhưng ở trong chốn mới biết chốn có rận, bề ngoài xa hoa nhưng bên trong sớm đã mục rữa, không biết về ngoài hào nhoáng này còn duy trì được bao lâu thôi.

"Mẹ, con có nên nói cho chị Tư Vũ không? Nhưng nói ra con lại sợ Ngũ gia tức giận..." Sở Song Nghiên rồi rầm không biết làm sao cho đúng.

Sở mẫu lớn hơn cô rất nhiều, nghe một chút đã hiểu rõ vấn đề, bà hiền từ nói: "Trước khi xuống xe, Ngũ gia có cảnh cáo con không được nói cho người khác biết không? Có thể cậu ta còn mong con nói cho Tư Vũ biết ấy chứ?"

Sở Song Nghiên lập tức ngậm miệng cả người.

Sở mẫu thấy con gái vẫn còn ngây ngô chưa trải qua việc đời, khẽ thở dài: "Chuyện tình cảm... không thể xem mỗi về bề ngoài." Giống như việc bà vẫn luôn cho rằng với tính tình của Lục Ngũ gia thì tí năm nữa cũng không lấy được vợ, nhưng bây giờ tất cả mọi người không phải được mở rộng tầm mắt sao?

Thật sự Sở Song Nghiên chưa từng thấy ai có tâm lý rối loạn hơn Lục Ngũ gia - rất nhớ người ta nhưng lại cố chấp không chịu gặp mặt, cũng không thèm nói thẳng, còn hy vọng Tư Vũ sẽ hiểu ra ý tứ của hẳn...

"Mẹ, vậy con nói nhé, chắc không làm sao đâu nhỉ?" Sở Song Nghiên có chút do dự.

Sở mẫu an ủi: "Yên tâm, con không cần lo lắng. Ngũ gia rất thiện vị, chỉ cần con đối xử tốt với Chu tiểu thư, kể cả cậu ta bất mãn cũng sẽ không động đến con." Nói không chừng ngày nào đó chuỗi thức ăn trong tự nhiên sẽ thay đổi — trong dân gian có một căn bệnh trĩ không dứt là bệnh sợ vợ, con gái bà nếu thân thiết được với Tư Vũ thì tốt quá rồi.

Có mẹ đứng ra bảo đảm, Sở Song Nghiên yên tâm hơn rất nhiều. Cô cho người đứng chờ ở cửa khách sạn, một khi nhìn thấy Tư Vũ sẽ lập tức thông báo. Sở đại tiểu thư ngồi trong phòng chờ mãi chờ mãi, đến lúc sắc trời tối đen thò trắng mới mệt mỏi trở về.

Cô chờ không kịp bước vội đến phòng của Tư Vũ, chẳng qua có một người đàn ông cao lớn đã đứng ở đó từ lúc nào, giờ tay chuẩn bị gõ cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân, người nọ quay đầu lại, hơi nhướng mày nhìn Sở Song Nghiên, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Là Ôn Viễn.

Sở Song Nghiên không ngờ còn phải phải xếp hàng. Đại tiểu thư cô được nuông chiều từ bé, ngoại trừ Ngũ gia hoặc Tư Vũ ra ai cũng không thèm nề nang. Thế nên dù người trước mặt là ảnh đế, địa vị trong giới cao thế nào đi chăng nữa cô cũng không hề khách khí, trực tiếp đuổi người: "Anh tìm chị Tư Vũ có chuyện gì à? Tôi hẹn chị ấy trước rồi, nếu anh có việc gấp thì để mai nói đi."

Ôn Viễn nhìn cô, cũng không tức giận, mỉm cười ôn nhu: "Nếu hẹn trước rồi thì tôi cũng không quá rầy nữa."

Không biết vì sao, nhìn nụ cười của hẳn, Sở Song Nghiên nổi hết cả da gà da vịt lên. Cũng may cảm giác này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cô

chẳng hề để tâm cho lắm.

Sở đại tiểu thư nhìn chằm chằm Ôn Viễn, dùng ánh mắt thúc giục hần còn chờ gì mà không đi đi. Vừa rồi Lục Ngũ gia hỏi về mấy cái bánh chắc chắn là có dụng ý — dù Sở Song Nghiên không hiểu cho lắm nhưng trực giác nói cho cô Ngũ gia không thích vị ảnh đế này. Thế nên vô cùng xin lỗi, Ôn Viễn tránh xa Tư Vũ một chút đi.

Có lẽ tiếng động ngoài cửa quá lớn khiến cho người bên trong chú ý, trợ lý Thẩm Duyệt chạy ra mở cửa, thấy Ôn Viễn và Sở Song Nghiên đang đứng ở bên ngoài, cô không khỏi ngẩn người.

"Hai người có việc gì thế.....?" Bọn họ cô không dám chọc, Ôn Viễn là người có địa vị cao, còn Sở Song Nghiên lại hay nổi giận thất thường. Thẩm Duyệt không biết làm sao vội vàng hỏi Tư Vũ.

Sở Song Nghiên đẩy Ôn Viễn sang một bên: "Tôi có chuyện quan trọng cần nói với chị Tư Vũ!" Cô còn nhấn mạnh hai chữ "quan trọng", ngẩng đầu xòe đuôi vô cùng kiêu ngạo.

Thẩm Duyệt: "....." Vị đại tiểu thư này uống lộn thuốc hả?

Cô cạn lời, chỉ dám nở nụ cười thật tươi. May mắn Tư Vũ kịp thời "cứu nguy", cô kinh ngạc hỏi: "Đứng ở đây làm gì thế, không sợ người khác hiểu lầm hả?"

Lúc này bọn họ mới giãn ra, giữ một khoảng cách nhất định với nhau.

Tư Vũ hết nhìn Sở Song Nghiên lại nhìn Ôn Viễn, giọng nói khách sáo cực kì: "Tìm tôi có chuyện gì thế?"

"Không có gì, có một cảnh tôi diễn không được tốt cho lắm nên muốn bàn bạc với cô xem cảnh đó có cần thiết phải quay lại không." Lý do của Ôn Viễn vô cùng chính đáng. Ánh mắt Sở Song Nghiên lập tức trở nên bất mãn. Hần cũng không để bụng, ôn hòa nhìn Tư Vũ: "Nhưng mà Sở tiểu thư lại nói đã hẹn trước với cô. Vấn đề của tôi sáng ngày mai bàn lại cũng không muộn vậy."

Tư Vũ khó hiểu, cô hẹn với Sở Song Nghiên bao giờ? Nhưng so với việc ở chung phòng với Ôn Viễn cả buổi tối, cô thà ngồi cùng Sở Song Nghiên còn hơn. Thở trắng mặt không đỏ khí không suyễn trợn mắt nói dối: "Đúng là có chuyện này, anh nói tôi mới nhớ ra."

Cũng không biết Ôn Viễn có nhìn ra là cô đang diễn hay không, hần không nói gì thêm chỉ lùi ra đằng sau một bước. Sở Song Nghiên thấy có khoảng trống lập tức chạy vào trong phòng, đứng ở sau lưng Tư Vũ, vô cùng cảnh giác nhìn Ôn Viễn.

"Hôm nay chắc cô cũng mệt rồi, đừng thức khuya quá, nghỉ ngơi sớm một chút nhé. Cảnh sáng mai vô cùng quan trọng đấy." Ôn Viễn ôn nhu dặn dò, lại bổ sung thêm một câu: "Nãy tôi có hỏi mụn phòng bếp của khách sạn, buổi sáng cô muốn ăn gì không để tôi làm?"

Tư Vũ đứng đờ ra tại chỗ, cảm thấy rất mất tự nhiên. Ôn Viễn tự dung tốt bụng lạ thường, cử chỉ của hần lại ôn hòa có lẽ khiến người khác không nở cự tuyệt. Tư Vũ còn đang nghĩ nên từ chối thế nào, Sở Song Nghiên ở đằng sau thò đầu ra, nhìn Ôn Viễn nói: "Khỏi cần, chị Tư Vũ ăn cùng tôi. Bái bai, không tiễn!"

Cô quyết đoán đóng cửa phòng lại.

Thẩm Duyệt: "....."

Ôn Viễn: "....."

Tư Vũ: "....." Làm tốt lắm!

Thẩm Duyệt trợn mắt há hốc mồm, người ta là ảnh đế đó, trực tiếp đóng cửa không hề cho hần chút mặt mũi nào? Nếu là cô cô cũng không dám làm như vậy đâu! Sở Song Nghiên thật sự quá khí phách!

Thẩm Duyệt cũng nhìn ra Sở đại tiểu thư có chuyện muốn nói Tư Vũ, vì thế thông minh xin đi nghỉ ngơi trước. Đãi ngộ của đoàn phim không tồi, Tư Vũ là nữ chính nên được chia một phòng riêng, bên trong còn có một phòng nhỏ cho trợ lý để tiện chăm sóc. Chẳng cần bước mấy bước Thẩm Duyệt đã trở về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Phòng của Tư Vũ không có gì ăn bởi dạ dày của cô không cho phép, nhưng lại không thiếu dược liệu, ngay cả trà cũng bỏ thêm chút thảo mộc. Cô rót một tách trà cho Sở Song Nghiên. Đại tiểu thư do dự mãi, một lúc lâu sau mới nhấp nháp thử một ngụm, phát hiện ra không những không khó uống mà còn rất ngon.

"Bảo sao căn phòng này toàn mùi thuốc." Cô ngửi ngửi, nói: "Không biết một ngày tốn mất bao nhiêu tiền thuốc ạ..."

Sở Song Nghiên sống trong nhung lụa từ nhỏ, làm sao không nhìn ra trà của Tư Vũ là loại quý nhất đất nhất. Đại tiểu thư như cô cũng không khỏi tặc lưỡi.

Tư Vũ nãy giờ ngồi vẽ tranh, cô vừa thu thập bản thảo vừa trả lời: "Tất cả đều do Lục Uyên Hòa đưa tới, tôi cũng không rõ nữa."

Cái tên "Lục Uyên Hòa" quá đỗi xa lạ so với Sở Song Nghiên, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ người nọ là ai, còn cho rằng Tư Vũ đi tình biệt luyện.

Thỏ trắng đành phải giải thích: "Là Ngũ gia đưa."

Chà, khó trách, tiêu tốn nhiều như vậy cũng chỉ có Ngũ gia đáp ứng nổi. Sở Song Nghiên yên lòng, không quanh co lòng vòng nữa, nói thẳng: "Chị Tư Vũ, hôm nay lúc em ra khỏi đoàn...Em nhìn thấy Ngũ gia."

Tư Vũ đang rót trà lập tức ngưng lại.

Sở Song Nghiên không hề để ý, tiếp tục nói: "Ngũ gia... "mời" em lên xe nói chuyện một lúc, hỏi rất nhiều thứ liên quan đến chị."

Thật ra cũng không phải rất nhiều, Lục Ngũ gia chỉ bắt bẻ bánh mà Ôn Viễn làm thôi.

Tư Vũ cúi đầu: "Liên quan gì đến tôi, anh ta muốn tìm ai là chuyện của anh ta."

Ai nha, xem ra vẫn còn đang tức giận, quả nhiên Lục Ngũ gia không nên chỉ đứng ở bên ngoài nhìn, phải chủ động đi giảng hòa mới đúng. Chuyện này sao có thể để nhà gái chủ động, da mặt con gái rất mỏng được chứ?

Đương nhiên, Sở Song Nghiên tự cho mình là hồng nương nên không thể nói như vậy, cô cố gắng hết sức nói tốt: "Ngũ gia rất quan tâm chị đó. Em cảm thấy anh ấy không phải không muốn gặp chị, có thể là..... Sợ chị không muốn gặp anh ấy chẳng? Lúc trên xe Ngũ gia có chút không vui, nhưng vừa nghe em nhắc tới chị, anh ấy đã cười đấy ạ!"

Sở Song Nghiên chém gió thành bão, miêu tả kĩ càng Lục Ngũ gia nhớ Tư Vũ như thế nào, lại hỏi thăm tình hình gần đây của Tư Vũ ra làm sao, thêm mắm thêm muối một phen khiến cô không dám ngẩng đầu.

"Được rồi được rồi, anh ta thế nào chẳng nhẽ tôi lại không biết." Tư Vũ nghĩ thầm: con gái bây giờ cũng thật là, lời gì cũng nói được, không thèm nhìn tình hình thực tế luôn: "Lục Uyên Hòa cho cô thứ tốt gì, hôm nay lại đi nói chuyện giúp anh ta?"

Sở Song Nghiên vội vàng phủ nhận: "Không có không có, thật sự không có, em sốt ruột nên mới đến đây để khuyên chị....."

Tư Vũ nghiêng đầu nhìn cô: "Khuyên gì chứ, chúng tôi không cãi nhau." Từ đầu tới đuôi, hai người bọn họ hình như không có xích mích gì luôn ấy, chẳng qua lần trước bị hấn dè ở kệ bếp hôn tới tấp, sau đó là Kỷ Lâm đánh bất ngờ, không bao lâu Lục Ngũ gia liền rời đi... Đợi chút, chẳng lẽ Kỷ Lâm nói gì với hấn?

Tư Vũ nghĩ một lúc, cảm thấy không đúng chỗ nào, Lục Ngũ gia là ai chứ, có thể bị vài câu nói của Kỷ 3 tuổi đuổi đi? Tẩu hời hả?

Sở Song Nghiên thấy Tư Vũ phủ nhận cũng sốt ruột, không phải cãi nhau thì là chiến tranh lạnh đúng không!

Cô không ngừng cố gắng, tiếp tục khuyên: "Chị Tư Vũ, Ngũ gia thật sự rất muốn gặp người, anh ấy còn... ghen tỵ với Ôn Viễn đó!!!"

Trực giác bắt Sở Song Nghiên phải nuốt chữ "bánh" vào trong bụng.

Những lời này khiến Tư Vũ có chút phản ứng: "Ghen?" Cô sùng sốt, bất đắc dĩ nói: "Làm gì có chuyện đó."

Sở Song Nghiên toát mồ hôi: "Thật ạ, Ngũ gia không muốn chị ăn đồ người khác tặng. Hộp bánh chị đưa cho em ý ạ, bị anh ấy bắt vứt đi... Từ lúc vào đoàn phim đến nay chị chưa gặp Ngũ gia đúng không? Chị không nhớ anh ấy chút nào sao?"

Thật ra là hơn nửa tháng rồi chưa nhìn thấy bóng người... Tư Vũ trầm tư, có lẽ là do thái độ của Sở Song Nghiên quá nghiêm túc, cô nghĩ ngợi một lúc mới phát hiện ra bản thân thế nhưng không thể nhẹ nhàng nói ra mấy chữ "Không nhớ một chút nào".

Ngũ gia không ở cạnh, lúc đầu Tư Vũ cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, nhưng về sau lại có chút không quen...

Thậm chí trong khoảng thời gian này, cô còn giận dỗi, nảy ra ý nghĩ "Không thể cúi đầu, phải đợi người ta đến dỗ". Lúc thỏ trắng tỉnh táo lại, trong lòng vô cùng kinh ngạc - ý nghĩ này chỉ mấy cặp yêu nhau mới có thôi, nhưng mà.....

Hai người bọn họ chưa bao giờ thẳng thắn với nhau, Lục Ngũ gia chỉ nói mình là của hấn, lại không nói rõ đây là tính chiếm hữu hay là thích, thế nên Tư Vũ cũng không dám xác định tình cảm của bản thân.

Suy nghĩ lâu như vậy cũng không tìm ra manh mối...

Sở Song Nghiên ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt của Tư không ngừng thay đổi, cô vội vàng thừa thắng xông lên: "Em cảm thấy hai người như vậy không phải một biện pháp hay đâu! Cứ phải gặp tận mặt nói chuyện mới có cơ hội giải quyết vấn đề đúng không ạ?"

Tư Vũ có chút buồn cười, cô còn chưa suy nghĩ xong nè, Sở Song Nghiên đúng là hoàng đế không vội thái giám vội: "Cô xúi tôi đi gặp anh ta?"

Sở đại tiểu thư liên tục lắc đầu hô to oan uổng: "Em nào dám, chỉ kiến nghị, kiến nghị thôi ạ. Hai người nhường nhau một chút là được rồi..."

Tư Vũ trầm tư rất lâu, Sở Song Nghiên không biết cô đang suy nghĩ gì, đành phải yên lặng ngồi một bên không dám hé răng nửa lời.

Không biết trôi qua bao lâu, Tư Vũ cuối cùng cũng hạ quyết tâm, lấy điện thoại ra gọi cho tên ấu trĩ thích chơi trò mất tích kia — lần này thế nhưng đồ

chuông!

Miêu: Sau chương này chỉ còn ngọt sủng với vô số dấm!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chí Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Trước khi gọi điện Tư Vũ thật sự có chút thấp thỏm, cô còn không biết người nọ đã bỏ danh sách đen hay chưa. Thế nên lúc điện thoại đổ chuông, thỏ trắng sững sốt vài giây, đột nhiên quên mất bản thân định nói gì.

Đầu dây bên kia cũng yên lặng, Tư Vũ gần như không thể nghe được tiếng thở của Ngũ gia nhưng lại loáng thoáng nghe thấy âm thanh Phật châu va chạm vào nhau.

Sở Song Nghiên ngồi im không dám thở mạnh, nỗ lực làm giảm bớt sự tồn tại của bản thân. Nhưng khi nhìn thấy hai người trầm ngâm không nói lời nào, cô lập tức có chút sốt ruột, kéo kéo ống tay áo của Tư Vũ, nháy mắt ra hiệu: Chị mau nói đi ạ!

Tư Vũ bấy giờ mới hồi thần, cô cắn môi, nếu đã gọi được rồi thì nhân cơ hội này nói ra hết một thể đi! Nhưng không biết có phải do quá khẩn trương hay không, thỏ trắng buột mồm một câu: "Lục Uyên Hòa, đến thì cũng đã đến rồi, tại sao anh không chịu đi vào?"

Giọng nói chứa đầy sự chất vấn. Sở Song Nghiên không khỏi lắc đầu, cũng chỉ có Tư Vũ dám nói chuyện với Lục Ngũ gia như vậy, nếu là người khác chỉ sợ sớm đã bị quăng xuống biển làm mồi cho cá.

Thỏ trắng nói xong mới cảm thấy sai sai chỗ nào, nhưng bây giờ cụp máy thì khác gì chứng tỏ cô đang chột dạ, Tư Vũ vắt hết óc để "bỏ cứu": "Tôi, ý của tôi là, hiện tại tôi rất rảnh, anh không cần đứng chờ ở bên ngoài đâu..."

Sở Song Nghiên vỗ trán, cạn lời thật sự.

Lục Ngũ gia lẳng lặng nghe tiếng nói dồn dập của cô, khóe môi hơi hơi cong lên, phiền muộn trong lòng bất tri bất giác tan thành mây khói.

Mấy ngày nay hắn không thể xác định tình cảm của mình đối với Tư Vũ, cũng không thể xác định Tư Vũ có cảm giác giống hắn hay không, những thứ không nắm chắc trong lòng bàn tay khiến hắn nôn nóng táo bạo cực kì. Hắn cũng không thể đi tìm cô bởi vì hắn sợ bản thân sẽ mất không chế làm Tư Vũ bị thương.

Nhưng nghe thấy giọng nói có chút bất an lại có chút mong đợi của thỏ trắng, cô dùng lời nói vụng về kết thúc cuộc chiến tranh lạnh đột nhiên xuất hiện này, thần kinh đang căng chặt của Lục Ngũ gia thế nhưng dần dần thả lỏng.

Thời gian trôi qua rất lâu rồi cũng không nghe thấy hắn trả lời, Tư Vũ còn cho rằng người nọ đã cúp máy, đúng lúc này đầu dây bên kia lại truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Lục Ngũ gia hỏi: "Thuốc đã uống hết chưa?"

"..." Hồi một đằng lại trả lời một nẻo! Thôi, cô ở chung với Lục Ngũ gia đã bao lâu cơ chứ - phải vắt óc suy nghĩ thật kĩ mới hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn. Người đàn ông rối loạn này chẳng bao giờ chịu nói chuyện thẳng thắn cả, cứ bắt người ta phải chạy mấy vòng quanh sân mới chịu!

Tư Vũ trầm tư vài giây, đồ ấu trĩ kia thực chất muốn hỏi cô có định gặp hắn hay không — uống hết rồi thì tất nhiên phải lấy thêm còn gì...

Cô nhìn đồng thuốc để ở trong góc. Vì lịch trình đóng phim dày đặc dẫn đến không thể về nhà trong một khoảng thời gian dài, vậy nên lúc Thẩm Duyệt thu dọn hành lý mang theo không ít thuốc bổ. Tư Vũ bây giờ hoàn toàn không thiếu nhưng cô lại trả lời: "Uống hết rồi."

Lục Ngũ gia vô cùng vừa lòng với câu trả lời này: "Tôi mang tới giúp em nhé."

Giọng nói của hắn rất nhỏ giống như đang thì thầm vậy. Rõ ràng chỉ là một cuộc điện thoại nhưng không hiểu sao lỗ tai của cô lại đỏ rực lên.

Hai người không khác gì đang chơi trò chơi giải đố, trong lòng hiểu rõ nhưng lại không chịu nói ra. Tư Vũ nắm chặt điện thoại, cũng không biết Sở Song Nghiên đang ngồi ở một bên quan sát, trên môi cô chứa đầy ý cười.

"Tôi... Xuống dưới đại sảnh chờ anh." Nói xong câu đó, tâm trạng của Tư Vũ thả lỏng hơn rất nhiều. Cô thở dài một hơi, cảm xúc bị đè nén hơn một tháng nay cuối cùng cũng được giải phóng.

Bọn họ căn bản không có mâu thuẫn nào lớn đến mức phải cãi nhau, cũng không liên quan đến chuyện tha thứ hay không tha thứ, chẳng qua Lục Ngũ gia đột nhiên biến mất, Tư Vũ cảm thấy không quen mà thôi. Chỉ là cô không biết từ bao giờ cảm giác không quen này đã trở thành nỗi nhớ nhung da

diệt...

"Không cần chờ, tôi ở dưới." Lục Ngũ gia nhàn nhạt nói.

Lúc này Tư Vũ không cần suy nghĩ cũng hiểu được ý tứ của hắn — hoá ra người nọ vẫn luôn đứng chờ ở dưới khách sạn. Cô vừa tức lại vừa buồn cười, nếu cô không chủ động gọi điện chắc hẳn không bao giờ chịu tới gặp cô đâu ha?

Tư Vũ vội vàng khoác thêm áo, dưới ánh mắt tò mò của Sở Song Nghiên xoay người chạy ra ngoài cửa, đi được nửa đường lại quay đầu dặn dò: "Cô tùy tiện nhé, tôi đi ra ngoài một chút. Nếu Thẩm Duyệt hỏi, cô cứ nói em ấy không cần lo lắng, ngày mai tôi sẽ đến đoàn phim đúng giờ."

Ai nha, vậy là tối nay chị ấy sẽ không về phòng? Sở Song Nghiên nháy mắt hiểu rõ, gật gật đầu ý bảo Tư Vũ cứ việc yên tâm.

Tuy rằng cô cảm thấy cách hai người này nói chuyện như đang đánh đố nhau vậy, nhưng nhìn nhìn nụ cười sáng ngời trên khuôn mặt chị Tư Vũ, Sở Song Nghiên cảm thấy mọi chuyện có lẽ đã được giải quyết êm đẹp. Mẹ của bốn tiểu thư đúng là liệu sự như thần!

Tư Vũ cũng không biết Sở Song Nghiên nghĩ gì trong đầu, cô vội vàng đi xuống cầu thang, chạy ra bên ngoài khách sạn, quả nhiên trước cửa có một chiếc xe quen thuộc đã đỗ từ bao giờ. Lục Ngũ gia đang đứng dựa vào cửa xe, cúi đầu vắn về Phật châu. Lúc Tư Vũ bước tới, hắn giống như có cảm giác ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Người đã ở gần trong gang tấc, bước chân của Tư Vũ chậm rãi dừng lại, cô có chút chần chừ không dám bước tiếp.

Một khoảng thời gian dài chưa gặp, Tư Vũ không biết phải nói gì, nhưng Ngũ gia lại không do dự nhiều như vậy, bước nhanh tới chỗ cô.

Sát khí trên người hắn là khắc tinh của thổ trắng, Tư Vũ rất khó để kiềm chế bản năng sinh lý. Lại còn xa nhau nhiều ngày như vậy, từ thiên đường bước xuống địa ngục, phản ứng của cô càng thêm mãnh liệt — kết quả là lúc Lục Ngũ gia ôm Tư Vũ vào lòng, cô nhịn không được phun ra một ngụm máu.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Tư Vũ lại chưa kịp chuẩn bị, máu bầm không trượt giọt nào vẩy lên bộ đường trang hoa lệ trắng quý báu của Lục Ngũ gia — không khác gì hoa mai in trên nền tuyết.

Lục Ngũ gia: "....."

Tư Vũ: "....."

Cô không ngừng ho khan, vừa ho vừa cố gắng giải thích: "Không thể trách tôi, thật sự, tôi thấy anh là nhịn không được... Đây là phản xạ có điều kiện....."

Ngoài dự kiến của cô, Lục Ngũ gia không hề tức giận, chỉ thở dài một tiếng, hắn vào trong xe lấy một chiếc khăn lông giúp Tư Vũ lau đi vết máu bên khóe miệng, dứt cho cô một viên thuốc, xong xuôi mới chậm rãi nói: "Lần đầu gặp em em cũng thô lỗ như vậy."

Nghe hắn nói Tư Vũ mới mơ hồ nhớ tới chuyện này, lúc ấy là ở buổi dạ tiệc của Hoàn Nghiê, cô vì tránh Hứa Thanh Uyển nên chạy đến hoa viên, đúng lúc chạm mặt với Lục Ngũ gia đang bàn công chuyện. Và tình cảnh sau đó không khác bây giờ là mấy...

Chỉ có một điều không giống là — lần đầu gặp Lục Ngũ gia tuy rằng mỉm cười nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn đang vô cùng tức giận. Thế nên Tư Vũ mới bị dọa chết khiếp, nom nớp lo sợ đến chạy cũng không có sức, nhưng bây giờ ấy hả..... Còn lâu cô mới sợ!

"Khụ khụ... Không giống chút nào..." Thuốc mà Ngũ gia đưa tất cả đều vô cùng quý báu, Tư Vũ nỗ lực thở ra hít vào, nhỏ giọng nói: "Rõ ràng lúc ấy anh tức giận cực kì, còn bây giờ đâu có tức giận đâu."

"Tại sao em biết tôi không tức giận?" Lục Ngũ gia nhường mảy, Tư Vũ hoảng sợ ngẩng đầu, ánh mắt như đang muốn nói "Tôi không tin". Hắn cảm thấy hết sức thú vị, nhưng trêu đùa quá đà có lẽ không được tốt cho lắm - vì vậy thông thả ung dung bổ sung thêm một câu: "Em nói đúng."

Không chỉ không tức giận, thực sự là thời điểm nhìn thấy Tư Vũ chạy từ trong khách sạn ra, trong lòng Lục Ngũ gia chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

"Tại sao thân thể em vẫn chưa tốt lên chút nào vậy?" Lục Ngũ gia thấy áo khoác trên người cô quá mức mỏng manh, hắn dứt khoát cởi ra, cầm một chiếc áo lông cừu khoác lên người thổ trắng, nắm tay cô kéo vào trong xe. Bên trong có máy sưởi vô cùng ấm cúng, chỗ Tư Vũ ngồi còn có một chiếc thảm nhung, mềm mại lại ấm áp.

Cô nhìn trộm Lục Ngũ gia, do dự nửa ngày mới nhỏ giọng nói: "Không phải do thân thể, chủ yếu là do anh....."

Có lẽ nghĩ đến chuyện là bản thân chủ động đi "Giảng hòa", Tư Vũ dứt khoát nói ra. Cô mỉm môi, nhìn sát khí không lồ trên đầu hắn, nuốt một ngụm nước bọt: "Sát khí của anh quá nhiều, tôi không chịu đựng nổi."

Lúc này Lục Ngũ gia lại cảm thấy ngoài ý muốn, sự vui sướng khi nhìn thấy Tư Vũ đã biến mất không thấy tăm hơi. Hắn đen mặt nhìn chằm chằm cô một lúc lâu rồi mới phàn phò tài xế: "Đến chùa Hương Tích."

Tư Vũ chớp mắt, có chút kinh ngạc: "Đến đó làm gì vậy?"

Nếu cô nhớ không nhầm thì Lục Tĩnh Châu đã từng nhắc tới nơi này - Từ bé Lục Ngũ gia đã được người thân gửi vào chùa tu hành, mà ngôi chùa đó

chính là chùa Hương Tích ở vùng ngoại ô Giang Thành.

Hắn nắm lấy tay Tư Vũ, lạnh nhạt nói: "Đi hỏi một số chuyện."

Có lẽ cảm nhận được áp suất không khí trong xe quá thấp, tài xế vội vàng phóng hết tốc lực, chẳng mấy chốc đã chạy đến nơi. Lục Ngũ gia nắm tay Tư Vũ bước xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn, thỉnh thoảng phát hiện ra trước cửa chùa có một vị hòa thượng đang đứng. Hình như hắn biết có cổ nhân sẽ tới nên đã đứng chờ sẵn ở đó từ bao giờ, nhìn thấy Lục Ngũ gia lập tức mỉm cười: "Ha, sư đệ, đã lâu không gặp."

Lục Ngũ gia lạnh mặt không nói lời nào, tùy ý để Tư Vũ tò mò quan sát xung quanh.

Vị hòa thượng kia không thèm để ý thái độ lãnh đạm của Lục Ngũ gia, hắn bước xuống bậc thang đồng thời cũng trộm nhìn Tư Vũ vài lần, trên mặt không che giấu được sự kinh ngạc: "Huynh từng tính giúp đệ một quẻ nhân duyên hồng loan tình động, còn tưởng rằng quẻ này sai chắc rồi. Dù gì nhìn đệ như vậy ai nghĩ tới sẽ lấy được vợ cơ chứ? Không ngờ lại gặp được 'ý trung nhân' thật luôn kìa."

Miêu: =>) Ông hòa thượng này tếu lắm, Tư Vũ là khắc tinh số 1 của Ngũ gia thì ông này số 2 á:>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chi Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Vị hòa thượng kia hẳn là bạn cũ của Lục Ngũ gia, nói chuyện vô cùng tùy ý. Đại sát thần chau mày nhìn người nọ, sát khí không ngừng tăng lên. Lúc Tư Vũ cho rằng Ngũ gia chuẩn bị bùng phát thì hắn thè nhưng kiềm chế lại, cười lạnh một tiếng:

"Khỏi cần làm trò."

Hòa thượng cũng không sợ, cười tủm tỉm, gương mặt hiền từ nhìn qua rất giống phật Di Lặc, hắn nhẹ giọng nói: "Quan tâm đệ nên mới hỏi, mặt không cần thối như vậy chứ? Hồi nhỏ rõ ràng tính tình tốt hơn bây giờ nhiều."

Lục Ngũ gia nheo mắt, lạnh lùng không đáp.

Tư Vũ bị hắn kéo vào trong chùa, nghe vậy có chút tò mò. Nói thật, cô không biết một tí gì về thân thế của Lục Ngũ gia cả, vị hòa thượng này là bạn từ nhỏ của hắn chăng? Thế là thò trắng không kiềm chế được nhỏ giọng hỏi: "Hồi bé tính tình của anh ấy rất tốt sao?"

Lục Ngũ gia sao nổi giận với Tư Vũ, nhéo lòng bàn tay của cô ý bảo đừng hỏi thêm nữa. Nhưng cô khó khăn lắm mới gặp được một người "bạn thân" của đại ma vương - lại còn không sợ hắn, cô làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Vì thế Tư Vũ giả bộ không biết gì hết, tiếp tục nhìn hòa thượng, ngóng trông hắn có thể kể chút chuyện liên quan đến Ngũ gia.

Đại ma vương thấy cô không quan tâm, mày hơi nhíu lại, bắt đầu suy nghĩ có phải hắn quá nuông chiều cô gái nhỏ này rồi đúng không.

Lục Ngũ gia vừa định ra về tức giận, trùng hợp Tư Vũ cũng ngẩng đầu, cô mỉm cười ngọt ngào, ôn nhu nắm chặt tay hắn - không khác gì một con sơn dương đang cố gắng lấy lòng sói xám, mềm mại như bông, lực sát thương mười phần.

Lục Ngũ gia: "....." Không có lần thứ hai đâu nhé.

Hòa thượng đứng ở một bên nhìn thấy toàn bộ, lúc phát hiện "sư đệ" chỉ im lặng chịu đựng không làm ra hành động quá khích gì, hắn kinh ngạc không thôi, lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú với Tư Vũ — không, không đúng, phải nói là hắn cảm thấy vô cùng hứng thú với người có thể khiến Lục Ngũ gia ăn mặt mà không dám động đến một đầu ngón tay, hắn còn cho rằng người nọ chưa sinh ra ấy chứ.

"Không, tính tình của sư đệ từ nhỏ đến lớn đều không tốt." Hòa thượng phủ nhận: "Chẳng qua nương nhờ cửa Phật một thời gian dài, sư đệ đã bình thân hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ xem ra đó cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi..."

Lúc Lục Ngũ gia còn nhỏ, gia tộc từng mời thầy đến đoán mệnh, hắn bị phán là có số mệnh quá hung, trần không được, muốn sống đến lúc trưởng thành thì phải ở trong chùa tránh tai ương. Thế nên một đứa trẻ mới 5,6 tuổi đã phải xa nhà xa người thân, bị đưa tới chùa Hương Tích, trở thành sư huynh đệ đồng môn của vị hòa thượng này. Do Lục Ngũ gia đến để tránh nạn nên không cần tuân theo bất kì giới luật nào, mỗi ngày chỉ theo đuôi các vị sư sãi luyện võ niệm kinh, gõ mõ làm ruộng. Hòa thượng nói Lục Ngũ gia thiên tư trác tuyệt, ngộ tính rất cao, chủ trì đến tận bây giờ vẫn còn tiếc hận tại sao hắn không chịu xuất gia.

Về sau cha mẹ Ngũ gia không may qua đời, nhà bọn họ rất có tiếng nói ở Lục gia, nhưng cha mẹ đã chết, cô nhi như hắn không có thể lực gì đáng nói, người trong tộc đâu có rảnh rỗi đi quan tâm một đứa trẻ con, thế nên không một ai nhớ tới cũng không một ai đón hắn về.

Bị người thân vứt bỏ, đối với một đứa trẻ có lẽ nó sẽ không hiểu được bao nhiêu nhưng làm gì có bức tường nào không lọt gió. Sau khi cha mẹ qua đời, Ngũ gia càng ngày càng trầm mặc, cũng trong chính khoảng thời gian này, hòa thượng phát hiện ra sư đệ đã dần biết không chế cảm xúc của bản thân —

giống như một con sói trước kia chỉ biết giờ ăn giờ ngủ, bây giờ nó đã biết cái gì gọi là ngủ đông và ăn nhấm, chỉ trực chờ con mồi tới cửa sẽ một lượt bắt hết - gọn gàng lại sạch sẽ.

Ngũ gia sống trong chùa hơn mười năm mới được gia chủ đương nhiệm của Lục gia — chính là cha của Lục Tĩnh Châu đón về, ngăn ngừa mấy năm, hẳn đã thu phục được cả đại gia tộc, trở thành đại sát thần "Ngũ gia" nói một không hai. Ký ức khi còn sống ở chùa in sâu trong đầu khiến hẳn không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, tính chiếm hữu thì khỏi phải nói... thâm trầm đến nỗi có đôi khi tay vịn vào Phật châu, trong đầu lại nghĩ đến chuyện giết người!

Nói đến đây, hòa thượng thở dài: "Hùng danh của sư đệ...Ai da, bản tăng ở trong chùa cũng nghe thấy."

Ngũ gia không có chút kiên nhẫn nào, giống như những lời này hẳn đã nghe rất nhiều rồi. Sau khi trở về Lục gia, mỗi năm hẳn đều đến đây một hai lần, nguyên nhân đương nhiên không phải là đến thăm sư huynh - mà bởi vì tro cốt của cha mẹ hẳn được an táng ở sau chùa, hẳn tới để tưởng nhớ thôi, nhưng lần nào cũng đến một mình, chưa từng mang theo ai cả... Tur Vũ chính là một ngoại lệ!

Thỏ trắng nhỏ giọng: "Đại sư quan tâm Ngũ gia thật đấy."

Hòa thượng lắc đầu: "Không phải, bản tăng nghe các vị khách hành hương nhắc tới thôi."

Tur Vũ càng thêm tò mò. Hòa thượng nhìn cô, giải thích: "Có rất nhiều người nghe đồn sư đệ từng sống ở đây nên đến dâng hương rất đông, cầu Phật tổ phù hộ đệ ấy sẽ không động tay động chân với bọn họ. Việc này đã trở thành "truyền thống" của chùa Hương Tích. Giao thừa còn có mấy vị bô ra cả đồng tiền chỉ để mong điều ước kia trở thành sự thật đấy."

Tur Vũ: "....." Không sai!

Sự kiên nhẫn của Lục Ngũ gia đã tới cực hạn, hẳn nắm chặt tay Tur Vũ, lạnh giọng ngắt lời: "Đừng nhiều lời, tôi tới đây không phải để ôn chuyện."

Hòa thượng cười ha hả hỏi: "Có việc muốn nhờ đúng không?"

Lục Ngũ gia thật sự không muốn thừa nhận một chút nào, nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt của thỏ trắng, đành phải gật đầu: "Cô ấy xung khắc với tôi, khí huyết lỗ lã, bệnh tật ồm ồm, có cách nào để giải quyết không?"

Hòa thượng kinh ngạc: "Trời sinh một đôi, theo lý mà nói sẽ không xuất hiện những hiện tượng xấu này!"

Hắn mời hai người vào bên trong, tỉ mỉ nhìn kỹ tướng mạo của Tur Vũ, lại xem lòng bàn tay của cô, sau đó khẳng định chắc chắn: "Tuyệt đối không sai, hồng loan tinh động của sư đệ chính là chỉ cô ấy. Nếu huynh tính không sai, vậy hẳn là bị ngoại lực tác động....."

Tur Vũ ngồi im thín thút, nghe hòa thượng nghiêm túc phân tích... cô không khỏi xấu hổ. "Ngoại lực" là thứ gì cô làm sao có thể không biết! Chu Tur Vũ bệnh tật ồm ồm thường xuyên học máu chính là tác giả đẩy thêm vào chứ ài! Về sau cô xuyên vào thân thể của Chu Tur Vũ, không hiểu sao lại nhìn thấy được vận khí của mọi người, dựa vào phúc khí kéo dài tính mạng, thế nên khi đụng phải người có sát khí dày đặc như Lục Ngũ gia cơ thể mới phản ứng mãnh liệt như vậy.

Suy cho cùng, tự tạo nghiệp không thể sống.

Nhưng cũng không thể nói chuyện này ra ngoài, Tur Vũ nhìn hòa thượng lăm lăm, thậm chí bắt đầu lục tung giá sách, vội vàng ngăn cản: "Đại sư không cần vội, tôi vẫn khỏe, chưa ảnh hưởng đến tính mạng đâu ạ..."

Lục Ngũ gia bắt cô ngồi xuống: "Cho ông ta tìm. Không phải tự nhận không có vấn đề nào làm khó được ông ta sao."

Tur Vũ tất nhiên không lay chuyển được Lục Ngũ gia, đành phải ngoan ngoãn ngồi im một chỗ.

Hòa thượng tìm nửa ngày cũng không tìm được biện pháp giải quyết, vì thế đuổi bọn họ đi, nói là sáng mai sẽ đi Tăng Kinh Các tìm thêm một lần nữa.

"Thí chủ yên tâm, nếu sư đệ đã mở miệng, bản tăng nhất định sẽ cố hết sức." Hòa thượng tiễn hai người ra ngoài cửa, sau đó hình như nhớ tới điều gì, xoay người chạy vào trong phòng, lát sau lấy ra một chuỗi vòng rất giống với chuỗi Phật châu của Lục Ngũ gia, chỉ có khác biệt đôi chút về kích cỡ. Hắn đeo vào tay Tur Vũ.

"Hạt bồ đề tốt rất khó tìm, cái của sư đệ là do trụ trì truyền lại, chuỗi vòng của bản tăng tuy không tốt bằng nhưng đủ để ngăn khí huyết của thí chủ không bị mất mát quá nhiều. Đây cũng chỉ là phương án tạm thời, đợi bản tăng tìm được biện pháp giải quyết triệt để sẽ liên lạc lại với hai người."

Tur Vũ vội vàng nói tiếng cảm ơn.

Lục Ngũ gia không để ý được nhiều như vậy, chẳng thèm chào một tiếng đã xách thỏ trắng lên xe. Hòa thượng cũng không tức giận, giống như đã quá quen tính tình của hắn, ánh mắt bao dung lại từ ái. Bị người nhìn chằm chằm, đại ma vương nhẫn nhịn lắm mới không ra tay trước mặt Tur Vũ.

Lục Ngũ gia vốn định đưa cô đến biệt thự nhưng sáng mai Tur Vũ còn phải quay phim, nghĩ đến việc Thẩm Duyệt phát hiện trong phòng không có ai rồi lại làm lớn chuyện, thỏ trắng dứt khoát từ chối.

Chẳng qua Lục 3 tuổi rất không vui, nếu là trước kia cô nhất định sẽ dỗ dành an ủi, nhưng Tur Vũ nghĩ tới hai người vừa mới giảng hòa, cô hẳn phải có quyền lợi tùy hứng một chút mới đúng, vì thế giả bộ không thấy, cố ý nói: "Tôi quên mất, hồng loan tinh động là có ý gì vậy?"

Lục Ngũ gia: "....." Cái đồ hòa thượng lắm mồm!

Thấy ngũ gia không nói lời nào, Tư Vũ có cảm thấy mình đang ở thế thượng phong, cô lại hỏi: "Trời sinh một đôi? Ý trung nhân?"

Lục Ngũ gia cúi đầu nhìn cô, con người có chút gọn sóng.

Tư Vũ nói xong liền không nhịn được cười thành tiếng. Thật ra cô không hề tin mấy thứ này, nhưng không biết vì sao nghe vị hòa thượng kia nói cô lại cảm thấy rất đúng lý hợp tình... cảm giác ấy giống như "À, thì ra là thế" không hề có chút bài xích nào.

Cười cười một lúc cổ họng lại ngứa. Chuỗi vòng đeo ở tay tỏa ra một thứ hương thơm dịu nhẹ, Tư Vũ ngửi xong bỗng nhiên cảm thấy máu bầm ở cổ giống như bị thứ gì đó áp chế, không còn khó chịu như trước nữa.

"Sư huynh của anh đưa đồ rất hữu dụng." Cô gờ tay nhìn nhìn, có chút vui sướng: "Quả nhiên là cao tăng!"

Nghe thấy Tư Vũ ra sức khen người khác, Lục Ngũ gia lạnh lùng cười, cúi đầu thì thầm bên tai cô: "Nếu đã hữu dụng thì không cần lãng phí."

Tư Vũ không hiểu: "??"

Lục Ngũ gia cũng không giải thích, nghiêng đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại của người nọ, đồng thời vuốt tay đặt ở sau gáy cô, ôn nhu hôn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Tư Vũ còn chưa kịp phản ứng, hai tay đã bị ghì chặt ở sau lưng không thể nhúc nhích. Tư thế này không tốt một tẹo nào, cô bị bắt ngẩng cổ "đón nhận" nụ hôn của người nọ. Không những thế tài xế đại ca còn nhìn qua kính chiếu hậu – hẳn vô cùng biết điều khởi động tấm chắn, để hai người có không gian riêng tư nhất có thể.

Tư Vũ: "....."

Cấp dưới của Lục Ngũ gia được bồi dưỡng rất kỹ về vấn đề tai không nghe mắt không thấy - bọn họ cố gắng làm tròn chức trách của bản thân là đủ, những việc khác không cần quan tâm. Vì thế Tư Vũ xui xẻo! Lục Ngũ gia một khi đã tóm được con mồi thì làm gì có chuyện để cho nó chạy thoát, mặc kệ đang ở trong hoàn cảnh nào, nếu đã không có ai quấy rầy thì cứ việc lấn tới thôi!

Chẳng mấy chốc đôi môi của thổ trắng đã tê dại. Hô hấp của cô thật sự không thể nào so với một người đàn ông trưởng thành được, chưa tới mấy phút đã hoa mắt chóng mặt. Lúc Ngũ gia chịu "buông miệng", hai tay hai chân của Tư Vũ đã mềm như bông không còn chút sức lực nào, ngờ ngác bị hất ôm vào trong ngực, ra sức thổ phỉ phò.

Lục Ngũ gia cúi đầu nhìn cô, không tiếp tục tra tấn đôi môi đáng thương nữa, chỉ nhẹ nhàng hôn lên tóc mai, đuôi lông mày của người nọ, động tác dịu dàng ôn nhu hơn trước kia rất nhiều.

Nói thật cảm giác này đối với Tư Vũ rất chi là mới lạ, nụ hôn của hắn không có chút chiếm hữu nào, giống lắng thả an ủi hơn. Không khí quá đối ẩm áp khiến cô nhắm lại mắt, lưỡi biếng không muốn cử động, một lúc lâu sau mới áp chế được trái tim đập liên hồi.

Mùi đàn hương thoang thoảng nơi chóp mũi, Tư Vũ ngửi ngửi lại có chút buồn ngủ. Đồng hồ sinh học của cô rất đúng giờ, bây giờ cũng đã nửa đêm rồi, hai mắt díp lại không thể nào mở nổi.

Lục Ngũ gia néo cằm của Tư Vũ, hôn hết cả khuôn mặt không bỏ sót một chỗ nào. Chưa đã thêm lại gặm gặm đôi môi mọng nước một lần nữa rồi mới chịu buông tha thổ trắng tội nghiệp.

Đại ma vương làm chuyện không đứng đắn thì thôi đi! Hắn lại còn ra vẻ chính trực đạo mạo nữa chứ! Trong mắt Tư Vũ, mặt người nọ không đỏ, khí không sullen, quần áo tóc tai vẫn gọn gàng chỉnh chu, không khác gì một con cừu thuần thục đối với người. Tuy rằng buông tha đôi môi thơm nhưng bàn tay hai người vẫn đan chặt vào nhau, cô cũng không dám hó hé nửa lời, chẳng may lỡ miệng hắn lại lấy cớ đề cô xuống thì chết. Cái gì cũng làm rồi, những thứ nhỏ nhặt này thôi cho qua đi.

Lục Ngũ gia nhìn bộ dáng mệt mỏi của cô - ôm càng chặt.

Vừa rồi Tư Vũ hỏi hồng loan tình động là có ý gì, tuy rằng hắn sống trong chùa nhiều năm nhưng không hề tin vào mấy quẻ bói không có chút cơ sở này, thậm chí còn cho rằng nó qua mê tín.

Nhưng chẳng hiểu sao khi nghe thổ trắng hỏi, Lục Ngũ gia lại cảm thấy rất hợp tình hợp lý. Thật ra thì, gọi là tâm động có lẽ sẽ chính xác hơn. Hắn suy

ngồi nhiều ngày như vậy, khoảnh khắc nhìn thấy Tư Vũ mới bỗng chốc tỉnh ngộ ra: Có cô ở bên người thôi là chưa đủ! Hẳn mất cha mẹ từ nhỏ, căn nhà vẫn đang chờ một nữ chủ nhân, gian bếp lạnh lẽo đã quá lâu rồi.

Tư Vũ dựa vào ngực Lục Ngũ gia, đang mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, lại nghe thấy đại ma vương gọi tên của cô: "Tư Vũ."

Con buồn ngủ lập tức tan biến đi chút ít, hai mắt tròn to. Quen nhau lâu như vậy, Lục Ngũ gia đã bao giờ gọi thẳng tên của cô, đột nhiên nghe thấy tên mình phát ra từ miệng của người nọ, Tư Vũ có chút không quen, theo bản năng trả lời: "Sao thế?"

Lục Ngũ gia vuốt ve mái tóc dài, trầm tư vài giây mới chậm rãi nói: "Chờ...sur huynh tìm được phương án giải quyết, em theo tôi đến chùa Hương Tích gặp cha mẹ nhé."

Hắn vẫn thái độ lạnh nhạt như đang hỏi thời tiết hôm nay thế nào, có cảm tưởng chuyện này không có chút ý nghĩa nào ấy, bình tĩnh đến đáng sợ. Nhưng cũng có thể Lục Ngũ gia đã nghĩ tới từ rất lâu rồi, do dự thật lâu mới dám nói ra lòng mình nên mới tự nhiên như vậy.

Kết quả tỏ trắng hoàn toàn tình ngủ.

"Anh, anh nói gì cơ?" Cô còn tưởng là ảo giác, vội ngẩng đầu, ánh mắt bán tin bán nghi nhìn chằm chằm người nọ. Tư Vũ không thể tin được cẩn thận hỏi lại một lần nữa: "Anh vừa nói... cùng anh đi gặp cha mẹ?"

Lục Ngũ gia gật đầu, khẳng định cô không hề nghe lầm.

Hai mắt Tư Vũ trống rỗng. Chẳng nhẽ hắn không biết gặp cha mẹ đối phương là có ý nghĩa gì? Việc này không hẳn là không có lý, ai bảo hắn trái tính trái nết, lúc nhỏ thì sống trong chùa, trưởng thành thì nắm quyền to, bên cạnh không có người thân cận, tình cảm cũng không hay biết gì, không biết việc này cũng là lẽ thường tình... Có quý mới tin ấy!

Tư Vũ có thể coi là một trong số ít người hiểu rõ tính nết của Lục Ngũ gia, người này một khi đã nói ra khỏi miệng thì làm gì có chuyện chỉ là hứng thú nhất thời!

Nhưng, nhưng quá nhanh rồi đó! Tuy rằng Tư Vũ đã "cam chịu" hai người bọn họ là một đôi, cũng không ghét bỏ hành động thân mật của Lục Ngũ gia, nhưng chuyện gì cũng phải từ từ chứ, quan hệ còn chưa rõ ràng đã nhảy vọt đến bước đi gặp cha mẹ hai bên rồi?

"Lục Uyên Hòa, anh có cần vội vàng như vậy không!" Tư Vũ cắn môi, một lúc lâu sau mới lí nhí nói.

Lục Ngũ gia giống như vô cùng ngạc nhiên: "Vì sao lại hỏi như thế?"

Hắn không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy trời... Tư Vũ bắt đầu đi che mặt, chậm rãi nói: "Quá nhanh, tôi không tiếp thu kịp..."

Trong mắt đại ma vương có chút nghi hoặc, hắn không cảm thấy nhanh ở chỗ nào, đưa Tư Vũ đi gặp cha mẹ đối với Lục Ngũ gia mà nói - đó là hành động chứng minh cô chính là của hắn, hắn sẽ dốc hết sức lực bảo vệ cô, yêu thương cô, đặt cô dưới cánh chim để cô không chịu bất cứ sự tổn thương nào.

Trong từ điển của Lục Ngũ gia chỉ có không hoặc có, nếu đã xác định vợ tương lai thì tất nhiên sẽ khuyếch tán mọi thứ của bản thân.

Tư Vũ không biết hắn suy nghĩ điều gì nhưng cô vẫn cảm nhận được sự nghiêm túc của ai đó, vì thế ghen hờn, tìm không ra lý do để từ chối.

Cuối cùng, cô đành thỏa hiệp, chủ động dựa vào lồng ngực của người nọ, nhút nhát nói: "Đến lúc đó rồi tính....."

Lục Ngũ gia lúc này mới cong môi, cúi người hôn nhẹ lên mi mắt của thỏ trắng.

.....

Thẩm Duyệt là một trợ lý rất có trách nhiệm. Cô nhớ rõ rằng đồng hồ sinh học của nghệ sĩ nhà mình, buổi sáng 6 giờ đã rời giường, sau khi đánh răng rửa mặt xong sẽ xuống nhà bếp lấy bữa sáng giúp Tư Vũ. Nhưng vừa mở cửa phòng đã đụng phải Tào Tháo đang thơ thơ thần thần.

"Chỉ làm sao thế, ngày hôm qua không ngủ đủ giấc ă?" Thẩm Duyệt thấy đôi mắt gấu trúc của Tư Vũ, hoảng sợ.

Thỏ trắng nhìn Thẩm Duyệt, thờ dãi: "Không có gì, không quen giường ấy mà."

Thẩm Duyệt: "???" Ngủ ở khách sạn hơn một tuần rồi, bây giờ mới nói không quen giường, có muộn quá không ă?

Thế là Thẩm Duyệt bỏ cả bữa sáng, vội vàng xin nhân viên khách sạn túi chườm đắp lên mắt Tư Vũ, lo lắng nói: "Trạng điểm đậm một chút không biết có che được không ă... Cũng may là đóng phim truyền hình nên không có nhiều cảnh đặc tả. Chắc chỉ còn cách dùng chút phấn nền che đi thôi ă, hy vọng sẽ không ảnh hưởng nhiều..."

Tư Vũ im lặng ngồi trên sofa, tùy ý để Thẩm Duyệt tô tô vẽ vẽ. Cũng không biết có phải không ngủ đủ hay không, Thẩm Duyệt có cảm giác cô mơ mơ màng màng như đang đi vào cõi thần tiên vậy.

Yên lặng một lúc, Tư Vũ thỉnh thoảng hỏi: "Tiểu Duyệt, em yêu ai bao giờ chưa?"

Thẩm Duyệt có chút kinh ngạc, Tư Vũ rất ít khi hỏi đời sống riêng tư của trợ lý, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: "Đến giờ chỉ có một người, là bạn học trước đây, làm sao thế ạ?"

Tư Vũ do dự một chút, tiếp tục hỏi: "Hmm, nếu bạn trai của em muốn đưa em đi gặp cha mẹ, có cách nào không làm tổn thương người ta mà vẫn trăm phần trăm thành công không nhỉ?"

Thẩm Duyệt: ".....?!!!"

Tay cô run rẩy, suýt chút nữa làm rơi túi chườm. Thẩm Duyệt vội vàng nắm chặt, lắp bắp nói: "Bạn, bạn trai ạ?"

Tư Vũ mỉm cười, nhìn qua có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu: "Đúng vậy, bạn trai."

Thẩm Duyệt mất gần một phút đồng hồ để xác định nó không còn nghĩa bóng nào khác, âm lượng của cô tăng lên gấp đôi: "Chỉ có bạn trai từ bao giờ thế — anh ấy là ai, người trong giới? Em có quen không ạ?!"

Trong lòng cô vô cùng khiếp sợ, Tư Vũ yêu đương cô không biết thì thôi đi, nhưng tiến triển nhanh thật sự, chưa gì đã gặp cha mẹ hai bên rồi!

Tư Vũ không nhiều lời chỉ nói ba chữ: "Em gặp rồi."

Thẩm Duyệt lập tức vắt hết óc suy nghĩ, lựa qua lựa lại, không xác định hỏi: "Là Kỳ ca ạ?"

Tư Vũ dờ khóc dờ cười: "Em nghĩ gì vậy, A Lâm là em trai chị, là em trai ruột thịt đó."

Lúc này đầu óc của Thẩm Duyệt loạn cực kì, cũng không để ý Tư Vũ vừa tiết lộ một bí mật động trời, cô bây giờ chỉ nghĩ đến việc nghệ sĩ nhà mình có bạn trai: "Nếu chị không muốn gặp thì cứ nói là cha mẹ chị vẫn chưa chấp nhận anh ấy. Chờ ông bà đồng ý thì hai nhà gặp nhau cũng không muộn."

Thẩm Duyệt làm gì có kinh nghiệm nhưng bạn bè của cô không ít người đã kết hôn. Cô tham khảo một lúc mới đưa ra phương án có vẻ vẹn toàn nhất này.

Tư Vũ vẻ mặt không đổi, giọng nói lạnh nhạt: "Chị không có cha mẹ." Mẹ đẻ như Đoàn Như Lan cô thà không có còn hơn, có lẽ mình không khác Lục Ngũ gia là mấy, chẳng qua bản thân may mắn hơn hẳn rất nhiều — có một người em trai luôn suy nghĩ cho cô.

Thẩm Duyệt biết mình nói lỡ, lại vắt hết óc nghĩ cách. Tư Vũ bỗng nhiên cười: "Thôi vậy, chị cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Chuyện này em tạm thời giữ bí mật nhé."

Thẩm Duyệt vội vàng gạt đầu, đương nhiên rồi, Tư Vũ tuy rằng đi theo đường lối trong sáng, công ty cũng không quản cô, nhưng dù gì cũng là một vị minh tinh, chuyện yêu đương không thể nói công khai là công khai được.

Dù rất muốn biết bạn trai Tư Vũ là ai nhưng Thẩm Duyệt vẫn cố kiềm chế lại. Đầu năm nay tò mò hại chết mèo đó.

Miêu: Cảm ơn bạn Lifofayeaww vì tấm ảnh rất đẹp ạ:3

Tien đây mình muốn lập một nhóm edit cùng đào cùng lấp những hố ngọt sủng, một mình một bộ nhọc quá:3 Không có kinh nghiệm cũng không sao vì mình cũng mới tập tành thôi nè:3 Nếu bạn nào có hứng thú thì inbox fb của mình ở phần giới thiệu nha <3 yêu thương <3

À, còn 13 chương nữa là bộ truyện này kết thúc rồi T^T đi kèm là 3 chương phiên ngoại:3 Sắp phải tạm biệt các bạn rồi buồn ghê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Gần đây Thẩm Duyệt rất buồn rầu.

Một ngày đẹp trời bỗng nhiên biết được bí mật của nghệ sĩ nhà mình, Tư Vũ còn nói cô đã từng gặp qua người nọ - thế là Thẩm Duyệt nhìn giống được nào cũng cảm thấy vô cùng khả nghi, như một nhân giả âm thầm quan sát từng tên một xem hẳn có xứng đôi với Tư Vũ hay không.

Người hiểm nghi lớn nhất là Kỳ Lâm nhưng đã bị thở trắng đứt khoát phủ nhận, Thẩm Duyệt đành phải di dời ánh mắt sang kẻ hiểm nghi số 2 — chính là người đang đóng chung với Tư Vũ, đảm nhận vai nam chính của bộ phim - ảnh đế Ôn Viễn.

Chăm chú theo dõi một hồi, con mắt tinh tường của cô nhìn ra không ít dấu vết.

"Chỗ này diễn hơi cứng, nên thả lỏng một chút. Theo như kịch bản thì có một đoạn nhạc dạo liên quan đến hài kịch, cô diễn theo cách này thử xem..." Ôn Viễn tay nắm tay chỉ điểm cho Tư Vũ.

"Đêm qua đột nhiên hạ nhiệt độ nên tôi mượn phòng bếp nấu một nồi canh thịt dê với long nhãn cầu kỷ, nó giúp giữ ấm cơ thể rất tốt. Lát nữa tôi nhờ trợ lý đưa một bát tới phòng cô nhé..." Đây là Ôn Viễn tự mình xuống bếp nấu cho Tư Vũ ăn.

"Tôi biết sức khỏe của cô không tốt, không thể làm việc quá mệt nhọc nên đã bàn bạc với Nghiêm đạo sửa lại kịch bản. Nếu điều kiện cho phép, ông ấy sẽ tận lực không dùng cảnh ngoài trời, như vậy một ngày sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn..." Đây là Ôn Viễn vì không muốn Tư Vũ vất vả nên đã bàn bạc riêng với đạo diễn.

Quan sát hơn một tuần, Thẩm Duyệt càng ngày càng cảm thấy có vấn đề: Nếu Ôn ảnh đế thật sự là bạn trai của chị Tư Vũ thì làm mấy chuyện này không có gì là lạ cả. Nhưng nếu không phải, làm gì có ai quan tâm con gái nhà người ta như vậy, trừ khi là crush chị ấy!

Không chỉ mỗi Thẩm Duyệt cảm thấy như vậy, Mộc Yên cũng đã nhìn ra, còn vội trộm lên lút hỏi cô: "Hai người bọn họ là một đôi hả?"

Thẩm Duyệt tuy rằng cảm giác thấy rất có khả năng nhưng cũng không dám nói bậy, thái độ của cô vô cùng cẩn thận: "Chuyện này em cũng không rõ nữa. Chị Tư Vũ không nói, em cũng không dám hỏi."

Mộc Yên cắn hạt dưa, có chút tò mò hỏi: "Đến em cũng không biết? Không phải nghệ sĩ một khi yêu đương đều phải báo cáo cho công ty sao?"

Thẩm Duyệt lắc đầu: "Nghệ sĩ khác đúng là phải làm như vậy, nhưng chị Tư Vũ... Giống như tự do cực kì, công ty không yêu cầu chị ấy phải làm gì cả. Lục tổng còn nhiều lần đích thân tới hỏi em tình hình của chị Tư Vũ thế nào, dặn dò em phải chăm sóc tốt cho chị ấy... có vẻ vô cùng coi trọng."

Mộc Yên gật đầu, xem ra hậu trường của cô gái này rất lớn. Sau khi buồn dưa lê xong, đợi đến buổi tối, cô vội vàng chia sẻ tin nóng hổi này cho họa sĩ nhà mình.

"Cầm Lí, tin giật gân nè! Chị nói cho em, em đừng nói ra bên ngoài nhé. Nghe nói — Chu Tư Vũ và Ôn Viễn là một cặp đó! Tin này do chính miệng trợ lý của Tư Vũ nói ra, độ tin cậy lên đến 80%!"

Sau khi trở về khách sạn, Tư Vũ mở điện thoại ra đọc được tin nhắn này: "....."

Cô với Ôn Viễn là một cặp? Tại sao cô không biết!

Thật quá đáng, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy! Lúc Tư Vũ nhìn thấy người gây ra mọi tội lỗi là trợ lý nhà mình, cô lập tức cạ lời, xoa huyết thái dương, thờ dài nhả một câu: "Lừa đảo."

Mộc Yên: "...Không phải lừa đảo đâu, chị tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ không bình thường tí nào luôn á! Đưa đồ ăn còn dạy nhau học nữa."

Nhắc đến chuyện này, Tư Vũ tiếp tục đau đầu. Không phải cô không từ chối, đồ ăn mà Ôn Viễn đưa cô đều nhờ người trả lại, còn khéo léo bày tỏ bản thân không dám nhận. Hay hẳn muốn dạy cô diễn, Tư Vũ cũng thể hiện rõ quan điểm phải có người khác ở bên cạnh thì cô mới đồng ý, kiên quyết từ chối những lời mời ngầm, thế mà vẫn không ngăn được tin đồn thất thiệt...

Ôn Viễn ấy hả, tuy rằng nhìn qua hẳn có vẻ vô cùng ôn hòa nhưng bên trong lại cứng cỏi cực kì. Bạn từ chối một lần, hẳn sẽ không đích thân đi nữa mà nhờ người đưa tới, không những thế còn cố tình tăng thêm số lần diễn tập, lấy cả đạo diễn ra để làm lá chắn. Đến nước này Tư Vũ vẫn tiếp tục từ chối thì chắc chắn người khác sẽ nghĩ cô kiêu căng tùy hứng, không biết trên dưới.

Mọi người đều cùng một đoàn phim, Tư Vũ không thể để mối quan hệ trở nên quá căng thẳng. Đây không phải chuyện riêng của hai người, nam nữ chính cãi nhau rất dễ ảnh hưởng đến tập thể. Tư Vũ vốn định giải quyết trong âm thầm, không hề mong muốn mọi người biết đến chuyện này.

Giảng co mãi cuối cùng cũng quay xong được một nửa kịch bản, thân thể Tư Vũ không mệt bao nhiêu nhưng trái tim cô lại mệt thật sự.

Cô nói với Mộc Yên: "Chị phải tin em chứ! Em và... Tư Vũ là bạn, cô ấy nói cho em tin đồn này không phải sự thật."

Đầu tiên Mộc Yên nghĩ tới chuyện Cầm Lí làm bạn với Chu Tư Vũ từ bao giờ vậy, sau đó mới hỏi dồn dập: "Vậy cô ấy có nói cho em ai là bạn trai của cô ấy không?"

Tư Vũ yên lặng vài giây, nói: "Không có! Nhưng mà khẳng định không có quan hệ gì với Ôn Viễn hết. Chị cũng đừng nói ra ngoài, người khác nghe thấy lại nói bóng nói gió."

Dù lòng rất ngứa nhưng Mộc Yên vẫn cố kiềm chế lại, liên tục bảo đảm tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài. Sau khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện, cô sờ cằm, lẩm bẩm nói: "Đến cả Ôn ảnh đế cũng chứng mất, bạn trai của Chu Tư Vũ xem ra không phải dạng vừa đâu....."

Đối phó với biên tập chuyên gia hóng hớt xong, Tư Vũ vừa cầm bút vẽ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cô nhìn màn hình — nickname của Lục Ngũ gia đã thay đổi đôi chút, từ "Đại ma vương bệnh thần kinh" chuyển thành "Đại ma vương nhà mì" — thờ dài, hay lắm, vừa tiễn được một tên, một tên khác lại tới — còn khó chơi hơn tên trước, vị này không đồ dành tốt thì đêm nay cô đừng hòng ngủ ngon.

Tư Vũ khoác thêm áo, dặn dò Thẩm Duyệt một chút rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài. Mấy ngày nay, trợ lý đã quen với việc cô hay ra ngoài cả đêm không về, tuy rằng vô cùng tò mò người hẹn Tư Vũ là ai nhưng cô vẫn cố gắng áp chế sự tò mò trong lòng, không lăm miêng cũng không nhiều chuyện.

Dù gì từ đó đến giờ cũng chưa có nhà báo nào chụp được cảnh Tư Vũ ra ngoài ban đêm, Thẩm Duyệt đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tư Vũ xuống cầu thang trùng hợp lại chạm mặt với Sở Song Nghiên đang trở về phòng. Suốt diễn của cô còn mấy cảnh nữa là kết thúc nên không cần túc trực ở đoàn phim cả ngày, thế là đại tiểu thư đi chơi khắp nơi, buổi tối mới chịu về lại khách sạn. Hai người đụng mặt, Sở Song Nghiên hiểu rõ nợ nần cười, thấy bốn bề vắng lặng, cô nhỏ giọng hỏi: "Chị Tư Vũ, lần này Ngũ gia không giận quá 3 ngày đúng không? Em nói rồi anh ấy không chịu đựng được đâu."

Sở Song Nghiên chính là người đầu tiên biết hai người bọn họ quen nhau, cô còn tự xưng là Hồng Nương nữa chứ. Sau tất cả mọi chuyện, Sở đại tiểu thư bây giờ đã có niềm vui mới là: Đánh cuộc.

Đánh cuộc gì hả? Đánh cuộc Lục Ngũ gia có thể chịu đựng không gặp Tư Vũ mấy ngày. Ngũ gia dù sao cũng là người nắm quyền chân chính của Lục gia - hẳn có rất nhiều vấn đề phải giải quyết, không thể ở lại Giang Thành quá lâu mà còn phải đi những thành thị khác. Trước kia thì tốt rồi, xa nhau đầm bữa nửa tháng cũng không có gì là khó khăn. Nhưng bây giờ không giống, hẳn gần như không thể chấp nhận chuyện Tư Vũ rời xa tầm mắt của bản thân, thế nên một hai ngày đã giải quyết xong tất cả mọi việc, đón máy bay trở lại Giang thành.

Lần trước Sở đại tiểu thư đánh cuộc 3 ngày, quả nhiên cô lại thắng.

Tư Vũ nhìn cô, thờ dãi: "Cô đừng trêu tôi."

Sở Song Nghiên trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, vẩy tay: "Hai người đi chơi với nhau đi."

Tư Vũ: "....."

Cô chậm rãi bước ra đại sảnh. Người của Ngũ gia sớm đã thanh trừng khu vực quanh đây, paparazzi cả ngày lẫn đêm canh chừng ở bên ngoài khách sạn đã không thấy bóng dáng, xung quanh yên tĩnh cực kì. Tư Vũ vừa mới bước ra ngoài cửa đã bị một đôi tay kéo vào trong xe.

Máy sưởi vô cùng ấm áp, không khí tràn ngập mùi gỗ đàn hương, một thứ mềm mại ấm nóng hôn lên đôi môi lạnh băng của cô.

Tài xế đại ca hai mắt nhìn thẳng, tay thì nhấn nút khởi động tằm chắn. Gần mười phút trôi qua, Tư Vũ thờ hờn hển, giãy giụa muốn tránh khỏi cánh tay như kim sắt của người nọ, cô nghiêng đầu ho khan.

Cũng may có sự trợ giúp siêu to khổng lồ của sư huynh Lục Ngũ gia, cô không hề ho ra máu nữa.

"Ôn Viễn vẫn còn xum xoe với em?" Lục Ngũ gia bắt lấy con thỏ đang có ý định chạy trốn, nhanh nhẹn ôm chặt nó vào lòng, trầm giọng hỏi: "Hừm?"

Tiêu đòi! Lục Ngũ gia am hiểu nhất chuyện biến không thành có, mà "Sự thật" hình như cũng "có", không biết hẳn lại định làm gì xấu xa, cô vội vàng phủ nhận: "Đồng nghiệp thôi mà, tôi tuyệt đối không ở một mình một phòng với anh ta, thật sự, Thẩm Duyệt có thể làm chứng!"

Lục Ngũ gia nhướn mày, hẳn đương nhiên là biết chuyện này, người bên cạnh Tư Vũ không phải dùng để trang trí, chẳng qua hẳn muốn bắt nạt cô gái nhỏ nhà mình thôi - phải lấy ra một cái cớ không cô lại bảo hẳn ý thế hiếp người không phải sao?

Vì thế Lục Ngũ gia lại học được thêm một thứ gọi là bung tai bịt mắt, cúi đầu hôn lên môi Tư Vũ, không hề cho cô cơ hội giải thích.

Tư Vũ cảm thấy không ổn: "Từ từ, đợi chút... Trên cổ không được, tôi không có áo cao cổ..." Lời phản kháng bị trấn áp mạnh mẽ, cô tròn trắng mắt, biết trước sẽ như vậy mà!

Xe vẫn tiếp tục lăn bánh, mãi đến lúc nó dừng lại Lục Ngũ gia mới chịu buông tha thỏ trắng đáng thương. Tay chân Tư Vũ nhũn ra, nằm im thín thít một lúc mới có sức lực bò dậy, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ủa, tại sao lại chạy đến nhà cô?

"Tại sao lại tới đây?" Tư Vũ ngạc nhiên hỏi. Nếu là bình thường, Lục Ngũ gia sẽ đưa Tư Vũ đi một vòng Giang thành, khi nào hẳn tận hứng sẽ đưa cô trở về khách sạn, hôm nay không biết vì sao lại đột nhiên sửa lại hành trình.

Lục Ngũ gia kéo cô xuống xe, bước lên lầu, nhân nhạ giải thích: "Kỷ Lâm... Em trai em, hôm nay vừa trở về Giang thành. Tôi nghĩ hai người đã lâu chưa gặp nên đã giúp em hẹn cậu ta tới đây."

Tư Vũ sững sốt, một lúc lâu sau mới nghẹn ra được một chữ: "... Hả?"

Cô nghi ngờ nhìn chằm chằm Lục Ngũ gia, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Ngũ gia tốt như vậy từ bao giờ thế, chẳng lẽ định tuyên thệ chủ quyền với Kỷ Lâm? Quá ngây thơ rồi đó.

Miêu: Spoil

Ngũ gia trắng trợn ôm Tư Vũ vào trong lòng, lạnh nhạt nói: "Cậu không cần lo lắng. Lục gia không có kẻ nào có thể sai khiến được tôi." Hắn ngừng vài giây, tùy ý bổ sung một câu: "— Trừ chị cậu ra."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75

"Chị, chị nói lại lần nữa?!"

Kỷ Lâm mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tư Vũ, sau đó cúi đầu nhìn hai bàn tay đang đan chặt vào nhau... Cả người hắn như muốn bùng cháy lên.

Tư Vũ nhìn theo ánh mắt của em trai, lúc này mới phát hiện ra từ lúc bước lên lầu đến giờ, bàn tay Lục Ngũ gia vẫn nắm chặt tay cô không rời không bỏ. Thở trắng lập tức cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt nóng lên muốn thu tay về, ai ngờ người đàn ông bên cạnh không thèm để ý ánh mắt của người ngoài, nắm càng thêm chặt.

Tư Vũ: "....." Có cần kích thích em nó như vậy không.

Quả nhiên, Kỷ Lâm thấy thế, sắc mặt hắn càng trở nên vặn vẹo. Tư Vũ nghĩ nếu ánh mắt có thể hóa thành mũi tên, bàn tay của Lục Ngũ gia chắc chắn không khác gì tổ ong.

Đối với Kỷ tiểu thiếu gia, sét đánh giữa trời quang cũng chỉ như thế này mà thôi — chị gái đột nhiên nói cho hắn - chị ấy đã có bạn trai, đối tượng vẫn là cái tên Lục gia cực kì nguy hiểm không hề trừ chọc kia.

Kỷ thiếu gia rất muốn nắm tóc gào thét: Không phải lúc ấy hắn đã dựa vào tài trí của mình đuổi người đàn ông này đi rồi sao? Thế nào lại ra một chiêu hồi mã thương (giả vờ thua chạy, như cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa phóng thương (hoặc đâm ngược) để phản kích), quả thực khiến người khác trở tay không kịp!

Hôm nay Tư Vũ hẹn hắn gặp mặt, quả thực Kỷ Lâm vô cùng vui sướng. Thời gian gần đây hắn phải bay sang thành thị khác để đóng phim, lâu lắm rồi chưa được ngồi nói chuyện với chị gái, vì thế vừa xuống phi cơ đã vội vàng chạy tới nơi này ngồi chờ. Ai ngờ đợi nửa ngày lại nhìn thấy Lục Ngũ gia nắm tay Tư Vũ đứng ở ngoài cửa. Chị gái còn nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc - sáng mù mắt chó của hắn.

"Toang", trái tim pha lê yếu ớt của Kỷ tiểu thiếu gia vỡ vụn thành từng mảnh. Hắn ngăn phòng vạn phòng, tự cho là đã bóp nát khả năng Tư Vũ bị người mang đi. Lại không nghĩ tới chỉ trong vòng hai tháng hắn đi công tác, thế giới ngoài kia đã thay đổi nghiêm trọng.

Kỷ Lâm hít sâu một hơi, ở trong lòng nói cho bản thân phải hết sức bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh! Hắn đã là một người đàn ông trưởng thành, không thể giống một đứa con nít chỉ biết nhảy dựng lên gào khóc phản đối, làm như vậy sẽ khiến chị gái khó xử, phải có lý do có dẫn chứng mới được!

Kỷ Lâm vất vả lắm mới giữ vững tâm lý, miễn cưỡng nở nụ cười nhìn về phía Lục Ngũ gia, giả vờ nhiệt tình hỏi: "Chuyện này có chút đột ngột. Tôi chưa nghe chị ấy nhắc đến anh bao giờ, hai người quen nhau khi nào thế?"

Tư Vũ ngồi ở một bên quan sát tình hình, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của Kỷ Lâm vô cùng nguy hiểm, cô không tự giác rung mình một cái.

Lục Ngũ gia vẫn ung dung, nhẹ nhàng băng quơ trả lời: "Cũng không sớm. Nhưng lúc ấy cậu còn chưa trở thành em trai của Tư Vũ, không biết cũng là chuyện bình thường."

Hắn có lệ cong môi, nụ cười kia thế nhưng không khác Kỷ Lâm là mấy - khiến người khác hết hoảng cực kì.

"....." Quen sớm thì ngon lắm hả, dù lúc ấy hắn vì rất nhiều lý do nên không thể nhận Tư Vũ, nhưng nói về huyết thống hai người bọn họ vẫn là chị em đó! Kỷ Lâm cắn răng, tiếp tục nói: "Lục tiên sinh, tôi không có ý kiến hết, chỉ cần chị Tư Vũ vui là đủ rồi. Nhưng gia tộc của ngài nhất định sẽ không đồng ý đúng chứ? Theo tôi được biết, quy củ của Lục gia ở Dung thành rất nghiêm ngặt, chị gái tôi từ nhỏ chưa từng tiếp xúc với mấy thứ này, chẳng may không thích ứng được thì khác gì hại chị ấy?"

Kỷ Lâm lái sang chuyện khác. Hắn không hề rối rắm chuyện Lục Ngũ gia thông đồng với Tư Vũ từ khi nào nữa mà nhắm hẳn vào thân phận của người nọ. Thật ra cho tới tận bây giờ, Kỷ tiểu thiếu gia biết rất ít về đại ma vương, chỉ qua lời Tư Vũ biết hắn là người của Lục gia, địa vị rất cao nhưng cao thế nào Kỷ Lâm lại không rõ. Thế nên mới cho rằng Lục Ngũ gia sẽ bị gia tộc kiểm chế.

Không phải các thế gia khác đều như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Kỷ Lâm càng thêm kiên định không thể để Tư Vũ rơi vào hố lừa.

Tư Vũ ngăn người, lát sau có chút xấu hổ nhìn Lục Ngũ gia, đúng lúc này hắn cũng quay sang nhìn cô, trong mắt chứa đầy ý cười, mặt Tư Vũ không khỏi đỏ rực lên.

Đứa nhỏ ngốc! Đại ma vương không đi tai họa Lục gia đã là không tồi rồi, bọn họ nào có lá gan uy hiếp hắn, Tư Vũ nhỏ giọng: "A Lâm, việc này em không cần lo lắng....."

Kỷ Lâm không tán đồng: "Chị, chuyện này liên quan đến cả đời đó."

Ngũ gia trắng trợn ôm Tur Vũ vào trong lòng, lạnh nhạt nói: "Cậu không cần lo lắng, Lục gia không có kẻ nào có thể sai khiến được tôi." Hắn ngừng vài giây, tùy ý bổ sung một câu: "— Trừ chị cậu ra."

"Lời hay ai chả nói được, tôi không tin... Đợi chút!" Kỳ Lâm vừa định phản bác, nhưng suy nghĩ kỹ thì, lời này rõ ràng đang ngầm khẳng định Tur Vũ là người của Lục gia! Hừ, chị hắn còn chưa già ra ngoài đâu nhé, cái đồ không biết xấu hổ, thiếu chút nữa là sập bẫy rồi, đúng là một con cáo già! Trong lòng Kỳ Lâm cảm thấy vô cùng may mắn, bên ngoài lại xụ mặt nói, "Anh nói chuyện có lý lẽ một chút, chị tôi trở thành người của Lục gia bao giờ!"

Nghe khẩu khí không sợ trời không sợ đất của em trai, Tur Vũ buồn cười không chịu được. Đứa nhỏ này đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám to tiếng trước mặt Lục Ngũ gia như vậy, nếu có người khác ở đây nhất định sẽ không nhìn được quỷ xuống vãi hân mấy lạy.

Đương nhiên, lời uy hiếp của Kỳ Lâm đối với Lục Ngũ gia cũng chỉ là gió thoảng bên tai mà thôi, hắn không thèm để trong lòng. Mục đích mang Tur Vũ tới đây là để chiều theo ý nguyện của cô – thông báo một tiếng với người thân duy nhất, còn Kỳ Lâm có đồng ý hay không là chuyện của cậu ta, đại ma vương thật sự không quan tâm.

"Nói cũng nói xong rồi, đi thôi." Lục Ngũ gia kéo Tur Vũ đứng dậy, mỉm cười có lệ nhìn Kỳ Lâm: "Lần sau nếu cậu muốn lấy lý do phản đối ấy, nhớ rõ phải đi tìm hiểu kỹ một chút, đừng loạn tìm những thứ vô dụng."

Kỳ Lâm này còn cố diễn tròn vai người đàn ông trưởng thành, nhưng chỉ một câu của đại ma vương đã khiến hắn phá công. Dù gì Kỳ 3 tuổi còn trẻ, lòng dạ không sâu, làm sao có thể là đối thủ của người cầm quyền nhiều năm như Lục Ngũ gia chứ?

Quá kiêu ngạo! Người đàn ông như vậy chị vẫn còn muốn lấy hả?! Kỳ Lâm liều mạng dùng ánh mắt ám chỉ Tur Vũ. Thỏ trắng thật ra cũng muốn an ủi em trai bị tổn thương sâu sắc một chút, nhưng Lục Ngũ gia lại nắm chặt tay cô không cho đi. Thế là hai người đàn ông đứng ở hai bên, chăm chú nhìn Tur Vũ chờ đợi câu trả lời.

Tur Vũ: "....." Vấn đề chết người này cô nào dám trả lời!

Bạn trai hay là em trai, Tur Vũ do dự một chút, quyết đoán lựa chọn "đồng chí" có mức độ nguy hiểm cao hơn. Chẳng may Lục Ngũ gia tức giận, sợ là bốn năm ngày cũng chưa chịu dừng, nói đi nói lại vẫn chỉ khổ cái thân già này thôi. Tur Vũ âm thầm nói tiếng xin lỗi với Kỳ Lâm, ý bảo hắn có gì liên lạc lại sau, còn chưa kịp nói thêm câu gì đã bị người nọ kéo xuống dưới lầu nhét vào trong xe.

Kỳ Lâm khóc không ra nước mắt: "... Chị! Chị đi thật hả!" Chuyện này không hề giống trong tưởng tượng của hắn!

Bên kia, trên đường trở về khách sạn, Lục Ngũ gia vừa trêu đùa ngón tay của Tur Vũ vừa lơ đãng hỏi: "Em trai em hình như không biết chút gì về tôi thì phải, em chưa từng nhắc đến tôi trước mặt cậu ta bao giờ hả? Hay là... em không muốn chuyện này bị đưa ra ngoài ánh sáng nên mới không chịu nói?"

Mồ hôi lạnh sau lưng Tur Vũ tuôn ra không ngừng, sắc mặt của cô nhăn nhúm lại: "Là lỗi của tôi, sau khi trở về tôi nhất định sẽ phổ cập kiến thức cho em ấy, kể về sự tích quang vinh của anh....."

Lục Ngũ gia nhướn mày hỏi: "Chỉ nói về tôi sao?"

Tur Vũ ghen hờn, bắt đắc dĩ nói: "Là chúng ta! Tất cả mọi chuyện từ đầu tới đuôi đều nói tỉ mỉ cho em ấy biết, được không?" Còn không phải muốn tìm cách để tiếp tục khoe mẽ với Kỳ Lâm sao, thỏa mãn anh là được chứ gì?

Lúc này Lục Ngũ gia mới cảm thấy vừa lòng, khẽ cười một tiếng, cúi đầu môi chạm vào môi.

.....

Quay《Công lược thời thượng》tốn thời gian hơn phim điện ảnh rất nhiều. Tur Vũ đã ở đoàn phim 2 tháng, chờ đến lúc Nghiễm đạo thông báo toàn đoàn phim có thể nghỉ ngơi một thời gian, bấy giờ cô mới bắt tri bắt giác phát hiện đã chuẩn bị đến giao thừa rồi.

Bộ phim《Khuyên Quốc》của Lương đạo quyết định công chiếu vào kì nghỉ đông. Tur Vũ không hề để ý những chuyện bên ngoài, hoàn toàn tập trung tâm trí vào việc quay phim nên không hề hay biết gì. Tuần tiếp theo Lương đạo gọi điện thoại cho cô để chúc mừng, nói doanh thu tuần đầu của phòng vé hoàn toàn vượt ngoài dự tính, hơn nữa vẫn đang không ngừng tăng lên, ông còn khen Tur Vũ là linh vật, nói không ít fans vì cô nên mới tới xem.

Có chút tò mò, Tur Vũ hỏi Thẩm Duyệt về tài khoản Weibo của cô, còn hỏi cô ấy cộng đồng mạng đánh giá thế nào về bộ phim.

Thẩm Duyệt thay Tur Vũ quản lý Weibo, lập tức vui mừng nói: "Ý kiến của dư luận rất tốt! Chị xem này, sau khi Khuyên Quốc công chiếu, fans của chị lập tức tăng thêm mười vạn, thông tin nhắn chờ cũng sắp hỏng đến nơi. Em cảm thấy chúng ta có thể nhân cơ hội lần này nhận thêm một ít hợp đồng quảng cáo cũng được á....."

Thẩm Duyệt vẫn siêng năng tìm hợp đồng cho Tur Vũ. Thật ra thỏ trắng đã có ý định giải nghệ từ lâu, so với đóng phim, cô cảm thấy nghề họa sĩ phù hợp với bản thân hơn nhiều! Chẳng qua bây giờ nói ra Thẩm Duyệt nhất định sẽ không chấp nhận, cô nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: "Nhận một phần cũng được, nhưng đừng chọn mấy chương trình gameshow. Càng nhẹ nhàng càng tốt."

Hiếm khi Tur Vũ chủ động yêu cầu công tác, Thẩm Duyệt không ngừng gật đầu.

Tur Vũ đăng nhập vào Weibo, tùy tay vào mấy bài đăng gần nhất đọc bình luận: có fans khóc chút chút oán giận Văn Hòa chết quá thảm yêu cầu ra thêm

ngoại truyện, có fans hồng mắt nói mình rõ ràng xem phim từ đầu tới cuối lại đoán sai CP, còn có một số fans không thỏa mãn kết thúc nên tự tay viết ra một ít đoán văn để an ủi tâm hồn mỏng manh của mình. Tur Vũ lật lật một hồi thể nhưng đọc được đồng nhân Vân Hòa x Tần Đế - _-.

Ngay cả nữ chủ chính quy Hàn Diễm Diễm cũng không ngại làm lớn chuyện, đăng bài đùa giỡn: "Tại sao không có ai ghép mình với chị Tur Vũ hả?"

Các fan sôi nổi nói đây quả là một ý kiến hay. Hàn Diễm Diễm tiếp tục phun dầu vào lửa: "Nếu @ Lại sống 500 năm Cẩm Lí đồng ý vẽ bức tranh liên quan đến chủ đề này, chương trình phát sóng trực tiếp tuần sau mình hứa sẽ đọc thơ bày tỏ tình cảm với chị Tur Vũ!"

Thỏ trắng thờ dài, nếu đã có người chủ động đi tìm đường chết, cô làm sao có thể không thành toàn cơ chứ. Vì thế cầm bút lên, nhanh chóng vẽ một bức tranh "như ý" của Hàn Diễm Diễm, đăng lên Weibo, còn cố ý tag cô ấy vào: @ Hàn Diễm Diễm, đưa microphone cho cô rồi đó, mời. [mỉm cười][mỉm cười]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phân Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

« Lắng nghe tiếng lòng của sao » là gameshow nói lên tiếng lòng của mình tình. Tổ biên đạo chương trình gần đây rất rầu rĩ, khán giả bây giờ chỉ thích xem những chương trình mà các khách mời chạy đi chạy lại, lăn lộn trong bùn đất - càng mất hình tượng người xem càng thích! Chương trình của bọn họ không có trò chơi làm màu làm mè nên chẳng thu hút được ai, chuẩn bị đóng cửa đến nơi rồi.

Lãnh đạo bên trên yêu cầu tổ biên đạo phải mời vài vị minh tinh tham gia để cứu vớt ratings đang ngày càng đi xuống. Bọn họ tất nhiên cũng nghĩ đến chuyện này nhưng vấn đề là có ai chịu nhận lời cơ chứ? Minh tinh mới nổi sẽ không tham gia gameshow ít tiếng tăm như này chứ đừng nói tới hoa đán, tiểu sinh hay ảnh đế, ảnh hậu.

Tiểu Liễu là thực tập sinh mới của tổ biên đạo, có một biệt tài là cập nhật tin tức rất nhanh. Cô cũng chính là một trong các fans trung thành của Kỳ Lâm, mấy ngày hôm trước sau khi đi xem bộ phim mới của thần tượng, lại trở thành fans của Chu Tur Vũ. Trước kia Tiểu Liễu đã từng nghe phong phanh về cô ấy, dù gì trong cộng đồng Fan Club của Kỳ Lâm không ít người tự nhận bản thân là hạt mè với nhân trùng sữa - mỗi lần Kỳ Lâm cùng màn ảnh với Tur Vũ, mấy người họ lại phát rồ lên hét chói tai. Lúc đầu Tiểu Liễu vô cùng khinh thường hành vi của bọn họ, dù gì bản thân chỉ là fan của Kỳ Lâm, lại không phải fan CP kia nên không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại điên cuồng như vậy.

Nhưng mà sau khi xem « Khuynh Quốc » xong, Tiểu Liễu đột nhiên hiểu được cảm giác của những fans cô từng coi thường trước kia. Hai người đó..... Thật sự là siêu âm áp, siêu đáng yêu!

Tiểu Liễu theo dõi Weibo của Tur Vũ, thuận tay cũng theo dõi Hàn Diễm Diễm. Không bao lâu liền thấy Hàn Diễm Diễm nói chỉ cần Cẩm Lí dám vẽ, cô ấy sẽ tỏ tình với Chu Tur Vũ ngay trên sóng truyền hình. Mà truyện hay còn ở phía sau, ngay trong đêm đó, họa sĩ Cẩm Lí thật sự vẽ một bức theo ý của Hàn Diễm Diễm.

Kết quả là "nhân sĩ" từ khắp nơi đổ về Weibo của Hàn Diễm Diễm yêu cầu cô thực hiện lời hứa.

Tiểu Liễu vừa thấy, điểm nóng là đây chứ đâu? Vì thế cô lập tức đi tìm biên đạo, ra sức đề cử: "Hàn Diễm Diễm không phải sao nữ nổi tiếng gì nhưng doanh thu phòng vé của « Khuynh Quốc » rất tốt nên số lượng người theo dõi của cô ấy cũng tăng lên. Còn có rất nhiều người mong chờ gameshow kế tiếp của Hàn Diễm Diễm. Tôi cảm thấy nếu cô ấy đồng ý tham gia... ratings chắc chắn sẽ tăng cao."

Biên đạo nghe Tiểu Liễu nói xong, hỏi câu: "Vậy tại sao không mời Chu Tur Vũ tham dự luôn?"

Tiểu Liễu cũng muốn nhưng thật sự là tài chính không đủ. Chu Tur Vũ hiện giờ đang nổi đình nổi đám trên mạng, bao nhiêu chương trình giờ vàng muốn mời cô ấy còn không được, sao có thể coi trọng bọn họ chứ?

Nhưng cô nào dám nói ra tình hình thực tế, Tiểu Liễu đành khéo léo từ chối: "Tôi cảm thấy không có chút hy vọng nào đâu....."

Biên đạo dứt khoát trả lời: "Cứ đi hỏi thử xem!"

Hết cách, Tiểu Liễu đành phải gọi điện thoại cho trợ lý của Tur Vũ. Trời không phụ lòng người, cô nhận được một tin cực tốt: Tur Vũ đồng ý tham gia! Chưa hết, không biết Kỳ Lâm nghe tin này ở đâu, hần chủ động vươn ra cảnh ôliu, nói muốn cùng Tur Vũ tham gia chương trình.

Đúng là niềm vui bất ngờ! Là Kỳ Lâm đó, siêu sao chạm tay có thể bóng, thể nhưng chủ động muốn tham gia chương trình của bọn họ!

Tiểu Liễu vui sướng đến điên rồi, vội nói cho biên đạo. Về mặt của hần không dám tin, hỏi lại mấy lần mới dám khẳng định đây không phải trò đùa, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước: "Quá may mắn....."

Đến ông trời cũng muốn ratings của bọn họ tăng lên!

Để nắm chặt cơ hội nghìn năm có một, biên đạo vở bài, quyết định riêng kỳ này sẽ thêm chuyên mục phát sóng trực tiếp. Vừa công bố tin tức ra ngoài, quả nhiên thu hút được sự chú ý đông đảo của cộng đồng mạng.

【 Có Hàn Diễm Diễm tham gia kìa! Đã hứa tỏ tình rồi đó đừng có mà nuốt lời! 】

【 Nhiệt liệt ăn mừng Kỳ ca và chị Tư Vũ. Đã lâu rồi không thấy chị em nhà họ xuất hiện cùng nhau, thật sự rất nhớ rất rất nhớ QAQ】

【 Bởi vì chị ấy đang đóng phim đó mà, Kỳ ca cũng có công việc của mình. Hai người đều rất bận.】

【 Gần đây chị Tư Vũ "bế quan tu luyện" hay sao á, ảnh cũng đăng rất ít. Em chỉ biết ngắm những bức ảnh cũ để sống qua ngày T^T. Mà em phát hiện ra một quy luật thú vị cực, tần suất Kỳ ca cập nhật Weibo có liên quan đến chị Tư Vũ đó.....】

【 Đúng rồi, lại nói đến Kỳ ca, mấy ngày hôm trước anh ấy đăng bức ảnh "Người thân bạn ghét nhất trần đời là ai" là có ý gì nhỉ? Chẳng lẽ bị cô di chú bác trong nhà chọc tức? 】

【 Rất có khả năng, không nghĩ rằng người như Kỳ ca cũng có lúc bị quấy rối. Bình thường còn thấy khó chịu vì bị mấy bà cô trong nhà hỏi bao giờ kết hôn, bây giờ bỗng dưng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.】

.....

Tiểu Liễu chăm chú nhìn màn hình, vui sướng khi thấy lượt bình luận với chia sẻ không ngừng tăng lên. Tuy rằng cộng đồng mạng không mấy chú ý đến chương trình mà chỉ nhắc đến vài vị minh tinh, cô cũng không quan tâm, điều này chẳng phải chứng minh bọn họ đã mời đúng người rồi sao? Đến lúc đó ratings chắc chắn sẽ tăng.

《Lắng nghe tiếng lòng của sao》chưa PR gì cũng đã trở nên sốt sình sịch. Toàn bộ chương trình đều làm việc vô cùng nghiêm túc. Hôm ghi hình bọn họ còn cử một nhóm ra sân bay đón tiếp các vị minh tinh, tổ chức cực kì long trọng.

Tiểu Liễu trở thành fans của Kỳ Lâm đã nhiều năm nhưng đây chính là lần đầu tiên được tiếp xúc thân tượng ở khoảng cách gần như vậy. Tuy rằng chỉ là phận nhân viên quen nhưng có thể xin chữ ký của Kỳ Lâm là quá đủ rồi. Thừa dịp chương trình đang điều chỉnh ánh đèn sân khấu, cô rón ra rón rén bước vào hậu trường, đi đến phòng hóa trang của Kỳ Lâm, còn chưa kịp gõ cửa đã nghe thấy giọng nói oán trách của thân tượng.

"Chị, em cảm thấy anh ta không đáng tin một chút nào luôn á!... Thật sự là em nhìn không vừa mắt, chị suy nghĩ lại một lần nữa đi ạ."

Đang nói chuyện sao? Tiểu Liễu không thể kìm nén được trí tò mò, cô đứng ở trước cửa, do dự không biết có nên gõ hay không.

Đúng lúc này trong phòng lại truyền ra một giọng nữ vô cùng bắt mắt: "Những lời này em nói hơn mười lần rồi đấy."

Kỳ Lâm lầu bầu: "Em nói bao nhiêu lần chị cũng có thêm nghe đâu..."

Giọng nữ kia lại nói: "Sao hai người giống nhau thế không biết? Người nọ ấu trĩ thì thôi đi, em còn học theo anh ta nữa!"

Kỳ Lâm đề cao âm lượng: "Không phải, chị, anh ta rõ ràng muốn nhắm vào em, muốn khoe mẽ trước mặt em!"

Tiểu Liễu bỗng nhiên nhớ ra, giọng nói này không phải của Chu Tư Vũ sao! Không nghĩ tới hai người ở riêng cũng xưng hô chị em, quả nhiên tin đồn trên mạng không hề vô căn cứ.....

Đột nhiên cửa phòng hóa trang mở ra, Tư Vũ và Kỳ Lâm nhìn Tiểu Liễu đã đứng im ở đó từ bao giờ, bọn họ không khỏi có chút sùng sốt.

Tiểu Liễu vội vàng thu hồi nụ cười xấu xa trên môi, lắp bắp đưa sổ cho hai người - ý nói muốn xin chữ kí. Kỳ Lâm rất dễ nói chuyện, không nói hai lời liền ký tên. Nhưng Tư Vũ lúc ký còn tạm dừng một chút, cũng may cô phản ứng kịp, suýt chút nữa thì viết thành Cẩm Lí rồi.....

Trên đường bước ra sân khấu, đoàn người đứng phải Hàn Diễm Diễm. Cô ấy vừa nhìn thấy Tư Vũ, biểu tình trên mặt lập tức trở nên cổ quái cực kì, có vẻ như muốn nói gì rồi lại thôi.

Tư Vũ nhin cười - là đầu sỏ gây tội cô làm sao không biết lý do Hàn Diễm Diễm biến thành như vậy. Bây giờ chỉ ngồi chờ xem cô ấy đọc thơ tình rồi thổ lộ thế nào thôi.

Kỳ Lâm đứng ở bên cạnh Tư Vũ khề hừ một tiếng. Biết Hàn Diễm Diễm sẽ tỏ tình nên hắn mới nấn nỉ i ới bám theo bằng được! Hắn còn chưa tìm được cơ hội thổ lộ với chị gái... vậy mà cô ta dám! Kỳ tiểu thiếu gia ghen ghét cực kì, thế nên nhìn Hàn Diễm Diễm thế nào cũng không vừa mắt.

Trước khi chương trình bắt đầu, Hàn Diễm Diễm nắm lấy tay Tư Vũ, biểu tình đau khổ tột cùng: "Lần tỏ tình đầu tiên trong đời tớ chuẩn bị "hiến dâng" cho cậu rồi, nhớ phải đón nhận đó."

Tư Vũ: "....." Chị 2 diễn sâu quá.

Quả nhiên, sau khi MC giới thiệu xong đã vội vàng nhắc tới chuyện này: "Diễm Diễm, nghe nói mấy hôm trước cô có đánh cuộc với fans, kết quả thế nào rồi?"

Hàn Điềm Điềm vô cùng phối hợp, khuôn mặt lập tức trở nên bi thương: "Đừng nói nữa, thua thảm hại, tôi còn cho rằng thắng chắc rồi chứ. Ai ngờ bị và mặt nhanh như vậy, như một cơn gió ấy....."

MC cười ha ha: "Vậy cô đã chuẩn bị thơ tình chưa?"

"Thôi bỏ vụ thơ tình đi, chị em tốt với nhau làm vậy cứ quái quái sao á..." Hàn Điềm Điềm nhìn Tư Vũ, thấy thỏ trắng đang cố nín cười, không hề có ý định giúp đỡ, cô lắc đầu, thở dài một hơi: "Quá oan uổng! Hy vọng bạn trai tương lai của tôi đừng hiểu lầm!"

Dứt lời, Hàn Điềm Điềm còn chấp tay cầu nguyện, bộ dáng vô cùng thành khẩn. MC vội trêu chọc hai ba câu, còn hỏi mẫu người lý tưởng của cô là gì, Hàn Điềm Điềm hào phóng trả lời từng câu một.

Tư Vũ ngồi bên cạnh nghe thấy hai chữ "Bạn trai", đột nhiên cả người cứng đờ. Xong đời, cô hóng hót quá nhiều nên quên mất một chuyện – bản thân cũng đã có bạn trai, vậy mà còn bắt Hàn Điềm Điềm tỏ tình, chẳng may bị người nào đó nhìn thấy, tương lai của cô nhất định sẽ đen tối mù mịt không tìm thấy lối ra.....

Nhưng mà việc đến nước này, hối hận cũng đã muộn, Hàn Điềm Điềm đã đi đến trước mặt Tư Vũ, khuôn mặt đỏ rực, giọng nói trong veo: "Tớ thích cậu nhá!"

Tư Vũ: "....." Sẽ chết người đó!

Kỷ Lâm: "....." Bình tĩnh. Phải duy trì phong độ, không thể ai cũng ghen tị được.

Tư Vũ cảm thấy khuôn mặt mình đã trắng bệch như xác chết rồi, nhưng MC vẫn không ngại làm lớn chuyện: "Không tính không tính, câu này không tính, Điềm Điềm nói lại một câu được không?"

Thỏ trắng chuẩn bị quỵ xuống sàn, tha cô đi, chương trình này mà được công chiếu cô nhất định sẽ chết, sẽ chết đó.....

Hàn Điềm Điềm không biết Tư Vũ đang nghĩ gì. Dù sao bản thân đang đứng trên sân khấu của người ta, phối hợp một chút cũng không sao cả. Cô không để bụng, nhìn về phía Tư Vũ, giọng micro hét: "Tớ yêu cậu".

Giọng nói giòn tan vang vọng cả sân khấu. Livestream lập tức bùng nổ! Các fans liên tục nói đáng giá, một bức tranh của Cẩm Lí thế nhưng đổi được lòng tỏ tình của mình tình. Không ít người còn vào Weibo của Cẩm Lí cầu xin cô có thể vẽ CP trong lòng bọn họ, biết đâu một ngày nào đó có thể trở thành sự thật thì sao?

Giờ phút này trong đầu Tư Vũ chỉ nghĩ tới cảnh Lục Ngũ gia tức giận với làm như thế nào để dập tắt lửa giận của người nọ.

MC tiếp tục đùa giỡn: "Nói đi cũng phải nói lại, lời tỏ tình này không phải do họa sĩ Cẩm Lí thúc đẩy sao? Mọi người có nên đăng một bài cảm ơn cô ấy vì đã giật dây không nhỉ?"

Miêu: Tiếp tục chuyên mục giờ hoàng đạo =))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Đối với yêu cầu này của MC, Hàn Điềm Điềm cảm thấy không sao cả. Tỏ tình trên sóng truyền hình cô còn làm được, tag Weibo có gì là khó chứ?

Tư Vũ lại không bình tĩnh được như cô. Thỏ trắng muốn ngăn cản nhưng Hàn Điềm Điềm đã lấy điện thoại ra, cameraman tiến lên quay sát màn hình của cô để người xem có thể nhìn rõ hơn một chút.

Hàn Điềm Điềm nhấn vào Weibo, tag Cẩm Lí xong rồi lại không biết viết gì, dứt khoát ngẩng đầu hỏi: "Mọi người muốn tôi viết gì?"

Câu hỏi này đương nhiên là dành cho khán giả.

Nghe được câu hỏi, bình luận tăng đến chóng mặt, yêu cầu gì cũng có. Cô nhìn một hồi, vui tươi hơn hớn nói: "Vậy viết thế này đi: Hy vọng cô sẽ tiếp tục "tai họa" các tiền bối khác! Không thể chỉ nhắm vào mỗi mình tôi được, mọi người có phúc cùng hưởng mới đúng chứ!"

Khán giả đều biết Hàn Điềm Điềm đang nói đùa, liên tục spam ha ha ha. Chỉ có một số ít fans cho là thật, thế nhưng bình luận tên của idol, cầu xin Cẩm Lí mau đi "tai họa" bọn họ.

Kỷ Lâm không khác gì người qua đường, yên tĩnh ngồi chờ một bên, trong lòng cực kì vui sướng khi người khác gặp họa. Hừ, cái tên Cẩm Lí này, trước kia chuyên làm hấn xấu mặt – khiến hấn từ một ngôi sao nổi tiếng trở thành trò cười cho thiên hạ! Thế là Kỷ 3 tuổi đăng ký tài khoản nhỏ để theo dõi

người nọ, mỗi lần nhìn thấy Cẩm Lí đăng ảnh mới, fans còn cười ha ha khiến hấn tức chết đi được. Giờ thì hay rồi, Cẩm Lí cuối cùng cũng kéo thêm người khác xuống hố.

Kỷ tiểu thiếu gia giống như đang ở giai cấp nông dân đột nhiên xoay mình trở thành địa chủ — tuy rằng chuyện này không đáng giá để ăn mừng nhưng hấn vẫn muốn chia sẻ cho chị gái nhà mình một chút, quay đầu nhỏ giọng nói với Tư Vũ đang ngồi bên cạnh: "Chị, cái cô Cẩm Lí này rất nổi tiếng nhì. Em nghe Tiểu Ngải nói cô ấy từng vẽ xấu em thì phải? Ha ha..."

Bởi vì mặt ngoài Tư Vũ là fans của Cẩm Lí nên Kỷ Lâm không dám nói với cô rằng: "Họa sĩ chị thích hay làm em xấu mặt, em rất ghét cô ta!". Hấn đành phải khéo léo đổ hết tội cho trợ lý.

Tư Vũ nhìn hấn, nếu Kỷ Lâm không cười hai tiếng chắc chắn cô sẽ nghĩ hấn thích người ta cực kì, thật sự là...quá ngây thơ không giấu nổi đuôi cáo.

Tư Vũ chep miệng, thân phận này cô giấu rất kín, chưa từng tiết lộ cho ai. Nhưng không biết vì sao trong lòng lại có chút dự cảm không tốt.

Hàn Diễm Diễm đã viết xong, cô quay đầu nhìn Tư Vũ, cười nói: "Đến phiên cậu đó. Weibo thô lộ của cậu vẫn chưa xóa mà, sợ cái gì chứ."

Sau khi Tư Vũ kéo cô xuống hố, Hàn Diễm Diễm lập tức trở thành fans cuồng của Cẩm Lí. Cô cho rằng bản thân có chung sở thích với thô trắng nên không ít lần hai người dính lấy nhau để bàn luận cốt truyện.

Tư Vũ miễn cưỡng nở nụ cười. Weibo trên điện thoại của cô đang đăng nhập tài khoản của Cẩm Lí, còn tài khoản Chu Tư Vũ Ngư Ngư đã giao cho Thẩm Duyệt quản lý. Cô bé ấy không đăng những thứ linh tinh, chỉ có chút quảng cáo với ảnh selfie nên Tư Vũ không quan tâm lắm. Thậm chí trên điện thoại cũng không hề liên kết với tài khoản này.

Mất thấy cameraman chuẩn bị bước tới, Tư Vũ vội vàng xua tay: "Đợi chút, tôi đang đăng nhập tài khoản nhỏ."

Đa số minh tinh đều có tài khoản nhỏ nên chuyện này cũng không có gì lạ, MC hiểu ý cười cười, cameraman cũng dừng lại, chờ Tư Vũ chuẩn bị xong.

Người xem phát sóng trực tiếp lại vô cùng hưng phấn, một đám đầu hy vọng cameraman bước đến gần hơn chút để bọn họ có thể nhìn rõ màn hình điện thoại của Tư Vũ. Người ta cũng rất tò mò đó, trên Weibo thô trắng vô cùng lạnh nhạt, ít khi tự mình lên tiếng, muốn hiểu rõ cô quá khó khăn, bây giờ đột nhiên nghe nói Tư Vũ có tài khoản nhỏ, ai nấy đều muốn săn tìm bằng được.

Chẳng qua cameraman đứng xa như vậy làm gì!!! Tuy rằng quay được một góc của màn hình nhưng thật sự quá mờ không nhìn thấy gì cả.

【Khoảng cách xa như thế tôi xin nhận thua, tạm biệt.】

【a a a tại sao không gần thêm chút nữa, chỉ cần bước khoảng 20cm nữa thôi tôi có thể nhìn thấy rồi!】

【...Từ bỏ đi, chị ấy đã không muốn mọi người biết thì đừng cố làm gì cả.】

【Tôi thử dùng PTS zoom to một chút, tuy rằng rất mờ nhưng có thể chắc chắn tài khoản ấy có 5 chữ! Nếu không phải tôi hoa mắt thì đằng sau còn có một chữ V màu vàng nữa!】

【Quỳ lạy đại ca, thế nhưng tìm ra được nhiều manh mối như vậy!】

【Ừa, tài khoản nhỏ của chị Tư Vũ có chữ V, chẳng nhẽ là người nổi tiếng trên mạng?】

【Tài khoản có 5 chữ rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không biết chị ấy là ai. Tức chết đi được, đã đoán được một nửa rồi mà!】

Tư Vũ nằm mơ cũng không nghĩ đến chỉ trong vài giây ngắn ngủi chuyển đổi tài khoản, người xem đã đào ra biết bao nhiêu manh mối. Tuy rằng không lộ tên nhưng như vậy cũng không ổn cực kì.

Kỷ Lâm ngồi ở bên cạnh có chút tò mò, trộm nhìn Tư Vũ, góc độ này trùng hợp lại quan sát được toàn bộ màn hình điện thoại. Nhìn thấy ID vô cùng quen thuộc kia, cả người Kỷ 3 tuổi cứng đờ.

MC pha trò: "Kỷ ca, nghe nói anh và Tư Vũ có quan hệ rất tốt. Các fan còn nói hai người là chị em. Anh biết tài khoản nhỏ của cô ấy không?"

Kỷ Lâm không rên một tiếng. MC đợi một lúc lâu vẫn chưa nghe được câu trả lời, cảm thấy kỳ quái, lại hỏi thêm một lần. Kỷ Lâm lúc này mới bừng tỉnh: "Hả? Không, không biết....."

Hấn áp a áp ứng, vội vàng cúi đầu giống như muốn che giấu điều gì. Nhưng ánh mắt của Kỷ tiểu thiếu gia lại không nhịn được nhìn chằm chằm Tư Vũ, trong mắt có chút rối rắm, mất mát, hối hận — 3 thứ cảm xúc đan xen vào nhau vô cùng phức tạp.

Tư Vũ cũng không biết em trai đang nhìn cô, vội đăng nhập vào tài khoản Chu Tư Vũ Ngư Ngư, viết một vài câu trêu đùa rồi tag Cẩm Lí vào. MC thấy thế liền cười cười thay đổi chủ đề, dù sao mấy cảnh vừa rồi đã đủ để tăng ratings rồi.

Nhưng không lâu sau hấn lại phát hiện ra một điều: Không biết có phải Kỷ Lâm không thoải mái hay không - cậu ta cực kì mất tập trung, có đôi khi hỏi tận 3 lần mới đưa ra câu trả lời. MC cảm thấy hết sức kỳ quái, Kỷ Lâm có thể coi là một ngôi sao rất có kinh nghiệm trên sân khấu, tại sao bây giờ lại thiếu chuyên nghiệp như vậy? Có gì đó sai sai!

Kỳ quái cũng đành chịu, dù tâm trạng Kỳ Lâm không tốt nhưng chương trình vẫn phải tiếp tục. Đang trực tiếp đó, sao có thể nói dừng là dừng được? Thế nên MC coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn bám sát kịch bản, lúc này đến câu hỏi của Kỳ 3 tuổi: "Kỳ ca, tất cả mọi người đều biết anh rất ít khi đăng status. Có rất nhiều fans tò mò bức ảnh "Người thân bạn ghét nhất trần đời là ai" mấy ngày hôm trước anh đăng ấy, đăng sau có chuyện gì khó nói sao?"

Câu hỏi này là do Tiểu Liễu cung cấp. Chương trình muốn lấy lòng người xem nên tất nhiên sẽ chọn ra một vài vấn đề khiến fans cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên, số lượng người xem tăng lên liên tục. MC vô cùng vừa lòng, ngừng một chút mới tiếp tục hỏi: "Trong lòng Kỳ ca đã có đáp án nào chưa? Người thân anh ghét nhất là ai vậy?"

Kỳ Lâm vẫn còn đang dạo chơi nơi tiền cảnh, đầu óc không hề tỉnh táo, nghe thấy câu hỏi này hắn cũng không thêm suy nghĩ, lập tức trả lời: "Anh rề."

MC: "???"

Tư Vũ ngồi bên cạnh: "....."

"Ặc, ha ha ha, Kỳ ca thật biết nói đùa." MC lau trán, hắn còn tưởng rằng Kỳ Lâm sẽ nói ra đáp án gì hay ho. Mọi người đều biết cậu ta là con trai độc nhất trong nhà, làm gì có người chị gái nào, mà không có chị gái thì anh rề ở đâu ra?

MC buồn bực nghĩ cách, ánh mắt vô tình dừng lại trên người Tư Vũ, hắn hình như nghĩ tới điều gì: "....."

Có phải Kỳ Lâm từng nói, hắn có một người chị gái đúng không?!

Mà người này — không phải là Chu Tư Vũ sao!

MC đứng im một chỗ vài giây. Cũng may tổ chức của hắn không tồi, ánh mắt xoay tròn, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hi hi ha ha kể một chút "sự tích huy hoàng" của cô dì chú bác trong nhà... chỉ có điều đằng sau lưng đã ướt sũng.

Tồn thọ, siêu sao nổi tiếng Kỳ Lâm có phải vừa tiết lộ cho bọn họ một bí mật động trời? Tuy rằng là của người khác... Nhưng Chu Tư Vũ cũng là người nổi tiếng đó! Hắn rốt cuộc có biết mình vừa nói lỡ hay không? Hoặc là hai người đã thông đồng với nhau từ trước, thừa dịp này tiết lộ chút tin tức để xem phản ứng của fans?

Nhưng cảnh này không hề có trong kịch bản!

MC cảm thấy có rất nhiều điểm khả nghi. Hắn trộm nhìn Tư Vũ lại phát hiện cô gái nhỏ dờ dẩn, có vẻ như chưa phản ứng kịp. Thân thể của cô không tốt nên khuôn mặt nhợt nhạt hơn người bình thường, bây giờ đúng là mặt cắt không còn giọt máu, mắt hạnh mờ mịt chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lại quay sang Kỳ Lâm đang ngồi bên cạnh, hắn vẫn không biết bản thân vừa lỡ mồm tiết lộ một tin động trời.

Coi như hai người này đã phé. Trên sân khấu chỉ còn lại Hàn Điềm Điềm và MC anh một câu tôi một câu nỗ lực duy trì bầu không khí. Cô lén lút bầu Tư Vũ một cái, ý bảo thô trắng mau bình tĩnh lại. Tuy rằng Hàn Điềm Điềm cũng bị câu nói của Kỳ Lâm làm cho bất ngờ, nhưng bây giờ không phải thời điểm để ngồi chờ ra đây, nhờ may khán giả cũng không phát hiện ra thì sao?

Nhưng chuyện này thật sự không có khả năng, đến cả tài khoản nhỏ của Tư Vũ bọn họ còn tìm thấy không ít manh mối. Huống chi Kỳ Lâm nói rõ ràng trắng trợn như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không nghe ra thâm ý nằm trong lời nói đó.

Thế nên phát sóng trực tiếp một lần nữa bùng nổ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

《Lắng nghe tiếng lòng của sao》trước khi phát sóng đã sốt sình sịch trên mạng. Hơn phân nửa là bởi vì có Kỳ Lâm tham gia, chỉ dựa vào fans của hắn thôi cũng đủ làm nền mạng phát sóng trực tiếp - đây là chưa nói tới khán giả từ nơi khác đến xem.

Lúc này mọi người đều đang cười tủm tỉm nhìn chăm chăm vào màn hình. Thời điểm MC hỏi người thân Kỳ Lâm ghét nhất là ai, bầu không khí vẫn có thể cho là hài hòa. Cho đến khi... Kỳ 3 tuổi thốt ra hai chữ "anh rề", kênh phát sóng trực tiếp đột nhiên im lặng lạ kì. 2 giây sau phản bình luận không ngừng nhảy lên. Bởi vì số lượng người comment cùng một thời điểm quá đông nên sever bị ngắt kết nối không thể đăng nhập được, tổ kĩ thuật mất rất lâu mới bảo trì sửa chữa xong.

Nhưng lúc đấy khán giả cũng tiêu hóa xong tin giật gân này rồi...

【Kỷ ca mấy lần đều khẳng định bản thân là con một trong nhà. Người chị gái duy nhất được anh ấy thừa nhận chỉ có Chu Tư Vũ thôi; nếu vậy thì anh rể là đang nói tới chồng của ai ta? 】

【Tôi cần suy nghĩ một chút. Lúc này đang ngồi uống nước trái cây, câu trả lời của Kỷ ca hại tôi phun hết cốc nước vào màn hình luôn rồi... Không đúng, đầu óc bây giờ quá loạn. Kỷ ca có biết mình vừa nói gì không vậy?】

【Em nghĩ anh ấy không biết đâu, mọi người không thấy Kỷ ca như đang đi lạc vào cõi thần tiên hả? Hỏi cái gì cũng ừ.....】

【Đến tận bây giờ anh ấy vẫn chưa phản ứng lại áy chứ! Tình hình hiện giờ là chị Tư Vũ đã có bạn trai mà Kỷ ca lại vô cùng vô cùng ghét người đó? Tôi nói có đúng không nhỉ? 】

【Tôi hiểu cảm giác của lâu trên, nhưng cậu có thể cho thêm dấu chấm phẩy vào được không? Đọc đứt cả hơi...Sự thật đúng như cậu nói đó. Mọi người có thấy ánh mắt ghét bỏ của Kỷ ca khi nhắc đến anh rể không, xem chừng quan hệ giữa hai người bọn họ không hề tốt một chút nào. 】

【Sao không ai để ý đến chị Tư Vũ vậy! Cảm thấy ánh mắt chị ấy nhìn Kỷ ca vô cùng phức tạp, chắc là đang nghĩ có nên "xử lý" hung thủ tại chỗ luôn không hay đợi kết thúc chương trình rồi mới tính sổ một thể.】

【Chị ấy giấu cũng kín thật đó! Trước giờ chưa có một scandal tình ái nào, bây giờ đột nhiên thông báo bản thân có bạn trai. Không phải bọn họ đã thương lượng với nhau từ trước đó chứ?】

【Rất muốn khóc, CP trong mơ của mị TT^TT, mị không tin!】

【Tự an ủi mình phải cười lên, không được gục ngã...】

Nhờ câu trả lời này của Kỷ Lâm, ratings tăng nhanh một cách chóng mặt. Không những thế đề tài # Bạn trai Tư Vũ còn lên hần hot search.

Thẩm Duyệt đứng chờ ở sau cánh gà, vội mở Weibo ra coi, nghệ sĩ nhà mình hiện giờ đang nổi đình nổi đám trên mạng!

Bởi vì chính Kỷ Lâm vô tình tiết lộ nên cộng đồng mạng nhất trí loại hần ra khỏi diện khả nghi. Mục tiêu của bọn họ là những nam minh tinh từng hợp tác chung với Tư Vũ, còn đưa ra dẫn chứng rất có lí lẽ.

Thẩm Duyệt càng đọc càng cảm thấy kinh hãi. Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ chị Tư Vũ nhận lời tham gia chương trình chỉ để công khai hẹn hò? Nhưng tại sao lại không nói trước với cô một tiếng? Bây giờ phải trả lời fans thế nào đây trời? Lại nói cô còn chưa biết bạn trai của chị ấy là ai nữa cơ!

Trong lúc Thẩm Duyệt chân tay luống cuống không biết phải làm sao, trên mạng đã thảo luận khí thế ngất trời. Các fans quan sát hết một lượt, cảm thấy người nào cũng vô cùng khả nghi, rất khó để đoán "anh rể" trong miệng Kỷ Lâm là ai – chân tướng ở ngay trước mắt nhưng lại không thể chạm vào càng khiến lòng người thêm bứt rứt.

.....

MC cũng không kém những người đang xem livestream là bao. Hần cảm thấy mình có thể hoàn thành tốt công việc chắc chắn là do tâm lý quá vững. Chương trình của bọn họ đa phần là lên kịch bản từ trước, thế nên khi đối mặt với tình huống ngoài ý muốn này, MC thật sự có chút trở tay không kịp. Hai con người đáng ghét, kể cả quyết định công khai cũng phải nói trước một tiếng chứ....

Sau khi chương trình kết thúc, biên đạo nhỏ giọng nói với các tổ: "Chúng ta giàu to rồi! Ratings đứng hạng nhất luôn, đề bẹp cả mấy gameshow giờ vàng. Lần này đúng là không mời sai người Tiểu Liễu, chút nữa tôi sẽ phát thêm lương cho cô!"

Chương trình thành công tốt đẹp, biên đạo vô cùng vui sướng nên ra tay hào phóng cực kì. Nhưng Tiểu Liễu đã không nghĩ được này đó, cô không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ thất hồn lạc phách cúi đầu lẩm bẩm: "Tư Vũ có bạn trai....."

Biên đạo nói: "Đừng vậy! Không nghĩ tới cô gái này đã có bạn trai, lại còn tiết lộ trong chương trình của chúng ta nữa chứ!"

Tiểu Liễu có đôi chút mất mát. Cô đột nhiên nhớ tới lúc này đi đến phòng hóa trang của Kỷ Lâm để xin chữ kí, hình như nghe được hai người bọn họ tranh cãi gì đó, bây giờ nghĩ lại lại cảm thấy rất đúng lý hợp tình. Khó trách Kỷ Lâm cứ khuyên Tư Vũ phải suy nghĩ thật kĩ, hoá ra là anh ấy không thích anh rể tương lai nên mới muốn chị gái tìm bạn trai mới!

Người bên ngoài thì thảo luận kịch liệt, trái ngược với phòng hóa trang yên lặng lạ kì. Hàn Diễm Diễm dựa người vào ghế, nhìn Tư Vũ đang một mình bàn kế sách với Thẩm Duyệt, lại nhìn Kỷ Lâm hai mắt trống rỗng nhìn xuống sàn nhà, nếu không phải hoàn cảnh không quá thích hợp, cô nhất định sẽ ngồi cắn hạt dưa xem hai người này làm trò con bò.

Hàn Diễm Diễm và Tư Vũ vốn là bạn bè tốt nên cô cũng không để ý nhiều như vậy, nếu cảm thấy tò mò thì hỏi trực tiếp chính chủ thôi: "Tư Vũ, lời Kỷ ca nói là thật hả? Cậu có bạn trai từ bao giờ thế, lại còn giấu như mèo giấu *** ấy, không để lộ chút tiếng gió nào luôn. Nếu không phải Kỷ ca vô tình tiết lộ, cậu còn định giấu tở đến tận bao giờ hả?"

Thẩm Duyệt cũng vô cùng khẩn trương: "Chị Tư Vũ, rất nhiều người đều đang nhắn tin hỏi chuyện này, chúng ta có cần đăng một bài thanh minh không ạ? Để bọn họ đoán già đoán non như vậy, em sợ sẽ đắc tội các nam minh tinh khác....."

Trí tưởng tượng của cộng đồng mạng phong phú cực kì, một khi bọn họ đã nghi ngờ thì sẽ bói lông tìm vết đến khi nào tìm ra được chân tướng thì thôi.

Người nào từng hợp tác với Tư Vũ chắc chắn sẽ bị kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, trong đó có cả ảnh đế Ôn Viễn nữa chứ. Thẩm Duyệt càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Tư Vũ: "....." Cô quay đầu nhìn sang đầu sỏ gây tội, Kỷ Lâm lúc này vẫn đang ngồi ở một nơi hờn ở một nơi. Thỏ trắng thở dài một tiếng, thật sự là trở tay không kịp, nhưng đây là em trai ruột của cô đó, cô sao nỡ trách cứ hắn chứ, hơn nữa điều Tư Vũ lo lắng nhất bây giờ là — phải đối phó với nhi đồng 3 tuổi cứ có chuyện gì không không chế được là mặt đen thui thế nào?

Nhìn ánh mắt chứa đầy sự tò mò của Hàn Điềm Điềm, Tư Vũ nghĩ nghĩ, dù sao cũng đã lộ ra rồi thì giấu làm gì nữa, cô gật đầu: "Đúng là tớ đã có bạn trai."

Tuy rằng đã biết trước kết quả nhưng nghe thấy chính miệng Tư Vũ thừa nhận lại có gì đó rất khác, Hàn Điềm Điềm hít sâu một hơi: "Wow!"

Cảm thán xong, cô vội vàng chúc phúc một tiếng, sau đó nhin không được hỏi: "Vậy anh ấy...có trong giới giải trí không?"

Thỏ trắng lắc đầu, Hàn Điềm Điềm lại thở nhẹ một hơi: "Càng tốt, không thì mỗi chuyện ứng phó với fans thôi cũng đủ khiến cậu đau đầu rồi."

Tư Vũ nhìn cô, không dám hé răng, vị này không ở trong giới mới càng khó đối phó đó.

Hàn Điềm Điềm còn muốn hỏi kĩ càng tí mĩ thêm chút, nhưng điện thoại của Tư Vũ đột nhiên rung lên. Cô nhìn màn hình, gương mặt hơi cứng đờ, ngay sau đó chạy vội ra ngoài cửa, trước khi đi còn dặn dò Thẩm Duyệt: "Em đừng làm gì cả! Để chị về nghĩ xem nên giải quyết như thế nào, ngày mai sẽ nói lại cho em nhé!"

"Áy, chị đợi một chút, để kệ đấy thật sự không sao chứ..." Thẩm Duyệt nhanh chóng đuổi theo, vừa chạy vừa kêu.

Sau khi hai người rời khỏi, phòng hóa trang lại trở về sự tĩnh lặng vốn có. Hàn Điềm Điềm nhìn Kỷ Lâm vẫn chưa có phản ứng gì, duỗi tay chọc hắn, hỏi: "Kỷ ca, sao anh không nói gì vậy, đang sảm hỏi hả? Đừng lo lắng, Tư Vũ không trách anh đâu."

Lúc này ánh mắt Kỷ tiểu thiếu gia mới có chút tiêu cự, hắn nằm liệt trên ghế, cười khổ: "Không, tôi đang nghĩ đến chuyện khác..."

Nói đúng ra, việc hắn lờ miệng không là gì đối với việc hắn tận mắt nhìn thấy tài khoản nhỏ của chị gái.

Lại sống 500 năm Cẩm Lí — là Weibo của tác giả truyện tranh Cẩm Lí, đồng thời cũng là kẻ mà Kỷ Lâm cho rằng luôn muốn làm hắn xấu mặt. Kỷ 3 tuổi còn lập riêng một tài khoản nhỏ để chú ý cô, mỗi lần cô đăng tranh có mặt hắn, Kỷ Lâm sẽ đăng nhập vào tài khoản nhỏ - tự mình ra trận xia xói vị tác giả này.

Lúc hắn phát hiện Cẩm Lí là chị gái nhà mình, Kỷ Lâm đầu tiên không dám tin, sau đó hình như là chịu đả kích quá lớn, cả người hoảng loạn không suy nghĩ được điều gì khác.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, những bình luận không khác gì antifan vẫn còn ở đó, mà hắn còn có chút "danh tiếng" trong cộng đồng những người yêu thích Cẩm Lí nữa chứ, bây giờ đột nhiên nói cho hắn Cẩm Lí chính là chị hắn, thật sự là quá muộn rồi!

Chẳng may bị Tư Vũ phát hiện hắn từng làm mấy việc ngu ngốc này, chị gái sẽ trách hắn đúng không? Kỷ Lâm càng nghĩ cảm thấy tuyệt vọng. Tại sao bây giờ hắn mới nhận ra - những bức tranh đó đâu phải muốn làm hắn xấu mặt, rõ ràng là tình cảm chị gái dành cho hắn!

Bên này, Tư Vũ vừa bước ra ngoài đã bị người bế lên xe, ôm vào trong ngực không thể nhúc nhích. Trán chạm vào trán, hô hấp hai người giao triền vào nhau, Lục Ngũ gia nhẹ giọng nói: "Không có người nào đoán đúng bạn trai của em là ai. Tôi vô cùng, vô cùng không vui."

Miêu: Từ bây giờ mình sẽ cố hoàn bộ truyện này. Có thể 1 ngày 1 chương hoặc 2 chương <3 Mong mọi người có thể tặng 1 sao hoặc 1 lượt theo dõi để ủng hộ tinh thần ạ>

À:3 Mình mới gia nhập nhà mới là Bạch Diệp Gia Trang (Wattpad: @Bachdiepgiatrang). Mọi người nếu có hứng thú với những bộ sủng ngọt thì bên đó là một điểm đến lý tưởng đấy ạ <3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Lục Ngũ gia vừa dứt lời liền dè Tư Vũ xuống hôn ngấu nghiến, trên mặt lộ rõ sự sung sướng, không hề "không vui" như lời hắn nói.

Cô đã sớm biết hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này, thế nên chỉ biết cầm nín mặc Lục Ngũ gia muốn làm gì thì làm. Nhưng cái gì cũng phải có mức độ thôi, Tư Vũ nhin hoài nhin mãi cuối cùng nhin không nổi nữa, nhẹ nhàng đẩy người nọ ra: "Đừng lộn xộn, chúng ta nói chính sự đi."

Lục Ngũ gia cúi đầu nhìn cô, lá gan của con thỏ này càng ngày càng lớn, nhưng hần vừa thu được chút lợi tức nên rất dễ nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô chứ không làm gì khác.

Tư Vũ mặt ửng mảy ề: "A Lâm không cần thận lỗ lòi trên sóng truyền hình. Rất nhiều người hỏi chuyện này có thật không, thật sự thì tôi không biết phải trả lời thế nào."

Nói đến đây, cô nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Ngũ gia, kịp thời bổ sung một câu: "Tôi không phải không muốn công khai, chỉ là cảm thấy rất phiền toái. Chắc chắn sẽ phải tổ chức họp báo, còn trả lời phỏng vấn nữa... Với cả, anh cũng không tiện ra mặt mà."

Tư Vũ tựa vào lồng ngực của Lục Ngũ gia, thở dài một hơi.

Tuy rằng thể lực của Lục gia vô cùng không lồ nhưng họ luôn làm thấp bản thân, đặc biệt Lục Ngũ gia thì khỏi phải nói rồi, rất ít người biết đến hần.

Cô miễn cưỡng có thể coi là người trong giới giải trí, mà minh tinh một khi công khai yêu đương sẽ gây náo động không nhỏ. Tư Vũ không thể tưởng tượng được nếu như thân phận của Lục Ngũ gia bại lộ, hậu quả sẽ to lớn đến mức nào...

Cũng không phải lo lắng cho hần, chỉ là cô rất nhỏ mọn - không muốn bạn trai mình được nhiều người chú ý như vậy.

Tất nhiên tỏ trắng ngại ngùng không dám nói ra suy nghĩ của bản thân, cô đành lái qua chuyện khác: "Làm minh tinh quá phiền, lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm, hay là... đợi về sau rồi nói?"

Lục Ngũ gia nhéo cằm của cô, bắt Tư Vũ phải ngẩng đầu nhìn mình, cười như không cười hỏi: "Đợi? Em muốn đợi tới khi nào?"

Tư Vũ đã quyết định giải nghệ từ lâu, dù sao nghề này cũng không phải cần câu cơm của cô, thả làm họa sĩ truyện tranh còn hơn, cuộc sống dễ chịu biết bao nhiêu, cũng không sợ bị người khác nhìn chăm chăm cả ngày.

"Đợi tôi giải nghệ?" Tư Vũ chớp mắt, thử trả lời một câu, lập tức phát hiện Lục Ngũ gia nhướng mày, đôi môi mím chặt — đây là biểu hiện đại gia hần cực kì không vui, còn không mau lại đây dỗ dành. Ở chung lâu như vậy, Tư Vũ có thể mơ hồ đoán được suy nghĩ của người nọ, vì thế vội vàng xua tay: "Chuyện này không có khả năng! Để tôi về suy nghĩ nên làm như thế nào, ngày mai nói cho anh được không?"

Lục Ngũ gia làm sao không nhìn ra Tư Vũ miệng nói một đằng, lòng lại nghĩ một nẻo. Hần biết cô hận không thể giấu kín mối quan hệ của hai người, nếu không phải hôm nay Kỷ Lâm lỡ miệng bắt cô phải trực tiếp đối mặt - Tư Vũ chắc chắn sẽ co đầu rút cổ như con đà điểu. Rất có thể sẽ như lời cô nói: đợi khi nào giải nghệ sẽ công khai mối quan hệ này.

Nếu là trước đây, Lục Ngũ gia sẽ không hỏi nhiều như vậy. Nghe Tư Vũ trình bày xong, hần cũng chỉ nói băng quơ: "Thôi, không cần miễn cưỡng, em muốn làm gì thì làm, tôi không sao cả."

Lục Ngũ gia thật sự không sao cả, địa vị tối cao như hần, sớm đã không thèm để ý lời ra tiếng vào của người ngoài. Huống chi gia tộc đã biết đến sự tồn tại của Tư Vũ, thật sự thì Lục gia từ trên xuống dưới không một ai dám phản bối cô là phu nhân tương lai của bọn họ. Thế nên người khác cảm thấy thế nào Lục Ngũ gia cũng không để tâm cho lắm.

Chẳng qua nhìn Tư Vũ lo lắng rất thú vị nên mới muốn trêu cô một tí thôi.

Tư Vũ ngẩn người, trong đầu đánh giá mức độ đáng tin của lời nói này, bên ngoài lại kinh ngạc hỏi: "Thật sao? Anh sẽ không để ý?"

Lục Ngũ gia mỉm cười, bàn tay đang nhéo cằm Tư Vũ chậm rãi buông ra, lướt qua khuôn mặt nõn nà rồi nắm lấy chiếc cổ mảnh khảnh.

Hần thấp giọng nói: "Chỉ cần em khiến đám người đó ngừng nói linh tinh... Tôi sẽ không để ý."

Tư Vũ: "....." Quả nhiên, hần vẫn để ý mấy lời suy đoán vớ vẩn của dân mạng!

.....

Người mất ngủ đêm nay không chỉ có một mình Tư Vũ, Kỷ Lâm về đến nhà vẫn trong trạng thái trên mây. Hần ngã vào giường lớn, một lát sau lại đột nhiên ngồi dậy, đăng nhập vào tài khoản nhỏ của mình.

Mấy tài khoản này còn sử dụng thường xuyên hơn cả tài khoản chính: Cái thứ nhất dùng để trà trộn vào Fans Club của chị gái, đến bây giờ hần đã thành công trở thành fans cuồng của Tư Vũ - không ai không nhớ mặt; Cái thứ hai là để theo dõi Weibo của Cẩm Lí, hôm nào cô ấy đăng tranh có mặt hần là y như rằng tài khoản này sẽ hoạt động hết công suất. Có thể coi là antifan cực kì cố chấp trong mắt độc giả - bởi vì Kỷ 3 tuổi kiên trì yêu cầu Cẩm Lí phải vẽ đúng tính cách của hần. Tóm lại là sức chiến đấu cũng vô cùng mạnh mẽ.

Kỷ Lâm chậm rãi xem lại những bình luận trước đây, nhìn thấy bản thân luôn miệng nói Cẩm Lí không biết gì về hần, không hề yêu thích hần nên mới vẽ ra những bức tranh tệ hại này... quả thật rất muốn đắm đầu vào tường chết luôn...

Bây giờ mà xóa thì lại có chút giấu đầu lòi đuôi, may mắn là chị gái không biết tài khoản nhỏ này là của hần.

Kỷ Lâm không ngừng comment khen ngợi, tuy rằng giờ đã quá muộn nhưng có còn hơn không, nhờ may Tư Vũ hỏi còn có thể lấy cớ mình lạc đường biết quay đầu...

Hành động của hắn khiến rất nhiều người chú ý. Tài khoản này xem như có chút "danh tiếng", không ít người tag tên hắn hỏi đều: "Ái chà, hôm nay cậu bị ai kích thích hả, tự dưng đi khen ngợi Cẩm Li? Không phải bị hack đó chứ?"

Kỷ Lâm: "....."

Oan uổng! Hắn an ủi bản thân phải mỉm cười đứng lên: "Không, là tôi đây. Chuyện cũ bay theo gió nhé, từ nay về sau tôi chính là fans cuồng số 1 của Cẩm Li, cảm ơn, mọi người đừng hòng cướp được vị trí này!"

Các độc giả: "???" Không phải hôm trước cậu nói Cẩm Li không bộc lộ được vẻ đẹp của Kỷ ca sao, bộ nay trúng gió hả?

Kỷ Lâm không bình luận nữa mà lén lút lưu lại tất cả những bức tranh hắn từng coi thường trước kia, còn đổi cả hình nền điện thoại và màn hình chờ thành tranh của Cẩm Li, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút.

Ai nói Cẩm Li vẽ không đẹp... Lúc trước hắn cho rằng Cẩm Li vẽ quá thật, thật đến nỗi không phù hợp với hình tượng cao lãnh bên ngoài của hắn, bây giờ nghĩ lại thì chẳng có gì là không phù hợp cả, Cẩm Li là chị hắn, mà chị gái sao lại không hiểu em trai cơ chứ!

Sau khi biết được bí mật của thỏ trắng, Kỷ Lâm nhìn tranh của Cẩm Li càng xem càng thấy thích không chịu được. Nhưng trong đầu hắn lúc này lại xảy ra mâu thuẫn, có nên nói cho Tư Vũ chuyện mình đã biết thân phận của chị ấy hay không? Cơ mà Tư Vũ không nói chắc hắn là có lý do riêng, hắn tự nhiên đi vạch trần, chị gái nhất định sẽ khó xử nhỉ? Kỷ tiểu thiếu gia tự nhận mình là nam tử hán đại trượng phu không làm khó phụ nữ bao giờ - thế nên hắn quyết định tiếp tục giả vờ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng một giây sau đó, trợ lý Tiểu Ngải gọi điện tới. Hôm nay cô có việc đột xuất nên không thể đi cùng Kỷ Lâm đến tham dự chương trình, thế nên mãi về sau mới biết chuyện Kỷ 3 tuổi lỡ miệng tiết lộ Tư Vũ có bạn trai.

Tiểu Ngải như muốn phát điên: "Kỷ ca! Cậu làm gì vậy, đã thương lượng với Tư Vũ chưa? Cô ấy đồng ý việc này hả? Với cả cậu đã thương lượng với cô ấy xử lý như thế nào chưa? Trời ạ... điện thoại của tôi liên tục có người gọi, bọn họ không liên lạc được với Tư Vũ nên chuyển mục tiêu sang kẻ đáng thương này đây!"

Hình như mình quên mất thứ gì đó vô cùng quan trọng, nụ cười trên môi Kỷ Lâm cứng lại. Chờ trí nhớ quay trở về, cả người hắn đờ ra, ngón tay run rẩy, hoảng hốt nghĩ: Là hắn! Rõ ràng muốn Tư Vũ tránh xa con heo kia nhưng bản thân lại chủ động đẩy chị ấy vào trong lòng người nọ?!

Hắn đã làm chuyện ngu ngốc gì vậy!

Kỷ tiểu thiếu gia hận không thể đảo ngược thời gian, nhưng ván đã đóng thuyền, tất cả mọi người đều đã biết chuyện Tư Vũ yêu đương, hắn có đăng bài thanh minh cũng vô ích. Kỷ Lâm khóc không ra nước mắt, mở to mắt ngồi đến hùng hống, bỗng nhiên điện thoại rung lên - là thông báo của Weibo. Hắn cầm lên nhìn - Tư Vũ đăng status!.

Bài viết rất đơn giản, đập vào mắt là bức tranh một chú mèo đang gặm cá, Kỷ Lâm vừa nhìn đã nhận ra đây là phong cách của Cẩm Li, kèm theo đó là vài dòng chữ ngắn ngủi:

@ Chu Tư Vũ Ngư Ngư: Cảm ơn mọi người đã quan tâm. Tuy rằng có chút trở tay không kịp nhưng lời Kỷ Lâm nói hoàn toàn không sai. Con cá này đã bị mèo hoang tha về nhà! Dù mèo hoang không dùng Weibo nhưng anh ấy rất thích ăn dằm. Thế nên mong mọi người đừng kéo các tiền bối khác vào chuyện này, thật sự không liên quan đến bọn họ. Nếu không chẳng may anh ấy biết được, cá tôi nhất định sẽ bị ăn sạch không thừa một mảnh xương!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Bởi vì tham gia 《Lắng nghe tiếng lòng của sao》nên Tư Vũ có xin đoàn phim nghỉ mấy hôm. Nhưng cô không ngờ chỉ trong vòng một ngày thôi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Sau một đêm thức trắng để tìm cách ứng phó, thỏ trắng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với sóng gió lần này. Chẳng qua khi trở lại đoàn phim, Tư Vũ mới phát hiện tình hình còn tệ hơn cô nghĩ.

Tính tới giờ, cô ở đoàn phim《Công lược thời thượng》đã được hơn hai tháng. Mọi người trong đoàn rất hòa đồng, tính Tư Vũ lại mềm mỏng dễ nói chuyện nên có mối quan hệ không tồi với đa số nhân viên. Vì thế cô vừa mới bước vào đã có người lại gần tò mò hỏi: "Chị Tư Vũ, chị đang hẹn hò thật à?"

Vấn đề này Tư Vũ đã trả lời không biết bao nhiêu lần, cô vô cùng bình tĩnh nói: "Đúng rồi, anh ấy không phải người trong giới, cũng không nằm trong danh sách tình nghi của cộng đồng mạng, mọi người ở đây cũng không quen. Ừm...Chúng tôi mới quen nhau gần đây thôi, công khai chỉ là chuyện ngoài ý muốn...Còn ai muốn hỏi gì nữa không?"

Mọi người: "....." Chị nói hết rồi còn đâu!

Bọn họ chỉ định đến hóng hớt một chút, ai ngờ chính chủ quá phối hợp, thật sự ngượng ngùng không dám tiếp tục làm phiền người ta.

Tư Vũ rời đi dưới ánh mắt tiếc nuối của mọi người, cô vội lau mồ hôi trên trán, may đã chuẩn bị từ trước nên cũng không chật vật cho lắm. Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, thỏ trắng lại chạm mặt Nghiêm đạo và Ôn Viễn đang sóng vai bước tới. Trong danh sách tình nghi của cộng đồng mạng, ảnh để Ôn Viễn được cho là "Kẻ khả nghi số 1" - thế nên Tư Vũ cảm thấy vô cùng xấu hổ khi đối mặt với anh ta, chỉ nhỏ giọng chào một tiếng, đôi mắt cũng không dám liếc ngang liếc dọc.

Nghiêm đạo có lẽ không nhận ra không khí có chút không thích hợp, vừa nhìn thấy Tư Vũ liền vui tươi hơn hờ hời: "Tiểu Vũ, làm việc với nhau lâu như vậy tôi còn không biết cô có bạn trai đó. Nếu không phải buổi sáng hôm nay có người nói, chắc tôi cũng không hay biết gì! Nhưng mà thôi, dù sao cũng chúc hai người hạnh phúc, hy vọng có cơ hội gửi tiền mừng hahaha."

Nghiêm đạo rất ít khi đọc Weibo nên không biết một tí gì về vụ việc tối qua, sáng nay ông nghe nhân viên trong đoàn bàn tán mới hóng hớt được đôi chút.

Tư Vũ cười gượng: "Ngài nghĩ xa quá, tiền mừng thì chưa cần đâu..."

Lúc này Ôn Viễn mới lên tiếng, giọng nói của hắn vẫn trước sau như một – ôn nhu lại dịu dàng, nghe qua không có gì khác thường: "Chúc mừng."

Hai chữ này vào tai Tư Vũ lại mang một hàm nghĩa khác. Thật sự không phải cô không nhìn ra ý tứ của Ôn ảnh đế.

Tuy rằng công khai hẹn hò là chuyện ngoài ý muốn nhưng không hiểu sao thỏ trắng lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ít ra lúc làm việc chung với anh ta không còn bối rối như trước.

Vì thế Tư Vũ nhìn hắn, cười: "Tôi cũng không muốn lừa gạt mọi người, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải nói ra... Với lại hai người bọn tôi vừa mới bắt đầu hẹn hò thôi nên không muốn công khai ấy."

Ôn Viễn không biết có nên tin lời giải thích của cô hay không, hỏi: "Từ khi nào?"

Vấn đề này đến cả Nghiêm đạo cũng tò mò, ông nhìn Tư Vũ chăm chú. Cô suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Nửa tháng trước....."

Nghiêm đạo nói: "Nửa tháng trước lúc nào cô cũng ở đoàn phim, thế mà vẫn có thời gian rảnh rỗi đi tìm bạn trai. Mọi người còn không hay biết gì, cô đúng là lợi hại thật!"

Ôn Viễn trầm mặc, hắn nghĩ đến xa hơn: Tuy rằng Tư Vũ nói mới hẹn hò từ nửa tháng trước... nhưng Ôn ảnh đế hiểu rõ – thời gian hai người họ quen nhau nhất định dài hơn con số nửa tháng! Khó trách cô luôn từ chối những món quà mà hắn tặng, thì ra là khó xử ở điểm này.

Bị ánh mắt của Ôn Viễn nhìn chằm chằm, Tư Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên, cô cười gượng nói bản thân còn có chút việc rồi chạy mất dạng. Dù thỏ trắng đã đi rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt của người nọ dính chặt ở đằng sau ưng...

.....

Tối giờ ăn cơm, Sở Song Nghiên chỉ huy người hầu trong nhà xách theo một đồng hồ ăn do đầu bếp ở các khách sạn 5 sao nấu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào đoàn phim. Cô vẫn mặc váy công chúa như thường lệ, giày cao gót bước lạch cạch trên hành lang.

Sở Song Nghiên vừa bước vào, tất cả mọi người liền ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi. Làm việc căng thẳng nguyên một buổi sáng khiến bọn họ vừa mệt lại vừa đói, thế nên khi nhìn thấy Sở đại tiểu thư mang theo cơm trưa tối, không ít người cảm thấy cô chính là thiên sứ đến cứu vớt linh hồn bọn họ.

Một số người xán vào, ánh mắt nhìn đồ ăn, miệng lại ra sức lấy lòng: "Chị Sở, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây chơi vậy?"

Vai diễn của Sở Song Nghiên đã kết thúc từ lâu, hôm nay đến đây chỉ là để ôn chuyện với mọi người thôi ư?

Đương nhiên là không rồi, hoặc có thể nói đó không phải là lý do duy nhất. Sở Song Nghiên kêu người hầu chia đồ ăn cho mọi người, ánh mắt đảo qua bốn phía, cuối cùng cũng tìm thấy Tư Vũ đang ngồi uống trà ở trong góc, lúc này cô mới vui vẻ nói: "Coi như tôi mời mọi người, nay có tin vui đáng để ăn mừng mà."

Mọi người nhìn theo ánh mắt của cô, lập tức hiểu rõ: Đúng là có tin vui thật.

Tư Vũ này giờ ngồi bàn công việc với trợ lý, đột nhiên cảm nhận được vô số ánh mắt đặt trên người mình, cô nghi hoặc ngẩng đầu, lại thấy Sở Song Nghiên đang vội vàng bước tới: "Chị Tư Vũ, em xem Weibo xong liền chạy đến đây luôn, chị với Ngũ..."

Cô quá vui sướng nên thiếu chút nữa nói lỡ miệng, cũng may Tư Vũ phản ứng kịp, gờ tay bịt kín miệng Sở đại tiểu thư rồi kéo vào phòng nghỉ, bấy giờ mới không đi vào vết xe đổ của Kỳ Lâm.

"Cô nhỏ giọng một chút, đừng lộ mạng giống như A Lâm"

Tư Vũ dặn dò một câu, Sở Song Nghiên liền tục gật đầu, kê một chiếc ghế ngồi trước mặt thỏ trắng, gấp không chờ nổi nói: "Cuối cùng cũng chờ đến ngày này, thật ra nhà em đã biết tin từ lâu rồi. Nghe đồn chính Lục gia thả ra tiếng gió đó ạ, nhưng chỉ lưu truyền trong nội bộ thôi. Chị biết tại sao

không? Vì Ngũ gia nói phải đợi chị gặt đầu đồng ý đã, sau đó mới thông báo cho toàn bộ giới thượng lưu."

Tư Vũ theo bản năng hỏi một câu: "Chờ tôi đồng ý?"

Sở Song Nghiên vẻ mặt đương nhiên: "Chờ chị cho Ngũ gia danh phận."

Tư Vũ: "....." Có gì đó sai sai?

Thấy Tư Vũ không tin, Sở Song Nghiên có chút nóng nảy, cô vỗ ngực đảm bảo: "Thật mà, mẹ em nói Ngũ gia đã chuẩn bị xong đám cưới rồi, không tin chị hỏi Ngũ gia mà xem"

Tôi bị điên mới đi hỏi anh ta! Nói không chừng người nọ sẽ thoái mái thừa nhận, sau đó xách cô đến nơi tổ chức đám cưới — hành vi được một tác lại muốn tiến một thước này hẳn hoàn toàn có thể làm ra!

Sở Song Nghiên không để ý biểu tình vi diệu của Tư Vũ mà lãng sang chuyện khác: "Đúng rồi, thời gian này chị để ý một chút nhé. Em nghe nói bác Kỳ đang tìm chị khắp nơi, còn đến cả nhà em cầu xin em chuyển lời giùm. Em không dám đồng ý, đi hỏi Kỳ ca thì anh ấy đột nhiên tức giận cực kì, mắng em đừng có xía vào chuyện của người khác."

Tư Vũ nghe xong, lạnh nhạt hỏi: "Bà ta tìm cô?"

Sở Song Nghiên gật đầu: "Vâng... Nhưng chị yên tâm, em chưa nói gì với bác ấy hết!"

Sở đại tiểu thư có chút thấp thòm, cô có biết đôi chút về mối quan hệ phức tạp giữa Tư Vũ với Kỳ gia. Đoạn Như Lan là mẹ đẻ của Tư Vũ nhưng hai người coi nhau không khác gì kẻ thù, thế nên lúc bà ta tới tìm cô – cô mới từ chối không chút do dự như vậy.

Tuy rằng trước kia Sở gia có quan hệ không tồi với Kỳ gia, Đoạn Như Lan còn coi Sở Song Nghiên là con dâu tương lai, nhưng từ khi bọn họ đắc tội Ngũ gia, tình hữu nghị này sớm đã không còn.

Không ngờ Kỳ phu nhân bản thân không tìm được cách lại muốn kéo người khác xuống, Sở Song Nghiên liên tục kêu khổ. Trời biết cô còn chưa thân với Tư Vũ đến mức đấy! Còn nữa, nếu bản thân dám giúp bà ta, Sở phụ thật sự sẽ đánh chết cô đó!

Nhờ cô thà rằng đi nhờ Kỳ Lâm còn hơn!

Đoạn Như Lan đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện đi nhờ con trai, nhưng vấn đề là Kỳ Lâm không chịu phối hợp! Hẳn từ chối thảo luận những vấn đề liên quan đến Tư Vũ. Lúc Đoạn Như Lan đưa ra chủ ý muốn Tư Vũ nhận tổ quy tông, Kỳ Lâm còn khẳng định không có khả năng, trong vòng một đêm thu thập hành lý dọn ra ngoài ở, cắt đứt mọi phương thức liên lạc.

Đoạn Như Lan không nghĩ tới con trai không chịu nghe lời như vậy, bà cực kì tức giận. Nhưng đến giờ phút này bà mới nhận ra, đứa con trai bà vẫn luôn cho rằng không thể sống nếu không có Kỳ gia hỗ trợ đã sớm mọc đủ lông đủ cánh, không chịu sự khống chế của bất kỳ ai cả. Đoạn Như Lan còn muốn lấy "thân phận" mẹ ruột để áp bách Kỳ Lâm, nhưng trái tim hắn đã lạnh lẽo, đi vào vòng dứt khoát, thế nên chiêu này của bà cũng vô dụng.

Đúng lúc này tin Tư Vũ đã đính hôn với Lục Ngũ gia truyền tới, Đoạn Như Lan nghe xong thì cả người như sét đánh giữa trời quang. Lúc đầu bà không dám tin, sau khi xác nhận đúng là sự thật, trong đầu Đoạn Như Lan chỉ nghĩ tới bốn chữ - biết vậy chẳng làm. Tại sao khi xưa bà không chịu nhận đứa con gái này chứ? Nếu không thì bây giờ bà đã là mẹ vợ của Lục gia, uy phong biết bao nhiêu, chẳng cần phải để ý sắc mặt của người khác, cũng không cần chịu nhiều uất ức như vậy! Con bé chết tiệt kia thật sự quá may mắn!

Nghe Sở Song Nghiên kể xong mọi chuyện, Tư Vũ cúi đầu cười lạnh: "Cô không cần quan tâm bà ta, tôi không có quan hệ gì với Đoạn Như Lan hết."

Sở Song Nghiên thông minh ngấm miệng kịp thời. Cô có thể nhìn thấy sự phiền chán trong ánh mắt của Tư Vũ, chị ấy quả thật không có chút cảm tình nào với Đoạn Như Lan. Mà cũng đúng thôi, cô nhớ rõ trước khi quan hệ của Tư Vũ và Lục Ngũ gia được đưa ra ngoài ánh sáng, thái độ của bác gái đối với chị ấy vô cùng kém cỏi, cũng khó trách...

"Cô không cần khó xử, không phải Đoạn Như Lan muốn gặp tôi sao?" Tư Vũ cúi đầu, dấu đi sự lạnh lẽo nơi đáy mắt: "Vậy thì tôi sẽ đến cửa hỏi thăm một chút — cùng với bạn trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phán Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thời gian gần đây, cuộc sống của Đoạn Như Lan không hề thuận lợi một chút nào.

Đầu tiên là chồng bà, Kỳ Văn Chương càng ngày càng trở nên lạnh nhạt. Dù rằng trước kia mỗi người đều có cuộc vui của riêng mình, quan hệ cũng

không được coi là thân mật nhưng tốt xấu bọn họ vẫn tôn trọng lẫn nhau. Còn bây giờ, Kỳ Văn Chương thể hiện thái độ ghét bà ra mặt! Hai người đều ở dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, thế mà 10 ngày rồi ông ta cũng không thèm nói với bà một câu! Từ khi gả vào Kỳ gia tới giờ, sống trong nhung lụa quen rồi, bà làm sao có thể chịu được cảnh bị đối xử như thế này, dù trong lòng tức giận cực kì nhưng lại không dám oán trách nửa lời.

Người khôn khéo như Đoạn Như Lan sao lại không biết Kỳ Văn Chương đang có thành kiến với bà, chẳng may cãi nhau to, ông ta tìm có lý hôn thì sao? Bà còn chưa làm Kỳ thái thái đủ đâu!

Kể đến là Kỳ Lâm, nghĩ đến đứa con trai này, Đoạn Như Lan cảm thấy đau đầu vô cùng. Lúc bà sinh nó ra cũng là lúc vừa gả vào Kỳ gia không lâu. Lần đầu tiên được trải nghiệm cảm giác làm phu nhân nhà giàu, bà sung sướng muốn điên rồi, mỗi ngày chỉ thích ra ngoài khoe khoang, làm gì có thời gian quan tâm đứa con còn đỏ hỏn, vì thế ném Kỳ Lâm cho bảo mẫu chăm sóc. Do đó cho đến lúc Kỳ Lâm trưởng thành, thật sự không có một tí tình cảm nào với bà.

Không có tình cảm thì không có tình cảm, Kỳ Lâm là máu mủ ruột thịt của bà, chẳng nhẽ nó lại không hiếu kính mẹ ruột? Đoạn Như Lan tự an ủi bản thân mình như vậy, mặc kệ Kỳ Lâm muốn làm gì thì làm. Nhưng bà không ngờ đứa con trai này rất không biết điều – thà đi chống lưng cho con bé Chu Tư Vũ chết tiệt còn hơn nói giúp người mẹ này một câu!

Đoạn Như Lan thật sự không biết mọi chuyện vì sao lại đi đến nước này.

Nhưng bà lại biết rõ một điều - bởi vì Chu Tư Vũ nên bà mới xui xẻo như vậy. Bây giờ Kỳ gia đắc tội Lục Ngũ gia, cuộc sống càng ngày càng trở nên khó khăn: những phu nhân quyền quý từng thân thiết với bà từng người đều tìm có cách tránh né thật xa, công ty của Kỳ Văn Chương cũng gặp không ít trở ngại, vô duyên vô cớ tăng thêm một đồng kẻ thù – Vốn Kỳ gia trước kia không khác gì mặt trời ban trưa, hiện giờ để chế này lại dần dần có dấu hiệu suy bại.

Đoạn Như Lan suy nghĩ rất lâu, mãi đến khi nghe được quan hệ giữa Lục Ngũ gia và Tư Vũ, bấy giờ bà mới nhận ra mọi chuyện đều xuất phát từ đứa con gái bị bà vứt bỏ năm nào.

Nhưng giờ mới nghĩ tới thì đã quá muộn rồi, xưa kia bà đối xử với Tư Vũ thế nào chứ, bây giờ sao có thể gặp mặt thành công?

Quả nhiên, sau khi bị Sở Song Nghiên quả quyết từ chối, Đoạn Như Lan đen mặt trở về nhà, lại thấy chồng đang từ cầu thang bước xuống. Kỳ Văn Chương nhìn sắc mặt khó coi của bà, biết rõ lần này lại thất bại, trong lòng ông không khỏi có chút bức bối.

Đoạn Như Lan không quan tâm đến chuyện của công ty nhưng Kỳ Văn Chương lại rõ ràng cực kì. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, công ty của ông sớm hay muộn cũng bị đám người muốn nịnh bợ Lục gia hại chết!

Đều do người đàn bà này, tự dung chọc phải tai họa lớn... Kỳ Văn Chương đứng ở trên cao nhìn xuống vợ mình, giọng nói lạnh băng: "Bà không phải là mẹ ruột của Chu Tư Vũ à, tại sao nó lại không nghe lời bà? Còn không phải vì bà không đối xử tốt với nó, phé vật!"

Ông càng nghĩ càng tức: "Bà có biết thân phận của nó bây giờ là gì không! Là phu nhân của Lục Ngũ gia! Nếu nó mà là người của Lục gia... Phé vật! Ngoài đi dạo phố với chơi mặt chược ra thì bà còn biết làm gì nữa, việc nhỏ thế này cũng không làm được, trước kia mất tôi bị mù mới đi cưới bà!"

Lời này khiến Đoạn Như Lan càng thêm tức giận, nay đã khác xưa, kẻ nào cũng xem thường bà, bây giờ chồng lại đùn đẩy mọi trách nhiệm lên đầu, thế này thì ai chịu đựng được? Bà quăng túi xách lên ghế sofa, hét lớn: "Kỳ Văn Chương ông nói vậy là có ý gì? Lúc trước tôi nói muốn dạy dỗ con bé chết tiệt kia, ông có khuyên tôi được câu nào chưa? Rõ ràng ông cũng đồng ý! Bây giờ lại trách tôi, chẳng nhẽ ông không có tí trách nhiệm nào à?"

Bà cười lạnh một tiếng, châm chọc: "Không biết là ai thấy nó tìm tới cửa, nói Kỳ gia không có đứa con gái xuất thân nghèo hèn thế này, tuyệt đối không chấp nhận cho nó vào cửa. Còn không phải là ông sao!"

Lúc hai vợ chồng chuẩn bị lao vào đánh nhau, ngoài cửa lại truyền tới một giọng nói trong trẻo: "Tôi chỉ quen một người họ Kỳ là A Lâm. Mấy người không cần thấy người sang bắt quàng làm họ."

Vợ chồng Kỳ gia cả kinh, hoang mang rối loạn nhìn về phía cửa lớn, lại thấy Tư Vũ đang nắm tay Lục Ngũ gia, đôi mắt lẳng lẳng nhìn bọn họ. Còn quản gia chỉ biết cúi đầu khom lưng đứng ở đằng sau, mồ hôi lạnh trên trán chảy không ngừng, có lẽ là không dám ngăn cản, tro mắt nhìn hai người họ bước vào.

Kỳ Văn Chương lập tức thay đổi thái độ, vội vàng chạy xuống cầu thang, trong lòng liên tục nắc nứn quản gia có người tới mà không thèm thông báo một tiếng, chẳng biết Lục Ngũ gia có nghe được cuộc cãi vã vừa rồi không nữa? Bên ngoài ông lại ra vẻ niềm nở, nhìn ngón tay hai người đan chặt vào nhau, vô cùng cẩn thận nói: "Ngũ gia, chúng tôi cũng vừa nhắc đến ngài, ngài thế nhưng lại tới đây, thật sự rất có duyên đó ạ."

"Tư, Tư Vũ...?" Đoạn Như Lan theo bản năng thu hồi nước mắt, sừng sốt vài giây rồi mới phản ứng lại, bà bước tới muốn nắm lấy tay cô: "Sao con lại tới đây, cũng không nói trước với mẹ một tiếng..."

Nhưng còn chưa kịp chạm vào người Tư Vũ, ánh mắt lạnh lẽo của Lục Ngũ gia khiến cả người Đoạn Như Lan cứng đờ, phản xạ có điều kiện rút tay về. Khí tràng quá cường đại! Giống như nếu bà dám chạm vào người Tư Vũ, bàn tay chắc chắn sẽ bị bỏng rát như...

Kỳ Văn Chương đứng ở đằng sau nhìn, trong lòng không ngừng chửi rủa người vợ đầu gối tay ấp. Quan hệ của bà với Tư Vũ trước kia căng thẳng như vậy, bây giờ lại thay đổi thái độ chạy lên xum xoe, người bình thường còn cảm thấy chói!

Ông vội vàng đứng ra hoà giải, cung kính mời hai người vào trong ngồi, lại tự mình pha một bình trà nóng, lúc này mới tươi cười nhìn Tư Vũ nói: "A Lâm thường xuyên nhắc tới con, chú và Như Lan cũng rất thích con. Mấy ngày hôm trước chú còn mắng nó sao không chịu mời con về nhà ăn một bữa cơm gia đình. Đây là người một nhà cả, những hiểu lầm trước kia nếu xóa bỏ được thì xóa đi con ạ."

Kỷ Văn Chương rất muốn cải thiện mối quan hệ giữa Kỷ gia và Tư Vũ nên toàn nói những lời hay ý đẹp - lúc đầu thì thể hiện vợ chồng hai người nhớ "con gái" thế nào, lát sau lại nói mua bao nhiêu quà cáp chỉ chờ Tư Vũ tới sẽ đưa cho cô, tóm lại là tìm mọi cách để lấy lòng Tư Vũ, mặt mũi là thứ gì ông ta không quan tâm, còn chấp nhận khom lưng cúi đầu xin lỗi.

"Trước kia là Như Lan không hiểu chuyện nên mới nói vài câu không đúng. Nhưng... trong lòng bà ấy vẫn rất nhớ con. Nhìn thấy con sống tốt như vậy, bà ấy cũng rất vui vẻ. Tư Vũ, xem ở phần Như Lan là mẹ ruột của con, tha thứ cho bà ấy một lần được không?" Kỷ Văn Chương nói vô cùng chân thành, người không biết còn tưởng ông là trưởng bối trong nhà Tư Vũ ấy chứ.

Vừa nói Kỷ Văn Chương vừa liếc Đoạn Như Lan, ý bảo bà còn không mau nói thêm vào, lúc trước muốn gặp Tư Vũ còn không được, bây giờ người ta chủ động tìm tới cửa còn ngại ngốc cái gì không biết!

Thật ra lúc Đoạn Như Lan đi tìm Tư Vũ khắp nơi đã nghĩ sẵn trong đầu nên nói những gì để lừa gạt cô nói lại tình mẫu tử. Dù gì ở trong mắt bà, Tư Vũ chỉ là một đứa nhà quê không có học thức, nịnh bợ hai ba câu là xong chuyện.

Nhưng không biết vì sao, lời còn chưa ra khỏi miệng, Đoạn Như Lan ngẩng đầu trông thấy đôi mắt lạnh băng của Lục Ngũ gia là không suy nghĩ được điều gì nữa, lắp bắp một hồi mới miễn cưỡng thốt ra một câu: "Tư Vũ, con và A Lâm đều là con của mẹ, con, có bạn trai sao lại không nói với mẹ một tiếng?"

Kỷ Văn Chương âm thầm kêu khổ, hận không thể lập tức đứng lên mắng bà ta không có đầu óc.

Quả nhiên, Tư Vũ cười như không cười hỏi lại: "Tôi có nghĩa vụ phải báo cho bà biết nữa à?"

Cũng không biết có phải cô ở chung với Lục Ngũ gia quá lâu rồi hay không mà nụ cười cũng giống nhau cực kì, Đoạn Như Lan nổi hết cả da gà da vịt lên.

Bà há miệng thờ đốc, muốn nói gì nhưng Tư Vũ lại không hề cho bà ta cơ hội, cô quay đầu nhìn về phía Lục Ngũ gia, nói: "Hôm nay với tôi và Uyên Hòa tới đây là để nói cho bà một chuyện."

Lục Ngũ gia rút ra một tệp tài liệu ném lên trên bàn: "Mẹ của Tư Vũ vì khó sinh nên qua đời, cha đành phải gả trống nuôi con. Về sau cha lại gặp tai nạn lao động, ông ta không qua khỏi nên em ấy dọn về sống chung với ông bà nội. Tất nhiên là có giấy xác minh của bệnh viện, cũng có giấy kiểm tra DNA, mẹ của em ấy đã qua đời từ lâu rồi, Tư Vũ không có quan hệ gì với bà cả."

Đoạn Như Lan bị dọa ngốc, bà run rẩy mở tệp tài liệu ra, đọc kĩ từng tờ từng tờ một, tất cả đều là hàng thật giả thật, có cả con dấu của chính phủ — chứng minh mẹ của Tư Vũ không phải bà mà là một người khác.

"Nói hươu nói vượn!" Quá khủng hoảng, Đoạn Như Lan bất chấp Lục Ngũ gia còn đang ngồi ở trước mặt, chỉ vào Tư Vũ, hoảng loạn gào lên: "Tôi mới là mẹ nó, thứ này là giả!"

Lục Ngũ gia khí định thần nhàn, không những không phủ nhận còn cong môi, gật đầu: "Không sai, là giả. Nhưng tôi nói là thật thì nó chính là thật."

Hắn nói vô cùng nhẹ nhàng băng quơ. Sửa đổi xuất thân của một người không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng đối với hắn hay là Lục gia mà nói — nó rất nhỏ không tốn chút sức lực nào. Dù Đoạn Như Lan kiên trì muốn mang Tư Vũ đi xét nghiệm DNA, đến bất kỳ bệnh viện nào cũng sẽ chỉ nhận được một kết quả — mẹ đẻ của Tư Vũ không phải là bà.

Chuyện này có ý nghĩa gì không người nào hiểu rõ hơn Đoạn Như Lan. Nếu mất đi thân phận mẹ ruột, bà sẽ không có tư cách tự xưng là trưởng bối của Tư Vũ, cũng không lấy được thứ gì tốt trên người cô!

Kỷ Văn Chương cũng vô cùng khiếp sợ. Dù ông đã đoán trước được thái độ của Lục Ngũ gia sẽ không quá tốt, nhưng không ngờ vị này lại tuyệt tình đến vậy — đầu chỉ là rút cùi dưới đáy nồi, rõ ràng là nhổ cò tận gốc!

Vợ chồng Kỷ gia cả kinh nói không nên lời. Bấy giờ Tư Vũ mới mỉm cười, nhìn Đoạn Như Lan nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không có người mẹ như bà! Bà không tin nên tôi đành phải mang giấy chứng nhận đến thôi. Nếu lại nghe thấy bà tự xưng là mẹ ruột của tôi, hoặc là lấy danh nghĩa đó làm chuyện gì xấu xa... Bà tự biết hậu quả."

Đoạn Như Lan sờ dĩ vãng hy vọng là vì thân phận mẹ ruột còn ở đó. Vậy cô sẽ tự tay xé thân phận này xuống, đỡ khiến bản thân phải phiền lòng.

Tuy rằng chuyện này sẽ khiến quan hệ chị em của cô và Kỷ Lâm không thể công bố ra ngoài, nhưng em ấy lại tỏ vẻ không sao cả - Tư Vũ chính là chị ruột của Kỷ Lâm, chỉ cần hai người hiểu rõ là được rồi, dù sao dân mạng cũng không tin em ấy... Vậy cứ để bọn họ hiểu lầm đi.

Nói xong, Tư Vũ trộm nhéo tay Lục Ngũ gia, ý bảo hắn mau nói tiếp. Bạn trai mà, phải kịp thời chống lưng cho cô chứ.

Lục Ngũ gia nhú mày, cũng không ý kiến với hành động lớn mật của cô gái nhỏ nhà mình, dù sao về sau còn rất nhiều thời gian để "dạy dỗ" con thỏ này.

Lúc hắn nhìn Tư Vũ - ánh mắt vô cùng dung túng, nhưng vừa quay sang nhìn vợ chồng Kỷ gia, đôi mắt đó lại trở nên lạnh nhạt cực kì: "Nếu bà không

phải là mẹ ruột của Tư Vũ, vậy sẽ không có quyền lợi được đặc xá. Thế nên những chuyện bà làm trước đây, hôm nay tính sổ một thẻ đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Chị Gái Phản Diện Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.